

POETAE LYRICI
GRAECI.

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

EDITIONIS QUARTAE

VOL. III.

POETAS MELICOS CONTINENS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXXII.

LIPSIAE, TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Theodorus Bergk priusquam a. 1881 ultimum diem obiret mihi mandavit ut editionis poetarum lyricorum Graecorum volumen alterum et tertium, quae quartis curis aucta atque emendata reliquerat, publici iuris facerem.

Quo mandato quanti me fecerit vir illustrissimus grato animo agnovi: imposuit autem mihi munus, cui me parem non esse non dubitabam nisi accederet consilium auxiliumque viri in poetis Graecis continuo versati. Neque spes quam conceperam me fefellit. Eduardus enim Hillerus, qui in his studiis habitat quemque noveram et Bergkium magni facere et ab Bergkio magni esse habitum, hanc curam non sane ubique facilem expeditu non detrectavit, cumque id solum spectaret, ut haec editio ita prodiret quemadmodum Bergkius eam adornatam voluit, pietatis insigne documentum dedit et de poetarum Graecorum fragmentis optime meruit. Hilleri igitur operae tribuendum est quod quarta haec editio tam nitide adeoque ex editoris mente absolvi potuit.

Scr. Bonnae Kal. Iuliis 1882.

Arnoldus Schaefer.

POETAE MELICI.

Ne quis miretur, quod *Olympum* a melicorum poetarum 809
numero segregavi, pauca praemunienda sunt. Olympo nullus hic locus, neque enim carmina, sed tantum modos tibiarum cantibus aptos composuit, quamquam pervagatus est error, quem a veteribus acceptum etiam nostri homines fovent, velut Volkmann in commentario, quo Plutarchi librum de Musica illustravit, et Westphal de metr. arte II 1 p. 126*), qui Olympum et poetam et musicum fuisse perhibent. At *νόμους αὐλῳδικοὺς* primus condidit Clonas Tegeata, qui Terpandro minor aetate fuit et Terpandri exemplo excitatus eiusque *νόμους κιθαρῳδικοὺς* aemulatus hoc novavit: vid. Plut de mus. c. 3 et 5 ac praeterea c. 4: *οἱ δὲ τῆς κιθαρῳδίας νόμοι πρότερον πολλῷ χρόνῳ τῶν αὐλῳδικῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρου.* Olympus autem aetate antecessit Terpandrum, hinc Plut. c. 29: *Ὄλυμπον ἐκεῖνον, ᾧ δὴ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς τε καὶ νομικῆς μούσης ἀποδιδόασιν.* Igitur *νόμοι*, quos Olympus condidit, *αὐλητικοὶ* fuerunt, non *αὐλῳδικοί*: idque plane testificatur Plut. c. 7: *ἐπεὶ δὲ τοὺς αὐλῳδικοὺς νόμους καὶ κιθαρῳδικοὺς ὁμοῦ τοὺς ἀρχαίους ἐμπεφανίκαμεν, μεταβησόμεθα ἐπὶ μόνους* (scr. *νόμους*) *τοὺς αὐλητικούς· λέγεται γὰρ τὸν προειρημένον Ὄλυμπον αὐλητὴν ὄντα τῶν ἐκ Φρυγίας ποιῆσαι νόμον αὐλητικὸν εἰς Ἀπόλλωνα τὸν καλούμενον Πολυκέφαλον.* Adversari sane videtur alius locus c. 5: *ἐζηλωκέναι δὲ τὸν Τέρπανδρον Ὁμήρου μὲν τὰ ἔπη, Ὀρφέως δὲ τὰ μέλη· ὁ δ' Ὀρφεὺς οὐδένα φαίνεται μεμιμημένος· οὐδεὶς γάρ πω γεγένητο εἰ μὴ οἱ τῶν αὐλῳδικῶν ποιηταί.* hic enim Plutarchus *νόμοις αὐλῳδικοῖς* vel principem locum videtur vindicare: at manifestus librariorum est error, nam scribendum *οἱ τῶν αὐλητικῶν ποιηταί.* Maior dubitatio est de alio loco c. 4, ubi de Terpandri et Archilochi aetate disserit: *πρεσβύτερον γοῦν αὐτὸν* (*Τέρπανδρον*) *Ἀρχιλόχου ἀποφαίνει Γλαῦκος ὁ ἐξ Ἰταλίας ἐν συγγράμματι τῷ περὶ ἀρχαίων ποιητῶν τε καὶ μουσικῶν· φησὶ γὰρ αὐτὸν δεύτερον γενέσθαι μετὰ τοὺς πρώτους ποιήσαντας αὐλῳδίαν.* His verbis si Olympus eiusque

*) In editione altera I 277 seqq. Westphal cavit sibi ab hoc errore.

discipuli significantur, censendum est ipsum Plutarchum negligenter verbo non apto usum esse (quemadmodum etiam alia inscitiae documenta in hoc libro edidit); nam *αὐλητικήν* dici oportebat: sin recte se habet *αὐλῳδίας* vocabulum, non iam de Olympo accipiendus est locus, sed de Callino, elegiacae poesis principe. Igitur Olympus, qui ante Clonam *αὐλῳδικῶν νόμων* inventorem vixit et *αὐλητικοὺς νόμους* condidit, modos tantum, neque vero carmina composuit.

Sane Suidas dicit: *Ὄλυμπος ... αὐλητὴς καὶ ποιητὴς μελῶν καὶ ἐλεγείων*, atque is, quem grammaticus descripsit, haud dubie poetam fuisse credidit, sed in eum errorem inductus est, quem- 810
admodum nostri homines, quoniam ignoravit vocabula *ποίημα* et *ποιητής* etiam de musicis, qui modos faciunt, usurpari: ita planissime Aristotel. Probl. XIX 19, 20: *καὶ πάντες οἱ ἀγαθοὶ ποιηταί, πυκνὰ πρὸς τὴν μέσην ἀπαντῶσι· κἂν ἀπέλθωσι, ταχὺ ἐπανέρχονται· πρὸς δὲ ἄλλην οὕτως οὐδεμίαν.* atque eodem vocabulo Plutarchus vel potius Aristoxenus, quem ille descripsit, etiam Olympum appellat c. 11, ubi enarmonii generis inventio ei vindicatur: *τὸ γὰρ ἐν ταῖς μέσαις ἐναρμόνιον πυκνόν, ᾧ νῦν χρῶνται, οὐ δοκεῖ* (adde cum Westphalio *ἐκείνου*) *τοῦ ποιητοῦ εἶναι*: neque aliter accipiendus locus c. 18: *μαρτυρεῖ γοῦν τὰ Ὀλύμπου τε καὶ Τερπάνδρου ποιήματα καὶ τῶν τούτοις ὁμοιοτρόπων πάντων*: nam ibi de modorum simplicitate, non de carminibus agitur. — Neque ubi *μέλη* Olympi memorantur, de carminibus cogitandum, velut ap. Aristot. Pol. VIII 5, 5: *οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ διὰ τῶν Ὀλύμπου μελῶν· ταῦτα γὰρ ὁμολογουμένως τὰς ψυχὰς ποιεῖ ἐνθουσιαστικάς*, ubi secus iudicant interpretes, quemadmodum etiam Volkmann Plut. de mus. c. 19 *δῆλον δ' εἶναι καὶ ἐκ τῶν Φρυγίων, ὅτι οὐκ ἠγνόητο (ἡ νήτη συνημμένων) ὑπ' Ὀλύμπου τε καὶ τῶν ἀκολουθησάντων ἐκείνῳ· ἐχρῶντο δ' αὐτῇ οὐ μόνον κατὰ τὴν κροῦσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ μέλος ἐν τοῖς Μητρῴοις καὶ ἔν τισι τῶν Φρυγίων* perperam *κατὰ μέλος*, quod est *in melodiis*, vertit *in cantilenis*. Potius quod praecedit *κατὰ κροῦσιν* ad carmina modis musicis adaptata est referendum, at hoc non Olympum, sed eius sectatores, velut Terpandrum spectat.

Olympi nomi hi recensentur: in *Apollinem* qui *Πολυκέφαλος* dictus est, quem alii Crateti Olympi discipulo tribuebant, Plut. c. 7. Pindar. Pyth. XII 15 ibique schol. et Hesych. v. *Πολυκεφ.* (ubi non recte citharoedicum melos dicitur*); *Ἁρμά-*

---

*) Hunc Olympi nomum haud dubie respicit Epicrates comicus poeta ap. Athen. XIII 570 B: *Τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἔστιν αὐλούσας ἰδεῖν*

τειος νόμος, quem Plut. c. 7 maiori Olympo vindicare studet, in *Minervam*, vid. Plut. c. 33, qui etiam νόμος ὄρθιος (Pollux IV 73 αὔλημα δὲ ὄρθιον, ἀφ' οὗ καὶ νόμος ὄρθιος) dictus est, cf. Dio Chrys. 11 — 3, eundem fortasse respexit Plato Cratyl. 417 E; in *Martem* Plut. c. 29: et hunc utrumque Olympi nomum olim existimabam respici in iis, quae Plut. c. 27 ex Aristoxeno descripsit: ἐξήρκει δ' αὐτῷ (Πλάτωνι) τὰ εἰς τὸν Ἄρη καὶ Ἀθηνᾶν καὶ τὰ σπονδεῖα· ἐπιρρῶσαι γὰρ ταῦτα ἱκανὰ ἀνδρὸς σώφρονος ψυχήν. Νόμον Φρύγιον (μέλος Φρύγιον, τὰ Φρύγια) memorat schol. Aristoph. Acharn. 14, quemadmodum correxi infra p. 10, quorsum etiam spectat Plut. c. 19, ubi de Olympo eiusque secta dicit: ἐχρῶντο γὰρ αὐτῇ (τῇ συνημμένων νήτῃ) οὐ μόνον κατὰ τὴν κροῦσιν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ μέλος ἐν τοῖς Μητρῴοις καὶ ἔν τισι τῶν Φρυγίων. ubi Westphal Hist. Artis Mus. I 152 non recte legendum censet ἔν τισιν ἄλλοις τῶν Φρυγίων, integra sunt haec verba, quae nihil aliud significant, quam *in nonnullis partibus nomi Phrygii*. Porro Olympi Μητρῷα adhibet Plut. c. 19 et 29, denique ἐπικήδειον ἐπὶ τῷ Πύθωνι c. 15. Hos Olympi nomos satis diu viguisse testantur Plato et Aristoteles, sed quod Plutarchus scribit c. 7: τοὺς νόμους τοὺς ἁρμονικοὺς ἐξήνεγκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἷς νῦν χρῶνται οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν, non ad Plutarchi aetatem referendum est, sed Heraclidem Ponticum sive alium antiquum auctorem fideliter sequitur.

Αὐλητρίδας πάσας Ἀπόλλωνος νόμον, Διὸς νόμον * * * * Αὗται δὲ μόνον αὐλοῦσιν Ἱέρακος νόμον. Ac fortasse etiam Διὸς νόμος qui hic memoratur, Olympi esse perhibebatur: quae desunt, non possunt certa emendatione restitui, quamquam possis suspicari: τὸν ἁρμάτιον, τὸν ὄρθιον. Meineke scripsit Ἑρμοῦ νόμον, Πανὸς νόμον, Διὸς νόμον, quae auctoritate destituta sunt.

EUMELUS.

ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτᾳ καταθύμιος ἔπλετο Μοῖσα
ἁ καθαρὰν (κίθαριν) καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχοισα.

Eumelus. Pausanias IV 33, 3: *ἄγουσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον Ἰθωμαῖα (οἱ Μεσσήνιοι)· τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεσαν μουσικῆς· τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν· ἐποίησε γοῦν καὶ τάδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον· τῷ γὰρ κτλ. οὐκοῦν ποιῆσαί μοι δοκεῖ τὰ ἔπη καὶ μουσικῆς ἀγῶνα ἐπιστάμενος τιθέντας.* Hoc carmen etiam IV 4, 2 memorat: *ἐπὶ δὲ Φίντα τοῦ Συβότα πρῶτον Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι· τὸ δέ σφισιν ᾆσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὔμηλος, εἶναί τε ὡς ἀληθῶς Εὐμήλου νομίζεται μόνα τὰ ἔπη ταῦτα.* Atque denuo V 19, 10, ubi epigrammata arcae Cypseliae ab Eumelo facta esse coniicit: *τὰ ἐπιγράμματα δὲ τὰ ἐπ' αὐτῆς τάχα μέν που καὶ ἄλλος τις ἂν εἴη πεποιηκώς, τῆς δὲ ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὔμηλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν, ἄλλων τε ἕνεκα καὶ τοῦ προσοδίου μάλιστα, ὃ ἐποίησεν ἐς Δῆλον.* Suspicari igitur licet in peculiari aliqua re hoc Eumeli carmen cum signis et titulis illius arcae conspiravisse. — V. 1. *Μοῖσα*, Pd *μοῖρα*. — V. 2 om. Pd. *ἁ καθαρὰ* om. Vab. — Scripsi *ἁ καθαρὰν (κίθαριν)* et deinde *ἔχοισα* pro *ἔχουσα*, quae dixisse videtur poeta tibicinum arti adversatus, quae tunc in Graecia laetissima capiebat incrementa. Emperius coniecit *ἁ καθαρὰ καὶ ἐλευθέριος καλὰ σάμβ. ἔχ.* — *σάμβαλ'* BMPcdAgVbRLb, *σάματα* Pa, *σάματ'* reliqui, hinc non recte Goldhagen *ᾆσματ'* scripsit.

II. 812

TERPANDER.

Septem nomos Terpandro tribuit Photius p. 302, 16: *Νόμος ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας, ἁρμονίαν ἔχων ταύτην (τακτὴν) καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον· ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου· ὧν εἷς ὄρθιος, τετράδιος (τετραοίδιος), ὀξύς·**) eademque Suidas v. *νόμος* et *ὄρθιος νόμος.* Ac totidem recenset Plut. de mus. c. 4: *ἐκεῖνος γοῦν τοὺς κιθαρῳδικοὺς πρῶτος ὠνόμασε Βοιώτιόν τινα καὶ Αἰόλιον Τροχαῖόν τε καὶ Ὀξύν, Κηπίωνά τε καὶ Τερπάνδρειον καλῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ Τετραοίδιον.* discrepat vero, quod *ὄρθιον*, quem Photius Terpandro tribuit, non recenset: hunc quidem etiam Pollux agnoscit, qui octo nomos Terpandreos iusto ordine recenset IV 65: *νόμοι δὲ οἱ Τερπάνδρου ἀπὸ μὲν τῶν ἐθνῶν ὅθεν ἦν Αἰόλιος καὶ Βοιώτιος, ἀπὸ δὲ τῶν ῥυθμῶν ὄρθιος καὶ τροχαῖος, ἀπὸ δὲ τρόπων ὀξὺς καὶ τετραῴδιος* (unus liber *τετράοιδος*, fort. *τετραοίδιος*), *ἀπὸ δὲ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐρωμένου Τερπάνδρειος καὶ Καπίων·***) *σφάλλονται δὲ οἱ καὶ ἀπόθετον προστιθέντες αὐτῷ καὶ σχοινίωνα· οὗτοι γὰρ αὐλητικοί* (scr. *αὐλῳδικοί*). Atque *Ὄρθιος νόμος* qui non fuit diversus a prooemio in Apollinem, vid. quae dixi ad fr. 2., omnium consensu adscribitur Terpandro. Adde praeterea Suid. v. *Ὄρθιον νόμον καὶ τροχαῖον· τοὺς δύο νόμους ἀπὸ τῶν ῥυθμῶν ὠνόμασε Τέρπανδρος, ἀνατεταμένοι δ' ἦσαν καὶ εὔτονοι.* Fallitur enim Volkmann, qui *ὄρθιον νόμον* ab hoc loco alienum esse censet, quippe qui fuerit *αὐλητικός*: at duo fuerunt diversi *νόμοι ὄρθιοι*, alter *κιθαρῳδικὸς* Terpandri, quos modos prooemium in Apollinem exhibebat, alter *αὐλητικὸς* Olympi, ut videtur, qui *νόμος Ἀθηνᾶς* dictus est. Illi vero, quos Photius et Suidas sequuntur, cum septem tantum

*) Glossa ad Herod. I 24: *ὄρθιον νόμον Θαμύρα· ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας, ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον· ἦσαν δὲ ζ', ὧν εἷς ὁ ὄρθιος.* ubi falso Thamyras pro Terpandro nominatur.

**) Terpandri et Capionis *νόμον* etiam Clemens Protr. p. 2 memorat.

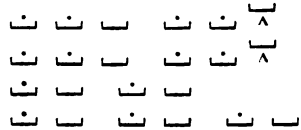
νόμους Terpandro vindicant, videntur unum ei abiudicavisse, fortasse *Αἰόλιον*: Plutarchum horum auctoritatem non sequi manifestum est, nam omisit *ὄρθιον*, quem illi testificantur, quamquam mirum est a Plutarcho nobilem hunc nomum praetermissum esse; haud dubie octo enumeraverat, ut scribendum sit: *ἀλλὰ μὴν καὶ Τετραοίδιον καὶ Ὄρθιον*. Ceterum quod Schol. Aristoph. Ach. v. 14 *Phrygium nomum* Terpandro tribuit, credo subesse errorem, *τὸ δὲ Βοιώτιον μέλος οὕτω καλούμενον, ὅπερ εὗρε Τέρπανδρος, ὥσπερ καὶ τὸ Φρύγιον* (quem descripsit Suidas v. *Μόσχος*, ubi duo libri *ὁ Φρύγιος*), ubi scribendum *ὥσπερ καὶ Ὄλυμπος ὁ Φρὺξ τὸ Φρύγιον*, quod ex parte firmat Apostol. XI 79: *ὥσπερ καὶ ὁ Φρὺξ τὸν Φρύγιον*. Huic emendationi frustra adversatus est Hiller in Philol. XXXIV 231.

I. ΕΙΣ ΔΙΑ. 813

1.

Ζεῦ πάντων ἀρχά,
πάντων ἀγήτωρ,
Ζεῦ, σοὶ σπένδω
ταύταν ὕμνων ἀρχάν.

Terpander. Fr. 1. Clemens Alexandr. Strom. VI 784: *ἡ τοίνυν ἁρμονία τοῦ βαρβάρου ψαλτηρίου τὸ σεμνὸν ἐμφαίνουσα τοῦ μέλους ἀρχαιοτάτη τυγχάνουσα ὑπόδειγμα Τερπάνδρῳ μάλιστα γίνεται πρὸς ἁρμονίαν τὴν Δώριον ὑμνοῦντι τὸν Δία ὧδέ πως· Ζεῦ κτλ.* Eadem Arsen. 261. Apostol. III 29c. — V. 2. *ἀγήτωρ* Clem. *ἁγήτωρ* Arsen. — V. 3. *σπένδω* scripsi, legebatur *πέμπω*: quamquam possis tueri veterem scripturam epigrammate musei Heliconii, quod Schillbach edidit (Vratisl. 1862) *ἡ Ζηνὸς Διῒ τόνδε Πολύμνια νέκταρος ἀτμὸν πέμπω τὴν ὁσίην πατρὶ τίνουσα χάριν*: nam Pindaricum Ol. VII 7 *καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις ἀνδράσιν πέμπων* diversum. — V. 4. *ταύταν*, Ritschl coniecit *ταύταν τάν*, in tres paroemiacos anapaesticos haec describens, qui numeri ab huius nomi gravitate alieni: sed ipse quoque erravi, cum censerem duos esse versus ex binis paeonibus epibatis compositos: nam quamvis illius metri speciem haec referre videantur, tamen isti quoque numeri cum a Terpandri arte, tum ab hoc carmine abhorrent. Hoc nomi exordium, quod quatuor versibus constare videtur, partim molossos, partim spondeos exhibet: pedes autem haud dubie sunt porrecti trochaei qui *σημαντοί* nuncupantur vel integri vel catalectici, et *σπονδεῖοι διπλοῖ* sive *μείζους*, ut hoc sit diagramma:

II. ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

2.

Ἀμφί μοι αὖτε ἄναχθ' ἑκαταβόλον
ἀειδέτω φρήν.

Rossbach (Metr. Gr. I p. 100) item trochaeos semantos agnoscit, sed duos esse versus ex quaternis pedibus compositos putat, ut in clausula octo inania sint tempora, quod mihi parum verisimile videtur. Contra Caesar (Rhythm. p. 177), qui item duos versus descripsit, quorum prior voce Ζεῦ terminatur, iamborum potius productorum, qui Ὄρθιοι appellantur, numerum sibi deprehendisse videtur. — Ceterum quod Terpandrum praeter hymnos in Iovem (fr. 1) et Apollinem (fr. 2) etiam nomum in Minervam composuisse olim suspicatus sum, iam retracto; nam Pollux, qui IV 66 haec dicit: τὸ μέντοι τῶν ψιλῶν κιθαριστῶν ὄργανον, ὃ καὶ Πυθικὸν ὀνομάζεται, δακτυλικόν τινες κεκλήκασιν· νόμοι δ' αὐτῶν Διός, Ἀθηνᾶς, Ἀπόλλωνος, ἴαμβοι, ἰαμβίδες, παριαμβίδες. non citharoedicos nomos recenset, quos Terpander condere solebat, sed eos, quos citharistae solis fidibus canebant.

Fr. 2. Schol. Aristoph. Nub. 595: Τὸ δὲ ἀμφί μοι αὖτε ἐκ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων· καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως ἤρξατο· ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα, καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. et ibid. μιμεῖται δὲ τῶν διθυράμβων τὰ προοίμια· συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει· διὸ καὶ ἀμφιάνακτας αὐτοὺς ἐκάλουν. ἔστι δὲ Τερπάνδρου· ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον. Huc respicit Hesych. ἀμφὶ ἄνακτα· ἀρχὴ κιθαρῳδικοῦ νόμου. Auctius Suidas Ἀμφιανακτίζειν· τὸ προοιμιάζειν . . . Περίανδρος (scr. Τέρπανδρος)· ἀμφί μοι αὖτις (sic AB, v. αὖθις) ἄνακτα. (eadem Zonar. 163) et deinde: ἀμφιανακτίζειν· ᾄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον Ὄρθιον, οὗ τὸ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν· Ἀμφί μοι αὐτὸν (sed AB αὖ τὸν) ἄναχθ' ἑκατηβόλον ᾀδέτω (A ἀοιδέτω, B ἀειδέτω) φρήν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ (recte Dindorf Εὐνείδαις, quae Cratini fuit fabula) καὶ ἐν Ἀναγύρῳ (ita A, ἐν ἀναγ ργύρῳ BE, ἐν ἀγύρῳ vulgo: Aristophanis comoediam dici iam Küster intellexit). His Suidae verbis abusus Hartung duos hexametros edolavit: Ἀμφί μοι αὖτις ἄναχθ' ἑκατηβόλον (ἔσπετε Μῶσαι), ἀδέα τῷ φρὴν ἐστι καὶ εὐνοία καὶ ἀρωγά. Hermann hexametrum composuit hoc modo:

Ἀμφί μοι αὖτε ἄναχθ' ἑκατηβόλον ᾀδέτω ἁ φρήν.

Hoc carmen, ut testimonia adscripta arguunt, modo προοίμιον modo νόμος dicitur: late enim patet προοιμίου nomen, quo varia carminum genera appellari solent: sed Plutarchus de mus. c. 4 postquam Terpandri nomos percensuit, cum addit: πεποίηται δὲ τῷ Τερπάνδρῳ καὶ προοίμια κιθαρῳδικὰ ἐν ἔπεσιν proprietate sermonis servata prooemia dicit breviora carmina heroicis versibus condita, cum nomi numerorum varietate essent insignes. Itaque non decet abuti hoc Plutarchi testimonio et haec Terpandri verba, quoniam a schol. Aristoph. prooemio adscribuntur. in hexametri speciem redigere. Ego tetrametrum dactylicum et penthemimeres iambicum restitui: nam videtur ob id ipsum hic nomus ὄρθιος nuncupatus esse, quoniam Terpander primus in hoc quidem carminum genere cum dactylis consociavit iambicum numerum: iambus autem a principio videtur ὄρθιος vocatus esse, unde etiam postea versus, qui ex puris iambis fuit compositus, hoc nomen sibi vindicabat, vid. Atil. Fort. II 10, 2 et 4. — V. 1. αὖτε et ἑκαταβόλον

III. ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΣ. 814

*3.

Σπένδωμεν ταῖς Μνάμας
παισὶν Μώσαις
καὶ τῷ Μωσάρχῳ
Λατοῦς υἱεῖ.

IV. (ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.) 815

*4.

Ὦ Ζανὸς καὶ Λήδας κάλλιστοι σωτῆρες.

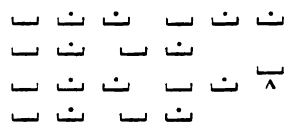
---

scripsi, in edit. 2 *αὖτις* et *ἑκατηβόλον*. — Ceterum fortasse ex fine huius nomi petitum:

Ἀλλὰ ἄναξ μάλα χαῖρε.

Cf. Zenob. V 99: *Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες· τοῦτο ἐπιλέγουσιν οἱ ῥαψῳδοί, ὡς καὶ οἱ κιθαρῳδοί· ἀλλ' ἄναξ μάλα* (B *μέγα*) *χαῖρε*. Hesych. *Ἀλλ' ἄναξ· ἐξόδιον κιθαρῳδοῦ τὸ καθαπάδον καὶ τὸ νῦν·* corrigunt *τὸ κατεπᾳδόμενον*, sed malim: *κατὰ Τέρπανδρον, καὶ τό· νῦν* (*δὲ θεοὶ μάκαρες, ῥαψῳδοῦ*). cf. Eust. Il. 239, 13: *ἰστέον δέ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλ' ἄναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, ἀρχή τις ἐξοδίου κιθαρῳδικοῦ τό· ἀλλὰ ἀλλ' ἄναξ, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος.*

Fr. 3. Keil Anal. Gramm. 6, 6: *Σπονδεῖος δ' ἐκλήθη τοῦ ῥυθμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐπαυλουμένου τε καὶ ἐπᾳδομένου, οἷον· Σπένδωμεν κτλ.* ex cod. Ambrosiano (A), eadem Gaisford post Hephaest. p. 170 ed. 2 ex cod. Saibantiano (S) et Mangelsdorf ex cod. Chisiano (C). *Terpandro* haec tribuenda esse iam in ed. 2 suspicatus sum. De divisione versum ambigi potest, antea tres versus discripsi *Σπ. τ. Μ. παισίν | Μ. κ. τῷ | Μ. Λ. υἱεῖ*, nunc quatuor: videtur hoc prooemium ex orthiis et spondeis maioribus constare, ut hoc sit diagramma:

Leutsch Philol. XI 336 trochaeos semantos esse censet. Nauck in dimetros anapaestos redegit delens *Μούσαις* et *τῷ*. Dixit etiam de his versibus Buchholtz Tanzkunst des Euripides p. 56 et in Mus. Rhen. XXVIII 566, ubi trisyllabos iambos et trochaeos porrectos omnino admittendos esse negat. — Denique addo ex hoc Terpandreo exordio fictum esse versum hexametrum, quem latinus grammaticus Audax p. 14 ed. Keil ad Phemonoen refert: *Σπένδωμεν Μούσαις καὶ τῷ μουσάρχῳ Φοίβῳ*. — V. 1. *Σπένδωμεν* A, *σπένδομεν* CS. — *Μνάμας* Keil, legebatur *μνάμαις*, C *μνήμαις*. — V. 2. *παισίν* A, *πασι* C, *ποσί* S. — *Μώσαις* scripsi et v. 3 *Μωσάρχῳ*, legebatur *μούσαις* et *μουσάρχῳ*. — V. 4. *Λατοῦς* A, *Λητοῦς* S, utrumque C, malim *Λατῶς*. — *υἱεῖ*, *ὑϊεῖ* A.

Fr. 4. Dionys. Halic. de compos verb. c. 17: *παράδειγμα δὲ αὐτοῦ* (molossi) *τόδε· ὦ Ζηνὸς κτλ.* *Terpandro* tribui, quemadmodum etiam

5.

Σοὶ δ' ἡμεῖς τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδάν
ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

Leutsch Phil. XI 342 censet, qui trochaeis semantis constare existimat: mihi orthii quatuor videntur esse; fluctuat Rossbach I 99. Buchholtz Mus. Rh. XXVIII 567 vel in anapaestos redigit ὦ Ζηνὸς καὶ | Λήδας κάλλ. σ. qui cum artis legibus pugnant, vel in quinque syllabarum versus Ζηνὸς καὶ Λήδας | κάλλιστοι (παῖδες) | σωτῆρες (ναύταις) | εὐσέλμων ναῶν nihil moratus Dionysii auctoritatem. — Ζανὸς scripsi, v. Ζηνὸς. — κάλλιστοι, Schaefer καλλίστας coniecit. — Aliquando putavi haec augenda esse duobus vocabulis εὐσέλμων ναῶν, quae suppeditare visus est Sext. Empir. p. 411, 1: καὶ τούτῳ συμφωνεῖ τὸ τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν, qui haud dubie nobilem alicuius poetae locum respexit. Postea hunc Sexti locum adhibui ad versum redintegrandum, quem sive ex iambo aliquo sive ex tragoedia adscripsit Aelian. V. H. I 30: φέρε, Διόσκουροι τοῖς δειλαίοις γενώμεθα σωτῆρες ἔνθα καὶ ἀγαθοὶ παραστάται, τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν τούτων, ut poeta ille dixerit:

εὐσέλμων νεῶν
σωτῆρες ἔνθα κἀγαθοὶ παραστάται.

Fr. 5. Strabo XIII 618: οὗτος (Ἀρίων) μὲν οὖν κιθαρῳδός· καὶ Τέρπανδρον δὲ τῆς αὐτῆς μουσικῆς τεχνίτην γεγονέναι φασὶν καὶ τῆς αὐτῆς νήσου, τὸν πρῶτον ἀντὶ τῆς τετραχόρδου λύρας ἑπταχόρδῳ χρησάμενον, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις ἔπεσιν εἰς αὐτὸν λέγεται· Σοὶ δ' κτλ. (ubi Dhi τετραγυριν, et v. 2 DFhi ἑούς, mox κελαδήσαμεν). Eadem Euclid. Introd. Harm. 19 (Pappus Cram. An. Par. I 56, 10). Dialecti legi satis facias ἀμὲς τετράγαρυν et νέως ὕμνως scribens. — Τετράγηρυν ἀοιδάν; Volkmann ad Plut. de mus. p. 81 componit sed dubitanter cum τετραοιδίῳ νόμῳ, quo nomine Terpandri hymnus insignis fuit: vid. Plut. de mus. c. 4, sed is ipse nomus unde hoc nomen consecutus sit incertum. Quod si illa Volkmanni suspicio vera esset, censendum foret Terpandrum, cum prius in deum aliquem νόμον τετραοίδιον condidisset, postea in eundem deum novum hunc hymnum adornavisse. Τετράγηρυς ἀοιδὰ est ut Strabo significat antiquissima musica, quae potuit etiam τετράχορδος dici, qua ipse Terpander videtur in νόμῳ τεραοιδίῳ more maiorum usus esse, sed postea spreta antiqua simplicitate artem auxit et amplificavit, itaque in exordio nomi, qui videtur in locum veteris cantilenae substitutus esse, dicit se novum sive ἑπτάχορδον μέλος condere: sed aliquot saeculis post haec ipsa artis forma nimis rudis visa est, hinc Aristophanes (ap. Miller Misc. 124) οὐχ οἷα πρῶτον ᾖδον ἑπτάχορδα, πάνθ' ὁμοῖα. Sed idem Terpander, qui ἑπτάχορδα μέλη composuit, etiam priscam sacrorum carminum formam ac speciem immutavit: haec enim carmina, ut alio loco plane ostendam, olim quatuor tantum partibus constabant (ἀρχά, κατατροπά, ὀμφαλός, σφραγίς), quas Terpander tribus additis auxit (μεταρχά, μετακατατροπά, ἐπίλογος). cf. Pollux IV 66: μέρη δὲ τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου, Τερπάνδρου κατανείμαντος, ἑπτά· ἀρχά, μεταρχά, κατατροπά, μετακατατροπά, ὀμφαλός, σφραγίς, ἐπίλογος. Ita enim legendum est, vulgo ἔπαρχα (ἔπταρχα) μέταρχα κατάτροπα μετακατάτροπα. — V. 1. σοὶ δ' ἡμεῖς, Euclid. ἡμεῖς τοι (τοι om. Bryenn.). — ἀποστέρξαντες Euclid., ἀποστρέψαντες Strabo. — ἀοιδὰν cod. Bar. Bryenn., ceteri ἀοιδήν. — V. 2. affert Clem. Alex. Strom. VI 814 om. poetae nom.

6.

Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μῶσα λίγεια
καὶ δίκα εὐρυάγυια, καλῶν ἐπιτάρροθος ἔργων.

7.

Plut. de Mus. c. 6: *τὸ γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς ὡς βούλονται ἀφοσιούμενοι, ἐξέβαινον εὐθὺς ἐπί τε τὴν Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποίησιν· δῆλον δὲ τοῦτ' ἔστι διὰ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων.*

8.

Io. Lyd. de mens. 72: *Τέρπανδρός γε μὴν ὁ Λέσβιος Νύσσαν λέγει τετιθηνηκέναι τὸν Διόνυσον, τὸν ὑπό τινων Σαβάζιον ὀνομαζόμενον, ἐκ Διὸς καὶ Περσεφόνης γενόμενον, εἶτα ὑπὸ τῶν Τιτάνων σπαραχθέντα.* In theatri Attici sedilibus legitur *ὑμνητρίας Νύσα(ς) τροφοῦ ..... πειθοῦς* et *ὑμνητριῶν (Ν)ύσα(ς νύ)μφης*, vid. Keil Philol. XXIII, 608.

Fr. 6. Plut. Lycurg. c. 21: *ὅλως δ' ἄν τις ἐπιστήσας τοῖς Λακωνικοῖς ποιήμασιν .... οὐ κακῶς ἡγήσαιτο καὶ τὸν Τέρπανδρον καὶ τὸν Πίνδαρον τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ συνάπτειν· ὁ μὲν γὰρ (Τέρπανδρος) οὕτως πεποίηκε περὶ τῶν Λακεδαιμονίων· Ἔνθ' ... εὐρυάγυια.* Integrum fragm. affert Arrian. Tact. 44, 3: *ὥστε ἐς τήνδε τὴν βασιλείαν, ἣν Ἀδριανὸς εἰκοστὸν τοῦτ' ἔτος βασιλεύει, πολὺ μᾶλλον ξυμβαίνειν μοι δοκεῖ τὰ ἔπη ταῦτα, ἥπερ ἐς τὴν πάλαι Λακεδαίμονα, ἔνθ' κτλ.* — V. 1. *μῶσα* Arrian., *μοῦσα* Plut. — *λίγεια*, ap. Plut. C *λιγεῖ*. Respicit huc Pindarus Ol. XIII 22 *ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος, ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν*, laudes quibus Terpander Laconas ornavit, ad Corinthios transferens, quamquam fr. 199 simili praeconio Spartam ornavit. — V. 2. *εὐρυάγυια*, Schneidewin *εὖ ἀραρυῖα*, ego conieci *εὐρυάνασσα* (nomen certe *Εὐρυβάνασσα* Spartae satis frequens, vid. Ahrens II 45. Keil Inscr. Spart. I et tituli Laconici in Annal. Inst. Arch. XXXIII) vel *εὐθυάγυια* leniore medela adhibita, nisi forte licet tueri traditam scripturam Arati loco v. 105: *Δίκη ... ἀγειρομένη δὲ γέροντας ἠέ που εἰν ἀγορῇ ἢ εὐρυχόρῳ ἐν ἀγυιῇ.* (Cognomen *Δήμητρος Εὐρυόδεια*, huic deae satis conveniens, testatur Hesychius.) Est fortasse ex carmine, quo Lacedaemoniorum discordiam composuit, de quo carmine vide quae dixi ad Pindari fr. 268.

POLYMNASTUS.

1.

Pausanias I 14, 4: *Θάλης δ' ὁ Λακεδαιμονίοις τὴν νόσον παύσας οὔτε ἄλλως προσήκων οὔτε πόλεως ἦν Ἐπιμενίδῃ τῆς αὐτῆς· ἀλλ' ὁ μὲν Κνώσσιος, Θάλητα δ' εἶναί φησι Γορτύνιον Πολύμναστος Κολοφώνιος, ἔπη Λακεδαιμονίοις ἐς αὐτὸν ποιήσας.* Quod *ἔπη* dicit Pausanias, non melicum, sed vel heroicum vel elegiacum hoc carmen fuisse significat, cf. Theocriti epigr. in Archilochum 19, 5: *ὡς ἐμμελής τ' ἐγένετο κἠπιδέξιος Ἔπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.* — Pindarus cum fr. 169 dicit: *φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός*, Polymnasti sive apophthegma sive notum aliquem versum adhibuit: sed hoc verisimilius. Alia, quae de Polymnasto memoriae prodita sunt, nullas carminum reliquias suppeditant, vide Comment. de Com. Att. p. 230, ubi Cratini versus, quem servavit schol. Aristoph. Eq. 1284, ita videtur redintegrandus esse: *καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει μουσικήν τ' Οἰωνίχου Μανθάνει.*

ALCMAN*).

ΕΙΣ ΔΙΑ ΛΥΚΑΙΟΝ. 1—8.

1. [1.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏓ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓

Alcman. Grammatici, qui Alcmanis carmina in ordinem redegerunt, poemata in deorum honorem composita praemiserunt, quos quoad licuit secutus sum: nam varia carminum genera, quae videntur grammatici separatim edidisse, nos aegre discernimus propter reliquiarum paucitatem. Erant hymni i. e. poemata quae ad similitudinem carminum, quibus hymnorum proprium est nomen, prope accedebant, erant paeanes, hyporchemata et inprimis parthenia: hoc genus carminum, quod Alcman praeter cetera frequentavit, fortasse compluribus libris comprehensum fuit. Orsi autem sunt grammatici ut par erat a carmine in *Iovem*. Huius hymni argumentum illustrat Himer. Or. V 3: *Ἀλκμαίων δ' ὁ τὴν Δώριον λύραν Λυδίοις κεράσας ᾄσμασιν, ἐτύγχανε μὲν διὰ τῆς Σπάρτης εἰς Διὸς Λυκαίου κομίζων ᾄσματα, οὐ μὴν παρῆλθε τὴν Σπάρτην, πρὶν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ Διοσκόρους ἀσπάσασθαι.* Nam haec verba haud dubie significant poetam hymno in Iovem inseruisse Spartae et Dioscurorum laudes. At composuit poeta etiam peculiare carmen in Dioscuros, atque huic carmini vel propter argumenti similitudinem grammatici secundum tribuerunt locum (vid. fr. 9). Et ipsi quidem numeri versuum indicio sunt, utrum fragmentum aliquod de Dioscuris ad hymnum I an ad hymnum II pertineat, nam hymnus I constat, ut testatur Maximus Planudes, strophis ternorum versuum, sed *ἀνομοίων*, quae usque iterabantur, sed hymnus II dispari numerorum genere et strophis ut videtur amplioribus; verum ubi poetae sententia tantum refertur, ambigi licet, quo quidque sit referendum. Disseruit de his Schneidewin ad Orion. p. 1 seqq., sed veram rei rationem non perspexit. Hymni in Iovem singulae strophae ternis constant versibus, duobus dactylicis, tertio iambico: verum hic versus negotium facessit, nam quarto loco bis reperitur spondeus (fr. 4 et 6), qui trimetrorum legi prorsus adversatur. Itaque olim existimavi trochaicum esse trimetrum

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια πολυμμελὲς 819
αἰενάοιδε μέλος
νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις ἀείδεν.

2. [31.]

. . . . . *Ἐγώνγα δ' ἀείσομαι*
ἐκ Διὸς ἀρχομένα.

anacrusi auctum, cuius tertius pes vice dipodiae trochaicae fungatur, velut est in hyporchemate laconico ap. Aristoph. Lysistr. 1253:

Ποττὰ κᾶλα, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων.

Sed tamen scrupulus iniicitur, quod alias in hac versus sede spondei loco etiam iambus reperitur, velut fr. 1 v. 3 et fr. 7. Praeterea, quoniam haec Alcmanica stropha ad similitudinem Archilochiae:

Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους
οἷος ἦν ἐπ' ἥβης·
ὄγμος κακῶν δὲ γήραος καθαιρεῖ.

prope accedit, consentaneum est clausulam quoque non plane diversam fuisse. Novavit tamen hic quoque aliquid Alcman, etenim versus iambicus non tribus dipodiis, sed duabus tripodiis constat, quemadmodum est in Anacreontis versu fr. 93:

Ὦ 'ρανvὲ δὴ λίην, πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Vel sic tamen duo versus refragari videntur, sed fr. 4 *ἀγνὸς* ut legatur ipsa sententia flagitat, fr. 7 *κέκλαγ'*, quam formam doricae dialecti lex requirit, non perfecti, sed aoristi formam esse censeo. Ita iam omnis difficultas remota est.

Fr. 1. Maxim. Plan. Rhett. V p. 510 ed. Walz. postquam aliud Alcmanis fr. (36) attulit, pergit: *ἐξ ἀνομοίων δὲ (στροφὴ συγκειμένη) ὡς τόδε· Μῶσ' κτλ.* et v. 3. Priscian. de metr. Terent. 251 ed. Lindem. (II 425 Keil) nominatim ex Alcmane affert: „Alcman autem *in primo* catalectum trimetrum fecit habentem in quarto loco modo iambum, modo spondeum sic: *Νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις ἀείδεν.*“ Est autem ipsum huius hymni exordium. — V. 1 affert Et. M. 589, 47 sine poetae nomine: *Μῶσά γε Μῶσα λίγεια.* et Apollon. de Synt. I 4, ubi vulgo *Μῶσα γε λιγεῖα.* — *πολυμμελὲς* Ven., *πολυμελὴς* Ald., *πολυμελὲς* rell. — V. 2. *αἰενάοιδε* de coniectura restitui (de accentu cf. Arcad. p. 86), sive *αἰϊνάοιδε* malis, quamquam Dorienses etiam *αἰέν* dixisse testatur Cram. An. Ox. I 71, 19, vulgo *ἀεὶ δὲ*, unde Hermann *ἀοιδᾶς*, sed cod. Par. 2918 *ἀεὶν ἄειδε*, sch. An. *αἰὲν ἄειδε*, quod ipsum recepit Walz. Hartung *αἰολάοιδε* scripsit. — V. 3. *νεοχμὸν*, ap. Plan. cod. Par. 2916 *νεωχμὸν*, ut Erotian. 262: *Νεωχμόν* (Klein *νεοχμόν*)· *νεώτατον, ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν α'* (AB *αη'*) *μελῶν.* ap. Prisc. libri *νεομον.* — *παρσένοις* Prisc. libri, sed codd. Plan. *πάρ σ' ἐνοις, ἐπ' ἀρσένοις, ἐπ' ἄρσενας.* — *ἀείδεν*, ap. Prisc. libri *αιειδεν*, ap. Planud. *καὶ ἄειδε.* Alcman et *ἀείδεν* et *ἀείδην* dixit, cf. Et. M. p. 327.

Fr. 2. Vita Arati ed. Buhle II 437: *ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καὶ Πίνδαρος κατεχρήσατο τῷ ἔπει τούτῳ, λέγων· ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ Ἀλκμάν· ἐγὼ δὲ ἀεί σοι με ἐκ Διὸς ἀρχόμενα.* Valckenaer *ἐγὼ δ' ἀείσομαι ἐκ Δ. ἀρχόμενος*, scripsi *ἐγώνγα* (nisi malis *ἐγὼ λίγ'*) et *ἀρχομένα*, nam puellarum chorus hoc carmen cantavit, ut fr. 1 v. 3 docet.

3. [78.]

Ὑμέ τε καὶ σφετέρως
ἵππως . . . . . .

4. [2.]

Καὶ ναὸς ἁγνὸς εὐπύργω Σεράπνας.

5.

Schol. Eurip. Troad. v. 210: *οἰκητήριον δέ φησι τὰς Θεράπνας τῶν Διοσκούρων παρόσον ὑπὸ τὴν γῆν τῆς Θεράπνης εἶναι λέγονται ζῶντες, ὡς Ἀλκμάν* (A *ἀλκ* . . ., N *ἀλμαίων*) *φησιν.*

*6.

Χερσόνδε κωφὸν ἐν φύκεσσι πιτνεῖ.

Fr. 3. Apollon. de pron. 399 B de pronominum abusione disputans: *πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὑρεῖν, σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. ἀντὶ τοῦ τεά τοι κήδεα λέξον ἑὰ παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωϊτέρου. Ἀλκμάν· Ὑμέ κτλ.* Callimacho Alcmanica tribuere vult Ahrens Dialect. Dor. 263, existimans Callimachum in hymno aliquo in Castores dixisse: *Ἀλκμὰν ὑμέ τε κ. σφ. ἵππως* (*ἐκλέϊσσεν.*) Non animadverterunt homines docti Callimachi testimonium satis incommodum locum obtinere; ne iustus disputationis cursus turbetur, eximenda sunt verba: *ἀντὶ τοῦ τεὰ τὸ*

Κήδεα λέξον ἑὰ

παρὰ Καλλιμάχῳ, quae postea a grammatico aliquo adscripta ex margine in verborum ordinem se insinuaverunt. Apollonius usus Hesiodi Operum exordio (*σφέτερον πατέρα*) dicit eundem poetam *σφέτερος* pro *σφωΐτερος* usurpavisse (in perdito aliquo carmine); tum eundem usum duobus Alcmanicis exemplis confirmat. Neque enim iusta est causa, cur antiquioribus poetis hunc usum abiudicemus, de quo quae Cobet (*Ἑρμῆς λόγιος* I 260 seqq.) disputavit, religiose examinanda sunt: nam ut solet confidenter et pro imperio veteres scriptores castigat, imperitiae alios insimulans, ipse erroris non immunis.

Fr. 4. Priscian. de metr. Terent. 251 (II 428 Keil) postquam fr. 1 v. 3 attulit: *Καὶ ναὸς ἁγνᾶς εὐπύργω Σεράπνας* (*ευτυργων εραπνας* A, versum omisit R): „Hic quarto loco spondeum habet.“ ut certum sit hunc versum ad idem carmen pertinere, ex quo petitum est fr. 1. Cf. Harpocr. 95, 20: *Θεράπναι* (ABC *Θεράπνη*) *τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν* (A *Ἀλκαῖος*) *ἐν α'.* Similia Phot. 85, 7 et Suid. v. *Θεράπναι.* Therapnis Dioscurorum templum sanctissimum, vid. fragm. 5. Pausan. III 20, 1 et Schol. Pind. Isthm. I 43. — *ἁγνὸς* scripsi, quod Hermann correxit, legebatur *ἁγνᾶς*.

Fr. 6. Priscian. ibid. pergit: „Similiter *Χερσόνδε* (*Χέρσονδε* Ald., *ΧΕΡΣΑΝΔΕ* RVA) *κωφὸν* (*ΚΩΦΩΝ* A) *ἐν φύκεσσι* (Ald. *φύκεσι*, A *φούκεσσι*) *πιτνεῖ* (om. R, antea scripsi *πίτνει*). Quarto loco spondeum posuit, nam *φυ* producitur teste Heliodoro, qui ait Simonidem hoc frequenter facere.“ Apparet hunc quoque versum Alcmanis ex eodem carmine esse.

7. [6.]

Α Μῶσα κέκλαγ', ἁ λίγεια Σειρήν.

*8.

Τως τέκε οἱ θυγάτηρ
Γλαύκω μάκαιρα.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ. 9—11. 822

9. [3.]

⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –
⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑́ . . .

Κάστωρ τε πώλων ὠκέων δματῆρες, ἱππόται σοφοί,
καὶ Πωλυδεύκης κυδρός.

Fr. 7. Aristid. II 508: *Ἀκούεις δὲ καὶ τοῦ Λάκωνος λέγοντος εἰς αὐτόν τε καὶ τὸν χορόν· Ἡ Μῶσα κεκλήγει, ἡ λίγεια Σειρήν*, ubi Γ *κεκλήγη*, Welcker *κέκληγ', ἡ* correxit, Schneidewin *ἁ* scripsit, ego *κέκλαγ' ἁ* substitui, quod *ἔκλαγε*, non *κέκληγε* esse puto. Versum ut huc referrem me non tantum numerorum similitudo permovit, sed confirmat hanc suspicionem ipse Aristides cum addit: *προστίθει δὲ κἀκεῖνο, ὅτι αὐτῆς τῆς Μούσης δεηθεὶς κατ' ἀρχὰς ὁ ποιητής, ἵν' ἐνεργὸς ἐπ' αὐτῆς γένοιτο, εἶτα ὥσπερ ἐξέστη καὶ φησίν, ὅτι τοῦτο ἐκεῖνο χορὸς αὐτὸς ἀντὶ τῆς Μούσης γεγένηται.* Vides quam apte haec conveniant, si sumamus fr. 1 proxime praecessisse.

Fr. 8. Schol. Apoll. Rhod. I 146: *Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ β' ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρῶνος Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεστίῳ γενέσθαι φησίν· ὅτι δὲ Γλαύκου ἐστὶ καὶ Ἀλθαίας αἰνίττεται λέγων· τοὺς τέκε θυγάτηρ Γλαύκῳ μάκαιρα. φασὶ τὸν μὲν Πολυδεύκην Διός, τὸν δὲ Κάστορα Τυνδάρεω.* Apparet *Ἀλθαίας* ortum esse ex errore, nomine quod in superiore versu legitur repetito; scripsi *Ἀλκμάν· τὼς τέκε οἱ θ. Γλαύκω μάκαιρα.*

Fr. 9. Herodian. *περὶ σχημ.* 61: *Ἀλκμανικὸν σχῆμα τὸ μεσάζον τὴν ἐπαλλήλων ὀνομάτων ἢ ῥημάτων θέσιν πληθυντικοῖς ἢ δυϊκοῖς ὀνόμασιν ἢ ῥήμασι. τέσσαρα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοιαῦτα· ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. πλεονάζει δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ, ὅθεν καὶ Ἀλκμανικὸν ὠνόμασται. εὐθὺς γοῦν ἐν τῇ δευτέρᾳ ᾠδῇ παρείληπται· Κάστωρ τε* (A *κάστορε*) *π. ὠκέων* (ita A, *ὠκέα* CD, om. B) *δαμάντορες* (A, *δαμαντῆρες* BCD) *ἱππόται σοφοὶ* (*ἱππότα σοφώ* CD) *κ. Π. κυδρὸς* (B *κῦδρος*, CD *κύδεος*). Eadem Schol. Pind. Pyth. IV 318 ubi *ταχέων δμητῆρες* (unde *δματῆρες* cum Schneidewino scripsi), Schol. Od. *κ* 513, ubi *Κάστωρ ὠκ. Π. ἐλατῆρες καὶ Πολυδεύκης*, eademque iterat Eustath. 1667, 34, nisi quod *ἐλατῆρε* et *Πολυδεύκεις* exhibet. — V. 2. *Πωλυδεύκης* scripsi, legebatur *Πολυδεύκης*, cf. fr. 23 pag. I v. 1. Welcker Mus. Rhen. X 405 sic constituit:

Κάστωρ τε πώλων ὠκέων δαμάντορε,
ἱππότα σοφώ,
καὶ Πολυδεύκης κυδρός.

* 10. [66.]

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἥμενος μάκαρς ἀνήρ.

* 11.

Μάκαρς ἐκεῖνος.

12. 821

Schol. cod. Bernens. ad Virg. Georg. III 89: „Amycla urbs in Peloponneso: equos autem a Neptuno Iunoni datos Alcman lyricus dicit Cyllarum et Xanthum, quorum Polluci Cyllarum, Xanthum fratri eius concessum esse dictum est; Cyllarus enim equus fuit Pollucis, et magni currus Achillis.“

13. [3.]

Pausan. I 41, 4: *Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἄφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικόμενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως; ὅπου καὶ Ἀλκμὰν ποιήσας ᾆσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας (Ἀφίδνας) ἕλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι.* Cf. Schol. Hom. Il. *γ* 242: *Ἑλένη ἁρπασθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἀγνοοῦσα τὸ συμβεβηκὸς μεταξὺ τοῖς ἀδελφοῖς Διοσκούροις κακόν, ὑπολαμβάνει δι' αἰσχύνης αὐτῆς μὴ πεπορεῦσθαι τούτους εἰς Ἴλιον, ἐπειδὴ προτέρως ὑπὸ Θησέως ἡρπάσθη, καθὼς προείρηται. Διὰ γὰρ*

Fr. 10. Hephaest. 3 sine poetae nom.: *Ἤτοι γὰρ λήγει* (A *λήξει*) *εἰς δύο σύμφωνα, οἷον Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε* (hoc ex epico poeta petitum videtur) *καί· Καὶ κεῖνος* (sic AFlHB, *καὶ 'κεῖνος* E, *κἀκεῖνος* Turn. C) *ἐν σάλεσιν* (Welcker *σαλέεσιν* i. e. *θαλέεσσιν*, Pauwius et Hermann recte *σάλεσσιν*) *ἥμενος* (E *κείμενος γρ. ἥμενος*, A *ἡμένος*, Turn. in calce *κείμενος*) *μάκαρς ἀνήρ* (A *ἀνῆρ*`). Redintegratus est Alcmanis versus ex Apollon. de pronom. 335 B: *Αἰολεῖς κῆνος, . . . Δωριεῖς τῆνος . . . σπανίως διὰ τοῦ κ, Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος, Ἀλκμάν.* Versus huc a me relatus propter numerorum similitudinem, quos non admodum frequentasse videtur Alcman. Alcman Herculem dicere videtur, qui vitae aerumnis defunctus consummata felicitate fruebatur. Herculem, quem Graeci heroicis vel divinis honoribus colere solebant, etiam post mortem *ἄνδρα* dici a poeta illius saeculi et Spartano equidem non miror: nam Spartae quidem Herculis sacra non videntur ea religione, quam in plerisque aliis civitatibus deprehendimus, culta fuisse. *Ἡρακλεῖον*, quod Pausan. III 15, 3 et 5 memorat, haud dubie iam fuit dedicatum, cum Alcman hoc carmen condidit; alia Herculis signa idem memorat III 14, 6 et 9.

Fr. 11. Apollon. de pron. 334 A: *Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμὰν πρώτῳ Μάκαρς ἐκεῖνος φησί.* Non est, ut putant, idem fragmentum atque praegressum, sed poeta non sine vi quadam illa repetit, auctiore pronominis forma usus. Nam ex eodem carmine utrumque fragmentum esse petitum non est dubium. Commode autem Apollon. hic indicat, ex *primo* libro locum desumtum esse.

τὴν τότε γενομένην ἁρπαγὴν Ἄφιδνα πόλις Ἀττικῆς πορθεῖται καὶ τιτρώσκεται Κάστωρ ὑπ' Ἀφιδνοῦ τοῦ τότε βασιλέως κατὰ τὸν δεξιὸν μηρόν· οἱ δὲ Διόσκουροι, Θησέως μὴ τυχόντες, λαφυραγωγοῦσι τὰς Ἀφίδνας (Ἀθήνας A). ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις (unus cod. τελαμωνίοις) ἢ τοῖς (ἤ τοι D) κυκλικοῖς καὶ ἀπὸ μέρους παρὰ Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ (de quo difficillimo loco cf. Prelleri Polemo p. 16 seqq.). Ἀθήνας, non Ἀφίδνας et apud Pausaniam et in schol. Il. legendum esse contendit Schubart (Methodologie der Kritik p. 95), sed quod utitur ad illam lectionem stabiliendam versiculo, qui legebatur in arca Cypseli (Pausan. V 19, 3) Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον, Αἴθραν δ' ἕλκετον Ἀθάναθεν, omnino fallitur: non nego ita scriptum fuisse in arca, quamquam Ἀθάναθεν fortasse ipsius Pausaniae vel eius librariorum error est; at poeta scripserat: Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον Αἴθραν τ' Ἀφίδναθεν. quae artifex addito verbo ἕλκετον interpolavit. — Quod Schneidewin duce O. Müllero tribuere vult Alcmani ap. Hesych.: Ἀσανέων πόλιν· τὰς Ἀφίδνας· ubi Palmerius Ἀσαναίων correxit, fortasse ex hymno II petitum.

14. [3.]

Pausan. III 26, 2: Θαλαμῶν δὲ ἀπέχει σταδίους εἴκοσιν ὀνομαζομένη Πέφνος ἐπὶ θαλάσσῃ, πρόκειται δὲ νησὶς πέτρας τῶν μεγάλων οὐ μείζων, Πέφνος καὶ ταύτῃ τὸ ὄνομα· τεχθῆναι δὲ ἐνταῦθα τοὺς Διοσκούρους φασὶν οἱ Θαλαμᾶται· τοῦτο μὲν δὴ καὶ Ἀλκμᾶνα ἐν ᾄσματι οἶδα εἰπόντα· τραφῆναι δὲ οὐκέτι ἐν τῇ Πέφνῳ φασὶν αὐτούς, ἀλλ' Ἑρμῆν τὸν ἐς Πελλάναν κομίσαντα εἶναι. — Fr. 12. 13. 14 hoc loco collocavi: nam non licet decernere, quid horum in primo, quid in secundo hymno Alcman memoraverit, ac verisimile est poetam etiam in aliis carminibus Castorum fabularem historiam attigisse, id quod reliquiae Parthenii carminis fr. 23 plane ostendunt.

15. 823

Schol. Clem. Alex. T. IV 107 ed. Klotz: Ἱπποκόων τις ἐγένετο Λακεδαιμόνιος, οὗ υἱοὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς λεγόμενοι Ἱπποκοωντίδαι ἐφόνευσαν τὸν Λικυμνίου υἱόν, Οἰωνὸν ὀνόματι, συνόντα τῷ Ἡρακλεῖ, ἀγανακτήσαντες ἐπὶ τῷ πεφονεῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ κύνα αὐτῶν· καὶ δὴ ἀγανακτήσας ἐπὶ τούτοις ὁ Ἡρακλῆς πόλεμον συγκροτεῖ κατ' αὐτῶν καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖ, ὅτε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα ἐπλήγη· μέμνηται καὶ Ἀλκμὰν ἐν α'. μέμνηται καὶ Εὐφορίων ἐν Θρᾳκὶ τῶν Ἱπποκόωντος παίδων, τῶν ἀντιμνηστήρων τῶν Διοσκούρων. Attigit

* 10. [66.]

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἧμενος μάκαρς ἀνήρ.

* 11.

Μάκαρς ἐκεῖνος.

12. 821

Schol. cod. Bernens. ad Virg. Georg. III 89: „Amycla urbs in Peloponneso: equos autem a Neptuno Iunoni datos Alcman lyricus dicit Cyllarum et Xanthum, quorum Polluci Cyllarum, Xanthum fratri eius concessum esse dictum est; Cyllarus enim equus fuit Pollucis, et magni currus Achillis."

13. [3.]

Pausan. I 41, 4: *Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἄφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικόμενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως; ὅπου καὶ Ἀλκμὰν ποιήσας ᾆσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας* (*Ἀφίδνας*) *ἕλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι.* Cf. Schol. Hom. Il. *γ* 242: *Ἑλένη ἁρπασθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἀγνοοῦσα τὸ συμβεβηκὸς μεταξὺ τοῖς ἀδελφοῖς Διοσκούροις κακόν, ὑπολαμβάνει δι' αἰσχύνης αὐτῆς μὴ πεπορεῦσθαι τούτους εἰς Ἴλιον, ἐπειδὴ προτέρως ὑπὸ Θησέως ἡρπάσθη, καθὼς προείρηται. Διὰ γὰρ*

Fr. 10. Hephaest. 3 sine poetae nom.: *Ἤτοι γὰρ λήγει* (A *λήξει*) *εἰς δύο σύμφωνα, οἷον Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε* (hoc ex epico poeta petitum videtur) *καί· Καὶ κεῖνος* (sic AFlHB, *καὶ 'κεῖνος* E, *κἀκεῖνος* Turn. C) *ἐν σάλεσιν* (Welcker *σαλέεσιν* i. e. *θαλέεσσιν*, Pauwius et Hermann recte *σάλεσσιν*) *ἧμενος* (E *κείμενος γρ. ἧμενος*, A *ἡμένος*, Turn. in calce *κείμενος*) *μάκαρς ἀνήρ* (A *ἀνῆρ* `). Redintegratus est Alcmanis versus ex Apollon. de pronom. 335 B: *Αἰολεῖς κῆνος, . . . Δωριεῖς τῆνος . . . σπανίως διὰ τοῦ κ, Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἧμενος, Ἀλκμάν.* Versus huc a me relatus propter numerorum similitudinem, quos non admodum frequentasse videtur Alcman. Alcman Herculem dicere videtur, qui vitae aerumnis defunctus consummata felicitate fruebatur. Herculem, quem Graeci heroicis vel divinis honoribus colere solebant, etiam post mortem *ἄνδρα* dici a poeta illius saeculi et Spartano equidem non miror: nam Spartae quidem Herculis sacra non videntur ea religione, quam in plerisque aliis civitatibus deprehendimus, culta fuisse. *Ἡρακλεῖον*, quod Pausan. III 15, 3 et 5 memorat, haud dubie iam fuit dedicatum, cum Alcman hoc carmen condidit; alia Herculis signa idem memorat III 14, 6 et 9.

Fr. 11. Apollon. de pron. 334 A: *Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμὰν πρώτῳ Μάκαρς ἐκεῖνος φησί.* Non est, ut putant, idem fragmentum atque praegressum, sed poeta non sine vi quadam illa repetit, auctiore pronominis forma usus. Nam ex eodem carmine utrumque fragmentum esse petitum non est dubium. Commode autem Apollon. hic indicat, ex *primo* libro locum desumtum esse.

τὴν τότε γενομένην ἁρπαγὴν Ἄφιδνα πόλις Ἀττικῆς πορθεῖται καὶ τιτρώσκεται Κάστωρ ὑπ' Ἀφιδνοῦ τοῦ τότε βασιλέως κατὰ τὸν δεξιὸν μηρόν· οἱ δὲ Διόσκουροι, Θησέως μὴ τυχόντες, λαφυραγωγοῦσι τὰς Ἀφίδνας (Ἀθήνας A). ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις (unus cod. τελαμωνίοις) ἢ τοῖς (ἤ τοι D) κυκλικοῖς καὶ ἀπὸ μέρους παρὰ Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ (de quo difficillimo loco cf. Prelleri Polemo p. 16 seqq.). Ἀθήνας, non Ἀφίδνας et apud Pausaniam et in schol. Il. legendum esse contendit Schubart (Methodologie der Kritik p. 95), sed quod utitur ad illam lectionem stabiliendam versiculo, qui legebatur in arca Cypseli (Pausan. V 19, 3) Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον, Αἴθραν δ' ἕλκετον Ἀθάναθεν, omnino fallitur: non nego ita scriptum fuisse in arca, quamquam Ἀθάναθεν fortasse ipsius Pausaniae vel eius librariorum error est; at poeta scripserat: Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον Αἴθραν τ' Ἀφίδναθεν. quae artifex addito verbo ἕλκετον interpolavit. — Quod Schneidewin duce O. Müllero tribuere vult Alcmani ap. Hesych.: Ἀσανέων πόλιν· τὰς Ἀφίδνας· ubi Palmerius Ἀσαναίων correxit, fortasse ex hymno II petitum.

14. [3.]

Pausan. III 26, 2: Θαλαμῶν δὲ ἀπέχει σταδίους εἴκοσιν ὀνομαζομένη Πέφνος ἐπὶ θαλάσσῃ, πρόκειται δὲ νησὶς πέτρας τῶν μεγάλων οὐ μείζων, Πέφνος καὶ ταύτῃ τὸ ὄνομα· τεχθῆναι δὲ ἐνταῦθα τοὺς Διοσκούρους φασὶν οἱ Θαλαμᾶται· τοῦτο μὲν δὴ καὶ Ἀλκμᾶνα ἐν ᾄσματι οἶδα εἰπόντα· τραφῆναι δὲ οὐκέτι ἐν τῇ Πέφνῳ φασὶν αὐτούς, ἀλλ' Ἑρμῆν τὸν ἐς Πελλάναν κομίσαντα εἶναι. — Fr. 12. 13. 14 hoc loco collocavi: nam non licet decernere, quid horum in primo, quid in secundo hymno Alcman memoraverit, ac verisimile est poetam etiam in aliis carminibus Castorum fabularem historiam attigisse, id quod reliquiae Parthenii carminis fr. 23 plane ostendunt.

15. 823

Schol. Clem. Alex. T. IV 107 ed. Klotz: Ἱπποκόων τις ἐγένετο Λακεδαιμόνιος, οὗ υἱοὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς λεγόμενοι Ἱπποκοωντίδαι ἐφόνευσαν τὸν Λικυμνίου υἱόν, Οἰωνὸν ὀνόματι, συνόντα τῷ Ἡρακλεῖ, ἀγανακτήσαντες ἐπὶ τῷ πεφονεῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ κύνα αὐτῶν· καὶ δὴ ἀγανακτήσας ἐπὶ τούτοις ὁ Ἡρακλῆς πόλεμον συγκροτεῖ κατ' αὐτῶν καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖ, ὅτε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα ἐπλήγη· μέμνηται καὶ Ἀλκμὰν ἐν α'. μέμνηται καὶ Εὐφορίων ἐν Θρᾳκὶ τῶν Ἱπποκόωντος παίδων, τῶν ἀντιμνηστήρων τῶν Διοσκούρων. Attigit

hanc famam etiam Plutarch. Qu. Rom. 90, ubi dicit propter Oeoni caedem canes Herculi invisos esse, deinde addit in pugna adversus Hippocoontidas etiam Iphiclem Herculis fratrum occisum esse. — Dubitanter schol. Clem. huc rettuli: nam scholiasta hic Herculem solum Hippocoontidas devicisse dicere videtur, neque aliter Apollod. Bibl. III 10, 5: Ἱπποκόωντος μὲν οὖν ἐγένοντο παῖδες Δορυκλεύς, Σκαῖος, Ἐναρσφόρος (ita Heyne, legebatur Ἐμάρσφορος), Εὐτείχης (ita libri, vulgo Εὐτύχης), Βουκόλος, Λυκάν (ita libri praeter P, qui Λύκανον, vulgo Λύκων), Τέβρος, Ἱππόθοος, Εὔρυτος, Ἱπποκορυστής, Ἀλκίνους, Ἄλκων. τούτους Ἱπποκόων ἔχων παῖδας Ἰκαρίωνα καὶ Τυνδάρεων ἐξέβαλε Λακεδαίμονος· οἱ δὲ φεύγουσι πρὸς Θέστιον καὶ συμμαχοῦσιν αὐτῷ πρὸς τοὺς ὁμόρους πόλεμον ἔχοντι. καὶ γαμεῖ Τυνδάρεως Θεστίου θυγατέρα Λήδαν. αὖθις δέ, ὅτε Ἡρακλῆς Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς τούτου παῖδας ἀπέκτεινε, κατέρχονται καὶ παραλαμβάνει Τυνδάρεως τὴν βασιλείαν. ubi Apollodorus epicos poetas, ut opinor, Hesiodi κατάλογον γυναικῶν, secutus est: ac similiter supra II 7, 3, postquam narravit Herculis expeditioni contra Hippocoontidas etiam Cephea cum viginti filiis interfuisse eosque omnes una cum Iphicle interemtos esse, dicit Tyndareum ab Hercule Hippocoontidis victis in regnum restitutum esse: Ἡρακλῆς δὲ κτείνας τὸν Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χειρωσάμενος τὴν πόλιν, Τυνδάρεω (scr. Τυνδάρεων) καταγαγὼν τὴν βασιλείαν παρέδωκε τούτῳ: et ad eundem fere modum Diodor. IV 33 haec enarrat. Verum etiam Tyndareum et 824
filios huic pugnae interfuisse verisimile est: certe Spartanorum haec memoria fuisse videtur, hinc in Apollinis Amyclaei solio inerat Τυνδάρεω πρὸς Εὔρυτον μάχη (Paus. III 18, 11), qui Eurytus fuit Hippocoontis filius. Secundum Pausaniam III 15, 5 Hercules bis pugnavit cum Hippocontidis. Oeoni caedem ulturus, primum solus ut videtur, ac tunc vulneratus est, postea maioribus opibus adiutus extinxit adversarios. Si ad hunc modum Alcman rem exposuit, potuit in hymno in Dioscuros Herculis vulnerati mentionem facere. Interitum Hippocoontidarum poeta in Parthenio fr. 23 enarravit, hinc Ahrens ap. schol. Clem. ἐν α′ (τῶν Παρθενείων) scribendum putat, quemadmodum est, fr. 24 ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενείων ᾀσμάτων: sed ibi ambigas, utrum secundum carmen an secundus liber Partheniorum dicatur.

(ΕΙΣ ΗΡΑΝ.) 839

16. [29.]

Καὶ τὶν εὔχομαι φέροισα
τόνδ' ἑλιχρύσω πυλεῶνα
κήρατῶ κυπαίρω.

(ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.) 840

17. [67.]

Ἐμέ, Λατοΐδα, τέο δαυχνοφόρον.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

*18. [113.]

Ἐπαμμένα πέρι δέρματα θηρῶν.

*19.

Οὐδὲ τῶ Κνακάλω οὐδὲ τῶ Νυρσύλα.

Fr. 16. Athen. XV 681 A: *Μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ ἑλιχρύσου) Ἀλκμὰν ἐν τούτοις· καί τιν' εὔχ. κτλ.* — V. 1. *καὶ τὶν* scripsi, Casaubonus *καί τιν*, vulgo *καί τιν'*. — *εὔχομαι*, Hecker *ἔρχομαι*. — *φέροισα* A, *φέροισαν* Cant. L. — V. 2. *πυλεῶνα κήρατῶ* Boissonade, *πυλέωνα ἀκηράτω* Casaubonus (quod probans Hartung *καὶ κυπαίρω* scripsit), *πύλεω ἀκηράτων* Cant. L. — V. 3. *κυπαίρω* Welcker, *κυπέρω* libri, cf. Eust. Od. 1648, 7: *καὶ κύπειρον κύπαιρον παρ' Ἀλκμᾶνι.* atque etiam apud Homerum Il. Φ 351 *αἱ ἐκ τῶν πόλεων* hanc formam suppeditabant. Ex hymno in Iunonem haec esse petita docet Athen. XV 678 A: *Πυλεών· οὕτως καλεῖται ὁ στέφανος, ὃν τῇ Ἥρᾳ περιτιθέασιν οἱ Λάκωνες, ὥς φησι Πάμφιλος.*

Fr. 17. Apollon. de pron. 356 B: *Ἡ σέο μεταβάλλει τὸ σ εἰς τὸ τ παρὰ Δωριεῦσιν, Ἀλκμάν· ἐμὲ Λατοίδα τέο δ' αχοσχορον.* quod correxi; *δαυχνοφόρον* i. e. *δαφνηφόρον*: quamquam alia quoque tentari possunt, velut *τέο δέκευ χορόν*, vel *τέο τ' ἀγάλλοις χ.*, ut ex hymno in Dianam sit. Hermann coni. *Ἀλκμὰν ἐν ε'· Λατοίδα, τέο δ' ἀρχέχορον*, cf. inscriptionem Lesbiacam ap. Conze (Iter Lesb.) tab. XVII 1: *τᾶς τε Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος Μαλέοντος* (corr. *Μαλόεντος*) *ἀρχίχορον.* Schneidewin *τέο λάχος χορόν.*

Fr. 18. Schol. Hom. Il. Φ 485: *ἐναίρειν, φονεύειν ἢ σκυλεύειν· περιάπτεται γὰρ (ἡ Ἄρτεμις) νεβρίδας· Ἀλκμάν· ἐπάμεναι παρὰ δ. θ.* Scripsi *ἐπαμμένα πέρι*, (Hartung *ἐπειμένα πέρι* praeoptavit.) et iam Welcker *ἐπαμμέναι* coniecit.

Fr. 19. Schol. Hephaest. p. 77 ed. 2 Gaisf.: *Ἡλιόδωρος δέ φησι κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομήν, ὅπως ἡ ἀνάπαυσις διδοῦσα χρόνον ἐξασήμους τὰς βάσεις ποιῇ καὶ ἰσομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας. οἷον· οὐδὲ τῶ κνακάλω οὐδὲ τῶ νυρσύλα.* *Alcmanis* haud dubie est versus, ex carmine aliquo in *Dianam* petitus, quod testificatur Menander, cuius locum infra fr. 21 adscripsi: et quod ille dicit

20. [18.]

Θριδακίσκας τε καὶ κριβάνας νῶντος.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΑΝ. 841

21. [33.]

Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον περιρρύταν.

(Π Α Ι Α Ν.)

22. [37.]

– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
∠ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ ∠ – – ⏑ ⏑ – –

poetam excitare deam ex plurimis montibus, fluviis, urbibus, plane convenit: nam Cnacalus Arcadiae mons Dianae sacer, vid. Paus. VIII 23, 4: *Καφυάταις δὲ ἱερὰ θεῶν Ποσειδῶνός ἐστι καὶ ἐπίκλησιν Κνακαλησίας Ἀρτέμιδος· ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ ὄρος Κνάκαλος, ἔνθα ἐπέτειον τελετὴν ἄγουσι τῇ Ἀρτέμιδι.* A rupium colore videtur mons nomen traxisse, quemadmodum etiam in Laconica prope Lan fuit *ὄρος Κνακάδιον* Paus. III 24, 6. Alterum nomen *Νυρσύλα* vel montis vel fluvii fuisse videtur. Male Westphal hiatu offensus, qui satis habet excusationis, *οὐδὲ τῶν κνωδάλων οὐδὲ τῶν * νρούλων.*

Fr. 20. Athen. III 114 F: *Αἱ δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι θριδακίσκαι λεγόμεναι αἱ αὐταί εἰσι ταῖς Ἀττικαῖς θριδακίναις* (cf. Hesych. *θριδακίναι*) *λέγει δὲ οὕτως ὁ Ἀλκμάν· Θριδακίσκα* (ita AC, *θριδακίσκαι* B, *θριδακίσκας* PVL) *τε καὶ κριβανωτός* (P *κριβανωτῶς*)· *Σωσίβιος δ' ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος κρίβανα φησὶ λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας τῷ σχήματι μαστοειδεῖς*, ubi *κριβάνας* pro *κρίβανα* scribendum esse docet alter locus Athenaei, adde Hesych. *κριβάνας· πλακοῦντάς τινας*. Antea scripsi ..*θριδακίσκα καὶ κριβανωτώς* ... in iambos haec redigens, sed Alcmanem *θριδακίσκαν*, non *θριδακίσκον* dixisse ipse Athenaeus confirmat: Sed locus nondum in integrum restitutus, fortasse scribendum *Θριδακίσκας τε καὶ κριβανωτὸς* (vel -*τώς*) *φέρε*, vel quod magis placet *Θριδακίσκας τε καὶ κριβάνας νῶντος*, cf. Photius *νῶντος· σωρεύοντος*, itaque hoc recepi. Versus est creticus, quem ut hymno in Dianam adscriberem non tam prioris fr. 19 similitudo fecit, sed Athenaei locus XIV 646 A: *κριβάνας* (PLV *κυριβάνας*) *πλακοῦντάς τινας ὀνομαστικῶς Ἀπολλόδωρος παρ' Ἀλκμᾶνι· ὁμοίως καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος, τῷ σχήματι μαστοειδεῖς φάσκων εἶναι αὐτούς· χρῆσθαι δ' αὐτοῖς Λάκωνας πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν ἑστιάσεις, περιφέρειν τε αὐτούς, ὅταν μέλλωσιν ᾄδειν τὸ παρεσκευασμένον ἐγκώμιον τῆς παρθένου αἱ ἐν τῷ χορῷ ἀκόλουθοι.* ubi *παρθένος* haud dubie Diana dicitur.

Fr. 21. Strabo VIII 340: *Καὶ Ἀλκμάν· Κύπρον κτλ.* Eadem Eust. Il. 305, 34. Respicit huc Menander Walzii Rhet. IX 135: *Μέτρον μέντοι τῶν κλητικῶν ὕμνων ἐν μὲν ποιήσει ἐπιμηκέστερον· ἅμα μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν τόπων ἔξεστιν τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖν ὡς παρὰ Σαπφοῖ καὶ τῷ Ἀλκμᾶνι πολλαχοῦ εὑρίσκομεν· τὴν μὲν γὰρ Ἄρτεμιν ἐκ μυρίων ὀρέων, μυρίων δὲ πόλεων, ἔτι δὲ ποταμῶν ἀνακαλεῖ· τὴν δὲ Ἀφροδίτην Κύπρου, Κνίδου, Συρίας, πολλαχόθεν ἀνακαλεῖ κτλ.*

Fr. 22. Strabo X 482: *τὰ δὲ συσσίτια ἀνδρεῖα παρὰ μὲν τοῖς Κρη-*

Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν
ἀνδρείων παρὰ δαιτυμόνεσσιν
πρέπει παιᾶνα κατάρχειν.

---

23. 824

Insignes hae reliquiae carminis Parthenii ex Aegyptiacorum sepulcrorum situ in lucem protractae sunt: repperit hoc chartae fragmentum Mariette anno 1855 in sepulcro, quod fuit haud ita procul a secunda Pyramide, eamque chartam Eggero permisit qui, postquam Brunet de Presle recte perspexit Alcmanis esse versus, edidit in libro, qui inscriptus est: *Mémoires d'histoire ancienne et de philologie* Parisiis 1863 p. 159 seqq.

Paginae sunt tres, sed primae paginae pars sinistra abscissa ita ut nullus versus sit integer; tertiae paginae deterrima est conditio, nam etiam postquam iteratis studiis examinata est illa pars, plurima incerta; commode igitur accidit, ut certe media pagina fere integra sit servata. In pag. I et II 34, in III 33 versus leguntur. Addita sunt in marginibus*) scholia, lectu difficiliora ut fieri solet et partim evanida. Apparet autem haec ex amplis veterum grammaticorum commentariis in breviarium redacta et selecta esse: nam difficillima haec poemata, si quae alia, interpretum industriam exercuerunt: sed integrum commentarium non capiebant harum paginarum angustiae.

Eggerus quidem satis habuit apographum chartae litteris minusculis publici iuris facere, paucis quibusdam locis poetae verba instaurare vel interpretari conatus: sed continuo B. ten Brink in Philologo XXI p. 126 seq. negotii difficultate haud

σὶν καὶ νῦν ἔτι καλεῖσθαι (λέγει Ἔφορος), παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις μὴ διαμεῖναι καλούμενα ὁμοίως πρότερον· παρ' Ἀλκμᾶνι γοῦν οὕτω κεῖσθαι· Φοίναις ... κατάρχειν. — V. 1. Φοίναις, φοίνες B (ex corr. φθοίναις, ut K), θοίναις n (a m. s.) o, φοίνινες CDhis. — V. 2. ἀνδρείων, ἀνδρίων BCDhi, ἀνδρεΐων Meineke. — παρὰ, Cobet παρ. — V. 3. πρέπει Ursinus, vulgo πρέπε.

---

*) In pag. II 24, 25, 26 etiam intervalla versuum adnotationibus interpretum recipiendis inserviunt. Praeterea in ima margine alia leguntur, quae quorsum spectent, incompertum velut sub p. I

ΝΟΙΚΑΠΟΙ·
Θ..ΝΟ..ΟΝ

Et haec quidem maiore interstitio diremta sunt a poetae versibus p. I et II, sed p. III scholiis subscriptis contigua.

deterritus Alcmanis has reliquias in integrum restituere pro viribus aggressus est; et nonnulla quidem recte emendavit, sed alia levissimis coniecturis tentavit, neque potuit inceptus labor succedere, quandoquidem falsam concepit opinionem, non continui carminis partem esse servatam, sed a grammatico aliquo ex diversis carminibus haec decerpta et pro arbitrio coniuncta esse. Ipse de his Alcmanis reliquiis primum disserui in Philologo XXII p. 1 seq., tum retractavi et inserui editioni 3 Lyricorum poetarum, denique in addendis exhibui has paginas litteris maiusculis, usus exemplo, quod a 1865 editum est in sylloge chartarum Parisinarum (*Notices et extraits de Manuscrits* T. XVII 2 p. 416 seq. n. 71; ipsius chartae exemplum exhibet tab. 2). Hoc exemplum, quamvis non potuerit plane desideriis nostris satis facere, quandoquidem lithographi opera usi sunt editores, insigni et fide et cura confectum esse apparet. Nunc demum licuit non solum penitus persentiscere, quam difficile sit chartae litteras rudi admodum librarii manu exaratas expedire, sed etiam chartae habitu cognito propius accedere ad veram scripturam indagandam: itaque illo exemplo usus quantum per temporis angustias licuit, nonnulla rectius administravi, quam antea, ubi praeter unum Eggeri apographum nullum criticam artem factitanti fuit instrumentum.

Iam post meam qualemcunque operam in his Alcmanis reliquiis instaurandis collocatam alii certatim studia sua huc contulerunt, velut Ahrens in Philologo XXVII 241 seq. et 577 seq. et Blass in Museo Rhenano XXIII p. 545 seq. et XXV p. 177 [et in Herma XIII p. 15 seq. et XIV p. 466 seq.] qui a. 1869 [et 1877] ipse Parisiis chartam denuo examinavit et inprimis in pag. III plurima expedivit. Praeter hos de Alcmanis poemate optime meritos memorandus Christ, qui in Philologo XXIX 211 seq. de aliquot locis disputavit, et Canini, qui Parisiis a. 1870 commentationem edidit (*Fragment du parthénée d'Alcman restauré, commenté et traduit*), qui denuo diligenter nec sine fructa chartae scripturas pervestigavit. [De scholiorum reliquiis cf. Blass in Herma XIII.]

Alcmanis has reliquias esse planissime docent veterum grammaticorum testimonia, vide ad p. I v. 6 et p. II v. 27. 30. 31, atque etiam si testium auctoritate destituti essemus, nemo opinor dubitaret haec Laconico poetae vindicare. Egger insigne hoc poematis fragmentum, quod versibus CI constat, hymno in Dioscuros adscripsit, quem antea secutus sum: etenim p. I v. 6

Εὐτείχη τε Fάνακτά τ' ἀρήιον

qui iam dudum ex Crameri Anecdotis Oxoniensibus innotuit, a me praeeunte Schneidewino ad hoc carmen relatus fuit: spectat enim versiculus, ut scite animadvertit Schneidewin, ad Hippocoontidarum caedem, quam Alcmanem in libro I enarravisse auctor est schol. Clem. Alex., itaque secundo carmini libri I sive prooemio in Castores probabili, ut tunc videbatur, ratione attribuimus istum versiculum. Verum postquam Ahrens ostendit, poematis huius Parthenii strophae quemadmodum fuerint aedificatae, ista opinio omnino abiicienda: nam cum harum stropharum diagrammate reliquiae prooemii in Castores nequeunt conciliari, neque verisimile Parthenia primo libro inserta fuisse.

Carmen hoc quoniam exordio orbatum est, cui deo deaeve dedicatum fuerit ignoramus, nam ex fabularis narrationis, quae inserta est, indole non satis tuto coniecturam capias. Fortasse carmen Dianae Orthiae destinatum, siquidem p. II v. 27 recte huius deae nomen restitui, ac nisi fallor sacris vigiliis virginum chorus hoc carmen canebat, vid. praeterea p. II v. 28: quemadmodum etiam Athenis virgines Minervae pervigilium choreis celebrabant, vid. Eurip. Heracl. 781: *ὀλολύγματα παννυχίοις ὑπὸ παρθένων ἰακχεῖ ποδῶν κρότοισιν.*

Veteres grammatici cum melicae poesis varia genera recensent, primum carmina in deorum honorem scripta, tum hominum laudibus destinata enumerant, denique poemata, quorum duplex fuit argumentum, quae ut Proclus dicit, *εἰς θεοὺς γραφόμενα καὶ ἀνθρώπων περιείληφεν ἐπαίνους*: quorsum refert *παρθενεῖα, δαφνηφορικά, ὀσχοφορικά, εὐκτικά**). Ac nunc demum ubi partem Parthenii Alcmanici reciperavimus, paulo planius perspicitur, quae indoles fuerit istorum carminum: sane et prima et extrema desiderantur, et quod aegerrime ferimus, carminis reliquiae magna ex parte tam male sunt habitae atque adeo obscurae, ut non liceat in integrum restituere: sed apparet poetam in priore parte, quae ad deorum religionem pertinebat, more tralaticio fabulam antiquitus traditam quamvis strictim enarravisse: tum serio argumento misso in rem praesentem audientes perducit, ludibundus ad chorum se convertit et in virginum laude versatur, tanta

*) *Ὑπορχήματα* quae a principio deorum religioni per omnia inserviebant, postea in societatem eiusdem licentiae venerunt, quae in Partheniis cernitur.

libertate et audacia usus, ut vel iis locis, qui integri propemodum sunt servati, difficillimum sit poetae ingeniosissimi consilium satis assequi.

Cum primum has reliquias redintegrare conarer, dispares pericopas mihi videbar discernere, itaque carmen lege solutum esse existimabam: sed verissime animadvertit Ahrens carmen constare strophis XIV versuum, atque Blass idem assecutus est. Ita lege numerorum reperta iam licet etiam mutilatas et vitiatas carminis partes ad certam normam exigere. Neque veteres grammaticos strophicum esse carmen latuit, sed si fides habenda notis in col. II additis*) strophas breviores et dispares discripserunt, ut strophae VIII versuum et strophae VI versuum alternis vicibus iterarentur. Comparet enim paragraphi nota — in col. II post v. 1 evanida quidem (...) sed non dubia, deinde post v. 9 et rursus post v. 15, ut plane appareat in charta stropham quartam in duas dispares strophas octonorum alteram, alteram senorum versuum diremtam fuisse. Tum paragraphus addita v. 25 et rursus v. 29, sed librarii negligentiam hic licet animadvertere qui debebat notam v. 23, non v. 25 subicere. Col. I nullas notas exhibet, quoniam sinistra margo perdita: sed librarii negligentia culpanda, quod nulla notarum vestigia in col. III comparent**), nisi quod v. 10, ubi nova stropha initium capit, legitur ⊢ >ΟΥΓΑΡΑ, quae nota metrica paragraphus vel *διπλῆ* potius esse videtur***), quam spiritus lenis index, qui negationi non solet addi. Verum haec notatio, quam in charta deprehendimus, insolens prorsus est: nam paragrapho utebantur in carminibus monostrophis, ubi eadem strophae species usque iteratur, ad strophas dirimendas †), sed in hoc carmine, ubi secundum veterum grammaticorum discriptionem dispares strophae alternis vicibus copulantur, strophae VIII versuum paragrapho —, stro-

---

*) Eggeri exemplum cum has notas non exhiberet, non potui iis uti: sed quod col. II 29 paragraphum additam esse testabatur, id indicio esse dixi, olim pericopas diremtas fuisse.

**) Quod tribus deinceps versibus 18, 19, 20 non subiecta, sed in margine addita videtur —, cavendum, ne fallaci specie decipiamur, nam scholia prioris paginae hoc loco cum poetae versibus propemodum coaluerunt.

***) Variatur enim nota paragraphi, ˥ vel Γ, cf. Osann Anecd. Rom. p. 329.

†) Hephaest. p. 133: *παρὰ μὲν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ᾆσμα ᾖ, καθ' ἑκάστην τίθεται στροφὴν ἡ παράγραφος, εἶτα ἐπὶ τέλους τοῦ ᾄσματος ἡ κορωνίς.*

phae VI versuum ⌊ sive *διπλῇ ἔξω νενευκυίᾳ* erant notandae, quemadmodum factum esse in alio Alcmanis carmine ipse Hephaestio testatur*), nisi quod ibi strophae pares praecedebant, dispares subsequebantur. Fortasse in archetypo strophae VI versuum paragrapho et dipla erant notatae — ⌊, sed librarius compendi fecit.**)

Sed strophis XIV versuum usum esse Alcmanem argumento est, quod antiquae artis simplicitati convenienter curavit, ut novissimo versu sententia integra absolveretur, id quod nusquam est neglectum, quantum quidem coniecturam capere licet ex mutilatarum reliquiarum conditione: verum post v. 8 cum nullum sit interstitium sententiae col. II 9, indicio est, stropham non esse finitam, sed novam tantum periodum inchoari: duabus enim periodis una quaeque constat stropha, priore VIII versuum, altera VI.

Animadversione inprimis dignum, quod tres primae strophae quibus fabulare argumentum absolvitur, terminantur tetrapodia dactylica catalectica

— ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ ∪ —

sed alterius partis strophae, quarum quidem clausulae integrae servatae, hoc loco ostentant tetrapodiam logaoedicam acatalecton

— ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ — ⊻

Poetam dispares has species prorsus promiscue pro arbitrio adhibuisse non est verisimile, itaque conieci Alcmanem, quamvis per totum carmen easdem strophas usque repetiverit, clausulam in altera parte de industria variavisse. Verum postquam Blass chartam denuo examinavit et strophae 7 versu extremo haec sibi visus est legisse

. . AINACÉPAT ÂCETT TTEBAN

etiam in altera parte deprehendimus versum dactylicum. Sed vel sic arbitror poetam non temere haec variavisse. Fortasse carmen XII strophis constabat, sex strophis fabulare argumentum absolvebatur, totidem lusibus et lasciviae puellari erant destinatae. In utraque autem parte tres priores strophae versu logaoedico, tres posteriores versu dactylico terminabantur. Haec si tenemus, interciderunt ab initio tres strophae, in fine una de-

*) Hephaestionis locum postea adhibebo.

**) Notam hanc Anecd. Parisin. et Isidorus recensent: — ⌊ *aversa, quotiens strofae antistrofos infertur.*“

sideratur, ut integri carminis fuerint versus 168. Nam aequa lance diversa argumenta in eiusmodi carminibus pensitavisse Alcmanem colligo ex Hephaest. p. 139: *Ἡ δὲ διπλῆ ἡ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς τραγικοῖς ἔστι πολλή, παρὰ δὲ λυρικοῖς σπανία· παρὰ γοῦν Ἀλκμᾶνι εὑρίσκεται· γράψας γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ᾄσματα, τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἑπτάστροφον, τὸ δὲ ἥμισυ ἑτέρου· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἑπτὰ στροφαῖς ταῖς ἑτέραις τίθεται ἡ διπλῆ σημαίνουσα τὸ μεταβολικῶς τὸ ᾆσμα γεγράφθαι.**)

Nota X quae adscripta legitur in margine Col. II 25. 27 et fortasse 28, item col. III 30, indicio est scholia adiecta esse: quod II 28 et III 30 nunc scholia quae quidem ad illos versus revocari possint non comparent, non est mirum: aut oblitterata sunt, aut librarii socordia describere neglexit. Vicissim scholia plane eiusdem generis, quibus unum aliquod vocabulum explicatur, in charta leguntur, neque X in margine additum.**)

Hippocoontis et filiorum interitum Alcman potissimum eo consilio videtur enarravisse, ut ostenderet inevitabilem esse vindictam divinam, in epilogo (p. II) summam argumenti, ut solent graeci poetae, professus. In ipsa pugna praecipuas partes tribuit Castoribus, Herculis non fit mentio nisi forte in ea poematis parte, quae penitus perdita est.

De numero Hippocoontidarum dissentiunt veteres: Apollod. 825
III 10, 5 (vid. supra fr. 15) duodecim nominatim recenset, quos omnes interemtos esse dicit: Diodorus IV 33 viginti dicit, verum decem tantum una cum Hippocoonte occisos esse perhibet; sed praeterea *τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν παμπληθεῖς*: Hippocoontidarum numerus videtur auctus esse, ut congrueret cum Cephei filiis: sed hic quoque Diodorus cum Apollodoro (II 7, 3) non plane consentit, siquidem tres de viginti Cephei filiis sospites ac superstites fuisse prodidit. Alcman quid secutus sit incertum: novem Hippocoontidas nominatim memorat in iis versibus, qui sunt servati.

---

*) Ita hic locus corrigendus, legitur vulgo *ἔγραψε . . . ᾄσματα, ὧν τὸ μὲν ἥμισυ*, sed duo libri *γράψας*, itaque *ὧν* delevi, ac nescio an praeterea *ᾆσμα* pro *ᾄσματα* sit restituendum.

**) De hac nota disseruit Lehrs in libro de scholiis Pindaricis p. 110, ubi etiam chartae huius mentionem facit, sed inspicere et examinare neglexit: itaque vir doctissimus non dubitavit haec scribere: „Wo es einmal am Rande älterer Handschriften erscheinen sollte, ist es wohl von späterer Hand hinzugesetzt. Es soll in dem Pariser Papyrus des Alkmanfragmentes stehen."

Ex iis, quos recenset, *Enarsphorus, Sebrus, Euteiches, Eurytus* etiam ab Apollodoro enumerantur, *Lycaethus* ab ipso Alcmane additur, quattuor nomina de coniectura redintegrata, *Alcimus, Bucolus, Scaeus, Alcon*, quos Apollodorus et ex parte Pausanias testificatur. Illud inprimis memorabile, ab Alcmane hic eos potissimum recenseri, quorum memoriam monumenta vetusta Spartae servarunt, id quod Pausanias docet III 15, 1: *ἔστι δὲ* 826 *τῆς στοᾶς, ἣ παρὰ τὸν Πλατανιστᾶν πεποίηται, ταύτης ὄπισθεν ἡρῷα, τὸ μὲν Ἀλκίμου, τὸ δὲ Ἐναραιφόρου, καὶ ἀφεστηκὸς οὐ πολὺ Δορκέως* (*Δερκέως* Va)*· τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ Σεβροῦ· παῖδας δὲ Ἱπποκόωντος εἶναι λέγουσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ Δορκέως* (MVa *Δερκέως*) *κρήνην τὴν πλησίον τοῦ ἡρῴου Δορκείαν, τὸ δὲ χωρίον τὸ* (aut delenda haec vocula, aut excidit aliquid) *Σέβριον* (scr. *Σεβρεῖον*) *καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ Σεβροῦ. τοῦ Σεβρίου δέ ἐστιν ἐν δεξιᾷ μνῆμα Ἀλκμᾶνος, ᾧ ποιήσαντι ᾄσματα οὐδὲν ἐς ἡδονὴν αὐτῶν ἐλυμήνατο τῶν Λακώνων ἡ γλῶσσα, ἥκιστα παρεχομένη τὸ εὔφωνον· Ἑλένης δὲ ἱερὰ καὶ Ἡρακλέους, τῆς μὲν πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Ἀλκμᾶνος, τῷ δὲ ἐγγυτάτω τοῦ τείχους, ἐν αὐτῷ δὲ ἄγαλμα Ἡρακλέους ἐστὶν ὡπλισμένον· τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ἀγάλματος διὰ τὴν πρὸς Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς παῖδας μάχην γενέσθαι λέγουσιν.* itaque Spartani Alcmanis monumentum eo ipso loco exstruxerunt, cui adhaerebat Hippocoontidarum memoria, quam poeta hoc carmine illustraverat. Erant praeterea alia Hippocoontidarum monumenta seorsim illa quidem sed haud ita procul condita, vid. Paus. III 14, 6: *ἐς τοῦτον τὸν δρόμον ἰόντι ἀπὸ τοῦ τάφου τῶν Ἀγιδῶν ἔστι μὲν ἐν ἀριστερᾷ μνῆμα Εὐμήδους* (*Ἱπποκόωντος δὲ καὶ οὗτος ὁ Εὐμήδης*), *ἔστι δὲ ἄγαλμα ἀρχαῖον Ἡρακλέους, ᾧ θύουσιν οἱ σφαιρεῖς.* et ib. 7: *πρὸς δὲ τοῦ δρόμου τῇ ἀρχῇ Διόσκουροί τέ εἰσιν ἀφετήριοι καὶ ὀλίγον προελθόντι ἡρῷον Ἄλκωνος· τὸν δὲ Ἄλκωνα λέγουσιν Ἱπποκόωντος παῖδα εἶναι· παρὰ δὲ Ἄλκωνος τὸ ἡρῷον Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερόν, δωματίτην δὲ ἐπονομάζουσιν.*

Ut quae conditio sit chartae planius cognosci possit atque universae reliquiae carminis Alcmani in medio ponantur, etiam eae, quas infra repetere nolui, quoniam nimis mutilae ac male habitae sunt, subieci apographon ad exemplum Parisinum quanta potui cura et religione factum, sed tenendum est, multas litteras ambiguas et obscuras esse: ego singulis locis id secutus sum, ut eam speciem litterarum exhiberem, quae ad exempli similitudinem proxime accederet. Tertiae autem paginae integrum apographon a Blassio confectum exhibui. [Scripturae quas in charta extare Blass testatur etiam in pag. I et II receptae sunt.]

Pagina I. 827

ω̄ΛΥΔΕΥΚΗC
-'ΛΫ́ΚΑΙCΟΝΕΓΚΑΜΟΫ́CΙΝΑΛΈΓΩ
ΡCΦΌΡΟΝΤΕΚΑΙCΕΒΡΟΝΠΟΔΩΚΗ
ΝΤΕΤΟΝΒΙΆΤΆΝ
. ΤΕΤΟΝΚΌΡΎCΤΆΝ

οτι τοιαυτα (an *τοιαυτη*?) *η δια τον λυκαι ον ου συνκατα ριθ* (μ) *αλλο _ ντιδαις | _ _ | ουμ _ | του _ | _ _ | η* (an *εσ*?) *τοιαυλω.ιοι. | τον λυκαῖαν. | χαιτουσμ. πουσ|δηριτιδας λυ επ ο'νοματος λεγει*

ΤΕϜΆΝΑΚΤΆΤΑΡΉΪΟΝ
ΑΤΈΞΟΧΟ̄ΝΗΜΙCΊΩΝ
ΝΤΟΝΑΓΡΟΤΑΝ
ΜΕΓΑΝΈΥΡΥΤΟΝΤΕ
ΠΏΡΩΚΛΟΝΟΝ
ΤΕΤῺCΑΡΙCΤῺC
ΑΡΉCΟΜΕC
ΑΡΑΪ́CΑΠΆΝΤΩ͂Ν

φερεκ̃ ενὰ τιπποκωντι αρηιτον μει.... τουνκωλεωντα ...... δειτ ηταρηιτον (ο) *ο αλκ αρηΐον.* (μ)

ΓΕΡΑΪ̀ΤΆΤΟΙ
ἙΔCΙΛΟCΑΛΚᾹ

ὅτι τὸν πόρον εἴρηκε τὸν αὐτὸν τῶι ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου μεμυθευμένωι χάει

ΡΩΠΩΝΕCΩΡΑΝΟΝ ΠΟΤΉCΘΩ
ΡΗΤΩΓᾸΜΕΝΤΑΝΑΦΡΟΔῙΤΑΝ
-'Ν. CCΛΝΉ†ΤΙΝΑ
ΗΠΑΊΔΑΠ.΄ΡΚῺ
ΠΤΕCΔΕΔΙΟCΔ. ΜΟΝ
CΙΝΕΡΟΓΛΕΦΆΡῸΙ

[V. 2. Schol. *ὅτι τοιαῦτα φησὶν ἢ διὰ τὸ τὸν Λύκαων οὐ συγκαταραριθμεῖς θαι τοῖς ἄλλοις Ἱπποκωντίδαις — — ἤδοι* (an *ἔσται*?)· *οὐ μόνον τὸν Λύκαιον ἀλλὰ καὶ τοῦς λοιπούς. Δηριτίδας Λύκαιον ἐπ' ὀνόματος λέγει,,,* suppl. Blass.]

[V. 6. Schol. *Φερεκύδης ἕνα* (an *ἐν α'*?) *τῶν Ἱπποκωντιδῶν Ἀρήιτον — — ἢ τὸν Ἀρήιτον ὁ Ἀλκμὰν Ἀρήιον* suppl. Blass.]

[V. 7. „Vor ΤΈΞΟΧΟΝ ziemlich sicher ein A." Blass.]

[V. 11. „Vor ΤΕ anscheinend Reste eines A." Bl.]

[V. 13. „Eher ΑΡΑ̂ΙCΑ als ΑΙΑΙCΑ." Bl.]

V. 15. Ahrens *ἐδειλος*, ita voluit librarius scribere, sed charta C non Ε exhibet.

V. 17. ΓᾸΜΩ" ex. Par., extrema satis ambigua, fort. ΓᾸΜΕΩ". Blass ΡΗ. ΤΩΙΓΑΜΕΝ, adpungens Ω tanquam incertae lectionis. [„Der Punkt zwischen ΡΗ und ΤΩ zweifelhaft; nach der Photographie ΤΩ ohne Ι." Bl.)

ΤΆΤΟΙ
ΑΔΑΙΜΩΝ̣
ΦΊΛΟΙϹ
ΩΚΕΔΩΡΑ
ΓΑΡΈΟΝ
ΏΛΕϹΉΒΑ
ΡΟΝΟΝ
ΤΆΙ ĀϹ
ÉΒĀ ΤΩ͂ΝΔΑΛΛΟϹΙΩ͂Ι
ΜΑΡΜΑΡΩΙΜΥΛΆΚΡΩΙ
ΕΝΑΪ́ΔĀϹ — αριστο αϊδας παμφιλ^σ; ἀιδας
ΑΥΤΟΙ
ʼΠΟΝ ἈΛΑϹΤΑΔΕ

Pagina II. 828

ΕΡΓΑΠΆϹΟΝΚΑΚΑΜΉϹᾺΜΈΝΟΙ
.ϹΤΊΤΙϹϹΙΩ͂ΝΤΊϹΙϹ — α.χ..τ αγιδους
ΟΔ̀..Β.ΟϹΟϹΤΙϹΕΥΦΡΩΝ — ἀρι ὅ.. (χ)
.ΜΕΡΑΝ..ΑΠΛΕΚΕΙ
.Κ...ϹΤΟϹ.ΕΓΩΝΔΑΕΊΔΩ
ἈΓΙΔΩ.ϹΤΟΦΩϹΟΡΩ͂
ΡΩ͂ϯΤΑΛΙΟΝΟΝΠΕΡΑ̑ΜΙΝ
ΑΓῚΔΩΜΑΡΤΎΡΕΤΑΙ
ΦΑΊΝΕΝ.ΕΜΕΔΟΥΤΕΠΑῚΝÈΝ — : : : : : : : : : : :

V. 30. Blass post ΈΒĀ stigmen dubitanter agnovit, idem ΔΑΛΛΟϹΙΩ͂Ι, non ΔΑΜΟϹΙΩ͂Ι.

[V. 2. Schol. ἀρχὴ τῶν Ἀγιδοῦς ἐπαίνων? Bl.]

[V. 3. Schol. Ἀρίσταρχος ὅδ' ὄλβιος. Bl.]

[V. 5. „ἄ]κλαυστος scheint sicher". Bl.]

V. 7. Scholii, quod Egger hic exhibet, nullum vestigium in ex. Par., videtur hoc elicuisse ex schol. ad v. 9 adscripto. [„Das erste Ι scheint durchstrichen." Bl. — De scholiis ad vss. 9 et 14 cf. Blass Herm. XIII p. 19.]

ŌYTEMῺMÉCΘAININ . ĀKΛENNÀXOPA-OC
OYΔAMῺC ÉH̃I ΔOKEEIΓAPÉIMENAYTA
EKΠPEΠHCTῺCΩΊΠEPAITIC
-NBOTOΪCCTĀCEIEN . ΠΠON
ΠÀΓON . EΘΛOΦÓPONKÀNÀXAΠOΔA
X . . . . Y . OΠETPIΔÌΩNΔNÉIPΩN
ĤOYXOPHC̄OMENKÉΛHC
ENETIKÓC . ĀΔEXAITA
TÃCEMÃCANEΨIÃC
AΓHCIXÓPACEΠANΘEI
. PYCOC . CAKÉPATOC
TOTAPΓYPIONΠPÓCΩΠON
ΔIAΦPĂΔANTITOIΛEΓΩ
'AΓHCIXÓPAMENAŸTA
ĀΔEΔEYTEPAΠÈΔÀΓÌΔῺITOEIΔOC
δα πέτρην ἠδὲ παρ ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων
X IΠΠOCEIBHNΩIKOΛAΞÂI . CΔPAMÉITAI
T̄AIΠEΛEIÁΔECΓAPÂMIN
αροτρον
X OPΘPÍAIΦÃPOCΦÈPOÍCAÍC

ὅτι τὰ θαυμαστὰ (*τα*) *καὶ τερατώδη οἱ ποιηταὶ εἰώθασι τοῖς ὀνείροις προσάπτειν καὶ περ . . . ηου διὰ τὸ φαίνεσθαι κατὰ τὸ[ν] ὄνειρον τοιαῦτα. ὑποπετρ]ιδί(ους) εἴρηκ[ε τοὺς ὑπὸ πέτ]ρα οἰκοῦντα[ς ἐν ἀδήλῳ] τόπῳ. παραγρά(φει) δὲ Ὅμ[η]ρον ἐν τῆι Ὀδυσσείαι πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῖο ῥοὰς καὶ λευκά*

ὅ[τι ταῦτα γένη ἐστὶν . . . . . . ικων ἵππων ε[ι]βην ταχεῖαν . . . . ἀκμήτην

V. 10. Ahrens cum Eggero *κὰμέσθαι*, sed Blass MΩMÉCΘAI testatur, ego antea . ΩMÁCΘAI.

V. 11. Ahrens et Blass *οὐδαμῶς*.

V. 12. *ἐμπρεπής* etiam nunc mihi videor legere, Egger et Ahrens *εὐπρεπής*, Blass *ἐκπρεπής*, quod ex coniectura commendavi. Blass AITIC legi testatur.

V. 15. Init. TῶN legit Blass.

V. 22. *διαφραδαν* litterae ρ̄ haec species ,ρ, unde Ahrens et Blass expunctam esse animadverterunt.

[V. 24. ΠÈΔÀΓÌΔῺI m. pr.; das letzte I scheint doppelt dazustehn. Bei der Correctur ist I durch einen Querstrich getilgt und N darübergeschrieben; also mit Ahrens *Ἀγιδών*." Bl.]

[V. 25. „KOΛAΞÂIEC m. pr., das I nach ΞA ist durch einen dicken Querstrich getilgt; ob dann weiter E oder O folgt, ist nicht zu erkennen. So nach der Photographie; aus dem Original habe ich mir nur notirt, dass sich in den Circumflex über *α* der Schweif des P mischt, welches dem übergeschriebenen Scholion angehört (*παρ' Ἠελίοιο*)." Bl.]

/ ΝΥΚΤΑΔΙΑΜΙΡΟϹΙΑΝΑΤΕϹ†ΡΙΟΝ
ΑϹΤΙΟΝΑΥΕΙΡΟΜΈΝΑΙΜΑΧΟΝΤΑΙ
ΟΥΤΊΓΑΡΤΙΠΟΡΦΎΡᾹϹ
ΤΟϹϹΟϹΚΟΙΟϹΩ̃ϹΤΑΜΎΝΑΙ
ΟΥΤΕΠΟΙΚΊΛΟϹΔΡΑΚΩΝ
ΠΑΝΧΡΫ́ϹΙΟϹΟΥΔΕΜΙΤΡᾹ
ΛΎΔΙᾹΝΕᾹΝΊΔΩΝ

αροτρον
ορθιαι φαρος Σωσιφάνης ἄροτρον. ὅτι
τὴν . . ζώ και Ἁγησιχόραν περιστεραῖς ἰκάζουσιν

Pagina III. 829

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

ΙΑΝΟΙΝΚ . . . ΑΦΩΝΑΓΑΛΜΑ
ΟΥΔΕΤΑΙΝΑΝΝΩ̃ϹΚΌΜΑΙ
ΑΛΛΟΥΔΕΡΆΤᾹϹῚΕῚΔΗϹ
ΟΥΔΕϹΫ́ΛᾸΚΊϹΤΕΚΑΙΚΛῈΗϹΙϹῊΡΑ
ΟΥΔ'ΕϹᾺΙΝΗϹΙΜΒΡ'. ΤᾺϹΕΝΘΟΊϹΑΦᾺϹΕΪϹ
ᾸϹΤΆΦΙϹ. ΈΜΟῚΓΕΝΟΙΤΟ
ΚΑΙΠΟΤΗ. ΕΠΟΙΦΊΛΥΛΛᾸ
ΔᾹΜΑΙΠΑΤΕΡΑΤΆ. ΕΪΑΝΘΕΜΊϹ
ΑΛΛΑΓΗϹΙΧΌΡΑΜΕΤΗΡΕΙ
ΟΥΓΑΡΆΚ. ΛΛΙϹΦΥΡΟϹ

[V. 28. „Ob ΑΤΕϹΙΡΙΟΝ oder ΑΓΕϹΙΡΙΟΝ ist nicht auszumachen. Gestrichen ist das Ι vor Ρ und nach der Photographie auch das Ρ selbst; von der vorauszusetzenden Correctur *σηριον* finde ich nichts.“ Bl.]

[Ante v. 1 legitur scholion versuum sex — — | — — | — — *μοι.* | — — *οὐδὲ ταὶ Ναν[νῶς κόμαι* | — — *συλακιστκ̓κ̓λεησισηρ[α* | — — *φιλυ[λλα] κ̓δαμαιπα κ̓ ιανθεμ[ις.* Ceterum cf. de omnibus huius paginae versibus Blass, Herm. XIII p. 20 sqq. et XIV p. 466 sqq.]

ʼΑΓΗϹΙΧ....ΑΡ' ΑΫΤΕΙ̃ *α αυτου* (ν)
ΑΓῚΔΟΙ̃.Ε..ΑΡΜΈΝΕΙ *τ'. ϱ στασικλης*
ΘὨϹΤΉΡ....ʼΑΜΕΠΑΙΝΕΙ̃ *θωστηϱια εοϱ*
ΑΛΛΑΤΑ̃Ν...ΩΝῚΟῚ
X ΔΕΞΑϹΘΕ..ΠΟΝ.ΤΙΆΝᾹ *ὅτι τὸ ἄνα ἄνυσις*
ΚΑΙΤΕΛΟϹ...ΑΫϹΤΌΤΙϹ
ΕΙΠΟΙΜΊΚ'ΑΠΑΝΜΕΝΑΫΤᾹ
ΠΑΡϹΕΝΟϹΜΆΤᾹΝΑΠΩΡΝΩΒΕΒΑΚΑ
ΓΛΑΫΞ·ΕΓΩ.ΔΕΤΑΙ̃ΜΕΝᾹὨΤΙ̃ΜΑΛΙϹΤΑΙ
ʼΑΝΔΆΝΗΝΕΡΩ̃ΠΟΝΩΝΓΑΡ *ἀϱέσκειν ἐπιθυμῶ*
ʼΑΜΙΝῚΑΤΩΡ..ΕΝΤΟ
ΕΞΑΓΗϹΙΧΟΡ..ΔΕΝΕΆΝΙΔΕϹ
ΑΙΝΑϹΈΡΑΤΑ̂ϹΕΠΕΒΑΝ
.ΙΤΕΓΑΡϹΤ.ΝΦΌΡΩΙ
..ΤΩ̃ϹΕΔ...ΚΕΡΆΜΑΙ
Τ.ΙΚΥΒΕΡΝΑΤΑΙΔΕΧ.Ν
Η·ΝΝᾺΙ̃ΜΟΛΟΙ̃Ὴ··ὨΚΑ *ναΐ ναῖ αϱι...*
ʼΑΔῈΤΑ̂ΝΣΗΡΗΝ..ΩΝ
ΑΟΙΔΟΤΕΡᾹΚ·ΕΧΜ
X ϹΙΟῚΓΑΡ·ΑΝΤῚΔ . . . .
ΠΑΙΔΩΝΔΕΚ......ΔΕ. . . . .
ΦΘΕΓΓΕΤΑΙΔ..Ω.ΕΠΙΞΑΝΘΩΡΟΑΙϹ *ο χ.ηκε*
ΚΥΚΝΟϹ·ΑΔΕ.ΔΕΙΜΕΡΩΙΞΑΝΘΑΙ̂ ΚΟΜΙϹΚΑΙ *αλλα δια το τον χ*
χοϱοτεμενε. ια̅ παϱθενων οτε δε εκ ι̅ φη ουν
την χοϱηγον α...γκ..αντι ια̅ αιειν ι̅ εξην γαϱ α?
αϱιθμον ειπειν *τον αϱιθ*
παϱθενων — — ιτωι —
αδ.αιολυμπω — —
ΙΘ̅

[V. 11. Schol. *ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ πάϱεστι Στασικλῆς?* Bl.]

[V. 27. Schol. *ναΐ· νᾳ̃ Ἀϱιστοφάνης?* Bl.]

[V. 30. Schol. *ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν χοϱὸν ὁτὲ μὲν ἐξ ἕνδεκα παϱθένων ὁτὲ δὲ ἐκ δέκα· φησὶν οὖν τὴν χοϱηγὸν ἀναγκάσαι ἀντὶ ἕνδεκα ᾄδειν δέκα· ἐξῆν γὰϱ αὐτῇ τὸν ἀϱιθμὸν εἰπεῖν κτέ.* suppl. Blass.]

–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏕́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏕ –
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –
–́ ⏕ – ⏖ – ⏖ – ⏖
–́ ⏕ – ⏖ – ⏑ – ⏒ (vel –́ ⏖ – ⏖ – ⏖ –)

στρ. α'. 830
. . . .
. . . . *Πωλυδεύκης.* P. I.
οἷον οὐ Λύκαισον ἐν καμοῦσιν ἀλέγω,
. . . . *Ἐναρσφόρον τε καὶ Σέβρον ποδώκη,*
Βωκόλον τε τὸν βιατάν,
. . . . *τε τὸν κορυστάν,*
Εὐτείχη τε, Ϝάνακτά τ' ἀρήιον
. . . . *ἔξοχον ἡμισίων.*
στρ. β'. . . . . *τὸν ἀγρέταν* 831

V. 1. *Πῶλυδεύκης*, facile apparet cur hic prosodiae nota sit addita, qua alias H et Ω carent. — V. 2. *οἷον οὐ*] *Λύκαισον ἐν καμοῦσιν ἀλέγω*, ita versum supplevi, et litterae Y etiam vestigium in charta paret. Poeta videtur antea dixisse: *Hippocoontem una cum filiis interfecerunt Castor et Pollux* (*Πωλυδεύκης*): nunc dicit unum Lycaethum mortis discrimen evitasse. Antea scripseram *καὶ σὲ Λύκαισ', ὃν κτλ.* — *ἐν*, charta *ἐγ*, quod tuetur Ahrens. — *καμοῦσιν*, antea in charta visus sum *καμώσιν* legere, quod sermonis lex requirit. — *ἀλέγω*, Christ male *ἀλγέω*. — V. 3. Iam recensentur nominatim ii, quos Castor et Pollux occiderunt. Quodsi quis scholia huic loco addita enodaverit, fortasse etiam hunc Hippocoontidarum catalogum, quem poeta exhibet, melius in integrum poterit restituere. — [*ἀλλ' Ἐν.* suppl. Blass. —] *Ἐναρσφόρον* ut scripsi plane exhibet charta, atque ita vocatur apud Apollodorum, Ahrens *Ἐναροφόρον*, Egger *Ἐναραιφόρον*, Brink *Ἐναρφόρον*. — *Σέβρον*, apud Pausaniam *Σεβρός*, apud Apollodorum *Τέβρος* dicitur. — V. 4. *Βωκόλον* addidi (Egger *Ἄλκιμον*). — V. 5. [*Ἱππόθων* suppl. Blass.] Brink *ἵππων*, Ahrens *ἱπποτᾶν τε τὸν κορυστάν* scripsit, ut *Ἱπποκορυστής*, quem Apollodorus nominat, intelligatur: sed tali nominis periphrasi usum fuisse Alcmanem iam non verisimile arbitror. — V. 6. *Εὐτείχη*] *τε, Ϝάνακτά τ' ἀρήιον*, charta plane exhibet Ϝ, errat Ahrens, qui existimat fuisse Γ hastula addita expunctum. Huius versiculi supplementum certum, quandoquidem eo utitur gramm. in Crameri

. . . . . . μέγαν, Εὔρυτόν τε
Ἄρεος ἂν πώρῳ κλόνον

An. Ox. I 159, 2: οὐ γὰρ πάντως τὰ μὲν κύρια ἀεὶ βαρύνεται, τὰ δὲ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται, ἀλλ' εἴ που βαρύνεται τὸ κύριον, ὀξύνεται τὸ ἐπιθετικόν· εἰ οὖν ἐστὶν Εὐτείχης ὄνομα παρ' Ἀλκμᾶνι· Εὐτείχη τ' ἄνακτ' Ἀρήιον, καὶ ὤφειλεν εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ Εὐτείχεα (corr. εὐτειχέα, i. e. in versu Homerico Il. Π 57)· πόθεν οὖν ἡ τετριμμένη βαρεῖα τάσις; Adde Schol. Il. Π 57. Sed restat difficultas, in charta est [Εὐτείχη] τε Ϝάνακτά τ' ἀρήιον, videntur igitur duo heroes commemorari, itaque Egger Ἀρήιον proprii nominis loco esse putat, sed Ἀρήιος nunquam inter Hippocoontis filios refertur. Itaque aut vitium contraxit chartae scriptura (quod secutus antea correxi Εὐτείχη τε Ϝάνακτα Ϝαρήιον nunc omnino repudio) aut alter heros non fuit nominatim designatus, quare v. 3—7 in hunc modum redintegravi καδ δ' Ἐναρσφ. . . . . . ἐκτάνε]τ' ἔξοχον ἡμισίων i. e. ipsum Hippocoontem, cuius nomen reticere licuit poetae, cum verbis ἄναξ ἀρήιος et ἔξοχος ἡμισίων satis superque praeter ceteros insigniverit. Poetae Castores, Hippocoontidarum debellatores, alloquitur; de quibus supra v. 1 tertia persona usus verba fecit: sed apostrophae figura lyricum poetam, qui variare solet orationem, inprimis decet, apteque poeta verbum ἐκτάνετε clausulae strophae reservavit. Antea scripsi [Δορκέα] τ' ἔξοχον ἡμισίων (nomen Δορκέα metro adversatur, quod verbum a vocali littera incipiens requirit), ut haec omnia et quae proxime sequuntur a verbo [ἔκτα] Πωλυδεύκης, quod v. 1 supplevi suspensa sint, et enuntiatum v. 12 absolvatur: at strophae fine etiam oratio terminatur. Ahrens haec ita conformavit: ἀλλ' ἐγὼν Λύκαισον ἐγ καμῶσιν ἀλέγω, ἐν δ' Ἐναροφόρον — Ἄλκιμον τε τὸν β., ἱπποτᾶν τε τ. κ. Εὐτείχη τε Ϝάνακτ' ἄγ' ἀρήιον, Δορκέα τ' ἔξοχον ἡμισίων, satis audacter ἄγ' ἀρήιον i. e. ἄγαν ἀρήιον novare ausus. [Blass scripsit: οὐκ ἐγὼν Λύκαισον ἐγ κ. ἀλ., ἀλλ' Ἐν. κτλ., Βωκόλον τε τ. β., Ἱππόθων τε τὸν κ., Εὐτείχη τε, Ϝάνακτα τ' Ἀρήιον Ἄλκμονά τ' ἔξοχον ἡμισίων.] V. 2 Blass opinatur delitescere apud schol. Pind. Ol. X 15 Ἀλκαῖος· οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν μούσαις ἀλέγω, ubi Ἀλκμὰν corrigit. Christ scripsit Ἄλκμονά τ' ἐξ. ἡ, nomen inauditum, nam ap. Schol. Apoll. Rhod. II 373 dudum Holstenius sustulit Ἄκμων corrigens. — V. 8. Conieci κωὺ στρατ]ῶ τὸν ἀγρέταν [Σκαῖον] μέγαν, Εὔρυτόν τε . . . [ἥρωας] παρήσομες (v. 12). Charta ἀγρόταν prono librarii errore, qui etiam ap. Aesch. Pers. 1002 deprehenditur: βεβᾶσι γὰρ τοίπερ ἀγρέται στρατοῦ, ubi libri itidem ἀγρόται exhibent. Neque enim existimandum est, ō in locum litterae ē successisse, quod nec rationem habet, nec firmatur usu, nam et κωλαγρέται (κωλακρέται) dicebantur, et apud Spartanos ἱππαγρέται et παιδαγρέται. Sed Hesychii glossa ἀγρέταν· ἡγεμόνα, θεόν alio videtur spectare, fort. ἡγεμόνα θεῶν scribendum, poterat poeta Iovem ἀγρέταν θεῶν indigitare. [Κἄλκιμον τὸν ἀγρέταν στρατῶ μέγαν, Εὔρυτόν τε ἂν ταλαιπώρῳ κλόνον μάχας ποτὲ τὼς ἀρίστως ‿ ∪ οὐ (vel οὐδαμὼς) παρήσομες dubitanter coni. Blass.] — V. 9. Σκαῖον supplevit Ahrens, ego antea Εὐμήδη inserui. — V. 10. Ἄρεος ἂν] πώρῳ κλόνον [Ἄλκωνά] τε τὼς ἀρίστως scripsi. Notanda liberior verborum collocatio, Eurytus et Alcon dicuntur ἄριστοι Ἄρεος ἂν πώρῳ κλώνον, cf. fr. 9 Κάστωρ τε πώλων ὠκέων δματῆρες, ἱππόται σοφοί, καὶ Πωλοδεύκης κυδρός. Antea scripsi: καὶ στρατοῦ τ. ἀγ. Εὐμήδη μ. Εὐρ. τε ἐσλὸν ἂν πώρῳ κλόνον ἄλλως τε τ. ἀρ. ἡρ. παρ., ut πῶρος substantivi loco belli tumultum sive laborem significaret: dicit Ahrens hoc nomen auctoritate destitutum esse, at ταλαίπωρος et similia satis testificantur, haec enim composita ad nomina, non ad ad-

Ἀλκωνά τε τὼς ἀρίστως
. . . . . . *παρήσομες.*
. . . .
. . . .
. . . .

στρ. γ΄. 32
. . . . *ἄλαστα δὲ* 34
35 *ἔργα πάσον κακὰ μησαμένοι.* P. II.

στρ. δ΄. *ἔστι τις σιῶν τίσις.*
ὁ δ' (ὄλβι)ος, ὅστις εὔφρων

iectiva referenda sunt, sed ambiguum utrum *ὁ πῶρος* an *τὸ πῶρος* fuerit; nunc ubi *ἀν πώρω κλόνον* cum *τὼς ἀρίστως* copulandum esse intellexi, *ἐσλόν* alienum, itaque scripsi *Ἄρεος ἀν πώρω κλόνον*, ut *πῶρος* adiectivi sit loco, cf. Hesych. *πῶρος· ὁ ταλαίπωρος.* Ahrens haec sic constituit: *καὶ στρατῶ τ. ἀ. Σκαῖον μέγαν Εὔρ. τε δωρὸς ἀμ πώρω κλόνον πρέπονθ' ἅτε τ. ἀ. φώτας οὐ παρήσομες.*

Reliquam partem paginae I intactam relinquere satius duxi. Ad v. 13 adnotavit schol. *ὅτι τὸν πόρον εἴρηκε τὸν αὐτὸν τῷ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου μεμυθευμένῳ Χάει*: unde certum *Πόρος* hic oblitteratum esse, sed restitutio prorsus incerta. Ahrens scripsit: *αἰπεῖα γ]ὰρ αἶσα παντῶν, [ἂν Πόρῳ] γεραιτάτῳ [τέκ' ἠϋπ]έδιλος Ἀλκά.* [(*κράτησε γ*)*ὰρ Αἶσα παντῶν* (*καὶ Πόρος,*) *γεραιτάτοι* (*σιῶν· ἀπ*)*έδιλος Ἀλκά* coni. Blass.] — Tum v. 16 Ahrens: [*Ἀλλ' ἀπ' ἀνθ*]*ρώπων ἐς ὠρανὸν ποτήσθω* [*Φᾶμις ἀρ*]*ρήτων γάμων τὰν Ἀφροδίταν* [*καὶ κασιγ*]*νήταν Ϝἰ' ἁγνάν* [*πάλιν ἐπισ*]*πεύδην, ἐπάσαν* [*εἴποκα μὴ σέμι*]*τ', ἐς δὲ Διὸς δόμον* [*αἶψα παρ*]*ῆν ἱερογλεφαροι*: hoc postremum verbum *διερογλεφάροι* interpretatus. [(*μήτις ἀνθ*)*ρώπων ἐς ὠρανὸν ποτήσθω* (*μηδὲ πει*)*ρήτω γαμὲν τὰν Ἀφροδίταν* (*Κυπρίαν ἄνασσαν, ἤ τιν'* _ ∪ _, *ἢ παίδα Πόρκω* (*εἰναλίαν· Χά*)*ριτις δὲ Διὸς δόμον* (*ἐσβαίνοι*)*σιν ἐρογλεφάροι* coni. Blass.] — V. 30 Ahrens scripsit *Ψᾶφος αὐτίκα σφ'*] *ἔβα τῶν δαμοσιῶν* [*ἐς βύσσον δύσασα*] *μαρμάρῳ μυλάκρῳ,* [*πόντιος δ' ἔμαρψ*]*εν Ἀΐδας.* Insolens accentus *δαμοσιῶν* (*ωι*) sane videtur firmari lectione cod. Mutin. Theogn. 50 *δημοσιῷ*, sed hic praeterea brevis syllaba vice productae fungens offendit; permira protulit de hac voce Ahrens p. 278 seq., neque satis fecit Blassio, qui *ἔβα· τῶν δ' ἄλλος ἰῷ* [*ἔφθιτ', ἄλλος δ' αὖτε*] *μαρμάρῳ μυλάκρῳ* scripsit. *Ἔμαρψεν*, quod v. 30 Ahrens dedit, ipse olim commendaveram, scholion additum: *Ἀριστο*(*φάνης*) *Ἀΐδας, Πάμφιλος Ἄιδας* arguit criticos olim dubitavisse, utrum trisyllaba an disyllaba forma Alcman usus fuerit.

V. 35. *μησαμένοι.* In clausula strophae fabulae narratione absoluta summam paucis comprehendit: *infanda facinora perpetrare ausi gravia mala perpessi sunt*, Hippocoontidas ut par est dicens. Antea, cum Eggeri apographum *μησαμέναι* suppeditaret, ad Tyndari filias rettuli coll. Hesiodo ap. Schol. Eurip. Orest. 239 et Hom. Od. Ω 199. — V. 37. *ὄλβιος* restituit Brink quamvis institutam sententiam non perspexerit, nam v. 38 *ἀναπλέκει* (i. e. *χαίταν*) correxit, ubi *διαπλέκει* emendavi. — In scholio Egger *Ἀρίσταρχος* legendum suspicatur, sed fuit fortasse

ἁμέραν (δι)απλέκει,
. . κ . . . . . ος. ἐγὼν δ' ἀείδω
Ἀγιδῶς τὸ φῶς· ὁρῶ-
ρ' ᾧτ' ἅλιος, ὅνπερ ἅμιν
Ἀγιδὼ μαρτύρεται 833
φαίνεν· ἐμὲ δ' οὔτ' ἐπαινὲν
οὔτε μωμήσθαι νιν ἁ κλεννὰ χοραγὸς

Ἀρχίλοχος. — V. 39. Egger ἀκήρυκτος scripsit, quod et versus numero et sermonis Dorici legi adversatur, Ahrens et Blass ἄκλαυστος, Christ ἄκλυστος. — V. 40. Poeta fabulari perfunctus argumento ad virgines, quae hoc carmen canebant, se convertit, atque in hac altera carminis parte suaviter et puellaribus ingeniis convenienter ludit. Ac nominatim quidem appellat Agido et Agesichoram. Agesichorae etiam in scholiis passim fit mentio. Agidus nomen restituendum schol. II 34: τὴν . . ζω (ιαζω Egger) καὶ Ἁγησιχόραν περιστεραῖς εἰκάζουσιν, fuit haud dubie (ΑΓΙ)ΔΩ: littera Δ speciem Z refert, quoniam librarius solet passim litteras hastulis coniungere: nam de tertia puella, cuius pulcritudinem poeta laudaverit, non esse cogitandum, versus, quibus scholion illud adscriptum, argumento sunt. Scripsi sicut Blass Ἀγιδῶς τὸ φῶς, quandoquidem non licet commode τὸ φῶς cum sequentibus iungere: in charta ΑΓΙΔ . . litterarum, quae partim chartae hiatu absumptae sunt, reliquiae incertae, Blass sibi visus est ΑΓΙΔ . C legisse. Perperam Brink ἀείδω· Ἀγίδαο τὸ φῶς ὁρῶ de Agesichora haec interpretatus, quae Agidae fuerit consobrina: Agidam hunc fuisse Alcmanis patronum eundemque tunc choregi munere functum esse. At Alcmanis patrono *Agesidae* fuit nomen, vid. Heraclid. Pont. Pol. c. 2. Agido autem Agesichorae fuit consobrina, ut ipse poeta v. 52 testatur. Nomen Ἀγιδώ, quamquam alibi non legitur, recte tamen a nomine Ἆγις descendit, quemadmodum Λαμπιδὼ (Plato Alcib. I 123 E) a nomine Λάμπις. — Cum antea ὅρωρ' scripsissem, ratus librarium, qui ὁρῶ sibi videretur legere, peccavisse, nunc ὀρῶρ' tueor, auctore Ahrensio, qui doricae prosodiae proprietatem agnovit. — ᾧ τ' ἅλιος scripsi, charta ᾧ τ' ἅλιον manifesto errore, nam hoc dicit poeta: Agido ubi est, quasi sol oritur. Ὧιτε vel ὧτε secundum veterum grammaticorum praecepta scribendum, non ᾥτε, id quod secutus sum, in medio relinquens, rectene an secus isti iudicaverint. — μαρτύρεται, Ahrens μαρτυρέται requirit. — φαίνεν, carmen hoc fortasse pervigilio fuit destinatum, cf. infra v. 62. — Blass scripsit ὁρῶ ῥ' ᾦτ' ἅλιον, ὅνπερ ἆμιν Ἀγιδὼ μαρτύρεται, φαίνεν, praeeunte Christio, qui ὁρῶ ῥ' excogitavit, Ahrens τὸ φῶς ὀρῶρ' ὡ Ϝάδιον ἕνπερ ἅμιν Ἀγιδὼ μαρτυρέται φήνην. — V. 43. ἐπαινὲν, Ahrens ἐπαινῆν requirit. — V. 44. μωμήσθαι scripsi, charta utrum μωμάσθαι an μωμέσθαι exhibeat, incertum, μωμέσθαι legit Blass, hoc si verum, antiquae scripturae vestigium est. Egger male legit καμέσθαι, unde Ahrens παλλέσθαι, quamvis ipse iam in addendis Eggeri errorem sustulissem. — ἁ κλεννὰ χοραγὸς Ahrens, cum Egger ἁ κλεννὰ et in margine tanquam scholiastae interpretamentum χορηγος exhibuisset, qui error cum alios tum me vexavit: existimavi enim ipsum poetam a grammatico choregum dici, usus Athenaei loco XIV 633 A: ἐκάλουν δὲ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) καὶ χορηγούς, ὥς φησιν ὁ Βυζάντιος Δημήτριος ἐν τετάρτῳ περὶ ποιημάτων, οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα ση-

οὐδὲ λῶσ' ἐῇ· δοκέει γὰρ ἥμεν αὕτα
ἐμπρεπὴς τώς, ᾧπερ αἴ τις
ἐν BOTOIC στάσειεν ἵππον 834
καγὸν ἀεθλοφόρον καναχάποδα,
. . . ὑποπετριδίων ὀνείρων;

μαίνει. At choragos hic vocatur Agesichora, cuius laudes iam poeta persequitur, non Agido, ut Ahrensio visum. — V. 45. οὐδὲ λῶσ' ἐῇ scripsi, charta ut videtur ΟΥΔΕΛѠC, quod cum Aurora memorari videretur, me antea frustra exercuit, sed fuit fortasse id ipsum, quod nunc restitui, ibi scriptum, nam et prosodia et littera Λ ambigua. Hoc dicit poeta: Agesichora neque si velit me sinit vel laudare vel vituperare illam virginem, ipsa enim eximia sua pulcritudine animum meum plane occupat. Huc fortasse Hesych. spectat: λῶσα· θέλουσα. Ahrens οὐδαμῶς (οὐδαμῶς) correxit, idque ipsum Blass dicit se in charta reperisse, haud dubie vana specie deceptus: οὐδαμῶς languidum foret versus complementum, neque eo vocabulo antiquiores poetae utuntur. — ἥμεν charta ex corr., erat εἶμεν. — V. 46. ἐμπρεπὴς ut mihi videtur exemplum Paris., Egger εὐπρεπὴς legit, ego conieci ἐκπρεπὴς, idque ipsum in charta legi testatur Blass. — τώς, ᾧπερ αἴ τις iam olim scripseram (nisi quod ᾧπερ dedi), Egger legit τὼ σῶί περαίοις, ex Par. ΤѠCѠΊΠΕΡΑΙΟΙC, in charta ΑΙΤΙC extare auctor Blass. — V. 47. BOTAIC ex. Paris., sed T incerta. Egger βάτοις, Ahrens βοτοῖς, quod in charta legi testatur Blass, sed incredibile poetam lepidissimum adeo illepida comparatione usum esse, ut dum Agesichoram praeconio vult ornare, choro virginum conviciaretur. Equidem nequeo expedire, nam βάτναις i. e. φάτναις sive κάτναις proposito non satis aptum, neque βούαις i. e. gregibus puerorum correpta priore syllaba conveniens. Fort. ἐν βαθμοῖς vel ἐν βάθροις, i. e. ἐν βαλβῖσιν. — V. 48. καγὸν, quod dubitanter conieci, plane in charta comparere auctor est Blass. — καναχά(πο)δα quemadmodum supplevi agnovit in charta Blass. Cum Eggeri apographon κὰνὰχαδα exhiberet, primum καναχαδὰ (θέοντα) scripsi. — V. 49. Primum vocabulum in ex. Par. oblitteratum, Blass ΤѠΝ legit, atque ita poetam scripsisse opinatur, sed equum celetem alatis somniis adnumerare inficetum. Conieci νῶμα i. e. νόημα. Mentis sensa omnium rerum celerrima, hinc ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐπωτᾶτο, νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, item somnia, ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη, vel σκιῇ εἴκελος ἢ καὶ ὀνείρῳ ἔπτατο. Itaque Alcman audacter sane, sed non invenuste hyperbole usus celerem equum dixit *sensum alatorum somniorum*. Antea scripsi παῦ' ὑπ., vel ποῖ δ' vel τῷ δ' i. e. τίνι δὲ, *cui bono*, quod vulgo dici solet τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς, τί γὰρ νεφῶν μοι (vid. ad Anacr. fr. 130. Bernhardy Paralip. synt. II 67): sed poterat etiam τῷ vel τίνι dici, quemadmodum etiam τίη (quod male dirimunt τί· ἢ) dandi est casus et Latini dicunt *quo mihi fortunam*. Sed haec pariter atque σαῦμ' i. e. θαῦμα ab Ahrensio, παῖδ' olim a Blassio commendatum, institutae sententiae non satisfaciunt. Ὑποπετρίδιος dictum per metathesin pro ὑποπτερίδιος vel potius per syncopen pro ΥΠΟΠΕΤΕΡΙΔΙΟC, id quod plane confirmat Et. M. 783, 20: ὑποπετριδίων ὀνείρων (ita certe V a m. sec. atque Et. Flor., vulgo ὑποπτέρων ὄν.). Διονύσιος ὁ Σιδώνιος (ita Boeckh, vulgo σίδιος, V σίδιτος) πρῶτον (V πρῶτος) ταύτῃ τῇ ἐπιβολῇ ἐχρήσατο, ᾗπερ χρῶνται οἱ γραμματικοί, ὡς τύμβος τυμβίδιος, ταῦρος ταυρίδιος, μοιχὸς μοιχίδιος, πτερὸν πτερίδιος. ἐχρῆν οὖν εἰπεῖν

στρ. ε'. ἦ οὐχ ὁρῇς; ὁ μὲν κέλης
Ἐνετικός, ἁ δὲ χαίτα
τᾶς ἐμᾶς ἀνεψιᾶς
Ἀγησιχόρας ἐπανθεῖ
χρυσὸς ὣς ἀκήρατος,
τὸ τ' ἀργύριον πρόσωπον

καὶ τῶν ὑποπτέρων ὀνείρων τῶν ὑποπτεριδίων ὑπερθέσει τῶν ὑποπετριδίων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. Ita fere libri, sed apparet locum ampliorem male in breviarium redactum esse. Primum Dionysii Sidonii, qui fuit Aristarchi discipulus et anagnostes (in scholiis Homericis passim Ποσειδώνιος perperam scribitur pro ὁ Σιδώνιος) sententia proponitur: ὑποπετριδίων ὀνείρων· Διονύσιος ὁ Σιδώνιος· πετερόν, ταύτῃ τῇ ἐπιβολῇ (Ἀλκμὰν) ἐχρήσατο ἧπερ χρῶνται οἱ Ταραντῖνοι. Is igitur recte vidit Alcmanicum non ad πτερόν, sed ad πετερόν esse revocandum, quod inserta littera E sit auctum, ἐπιβολὴν dicens, cui contraria est ἀποβολή, quam alii ἐπένθεσιν ἐπέκτασιν, παρολκὴν vocant, neque inepte Laconici poetae idiomati illustrando adhibuit sermonem Tarentinorum, qui a Laconibus originem ducunt, et ad eundem modum τόρονος pro τόρνος (vid. Hesych.) dixerunt. Dionysius igitur, quamvis non agnoverit πετερόν esse primigeniam vocabuli speciem, tamen eius auxilio expedivit Alcmanicum, contra Herodianus metathesin tuetur: sed Herodiani explanatio non integra est servata: novissima ita redintegranda: οὕτως πτερὸν πτερίδιος· ἐχρῆν οὖν εἰπεῖν τῶν ὑποπτεριδίων ὀνείρων καὶ ὑπερθέσει τῶν ὑποπετριδίων. Quae praeterea Lentz Herod. II 238. 39 tentavit, improbanda. Scholiasta Alcmanis docte magis quam vere existimat somnia dici ὑποπετρίδια, quoniam somniorum sedes fuerit prope λευκάδα πέτρην, adhibens Homeri versus Od. Ω 11 παρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῖο (ap. Hom. est Ὠκεανοῦ τε) ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην Ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Neque vero Dionysii explicatio latuit hunc interpretem, qui videtur (vid. init. schol.) dixisse, veteres solitos esse somniis aliisque, quae monstri instar sint, pinnas tribuere. — V. 50. ἦ οὐχ ὁρῇς; ὁ μὲν κέλης emendavi Eggeri apographon οὗ χωρησομεν κέλης, emendationem firmavit ex. Paris., nisi quod ορης exhibet, ἦ quod dubitanter proposui, Blass sibi visus est reperire. Satis apparet iam Alcmanis aetate Lacones usos esse Venetis equis in certaminibus curulibus, velut Olympiae, cf. fr. adesp.: Ἐνετίδας πώλους στεφαναφόρως. Errat igitur schol. Eurip. Hippol. 230 Λέων πρῶτος Λακεδαιμόνιος πθ' (Eustath. πέ) ὀλυμπιάδι ἐνίκησεν Ἐνέταις ἵπποις, neque videtur hoc dixisse Polemo, quem antestatur, neque arguit hoc titulus statuae adscriptus: Λέων Λακεδαιμόνιος ἵπποισι νικῶν Ἐνέταις Ἀντικλείδα πατήρ: ubi Ἀνταλκίδα corrigo, cuius pater Ol. 89 (85) potuit Olympiae victoriam hanc reportare: hoc additamentum si recte se habet, statua multo post dedicata sit necesse est, sed credo Polemonem scripsisse haec ἦν δὲ (ὁ Λέων) Ἀνταλκίδα πατήρ. — V. 53. Ἀγησιχόρας, hoc nomen hic et aliis locis spiritu caret, sed. v. 57 spiritus vestigium superest, pag. III 11 asper deprehenditur contra dorici sermonis consuetudinem. — V. 54. χρυσὸς ὣς ἀκήρατος ut redintegravi manifesto chartae scriptura firmat. — V. 55. τό τ' ἀργύριον πρόσωπον διαφάδαν — τί τοι λέγω; charta διαφράδαν, sed P est expunctum, ut Ahrens vidit conlato Poll. II 129 ἀρρήδην, διαρρήδην, διαφάδην. Correxi distinctionem: laudare cum vult virginis faciem, fingit se nescire, qua comparatione commode

διαφάδαν — τί τοι λέγω; —
Ἀγησιχόρα, μέν' αὔτα. —
ἁ δὲ δευτέρα πεδ' Ἀγιδὼν τὸ εἶδος
ἵππος εἰβήνῳ Κολαξαῖος δραμείται.
ταὶ πελειάδες γὰρ ἁμίν
Ὀρθίᾳ φάρος φεροίσαις

uti possit, itaque orationem non continuat, reticentia usus. Neque enim ut Ahrens et Blass volunt oratio ita conformanda: τό τ' ἀργύριον πρόσωπον· διαφάδαν τί τοι λέγω· (vel λέγω;) nam τό τ' ἀργ. πρ. ἐπανθεῖ nullo pacto 'ferendum, itaque antea scripsi τὸ Ϝαργύρ. πρ., iungens χαίτα ἐπανθεῖ πρόσωπον i. e. προσώπῳ. — V. 57. Ἀγησιχόρα, μέν' αὔτα scripsi, fingit enim Agesichoram se avertere vel recedere, ne coram suas laudes exaudiat: nam Ἀγησιχόρα μὲν αὔτα *haec est Agesichora* otiosum plane additamentum, praeterea μὲν si legimus, quod sequitur ἁ δὲ referendum foret ad aliam (i. e. tertiam puellam), at universa haec stropha Agesichorae laudibus destinata, quemadmodum prior Agidus praeconio. Nihil egit Blass Ἀγησιχόρα μὲν αὔτα· ἅδε δευτέρα scribendo. — V. 58. πεδ' Ἀγιδὼν Ahrensii emendationem charta plane confirmat. — V. 59. ἵππος εἰβήνῳ Κολαξαῖος δραμείται h. e. tanquam equus Colaxaidos Scytharum regis cum venatico cane pernicitate certabit: cf. Pollux V 41 de Cretensium canibus: οἱ δὲ πάριπποι τοῖς ἵπποις συνθέουσιν, οὔτε προθέοντες οὔτε μὴν ἀπολειπόμενοι. Dativus enim certandi studium significat, idem est ac si dixisset ἅμα δραμεῖται, quemadmodum Theocr. VIII 6 μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν, Δάφνε, λῇς μοι ἀεῖσαι, i. e. δια εἶσαι vel διάσασθαι, quod veteres rectius quam nostri interpretantur. εἰβήνῳ quid sit, vidit Blass adhibens Hesych. ἐβῆνοι· ἀλωπεκίδες et Pollux V 38 λέγουσι δὲ τὰς μὲν Λακαίνας (κύνας) ἐξ ἀλωπέκων καὶ κυνῶν γενομένας κληθῆναι ἀλωπεκίδας. Idem Blass in scholio adscripto vidit εβην (Egger τηυ). Κολαξαῖος Alcman contractione admissa dixit pro Κολαξάιος: Κολάξαϊς antiquus Scytharum rex (vid. Herod. IV 5 et 7) equum pernicitate insignem habuisse videtur: scholion ικων ιππων redintegrandum (Σκυθ)ικῶν ἵππων: nam ad equum, non ad canem hoc nomen referendum: canem si insignire voluisset poeta, Castoris nomen addidisset, cf. Pollux V 39: αἱ δὲ Καστορίδες Κάστορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος τὸ δῶρον· ταύτας δ' ὁ αὐτὸς οὗτος ποιητὴς (Nicander) εἶναι τὰς ἀλωπεκίδας ἔχει, μιξαμένου τὸ γένος ἀλώπεκι Κάστορος. Alcman autem quantopere peregrinis nominibus locorum, gentium, hominum delectatus sit, satis constat. Ahrens ἵππος εἰρὴν (ὡς) κόλαξ Διὸς δραμῆται, at εἴρην (εἰρήν) quod non est segregandum ab ἄρσην (primigenia species fuit ΑΡΙΗΝ) ab hoc lòco omnino alienum. Blass ἵππος εἰβήνῳ κόλαξ δῖος [postea ἀὲς] δραμείται, at κόλαξ quod θεράποντα interpretur non convenit; poterat canis equi minister, non equus canis comes dici. — V. 60. ἁμίν, accentus nota in charta nulla, ut videtur. —

V. 61. Ὀρθίᾳ φάρος scripsi, in charta est ΟΡΘΡΙΑΙΦΑ͂ΡΟC, sed ὀρθρίαι vel propter insolentem collocationem verborum displicet (hinc Egger φεροίσαι scripsit) neque satis convenit cum proximis verbis νύκτα δι' ἀμβροσίαν. In scholio est ορθιαι φαρος σωσιφανης αροτρον, quod apparet descriptum esse ex libro, qui diversam recensionem exhibebat. Huc spectat Herodianus π. μον. λέξ. 39, 31, ubi dicit ΦΑΡΟC correpta paenultima tria genera et varias significationes adsciscere, καὶ οὐδέ-

νύκτα δι' ἀμβροσίαν ἅτε σήριον 836
ἄστρον αὐειρομέναι μάχονται.

στρ. ϛ'. *Οὔτε γάρ τι πορφύρας*
τόσσος κόρος, ὥστ' ἀμύναι,
οὔτε ποικίλος δράκων
παγχρύσιος, οὐδὲ μίτρα
Λυδία νεανίδων
. . . . *ων ἄγαλμα,* P. III.

τερον, ὁπότε σημαντικὸν τοῦ ἱματίου ἢ καὶ τοῦ ἀρότρου, ὡς καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ· ἀεὶ φάρεος χατεύουσιν ἔχων (scr. *γῆν χατέουσαν ἔχ.*)· *οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εὕρηται. φάρος*, si aratrum notat, correpta priore syllaba dictum esse poetarum usus arguit, atque hanc explicationem praeter Sosiphanem (quem in aliquo commentario de hoc versu disputavisse credo, quamquam Brink in tragoediis ipsum hoc vocabulum adhibuisse existimat, comprobavit Herodianus, cuius auctoritas me movet, ut hanc scripturam sequar, quamquam quid iste ritus sibi velit, ignoramus: nam aratrum in Dianae sacris adhiberi insolens: sed veteres interpretes velut Sosiphanem non temere id statuisse, consentaneum: cognomen Dianae *Εὐλακία* (ap. Hesych., ubi Meineke *εὐλάκεια* suasit) quorsum spectet, ambiguum. Alii interpretabantur *vestem*, solenne deabus munus, hinc in charta *φᾶρος* scriptum. Sed sive *φάρος* sive *φᾶρος* probaveris, *Ὀρθίᾳ* pro *ὀρθρίαι* (Brinck *ὀρθρίᾳ*) recte mihi videor restituisse. — V. 62. *ἅτε σήριον* (antea *σείριον* scripsi) *ἄστρον αὐειρομέναι* correxi chartae scripturam ATECϯPIONACTION (Ahrens *ἄστρον* sibi videre visus est). Hoc enim chorus dicit: *Hae per sanctam noctem ut lucidum sidus nobiscum certant pernicitate in choreis agendis.* Cf. Ibyci fr. 3: *φλεγέθων ἅπερ διὰ νύκτα μακρὰν σείρια παμφανόωντα.* Adde Hesych. *Σειρίου κυνὸς δίκην· Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῷον κύνα, ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Αἴρεσθαι* de sideris ortu dictum, ut est apud Soph. Phil. 1331 *ἔστ' ἂν ἥλιος αἴρῃ.* Medela, quam v. 61 seq. adhibui Ahrensio visa est omnium infelicissima, sed quod ipse coniecit *ἀγεσέριον* h. e. *aestatem adducens* metrum pervertit et quod virgines cum Pleiadibus comparari existimat vix cuiquam probaverit. Canini *ἀγεσείριον* scripsit. — V. 64. *οὔτε* corrector chartae, erat *οὔτι.* Hunc et v. seq. Alcmanis nomine ex Aristophanis grammatici commentariis adscripsit schol. Hom. Il. *E* 206: *φησὶ γὰρ ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης τὸ ἀμύνεσθαι . . . τίθεσθαι καὶ ἀντὶ ψιλοῦ τοῦ ἀμείψασθαι· φέρει γὰρ χρῆσιν ἔκ τε Ἀλκμᾶνος τό· οὐ γὰρ πορφύρας τόσος κόρος ὥστ' ἀμύνασθαι* (eadem Eust. 546, 29): ubi *ἀμύνασθαι* ex librarii errore ortum, quem non debebat Brink probare: nam media forma versus numero aperte adversatur. Recte Aristophanes *ἀμείψασθαι* (*ἀμεῖψαι*) interpretatur, nam sententia haec est: *purpurearum vestium non tanta est copia, ut mutare liceat,* quemadmodum est Od. *Ξ* 521: *χλαῖναν . . . ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς.* — V. 66. *δράκων*, cf. Luciani Amor. 41: *οἱ περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντες.* Hesych. *ὄφιες . . . καὶ τὸ χρυσοῦν περιβραχιόνιον.* et *ὄφεις, τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταθήκῃ· τοὺς ὄφεις, λέγει, καλῶς γέ μοι ἠγόρασας.* et Nicostrat. fr. inc. 7: *ἀλύσεις, καθετῆρας, δακτυλίους, βουβάλι' ὄφεις.* — V. 69. *ἰανοφόρων* antea scripsi. [*ἰανὸν κροτάφων ἄγαλμα* Blass, cui fere omnia

οὐδὲ ταὶ Ναννῶς κόμαι, 837
ἀλλ' οὐδ' Ἐράτα σιειδής,
οὐδὲ Συλακίς τε καὶ Κλεησισήρα,
οὐδ' ἐς Αἰνησιμβρότας ἐνθοίσα, φασεῖς·
Ἀσταφίς τέ μοι γένοιτο
καὶ ποτηνέποι Φιλύλλα,
Δαμαγόρα τ' ἐρατά τε Ἰανθεμίς,
ἀλλ' Ἀγησιχόρα με τηρεῖ.

στρ. ζ'. Οὐ γὰρ ἁ καλλίσφυρος
Ἀγησιχόρα πάρ' αὐτεῖ,
Ἀγιδοῖ δέ παρμένει,

quae in hac pagina restituta sunt debentur.] — V. 70. Conieci *οὐδέ μοι Ναννῶς κόμαι*. — Chorus postquam dixit simplici cultu se uti (quorsum etiam spectant *Ναννῶς κόμαι* i. e. *eleganter coacti crines*, quibus Nanno superbiebat), deinde dicit non virgines nobiles et potentes, quas nominatim recenset, sed Agesichoram choragum esse. Neque enim mundus muliebris hic enumeratur, quemadmodum critici antea opinabantur, sed nomina recensêntur virginum Laconicarum, quibus Agesichora chori dux et magistra multum praestare dicitur. Id statim intellexi, ubi in apographo Blassiano v. 72 ΚΛЄ̀ἫCΙCΉΡΑ comparuit; est enim hoc Laconicum nomen pro vulgari *Κλεισιθήρα*, quo Lycophro v. 1222 utitur, geminumque plane exemplum *Κλεήσιππος* extat in Fr. adesp. 45, qui haud dubie Alcmanis est versus. Fuit enim antiquitus verbum ΚΛΕΗΜΙ, cuius tertia persona ΚΛΕΗΣΙ nominibus componendis adhibita, unde etiam postea Lacones dixerunt *κλεέω* sive *κλεῶ* pro *κλέω* (*κλείω*), inde est apud Aristophanem in Lysistr. 1299 *κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις σιόν*, ita recte libri, non *κλέωα*. — V. 71. *σιειδής* non ad *θεός*(*σιός*), sed ad Laconicum *σίς* referendum (cf. *ὁ τὸν σίν φέρων* in titulo, Hesych. *σίν· τὴν σεμνὴν θεόν*, ita enim scribendum videtur). — V. 74. *Ἀσταφίς* mulieris nomen, velut in Plauti Truculento est Astaphium, antea *inaures* dici opinabar, quae alias *βότρυς* vel *βοτρύδια* vocantur (vid. Aristoph. Thesmoph. II fr. 6, 2. Hesych. v. *βότρυς*. Pollux V 97). — V. 76. *Δαμαγόρᾱ* correxi chartae scripturam quae videtur ΔᾹΜΑΙΠΑ, quamquam alia quoque tentari possunt. Ahrens stropham hanc ita refinxit: *τᾶν ο(ὐ μακ)άρων ἄγαλμα, οὐδὲ π(α)ναλινῆς κόμαι· ἀλλ' οὐ(δέ τι χρ)ὼς ἀειδής, οὐδὲ σύ(μφυρτο)ς κὰ πώε' ἁ ϝέσηρα οὐδ' ἐς ἄ(κρον τᾶς ἀκμᾶ)ς ἐνθοῖσα, φασεῖς, ἀσταφίς (τις οὐδ' ἄν)οστο(ς)· καί ποτ' ἰ(σχίο)ν φ(θίν)υλλα δᾶλλά (τις, ἇς νεα)ρὰ ϝάδῃ ἀνθεμίς· ἀλλ' ἀγ(α)σ(ᾶν κ)όρα (ἆδ)ε (κ)ύρει*, quae quemodo interpretatus sit qui cognoscere velit, adeat ipsum. — V. 78 seq. Pergit chorus hac stropha Agesichoram laudibus ornare, laetatur enim, quod choro huic virginum praeesse non dedignetur, quod arcta amicitiae necessitudine sit coniuncta cum Agidone, quod festis diebus epulas a virginibus paratas non spernat: utitur autem chorus per omnia interrogativa oratione. — V. 79. [Blass ita scribit: *οὐ γὰρ — αὐτεῖ; Ἀγιδοῖ μέσφ' ἂρ μένει, θωστήρια κἄμ' ἐπαινεῖ*.] *αὐτεῖ* agnovit Ahrens, huc

ϑωστήριά ϑ' ἅμ' ἐπαινεῖ;
ἀλλὰ τᾶν . . . . σιοί,
δέξασϑ —
καὶ τέλος —
εἴποιμί κ'· ἅπαν μὲν αὐτά
παρσένος μάταν —
γλαύξ· ἐγὼν δ . . . . μάλιστα
ἀνδάνην ἐρῶ· πόνων γὰρ
ἅμιν ἰάτωρ ἔγεντο.
ἐξ Ἀγησιχόρας δὲ νεάνιδες
. . . . ἐρατᾶς ἐπέβαν.

spectat schol. adscriptum *ἅ αὐτοῦ* i. e. *ἀντὶ αὐτοῦ*. — V. 81. *ϑωστήριά ϑ' ἅμ' ἐμαινεῖ;* scripsi, charta ΘὨCΤΉΡ — ἈΜЄΠΑÌΝЄΪ, unde in promptu correctio, *ἁμά* i. e. *ἁμέτερα*. Huc pertinet schol. *ϑωστήρια εορ* quemadmodum Blass legit. Cf. Hesych. *ϑωστήρια· εὐωχητήρια καὶ ὄνομα* (*ἑορτῆς*). Ahrens *ϑωστῆμεν . . μ' ἐπαινεῖ*. — V. 82. Conieci *ἀλλὰ τᾶν ἀρᾶν, — σιοί, δέξασϑαι ἄναν δότ', — ἀρχὰ καὶ τέλος· χοροστάτις εἴποιμί κ', ἀδνὰ μέν' αὐτὰ παρσένος*. Schol. *οτι το ανα ανυσις*. Cf. Callim. in Iov. 90 *αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν*. Hesych. *ἄναν· ἄνυσιν*. Hoc dicere chorum putavi: *precum mearum quas di ratas faciant principium et finis est*; optat autem, ut virgo maneat et chorum regere pergat. Antea conieci *ἀεὶ μένε*. [*ἀλλὰ τᾶνδ' ἀμῶν, σιοί, δέξασϑ'· ἀπονητὶ ἄνα καὶ τέλος· γραῦς τό τις εἴποιμί κ'· ἅπαν μὲν αὐτὰ παρσένος μάταν ἀπὸ ϑράνω λέλακα γλαύξ.* scr. Blass,] — V. 87 aegre in integrum restitui potest; conieci *μὰ τάν, ἀπεῖπ'· ἄνω βέβακας, γλαύξ*: h. e. *negat, noctua enim sursum abiit*, fingit enim noctuam, Minervae deae virginalis ministram, infaustum edidisse omen, unde colligit Agesichoram nolle semper virginem manere. Prima persona *βέβακα γλαύξ* nullo modo ferenda, itaque *βέβακας* correxi, corrector *λέλακα* substituit, sed cum incertum sit, utrum volatu an voce noctua omen ediderit, illud servavi. — V. 87. Conieci *ἐγὼν δ' ἐρῶσα δαμώτι μάλιστα ἀνδάνην ἐρῶ* (*δαμώτι* i. e. *δαμώτιδι* sive virgini, quae ludendi studiosa et perita est. cf. Stesichor. fr. 34 *τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων ὑμνεῖν*, quod. Et. M. 265, 35 recte *παίγνια* interpretatur, schol. Arist. Pac. 797 quem sequitur Hesych. male *τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα*. Plato Theaet. 161 E: *δημώμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν*. Hesych. *δαμώμενος· ἀγαλλόμενος· οἱ δὲ παίζων*, (*καὶ*) *δαμώσεις* (*παίγνια*), ita enim scribendum: quae sequuntur spectant aliam glossam *δαμόται*.) Quod antea conieci *ἐγὼν δ' ἐρῶσ' ἐννώτι* i. e. *viragini* (*ἐννῶτις* ab *Ἐννώ* fictum) dudem repudiavi. *ἀνδάνην*, non *ἀνδάνειν*, plane exhibet charta; *ἐρῶ*, quod divinavit Ahrens, Blass in charta agnovit, ego antea *ποϑῶ* conieci, usus interpretamento adscripto *ἀρέσκειν ἐπιϑυμῶ*. [*ἐγὼν δὲ τᾷ μὲν Ἀώτι μάλιστα* (vel *μαλίστᾳ*) *ἀνδάνην ἐρῶ* Blass.] — Conieci *ἀγλαΐας ἐρατᾶς ἐπέβαν*. [Blass *ἢ ῥ' αἶνας ἐρατᾶς ἐπέβαν*.] — A novissima stropha restituenda me abstinui. Ad v. 32 cf. Hymn. Hom. 21, 1 *Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερύγων λίγ' ἀείδει ὄχϑῃ ἐπιϑρώσκων ποταμὸν πάρα δινήεντα Πηνειόν*. Xanthum enim Lyciae flumen dici recte monuit Ahrens: ego quod antea existi-

24. [11.]

– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓ ⏑
–́ ⏑ – ⏑ ⏑͡⏑́ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– ⏑͡⏑́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

Οὐκ εἶς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδέ 842
σκαιὸς οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν
οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος
οὐδ' Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν,

mavi *Ξάνθον* esse Laconicae terrae rivum, qui *Κνακιν* (ita Herodianus, apud Lycophr. 550 est *Κνηκειν*, Choerob. 296 *Κακνών* paenultima producta) vocatus in rhetra Lycurgi, postea *Οἰνοῦς* appellatus est, in errorem inductus sum Eggeri apographo. [*Ὧιτε γὰρ* ⏑ – ⏑ – *οὐτῶς ἕδος, αἴ κ' ἐράμαι· τοὶ κυβερνάται δ' ἔχον· ἦ ἂν νᾷ μολοίη* (vel *μολόη*) . . . *ὦκα· ἅδε τᾶν Σηρηνίδων ἀοιδοτέρα κ' ἐχμάσδοι. σιαὶ γάρ· ἀντὶ δ' ἕνδεκα παίδων δέκα σῆκ' ἀείδεν· φθέγγεται δ' ἄρ' ᾧτ' ἐπὶ Ξάνθω ῥοαῖσι κύκνος· ἁδεῖ δ' ἱμέρῳ ξανθᾷ κομίσκᾳ* — Blass.]

Fr. 24. Steph. Byz. v. *Ἐρυσίχη· Πόλις Ἀκαρνανίας· . . . τὸ ἐθνικὸν Ἐρυσιχαῖος, περὶ οὗ πολὺς λόγος τοῖς ἀρχαίοις· ὁ Τεχνικὸς γὰρ καὶ Ἡρωδιανός φασιν* (fort. del. *καὶ Ἡρωδιανός* et deinde *φησιν* restituendum), *ὅτι σεσημείωται τὸ Ἐρυσίχαιος προπαροξυνόμενον ἐν τοῖς ἐθνικοῖς· μήποτε οὖν τὸ χαῖον ἐγκεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος, καὶ τὸν ἐρύσω μέλλοντα. διχῶς οὖν ἔσται, ὡς ἐστὶ δῆλον παρ' Ἀλκμᾶνι* (P *ἀκβάνη*, V *ἀήβαντι*) *ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενείων ᾀσμάτων· φησὶ γάρ· Οὐκ . . . Ἐρυσιχαῖος. εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς γένος συναπτέον, ἐθνικόν ἐστι καὶ προπερισπάσθω· Ἡρωδιανὸς ἐν ταῖς Καθόλου προσῳδίαις καὶ Πτολεμαῖος ἔφη· εἰ δὲ τῷ οὐδὲ ποιμὴν συνάψειέ τις, λέγων· οὐδ' ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν* (sic vulgo, *Π*RV *ἢ ἐρυσιχαῖος τὸ οὐδὲ ποιμήν*, A *ἢ ἐρυσιχαῖος τὸ δὲ οὐδὲ ποιμήν*, Meineke *λέγων τό· οὐδὲ ποιμὴν ἢ ἐρυσίχαιος*), *πρόδηλον ὡς προπαροξυνθήσεται καὶ δηλοῖ τὸν βουκόλον ἢ τὸν αἰπόλον, πρὸς ὃ τὸ ποιμὴν ἁρμόδιον ἐπαχθήσεται.* Igitur paradosis antiqua proparoxytonon tuebatur, Herodianus praecipit, si *ἐθνικὸν* sit, circumducendam esse paenultimam, id quod secutus sum; sin acuatur antepaenultima, esse appellativum, quam interpretationem comprobavit schol. Apoll. Rhod. IV 972: *καὶ τὸ(ν) παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον ἐρυσίχαιον, τῷ χαίῳ ἐρύοντα ἤτοι ποιμαίνοντα.* Qui ultimam acuunt Et. M. 180, 27, Cram. An. Ox. I 10, 28, Philem. 16, non sunt audiendi. Initium affert Chrysipp. *περὶ ἀποφατικῶν* c. 21: *Εἰ Ἀλκμὰν ὁ ποιητὴς οὕτως ἀπεφαίνετο· Οὐκ ἧς ἀνὴρ ἀγροῖκος οὐδὲ σκαιός.* ubi quod *ἧς* pro *εἷς* legitur, ex errore (EIC et HC) ortum videtur, sed recte *ἄγροικος*, Steph. *ἄγριος*, M. Schmidt *ἀγρεῖος* praeoptat. — V. 2. *παρὰ σοφοῖσιν* manifestum mendum aegre procuraveris, olim *παρὰ συφοῖσι* (cf. Lycophr. 676) conieci, Iacobs *παράσοφος*, Hartung *παράσοφος σύ*, Welcker *παρ' ἀσόφοισιν*, Meineke *παρ' ἀσόφοιϊν*. — V. 4 et 5 redintegrandi sunt ex Strabone X 460, ubi haec leguntur: *Τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσιχαίους τινάς φησιν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται· Οὐδ' Ἐρυσι-*

ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν.

25. [22.] 839

⏑ ⏑́⏑ – ⏑⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
⏑́⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ –

Ἔπη τάδε καὶ μέλος Ἀλκμάν
εὗρε, γεγλωσσαμένον
κακκαβίδων στόμα συνθέμενος.

26. [12.]

Οὔ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱμερόφωνοι,

χαῖος, Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμήν, ἀλλὰ Σ. ἀπ' ἄκραν, ubi Καλυδώνιος οὐδὲ Casaubonus scripsit, libri καλυδωναίου δὲ vel καλυδωνέου δέ, vel κλυδωναίου δέ, vel denique κλυδωνέου δέ. At delendum plane est Καλυδώνιος apud Strabonem, quae est interpretatio vocis Ἐρυσιχαῖος, namque Stephanus satis luculenter docet, versum fuisse οὐδ' Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν, Hartung scripsit Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν priore voculá οὐδὲ deleta, Stephani verba non satis recte interpretatus. — V. 5. ἀκρᾶν Villebrun, codd. ἄκραν, praeter lx, qui ut vulgo ἄκρας. Ceterum hoc fortasse fuit carmen, in quo poeta recensuit varias gentes, apud quas ipsius nomen vigeat, vid. fr. 118.

Fr. 25. Athen. IX 390 A: καλοῦνται δὲ οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαι, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλκμᾶνος, λέγοντος οὕτως· ἐπῆγε κτλ., σαφῶς ἐμφανίζων ὅτι παρὰ τῶν περδίκων ᾄδειν ἐμάνθανε· διὸ καὶ Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἔφη τὴν εὕρεσιν τῆς μουσικῆς τοῖς ἀρχαίοις ἐπινοηθῆναι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐρημίαις ᾀδόντων ὀρνίθων, ὡς κατὰ μίμησιν λαβεῖν στάσιν τὴν μουσικήν. — V. 1. ἔπη τάδε καὶ μέλος scripsi, legebatur ἐπῆγε (ita APN, ἐπήγαγε L) δὲ καὶ μέλος. Cf. Theocriti epigr. 19, 5 de Archilocho: ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος Ἔπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' ἀείδειν. Hermann ἐπᾶγε, Meineke ἐπείγε δὴ καὶ μέλος, Emperius ἔπη δέ τι καὶ μέλος vel ἔπη τάδε καμμέλος et deinde εἶρε. — V. 2. εὗρε γεγλωσσαμένον κακκαβίδων στόμα συνθέμενος emendavit Meineke, legebatur εὗρέ τε γλωσσάμενον κακκ. ὄνομα συνθ. Emperius εὗρε (εἶρε) τὸ γλώσσαλγόν ποκα (vel θάμα) κακκ. στόμα συνθ., Hermann εὗρέ τε γλῶσσα νόμον, | κακκ. ὅμαδον | συνθ. Ego olim proposui εὕρετο γλωσσάνεμον (ut ποδάνεμος dicitur) κ. ὄπα σ., Hartung ἔπη δέ τε καὶ μέλος Ἀλ. εὕρετο, γλυκυστόμων κ. ὄπα συνθ.

Fr. 26. Antig. Caryst. Hist. Mir. 27 (23): Τῶν δὲ ἀλκυόνων οἱ ἄρσενες κηρύλοι καλοῦνται· ὅταν οὖν ὑπὸ τοῦ γήρως ἀσθενήσωσι καὶ μηκέτι δύνωνται πέτεσθαι, φέρουσιν αὐτοὺς αἱ θήλειαι ἐπὶ τῶν πτερῶν λαβοῦσαι· καί ἐστι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλκμᾶνος λεγόμενον τούτῳ συνῳκειωμένον· φησὶν γὰρ ἀσθενὴς ὢν διὰ τὸ γῆρας καὶ τοῖς χοροῖς οὐ δυνάμενος συμπεριφέρεσθαι οὐδὲ τῇ τῶν παρθένων ὀρχήσει· Οὔ μ' ἔτι κτλ. — V. 1. οὔ μ' ἔτι, cod. Pal. quem inspexit Holder οὐ μέν τι. — ἱμερόφωνοι scripsi cum Barkero, idemque Schneidewin edidit, legebatur ἱερόφωνοι, quod vocabulum nonnulli legisse videntur ap. Hom. Il. Σ 505, ubi nunc ἠεροφώνων extat. Ahrens et apud Alcmanem et apud Homerum ἱερόφωνος requirit, quod repetit ab ἱερός (= διερός,

γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην, 843
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται
νηλεγὲς ἦτορ ἔχων, ἁλιπόρφυρος εἶαρος ὄρνις.

27. [13.]

Πολλαλέγων ὄνυμ' ἀνδρί, γυναικὶ δὲ Πασιχάρηα.

28. [21.]

Δῦσαν δ' ἄπρακτα νεάνιδες, ὥστ'
ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπταμένω.

λιγυρός, λιαρός), Philol. XXVII 590. — V. 2. *φέρειν*, scribendum videtur *φέρην*. — Cod. Pal. *βάλε δή, βάλε* et in margine *κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ᾱ ἀρκτικοῦ στοιχείου· ἔχει γὰρ τὸ ὅλον ἀβάλε, σημαντικὸν εὐχῆς ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ὄφελεν, εἴθε, αἴθε.* Apoll. de coni. Bekk. An. II 522: *Τὸ ἄβαλε ἐντελές ἐστι· καὶ σαφὲς ἐκ τῆς ἐκτάσεως τοῦ α· καὶ ἀφαιρεθὲν γὰρ τὸ αὐτὸ δηλοῖ· Βάλε δή, βάλε κ. ε.* et rursus 568. Idem legitur in Bekk. An. II 946. Cram. An. Ox. I 265, 1. Et. M. 186, 43. Schol. Arist. Av. 299. Suid. v. *Κηρύλος*. Denique Et. Flor. Miller Misc. 60: *βάλε, ἀντὶ τοῦ ἀβάλε· βάλε δὴ βάλε ἀπὸ τοῦ κήρυκος εἴην· ὁ δὲ Ἀλκμᾶν τὸ ἀβάλε, οἷον ἀβάλε καὶ νέοντα .. γίνεται.* In his novissimis cave credas aliud Alcmanis fragmentum delitescere, scribendum *Ἀλκμάν. τὸ δὲ ἆ βάλε, οἷον ἆ βάλε μηδ' ἐγένοντο γίνεται καὶ ἆ κατὰ συγκοπήν κτλ.*: initium est epigr. Callimachei 19, ubi *ὤφελε* legitur, sed *ἆ βάλε* commendat Agathias Anth. VII 583, ut assolet Callimachum imitatus. — V. 3. Satis intempestive Hecker *ἀν'* (vel *ὑφ'*) *ἀλκυόνεσσι φορεῖται.* Imitatur Aristoph. Av. 251: *ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης Φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται.* ubi Schol. *ἔστι δὲ παρὰ τὰ Ἀλκμᾶνος· ὅστ' ἐπὶ . . . ποτᾶται· διὸ καὶ Δωρικῶς εἴρηται*, unde apparet etiam apud Aristophanem *ποτῆται* restituendum esse. Cf. Zon. 121: *Ἀλκμᾶν· ὄρνεον θρηνητικόν.* ubi Goettling: *Ἀλκυών· ὀ. θ. Ἀλκμάν* recte videtur corrigere. — V. 4. *νηλεγὲς* scripsi, Antig. *νηλεὲς, ἀδεὲς* Photius 348, 22: *Ὄρνις· . . . καὶ Δωριεῖς ὄρνιξ, παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ ἅπαξ ὄρνις· Ἀδεὲς κτλ.*, unde Boissonade *νηδεές* coniecit, Hecker *νωλεμές*. Cf. Hesych. *Νηλεγές· οἰκτρόν* (Alberti *ἄνοικτον*), *ἀθρήνητον*. Ultima verba *ἁλ. εἴ. ὄ.* affert Athen. IX 473 D, Hecker *ἱερὸς* (*ἱαρὸς*) *ὄρνις*, fortasse recte, Ahrens *εἰαρὸς* i. e. *ἱερὸς* sive *διερὸς*, sed quae de his vocabulis disseruit, redarguere non est huius loci.

Fr. 27. Aristid. II 40: *Τί δὲ ὁ τῶν παρθένων ἐπαινέτης τε καὶ σύμβουλος λέγει ὁ Λακεδαιμόνιος ποιητής; Πολλὰ λέγων κτλ. πολλά, φησίν, ὁ ἀνὴρ λεγέτω, γυνὴ δὲ οἷς ἂν ἀκούσῃ χαιρέτω.* ubi Sch.: *ὁ Ἀλκμάν. Πολλαλέγων* Herm., v. *πολλὰ λέγων.* — *ὄνυμ'*, M *ὀνυσιμ'*. — *Πασιχάρηα* Hermann, *πᾶσι χαρηά* Θ, *πάσῃ χάσῃ χαρῆα* M, *πάσῃ χαρηά* L.

Fr. 28. Athen. IX 373 E: *Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσιν, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον. ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν που φησί· Λῦσαν κτλ.* *Δῦσαν* scripsi, quamvis brevior forma *ἔδυν* non *ἔδυσαν* usitata sit. Welcker (Mus. Rh. X 406) frustra defendit *λῦσαν*. Olim *αὖσαν* scripsi, et a me monitus proposuit Schneidewin, vel potius *ἄϋσαν ἄπρακτα*, quandoquidem alias trisyllaba tantum forma extat. At in hac comparatione timoris potius quam clamoris fieri solet men-

29. 844

Ζεῦ πάτερ, αἰ γαρ ἐμὸς πόσις εἴη.

30. [79.]

Σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω.

31. [80.]

Τῷ δὲ γυνὰ ταμία σφεᾶς ἔειξε χώρας.

32. [114.]

(*Ἄρκτον δ'*) *ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων.*

tio, ut est apud Alcaeum fr. 27: *ἔπταξον ὦστ' ὄρνιθες ὦκυν Αἴετον ἐξαπίνας φανέντα*, adde Soph. Ai. 167. Alcman Nausicaae ministras dicit, quae cum Ulixem conspexissent, subito timore percelluntur, cf. Homeri Od. VI 138: *τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη.* Ad idem hoc carmen pertinent fr. 29. 30. 31. 32, cf. quae dixi in Philol. XVI 590 seq. Welcker et Rossbach tetrametrum acatalectum exhibent, quos nolui sequi, nam Alcman versiculos minutos adamavit, neque dubitavit elisionem versu extremo admittere. — V. 1. *ὦστ'*, Alcman *ὦτ'*, ut solet, scripsisse videtur. — V. 2. *ὄρνεις* PVL, *ὄρνις* B, *ὄρνιθος* A. — *ὑπερπταμένω* Dindorf, vulgo *ὑπερπταμένου*, BP *ὑπερπταμένῳ*.

Fr. 29. Schol. Hom. Od. ζ 244: *Αἰ γὰρ ἐμοὶ . . . ἐνθάδε ναιετάων: ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· διστάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμὰν αὐτὸν μετέβαλε* (Lehrs *μετέλαβε* mavult), *παρθένους λεγούσας εἰσάγων· Ζεῦ κτλ.*

Fr. 30. Apollon. de pron. 399 B: *Πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὑρεῖν, σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον . . . Ἀλκμάν· Ὑμέ κτλ.* (fr. 3) *Σφεὰ δὲ κτλ.* — *προτὶ* Bekker, cod. *ποτι.* — *γούνατα*, malim *γώνατα.* cf. Homeri Od. η 146: *Σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας.* Non audiendus Ahrens, qui hunc versiculum Callimacho vindicat de dial. dor. 263: vide supra ad fr. 3.

Fr. 31. Cyrillus ap. Cram. An. Par. IV 181, 27: *εἴκω, τὸ ὑποχωρῶ, ἔνθεν καὶ τὸ οἶκος, εἰς ὃν ὑποχωροῦμεν, ὡς Ἀλκμάν· τὸ δὲ γύναι ταμίας σφέας εἶξε χώρας*, quae correxi; adde Apollon. de pron. 402 B: *τὸ σφεᾶς ἔειξε* (cod. *σφεασε ειξεν*) *χώρας παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ ε̄ πλεονάζει.*

Fr. 32. Eustath. Il. 110, 25: *Μονῆρες δὲ ἐν θηλυκοῖς ἡ χείρ, ἣ κλίνεται διχῶς, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε̄, ὅθεν καὶ χέρνιβα, ποτὲ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς η̄, ᾧ μαρτυρεῖ φησὶν Ἀλκμὰν ἐν τῷ· ἐπ' ἀρ. κτλ.* Versum redintegravi, cf. Homeri Od. ε 276: *Ἄρκτον . . τὴν γάρ δή μιν ἄνωγε Καλυψώ, δῖα θεάων Ποντοπορευέμεναι, ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.* — Fortasse alia quoque huc pertinent, velut fr. 54 *Σὲ γὰρ ἅζομαι* (cf. Od. ζ 108: *ὡς σὲ γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε*), fr. 14 *Μάκαρς ἐκεῖνος* (Od. ζ 158 *κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος*), fr. *πληθρίον* (Od. ε 270. 315).

33. [23.]

Καί κοκά τοι δώσω τρίποδος κύτος,
ᾧ κ' ἔνι . . . . . λε' ἀγείραις·
ἀλλ' ἔτι νῦν γ' ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος
ἔτνεος, οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμάν
ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπάς·
οὔτι γὰρ ἠῦ τετυγμένον ἔσθει,
ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος,
ζατεύει.

34. [25.]

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὅκα
θεοῖσιν ἅδῃ πολύφαμος ἑορτά,
χρύσιον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον,

Fr. 33. Athen. X 416 C: *Καὶ Ἀλκμὰν δὲ ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἀδηφάγον εἶναι παραδίδωσιν ἐν τῷ τρίτῳ* (B *γω*) *διὰ τούτων· Καί κοκά τοι κτλ.* Respicit huc Aelian. Var. H. I 27. — V. 1. *ποκα*, fort. *τόκα*. — V. 2. *ἀγείραις* scripsi, nam coniunctivus modus *ἀγείρῃς* ab instituta sententia alienus; *ᾧ κ' ἔνι . . . . . λε' ἀγείρῃς* Dindorf praeeunte Hermanno, A *ᾧ κ' ενιλεα ϋγειρης*, B *ὧ κενιλεα ϋ εἴρης*, PVL *ὧ καὶ νιλέα τριήρης*. Supplementum incertum, fortasse *ᾧ κ' ἐνὶ παισὶν ἐπαίκλι' ἀγείραις*: chorus enim virginum vel chori dux videtur compellari; de vocabulo *ἐπαίκλια* vid. Athen. XIV, 642 E: *Ἀπίων δὲ καὶ Ἡρόδωρος, ὥς φησι Πάμφιλος, ἐπαίκλια* (ita C, *ἐπαίκλεια* AB, *ἐπέκλεια* PVL) *καλεῖσθαι τὰ μετὰ δεῖπνον τραγήματα.* Meineke *ᾧ κ' ἐν ἐδέσματα πόλλ' ἐναγείρῃς*. Welcker Mus. Rh. X 408 *ᾧ κ' ἔνι λεῖα τριήρης· ἀλλ' ἔτι | ἔντι γε νῦν ἄπυρος*, Hartung *ᾧ κ' ἔνι πυάνιόν σοι ἀγείρῃς*. — V. 3. *ἔτι* AB, *ἔντι* PVL. — *ἄπυρος* L, *ἄπειρος* BPV. — V. 4. *ἔτνεος* L, *ἔπνεος* P, *ἔπνεο* V. — V. 5. *χλιερὸν πεδὰ* Casaubonus, libri *χαίερον παῖδα*, fortasse verba traiicienda *χλιερὸν ἠράσθη*. — V. 6. *ἠῦ* censor Ienensis Athenaei, vulgo *οὐ*, Schweighaeuser *οὐ τὸ* non recte probante Welckero. — *τετυγμένον* L, *τετυμμένον* ABPV. — *ἔσθει*, fort. *ἐσθίει*, quod Hartung quoque proposuit. Meineke scripsit *ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπὰς ἔσθειν* (vel *ἐσθίεν*)· *οὔτι γὰρ ἠῦ τετυγμένον, ἀλλὰ κτλ.* — V. 7. *κοινὰ* Casaubonus, libri *καινά*.

Fr. 34. Athen. XI 498 F: *Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ περὶ τῆς Νεστορίδος φησίν, ὅτι τῷ σκύφει καὶ τῷ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίων οὐδεὶς ἐχρῆτο, συβῶται δὲ καὶ νομεῖς καὶ οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ· . . . καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· Πολλάκι κτλ.* — V. 1. *ὅκα*, B *ὅσα*. — V. 2. *θεοῖσιν ἅδῃ* Hermann, vulgo *θεοῖς ἅδῃ*, quod frustra tuetur Welcker, qui de his versibus disputavit in Mus. Rh. X 254. — *πολύφαμος* Fiorillo, libri *πολύφανος*, quod Welcker alii putant dorice pro *πολύφωνος* dictum esse, id quod iure suo Ahrens de dial. Dor. 182 addubitavit; melius conveniret, si quis *πολὺ φαεινὸς* interpretaretur, quemadmodum est apud Pindarum Isth. V. 30 *ἐν θυσίαισι φαενναῖς*, at insolens eiusmodi compositum. Olim *πολύφοινος* h. e. *πολύθοινος* scripsi. — V. 3. *χρύσιον* scripsi, legebatur *χρύσεον*, Baumeister male *κίσσινον ἄγγος*.

29. 844

Ζεῦ πάτερ, αἰ γαρ ἐμὸς πόσις εἴη.

30. [79.]

Σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω.

31. [80.]

Τῷ δὲ γυνὰ ταμία σφεᾶς ἔειξε χώρας.

32. [114.]

(Ἄρκτον δ') ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων.

tio, ut est apud Alcaeum fr. 27: *ἔπταξον ὦστ' ὄρνιθες ὦκυν Αἴετον ἐξαπίνας φανέντα*, adde Soph. Ai. 167. Alcman Nausicaae ministras dicit, quae cum Ulixem conspexissent, subito timore percelluntur, cf. Homeri Od. VI 138: *τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη*. Ad idem hoc carmen pertinent fr. 29. 30. 31. 32, cf. quae dixi in Philol. XVI 590 seq. Welcker et Rossbach tetrametrum acatalectum exhibent, quos nolui sequi, nam Alcman versiculos minutos adamavit, neque dubitavit elisionem versu extremo admittere. — V. 1. *ὦστ'*, Alcman *ὧτ'*, ut solet, scripsisse videtur. — V. 2. *ὄρνεις* PVL, *ὄρνις* B, *ὄρνιθος* A. — *ὑπερπταμένω* Dindorf, vulgo *ὑπερπταμένου*, BP *ὑπερπταμένῳ*.

Fr. 29. Schol. Hom. Od. ζ 244: *Αἰ γὰρ ἐμοὶ . . . ἐνθάδε ναιετάων: ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· διστάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμὰν αὐτὸν μετέβαλε* (Lehrs *μετέλαβε* mavult), *παρθένους λεγούσας εἰσάγων· Ζεῦ κτλ.*

Fr. 30. Apollon. de pron. 399 B: *Πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὑρεῖν, σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον . . . Ἀλκμάν· Ὑμέ κτλ.* (fr. 3) *Σφεὰ δὲ κτλ.* — *προτὶ* Bekker, cod. *ποτι*. — *γούνατα*, malim *γώνατα*. cf. Homeri Od. η 146: *Σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας*. Non audiendus Ahrens, qui hunc versiculum Callimacho vindicat de dial. dor. 263: vide supra ad fr. 3.

Fr. 31. Cyrillus ap. Cram. An. Par. IV 181, 27: *εἴκω, τὸ ὑποχωρῶ, ἔνθεν καὶ τὸ οἶκος, εἰς ὃν ὑποχωροῦμεν, ὡς Ἀλκμάν· τὸ δὲ γύναι ταμίας σφέας εἶξε χώρας*, quae correxi; adde Apollon. de pron. 402 B: *τὸ σφεᾶς ἔειξε* (cod. *σφεασε ειξεν*) *χώρας παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ ε̄ πλεονάζει.*

Fr. 32. Eustath. Il. 110, 25: *Μονῆρες δὲ ἐν θηλυκοῖς ἡ χείρ, ἣ κλίνεται διχῶς, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε̄, ὅθεν καὶ χέρνιβα, ποτὲ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς η̄, ᾧ μαρτυρεῖ φησὶν Ἀλκμὰν ἐν τῷ· ἐπ' ἀρ. κτλ.* Versum redintegravi, cf. Homeri Od. ε 276: *Ἄρκτον . . τὴν γάρ δή μιν ἄνωγε Καλυψώ, δῖα θεάων Ποντοπορευέμεναι, ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.* — Fortasse alia quoque huc pertinent, velut fr. 54 *Σὲ γὰρ ἅζομαι* (cf. Od. ζ 108: *ὡς σὲ γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε*), fr. 14 *Μάκαρς ἐκεῖνος* (Od. ζ 158 *κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος*), fr. *πληθρίον* (Od. ε 270. 315).

33. [23.]

Καί ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος,
ᾧ κ' ἔνι . . . . . λε' ἀγείραις·
ἀλλ' ἔτι νῦν γ' ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος
ἔτνεος, οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμάν 845
ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπάς·
οὔτι γὰρ ἠῢ τετυγμένον ἔσθει,
ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος,
ζατεύει.

34. [25.]

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὅκα
θεοῖσιν ἅδῃ πολύφαμος ἑορτά,
χρύσιον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον,

Fr. 33. Athen. X 416 C: *Καὶ Ἀλκμὰν δὲ ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἀδηφάγον εἶναι παραδίδωσιν ἐν τῷ τρίτῳ* (B *γω*) *διὰ τούτων· Καί ποκά τοι κτλ.* Respicit huc Aelian. Var. H. I 27. — V. 1. *ποκα*, fort. *τόκα*. — V. 2. *ἀγείραις* scripsi, nam coniunctivus modus *ἀγείρῃς* ab instituta sententia alienus; *ᾧ κ' ἔνι . . . . . λε' ἀγείρῃς* Dindorf praeeunte Hermanno, A *ᾧ κ' ενιλεα γ̄ειρης*, B *ᾧ κενιλεα γ̄ εἴρης*, PVL *ᾧ καὶ νιλέα τριήρης*. Supplementum incertum, fortasse *ᾧ κ' ἐνὶ παισὶν ἐπαίκλι' ἀγείραις*: chorus enim virginum vel chori dux videtur compellari; de vocabulo *ἐπαίκλια* vid. Athen. XIV, 642 E: *Ἀπίων δὲ καὶ Ἡρόδωρος, ὥς φησι Πάμφιλος, ἐπαίκλια* (ita C, *ἐπαίκλεια* AB, *ἐπέκλεια* PVL) *καλεῖσθαι τὰ μετὰ δεῖπνον τραγήματα.* Meineke *ᾧ κ' ἐν ἐδέσματα πόλλ' ἐναγείρῃς.* Welcker Mus. Rh. X 408 *ᾧ κ' ἔνι λεῖα τριήρης· ἀλλ' ἔτι | ἔντι γε νῦν ἄπυρος*, Hartung *ᾧ κ' ἔνι πυάνιόν σοι ἀγείρῃς.* — V. 3. *ἔτι* AB, *ἔντι* PVL. — *ἄπυρος* L, *ἄπειρος* BPV. — V. 4. *ἔτνεος* L, *ἔπνεος* P, *ἔπνεο* V. — V. 5. *χλιερὸν πεδὰ* Casaubonus, libri *χαίερον παῖδα*, fortasse verba traiicienda *χλιερὸν ἠράσθη.* — V. 6. *ἠῢ* censor Ienensis Athenaei, vulgo *οὐ*, Schweighaeuser *οὐ τὸ* non recte probante Welckero. — *τετυγμένον* L, *τετυμμένον* ABPV. — *ἔσθει*, fort. *ἐσθίει*, quod Hartung quoque proposuit. Meineke scripsit *ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπὰς ἔσθειν* (vel *ἐσθίεν*)· *οὔτι γὰρ ἠῢ τετυγμένον, ἀλλὰ κτλ.* — V. 7. *κοινὰ* Casaubonus, libri *καινά*.

Fr. 34. Athen. XI 498 F: *Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ περὶ τῆς Νεστορίδος φησίν, ὅτι τῷ σκύφει καὶ τῷ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίων οὐδεὶς ἐχρῆτο, συβῶται δὲ καὶ νομεῖς καὶ οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ· . . . καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· Πολλάκι κτλ.* — V. 1. *ὅκα*, B *ὅσα*. — V. 2. *θεοῖσιν ἅδῃ* Hermann, vulgo *θεοῖς ἅδῃ*, quod frustra tuetur Welcker, qui de his versibus disputavit in Mus. Rh. X 254. — *πολύφαμος* Fiorillo, libri *πολύφανος*, quod Welcker alii putant dorice pro *πολύφωνος* dictum esse, id quod iure suo Ahrens de dial. Dor. 182 addubitavit; melius conveniret, si quis *πολὺ φαεινὸς* interpretaretur, quemadmodum est apud Pindarum Isth. V. 30 *ἐν θυσίαισι φαενναῖς*, at insolens eiusmodi compositum. Olim *πολύφοινος* h. e. *πολύθοινος* scripsi. — V. 3. *χρύσιον* scripsi, legebatur *χρύσεον*, Baumeister male *κίσσινον ἄγγος*.

οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,
χερσὶ λεόντειον γάλα θήσαο,
τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον ἀργιφόνταν. 846

— V. 4. ἔχουσι, fort. rectius ἔχοισιν, vid. ad. fr. 60, 1, ἔχοισα AB, ἔχουσα PVL. — V. 5. χερσὶ λεόντειον γάλα Fiorillo, θήσαο ego, codd. χερσὶ λεοντέον (sic B, χερσίλεον τέον PV, λεοντέου L) ἐπαλαθεῖσα: Fiorillo θεῖσα pariter atque ἄτρυφον tanquam interpretamenta abiecit, Hermann χερσὶ λεόντεον ἓν γάλα θεῖσα coniecit, ego olim θεῦσα scripsi, sed hoc non solum propter formae insolentiam offendit, verum etiam praesens tempus ferri nequit, ubi omnino praeteritum requiritur: itaque nunc θήσαο scripsi (nam neque contracta forma θήσα, neque θήσας satis placet), ubi asyndeton θήσαο . . . ἐτύρησας, quamvis non satis gratum, tamen rationem habet. Fiorillo autem, qui verissime vidit γάλα restituendum esse, commode adhibuit Aristid. I 49: Καὶ δύναιτ' ἂν καὶ ὄνους πτεροῦν (ὁ Διόνυσος), οὐχ ἵππους μόνον· ὥσπερ καὶ λεόντων γάλα ἀμέλγειν ἀνέθηκέ τις αὐτῷ Λακωνικὸς ποιητής. Sane Aristides Bacchum dicit leonum lac mulgere, Alcman eadem attribuit mulieri: nec tamen recte Emperius, cum antea θῆσθαι proposuisset, postea ut hanc difficultatem removeret, ἔχων σὺ pro ἔχοισα et θήσας scripsit. Fiorillo Baccham aliquam dei ministram dici existimavit: mihi vel Bacchi aliquam comitem, velut Μέθην, vel Δαῖτα (Sophocles Triptol. fr. 539: Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν) poeta dicere visus est, quamquam etiam de matre Deorum cogitavi, cuius religio iam ante Alcmanis saeculum in Peloponnesum haud dubie fuit propagata, cf. quae Pausanias in Arcadicis (VIII 44, 3) dicit: πρός τε τοῦ Ἀλφειοῦ τῇ πηγῇ ναός τε Μητρὸς θεῶν ἐστιν οὐκ ἔχων ὄροφον καὶ λέοντες δύο λίθου πεποιημένοι, hinc etiam ipse Alpheus λεόντειος πόρος dictus, vid. Hesych. (Hartung de Diana et Nymphis Caryatidibus cogitat.) Sed ut hoc in medio relinquam, non est mirum, si Aristides, qui Alcmanis hunc locum non satis firma tenebat memoria, haec ad Bacchum transtulit, cui eiusmodi facinus inprimis convenire videbatur. Minime vero audiendus Welcker, qui Aristidis locum ab Alcmane plane alienum ratus, hunc poetam existimat Spartanam mulierem alloqui, quae diis obtulerit in aureo vasculo caseum, qui vel in leonis similitudinem formatus vel leonis imagine ornatus fuerit, itaque corrigit χερσὶ λεόντειον σπαλαθεῖσα vel παλαθεῖσα (*in massam cogens*) quorum neutrum graeci sermonis consuetudine firmatur: persuasit tamen Schneidewino, qui Philol. X 352 χερσὶ λεόντεον εἰκόνα θεῖσα legendum censuit. — V. 6. ἀργιφόνταν Welcker, ἀργειοφεονται A, ἀργειοφόνται BP, ἀργύφεόν τε VL, ego olim Ἀργειφόντα conieci, ut hoc nomine Alcman appellaverit Bacchum, quemadmodum Apollinem Sophocles (vid. Et. Gud. 72, 52). Meineke ἀργιοφόντα edidit: sed ἀργιφόνταν dixisse Alcmanem correpta antepaenultima testatur gramm. Hamburgensis editus a Welckero et Schneidewino (M. Rh. X 256, Phil. X 350): τὰ παρὰ τῇ γραφῇ διαφορούμενα· εἰσὶ ταῦτα· ἀργειφόντης. καὶ τύρος ἐντηρήσας μέγαν ἀργύφαν. ἀργιφόντα· εἴκελος ἀστεροπῇ καὶ τὸ ἴκελος. Poterat hoc Alcmanis versu Didymus uti, qui Ἀργειφόντης vel potius Ἀργιφόντης a vocula $\overline{\alpha\varrho\iota}$ inserta Γ repetebat, vid. Schmidt Didym. 337. Lepide autem et solita usus audacia poeta caseum ἀργιφόνταν appellavit, nam recte puto Welckerum accusativum restituisse. Est autem hic versus, ut videtur, strophae novissimus, itaque poeta trochaicam clausulam in locum dactylorum substituit, nam dactylis trium temporum hic haud dubie usus est.

*35. [14.]

Ἕρπει γὰρ ἄντα τῶ σιδάρω
τὸ καλῶς κιθαρίσδην.

36. [26.]

Ἔρος με δαὖτε Κύπριδος ϝέκατι
γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει.

37. [27.] 847

–́ ⏑ – – –̇ [⏑ –] – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –̇
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Τοῦτο ϝαδειᾶν .. Μωσᾶν ἔδειξεν
δῶρον μάκαιρα παρθένων
ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

38. [34.]

Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἷα παῖς παίσδει
ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς, τῶ κυπαιρίσκω.

Fr. 35. Plut. vit. Lycurgi c. 21: *Μουσικωτάτους γὰρ ἅμα καὶ πολεμικωτάτους ἀποφαίνουσιν αὐτούς (Λακεδαιμονίους)· ἕρπει κτλ. ὡς ὁ Λακωνικὸς ποιητὴς εἴρηκε.* Eadem s. poetae n. de fort. Alex. II c. 2. — ἕρπει, Scaliger coni. ῥέπει. — V. 2. κιθαρίσδην scripsi, vulgo κιθαρίσδειν, C κιδδαρίδειν. Welcker τῶ σιδάρω et κιθαρίσδεν requirit. In ed. 2 coniunxi cum fr. 22.

Fr. 36. Athen. XIII 600 F: *Ἀρχύτας δ' ὁ ἁρμονικός, ὥς φησι Χαμαιλέων, Ἀλκμᾶνα γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον ὄντα καὶ* (fort. καταφερῆ pro καὶ scribendum) *περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβάς· διὸ καὶ λέγειν ἔν τινι τῶν μελῶν· Ἔρος κτλ.* — V. 1. δαὖτε scripsi, vulgo δ' αὖτε, Buttmann δεῦτε. — ϝέκατι scripsi, legebatur ἕκατι.

Fr. 37. Athen. XIII 600 F: *Λέγει δὲ* (Ἀρχύτας sive Χαμαιλέων) *καὶ ὡς τῆς Μεγαλοστράτης οὐ μετρίως ἐρασθείη* (libri συμμέτρως ἐρασθείς, alterum Schweighaeuser, alterum Cobet correxit), *ποιητρίας μὲν οὔσης, δυναμένης δὲ καὶ διὰ τὴν ὁμιλίαν τοὺς ἐραστὰς προσελκύσασθαι. λέγει δ' οὕτως περὶ αὐτῆς· Τοῦθ' ἀδεῖαν μοῦσαν κτλ.* Est fort. ex eodem carmine ex quo fr. 36. — V. 1. τοῦτο ϝαδειᾶν .. Μωσᾶν scripsi, fortasse ἐμὶν vel ἀν' ὧν ad versum redintegrandum addendum, antea τοῦθ' ἀδεᾶν Μουσᾶν scripsi, Stephanus ἀδειᾶν Μουσᾶν, cui Μωσᾶν substituit Schneidewin, non recte Meineke Μῶἆν. — V. 2. μάκαιρα, PVL μάκαιρα. — παρθένων AB, παρθένῳ PVL, fort. παρσένων.

Fr. 38. Hephaest. 76: *Δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου προκόπτειν τὸ μέτρον διὰ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμᾶνος ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων· Ἀφρ. κτλ.* Eadem Apostol. IV 62, 6. — V. 1. παῖς παίσδει

39. [30.]

Χρύσιον ὅρμον ἔχων ῥαδινᾶν πετάλοις ἴσα καλχᾶν.

40. [50.] 848

Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρᾳ.

41. [51.]

Καί ποτ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ὦϝαθ' ἑταίρων
Κίρκα ἐπαλείψασα.

42. [82.]

Τίς δ' ἄν, τίς ποκα ῥᾷ ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐνίσποι;

η
Bentley, παῖς δὴ Turneb., παίσδει CE, παίσδει AP, παίσδα FIBNH Apost. Fort. huc pertinet Hesych. *Παίσδη* (cod. παῖς δὴ) παιδαριεύῃ, ut sit scribendum παίσδη· παιδαριεύεται. — V. 2. ἐπ' ἄνθη, ἐπ' ἄνθης A, ἐπάνθης P, αἰπάνθης C. — ἃ μὴ, A αμή. — Hartung ἄκρ' ἐπ' ἀνθηνὰ βαίνων, abusus Hesychii glossa ἀνδηνόν, ἀνθηρόν, βαπτόν, ubi dudum ἀνθινόν restitutum est. — καβαίνων Pauwius, vulgo καββαίνων, Ursinus καμβαίνων, Apost. ἄνθηκα βαίνων. — τῶ κυπαιρίσκω A, ut scripserat Welcker, vulgo τῷ κυπαιρίσκῳ, Apost. τῶ κιπαρίσσω.

Fr. 39. Athen. XV 682 A: *Τῶν δὲ καλχῶν μέμνηται καὶ Ἀλκμὰν ἐν τούτοις· Χρύσεον κτλ.* — χρύσιον B, χρύσεον Ursinus, vulgo χρύσειον. — ῥαδινᾶν . . . καλχᾶν Dalecampius, vulgo ῥαδινὰν . . . καλχάν. — πετάλοις ἴσα scripsi, legebatur πετάλοισι, vitium subesse animadvertit Meineke, sed non debebat πετάλοις ἴσον corrigere.

Fr. 40. Schol. Hom. Π. γ 39: *Δύσπαρι: ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε Πάρι, κακὲ Πάρι. Καὶ Ἀλκμὰν φησί· Δύσπαρις κτλ.* Eadem Eust. 379, 38, ubi καὶ αἰνόπαρις. — βωτιανείρᾳ, legebatur βωτιανείρῃ.

Fr. 41. Schol. Hom. Il. π 236: *Καὶ Ἀλκμὰν γάρ φησί· Καί ποτ' κτλ. οὐ γὰρ αὐτὴ ἤλειψεν, ἀλλ' ὑπέθετο Ὀδυσσεῖ.* — V. 1. ὦϝαθ' scripsi, legebatur ὠτά θ', antea correxeram ὤαθ', et sic Schneidewin et Dindorf. — ἑταίρων Heyne, codd. ἑτάρων. — V. 2. Κίρκα scripsi, legebatur Κίρκη. — ἐπαλείψασα, Heyne ἐπήλειψεν coniecit, mihi poeta scripsisse videtur:

Κίρκα ἐπάλειψ(εν καρὸν χερὶ δεψήσ)ασα.

cf. Od. μ 47: *ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων, κηρὸν δεψήσας μελιηδέα.* adde 173: *αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν· αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς Ἠελίου τ' αὐγὴ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος*, sed novissimus hic versus expungendus, quippe qui a rhapsodo aliquo sit additus. Antea apud Alcmanem suspicatus sum legendum esse: *καὶ τότ' . . . Κίρκα ἐπάλειψ' αἶψα.*

Fr. 42. Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 566, 11: *Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τοῦ ῬΑ. Ἀλκμάν· Τίς ἄν, τίς ποκα ῥὰ κτλ.* τίς δ' Schneide-

43. [124.]

Καὶ ποικίλον ἶκα, τὸν ἀμπέλων
ὀφθαλμῶν ὀλετῆρα.

44. [116.]

Τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' ἂν κάρραν μάβως ἐπίαζεν.

45. [4.] 849

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον
ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

46. [40.]

Πάρ θ' ἱερὸν σκόπελον παρά τε Ψύρα.

win, vulgo *τίς*, nisi forte *τίς κα* (sive *καν*) scribendum; sed Alcman etiam fr. 49 utitur particula *ἄν*: *ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δᾶμος ἅπας*. — *ῥᾷ* voculam nonnulli grammatici ex *ῥέα* coaluisse ideoque *ῥᾶ* scribendum esse censuerunt, quos olim secutus sum. Sed antiquitus propagata scriptura erat *ῥᾴ* et similiter apud Aeolenses *βρᾴ*, quam tuentur Apollonius et Herodianus, cf. Et. M. 210, 43 et 700, 25. Sed quod illi existimant, decurtatum esse ex *ῥᾴδιον*, falluntur: primigenia adiectivi forma fuit *ΡΑΙΣ*, hinc neutrum adverbii loco adhibitum. Hiatus asperitas mitigatur littera *ἀνεκφωνήτῳ* praesertim in caesura. — *ἄλλω* Bekker, cod. *ἀλλὰ*. — *ἐνίσποι* scripsi, legebatur *ἐπίσποι*.

Fr. 43. Ammon. v. *ἶπες· ... ἶκες δὲ τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Καὶ ποικίλον κτλ.* — V. 1. *ἀμπέλων* (vel potius *ἀμπέλω*) *ὀφθαλμῶν* scripsi, legebatur inverso ordine *ὀφθαλμῶν ἀμπέλων*. Est autem versus 1 anapaestus generis logaoedici, quo genere usum esse hunc poetam testis est Hephaest. c. 8 extremo, ubi Alcmanem metrum Archebuleum adhibuisse auctor est. Antea scripseram *ὀφθαλμῶν ἀμπελίνων*, Reiske *ἀπαλῶν*, Schneidewin delevit.

Fr. 44. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 44, 10: *Παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾱ (πιάζω). τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' ἂν κάρραν μάβως ἐπίαζε.* Lehrs coni. *τῷ δέσποινα θεὰ καττὰν κάραν ἀμβᾶσ' ἐπίαζε* de Venere vel Ate cogitans, Nauck *τῷ δὲ κόρυν θεὰ καττὰν κάραν λαβῶσ' ἐπίαζε*. Non possum expedire, olim proposui dubitanter *τῷ δὲ σκόλλυν θεὰ | καττὰν καρὰν ἀβρῶς πίαζεν*, Hartung *τῷ δὲ κόρυν θεὰ καττᾶν κορρᾶν μαλακῶς ἐπίαζεν*. Forma *πιάζω* etiam Sophron usus est ap. Apoll. de pron. 336: *οὐχ ὁδεῖν τυ ἐπικαζε*, ubi *ἐπίαζε* vel *ἐπίαξε* scribendum.

Fr. 45. Hephaest. 40: *Ἀλκμὰν καὶ ὅλας στροφὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε· Μῶσ' ἄγε κτλ.* Eadem Max. Plan. V 510 ed. Walz. Arsen. Viol. 360. Apostol. XI 94, 4. — V. 1 etiam Hephaest. 24 et Schol. — V. 2. *ἵμερον*, Max. *ἱερόν*. — V. 3. *ὕμνῳ* Heph. (nisi quod A *ὕμνω*). *ὕμνω* Ars. Apost., *ὕμνον* Max.

Fr. 46. Schol. Odyss. *γ* 171: *Νήσου ἐπὶ Ψυρίης*] *νησίδιον μικρόν*,

47. [7.]

Εἴπατέ μοι τάδε, φῦλα βροτήσια.

48. [47.]

Οἷα Διὸς θυγάτηρ
ἔρσα τρέφει καὶ Σελάνας [δίας].

49. [64.]

Ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δᾶμος ἅπας.

50. [60.]

Μέγα γείτονι γείτων.

51. [61.]

Οὐ γὰρ ἐγώνγα, Ϝάνασσα, Διὸς θύγατερ.

ἔχον λιμένα νηῶν εἴκοσιν. Ἀλκμάν· Παρά τε ἱερὸν σκόπελον παρά τε Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες. Eadem Eust. 1462, 46. Cram. An. Par. III 433, 19. Schneidewin a me monitus vidit Alcmanis versum cum Cratini fragmento *Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες* (vid. Meineke II 1, 208) temere coaluisse. — *πάρ θ'* Buttmann, vulgo *παρά τε*, sed Cobet male ad eundem modum *παρ τε Ψύρα.*

Fr. 47. Aristid. II 509: *Ἀλλαχῆ δὲ (ὁ Ἀλκμὰν) οὕτω σφόδρα ἔνθεος γίγνεται ὥστε φαίης ἂν ὅτι οὐδ' οὑτωσὶ κατὰ τὸ ῥῆμα ἔνθεός ἐστιν, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο ὥσπερ θεὸς τῶν ἀπὸ μηχανῆς λέγει· Εἴπατε κτλ.* Itaque in hoc quoque carmine de se praedicaverat poeta. Est fort. ex eodem carmine ex quo est fr. 33.

Fr. 48. Plut. Sympos. III 10, 3: *Δροσοβολεῖ γὰρ ταῖς πανσελήνοις μάλιστα διατηκόμενος (ὁ ἀήρ), ὥς που καὶ Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς αἰνιττόμενος τὴν δρόσον ἀέρος θυγατέρα καὶ Σελήνης· Οἷα, φησί, Διὸς θ. ἔρσα* (vulgo *μέγα*) *τ. κ. Σελ.* (om. *δίας*). et de facie in orbe lunae c. 25 ubi *οἷα* om., praeterea *Διὸς* codd. pariter atque *δίας* om., et Quaest. nat. c. 24, ubi additum est *δίας*. Respicit Macrob. Saturn. VII 16. Hinc Natalis Com. Myth. III 255: „Quidam tradiderunt Lunam fuisse uxorem Aeris, e quo Rorem filium conceperit ac genuerit, ut ait Alcman melicus in eo carmine: *Ἄγρωστιν δρόσον αὔξει μὲν Μήνης τε καὶ Ἀέρος υἱός.*“ — Ego *δίας* cancellis sepsi, quamquam epitheton hoc convenit Lunae, cf. Hymn. Hom. 32 v. 8 et 17; fortasse *Σελαναίας* scribendum, sed quoniam numeri ambigui, satius coniecturis abstinere. Hartung *Ἔρσα τρέφει Σελαναίας τε.*

Fr. 49. Hephaest. 40: *Τῷ δὲ ἑφθημιμερεῖ (δακτυλικῷ κέχρηται) Ἀλκμάν· Ταῦτα μὲν κτλ.* cf. Schol. Heph. 176. — *δᾶμος*, vulgo *δῆμος.*

Fr. 50. Schol. Hom. Il. χ 305: *Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Λείπει τὸ ἀγαθόν, ὡς Ἀλκμάν· Μέγα κτλ.*

Fr. 51. Apollon. de Pron. 324 B: *Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἘΓΩΝΓΑ καὶ*

52. [69.]

Πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων

*53.

Τεὶ γὰρ Ἀλέξανδρος δάμασεν.

*54.

Σὲ γὰρ ἄζομαι.

55.

Ἔχει μ' ἄχος, ὦ 'λὲ δαῖμον.

56 A. [81.] 851

Σφοῖς ἀδελφιδεοῖς
κᾶρα καὶ φόνον.

56 B.

Εἶπέ με δ' αὖτε φαίδιμος Αἴας.

ἘΓΩ ΝΗ· *Οὐ γὰρ ἔγωνγα ἄνασσα Δ. Θ. Ἀλκμαν.* — scripsi *ἐγώνγα* (vid. Etym. M. 315, 11) et *Ϝάνασσα.*

Fr. 52. 53. 54. Apollon. de Pron. 366 C: *Ἡ ΣΈ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή· Δωριεῖς διὰ τοῦ τ· . . . Πρὸς κτλ. Ἀλκμάν. Καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ι· Τεῖ γὰρ Ἀλεξάνδρῳ δάμασαι. Καὶ ἔτι κοινῶς· Σὲ γὰρ ἄζομαι·* (hoc affert etiam de Syntaxi 139). Alcmani etiam haec duo fragmenta tribui, et fr. 53 correxi, Bekker *Ἀλέξανδρος δεδάμασται,* Ahrens *Ἀλεξάνδρῳ δάμασεν,* de Venere et Helena interpretatus, Hartung *τεὶ γὰρ καὶ Ἀλεξάνδρῳ δεδάμασται,* male negans *τεὶ* accusativi formam esse.

Fr. 55. Etym. M. 622, 44: *ἐκ δὲ τοῦ ὀλοὸς γίνεται ἡ κλητικὴ ὀλοέ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλέ, ἐὰν δὲ ὀλὸς ᾖ ἡ εὐθεῖα, γένοιτ' ἂν ἡ κλητικὴ ὀλὲ καὶ οὐκ ἔστι συγκοπή· οἷον Ἔχει μ' ἄχος* (M *ὄχος*) *ὦ ὀλὲ δ.* Alcmanis esse docet Grammat. An. Ox. Cram. II p. 461, 32 et Schol. Il. κ 134: *Οὐδὲ τὸ Ἀλκμανικὸν ἔχοι μάχης ὦλε δαῖμον· τοῦ γὰρ ὄλωλε συγκοπή ἐστιν.* Cf. etiam An. Cram. Ox. I 442 not. Scripsi *ὦ 'λέ,* cum antea *ὦ ὀλὲ* edidissem, Hartung *ὠλοέ.*

Fr. 56 A. Apollon. de Pron. 403: *Πάλιν δὴ ὁ Ἀλκμὰν τὸ σφέας ἀντὶ ἑνικοῦ ἔταξε· Καὶ τὸ σφοῖς ἀδελφιδέοις κάραν* (*κᾶρα* Bekker) *καὶ φόνον.* ubi scribendum *τὸ σφεᾶς* (respicit fr. 31) *ἀντὶ ἑνικοῦ ἔταξε. καὶ τό· Σφοῖς κτλ.* quod vidit etiam Ahrens. Hartung *σφοῖσιν ἀδελφιδεοῖς κᾶρας τε καὶ φόνον.*

Fr. 56 B. Et. Flor. Miller Misc. 213: *τὸ δὲ μὴ Ἀλμᾶν· εἶπέ με κτλ.* Praecedunt quae Zonaras 1838 exhibet: *μέγας παρὰ τὸ μήγας, ὃ μὴ ὢν ἐν τῇ γῇ, ἀλλ' ὑπερέχων αὐτῆς.* Similes ineptiae leguntur in Et. M. 574, 38 (nisi quod planius dixit *παρὰ τὸ μὴ ἀπαγυρευτικὸν καὶ τὸ γῇ*) et apud Eust. Od. 1447, 10. Itaque nihil reconditi delitescit

*57.

Μηδέ μ' ἀείδην ἀπέρυκε.

58. [123.]

– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ . . . .

Ῥιπᾶν ὄρος ἀνθέον ὕλᾳ,
Νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

59. [5.]

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ –

Μῶσα, Διὸς θύγατερ,
ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι.

60. [10.] 852

–́ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
– –́ ⏑ – – –́ ∧ –́ ⏑ – ⏑ – –

in Alcmanis versiculo, illud dubium, *εἶπε* utrum grammatici an poetae sit; prius si probaveris, scribendum *μέγ' ἀΰτει φαίδιμος Αἴας.* sed puto grammaticum scripsisse: *καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο μέγας* (vid. Eust.)· *Ἀλκμάν· Εἶπε μέγας δαῦ φαίδιμος Αἴας.* quemadmodum est ap. Hom. Il. *Η* 24 *τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο, ἤλθες ἀπ' Οὐλύμποιο.*

Fr. 57. Etym. Va ap. Gaisf. Et. M. p. 327: *τὸ γὰρ λακωνικόν ἐστιν ἀείδειν ἢ ἀείδεν. μὴ δ' ἔμ' ἀείδειν ἀπ.* Cf. Phavor. p. 115 (ubi *οὐ ἀείδεν* pro *ἤ*). apparet *ἀείδην* scribendum esse, nec dubium est *Alcmanis* esse versiculum.

Fr. 58. Schol. Soph. O. C. 1248: *Νυχιᾶν ἀπὸ Ῥιπᾶν· ... λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κεῖσθαι· μέμνηται δὲ καὶ Ἀλκμὰν λέγων οὕτως· Ῥιπὰς ὄρος ἔνθεον ὕλαι ν. μ. στέρνων* (*στέρνον* Triclin.). Emendavit Lobeck. Conieci *Ῥίπας ὄρος, ἔνθ' ἔσαν εὐναὶ Νυκτὸς μελανοστέρνω*, Schoemann *Ῥ. ὄρος ἔνθεον αὐλά τε Νυκτὸς μελαίνας ἀστέρων*, Hartung *ἔνθα θεράπναι Νυκτὸς μελανοστέρνω.*

Fr. 59. Schol. Hom. Il. *ν* 588: *Τῇ φι παραγωγῇ ὁ ποιητὴς κατὰ τριῶν κέχρηται πτώσεων, ἐπὶ γενικῆς, δοτικῆς, αἰτιατικῆς ... ἐπὶ δὲ κλητικῆς Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς οὕτως· Μῶσα κτλ. ἔστι γὰρ οὐρανία.* V. 2 legitur etiam Schol. Il. *β* 233. Resp. Apollon. de Adv. 575, 29: *Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ οὐρανία οὐρανίαφιν.* Cram. An. Ox. I 298, 23: *ἀπὸ κλητικῆς, ὡς τὸ οὐρανίαφι· οὐρανίαφί γ' ἀείσομαι.* Et. M. 800, 10 (*καὶ ἐν κλητικῇ ὦ οὐρανία, λίγ' αἴων καὶ οὐρανίαφι*). Et. Gud. 411, 16 (*Οὐρανίαφι φίλη γα' εἴσομαι*). Fuit fortasse versus herous: *Μῶσα, Διὸς θύγατερ, λίγ' ἀείσομαι ὠρανίαφιν.* Dronke nimia audacia usus *οὐρανόφιν* coniecit, Hartung scripsit *Μῶσα, Διὸς θύγατερ, τίν.*

– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–̇ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Wilam. Gr. Verskunst 422[1]

Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
πρώονες τε καὶ χαράδραι,
φύλλα θ' ἑρπετά θ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
θῆρές τ' ὀρεσκῷοι καὶ γένος μελισσᾶν
καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἁλός·
εὕδουσιν δ' οἰωνῶν
φῦλα τανυπτερύγων.

61.

. . . . *Ἦρα τὸν Φοῖβον ὄνειρον εἶδον;*

Fr. 60. Apollon. Lex. Hom. 101, 18: *Ἔνιοι δὲ θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις, ἑρπετὰ δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γένη τῶν ὄφεων, κνώδαλα δὲ τὰ θαλάσσια κήτη, φαλαίνας καὶ ὅσα τοιαῦτα, καθάπερ καὶ Ἀλκμὰν διαστέλλει λέγων οὕτως· Εὕδουσιν κτλ.* — V. 1. *εὕδουσιν*, non puto vulgari hac forma Alcmanem usum esse, sed ut solet Dorici sermonis severitatem canora Aeolensium voce temperare, ita videtur *εὕδοισιν* praeoptavisse, et ad eundem modum supra fr. 34 *ἔχοισιν*, sed alibi Doricam clausulam velut *αἰνέοντι* adhibet, quemadmodum etiam Pindarum haec variavisse constat. — *φάραγγες* Villoison, cod. *φάλαγγες*. — V. 2. *πρώονές τε* Villoison, cod. *πρωτονέστε*. — V. 3. *φύλλα θ'* scripsi, vulgo *φῦλά τε*. — *ὅσσα* scripsi, cod. *ὅσα*, Schoemann *φῦλά τε ἑρπετὰ τόσσα*, Hartung *φῦλά τε ἑρπέθ' ὁπόσσα*. — V. 4. *θῆρές τ' ὀρεσκῷοι* traditam scripturam iam tueor, antea correxi *θῆρες ὀρεσκῷοί τε καὶ γ. μ.*, ut esset hexapodia logaoedica, sed offendit tunc longa syllaba, quam forma novicia *ὀρεσκόοι* restituenda expellere nolui: putabam Alcmanem in versibus logaoedicis longam syllabam etiam iis locis admisisse, ubi brevis syllaba requiritur; certa tamen exempla huius licentiae desiderantur; nam fr. 66:

Ἐντί, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι

spondeus non trochaei vice fungitur, quae nimia foret numerorum asperitas, sed dactyli est vicarius. — *μελισσᾶν*, legebatur *μελισσῶν*. — V. 5. hexapodia logaoedica est, sed initio versus iambica dipodia in locum ditrochaei substituta: simile est metrum, quod *Alcmanicum decasyllabum* vocat Schol. metr. Pind. Ol. XIV ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓, nisi quod pentapodia constat. Sed possis etiam ad iambicum numerum refingere, si *βένθεσσι* scripseris. Olim deleta praepositione *ἐν* et verbo *εὕδει* adiecto ad anapaesticum numerum haec revocavi:

καὶ κνώδαλα βένθεσι πορφυρέας ἁλὸς εὕδει.

— *πορφυρέας*, legebatur *πορφυρῆς*. — *ἁλός*, Hartung suspicatur *λίμνας*. — V. 6. *εὕδουσιν*, conieci *εὕδησιν*, cf. Hesychius *εὕδεισι· ἡσυχάζει*, ubi etiam Meineke *εὕδησι* restituendum esse censuit. — *οἰωνῶν* scripsi, legebatur *οἰωνῶν*.

Fr. 61. Apollon. de coni. Bekk. An. II 490: *Παρ' Ἀλκμᾶνι· Ἦρα τὸν Φοῖβον κτλ.* — *ὄνειρον* adverbiascit, quemadmodum alias *ὄναρ*.

62. [45.] 853

. (Τύχα), Εὐνομίας τε καὶ Πειθοῦς ἀδελφὰ
καὶ Προμαθείας θυγάτηρ.

63. [59.]

Πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά.

64. [121.]

Ἔστι παρέντων μνᾶστιν ἐπιθέσθαι.

65. [72.]

Ὡς ἀμὲς τὸ καλὸν μελίσκον.

66. [73.]

. . . Ὅσαι δὲ παίδες ἀμέων
ἐντί, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι.

67. 854

Οἶδα δ' ὀρνίχων νόμώς
πάντων.

Antea scripsi ἦρ' αὐτὸν, ut esset versus Archebuleo similis, quo Alcmanem usum esse auctor est Hephaestio c. 8 extr., nisi quod pede minor est.

Fr. 62. Plutarch de fort. Rom. c. 4: οὐ μὲν γὰρ (ἡ Τύχη) ἀπευθὴς κατὰ τὸν Πίνδαρον οὐδὲ δίδυμον στρέφοισα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας κτλ. ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν. — V. 1. Τύχα addidi, et scripsi deinde τε καί, vulgo καί. — ἀδελφά Schneidewin, vulgo ἀδελφή. — V. 2. Προμαθείας Schneidewin, vulgo Προμηθείας.

Fr. 63. Schol. Pind. Isthm. I 56: Ὁ παθὼν καὶ τῷ νῷ προμαθὴς γίνεται· Ἀλκμάν· Πεῖρά τοι κτλ.

Fr. 64. Eustath. Od. 1787, 43: Λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς ἐκ τοῦ φιλῶ μετοχὴν φίλεις καὶ τοῦ φρονῶ φρόνεις . . . εἷς, ἧς κλίσιν παρὰ τοῖς ποιηταῖς φυλάττεσθαι εἰπὼν (Ἡρακλείδης) παράγει χρῆσιν ἐξ Ἀλκμᾶνος τό· Ἔστι κτλ. — ἐπιθέσθαι, fort. τίθεσθαι.

Fr. 65. Apollon. de pron. 378 C: Ἅμες Δώριον· Ἀλκμὰν ὡς ἀμὲς κτλ. οὐκ ἐπίληπτος δὲ ἡ τάσις, καθὸ τὰ πτωτικὰ ἀπέστραπται τὴν εἰς τὸ ες ὀξεῖαν. — μελίσκον, Hartung μελίσδομεν.

Fr. 66. Apollon. de pron. 381 B: Ἡ ἀμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ σύναρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἀμός· τῇ μέντοι διαιρέσει ἡ πρωτότυπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς, οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχομένης· Ἀλκμάν· Ὅσαι δὲ κτλ. — V. 1. παίδες, legebatur παῖδες. Hecker ὅσσοι δὲ πεδ' ἀμέων requirit. — V. 2. Chorus puellarum haec de ipso Alcmane dicit, quem κιθαριστὰν nuncupari non est mirum, siquidem Aristoxenus ap. Ammonium p. 81 significat, κιθαρῳδοῦ nomen recens usu receptum.

Fr. 67. Athen. IX 374 D: Οἱ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ χ λέγουσιν ὄρνιχος. Ἀλκμὰν δὲ διὰ τοῦ σ τὴν εὐθεῖαν ἐκφέρει καὶ τὴν γενικὴν Οἶδα δι' ὀρνίχων ὅμως πάντων. ubi B νόμως. Correxit Hermann. Fort. est ex eodem carmine ex quo fr. 24.

68. [52.]

Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας αἰχματάς τε Μέμνων.

69. [48.]

Ὃς Ϝέθεν πάλοις ἔπαλεν δαίμονάς τ' ἐδάσσατο.

70. [19.] 855

Κὴπὶ τᾷ μύλᾳ δρυφῆται κὴπὶ ταῖς συναικλίαις.

Fr. 68. Choerobosc. Epimer. I 94. (Bekk. An. III 1128): ἀλλὰ καὶ τὸ Αἴας τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχομεν σεσημειωμένον ὡς συστέλλον τὸ ᾱ· ἐκεῖνος γὰρ συνέστειλεν αὐτὸ εἰπών· Δουρὶ δὲ ξ. μ. Αἴας αἷμα τά τε μέμνων· ἔστι δὲ τροχαϊκὸν τὸ μέτρον καὶ μετρεῖται οὕτως· δουρὶ | δὲ ξυσ|τῷ μέ|μηνεν | αἴας | αἷμα | τά τε | μέμνων. ἐν τῇ πέμπτῃ γὰρ χώρᾳ κεῖται, ἐν ᾗ οὐ τίθεται σπονδεῖος ἐν τροχαϊκῷ μέτρῳ. Respicit etiam I 214, et rursus 377 affert usque ad Αἴας, eademque sine poetae n. Zonar. 564. Cf. Cram. An. Ox. III 283, 14: τό· Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας καὶ ὅσα τοιαῦτα κατὰ πάθος. Et. Flor. Miller Misc. 92 δουρὶ ξυστῷ μέμνη Αἴας. Integrum versum Draco Stratonic. 12 (μέμνων) et priorem partem 64 affert. Αἴας et Μέμνων scripsi cum Meinekio, praeterea αἰχματάς restitui, ubi Hermanno αἱματᾷ, Schneidewino αἱμάτα placuit: sed μέμηνεν quoque de vitio suspectum, malim μεμήνειν ad Homeri modum, qui εἱστήκειν pro εἱστήκει dicere solet, item ἠνώγειν, δεδειπνήκειν alia. — Aiacis et Memnonis certamen etiam Dictys Cretensis enarrat, sed non liquet, utrum alienam auctoritatem sit secutus, an suo periculo novaverit.

Fr. 69. Schol. Il. α 222: Οὕτως δαίμονας καλεῖ θεοὺς ἤτοι ὅτι δαήμονες . . . ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ἀλκμὰν ὁ λυρικός φησιν· Ὃς (AD οἳ) ἔθεν . . . τ' ἐδάσσατο (A τεδάσσαντο) τοὺς μερισμούς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν. Cram. An. Ox. IV 409, 16: Οἵ ἔθεν πάλλοις ἔπαλλε δαίμονας, ἐδάσατο τοὺς μερισμοὺς καὶ τὰς διαιτήσας αὐτῶν. Matranga An. 409: οἵεθεν πάλιν ἔπαλλε, δαιήμονάς τ' ἐδάσατο, τοὺς μερισμούς, τὰς διαιτήσεις αὐτῶν. Schol. cod. Vind. 49: Ἀλκμὰν ὁ λυκόφρων φησίν· ἠέθεν πάλ'χ ἔπαλλε, δαίμονάς τ' ἐδάσσατο· τοὺς μερισμούς, τὰς διαιτήσεις. cod. Vind. 61: ὃς ἔθεν πάλλοις ἔπαλλεν δαίμονας· ἐδάσσατο τοὺς μ. τὰς διαιτήσεις αὐτῶν. — Ϝέθεν scripsi, vulgo ἕθεν, Blomfield coni. ὃς θεῶν παλούς, quod debebat certe πάλως scribi; ego dativum teneo, cf. Soph. Electr. 709 στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς (poeta videtur scripsisse ὅθεν σφας) οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήροις ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους. — δαίμονας haud dubie antiquitus iam corruptum; poeta scripserat διανομάς. cf. Callimach. ap. Schol. Eurip. Hec. 467: Ἧχι πάλους ἐβάλοντο διεκρίναντό τε τιμὰς πρῶτα Γιγαντείου δαίμονες ἐκ πολέμου. Eodem vitio laborat Aeschyli versus Eumen. 685: Σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς, ubi schol. Eurip. Alcest. v. 12 veram scripturam διανομὰς servavit. Nauck in Alcmanis versu δαιμονὰς praefert, quod doricum esse putat pro διανομάς.

Fr. 70. Athen. IV 140 C: Ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἄϊκλον προσαγορεύεσθαι, παραπλησίως ἁπάντων Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων. Ἀλκμὰν μὲν γὰρ οὕτω φησί· Κὴπὶ κτλ. οὕτω τὰ συνδείπνια καλῶν. — κὴπὶ τᾷ μύλᾳ Schweighaeuser, libri κηπιταιμύλαι. — δρυφῆται, olim ῥυφῆται scripsi, i. e. ῥοφῆται, sed nescio an Alcman δρυφᾶσθαι pro δρύφεσθαι dixerit, cf. Hesych.

71. [26.]

Αἶκλον Ἀλκμάων ἁρμόξατο.

72.

Ἦσκέ τις σκάφευς ἀνάσσων.

73. [36.]

Πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκήω.

74 A.

Ναοῖσιν ἀνθρώποισιν αἰδοιέστατον.

74 B. [17.]

Κλῖναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι,
λίνῳ τε σασάμῳ τε κὴν πελίχναις
πέδεσσι χρυσοκόλλα.

δρύφειν, περαίνειν, et δρυφόμενοι, φθειρόμενοι. Dixit de hoc fr. etiam Welcker in Mus. Rh. X 407. — συναικλίαις Dindorf, vulgo συναικλείαις, BP συνακλείαις.

Fr. 71. Athen. IV 140 C: Καὶ πάλιν· Ἄϊκλον κτλ. — scripsi αἶκλον. — ἁρμόξατο PL, ἀρμόξατο V fortasse recte.

Fr. 72. Cram. An. Ox. I 159, 30: Καὶ ὁ μὲν ποιητὴς τὴν ἄρχουσαν συστέλλει ἐν τῷ ἔσκεν, ὁ δὲ Ἀλκμὰν φυλάττει· Ἦσκε κτλ. Τινὲς δύο μὲν (scr. μέρη) φασί, ἧς ἀντὶ τοῦ ἦν Δωρικῶς, καὶ κε σύνδεσμος· οἱ Δωριεῖς ἢ μετὰ τοῦ ν λέγουσιν ἢ τροπῇ τοῦ ε εἰς κα. — Scripsi σκάφευς, legebatur σκαφεύς. Deinde Alcman haud dubie Ϝανάσσων scripserat.

Fr. 73. Apollon. de adv. Bekk. An. II 563: Πρόσθε, πρόσθα, καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιφήν· Πρόσθ' (ita Bast, cod. πρὸς) κτλ.

Fr. 74 A. Et. Flor. Miller Misc. 55: Καὶ τὸ αἰδοιέστατον, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι, οἷον· ναοῖσιν ἀν. αἰδ. Nisi forte primum vocabulum vitium contraxit, poeta ἄνθρωπος adiectivi loco adhibuit, quemadmodum comicus ἄνθρωπον ἦθος dixit. Dübner coni. νέουσιν, Nauck λαοῖσιν ut ἀνθρώποισιν plane tollatur, idem ἡδυμέστατον (vid. infra fr. 137) hic restituendum arbitratur.

Fr. 74 B. Athen. III 110 F: Μακωνίδων ἄρτων μνημονεύει Ἀλκμὰν ἐν τῷ πέμπτῳ (sic Schweighaeuser, ἐν τῶι ε' A, ἐν τῷ ιεω P, ἐν ἴεω B, ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ VL) οὕτως· Κλῖναι κτλ. ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου. — V. 2. ἐπιστέφοισαι APV, ἐπιστέφοι σε B, ἐπιστεφεῖς σελίνῳ L. — V. 3. λίνῳ τε σασάμῳ τε, Schneidewin λίνω τε σασάμω τε. — κὴν BP, κῆν VL. — πελίχναις, P πελλίχναις. — V. 4. πέδεσσι ABDP, πέδαισι VL, παίδεσσι Schweighaeuser. Scribendum videtur λίνῳ τε (vel δὲ) σασάμῳ τε (i. e. ἄρτοις λινωτοῖς καὶ σασαμωτοῖς) κἠμπελαίναις πέδεστι χρυσοκόλλα. Alias ἐμπέλανα dicuntur, vid. Hesych. ἐμπέλανα, πόπανα, formam diphthongo auctam agnoscit idem: Πέλαινα· πόπανα, μειλίγματα. Femininum genus tuetur idem: ἐπιπελάνιαι· ὀλαὶ καὶ πόπανα, ubi fort. ἐπιπέλαιναι legendum. Hartung

75. [28.] 856

Ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον
χίδρον τε λευκὸν κηρίναν τ' ὀπώραν.

76. [24.]

Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς, θέρος
καὶ χεῖμα κὠπώραν τρίταν,
καὶ τέτρατον τὸ Ϝῆρ, ὄκα
σάλλει μέν, ἐσθίεν δ' ἄδαν
οὐκ ἔστιν.

77. 78. [74. 75.]

. . . . . Αἰ γὰρ ἅμιν
τούτων μέλοι . . .
Ἁμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος.

79. [77.] 857

Καὶ χεῖμα πῦρ τε δάϜιον.

ἐπιστεφεῖς σὺν λίνῳ τε σασάμῳ τε, κἠμπέλαινα Πελίκεσσι (vel *πελικαῖσι*) *χρυσόκολλα.* Dixit etiam Welcker de his versibus in Mus. Rh. X 412. — Fortasse hoc fragmentum sicut etiam fr. 75 et alia quaedam quae sequuntur referendum ad illud carminum genus, quod Hesychius memorat: *Κλεψίαμβοι· Ἀριστόξενος· μέλη τινὰ παρ' Ἀλκμᾶνι.* quibuscum componas quae Athen. XIV 636 B ex Phillide ascripsit: *ἐν οἷς γὰρ τοὺς ἰάμβους ᾖδον ἰαμβύκας ἐκάλουν, ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις κλεψιάμβους.* ubi *παρακατελογίζοντο* omnino scribendum, nam *παρακαταλογὴ* vel *καταλογὴ* (vid. Hesych.) proprie dici solebat, quando assa voce carmina recitabant.

Fr. 75. Athen. XIV 648 B: *Πόλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκμὰν οὕτως· Ἤδη κτλ. ἔστι δὲ τὸ πυάνιον, ὥς φησι Σωσίβιος, πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἡψημένη· χίδρον δὲ οἱ ἑφθοὶ πυροί· κηρίναν δὲ ὀπώραν λέγει τὸ μέλι.* Cf. Eust. Od. 1563, 1 et 1735, 50. — V. 1. *πυάνιον*, B *πεάνιον*.

Fr. 76. Athen. X 416 D: *Κἀν τῷ πέμπτῳ* (ε' AB, om. PVL) *δὲ* (*Ἀλκμὰν*) *ἐμφανίζει αὑτοῦ τὸ ἀδηφάγον λέγων οὕτως· Ὥρας κτλ.* — V. 1. *ἔσηκε τρεῖς* L, *ἔση καὶ κετρεῖς* PV, *ἔσακε τρεῖς* B. — V. 2. *χεῖμα κὠπώραν* censor Ienensis, *χεῖμα χὠπάραν* Schweighaeuser, *χειμάχῳ παραν* A, *χειμάχω παραν* B, *χιμάλῳ πάραν* P, *χιμαλῷ παρ' ἂν* V, *χειμὰν ὀπύραν* L. — V. 3. *τέτρατον* PL, *τέταρτον* V. — *ηρ, ὄκα* Schweighaeuser, *ηροχας* A, *τὸ κρόκας* PVL, praeterea scripsi *Ϝῆρ*. — V. 4. *σάλλει μὲν* Porson, libri *ἀλλ' εἰ μέν.* — *ἐσθίεν δ' ἄδαν* Porson, *ἔσθει ἐν δάδαν* PVL. — V. 5. *ἔστιν* B, vulgo *ἔστι*.

Fr. 77. 78. Apollon. de pron. 383 B: *Ἡ ΑΜΙΝ Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ῑ, ἐν οἷς προπερισπᾶται· Αἰ γὰρ ἅμιν τούτων μέλοι· ὀξύνομέν τε· Ἁμὶν κτλ. Ἀλκμάν.* — *τούτων*, Valckenaer *τωὔτω*.

Fr. 79. Priscian. I 21: „Inveniuntur etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut Alcman: *Καὶ χ. κτλ.* est enim dimetrum iambicum et sic est proferendum *Ϝ*, ut faciat brevem syllabam.“ Manifestus

80.

Οἶκας μὲν ὡραίῳ λίνῳ.

81.

Λεπτὰ δ' ἄταρπος, νηλεὴς δ' ἀνάγκα.

82. [63.]

⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ –
Φρύγιον αὔλησεν μέλος Κερβήσιον.

83. 84. [35.]

Περισσόν· αἶ γὰρ Ἀπόλλων ὁ Λύκηος.
Ἰνὼ σαλασσομέδοισ', ἂν ἀπὸ μάσδων.

Prisciani error corripientis vocalem *Α*, a quo errore sibi cavit infra 22 haec repetens: „Hiatus quoque causa solebant illi interponere Ϝ, quod ostendunt et poetae Aeolide usi, Alcman: *καὶ χεῖμα κτλ.*“

Fr. 80. Cram. An. Ox. I 287, 4: *Καὶ εἶκα, ὃ σημαίνει τὸ ὁμοιῶ, οἶκας κτλ. παρὰ Ἀλκμᾶνι.* At ibid. IV 368, 19: *εἶκα μὲν* legitur, et 415. 22: *Εἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι.* itaque Bekk. An. III 1294, 5, sed ibid. 1404: *Οἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι, ἀντὶ τοῦ ὅμοιος εἶ.* Gaisford tamen in Choerobosci Epim. II 871 et 587 bis *εἰκὰς* edidit, sed *οἶκας* tuetur etiam Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 24, 9.

Fr. 81. Cram. An. Ox. I 60, 24: *Ἐὰν δ' ὦσιν ἐκ τοῦ ε̄ οὐκ ἔτι (γίνεται τροπὴ τοῦ η̄ εἰς ᾱ μακρόν), ἔλατος ἱππήλατος. Ἀλκμάν· Λεπτὰ δ' ἄτ. ἀνηλὴς δ' ἀνάγκη, ἐκ γὰρ τοῦ ἐλεεινή.* quae correxi. *Ἄταρπος* videtur Parcae filum dici, unde ipsa dea *Ἀταρπώ* dicta, vid. Schol. Od. *η* 179.

Fr. 82. Strabo XII 580: *Λέγεται δέ τινα φῦλα Φρύγια οὐδαμοῦ δεικνύμενα, ὥσπερ οἱ Βερέκυντες· καὶ Ἀλκμὰν λέγει· Φρύγιον κτλ. καὶ βόθυνός τις λέγεται Κερβήσιος ἔχων ὀλεθρίους ἀποφοράς.* — *αὔλησεν* scripsi, vulgo *ηὔλησε*, F *ηὔλισε.* — *Κερβήσιον* scripsi, vulgo *τὸ Κερβήσιον*, CFg *τὸ Κειρβήσιον*, Dhi *τὸ Κειρβήσειον.* Meineke *Κιρβήσιον* requirit, coll. Hesych. *Κιρβιαῖον ἔθνος ἐχόμενον Λυδῶν.* Strabo non recte de populo ignoto cogitavit, a Corybantibus sive Cyrbantibus nomus ille dictus esse videtur.

Fr. 83 et 84. Hephaest. 81: *Ἀπ' ἐλάσσονός τε ἐπιώνικον τρίμετρόν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον· τὰς δὲ ἑξῆς δύο ἑξασήμους ἰωνικὰς καθαράς, οἷον· Περισσὸν κτλ.* Duo diversa fragmenta esse apparet. At valde dubium mihi videtur prius, nam mirificum plane illud *περισσόν*, quae mihi quidem videtur nota esse veteris alicuius metrici, qui illud *αἶ* redundare censuit, cum versum dimetrum ionicum esse censeret, quod non percepit Hephaestio. — Fr. 83. *Λύκηος* ACP, vulgo *Λύκειος*, E Turn. Fl *Λύκιος.* — Fr. 84. *σαλασσομέδοισ', ἂν* scripsi, praeeunte Porsono, qui supplevit locum in hunc modum: *ῥίπτεν φάτις γαλασηνὸν Μελικέρταν.* vulgo *σαλασσομέδοισαν*, quod metro adversatur, sed verae lectionis vestigium servat P *ὀσαλασσομέδοισάν*, A *ἰνω σαλασσομεδοισάν*, C *ἰνωσαλασσομέδοισαν*, ES Turn. *σάλας ὀμέδοισαν*, Fl *σάλας ὁ μέδοισαν.* — *ἀπὸ μάσδων* C, reliqui *ἀπομάσδων*, Porson *ἀπὸ μασθῶν.*

85 A. [7.] 858

Ἕκατον μὲν Διὸς υἱὸν τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

85 B.

Λιγύκορτον πάλιν ἄχει.

86. [60.]

Ἆδοι Διὸς δόμῳ
ὁ χορὸς ἁμὸς καὶ τοί, Ϝάναξ.

87. [53.]

⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏒
⏑ ⏓ ⏑ ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ – ⏑ ⏑ ⏗ –
⏑ ⏗ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏗ ⏑ ⏑ – –

Ἀνὴρ δ' ἐν ἀρμένοισιν
ἀλιτρὸς ἧστ' ἐπὶ θάκω κατὰ πέτρας
ὁρέων μὲν οὐδέν, δοκέοντι δ' (ἐοικώς). 859

Fr. 85 A. Hephaest. 66: *καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικά, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι· Ἕκατον κτλ.* — V. 1. *Ἕκατον* Ursinus, vulgo *ἑκατόν*. Vulgo post *υἱόν* interpungitur, et dimetri esse putantur, sed affert ut tetrametrum grammaticus ap. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 472 et gramm. Harlei. 332. Cf. Tricha 51.

Fr. 85 B. Et. Flor. Miller Misc. p. 206: *Λιγύκρυτον* (in marg. *λιγύκυρτον*)*· πάλιν παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχει ἀντὶ τοῦ λιγύκυρτον μεταθέσει τοῦ ῥ.* quae correxi, nam *πάλιν* et *ἔχει* poetae esse manifestum. Syllabae *αχ* et *εχ* in codicibus adeo similes, ut saepissime permutentur a librariis. Vocabuli *λιγύκροτος* etiam Miller memor fuit, Alcman metathesi usus *λιγύκορτον* dixit, cf. Hesych. *κορτεῖν· κροτεῖσθαι*, qui praeterea *κόρτος· ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κρότων*, ut Musurus correxit. Poeta de instrumento musico dixisse videtur *λιγ. π. ἄχει* (sive *ἀχεῖ*) *μάγαδις*. Etiam Nauck *λιγύκορτον* Alcmani vindicat.

Fr. 86. Apollon. de pron. 365 A: *Ὀρθοτονεῖται δὲ* (*τοὶ*) *καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν· Ἆδοι κτλ. Ϝάναξ* Maittaire, cod. *γ' αναξ*. Videtur esse ex hymno in *Apollinem*. Numeri incerti, nam v. 2 diagramma

⏑ ⏑ ⏑ ⏓ – ∧ ⏓ – ⏑ ⏓

non satis placet, atque *δόμῳ* de vitio suspectum. Hartung· *ἆδοι δὲ Διός τε δόμῳ χορός.*

Fr. 87. Schol. Pind. Ol. I 97: *Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμάν· λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ μὲν Ἀλκαῖος …, ὁ δὲ Ἀλκμάν* (haec tria verba addidit Boeckh)*· Ὅπως* (*ὅπη* Vrat. 4) *ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς ἧστ'* (*ἧσθ'* Vrat. 4, Vat. B *ἧσθ'*) *κτλ.* Scribendum *ὁ δὲ Ἀλκμὰν οὕτως· ἀνὴρ δ' ἐν ἀρμένοισιν ἀλιτρός*, ita ut ab *ἀλιτρὸς* novus versus inchoetur, nam v. 2 eiusdem est numeri, qui fr. 83 et 84 reperitur: quamquam numeri etiam aliter discribi possunt, velut *ἀνὴρ δ' ἐν ἀρμένοις ἀλιτρὸς | ἧστ' κτλ.* Vat. B duos exhibet versus, quorum prior voce *θάκας* terminatur. Hecker coniecit *ὅπως δ' ἀλιτηρὸς ἀνὴρ πᾶσιν ἐν ἀρμένοισιν*, Hermann delevit *ἐν ἀσμένοισιν*. — V. 2. *ἐπὶ θάκω*

88.

Ὁπότε ὑπὸ τοῦ Ἱππολόχου, κλέος δ' ἔβαλλον οὐ νῦν ὑπεστάντων.

89. [83.]

Νικῷ δ' ὁ κάρρων.

90. [85.]

Μῆον ἢ κοδύμαλον.

91. [87.]

Μάγαδιν δ' ἀποθέσθαι.

92. [100.]

Ταυσία παλλακίω.

scripsi, legebatur ἐπὶ θάκας, ἐπιθάκας Vrat. 3, Heyne ἐπὶ θάκοις. — Hartung hoc plane oblitteravit ἧσται κρεμαστᾶς κάτω πέτρας scribens, et κάτω iam Hermann commendavit. — V. 3. Schol. Pind. ὁρέων μὲν οὐδὲν δοκέων δέ, sed Eust. Od. 1701, 23: ὅτι δὲ φαντασία ἦν καὶ τὰ ἐπὶ Σισύφῳ ῥηθησόμενα πλάσματα, δηλοῖ καὶ ὁ Ἀλκμὰν ἐν τῷ ὁρέοντι μὲν οὐδέν, δοκέοντι δέ, ubi quamvis dativus ex librarii errore ortus videri possit, tamen germanae lectionis vestigium superesse credo, nam particula δέ in enuntiato novissimo omnino non ferenda indicio est vocabulum aliquod interceptum esse, itaque ὁρέων quidem servavi, sed δοκέοντι recepi et ἐοικὼς addidi. Welcker Mus. Rhen. X 242 seq. ita haec conformavit Ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοις ἀλιτρὸς | ἧστ' ἐπὶ θάκας κάτα, πέτρας ὁρέων μέν | οὐδέν, δοκέων δέ.

Fr. 88. Cram. An. Ox. I 418, 8: Λέγεται δὲ (ὕπαιθα) καὶ ἄνευ τῆς θα παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ σημαίνει τὸ πρότερον· Ὁπότε κτλ. ἀντὶ τοῦ πρότερον. Non expedio, olim conieci ad Hippocoontidarum caedem pertinere, ὁπόθ' ὑπὸ θ' Ἱπποθόω Δορυκλέος τ' ἔβλη κορύνᾳ ὑπαιστάντων. Cf. Hesych.: ὑπαί· πρὸ τοῦ καὶ νῦν· ὑπαὶ πόδα. Hartung οὔτ' Εὐρύτου νιν, οὐ Δορυκλέος δόρυ Βάλλε νιν οὐδὲν ὑπαὶ Ἀντῶντα.

Fr. 89. Apollon. Dysc. de synt. 212: Ἡ εὐκτική, ὡς ἔχει τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι· νικῷ κτλ. Fortasse *Alcmanis* est, quod legitur in Et. Gud. 301, 6. (Cram. An. Par. IV 54. 23) κάρρων· οἷον καὶ κάρρων βῶς: sed non debebam eo uti ad hoc fr. redintegrandum.

Fr. 90. Athen. III 81 F: Ἀλκμὰν δὲ τὸ στρουθίον μῆλον ὅταν λέγῃ· μεῖον ἢ κ. Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ Σωσίβιος τὸ Κυδώνιον μῆλον ἀκούουσιν. — μῆον, legebatur μεῖον. — κοδύμαλον, A κωδύμαλον, B κωδύμαλλον, sed κοδύμαλον tuetur Hesychius.

Fr. 91. Athen. XIV 636 F: Καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· Μάγαδιν δ' (om. P) ἀποθ.

Fr. 92. Et. M. 171, 7: Αὔσιον, καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει . . . ὁ δὲ Ἀλκμάν· ταυσία παλλακίω (PD παυσία, Flor. πολλακίω). Hoc quidem vocabulum ab Alcmanis consuetudine alienum; conieci ταυσίαν πάλιν κίω, quamquam alias placuit ταυσία πάλλα κάτω (ἔπεσεν) i. e. Nausicaae pila, vid. Hom. Od. VI 115. Hesych.: πάλλα· σφαῖρα ἐκ ποικίλων ναμάτων (scr. ῥαμμάτων) πεποιημένη.

93. [105.] 860

Καὶ Κέρκυρος ἀγεῖται.

94. [106.]

Ὄκκα δὴ γυνὰ εἴην.

95. [120.]

Τὰν Μῶσαν καταΰσεῖς.

96. [109.]

Τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κλείτει.

Fr. 93. Et. M. 506, 20: *Κέρκυρ . . . Ἀλκμάν φησι· Καὶ Κ. ἡγεῖται ἀπὸ εὐθείας τῆς Κέρκυρ, ἀλλ' οὐκ εἴρηται.* Cf. Et. Gud. 316, 39. — Scripsi *ἀγεῖται*, Schneidewin *ἀγῆται.*

Fr. 94. Et. M. 620, 35: *Ὄκκα δὲ τύνη εἴην· παρὰ Ἀλκμᾶνι, τὸ ὅτε ὅκα λέγει ἡ διάλεκτος, εἶτα διπλασιάσασα ὅκκα· Περὶ παθῶν.* At Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 606: *ὅτε ὅκα καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ. ὅκκα δὴ γυνή.* — Scripsi *γυνά.*

Fr. 95. Eust. Il. 1547, 50: *Λέγει δὲ καὶ Ἀλκμάν· τὰν μοῦσαν καταύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις.* — *Μῶσαν* Welcker; *καταΰσεῖς* ego correxi. Sane Eustathius sive auctor quem sequitur refert ad *αὔειν urere*, itaque addit Atticos aspirare *καθαῦσαι*, hinc *ἀφανίσεις* interpretatur (cf. Hes. *καθαῦσαι· ἀφανίσαι*) atque ipse antea hoc secutus sum, tuitusque est Lobeck. Soph. Ai. p. 357 exemplis speciosis sane, sed disparibus. Quemadmodum *καταβοᾶν* et *κατακράζειν* dicuntur, ad eundem modum Alcman *καταύειν* usurpavit, et cum futurum diacrisin retineat, omnis ambiguitas procul habetur.

Fr. 96. Schol. Hom. Il. *μ* 66: *οὕτως καὶ τὸ κλειτός, οὐδέτερον γὰρ γενόμενον βαρύνεται παρ' Ἀλκμᾶνι· τῷ ἐν Θεσσαλίῳ κλείτει.* Scripsi *τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ*, nisi malis *τῶν Θεσσαλίδων*; neque vero *κλεῖτος* hic *clivum* significat, quemadmodum *κλείτεα* (*κλίτεα*) dixit Apollon. Rh. I 599 (idem vocabulum correptum adhibuit Lycophr. 601. 737), sed idem est atque *κλέος*, componit enim Herodianus adiectiva oxytona et nomina barytona eiusdem stirpis, velut *μακρὸς* et *τὸ μάκρος*, *στεινὸς* et *τὸ στεῖνος*. adde schol. Il. *Ψ* 419. Alcman fortasse *κλήτει* scripsit, cf. Suid. *κλῆτος· δόξα*, contra Et. Gud. 327, 55 *κλῆτος* interpretatur *πλῆθος*. Hesychius, quem adhibuit Welcker, *κλειτή· κλίματι, γωνίᾳ· ἢ ἀγαθὴ δόξα· ἢ ὀνομαστή.* ut solet tria diversa vocabula coniunxit *κλείτει* vel *κλίτει* (Lycophr. *πρὸς κλίτει γεωλόφῳ*), *τὸ κλῆτος* et *ἡ κλητή.* Non recte Lobeck *Ῥηματικ.* 292 scribit *ἐν τῷ Θεσσαλικῷ κλείτει* et interpretatur *κλισμὸν Θεσσαλικόν*, Schneidewin coni. *παρ' Ἀλκμᾶνι ἐν τῷ ε'*, neque melius Dindorf *ἐν τῷ· Θεσσάλῳ κλείτει.* Alcman fortasse de magarum Thessalicarum fama verba facit quandoquidem magos e Thessalia ad mala averruncanda Lacones adhibere solebant, vid. Meineke Poet. Com. IV 705, quo rettulit etiam Hesychii glossam *Θεσσαλῶκις· ἐναγιασμός τις παρὰ Λάκωσιν*, corrigens: *Θεσσαλιώτας· ἐναγισμός τις.*

88.

Ὁπότε ὑπὸ τοῦ Ἱππολόχου, κλέος δ' ἔβαλλον οὐ νῦν ὑπεστάντων.

89. [83.]

Νικῷ δ' ὁ κάρρων.

90. [85.]

Μῆον ἢ κοδύμαλον.

91. [87.]

Μάγαδιν δ' ἀποθέσθαι.

92. [100.]

Ταυσία παλλακίω.

scripsi, legebatur *ἐπὶ θάκας*, *ἐπιθάκας* Vrat. 3, Heyne *ἐπὶ θάκοις*. — Hartung hoc plane oblitteravit *ἧσται κρεμαστᾶς κάτω πέτρας* scribens, et *κάτω* iam Hermann commendavit. — V. 3. Schol. Pind. *ὀρέων μὲν οὐδὲν δοκέων δέ*, sed Eust. Od. 1701, 23: *ὅτι δὲ φαντασία ἦν καὶ τὰ ἐπὶ Σισύφῳ ῥηθησόμενα πλάσματα, δηλοῖ καὶ ὁ Ἀλκμὰν ἐν τῷ ὀρέοντι μὲν οὐδέν, δοκέοντι δέ*, ubi quamvis dativus ex librarii errore ortus videri possit, tamen germanae lectionis vestigium superesse credo, nam particula *δέ* in enuntiato novissimo omnino non ferenda indicio est vocabulum aliquod interceptum esse, itaque *ὀρέων* quidem servavi, sed *δοκέοντι* recepi et *ἐοικὼς* addidi. Welcker Mus. Rhen. X 242 seq. ita haec conformavit *Ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοις ἀλιτρὸς | ἧστ' ἐπὶ θάκας κάτα, πέτρας ὀρέων μέν | οὐδέν, δοκέων δέ.*

Fr. 88. Cram. An. Ox. I 418, 8: *Λέγεται δὲ (ὕπαιθα) καὶ ἄνευ τῆς θα παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ σημαίνει τὸ πρότερον· Ὁπότε κτλ. ἀντὶ τοῦ πρότερον.* Non expedio, olim conieci ad Hippocoontidarum caedem pertinere, *ὁπόθ' ὑπὸ θ' Ἱπποθόω Δορυκλέος τ' ἔβλη κορύνᾳ ὑπαιστάντων*. Cf. Hesych.: *ὑπαί· πρὸ τοῦ καὶ νῦν· ὑπαὶ πόδα.* Hartung *οὔτ' Εὐρύτου νιν, οὐ Δορυκλέος δόρυ Βάλλε νιν οὐδὲν ὑπαὶ Ἀντῶντα.*

Fr. 89. Apollon. Dysc. de synt. 212: *Ἡ εὐκτική, ὡς ἔχει τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι· νικῷ κτλ.* Fortasse *Alcmanis* est, quod legitur in Et. Gud. 301, 6. (Cram. An. Par. IV 54. 23) *κάρρων· οἷον καὶ κάρρων βῶς*: sed non debebam eo uti ad hoc fr. redintegrandum.

Fr. 90. Athen. III 81 F: *Ἀλκμὰν δὲ τὸ στρουθίον μῆλον ὅταν λέγῃ· μεῖον ἢ κ. Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ Σωσίβιος τὸ Κυδώνιον μῆλον ἀκούουσιν.* — *μῆον*, legebatur *μεῖον*. — *κοδύμαλον*, A *κωδύμαλον*, B *κωδύμαλλον*, sed *κοδύμαλον* tuetur Hesychius.

Fr. 91. Athen. XIV 636 F: *Καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· Μάγαδιν δ'* (om. P) *ἀποθ.*

Fr. 92. Et. M. 171, 7: *Αὔσιον, καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει . . . ὁ δὲ Ἀλκμάν· ταυσία παλλακίω* (PD *πανσία*, Flor. *πολλακίω*). Hoc quidem vocabulum ab Alcmanis consuetudine alienum; conieci *ταυσίαν πάλιν κίω*, quamquam alias placuit *ταυσία πάλλα κάτω* (*ἔπεσεν*) i. e. Nausicaae pila, vid. Hom. Od. VI 115. Hesych.: *πάλλα· σφαῖρα ἐκ ποικίλων ναμάτων* (scr. *ῥαμμάτων*) *πεποιημένη*.

93. [105.] 860

Καὶ Κέρκυρος ἀγεῖται.

94. [106.]

Ὄκκα δὴ γυνὰ εἴην.

95. [120.]

Τὰν Μῶσαν καταΰσεῖς.

96. [109.]

Τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κλείτει.

Fr. 93. Et. M. 506, 20: *Κέρκυρ . . . Ἀλκμάν φησι· Καὶ Κ. ἡγεῖται ἀπὸ εὐθείας τῆς Κέρκυρ, ἀλλ' οὐκ εἴρηται.* Cf. Et. Gud. 316, 39. — Scripsi *ἀγεῖται*, Schneidewin *ἀγῆται*.

Fr. 94. Et. M. 620, 35: *Ὄκκα δὲ τύνη εἴην· παρὰ Ἀλκμᾶνι, τὸ ὅτε ὅκα λέγει ἡ διάλεκτος, εἶτα διπλασιάσασα ὄκκα· Περὶ παθῶν.* At Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 606: *ὅτε ὅκα καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ. ὄκκα δὴ γυνή.* — Scripsi *γυνά*.

Fr. 95. Eust. Il. 1547, 50: *Λέγει δὲ καὶ Ἀλκμάν· τὰν μοῦσαν καταύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις.* — *Μῶσαν* Welcker; *καταΰσεῖς* ego correxi. Sane Eustathius sive auctor quem sequitur refert ad *αὔειν* *urere*, itaque addit Atticos aspirare *καθαῦσαι*, hinc *ἀφανίσεις* interpretatur (cf. Hes. *καθαῦσαι· ἀφανίσαι*) atque ipse antea hoc secutus sum, tuitusque est Lobeck. Soph. Ai. p. 357 exemplis speciosis sane, sed disparibus. Quemadmodum *καταβοᾶν* et *κατακράζειν* dicuntur, ad eundem modum Alcman *καταύειν* usurpavit, et cum futurum diacrisin retineat, omnis ambiguitas procul habetur.

Fr. 96. Schol. Hom. Il. *μ* 66: *οὕτως καὶ τὸ κλειτός, οὐδέτερον γὰρ γενόμενον βαρύνεται παρ' Ἀλκμᾶνι· τῷ ἐν Θεσσαλίῳ κλείτει.* Scripsi *τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ*, nisi malis *τῶν Θεσσαλίδων*; neque vero *κλεῖτος* hic *clivum* significat, quemadmodum *κλείτεα* (*κλίτεα*) dixit Apollon. Rh. I 599 (idem vocabulum correptum adhibuit Lycophr. 601. 737), sed idem est atque *κλέος*, componit enim Herodianus adiectiva oxytona et nomina barytona eiusdem stirpis, velut *μακρὸς* et *τὸ μάκρος*, *στεινὸς* et *τὸ στεῖνος*. adde schol. Il. *Ψ* 419. Alcman fortasse *κλήτει* scripsit, cf. Suid. *κλῆτος· δόξα*, contra Et. Gud. 327, 55 *κλῆτος* interpretatur *πλῆθος*. Hesychius, quem adhibuit Welcker, *κλειτή· κλίματι, γωνίᾳ· ἢ ἀγαθὴ δόξα· ἢ ὀνομαστή.* ut solet tria diversa vocabula coniunxit *κλείτει* vel *κλίτει* (Lycophr. *πρὸς κλίτει γεωλόφῳ*), *τὸ κλῆτος* et *ἡ κλητή*. Non recte Lobeck *Ῥηματικ.* 292 scribit *ἐν τῷ Θεσσαλικῷ κλείτει* et interpretatur *κλισμὸν Θεσσαλικόν*, Schneidewin coni. *παρ' Ἀλκμᾶνι ἐν τῷ ε'*, neque melius Dindorf *ἐν τῷ· Θεσσάλῳ κλείτει.* Alcman fortasse de magarum Thessalicarum fama verba facit quandoquidem magos e Thessalia ad mala averruncanda Lacones adhibere solebant, vid. Meineke Poet. Com. IV 705, quo rettulit etiam Hesychii glossam *Θεσσαλῶκις· ἐναγιασμός τις παρὰ Λάκωσιν*, corrigens: *Θεσσαλιώτας· ἐναγισμός τις.*

97. [118.]

Λᾶδος εἱμένα καλόν.

98. [103.]

Καλλὰ μελισδομέναι.

99. [76.] 861

Τὰ ϝὰ κάδεα.

100. [16.]

Τὸ νέκταρ ἔδμεναι.

101 A.

Ἀρτέμιτος θεράποντα.

101 B.

Etym. Flor. Miller Misc. 291 post explicationem vocis *ὑλακόμωροι*, quae legitur in Et. M. 776, 21 seq. exhibet haec: *καὶ Ἀλκμάν· μελισκόνα τὸν ἀμόρη*, quae nequeo expedire.

Fr. 97. Eust. Il. 1147, 1: *Λῆδος . . τὸ Δωριεῖς λᾶδος φασίν, ὡς Ἀλκμάν, Λ. εἱ. κ. ὅ ἐστιν λήδιον ἐνδεδυμένη εὐειδές.* itaque *λήδιον* Didymus littera *Ἰῶτα* carere censuit, quam alii addere solebant, quemadmodum etiam Ahrens *λᾷδος* scripsit coll. Hesych. *λαῖδος, λῆδος, τριβώνιον*. Cf. M. Schmidt Didym. p. 342 qui in Philemonis verbis, quae Eustath. adscripsit, recte quidem iambici numeri vestigia animadvertit, sed non recte Byzantio qui politicis versibus usus sit vindicat, nam Philemon Atticista iambicis versibus praecepta de sermonis Attici consuetudine exposuit, vid. schol. Hephaest.: *ὡς τὸ φερόμενον δι' ἰάμβων Φιλήμονος τοῖς Ἀττικισταῖς* (fort. *τοῦ Ἀττικιστοῦ*) *περὶ Ἀττικῆς ἀντιλογίας τῆς ἐν ταῖς λέξεσιν.*

Fr. 98. Etymol. M. p. 486, 39: *καλά· τὸ καλὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι* (add. DM *καλὰ*, P *καλλὰ* ut conieceram) *ἐστίν, οἷον· καλὰ* (DP *κάλλα*) *μελ.* Cram. An. Par. IV 63, 13: *τὸ καλὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι καλὰ ἐσσὶν καὶ καλὰ μελισσομέναι.* scrib. *καλλὰ ἐστίν· καλλὰ μελισδομέναι.* Cf. Apollon. de adv. p. 565, 13.

Fr. 99. Apollon. de pron. 396 C: *Αἰολεῖς μετὰ τοῦ ϝ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· . . . καὶ Ἀλκμὰν δὲ συνεχῶς αἰολίζων φησὶ τὰ εα κάδεα.* — Scripsi *ϝά*, Welcker et Bekker *ϝεὰ*, quod debebat *ἑϝὰ* dici.

Fr. 100. Athen. II 39 A: *Οἶδα δ' ὅτι Ἀναξανδρίδης τὸ νέκταρ οὐ ποτόν, ἀλλὰ τροφὴν εἶναι λέγει θεῶν . . . καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· τὸ νέκταρ ἔδμεναι αὐτούς.* fortasse etiam *αὐτώς* poetae est. Cf. Eust. 1633, 1. Hartung *τὸ* delet.

Fr. 101 A. Eust. Od. 1618, 23: *κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ Ἀλκμανικὴν χρῆσιν καὶ Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος, οἷον· Ἀρτέμιτος θερ.* ubi scribendum videtur *Ἀρτάμιτος*.

102. [38.]

Plut. de mus. c. 14: *Οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὑρετὴς ὁ θεός . . . ἄλλοι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν θεόν φασιν αὐλῆσαι, καθάπερ ἱστορεῖ ὁ ἄριστος μελῶν ποιητὴς Ἀλκμάν.*

103. [39.]

Schol. Theocr. V 83: *Πράξιλλα μὲν ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι, (τὰ Κάρνεια), Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνέου* (P Ox. *Π Καρνίου, Καρανέου* Gen. a) *τινὸς Τρωικοῦ.* Fortasse Alcman *Κάρνον* dixit, quam formam Praxillae vindicat cod. Ambros., adversante Pausan. III 13, 5. Quod exhibent EFN *ἀπὸ Καρνέου τινὸς τοῦ υἱοῦ τῆς Δήμητρος* (*Δήμητρας* Ahrens), ineptum librariorum commentum, cui ansam dedit scholion *Δημήτριος δὲ ἀπό τοῦ κρᾶναι,* quod in Ambros. continuo subsequitur.

104. [41.]

Schol. Aristoph. Pac. 457: *Πρὸς τοὺς οἰομένους τῶν νεωτέρων τὸν αὐτὸν εἶναι Ἄρεα καὶ Ἐνυάλιον, κατ' ἐπίθετον· τινὲς δὲ Ἄρεως καὶ Ἐνυοῦς τὸν Ἐνυάλιον, οἱ δὲ Κρόνου καὶ Ῥέας. Ἀλκμᾶνα δὲ λέγουσιν ὁτὲ μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν, ὁτὲ δὲ διαιρεῖν.*

105. [43.]

Pausan. III 18, 6: *Ἐς Ἀμύκλας δὲ κατιοῦσιν ἐκ Σπάρτης ποταμός ἐστι Τίασα. θυγατέρα δὲ νομίζουσιν εἶναι τοῦ Εὐρώτα τὴν Τίασαν· καὶ πρὸς αὐτῇ Χαρίτων ἐστὶν ἱερὸν Φαέννας καὶ Κλη-* 862
τᾶς, καθὰ δὴ καὶ Ἀλκμὰν ἐποίησεν.

106.

Athenagor. Legat. pro Christ. c. 14: *Ἀλκμὰν καὶ Ἡσίοδος Μήδειαν, καὶ* (duo codd. Clarom. *ἢ*) *Νιόβην Κίλικες* (*ἵδρυνται θεούς*).

107. [46.]

Plut. de Herod. malign. c. 14: *Καίτοι τῶν παλαιῶν καὶ λογίων ἀνδρῶν οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐκ Ἀρχίλοχος, οὐ Πείσανδρος, οὐ Στησίχορος, οὐκ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἕνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλέα τὸν Βοιώτιον ὁμοῦ καὶ Ἀργεῖον.*

108. [49.]

Tzetz. in Il. 65 ed. Herm.: *Θαλῆς, Πυθαγόρας, Πλάτων τε καὶ οἱ Στωικοὶ διαφορὰν ἴσασι δαιμόνων τε καὶ ἡρώων· δαίμονας γὰρ φάσκουσιν ἀσωμάτους εἶναι οὐσίας· ἥρωας δὲ ψυχὰς σωμάτων διαζυγείσας. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ὅμηρος, Ἡσίοδός τε καὶ Ἀλκμὰν ὁ λυροποιὸς καὶ οἱ λοιποὶ ποιηταὶ ἀλληνάλλως ταῦτα ἐκδέχονται.* Fort. pertinet ad Fr. 69.

109. [54.]

Aelian. Var. Hist. XII 36: *Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις . . . Ἀλκμὰν δέκα φησίν.*

110. [55.]

Aelian. Hist. Anim. XII 3: *Ὁμήρῳ μὲν οὖν φωνὴν Ξάνθῳ τῷ ἵππῳ δόντι συγγνώμην νέμειν ἄξια· ποιητὴς γάρ· καὶ Ἀλκμὰν δὲ μιμούμενος ἐκ τοῖς τοιούτοις Ὅμηρον οὐκ ἂν φέροιτο αἰτίαν· ἔχει γὰρ ἀξιόχρεων εἰς αἰδῶ τὴν πρωτίστην τόλμαν.*

111. [119.]

Eust. Il. 1154, 25: *Καὶ ὅτι ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, ὡς δὲ Ἄκμονος ὁ οὐρανὸς ὁ Ἀλκμάν φασιν ἱστορεῖ.* Sed videtur *Ἄκμων* scripsisse, ita non solum Eudoc. 26: *ὡς δὲ Ἄκμων ὁ οὐρανὸς ὁ Ἀλκμὰν ἱστορεῖ*, sed etiam ipse Eust. 1150, 59: *ὁ τοῦ Κρόνου πατὴρ Ἄκμων ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς τοῦ οὐρανοῦ φασὶν ἀκαμάτου φύσεως.* neque tamen ista interpretatio satis habet auctoritatis, nisi quod Hesych.: *ἄκμων· ἀπαθής· Κρόνος· οὐρανός.* Alii potius Coeli patrem ferunt, quemadmodum Et. M. 49, 47, qui ex scholiis Homericis eadem fere quae Eust. 1150 exhibet, *ὁ τοῦ Οὐρανοῦ πατήρ* dicit, Bekk. An. I 367, 12, Hesychius: *Ἀκμονίδης ὁ Χάρων καὶ ὁ Οὐρανός· Ἄκμονος γὰρ παῖς,* 863
Cornut. de Deor. nat. c. 1: *τινὲς δὲ τῶν ποιητῶν Ἄκμονος αὐτὸν (Οὐρανὸν) ἔφασαν εἶναι υἱόν.* Hesiodi versum affert Schol. Simmiae ap. Iacobs Anth. Pal. T. III 824: *Ἀκμονίδαν δὲ τὸν οὐρανόν, Ἡσίοδος· Γαῖα μὲν Ἄκμονα ἔτικτεν, ἀπὸ δ' Ἄκμονος οὐρανός*, quibus Comes Natalis si recte memini addit *ἔσκεν.* Suspicatus aliquando sum Alcmanis hunc esse versum, id quod etiam Hermann Op. VI 271 censuit, sed potius ex *Titanomachia* petitus, quam videntur nonnulli Hesiodo tribuisse, vid. Cram. An. Ox. I 75, 12: *οἱ δὲ ἄκμονα τὸν αἰθέρα, αἰθέρος δ' υἱὸς Οὐρανός, ὡς ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας* (sec. Philodemum *π. εὐσ.*

p. 61 huius carminis auctor omnium rerum primordia repetiit ab Aethere). Etiam Antimachus fr. 42 Coelum *Ἀκμονίδην* appellat, Charon autem dictus est eodem nomine propterea, quoniam malleo armatus ferebatur. Ceterum cf. Roth in Kuhnii diario II 44 seq. De Acmone etiam O. Schneider Callim. II p. 415 disseruit.

112. [86.]

Athen. XIV 624 B: *Ταύτην δὲ τὴν ἁρμονίαν Φρύγες πρῶτοι εὗρον καὶ μετεχειρίσαντο, διὸ καὶ τοὺς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν αὐλητὰς Φρυγίους καὶ δουλοπρεπεῖς τὰς προσηγορίας ἔχειν, οἷός ἐστιν ὁ παρὰ Ἀλκμᾶνι Σάμβας καὶ Ἄδων καὶ Τῆλος* (fort. *Τύλος* legendum).

113. [57.]

Schol. Hom. Il. *γ* 250: *Μήτηρ Πριάμου, ὥς φησι Πορφύριος ἐν τῷ περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων, κατὰ μὲν Ἀλκμᾶνα τὸν μελοποιόν, Ζευξίππη, κατὰ δὲ Ἑλλάνικον, Στρυμώ* (D et cod. Vindob. n. 49 *Τρυμώ*). Cf. Eudoc. 194.

114. [58.]

Plut. de mus. c. 5: *Τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκμὰν οἱ τῶν μελῶν ποιηταὶ ἐμνημόνευσαν.* non recte O. Müller *Alcaei* nomen substituere voluit Dor. II 315.

115. [61.]

Schol. Aristid. III 490: *Ὁ Κρὴς δὴ τὸν πόντον· παροιμία ἐπὶ τῶν εἰδότων μέν, προσποιουμένων δ' ἀγνοεῖν· ἀντὶ τοῦ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλατταν. ... λέγεται δὲ ἡ παροιμία καὶ οὕτως· ὁ Σικελὸς τὴν θάλατταν. Σὺ ὅρα* (sic A, *σύρας* BD Oxon., tanquam proprium hominis nomen, *σῦκα* videntur legisse Apostol. XIII 6, Arsen. 388): *γάρ, φασί, τὶς Σικελὸς ἐμπορευόμενος καὶ ναυαγήσας, εἶτα ἐκπεσών, ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ὡς γαληνιῶσαν εἶδε τὴν θάλατταν, οἶδά φησιν ἃ βούλει, βούλει γὰρ καὶ αὐτόν με λαβοῦσα καταποντίσαι· ἐγὼ δὲ νῆσον οἰκῶν ἐκ παιδὸς οἶδα τὰ σὰ σοφίσματα. Ἀλκμὰν δὲ ὁ λυρικὸς μέμνηται τῆς παροιμίας.* Alcmanis testimonium haud dubie ad pervagatum illud *Ὁ Κρὴς ἀγνοεῖ τὰν θάλασσαν* (Strabo X 482), non ad novicium *ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν* revocandum. Sed Alcmanis loco *Alcaeum* testem adhibet Zenob. V 30: *Ὁ Κρὴς τὴν θάλατταν ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι, ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων ἡ παροιμία ἐστίν,*

ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρῆτες ἐγένοντο· μέμνηται ταύτης Ἀλκαῖος, ut utri fides sit habenda, nescias.

116. [62.] 864

Aristid. II 272: *Ἀλλ' ὅμως ἐῶ ταῦτα Πλάτωνος χάριν· ἔστω τὸ γειτόνημα ἁλμυρόν, ὥς φησιν*, ubi Schol. T. III 635: *Ἁλμυρὸν γειτόνημα· Ἀλκμὰν ὁ λυρικὸς τοῦτο εἶπεν· ἀντὶ τοῦ τί κακόν ἐστιν γείτονα ἔχειν τὴν θάλασσαν, ἢ ὅτι ἡ λέξις Πλατωνική ἐστιν.* Cf. Apostol. II 23. Arsen. 43 (*Ἁλμυρὸν γειτόνημ' ἔμβλεπε πόρρω*).

117. [15.]

Athen. I 31 C: *Ἀλκμάν που ἄπυρον οἶνον καὶ ἄνθεος ὄσδοντά φησι τὸν ἐκ Πέντε λόφων, ὅς ἐστι τόπος Σπάρτης ἀπέχων στάδια ἑπτὰ* (ξ C) *καὶ τὸν ἐκ Δενθιάδων, ἐρύματός τινος, καὶ* (om. D; verba *καὶ τὸν ἐκ Καρύστου* ... *Ἀρκαδίας* hic collocavit Porson, vulgo leguntur post *Σταθμίταν*) *τὸν ἐκ Καρύστου, ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας, καὶ τὸν ἐξ Οἰνοῦντος καὶ τὸν ἐξ Ὀνόγλων καὶ Σταθμῶν. χωρία δὲ ταῦτα, τὰ καὶ* (verba *τὰ καὶ* plane delenda videntur), *πλησίον Πιτάνης· φησὶ γοῦν· Οἶνον δ' Οἰνουντιάδαν* (*Οἰνουντιάδην* vulgo, *Οἰνουντιάδα* B. cf. Plut. vit. Lyc. 6)· *ἢ Δένθιν ἢ Καρύστιον ἢ Ὄνογλιν ἢ Σταθμίταν. ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐχ ἑψημένον· ἐχρῶντο γὰρ ἑφθοῖς οἴνοις. Καρύστιον οἶνον* ex Alcmane affert Strabo X 446, Eust. Il. 281, 10, Steph. Byz. v. *Κάρυστος*, illud autem *ἄνθεος ὄσδοντα* affert Eust. 1449, 12 et 1633, 51. Pro *Ὄνογλιν* Casaubonus *Ὀνογλίταν* probante Meinekio, sed tuetur paradosin Hesych.: *Ὀνίγλιν· εἶδος οἴνου*, qui huc respicit etiam s. v. *Δένθις*. Poeta fort. scripsit:

Οἶνον δ' (αἰνῆν) Οἰνουντιάδαν
ἢ Δένθιν ἢ Καρύστιον ἤτοι Ὄνογλιν
ἢ Σταθμίταν ἢ 'κ Πέντε λόφων
ἄπυρόν τε καὶ ἄνθεος ὄσδοντ' ...

Fuit haud dubie olim *Ϝοῖνον* et *Ϝοινουντιάδαν* scriptum. De origine vocis *οἶνος* varia commenti sunt nostri, alius aliter primordia humani generis ad suum arbitrium exornantes, scilicet non animadverterunt, *οἶνος οἰνώδης* qui diceretur ab Hippocrate.

118.

Aristid. II 508: *Ἑτέρωθι τοίνυν καλλωπιζόμενος παρ' ὅσοις εὐδοκιμεῖ* (*Ἀλκμάν*), *τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἔθνη καταλέγει, ὥστ' ἔτι*

νῦν τοὺς ἀθλίους γραμματιστὰς ζητεῖν, οὗ γῆς ταῦτ' εἶναι, λυσιτελεῖν δ' αὐτοῖς καὶ μακράν, ὡς ἔοικεν, ἀπελθεῖν ὁδὸν μᾶλλον ἢ περὶ τῶν Σκιαπόδων ἀνήνυτα πραγματεύεσθαι. Alcman praeter varias gentes, apud quos nomen suum clarum esse iactabat, etiam fabulosum hominum genus commemoraverat Στεγανόποδας, vid. Strabo I 43: Ἡσιόδου δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν, Ἡμίκυνας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους, οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ Ὁμήρου ταῦτα μυθεύοντος, ὧν εἰσὶ καὶ οὗτοι οἱ Πυγμαῖοι, οὐδ' Ἀλκμᾶνος Στεγανόποδας ἱστοροῦντος κτλ. Similia ibid. VII 299: Ἀλκμᾶνα δὲ στεγανόποδας (λέγειν). Adde Cram. An. Ox. III 370, 8. Vulgo aves palustres dici solebant στεγανόποδες ὄρνιθες (vid. Arist. Hist. An. II 12. VIII 3. Hesych. στεγανόποδες ὄρ- 865
νιθες). Alcman autem non hac forma videtur usus esse, sed aut Στεγανάποδας aut Στεγνόποδας dixit. Idem vero fortasse praeterea alias fabulosas gentes recensuit, quarum magnum numerum exhibent Strabo II 70, XV 711 et Tzetz. Chil. VIII 629 seq., ubi qui v. 767 μονοτοκῆται dicuntur, emendandum est Ἐνωτοκοῖται, ut recte vidit Lobeckius, quemadmodum iam Kiesslingius idem nomen v. 638 restituit, cf. Nonni XXVII 94: ἀνέρες Οὐατοκοῖται, οἷσι θέμις δολιχοῖσιν ἐπ' οὔασιν ὕπνον ἰαύειν· eosdem nugator aliquis inseruit gentium Asianarum catalogo in Xenoph. Anab. VII 8, 25: καὶ Κόλχοι καὶ Μοσσύνοικι καὶ Κοῖτοι (s. Κοῖται), nam καὶ Ἐνωτοκοῖται ibi scribendum, nisi malis Χαμαικοῖται. Ac nescio an similiter decipi se passus sit Plinius Hist. N. IV 83, ubi in portentosa librorum scriptura *Enoechadloe* (*enoaedioae* al.) non *Hellenoscythae*, ut Urlichs coniecit, sed hoc ipsum nomen videtur delitescere, ac fortasse idem adscriptum fuit Christi imagini, quam Tertull. apol. 16 et ad nat. 114 descripsit. — Ceterum de hoc Alcmanis carmine disputavit Schneidewin ad Orion. p. 20 seqq. cf. etiam supra fr. 25. Fortasse huc pertinet etiam Hesychii glossa Τιθωνόκομον ἔθνος.

119. [9.]

Diod. Sicul. IV 7: Περὶ δὲ τῶν Μουσῶν, ἐπειδήπερ ἐμνήσθημεν ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου πράξεσιν, οἰκεῖον ἂν εἴη διελθεῖν ἐν κεφαλαίοις· ταύτας γὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν μυθογράφων καὶ μάλιστα οἱ δεδοκιμασμένοι φασὶ θυγατέρας εἶναι Διὸς καὶ Μνημοσύνης, ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ Ἀλκμάν (Ἀλκμαίων FG), θυγατέρας ἀποφαίνονται Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. Cf. Schol. Pind. Nem. III 16. Sed ipse Alcman fr. 45 et 59 Iovis filiam Musam appellat. Apud Clem. Al. Protr. 19: τὰς δὲ Μούσας, ἃς Ἄλκαν-

δρος Διὸς καὶ Μνημοσύνης γενεαλογεῖ, nescio an Ἀλκμὰν scribendum sit.

120. [96.]

Hesych.: Ἀάνθα (vulgo Ἄανθα)· εἶδος ἐνωτίου παρὰ Ἀλκμᾶνι ἢ Ἀριστοφάνει. Eadem Cram. An. Par. IV 84, 18 ubi ἀάνθα. ... ἢ Ἀριστοφάνει, corrigunt καὶ Ἀρ., conieci ὡς Ἀριστοφάνης, ut grammatici glossae Laconicae intelligantur, nisi forte Aristophanis commentarius intelligendus est, vide fr. 16 col. I v. 32.

121.

Cram. An. Ox. I 55, 7: Ἀγάζω ... τὸ θαυμάζω, ὅπερ παρὰ ἀγῶ, ἔστιν δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι· Αὐτὸν ἀγᾷ. Videtur ipsum hunc versum adhibere Herodian. π. μ. λ. 22, 15: ἔστι γὰρ καὶ περισπώμενον ἐπὶ δευτέρας συζυγίας (ἀγῶ)· εὖτ' ἂν τῇδ' ἄγε χρέος ἄνδρας. Fort. scrib. εὖτ' ἂν τόδ' ἀγᾷ χρέος ἀνήρ, sed Doris ἀγῇ flagitat, itaque nihil audeo decernere. Hartung haec ab Alcmane aliena censet, corrigens τόδ' ἄγῃ ... ἄνδρας, quod sane Apollonii locus Argon. I 236 commendare videtur εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι, sed adversatur Herodiani auctoritas. Lehrs Callimacho tribuit, εὖτ' ἂν τόδ' ἀγᾷ χρέος ἀνδρός scribens, cui assensus est O. Schneider, nisi quod ἄνδρας tuetur.

122. [115.] 866

Eust. Il. 314, 41: Ἀγέρωχοι δὲ οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες ... δηλοῖ δέ φασιν οὕτως ἡ λέξις τοὺς σεμνούς, ὡς Ἀλκμὰν βούλεται, Ἀλκαῖος δέ φασι καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε. Proprie dicebantur tauri grege superbientes, nam idem est quod ἀγέλαυχοι.

123. [99.]

Etym. M. 22, 30: Ἄζω ... ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἄγος ἁγίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄζω ... πόθεν δὲ δῆλον ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἁγίσδεο ἀντὶ τοῦ ἄζεο, sed Va: ἁγίσδεο αὐτός· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἁγίζεο καὶ ἄζω ἤτοι ξηραίνου εἰπεῖν, ἁγίσδεο εἶπεν. Fort. ἁγίσδεο δ' αὔτως.

124. [88.]

Steph. Byz. Αἰγιαλός ... τὸ ἐθνικὸν Αἰγιαλεύς, τὸ θηλυκόν Αἰγιάλεια καὶ Αἰγιαλίς παρὰ Ἀλκμᾶνι.

125.

Argum. Theocr. XII: *Καὶ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας* *ἀΐτας* (cod. Ambr. *ἀείτας*) *λέγει*, ubi L. Vat. 3: *Ἀλκμὰν δὲ τὰς ἀΐτας χορδὰς ἀπεράστους φησίν.* Corrigo *ἀΐτιας κορδάς*, cf. Etym. M. 43, 40: *Ἀϊτίας χορδάς· σημαίνει δὲ τὰς ἐρωτικάς, Ἡρωδιανὸς προπαροξυτόνως λέγει ἀπὸ τοῦ αἴτις αἴτιδος, αἴτιδας καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ. οἱ δὲ περὶ Ὧρον λέγουσιν, ὅτι εἰ ἦν οὕτως, οὐκ ὤφειλεν ἀποβάλλειν τὸ δ, τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ις θηλυκῶν οὐκ ἀποβάλλουσι τὸ δ. ἄμεινον οὖν παροξύνειν ἀπὸ τοῦ ἀΐτης.* Cf. ibid. Gaisford et Et. Gud. 23, 3 et 12. Hartung *ἀϊτίας κόρας* praefert.

126.

Hesych.: *Ἀλίβαπτον* (cod. *ἀλιβάπτοις*, fort. *ἁλιβάπτοις· πορφυροῖς καὶ ἀλίβαπτον*)*· πορφυρᾶν ὄρνιν. Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμάν* (cod. *ἀλ. μάς*). Schmidt scripsit *ἁλιβάπτοις· πορφυροῖς*, quemadmodum ap. Etym. 62, 45 extat, reliquis deletis, nam *Achaei* nomen ad aliam glossam *ἁλιάποδα* refert, *Alcmanis* autem nomen omnino alienum esse censet, corrigens *καὶ ἀλίβας*.

127. [89.]

Steph. Byz.: *Ἀννίχωρον· μέμνηται Ἀλκμάν· οἱ οἰκοῦντες Ἀννίχωροι καὶ Ἀννίχωρες, πλησίον Περσῶν κείμενοι.*

128 A.

Steph. Byz.: *Ἀράξαι ἢ Ἄραξοι ἔθνος Ἰλλυρίας, ὡς Ἀλέξαν-* 867
δρος Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων.

128 B. [90.]

Steph. Byz.: *Ἄρυβα· τὸ ἐθνικὸν Ἀρύβας· οὕτω γὰρ Ἀλκμάν.* Ita Gronov, A *Ἄρρυβα* et *Ἀρρύβας*, RV *Ἄρρυββα* et *Ἀρρύββας*, Westermann *Ἄρυββα* et *Ἀρύββας*.

129. [91.]

Steph. Byz.: *Ἀσσός ... Ἀλέξανδρος δ' ὁ Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς ἱστορημένων Μιτυληναίων ἄποικον ἐν τῇ Μυσίᾳ φησὶν Ἀσσόν, ὅπου ὁ σαρκοφάγος γίγνεται λίθος.*

130.

Hesych.: *Βλὴρ* (*βλῆρ*) *δέλεαρ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἄσθμα* (*αἶθμα* corr. Schmidt collato Hesych. *αἶθμα· δέλεαρ*)*· παρὰ Ἀλκμαίωνι ἡ λέξις*. Schow *Ἀλκαίῳ*, et Aeolicum vocabulum dicitur in Et. M. 200, 27; *Alcmani* tribuit Meineke, quem secutus sum, quandoquidem Et. M. non Aeolensibus tribuit vocem, sed *Αἰολικὴν τροπὴν* agnoscit, neque quod Sophro Syracusanus *δελήτιον* dixit, Alcmani *βλῆρ* abiudicandum, quem saepe *αἰολίζειν* testantur grammatici, sed optionem difficilem esse confiteor. Nam *δέλεαρ*, quod nostri homines a voce *δόλος* repetunt (idem veriloquium praeter alia iam veteres commendaverunt) descendit a verbo *βάλλω*, quod Arcades *δέλλω* pronuntiaverunt, quemadmodum *ὀβελὸν* ab eadem stirpe ortum Dorienses *ὀδελόν* dixerunt; itaque *βλῆρ* tam Aeolensibus quam Doriensibus licet vindicare: omnino in vocabulis, quorum origo mature est oblitterata, admodum variant dialecti, neque decet talia ad normae constantiam exigere.

131. [92.]

Steph. Byz. v. *Γάργαρα. ... Ἀλκμὰν δὲ θηλυκῶς τὴν Γάργαρόν φησιν.*

132. [101.]

Etym. M. 228, 35: *Γεργύρα· ὁ ὑπόνομος, κυρίως δι' οὗ τὰ ὕδατα φέρεται τὰ ὄμβρια, γεώρυγά τινα ὄντα, τὰ ὑπὸ γῆν ὀρύγματα, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ μετάθεσιν καὶ διπλασιασμὸν γεργύρα· ζήτει εἰς τὰ Γόργυρα· ὁ δὲ Ἀλκμὰν διὰ τοῦ ε γεργύρα* (*γέργυρα*) *φησί.* Cf. Bekk. An. I 233, 27.

133. [125.]

Sch. Lucian. Anach. c. 22 (Bachm. An. II 339): *Γέρρον ... Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν.*

134. [93.]

Steph. Byz. v. *Γραικός. ... Γραῖκες* (A *Γραῖες*) *δὲ παρὰ Ἀλκμᾶνι αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες ... ἔστι δὲ ἢ μεταπλασμὸς ἢ τῆς Γραῖξ εὐθείας κλίσις* [*ἐστίν*].

135. 868

Bekk. An. II 949: *Τὸ δοὰν παρ' Ἀλκμᾶνι Δωρικῶς ὀξύνεται, γεγονὸς οὕτω· δήν, δάν, δοάν.* Cf. Io. Alex. p. 42. Adde Apollon.

de adv. Bekk. An. II 570: *καὶ τὸ δὰν πλεονάσαν τῷ ō οὐκ ἀντέκειτο*, ubi cum Schoemanno *δοὰν* restituendum.

136 A. [94.]

Steph. Byz.: *Ἰσσηδόνες· ἔθνος Σκυθικόν. ... Ἀλκμὰν δὲ μόνος Ἐσσηδόνας* (sic R, *Ἀσσεδόνας* A, *Ἀσεδόνας* V) *αὐτούς φησιν· εὑρίσκεται δὲ ἡ δευτέρα παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε̄.*

136 B.

Et. Flor. Miller Misc. 136: *τὸ δὲ ζάτραφα παρὰ Ἀλκμᾶνι κανονιστέον κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ ζάτροφον.*

137. [102.]

Etym. M. 420, 48: *Ἥδυμος ... τὸ δὲ ὑπερθετικὸν ἡδυμέστατον Ἀλκμὰν ἔφη*, Schneidewin *ἁδυμέστατον*.

138. [122.]

Eustath. Od. 1892, 44: *Ἔτι ἰστέον, καὶ ὅτι τὸ εἰρημένον ἧν ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου ὁ Ἀλκμὰν ἧς λέγει, μετειλημμένον τοῦ ν εἰς σ Δωρικῶς ὡς ὁ Ἡρακλείδης παραδίδωσιν.* Cf. Favor. 234.

139.

Cram. An. Ox. I 190, 20: *Ἠτὶ δὲ λέγει Ἀλκμὰν ἀντὶ τοῦ ἠσίν.*

140.

Cram. An. Ox. I 55, 21: *Σεσημείωται τὸ κάρχαρος ... καὶ τὸ θηλυκὸν παρ' Ἀλκμᾶνι· καρχάραισι φωναῖς. καὶ ἐπίρρημα καρχαρῶς.* Legebatur *καρχάρεσσι.*

141. [117.]

Eust. Il. 756, 30: *Ἀντιθέσει τοῦ ν εἰς λ, ᾧ ἀντιστοιχοῦσι Δωριεῖς ἐν τῷ φίλτατος φίντατος ... ἕλετο, ἕντο, καὶ Δωρικῶς γέντο, κέλετο, κέντο παρὰ Ἀλκμᾶνι.* Alcmanis verba cum non sint adscripta, non licet diiudicare, rectene an secus grammaticus hoc edixerit. Nam potest *κέντο* etiam a stirpe *ΚΕΝ* repeti, unde *κένσαι, κέντωρ, κέντρον, κεντέιν*, et composita *Κενθίππη, Κένταυρος* descendunt, ut Alcman media forma vice agentis sit usus. Neque recte idem grammaticus Homericum *γέντο* ad *ἕλετο* rettulit, quod G. Curtius recte vidit descendere ab ea stirpe, quam Cypriorum vocabula *ἀπόγεμε* (*ἄφελκε*) et *ὔγγεμος* (*συλλαβή*) osten-

tant: mediam formam firmat quamvis corrupta Hesychii glossa: *γέννου· Κύπριοι, καὶ λάβε καὶ κάθιζε*, ubi duo diversa vocabula composita esse apparet, *γέμου* i. e. *λάβε*, alterum oblivium *γεννοῦ* a *γόνυ* descendens i. e. *γόνυ κάμψον, κάθιζε*, quemadmodum *γουνοῦσθαι*, *congeniculare, ingeniculare* dicitur.

142. [104.]

Zonar. 1190: *Κερκολύρα, οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα, ἔστι δὲ τοῦτο πάθος· τὸ δὲ κερκολύρα ἠχητικὴ λύρα. τὸ γὰρ κρέκε, κρέκε ἦχός ἐστι τῆς κιθάρας.* Adde Et. M. 506, 17: *Κέρκος· θηλυκῶς σκεῦός τι, ὥσπερ καὶ τρίπους ἢ θύρα χαλκῆ. Κερκολύρα* (hoc vulgo deest, sed add. DPM, cf. Mingarelli cod. Nan. 496)· *οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο.* ut haec sit nova glossa. Prior glossa *Κέρκος* totidem verbis legitur in Bekk. An. I 271, 11. Ceterum cf. etiam Suid. *Κερκολύρα· ὄνομα τόπου*, ubi fort. *τόνου* legendum.

143. [84.] 869

Athen. III 81 D: *Κυδωνίων δὲ μήλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένῃ οὕτως . . . καὶ Ἀλκμάν.*

144.

Schol. Hom. Od. ψ 76: *Ὁ δὲ Ἀλκμὰν καὶ τὰς γνάθους μάστακάς φησι παρὰ τὸ μασᾶσθαι.*

145.

Etym. Gud. 395, 52: *Μνήμη, μενήμη· . . . Ἀλκμὰν δέ, φασί, δόρκον αὐτὴν καλεῖ· βλέπομεν γὰρ τῇ διανοίᾳ τὰ ἀρχαῖα.* Eadem duo codd. Par. not. ad Et. M. 589, 16. Emperius coni. *παλίδορκον*, O. Müller *φρασίδορκον*, Hartung *παλαιόδορκον*.

146 A.

Appendix Achill. Tat. Isag. c. 2 p. 166 Petav.: *ὥς που καὶ Ἀλκμὰν ὁμοστοίχους ἐκάλεσε τὰς ἐν τάξει χορευούσας παρθένους.*

146 B. [112.]

Schol. Hom. Il. ρ 40: *Τὰ γὰρ εἰς τις λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα δὲ τῷ ο ἤτοι μόνῳ ἢ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, ὀξύνεσθαι θέλει, κοιτίς, Προιτίς, φροντίς, οὐτὶς τὸ ζῶον παρ' Ἀλκμᾶνι.* Cf. Arcad. 35, 3.

147 A. .

Et. Flor. Miller Misc. 243: πήρατα, πέρατα· καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι· πέρασα παθῶν. Fortasse scribendum: πῆρας (ἔβ)α παθῶν.

147 B. [95.]

Steph. Byz.: Πιτνοῦσσαι· νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμάν. Cf. Eust. Il. 355, 45.

148.

Cram. An. Ox. I 343, 11: Καὶ πλῆτρον τὸ πηδάλιον καὶ ὑποκοριστικῶς εἶπεν Ἀλκμὰν πλήθριον, scr. πληθρίον. cf. Ammon. p. 109. Fortasse petitum ex carmine, in quo Ulixis errores descripsit, vid. fr. 28.

149. [107.]

Et. M. 663, 53: Περίηρς, ἐκ τοῦ Περιήρης, ἆρον· τὸ η̄ Περίηρς· ταύτῃ ἐὰν σοι προτεθῇ παρ' Ἀλκμᾶνι, ὅτι, κλῖνον αὐτό, μὴ κλίνῃς· οὐ γὰρ ἀκολουθεῖ ἡ κατάληξις, εἰ γένοιτο Περιήρους, πρὸς τὴν Περιήρης εὐθεῖαν. Περὶ παθῶν. Lobeck Proleg. Path. 282 coniecit poetam Περίηρ scripsisse, ut Περίηρς a grammaticis sit profectum. Pertinet fort. ad Hymnum in Dioscuros, fr. 12 seq. nam pater Tyndari fuit.

150. [98.]

Hesych.: Νηρεύς· θαλάσσιος δαίμων· Ἀλκμὰν καὶ Πόρκον ὀνομάζει. - Fr. 23, 19

151. [44.] 870

Suid. v. χθονία· ... καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι δέ, ὅτε φησὶ χθόνιον τέρας ἐπὶ τῆς Ἔριδος, τινὲς ἀντὶ τοῦ στυγνὸν ἐδέξαντο, ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ μέγα, ἐπεὶ πρὸς αὐτὴν λέγει.

152. [108.]

Suid. v. ψιλεύς· ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος· ὅθεν καὶ φιλόψιλος παρὰ Ἀλκμᾶνι, ἡ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι. Cf. Phot. 654, 15.

153. [110.]

Schol. Hom. Il. μ 137: ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται, ἐπεὶ καὶ τὸ ναῦος ἐβαρύνετο, καὶ τὸ Τραῦος κύριον καὶ τὸ ψαῦος παρ' Ἀλκμᾶνι.

tant: mediam formam firmat quamvis corrupta Hesychii glossa: *γέννου· Κύπριοι, καὶ λάβε καὶ κάθιζε*, ubi duo diversa vocabula composita esse apparet, *γέμου* i. e. *λάβε*, alterum oblivium *γεννοῦ* a *γόνυ* descendens i. e. *γόνυ κάμψον, κάθιζε*, quemadmodum *γουνοῦσθαι*, *congeniculare, ingeniculare* dicitur.

142. [104.]

Zonar. 1190: *Κερκολύρα, οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα, ἔστι δὲ τοῦτο πάθος· τὸ δὲ κερκολύρα ἠχητικὴ λύρα. τὸ γὰρ κρέκε, κρέκε ἦχός ἐστι τῆς κιθάρας.* Adde Et. M. 506, 17: *Κέρκος· θηλυκῶς σκεῦός τι, ὥσπερ καὶ τρίπους ἢ θύρα χαλκῆ. Κερκολύρα* (hoc vulgo deest, sed add. DPM, cf. Mingarelli cod. Nan. 496)· *οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο.* ut haec sit nova glossa. Prior glossa *Κέρκος* totidem verbis legitur in Bekk. An. I 271, 11. Ceterum cf. etiam Suid. *Κερκολύρα· ὄνομα τόπου*, ubi fort. *τόνου* legendum.

143. [84.] 869

Athen. III 81 D: *Κυδωνίων δὲ μήλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένῃ οὕτως ... καὶ Ἀλκμάν.*

144.

Schol. Hom. Od. ψ 76: *Ὁ δὲ Ἀλκμὰν καὶ τὰς γνάθους μάστακάς φησι παρὰ τὸ μασᾶσθαι.*

145.

Etym. Gud. 395, 52: *Μνήμη, μενήμη· ... Ἀλκμὰν δέ, φασί, δόρκον αὐτὴν καλεῖ· βλέπομεν γὰρ τῇ διανοίᾳ τὰ ἀρχαῖα.* Eadem duo codd. Par. not. ad Et. M. 589, 16. Emperius coni. *παλίδορκον*, O. Müller *φρασίδορκον*, Hartung *παλαιόδορκον*.

146 A.

Appendix Achill. Tat. Isag. c. 2 p. 166 Petav.: *ὥς που καὶ Ἀλκμὰν ὁμοστοίχους ἐκάλεσε τὰς ἐν τάξει χορευούσας παρθένους.*

146 B. [112.]

Schol. Hom. Il. ρ 40: *Τὰ γὰρ εἰς τις λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα δὲ τῷ ο ἤτοι μόνῳ ἢ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, ὀξύνεσθαι θέλει, κοιτίς, Προιτίς, φροντίς, οὐτὶς τὸ ζῶον παρ' Ἀλκμᾶνι.* Cf. Arcad. 35, 3.

147 A.

Et. Flor. Miller Misc. 243: πήρατα, πέρατα· καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι· *πέρασα παθῶν*. Fortasse scribendum: πῆρας (ἔβ)α παθῶν.

147 B. [95.]

Steph. Byz.: Πιτυοῦσσαι· νῆσοι διάφοροι, ἃς *Πιτυώδεις* καλεῖ Ἀλκμάν. Cf. Eust. Il. 355, 45.

148.

Cram. An. Ox. I 343, 11: Καὶ πλῆτρον τὸ πηδάλιον καὶ ὑποκοριστικῶς εἶπεν Ἀλκμὰν *πλήθριον*, scr. *πληθρίον*. cf. Ammon. p. 109. Fortasse petitum ex carmine, in quo Ulixis errores descripsit, vid. fr. 28.

149. [107.]

Et. M. 663, 53: *Περίηρς*, ἐκ τοῦ Περιήρης, ἆρον· τὸ η̄ Περίηρς· ταύτῃ ἐὰν σοι προτεθῇ παρ' Ἀλκμᾶνι, ὅτι, κλῖνον αὐτό, μὴ κλίνῃς· οὐ γὰρ ἀκολουθεῖ ἡ κατάληξις, εἰ γένοιτο Περιήρους, πρὸς τὴν Περιήρης εὐθεῖαν. Περὶ παθῶν. Lobeck Proleg. Path. 282 coniecit poetam Περίηρ scripsisse, ut Περίηρς a grammaticis sit profectum. Pertinet fort. ad Hymnum in Dioscuros, fr. 12 seq. nam pater Tyndari fuit.

150. [98.]

Hesych.: Νηρεύς· θαλάσσιος δαίμων· Ἀλκμὰν καὶ *Πόρκον* ὀνομάζει. - Fr. 23,19

151. [44.] 870

Suid. v. χθονία· ... καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι δέ, ὅτε φησὶ *χθόνιον τέρας* ἐπὶ τῆς Ἔριδος, τινὲς ἀντὶ τοῦ στυγνὸν ἐδέξαντο, ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ μέγα, ἐπεὶ πρὸς αὐτὴν λέγει.

152. [108.]

Suid. v. ψιλεύς· ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος· ὅθεν καὶ *φιλόψιλος* παρὰ Ἀλκμᾶνι, ἡ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι. Cf. Phot. 654, 15.

153. [110.]

Schol. Hom. Il. μ 137: ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται, ἐπεὶ καὶ τὸ ναῦος ἐβαρύνετο, καὶ τὸ Τραῦος κύριον καὶ τὸ *ψαῦος* παρ' Ἀλκμᾶνι.

Bekker An. II 855: Ὁ ὑποκορισμὸς ὄνομά ἐστι μικρότητος ἐμφαντικὸν καὶ κόραις ἐοικός· λαμβάνεται δὲ ἕνεκεν τοῦ πρέποντος, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι· * * * κόραι γὰρ αἱ λέγουσαι. Exemplum aliquod excidit, atque etiam nunc reliquiae huius poetae abundant deminutivis vocabulis. Ceterum cf. Cramer. An. Ox. IV 273, 12: ἢ διὰ τὸ πρέπον, ὡς παρὰ Ἀλκμᾶνι εὕρομεν (legebatur ἔχοντι sed infra 329, 11 ubi eadem repetuntur παραλκὰν εὕρομεν extat) τὰς παρθένους ὑποκοριστικαῖς χρωμένας λέξεσι· πρέπει γὰρ τοῦτο παρθένοις. — *Alcmanis* fortasse nomen *Alcaeo* cessit (quae nomina a librariis saepius sunt permutata): vid. fr. Alcaei 115 et 144. — Nauck Alcmanis nomen restituendum censet apud Herodianum π. μον. λέξ. 9, 31: Εὐρυπῶν· Ἀλκμάν· Οἷσι δ' Εὐρυπῶν, ubi legitur εὐρυπῶν ἀλκμοῖς ἧδε ῥυπῶν, contra Lehrs edidit Εὐρυπῶν· Λακεδαιμονίοις Εὐρυπωντίδαι. Locus nondum persanatus. — Schol. Hippocrat, V 484 ed. Littré Alcmani tribuit versum: ὡς καὶ Ἀλκμάν φησιν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ κεκριμέναι μυρίαι, hoc est:

Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

at hic versus vel propter numerorum indolem Alcmani abiudicandus recteque ab aliis Bacchylidi tribuitur, vid. Bacch. fr. 44.

Sosibius cum in Alcmanem scripserit commentarios (vid. supra fr. 20 et 75 et 90), fortasse etiam alia quaedam, quae probabiliter referas illuc, ex poetae Laconis carminibus petita sunt, velut legitur ap. schol. Theocr. V 91: Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι Φαίνιδας καλεῖσθαί φησιν (ubi cod. Ambr. καλεῖ). item apud Hesych. Σάνδυξ· δένδρον θαμνῶδες, οὗ τὸ ἄνθος χροιὰν κόκκῳ ἐμφερῆ ἔχει, ὡς Σωσίβιος. nam quod ibidem est περφίλα· Σωσίβιος, κύριον ὄνομα, potuit in alio grammatici libro mentio fieri nominis, quod Laconicum esse constat, vide titulum ap. Welckerum Opusc. III 251, 22.

ARION.

– –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ ⏕́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – .
– –́ ⏑ ⏕ ⏑ –́ ⏑ ⏓
⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
⏕ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ –́ – – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ – – ⏑ –́ ⏓

Arion. Aelian. Hist. An. XII 45: *Τὸ τῶν δελφίνων φῦλον ὡς εἰσι φιλῳδοί τε καὶ φίλαυλοι, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς καὶ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, ἔκ τε τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἐπὶ Ταινάρῳ, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντος ἐπιγράμματος· ἔστι δὲ τὸ ἐπίγραμμα·*

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα, Κύκλονος υἱόν,
Ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

Ὕμνον δὲ χαριστήριον τῷ Ποσειδῶνι καὶ μάρτυρα τῆς τῶν δελφίνων φιλομουσίας, οἱονεὶ καὶ τούτοις ζωάγρια ἐκτίνων, ὁ Ἀρίων ἔγραψε· καὶ ἔστιν ὁ ὕμνος οὗτος· Ὕψιστε κτλ. *Arioni* carmen abiudicat Boeckh in Actis Acad. Berol. 1836, 74, antiquioris tamen poetae esse statuit, cf. Welcker Opusc. I 95. Etiam Bunsen (Gott in der Weltgesch. I[3] 374)

Ὕψιστε θεῶν, 872
πόντιε χρυσοτρίαινα Πόσειδον,
γαιάοχ', ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν·
βραγχίοις περὶ δὲ σὲ πλωτοί
θῆρες χορεύουσι κύκλῳ,
κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοί,
φριξαύχενες, ὠκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
δελφῖνες, ἔναλα θρέμματα
κουρᾶν Νηρεΐδων θεᾶν,
ἃς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
οἵ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιναρίαν ἀκτάν
ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῷ ἐνὶ πόντῳ,
κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,

tuetur, frustra. Mihi novicium omnino videtur carmen, quod ante Euripidis aetatem vix potuit componi. Neque tamen mala fraude haec ficta esse arbitror, sed videntur hi versus petiti esse ex dithyrambo sive nomo, in quo Atticus poeta nescio quis fabularem Arionis memoriam non tam dedita opera quam per parecbasin illustraverat: quos versus Aelianus errabundus ad ipsum Arionem retulit. Etiam Lehrs (Populäre Aufsätze p. 204) hoc carmen, quod Hermann (ad Aristot. Poet. p. 235) venustissimum esse censuit, antiquo poeta indignum iudicat, non solum quod nimis sit exile, verum etiam quod attica dialectus passim dorico sermone temperata insit: sed quod ab ipso Aeliano hos versus conditos esse suspicatur, omnino fallitur: nam huius carminis numeri prorsus abhorrent ab istius saeculi usu et consuetudine. Plutarchus sept. sap. conviv. 18 magna copia verborum Arionis casum descripsit, neque vero hoc carmen respexit. — V. 1—7 ἀναπαλλόμενοι affert Tzetz. in Cram. An. Ox. III 352, 19. — V. 2. χρυσοτρίαινα Hermann ad Aristot. Poet. p. 235, legebatur χρυσοτρίαινε. — Πόσειδον, Ahrens Ποσειδᾶν vel Ποσειδὰν requirit. — V. 3. γαιήοχ', ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν Hermann, sed iunxit cum sequentibus et v. 4 περὶ δή σὲ scripsit: a et edd. χαιήοχ' ἐγκυμονάλμαν, b γαιήοχε κυμονάρχα (Vat. κυκοναλκ'), Tzetz. γαιηόχε ἐγκύμου ἁλμάς. Locus nondum restitutus, displicet non solum ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν tamquam epitheti loco prioribus adiectum, sed etiam βραγχίοις. Conveniret εὔκυκλον ἅρμ' ἐλαύνων ἄβροχον· περὶ δὲ κτλ. sed non possum divinare, quid olim fuerit scriptum. Bunsen I 376 post v. 3 quaedam intercepta esse existimat, offensus eo, quod exordium sola dei invocatione absolvitur, quae hymnorum legitima est consuetudo. — V. 4. βραγχίοις Hermann, βράγχιοι Ael., βράγχια Tz. — V. 5. χορεύουσι bv et edd. vett. et Tz., χορεύουσ' ἐν rel. — V. 6. ῥίμμασιν, Tz. ῥιπάσμασι (B ῥιάσμμασιν). — V. 7. σιμοί bv, vulgo σεισμοί, Hermann σεισμῷ. — V. 9. ἔναλα, ἐνάλια b, ἔναλ' ἀθύρματα Valckenaer. — V. 10. Νηρεΐδων ma, vulgo Νηρηΐδων. — V. 12. οἵ μ' εἰς, ἦν ἐς b. — γᾶν, τὰν abv. — V. 13. ἐπορεύσατε, ἐπορεύσατο bv, ἐπόρευσαν Brunck. — πλαζόμενον om. m, πλαζομένην v. — V. 14. ὀχέοντες Brunck, vulgo χορεύοντες, nisi malis ὀχεῦντες.

ἄλοκα Νηρεῖας πλακός
τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δόλιοι 873
ὥς μ' ἀφ' ἁλιπλόου γλαφυρᾶς νεώς
εἰς οἶδμα πορφυροῦν λίμνας ἔριψαν.

V. 15. *Νηρεῖας*, vulgo *Νηρείας*, mabc *νηρίας*. — V. 16. *ἀστιβῆ*, *ἀστικῆ* m, *ἀστίβητον* bv. — *δόλιοι* bv, *δ' ἔλιοι* a et edd., *ἔλειοι* M. — V. 17. *μ' ἀφ'* Hermann, vulgo *με ἀπὸ*. — *ἁλιπλόου*, *ἁλιπλοῦ* a, *ἁλιπλούου* b. — *νεώς* attica forma non offendit, minimeque *νεός* substituendum. — V. 18. *πορφυροῦν* scripsi, libri *ἁλιπόρφυρον*, Reiske *ἁλιπορφύρου*. — *ἔριψαν* Hermann, vulgo *ῥίψαν*.

SAPPHO.

De *Sapphus* et *Alcaei* reliquiis scripserunt inprimis *Seidler* in Museo Rhenano 1829 p. 156 seq. *ego* ibid. 1835 p. 209 seqq. *Ahrens* ibid. T. VI 216 seq. et 351 seqq. et in Mus. Rhen. Novo T. I p. 382 seqq. Adde de dial. Aeol. 241 seqq. et de Dial. Dor. 536 seqq. *Hermann* in Opusculis VI 102 seqq. — *Sapphus* carmina a grammaticis ita disposita fuerunt, ut novem libris comprehensa essent, ac subinde librorum, unde petita sunt fragmenta, numerus indicatur. Iam secundum grammaticos liber I comprehendebat ea carmina, quae Sapphicis strophis vincta fuerunt (vid. Marius Plot. 299. Schol. metr. Pind. Pyth. I. Tricha 69*)), neque adversatur fr. 115, quod solum ad hunc librum refertur. — Lib. II et III carmina systematica comprehendisse docet Hephaest. p. 111: *κοινὰ δέ, ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν καταμετρεῖται, αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα ἔχει πληρούμενον· οἷά ἐστι τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ Σαπφοῦς, ἐν οἷς καταμετρεῖται μὲν ὑπὸ διστιχίας, αὐτὴ δὲ ἡ διστιχία ὁμοία ἐστί.* confer ibid. p. 116: *Σύστημα δέ ἐστι μέτρων συναγωγή, ἤτοι δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν ὡς τὰ ἐλεγεῖα, ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον κοινωνία, καὶ οἱ ἐπῳδοί· τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ δεύτερον Σαπφοῦς, ὡς προϊόντες δείξομεν.* et deinde p. 117: *Κοινὰ δὲ συστηματικά, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον γεγράφθαι φάσκων, ὑγιῶς ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ σύστημα· ὡς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον Σαπφοῦς. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὁρᾶν παραγεγραμμένον ἕκαστον ᾆσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, κατὰ συστήματα νομίζομεν αὐτὰ γεγράφθαι· πάλιν δὲ τῷ ὅμοιον ἑκάτερον εἶναι τῶν ἐν τῇ δυάδι στίχων, καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν κατὰ τύχην τινὰ ἀρτίου πάντα ἀριθμοῦ πεποιηκέναι, φαίη τις ἂν κατὰ στίχον αὐτὰ γεγράφθαι.* adde Tzetz. Cram. An. Par. III 63. Et liber II comprehendebat carmina ex pentametris aeolicis composita, vid. Hephaest. p. 42: *τῶν δὲ ἀκαταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται·*

⏓ ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

---

*) Ne quis in errorem inducatur iis, quae Christ in comm. de schol. metr. Pindari disseruit, moneo, colo, quo Pindarus ibi usus est – ⏑ – – – ⏑ ⏑ –, nusquam usam esse Sapphonem: quod quidem suo periculo magistellus *ὀκτασύλλαβον Σαπφικὸν* appellat, quoniam ex hendecasyllabo Sapphico videbatur decurtatum esse: hoc hendecasyllabo dicit poetriam in libr. I usam esse, quam memoriam repetiit ex ampliore olim commentario in Hephaestionis enchiridion.

ubi affert fr. 33, sed adversantur tantum non omnia, quae ex lib. II proferuntur, velut fr. 24. 25, quamquam hic licet discrepantiam quodammodo componere, fr. 50 (vid. adn.), fr. 67, quod choriambicos tetrametros ostendit (ut potius libro III inserendum foret), denique fr. 80 (siquidem ex lib. II est depromptum), quod secundum grammaticorum doctrinam ex ionicis a maiore constare videtur. — Liber III constabat choriambicis tetrametris Sapphicis, vid. Hephaest. p. 60: *τὸ δὲ ἀκατάληκτον Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ τρίτον ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται.*

⏔ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

— Liber V secundum Atil. Fortunat. II p. 353: („*Maecenas atavis edite regibus* Asclepiadeon metrum vocatur . . . ante illum usi Alcaeus . . . et Sappho hoc integro usa est *in libro quinto*“) versibus Asclepiadeis constabat, sed non confirmant duo quae supersunt fragmenta, nam fr. 44 ad Glyconeos, fr. 89 ad Ionicos a minore videtur pertinere. Sed huic quidem libro inserta fuisse etiam alius generis carmina dilucide testatur Atilius Fortunat. I 315 (Caesio Basso h. libellum vindicare studuit Keil), ubi de versu hendecasyllabo sive Phalaecio disserit: „Nam hic versus apud Sappho frequens est, cuius in quinto libro complures huius generis et continuati et dispersi leguntur.“ Frustra Keil p. 295 hunc dissensum conciliare studet, asserens non librum *integrum* dici, sed versum, i. e. nullo incremento auctum. At si At. Fort. I epiploces artificio utentem sequimur, Asclepiadeus est ηὐξημένος Glyconeus. Porro secundum Keilii interpretationem At. Fort. II censendus esset abiudicare Alcaeo integrum versum, quem soli Sapphoni vindicaverit: quod quam praeposterum sit, non opus est pluribus persequi. — In libri VII fine sec. Hephaest. 60, quemadmodum h. l. correxi, legebantur tetrametri antispastici (qui potius asynarteti iambici sunt, vid. fr. 96). Dissensus, qui inter hos grammaticos intercedit, cum non ferendus esse videatur (nam haud dubie uterque eiusdem metrici graeci sequitur auctoritatem), facile tolli poterit, si priore loco correxeris *in libro quarto* (pro *quinto*): atque satis commode librum IV, si continebat carmina versibus Asclepiadeis minoribus condita, veteres grammatici subiecerunt libro III. Librum V, quem Atil. Fort. I adhibet, carmina variis metris inclusa complexum esse apparet.*) — Denique *Epithalamia*, quae variis admodum numeris constabant, peculiari libro comprehensa fuisse auctor est Servius Virg. Georg. I 31, vide fr. 105. — Has difficultates ita licet solvere, ut statuamus etiam Sapphus carminum duas recensiones olim exstitisse: quarum altera carmina potissimum ad argumenti aequabilitatem disposita exhibuerit, altera eadem carmina secundum numerorum genera digesta comprehenderit, qua quidem editione metrici antiqui potissimum usi sunt. Et hanc quidem Aristophanes videtur adornavisse, alteram, quam grammatici fere versaverunt, Aristarchus: nam hos principes Alexandrinorum auctores esse diversarum recensionum certum est, cf. Heph. 134; sed ab utro haec vel illa sit profecta, ambigi potest.

---

*) De versu Phalaecio eadem tradit Terentianus Maurus 2545, dictitans hunc versum Sapphicum nuncupandum esse secundum artis magistros: *namque et iugiter usa saepe Sappho Dispersosque dedit subinde plures inter carmina disparis figurae.* Adde Mar. Vict. III 9. Itaque mirum nullum huius versus exemplum in Sapphus reliquiis reperiri, nam fr. 136, quod olim huc rettuli, iam Alcaicae strophae adscripsi; fortasse fr. 105, quemadmodum olim refinxi, huc pertinet.

1. [1.]*) 875

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
παῖ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον·
ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴποτα κἀτέρωτα
τᾶς ἔμας αὔδως ἀΐοισα πήλυι
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρύσιον ἦλθες
ἄρμ' ὐπαζεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἄγον 876

Fr. 1. Dionys. de comp. verb. c. 23: *Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα (τὸν γλαφυρὸν) ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον, μελοποιῶν δὲ Σαπφὼ καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην· . . . ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μελοποιοῦ· Ποικιλόθρον' κτλ. Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεπείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν.* Carmen integrum etiam in epitome libri Dionysiani legitur, quam edidit Fr. Hanov ope trium librorum DMR (Lipsiae 1868). Librorum notae hae sunt: A — Aldina, C — cod. Colbertinus, D — Darmstadiensis collatus a Werfero, G — Guelpherbytanus collatus a Schneidewino, M — Monacensis, collatus a Goellero et Usenero, P — Parisinus, cuius collatio extat apud Ahrensium Dial. Dor. 540, non diversus a Regio 1, quem Hudson adhibuit, R — Rehdigeranus post Passovium collatus ab Hanovio. — V. 1. *ποικιλόθρον'* bis exhibet Hephaest. 78 (ubi S *ποικιλόφρων*), *ποικιλόθρον* AP, *ποικιλόφρον* M, *ποικιλόφρων* D. — *Ἀφρόδιτα* Ahrens, vulgo *Ἀφροδίτα*, PC *Ἀφροδίταν*. — V. 2. *λίσσομαι*, D *λίσομαι*. — V. 3. *ἄσαισι* DPR Schol. Heph. 64, *ἄσσαισι* A, *ἄταισι* M ut olim legebatur, hinc M. Schmidt *μὴ μάταισι* coll. Hesych. *μάταισι· ταῖς ματαιότησιν*. — *ὀνίαισι* P, vulgo *ἀνίαισι* (Turneb. E Schol. Heph. *ἄσαις ἀμηδοκίαισι*, qui scholiasta cum iterat *μὴ δ' ἠνίαισιν*). — V. 5. *τυῖδ'* Hephaest. 78 et Priscian. I 37, ap. Dionys. *τύδ'* (D *τῦ δελφέ*). — *αἴ ποτα κἀτέρωτα*, Heph. *αἴ ποτε κἀτέρωτα* (sed C *ποτα*), cf. Hesych.: *κατέροτα· καὶ ἄλλοτε*, ap. Dion. A *ἐλθέ που κατ' ἔρωτα*, DMR *ἐλφέ πόκα τ' ἔρ.*, CP *ἐλθεποκα κατ' ἔρ.* Prisciani sordes nolui adscribere. — V. 6. *τᾶς ἔμας*, *τὰς ἐμὰς* AMD. — *αὔδως*, *αὐδῶς* P, *αὐδὰς* MD, *αἰδῶς* AC, vulgo *αὐδᾶς*, *κλήδως* Ahrens. nescio an *αὔδας* sit revocandum. — *ἀΐοισα πήλυι* scripsi, legebatur *ἀΐοις ἀπόλυ* (A *ἀπόλας*, M *ἀπόλι*, RD *ἀπόλυ*, G *ἀντοις· ἀπώλυ*), I. Vossius *ἀΐοισα πολλὸ* (Baxter *πόλλας*), Hermann *ἀΐοισα· πολλὰ δ' ἔκλυες*, M. Schmidt *ἀνίοισα πώλῳ*. Ne quis deceptus Kaibelii exemplo, qui in Balbillae carmine *ὀΐοισα* deprehendisse sibi visus, id ipsum inferat, adhibeo Alc. fr. 45 *ἐπάιον*. — V. 7. *λίποισα*, A(P) *λιποῖσα*, vulgo *λιποῦσα* ut RD. — V. 8. *χρύσιον* Schneidewin, libri *χρύσειον*, vulgo *χρύσεον*. — V. 9. *ἄρμ' ὐπαζεύξαισα* scripsi, non *ἅρμ' ὑποζεύξασα* (ita vulgo, *ὑποζεύξαισα* Neue, *ὑπάζευξαισα* Ahrens). Psilosin in Sapphus et Alcaei reliquiis ubique revocavi, non solum grammaticorum consensum (adde etiam Apollon. de pron. 263 C: *πῶς δὲ οὐχὶ γελοίως Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ἰερώνυμος καὶ ἔτι τὸ ὀμώνυμος δασυνόμενα;*) sed etiam Balbillae epigramma-

*) Numeri adiecti sunt editionis Neuianae.

ὤκεες στροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας
πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἴθε-
ρος διὰ μέσσω.
αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἤρε', ὄττι δηὖτε πέπονθα κὤττι
δηὖτε κάλημι,
κὤττι μοι μάλιστα θέλω γένεσθαι

tum fidem secutus: atque fr. adesp. 55 A, 8 plane est traditum *OTK' OTTω*. Sane aliquot loci Sapphus et Alcaei refragari videbantur, sed ex his complures nunc librorum auctoritate emendati sunt, quo minus dubitavi ad eundem modum reliquos corrigere, velut Sapphus fr. 52 *ἔρχεθ' ὦρα* et *καθεύδω*, fr. 54 *ποθ' ὦδ'* (ubi varia scriptura *οὐδ'* testificatur *ὦδ'* olim scriptum fuisse), fr. 68 *οὔτε τότ' οὔθ' ὕστερον*, cuius loci restitutio omnino incerta, fr. 93 *ἐφίκεσθαι*. Alcaei fr. 15 *καθύπερθεν* et *πρώτισθ' ὐπὸ* (ubi libri partim *πρώτιστα*), fr. 62 *ἐδέξανθ' ἄγναι* (quod corrigendum esse docet fr. 55), denique fr. adespot. 61 *ἐφόρεις*. Intactum reliqui Alc. fr. 39 *καθέταν*, quod quomodo sit corrigendum prorsus incertum. Fatendum sane psilosin passim ambiguitate laborare, velut Alc. fr. 75 *εἶς* i. e. *εἷς*, et multo magis Sapphus fr. 85 *Κλῆϊς ἀγαπάτα* i. e. *ἁ ἀγαπάτα*, quare veterum grammaticorum more ibi syllabam productam notavi. At recentiores Aeolenses haud aspernati sunt spiritum asperum, id quod tituli docent, etiam Lesbii, in quibus est *καθόδος* alia; neque mirum, nam tempore vergente Aeolica quoque dialectus proprius accessit ad communem sermonis consuetudinem. Ahrens Aeolicam psilosin arctioribus finibus circumscribendam censuit, sed quae sollerter excogitavit, infirma sunt. — *ἄγον*, ADMR *ἄγον*, P *ἄγων*. Verba *κάλοι . . . στροῦθοι* affert Herodian. *π. μον. λέξ.* 42, 17. Respicit Athen. IX 391 E. cf. Hesych.: *ὠκέες στρουθοί, ταχεῖς, εὐπρεπεῖς, κοῦφοι*. Ceterum Blomfield coni. *ὠκέα*. — V. 10. *περὶ γᾶς* MDP, R *περὶ γῆς*, apogr. Vict. *περὶ γᾶν μέλαιναν, πτέριγας* A, *πτέρυγας* Ursinus, quod olim probavi, ita ut v. 11 scriberem *δινεύοντες* eiecto vocabulo *πτέρα*, quod iam Ursinus delevit. *περὶ γᾶς* est idem quod *ὐπὲρ γᾶς*, convenientius sane huic loco *προτὶ γᾶν μέλαιναν*, sed adversatur paradosis, nec *προτὶ γαὶς μελαίναις* pluraliter probabile. Hermann *πτέρυγος*, postea *πτέρυγας* et *περάτων ἀπ' αἰθέρος*, Hartung *ποτὶ γᾶς* (quod non aptum) vel *πεδὰ γᾶν μέλαιναν*. — V. 11. *δινεῦντες* DM, *δινῆντες* PC, *δινῦντες* G ut vulgo. — *πτέρ'*, P *πτέρα*. — *ὠράνω αἰθέρος διὰ μέσσω*, APG *ὠρανῶ· θέρος δ' ἀμεσπω* (A *ἄμες πω*), C *ὠρανῶ· θέρος* (de ultimis non constat), D *ἀπωρανώθερος διὰ μέσω*, item R, qui *μέσων*, M *οὐρανῶ αἰθέρος διὰ μέσω*. Ahrens coni. *πύκνα δίννοντες* (idem antea *δίνεντες*) *πτέρ' ἀπ' ὠράνω θ' ἕδος πεδὰ Λέσβω αἶψ' ἄρ' ἐξίκοντο* Hartung *πτέρα πόρφυρ', αἴθερος δ. μ.* — V. 13. *αἶψα δ'* MD et Vict. apogr., *αἶψ' ἄλλ'* PA, vulgata ante Hudsonum *αἶψα δ' ἄρ'*. Blass *αἶψά μ'* desiderat. — *ἐξίκοντο*, M *ἐξήκοντο*, D *ἐξήκοντος*. — *τὺ δ'*, D *τί δ'*. — *μάκαιρα*, P *μάκειρα*. — V. 14. *μειδιάσαισ'* Neue, vulgo *μειδιάσασ'*. — V. 15. *δηὖτε* Hermann, *δ' ἦυ το* P, *δ' ἤν τὸ* ceteri. — *κὤττι* Sylburg, M *κὤτι*, D *κὤτι κα*, vulgo *κ' ὅττι*. — V. 16. *δηὖτε* Hermann, *δ' ηυτε* P, *διήν τε* C, *δ' ἦν τε* G, *δεῦρο* MD. — *κάλημι* M, *καλημμι* APCR, *κάλλημην* D. — V. 17. *κὤττι μοι* scripsi, legebatur *κ' ὅττ' ἐμῷ*, P *κόττ' ἐμῷ*, C *κόττι ἐμῷ*, MD *κὤτι γ' ἐμῷ*.

μαινόλᾳ θύμῳ· τίνα δηὖτε Πείθω 877
μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ', ὦ
Ψάπφ', ἀδικήει;
καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κωὐκ ἐθέλοισα.

Cf. supra v. 15 κὤττι, infra v. 25 κωὐκ, similiter in Balbillae epigrammate est κὤσσα. Elisionem possit aliquis tueri adhibito Alcaei fr. 13 A ἰότατ' ὔμμι, nam Theocriti versus in carmine aeolico 30, 12 τί .ἔσχατον ἔσσεται aphaeresin, non elisionem ostentat. — γένεσθαι, DM γενέσθω, rell. ut videtur γενέσθαι. — V. 18 seq. τίνα δηὖτε Πείθω μαῖς ἄγην ἐς σὰν Seidler, nisi quod λαῖς scripsit, P τιναθ' ἐντεπείθωμαι (correctum in και vel βαι) σαγηνέσσαν, epitome τίνα δήὖτι (δ' ἠὖτε R, δ' ἠὖτε D) πειθὼ καὶ σαγήνεσσαν, A τίνα δ' εὖτε πείθωμαι σαγηνεύσαν, vulgo τίνα δ' εὖτε πύθωμαι σαγηνεῦσαι (φιλότητός σ', ὠ Σαπφώ, δίκην) ex manifesta interpolatione. Ego conieci τίνα δηὖτ' ἀπ ε ί θ ή ν (vel ἐ π ε ύ θ ω) μαῖς ἄγην ἐς σάν, Hermann τίνα δηὖτε πείθω καὶ σαγηνάεσσαν φιλότατα, Ahrens τίνα δηὖτε πείθω μὴ σάλην (i. e. ἀσαλεῖν, ἀφροντιστεῖν vid. Hesych.) εἰς σὰν φιλότατα, Hartung Seidlerum sequitur, sed ἄ π υ ι θ ε ν (i. e. ἄπωθεν) requirit, Blass πείθωμαί σ' ἄγην i. e. σοι ἄγην. — V. 20. Ψάπφ' ἀδικήει Gaisford, cf. Et. M. 485, 41: οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η̄ προφέρουσιν, ἀδικήω, ὤψά τ' ἀδικήῃ (D ὤφαφ', M ὤψα δαδικήν), eadem Et. Gud. 294, 39 ubi ὄψαθ' ἀδικίῃ. Apud Dion. P τις σωψαπφα δίκη, libri epitomae τίς ὠ σαπφὼ δίκη, A Ψαπφαδίκη, Ursinus et Stephanus Σαπφοῖ, ἀδικεῖ. Scripturam Ψάπφ' hoc loco librorum auctoritas tuetur, in epigrammate Anthol. Pal. IX 191 versus lex flagitat Ἤριννα Ψαπφοῦς, ubi Σαπφοῦς vulgo legitur, quod etiam Schneidewin correxit. Traditum ἀδικήῃ, cum hoc uno loco 3 pers. littera *H* terminetur, immutare non dubitavi, cf. Alc. fr. 5, 1. — V. 21. αἰ, GP εἰ, D εἰ. — φεύγει, G φεύγεις, D φάγοι. — V. 22. αἲ, D οἱ. — δέκετ', P δέ κετ', epitome δὲ καὶ τἆλλα, nisi quod D καὶ om. — ἀλλά, ἄλλα PD. Blass δέκετ' ἅμα i. e. nostra. — V. 23. αἰ, R αἲ, D αἲ. — V. 24. κωὐκ ἐθέλοισα scripsi, nam de *puellae* amore agitur, minus recte Blomfield κωὐκ ἐθέλοισαν, PC κώυκ (C κ' ωϋκ') ἐθέλοις, D κω ἐἰ (ειαις) καὶ θέλεις, M κὤτ' εἰ καὶ θέλεις, item R, nisi quod κὤ', G ἠώ ϋ καὶ ἐθέλοις, A κώϋκ ἐθέλοι. In librorum varietate fortasse κ ω ὐ κ ὶ θ έ λ ο ι σ α delitescit, nam θέλειν etiam infra fr. 25 et Alc. fr. 82 legitur; item in titulis Lesbiis καἴ κέ τι θέλῃ, unde etiam in aliis locis velut ὄππα κε θέλῃ, ὄ κε θέλῃ, ὄττι κε θέλῃ litterarum divisio certa, sed nomen ἐθελόντας est. Theocritus in melicis carminibus utraque verbi forma promiscue usus est. Vocula οὐκὶ etiam apud Theocritum extat 30, 23. — Welcker (Mus. Rhen. XI 226 seq.) contendit omnino κωὐκ ἐθέλοισαν scribendum esse, quod etiam Schneidewin probavit, non rationibus usus, sed exemplis minime idoneis: neque enim aptum huic loco οὐκ ἐθέλοισαν, nam amor, quem iam non expetebat Sappho, molestus multo magis, quam gratus erat futurus. Iam si οὐκ ἐθέλοισαν scripseris, omnino ambiguum, utrum viri an puellae amorem Sappho expetiverit. Welcker non dubitavit ad viri desiderium hoc carmen referre, non recte, si quid video: omnino enim Sappho a virorum amo-

ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὄσσα δέ μοι τέλεσσαι 878
θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον· σὺ δ' αὔτα
σύμμαχος ἔσσο.

ribus abhorrebat: Alcaei quidem desiderio obtemperare noluit: Phaonis pulchritudinem unum alterumve carmen videtur illustravisse, inde ortae fabulae de Sapphus impotente amore. At eadem mulierum amicitias ardentissimo desiderio expetebat, atque hoc ipsum carmen planissime arguit id quod Horatius dicit Carm. II 13, 24, ubi Sapphonis ingenium descripsit, *Aeoliis fidibus querentem Sappho puellis de popularibus*. Atque ob id ipsum grammatici hoc carmen primo loco posuerunt, nam ex Hephaestione colligo primi libri primam odam fuisse. Denique si quis accuratius huius carminis indolem examinaverit, animadvertet, Sapphonem hic ut alias lusisse et poetarum more ingenio indulgentem fictas res exaggerasse, cum carmen II, quod ad mulierem referendum esse manifestum est, ardentissimum desiderium prodat. Itaque etiam nunc tueor, quod olim commendavi, κωὐκ ἐθέλοισα. — V. 25. ἔλθε, ἐλθῇ D. — χαλεπᾶν D, χάλεπόν R, APC χαλεπάν, et AP μέριμναν. Accentus hic et similibus locis num Aeolici sermonis consuetudini conveniat, valde dubito: equidem credo Aeolenses hic quoque accentu retracto χαλέπαν μερίμναν pronuntiavisse, et Κυλίχναν ἀπὸ Τήΐαν Alc. fr. 43, ut vel librorum pars exhibet, quemadmodum Ποσείδαν et Ποτίδαν dixerunt: nihil tamen novavi, pariterque Ἑρμᾶς Sapph. fr. 51 toleravi, ubi Ἕρμας potius exspectaveram. Sed quod nunc scribi solet ἀμμέων et ὑμμέων (Sapph. fr. 32. Alc. fr. 88 et 96), cuius loco Aeolenses etiam ἄμμων dicebant (vid. Apollon. de pron. 381 A: ὡς τὴν ἀμὲς Δωρικὴν καὶ ἔτι τὴν ἄμμες Αἰολικὴν ὁμοίως ταῖς εἰς ΕΣ ληγούσαις εὐθείαις ἰσοσύλλαβον ἔχειν γενικήν· ἀμῶν γὰρ καὶ ἄμμων), id ἄμμεων et ὔμμεων scribere non dubitavi: nam littera ε semimuta nimis est debilis, quam quae hunc tenorem impediat, quemadmodum etiam Iones Ἀλεύεω, Ὀρέστεω, Attici Μενέλεως, ἀνώγεων dixerunt. Atque etiam apud Homerum passim veteres non tantum ἧμων et ὗμων, sed etiam ὕμεων scribebant: v. schol. Il. *O* 499: τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν. Debebam fortasse eodem pacto etiam ἄλγεων (Alc. fr. 95) corrigere ubi ἀλγέων scribi solet, sed anceps haereo. Item οὖδεις et οὖδεν (Alc. fr. 50 et 76) non mutavi. Ac vel quae grammatici praecipiunt, dubitationi sunt obnoxia, velut quod dicunt Aeolenses αὖτάρ et ἀτάρ ut vulgus protulisse, quos secutus sum Sapph. fr. 73, Alc. 34, 5, non omni ex parte certum: nam fuerunt, qui vel apud Homerum αὔταρ scribendum censerent, velut grammaticus Et. M. 172, 30 et Ptolemaeus (Apollon. de coni. 508, 6), neque ratione caret, si diverso accentu in Homericis carminibus αὔταρ et ἀτὰρ scribatur. — V. 26. ὄσσα et τέλεσσαι, libri ὅσα et τελέσαι, sed deinde P τέλεσσον. — V. 27. ἰμέρρει, R ἱμείρει, A ἱμέρει, P ἵμέρει, D ἱμέρα. — σὺ δ' αὔτα, DMR σὺ δ' αὐτᾶ (R αὐτῇ), conieci σὺ δηὖτε (δαὖτε), Ahrens σὺ δ' αὔτα, (i. e. σαυτῇ). — V. 28. ἔσσο D, vulgo ἔσο, om. AP, Ahrens coni. ἔσθι (i. e. ἴσθι).

Fr. 2. Longinus de Subl. c. 10: Οἷον ἡ Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἑκάστοτε λαμβάνει. Ποῦ δὲ τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυται; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι. Φαίνεταί κτλ. . . . φαίνομαι Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν ἐπεὶ πένητα. Οὐ θαυμάζεις ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχήν, το σῶμα, τὰς

2. [2.]

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θέοισιν
ἔμμεν ὤνηρ, ὅστις ἐναντίος τοι 879
ἰζάνει, καὶ πλασίον ἆδυ φωνεύ-
σας ὑπακούει
καὶ γελαίσας ἰμερόεν, τό μοι μὰν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
ὡς γὰρ εὔιδον βροχέως σε, φώνας
οὐδὲν ἔτ' εἴκει·
ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'

ἀκοάς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ' ὡς ἀλλότρια διοιχόμενα ἐπιζητεῖ καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογιστεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν (Hermann φρονεῖ, φοβεῖται, παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, contra Heller ἢ γὰρ φοβεῖται, μὴ παρ' ὀλίγον τεθνήκῃ), ἵνα μὴ ἕν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σύνοδος. Idem carmen respicit Plut. Erot. c. 18: *Αὕτη δὲ (ἡ Σαπφὼ) ἀληθῶς μεμιγμένα πυρὶ φθέγγεται καὶ διὰ τῶν μελῶν ἀναφέρει τὴν ἀπὸ τῆς καρδίας θερμότητα, Μούσαις εὐφώνοις ἰωμένη τὸν ἔρωτα, κατὰ Φιλόξενον.* — ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. *Λεχθέντων οὖν ὑπὸ τοῦ Δαφναίου τῶν μελῶν ἐκείνων ὡς* .... Excidit hic Sapphus locus inde a v. 7. Disputavit de hoc carmine Heller in Philol. XI 481 seqq. — V. 1. κῆνος Apoll. de Pron. 335 A: *Αἰολεῖς κῆνος· φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖς* (ita cod.) ἔ. ὤ., ap. Long. ut videtur κεῖνος, sed non recte voluerunt ex eodem Apoll. 336 A: *Αἰολεῖς σὺν τῷ Ϝ· φαίνεται Ϝοι κῆνος, Σαπφώ*, Ϝοι restituere, alius enim ille Sapphus est versus, cf. Catull., qui carm. LI haec vertit: *Ille mi par esse Deo videtur*. — V. 2. ἔμμεν, Ahrens ἔμμεν'. — ὅστις, Blomfield ὅττις. — ἐναντίος codd., ἐναντίον vulgo. Ceterum cod. Par. ἐμμένων ἧροστις ἐναντιὸς τοιζάνει, Ambr. El. Laur. Vat. 2. 3 ἐμμένων (Vat. 2. 3 ἐμμένον) ἧρως τις ἐναντίος τοι. — V. 3. ἰζάνει Vat. 2, vulgo ἰζάνει, Blomfield ἰσδάνει. — πλασίον, Par. Ambr. Vat. 2. 3 πλησίον, Laur. πλησίων. — ἆδυ φωνεύσας, vulgo ἀδυφωνεύσας, Neue ἆδυ φωνείσας, Vat. 2 ἀδὺ φώνου σαῖς, Vat. 3 ἀδύφων. σαῖς, Laur. Par. Ambr. ἀδύφων· σαις, Robortelli ἀδυφωνούσας, unde vulgo ἀδυφωνεύσας. — V. 5. γελαίσας Buttmann et Neue, vulgo γελώσας, sed Vat. 2. 3 Par. Laur. γελαῖς, Ambr. El. γελᾷς· δή, Doederlein coni. καὶ γελαῖ̈ς. — μοι μὰν Hartung, vulgo μοι 'μὰν (ἐμάν), Vat. 2. 3 Par. Laur. μὴ ἐμάν, Stephanus μοι τάν, Ahrens δὴ ἔμαν, Hermann μ' ἄμμαν. — V. 6. ἐπτόασεν, Laur. a m. sec. ἐποπτόασεν, Vat. 2 utrumque, Robortelli ἐπεπτόασεν. — V. 7. ὡς γὰρ εὔιδον βροχέως σε, φώνας scripsi, libri ὡς γὰρ σ' ἴδω (Vat. 2. 3 εἴδω, El. ἰδῶ) βρόχεώς με (βροχέως με Laur. Ambr.) φωνάς (Laur. Ambr. φώνας), Seidler ὡς γὰρ εἰσίδω βροχέως σε φωνᾶς, Hermann ὡς ἴδω γάρ σε βρόχε', ὥς με φωνᾶς, Ahrens ὥς σε γὰρ Ϝίδω, βροχέως με φώνας, Blass ὡς γὰρ εἰσίδω βρόχε', ὥς με. Hartung ὡς γὰρ εἶδόν σ', ἐκ βροχίοιο (quod interpretatur *e faucibus*). Heller ὡς γὰρ ἐσϜίδω, βροχέας. — V. 8. εἴκει, El. (Laur.) ἥκει, Toup ἴκει. — V. 9. καμ, Vat. 2. 3 Par. Laur. κἄν. — μὲν γλῶσσα, Vat. 2 Laur. με γλῶσσαν. Mendose admodum Plut. de prof. (vid. infra)

αὔτικα χρῷ πῦρ ὐπαδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-
βεισι δ' ἄκουαι.
ἀ δὲ μίδρως κακχέεται, τρόμος δὲ

κατὰ μὲν γλῶσσαν ἔαγ', ἀν δὲ λεπτὸν, ubi cod. Par. κ. μ. γλῶσσαν γελοπ . . . Pro μὲν, quamvis tueatur Plut., malim μ ε υ, quae forma non est Lesbiis abiudicanda, apud Theocr. σ ε ῦ legitur. — ἔαγε, Cobet Mnem. N. I 362 π έ π α γ ε corrigit, ac simplex verbum aptum, sed κατὰ h. l. additum coniecturae adversatur. Tradita scriptura, quae etiam in corruptela ap. Plut. deprehenditur, non est sollicitanda, κατέαγε γλῶσσα est fracta et debilitata lingua, ut torpeat, quod alius γλῶσσα δέδεται sive ναρκᾷ dici solet. Hiatus asperitatem sustuleris Aeolica restituta littera, neque tamen Ϝέαγε quod plerisque placuit, sed potius ϜέϜαγε scribendum, quod etiam Christ requirit. Quod praeterea olim proposui γλῶσσ' ἐὔαγε, retracto, quandoquidem diaeresis exemplum apud Lesbios poetas non extat. Sane in medio vocabulo melius quam in primore servatur littera Aeolica, ut εὐάλωκα et εὐέθωκεν testificantur, atque ita apud Hesiod. Op. 534 οὐτ' ἐπὶ νῶτ' ε ὔ α γ ε (nisi ν ῶ τ α ϜέϜαγε malis) non νῶτα ἔαγε scribendum: diaeresin autem tuentur ἀὔτμή et ἀὔτμήν. — V. 10. χρῷ scripsi atque ita cod. Par. Plut., legebatur χρῶ, Ahrens χρῶν. — ὐπαδεδρόμακεν Par., Vat. 2. 3 Laur. ὐπεδεδρόμακεν, vulgo ὐποδεδρ. — V. 11. ὀππάτεσσι (vel ὀππάτεσσιν) libri, Robortelli ὀμμάτεσσιν. — ὄρημ', ἐπιρρόμβεισι, P ὀρηῖ μὴ ἐπιρόμβεῖσι, Vat. 2. 3 ὀρῆμ' (ορῆμ') ἡ ἐπιρομβεῖσι, Laur. ορῆμ' ἡ ἐπιρόμβεισι, vulgo ἐπιρρομβεῦσι, Manutius ὄρημι· βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι. Ego conieci ἐ π ι β ρ ό μ ε ι σ ι, Heller ἐπιρροίσδεισι. — V. 12. ἄκουαι Laur., PVat. 2. 3 ἄκουε. — V. 13. ἀ δὲ μίδρως κακχέεται scribere malui, quam ἀ δὲ Ϝίδρως κ., litteram $\bar{\mu}$, quam librorum et grammaticorum consensus tuetur, non ausus immutare. Alias quoque $\bar{\mu}$ litterae Ϝ vicaria est, velut μάλευρον, quo Alcaeus utitur, arguit, ad eundem modum variant nomina Βίτως et Μίτος, Βελιστίχη (Βελεστίχη) et Μελιστίχη, ut quorum origo obscura est velut μονθυηεύω et ὀνθυλεύω praetermittam. Veteres quidem grammatici Aeolicam hanc formam non agnoscunt, nam cum ἴδρως ex hoc ipso loco proferant, eos manifestum est ἀ δέ μ' ἴδρως κακχέεται legisse, verbi structura plane vitiosa, itaque non dubitavi vel nullis auctoribus, sed rationi confisus μίδρως novare. Legebatur καδ δ' ἰδρὼς ψυχρὸς χέεται, Vat. 2 ἐκ δε μ' ἰδρῶς ψυχρὸς κα,κχέεται, Vat. 3 ἔκαδε μ' ἰδρὼς ψ. κ., Par. ἐκαδε μ' ἰδρῶς ψ. κ. Spengel vidit ψυχρὸς delendum esse, unde Schneidewin coniecit κἄνθεμ' ἰδρῶς (vel ἐκ δὲ Ϝίδρως) κακχέεται, Hermann καδ δὲ Ϝίδρως κακχέεται. Spengelii correctionem confirmavit Cram. An. Ox. I 208, 13: ʽΙΔΡΩΣ· τοῦτο παρ' Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται. ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει· Ἄ δ ε μ' ἰ δ ρ ὼ ς κ α κ ὸ ς χ έ ε τ α ι, ὅμοιον τῷ ἠώς· εἶται ἡ γενικὴ ἰδρῶς. Adde Schol. Hom. Il. χ 2. Resp. haec Plut. vit. Demetr. c. 38: Τῆς δὲ Στρατονίκης καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ μετὰ τοῦ Σελεύκου φοιτώσης πολλάκις ἐγίνετο τὰ τῆς Σαπφοῦς ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν πάντα· φωνῆς ἐπίσχεσις, ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψεων ὑποδείξεις (Toll. coni. ὑπολείψεις), ἱδρῶτες ὀξεῖς, ἀταξία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς σφυγμοῖς, τέλος δὲ τῆς ψυχῆς κατὰ κράτος ἡττωμένης, ἀπορία καὶ θάμβος καὶ ὠχρίασις. item de profect. in virtut. c. 10: τὰ Σαπφικὰ ταυτὶ παρέπεται, κ α τ ὰ μ ὲ ν γ λ ῶ σ σ' ἔ α γ' ἂ ν δ ὲ λ. α ὐ. χ ρ ῶ π ῦ ρ ὑ π ο δ έ δ ρ ο μ ε καὶ (l. ὑποδεδρόμηκε) ἀθόρυβον δὲ ὄψιν καὶ πρᾷον ὄμμα, φθεγγομένου δ' ἀκοῦσαι ποθήσειας. qui locus in Cram. An. Par. I 399 sic scriptus:

παῖσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας 880
ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
φαίνομαι (ἄλλα).
ἀλλὰ πὰν τόλματον, [ἐπεὶ καὶ πένητα].

3. [3. 106.]

Ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάνναν
αἶψ' ἀπυκρύπτοισι φάεννον εἶδος,
ὄπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ
γᾶν . . .
. . . . ἀργυρία.

κατὰ μὲν γλῶσσαν γελοπ . . . αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδέδρομεν, ἀθόρυβον δ' ἅμα καὶ πρᾶον ὄμμα, φθεγγομένου δ' ἂν ἀκ. ποθ. Plutarchus videtur scripsisse ἀθόρυβον δὲ νόημα καὶ πρᾶον ὄμμα, φθεγγομένου δ' ἂν ἀκοῦσαι ποθήσειαν. — V. 14 παῖσαν ἄγρει Ahrens, legebatur πᾶσαν ἄγρει, Vat. 2. 3 πᾶσα, ν' ἀγρεῖ, Par. πᾶσ' ἀναγρεῖ. — V. 15. 'πιδεύης Hermann, antea 'πιδεύην scripsi cum Ahrensio, πιδεύειν Vat. 2, πιδεύσην Ambr. Par., πιδευκην Vat. 3 Laur. Heller τεθνάκην δ' ὀλίγω ἔτι δεῖν καὶ φαίνομαι ἄλλα, quod interpretatur ἐτεθνήκειν δ' ὀλίγου ἔτι δεῖν καὶ φαίνομαι ἄλλη ἢ οἵα ἦν. Blass 'πιδεύσην φαίνομαι ἄλλᾳ i. e. *alii mulieri*. — V. 16. ἄλλα, i. e. ἠλεή (*demens*) adieci, Manutius ἄπνους, Hermann Ἀτθί, Hartung ἄλυι, quod ἄλῃ interpretatur, metro adversante. — V. 17. πὰν τόλματον, P παντόλματον, vulgo πᾶν τολματόν. Quae sequuntur ἐπεὶ καὶ (hoc codd., ut videtur omnes, praet. cod. Spengelii, om. Robortelli) πένητα uncis inclusi, nam videntur haec ad Longini orationem pertinere, fort. Ἀλλὰ πὰν τόλματον, ἐπεῖπεν· εἶτα (vel κᾆτα) οὐ θαυμάζεις (codd. θαυμάζοις vel θαυμαζοίς) κτλ. Antea conieceram versu 16 integrum carmen absolvi, ut deinde sit scribendum πᾶν τὸ ᾀσμάτιον ἐπεῖπον· εἶτα οὐ θαυμ., similiter Ahrens πᾶν τὸ ᾀσμάτιον ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ γὰρ οὔ; θαυμάζεις κτλ. Hermann vero coni. φαίνομαι οὐδέν, ἀλλὰ παντόλματον ἀπεῖπεν ἦτορ, Heller πᾶν δὲ τολματέον ἐπὶ τἀγαπάτᾳ.

Fr. 3. Eust. Il. 729, 20: Ἰστέον ὅτι ἐν τῷ φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην οὐ τὴν πλησιφαῆ νοητέον καὶ πληροσέληνον· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀμαυρά εἰσι τὰ ἄστρα ὡς ὑπεραυγαζόμενα, καθὰ καὶ ἡ Σαπφώ που φησίν· Ἀστέρες . . . λάμπῃ γᾶν. Eadem Cram. An. Par. III 233, 31. — V. 1. σελάνναν, legebatur σελάναν, vide ad fr. 52, 1. — V. 2. αἶψ' scripsi, legebatur ἂψ. — ἀπυκρύπτοισι Ahrens, ἀποκρύπτοισι Scaliger, vulgo ἀποκρύπτουσι. — φάεννον Scaliger, vulgo φαεινόν. — εἶδος, An. ἦθος. — V. 3. ὄπποτα Ahrens, nisi forte antiquior forma fuit ὄπποταν, vid. H. Weber de dorica particula *KA* p. 21, Blomfield scripsit ὀππότ' ἂν, Neue ὀππότ' ἂν, apud Eust. est ὀπότ' ἂν, An. ὀπόταν. — πλήθοισα, An. πλήθησι. — μάλιστα, coniicio κάλιστα, ac sic etiam Ahrens. — V. 4. ἀργυρία adiecit Blomfield ex Iulian. Epp. XIX: Σαπφὼ ἡ καλὴ τὴν σελήνην ἀργυρέαν φησὶ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέρων ἀποκρύπτειν τὴν ὄψιν, sed non recte ἀργυρέα γᾶν scripsit, quod ferri nequit, itaque olim αὔγαν pro γᾶν correxi. Sed ἀργυρέα αὔγαν quamvis coalescere potuerit, non tamen ἀργυρία, qua forma Sapphonem usam esse consentaneum est. Probabiliter Neue suspicatur γᾶν ἐπὶ πᾶσαν

4. [4.] 881

Ἀμφὶ δὲ ψῦχρον κελάδει δι' ὕσδων
μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταρρεῖ.

5. [5.]

. . . . *Ἔλθε Κύπρι*
χρυσίαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβρως 882

ἀργυρέα legendum, nisi quod praeterea alia omissa sunt, nam *ἀργυρία* mediam sedem occupare debebat, Ahrens *Ἄστερες δι' ἀργυρίαν σελάναν.*

Fr. 4. Hermog. Walz. Rhet. III 315: *Καὶ τὰς μὲν οὐκ αἰσχρὰς ἡδονὰς ἔστιν ἁπλῶς ἐκφράζειν, οἷον κάλλος χωρίου καὶ φυτείας διαφόρους καὶ ῥευμάτων ποικιλίαν καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ταῦτα γὰρ καὶ τῇ ὄψει προσβάλλει ἡδονὴν ὁρώμενα καὶ τῇ ἀκοῇ, ὅτε ἐξαγγέλλοι τις. Ὥσπερ ἡ Σαπφώ· Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κ. δι' ὄσδων* (sic Vind. Port., ἢ *κλάδων* marg. Vict.) *μ. καὶ αἰθ.* (Vind. supra ἢ *κινουμένων*) *δὲ φ. κῶμα* (Vind. supra ἢ *ὕπνος*, Par. *ἐν ἄλλοις οὐκ ἔστι τὸ κῶμα*) *καταρρεῖ. καὶ ὅσα πρὸ τούτων γε καὶ μετὰ ταῦτα εἴρηται.* In Schol. ib. VII 883: *Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψ. κ. δι' ὄσδων μαλίνων.* sed Schol. V 534 recte *ὕσδων* et sic Et. Vindob. Cod. CCV f. 109: *ὕσδος ὁ ὄζος παρ' Αἰολεῦσιν· οὗτοι γὰρ τρέπουσι τὸ ο εἰς υ καὶ τὸ ζ διαλύουσιν εἰς τὸ σ καὶ δ. ὡς παρὰ Σαπφοῖ· ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων.* — V. 1. *ὕδωρ* expunxi, quippe quod sit ex interpretatione additum, auctore Neuio. Antea conieceram *ἀμφὶ δ' ὕδωρ* (*ὕψοθεν*) *ψῦχρον*, nisi malis *ἠρέμα* addere, cf. Luciani Philop. 3 *τό τε ὕδωρ ἠρέμα κελαρύζον τὰς ψυχὰς καταθέλξειε.* Sed sive de aqua, sive potius de aura circa fontem per frondes leniter spirante sermo fuit, certum est Nympharum hortos describi, cf. Demetr. Eloc. CXXXII: *Εἰσὶν αἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασι χάριτες οἷον Νυμφαῖοι κῆποι, ὑμέναιοι, ἔρωτες, ὅλη ἡ Σαπφοῦς ποίησις.* Hom. Od. ρ 209: *Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος Πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ Ὑψόθεν ἐκ πέτρης, βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο Νυμφάων.* Theocr. VII 135: *Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.* Ovid. Heroid. XV 157: „Est nitidus vitroque magis perlucidus omni Fons sacer: hunc multi numen habere putant. Quem supra ramos expandit aquatica lotos, Una nemus: tenero cespite terra viret." Horat. Epod. 2, 27 „Frondesque (ita recte Markland pro *fontesque*) lymphis obstrepunt manentibus, Somnos quod invitet leves." — V. 2. *αἰθυσσομένων* Neue, Hermog. *καὶ αἰθυσσομένων*, ubi Walz *καὶ* Hermogenis esse putat, quasi duo exempla afferantur. Conieci *κατθυσσομένων*, cf. Hesych.: *Θύσσεται· τινάσσεται.* et *Θυσσόμεναι· σειόμεναι.* — V. 3. *καταρρεῖ*, Ahrens *καρρέει*, si quid mutandum, malim *κατάγρει.*

Fr. 5. Athen. XI 463 E: *Καὶ κατὰ τὴν καλὴν οὖν Σαπφώ· Ἐλθὲ . . . οἰνοχοοῦσα τούτοισι τοῖς ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς* (*σοὶ* AB) quae Athenaei sunt verba ut Welcker vidit, Hermann alii Sapphus versum *Τοῖςδε τοῖς ἐμοῖς ἑτάροις τε καὶ σοῖς* inesse putant. Fortasse est ex illo carmine, in quo Sappho fratrem Larichum pocula ministrantem induxit, vid. fr. 139. — V. 2. *χρυσίαισιν* Neue, *χρυσέαισιν*

συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ
οἰνοχοεῦσα.

6. [6.]

Ἤ σε Κύπρος καὶ Πάφος ἢ Πάνορμος.

7. *8. [7.]

Σοὶ δ' ἔγω λεύκας ἐπὶ βῶμον αἶγος.

* * *

κἀπιλείψω τοι.

*9.

Αἴθ' ἔγω, χρυσοστέφαν' Ἀφρόδιτα,
τόνδε τὸν πάλον λαχόην. 683

vulgo, *χρυσείαισιν* libri. — *ἄβρως* scripsi, vulgo *ἄβροις*, Blomfield *ἄβραις*. — V. 4. *οἰνοχοεῦσα* scripsi, vulgo *οἰνοχοοῦσα*, Neue *οἰνοχόεισα*. Non ausus sum contractas formas Lesbiis abiudicare, velut Sappho fr. 1, 11 *δινεῦντες*, 2, 3 *φωνεύσας* (quamquam ibi lectio satis incerta), Alcaeus fr. 18, 5 *μοχθεῦντες*, 37, 3 *ἐπαινεῦντες*, fr. 102 *μαρτυρεῦντας*, denique Sappho fr. 54, 2 *ὠρχεῦντ'*. Similiter in titulis est *εἰρωτῶντες* et soluta forma *ἀρκέην*, quemadmodum etiam Balbilla *ἐλάων* scripsit: apud Theocritum plura extant exempla. Inprimis autem in participiis videtur usus fluctuasse, quemadmodum etiam apud Hesiodum Theog. v. 880 est *πιμπλεῦσαι* (nonnulli tamen libri *πιμπλεῖσαι* exhibent), apud eundem Op. 510 *πιλνᾷ* legitur, quamquam ibi fortasse rectius *πίλναι* scripseris, nam hunc poetam Aeolensium more etiam breviores has formas adhibuisse docet Op. 526 *οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νόμον ὁρμηθῆναι*, hoc est *δείκνυσι*, quod fugit interpretes. — V. 3. *θαλίαισι*, Ahrens *θαλέεσσι*.

Fr. 6. Strabo I 40: *Καὶ Σαπφώ· Ἤ σε κτλ.* — *καὶ Πάφος* scripsi, legebatur *ἢ Πάφος*. Emendationem stabiliunt Homerica exempla, quae composuit geographus. — *ἢ Πάνορμος*, Casaubonus *ἡ πάνορμος*, debebat *ἁ* scribere, neque expers poetria Sicularum rerum. — Est haud dubie ex hymno in Venerem, cf. Menander de Encom. Rhet IX 136.

Fr. 7 et 8. Apoll. de pron. 364 C: *ΣΟΙ'. Ἀττικῶς. Ἴωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως· Σοὶ δ' εγω λεύκας ἐπιδωμον πῖγος. Σαπφώ. καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυτον διὰ τ̄· Κἀπιλείψω τοι.* Posterius hoc ex eodem, ut videtur, carmine petitum est. — *ἔγω*, Bekker *ἔγων*. — *ἐπὶ βῶμον* Bekker, nisi forte fuit *ἐπί τ' ὦμον*. Pro *ἐπιδωμον* Neue coni. *περιδώσομ'*, Ahrens *ἐπὶ δᾶμον* (i. e. *δημὸν*) *αἶγος* (*πίονα καύσω*) — *αἶγος*, Welcker coniecit *Αἶγος* (Schneidewin *Αἰγᾶς* vel rectius *Αἴγας*) collato Strabone XIII 615, vide fr. 131. Videtur Sappho describere sacrificium Veneri oblatum, quorsum fort. respicit Philostr. Imag. II 1.

Fr. 9. Apollon. de Synt. 247: *Εἰσὶ τῆς εὐχῆς ἐπιρρήματα παραστατικά· Αἴθ' ἐγὼ γενόμαν* (*γενάμαν* M, *γενοίμην* B, om. C). *χρυσὸς αἴθ'* (*εἴθ'* M, *αἴθ' οὕτως* C), *ἀφροδίτα, τ. τ. π. λαχοίην* (*λαχοίη* B) at recte A *χρυσοστέφαν'*. — V. 2. *λαχόην* correxi, cf. Et. M. 558, 28. Cram. An. Ox. IV 204, 5. Choerobosc. Epim. II 772.

10. [90.]

Αἴ με τιμίαν ἐπόησαν ἔργα
τὰ σφὰ δοῖσαι.

11. [47.]

. . . . . *Τάδε νῦν ἑταίραις*
ταῖς ἔμαισι τέρπνα κάλως ἀείσω.

12. [87.]

. . . . *Ὄττινας γάρ*
εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίννον-
ται . . . .

13. [59.]

. . . . . . *Ἔγω δὲ κῆν' ὄτ-*
τω τις ἔραται.

Fr. 10. Apollon. de pron. 404 A: *Αἰολεῖς ἀμμέτερον καὶ ἄμμον καὶ ὔμμον καὶ σφόν. Σαπφώ· ἐμὲ τιμίαν ἐποίησαν ερτατα σφαδοισαι. Αἴ με* Seidler, *ἐπόησαν* Ahrens, *ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι* Is. Voss, nisi forte leg. *Αἴ με τιμίαν πόησαν ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι*, ut sit idem metrum quod fr. 84. Huc respicere videtur Aristid, II 508: *οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινα* (ita Seidler, v. *τινας*) *τῶν εὐδαιμόνων εἶναι δοκουσῶν γυναικῶν μεγαλαυχουμένης καὶ λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἱ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη.* Novissima ex alio carmine petita sunt, nam recte mihi videor revocare ad fr. 32 *μνάσεσθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἄμμεων*: poterat in eodem carmine poetria ut invidiam arceret fr. 37 *ψαύην δ' οὐ δοκίμοιμ' ὀράνω δύσι πάχεσιν* dicere. Apparet autem hoc carmen, ex quo fr. 10 petitum, fere in eodem argumento versatum esse, quod Sappho fr. 68 persequitur.

Fr. 11. Athen. XIII 751 D: *Καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθένοι τὰς συνήθεις καὶ φίλας ἑταίρας, ὡς ἡ Σαπφώ· τάδε κτλ.* — V. 2. *ἔμαισι* Seidler, vulgo *ἐμαῖς*, contra Blomfield: *Τάδε νῦν ἑτάραις ταῖσιν ἐμαῖς κτλ.* — *ἀείσω*, Meineke *ἀείδω* dubitanter proposuit.

Fr. 12. Et. M. 449, 34: *ὥσπερ δαμῶ δαμείω, οὕτω θῶ θέω· καὶ παρὰ Σαπφοῖ· ὄττινας κτλ.* — V. 1. *ὄττινας* Ahrens alii, vulgo *ὅττινας*. — V. 2. *κῆνοι* Blomfield, vulgo *κεῖνοι*. — *σίννονται* Ahrens, legebatur *σίνονται*. cf. Choerob. 259 *οἱ γὰρ Αἰολεῖς σίννονται λέγουσι, καὶ οὐχὶ σέννονται.*

Fr. 13. Apollon. de Synt. 291: *τό γε μὴν ἐρᾶν ὁμολογεῖ τὸ προσδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· διὸ καὶ δεόντως ἡ Σαπφὼ ἐπιτεταμένῳ μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο· ἐγὼ δὲ* (hoc om. B) *καὶ ἡ νοττῶτις ἐρᾶται.* sed A *κηνοττωτις*, unde Seidler *κή* (Hermann *κῆν*) *νοττῶ* i. e. *κεὶ νεοσσοῦ*, non recte. Scripsi id quod Ahrens quoque proposuit *κῆν' ὄττω τις ἔραται*, antea *κῆνο τῶ τις* correxeram, quod praeoptat Ahrens. *Ἔραται*, qui Ahrensio D. Aeol. 145 est indicativus, prisca coniunctivi

*14. 884

Ταῖς κάλαις ὔμμιν (τὸ) νόημα τὦμον
οὐ διάμειπτον.

15. [60.]

. . . . . . *Ἔγων δ' ἐμαύτᾳ*
τοῦτο σύνοιδα.

16. [8.]

Ταῖσι (δὲ) ψῦχρος μὲν ἔγεντο θῦμος,
παρ δ' ἴεισι τὰ πτέρα . . .

17. [11.]

. . . . . . *Κατ' ἔμον στάλαγμον·*
τὸν δ' ἐπιπλάζοντες ἄμοι φέροιεν
καὶ μελεδώναις.

forma est, de qua dixi ad Pind. Pyth. IV 92. adde fr. adesp. 55 A 9 *διάκηται* et 55 B, 3 *δύνᾱμαι*. Antea *ἐρᾶται* tuitus sum; utitur hac forma Theocr. II 149 (ubi Hermann *ἐρᾷ τευ* correxit) et I 78 *ἐρᾶσαι* (vulgo *ἔρασσαι*), item Homerus Il. *Π* 208 *ἐράασθε*, quod Buttmann coniecturae ope removere conatus est; neque vero Theognidi 256 haec forma obtrudenda.

Fr. 14. Apollon. de pron. 384 C: *Ὕμμιν Αἰολεῖς· ταῖς κάλαις κτλ.* — V. 1. *τὸ* add. Bekker. — V. 2. *νόημα*, Cod. *νοημμα*, Ald. Corn. cop. 266 B Aeolenses *νόαμα* dixisse perhibet. Conieci aliquando haec ita refingenda esse:

Ταῖς κάλαις ὔμμιν νόημα τὦμον οὐ ζάμειπτον.

eodem versus numero, qui fr. 85 comparet.

Fr. 15. Apollon. de pron. 324 B: *Αἰολεῖς βαρέως· ἔγων (ἔγων) δ' ἔμ' αὔτᾳ τ. σ. Σαπφώ.* Prorsus alio modo iterat haec 368 A: *καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη· ἔμ' αὔτα τοῦτ' ἔγων σύνοιδα.* Scribendum *ἐμαύτᾳ*, vid. Alcaei fr. 78. Ahrens *συνόϊδα*: ac sane Aeoles *σύνοιδα* etiam per diaeresin extulisse testatur Choeroboscus 592 Herodiani epimerismis usus, cf. ad Alcaei fr. 145, sed haudquaquam compertum hoc loco quattuor syllabarum esse vocabulum, praesertim cum propter scripturae varietatem ne numeros quidem frustuli certa ratione discribere liceat.

Fr. 16. Schol. Pind. Pyth. I 10: *Ἡ δὲ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῶν περιστερῶν· Ταῖσι ψυχρὸς κτλ.* — V. 1. *δὲ* adiecit Neue, Boeckh *ταῖς* scripsit, nec tamen emendatio certa, conieci *ταῖσιν αἶψ' ὔγρος*, vel *ταῖσιν ἄβληχρος*. — *ἔγεντο* Boeckh, vulgo *ἐγένετο*.

Fr. 17. Coniunxi duo fragmenta: prius exhibet Et. M. 576, 22: *Μελεδῶναι, αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες· ὅθεν Ἡσίοδος . . . . καὶ οἱ Αἰολεῖς σταλαγμὸν τὴν ὀδύνην λέγουσιν·* (cod. Flor. Miller Misc. 213 addit: *Σαπφῶ· κατ' ἐμὸν στελεγμόν·*) *ἀποστάζουσι γὰρ καὶ ῥέουσιν.* Ego iam in proecdosi ante Milleri librum editum divinaveram *τὸν* v. 2

18. [12.]

Ἀρτίως μ' ἀ χρυσοπέδιλλος Αὔως.

19. [83.] 885

. . . . Πόδας δέ

referendum esse ad vocabulum σταλαγμόν, quod praecesserit, usus Etymol. vulg. testimonio: quae coniectura nunc plane firmata est, nam illa verba Sapphici versus numeros ostentant. Sed pro στάλαγμον nescio an rectius στάλυγμον scribatur, cf. Anacreon fr. 44 ἀνασταλύζω, Hesych. ἀστυλάζει (i. e. ἀσταλύζει) λυπεῖ(ται) μετὰ κλαυθμοῦ et ἀσταλυχεῖν, κλαίειν. — Alterum fr. extat in Et. M. 335, 38: Τὰ γὰρ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω. Σαπφώ· Τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' (Miller Misc. 110 ἐπιπολάζοντ') ἄνεμοι φέροιεν. Auctius Herodian. περὶ μον. λέξ. 23, 12: τὸ δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πλάζω. Τὸν δὲ ἐπιπλάζοντες ἂν ἐμοὶ φ. καὶ μελεδῶναι ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσοντες. Verbum πλάζω hinc affert Herodian. περὶ διχρόν. 360. Seidler scripsit τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φερ. καὶ μελέδωνα, i. e. custodem: at epitheton illud ventis potius convenit, itaque scripsi ἐπιπλάζοντες ἄμοι . . . καὶ μελεδώναις, cf. Hesych. Ἀμώνας. τὰς ἀνεμώνας Αἰολεῖς, unde etiam descendit μεταμώνιος. In voce ἄνεμος extrita est E, quemadmodum ἄφνος pro ἄφενος dicitur, inde ΑΜΜΟΣ ortum, quamquam Aeoles alias solent in assimilatione radicis litteram conservare, unde ὄππα, γρόππα, ἄλιππα dixerunt, cum Doriensium sermo origines verborum obscurare non dubitaverit; denique neglecta geminatione fit ἄμος, quemadmodum Aeoles γόνα, κάλιον, κάλιστος dixerunt. In vocabulis, quae ab ἄνεμος descendunt, velut ἀμώνα et μεταμώνιος, hoc compendium nulli dubitationi obnoxium, de principali verbo fortasse aliquis scrupulus haereat. Itaque aliam medelam circumspexi. Si Aeolenses poetae non prorsus dualem numerum aspernati sunt, possis ἐπιπλάζοντε ἄνεμοι scribere, sed pugnat hoc adversa fronte cum veterum grammaticorum auctoritate. quamquam Boeoti non ignorant. Iam Et. M. Sapphoni tribuit verbum compositum, Herodianus autem πλάζω, non solum in libello π. μον. λ., sed etiam π. διχρ. 360: τὰ διὰ τοῦ αζω δισύλλαβα συστέλλει τὸ ᾱ, ὑπεσταλμένων τῶν Αἰολέων, διὰ τὸ πτάζω καὶ πλάζω ἐπιπλήσσω. quae Lehrs interpolavit καὶ πλάζω, ὅθεν ἐπιπλάζω ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσω, quem secutus est Lentz Herod. II 14; unde possis suspicari olim scriptum fuisse:

Τὸν δὲ πλάζοντες ἄνεμοι φέροιεν.

unde proclivi errore ἐπιπλάζοντες ortum. Verum syllaba anceps prorsus abhorret ab arte Lesbiorum poetarum, neque Doriensium prosodia γυναίκες, πτώκες abutendum ad hanc licentiam defendendam. Itaque etiam nunc ἄμοι tueor.

Fr. 18. Ammon. 23: Ἁμαρτάνει Σαπφὼ λέγουσα· Ἀρτίως μὲν ἁ χρυσοπέδιλος αὖ ὡς ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. μ' ἀ Seidler scripsit, αὔως Scaliger, Ahrens praeterea χρυτοπέδιλλος.

Fr. 19. Schol. Aristoph. Pac. 1174: Διαφέρουσι γὰρ αἱ Λυδικαὶ βαφαί, καὶ Ὅμηρος . . καὶ Σαπφώ· πόδα δὲ κτλ. Cf. Pollux VII 93: Τὰ μέντοι Τυρρηνικὰ εἴη ἂν ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, Ποικίλος μάσθλης εἶπε (om. Bekk.) Λύδιον καλὸν (A κακὸν) ἔργον. — V. 1. πόδας

ποίκιλος μάσλης ἐκάλυπτε, Λύδι-
ον κάλον ἔργον.

20. [84.]

. . . . Παντοδάπαις μεμιγμέ-
να χροΐαισιν.

*21.

. . . Ἔμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν.

*22.

. . . . . Ἤ τιν' ἄλλον
(μᾶλλον) ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα.

Seidler, vulgo πόδα. — V. 2. μάσλης Bekker in Polluce bis, ex codd. ut videtur, vulgo μάσθλης, ut ap. Schol. Arist. Illam formam recenset Hephaest. 18: προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ . . . καὶ τὸ σ τοῦ λ κατὰ πάθος, ὡς ἐν τῷ μάσλης.

Fr. 20. Schol. Apoll. Rhod. I 727: Ἐρευθήεσσα δὲ (ἡ τοῦ Ἰάσονος δίπλαξ), ἀντὶ τοῦ πυρρά, ὑπέρυθρος, καὶ ἔστι παρὰ τὸ Σαπφικόν· παν. με. χροιαῖσιν, ubi χροΐαισιν Seidler restituit. nisi forte Sappho scripserat παντοδάπαισιν μεμιασμένα | χροίαισιν versibus asclepiadeis usa.

Fr. 21 et 22. Apollon. de pron. 343 B: Ἔμεθεν· πυκνῶς αἱ χρήσεις παρ' Αἰολεῦσιν· ἐμέθεν δ' ἔχεισθα λάθαν. ἢ τίν' ἄλλον ἀν. ἐμ. φιλῆσθα. Haud dubie Sapphus sunt fragmenta. Non recte Hartung utrumque fragmentum in hunc modum coniunxit . . . ἔμεθεν δ' ἔχεισθα, | Ἄτθι, λάθαν _ ◡ ◡ ἤ τιν' ἄλλον | μᾶλλον ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα; Sunt diversorum carminum reliquiae, ne numeri quidem conveniunt, nam fr. 21 videtur hendecasyllabi Phalaecii pars esse, quem numerum fr. 58 et 59 deprehendimus, nisi forte scribendum ἔμεθεν δ' ἔχεισθα | λᾶθος. Cum anceps sit iudicium, certe nolui haec duo fragmenta separare. — Fr. 22. V. 2. μᾶλλον adieci. — φίλησθα scripsi, vulgo φιλῆσθα, Ahrens φίλεισθα. Fr. 21. ἔχεισθα pariter atque φίλησθα fr. 22 indicativi formae sunt. Cum φίλησθα componas οἴδησθα, quod Choerob. p. 592 Aeolensibus attribuit, cf. Arcad. p. 168, quod in Theocriti carmine XXX v. 13 restitui, sed fortasse aliud verbum ibi delitescit, sed clausula ησθα certe deprehenditur. At ἔχεισθα non convenit cum Theocrito XXIX 4 ἐθέλησθα (ita libri, Ahrens ἐθέλεισθα), huc adde, quod Et. Flor. (Miller Misc. 99) apud Hom. Il. Α 133 ἦ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας videtur ἐθέλησθα testificari. Deprehendimus igitur apud Aeoles in ampliore forma eandem scripturae diversitatem, quae in breviore clausula comparet, vid. ad Alc. fr. 5, 1. Omnino auctioris formae pers. 2 sing. σθα origo incerta: ambigitur, utrum θα adhaereat integrae figurae verbi, quemadmodum Οὐλυμπόνδε, Ἔρεβόςδε alia dicuntur, an clausula σθα subiecta sit themati, quemadmodum οὐρανόθεν al. dicuntur: hoc si sumimus, ἔχεισθα alia id genus non magis rationem habent, quam Ἐρέβευσφιν, ἑτέρηφιν similia. Hoc, quod iam in proecdosi proposui, probante Curtio de verbo Gr. I 54, etiam nunc tueor. Litem de clausulae figura dirimit οἶσθα, quod Herodianus quidem syncopae auxilio usus vel potius abusus

*23. 886

Καὶ ποθήω καὶ μάομαι.

*24.

Οὔ τι μοι ὔμμες.

25. [17.]

Ἄς θέλετ' ὔμμες.

ab *οἴδασθα* repetit, sed manifestum est, quemadmodum *ἔοιγμεν*, *δέδοιγμεν*, *ἄνωγμεν*, *ἄνωχθι* alia dicuntur, ita etiam verbi stirpi adhaerescere clausulam *οἴδ—σθα*, unde extrita $\bar{\delta}$ ortum *οἶσθα*. Vicissim *ἤσθα* i. e. *ἔα—σθα* praeteriti temporis notam $\bar{\alpha}$ servat. Ad eundem modum fuit olim in Sapphus versu scriptum *ἔχεσθα*, quae legitima est forma (item ap. Theogn. 1316, ubi cod. *ἔχοισθα*, Bekker *ἔχεισθα*, et in hymno Hom. in Cer. 366 *σχήσεσθα*, ubi cod. *σχήσησθα*, Hermann *σχήσεισθα* correxit, nam mitto Epicharmi versum ap. Athen. VII 286 C *ἔχησθα*, qui nondum in integrum restitutus). Iam librarii, qui antiquas litteras sui saeculi consuetudini accommodaverunt, prono errore *ἔχεισθα* substituerunt, item pro *ἐθέλεσθα* scripsere non satis constanti ratione usi *ἐθέλησθα*, id quod Theocritus secutus est. Traditam scripturam quae quam sit incerta librorum varietas arguit, ita demum possis tueri, si revocaveris ad verborum declinationem in $\bar{\mu\iota}$, quorum clausulam longa vocalis vel diphthongus solet antecedere. At *ἔχησι* aliaeque id genus indicativi formae quae perhibentur admodum sunt suspectae, vide quae ad Ibyci fr. 7 disputavi. Iam quae supersunt huius clausulae $\bar{\sigma\vartheta\alpha}$ exempla, facilem habent explicatum: nam neque ea morantur, quae a verbis in $\bar{\mu\iota}$ cadentibus descendunt, velut *ποθόρησθα*, *δίδοισθα* (quod veteres grammatici recte referunt ad aeolicam verbi figuram *δίδοιμι*), neque plusquamperfecta, velut Archilochium *ἠρήρησθα*, neque exempla optativi aut coniunctivi (quae inprimis frequentantur, nisi quod hic ambigas iota mutum utrum addendum an detrahendum sit. Denique aeolicum *φαῖσθα* (ita enim pro *φέσθα* apud Apollonium Soph. 162, 26 corrigendum esse iam olim in addendis monui) Homerico *δίδοισθα* aequiperat. Cf. quae dixi ad Sapph. fr. 32.

Fr. 23. Et M. 485, 45: *Οἱ Αἰολεῖς. . . . ἀδικήω* (sequitur Sappho fr. 1, 20) . . . *ποθέω, ποθήω, οἷον· καὶ π. κ. μάχομαι* (DM *μάομαι*). Eadem Et. Gud. 294, 40 ubi *μάομαι*. Videtur *Sapphus* esse.

Fr. 24 et 25. Apollon. de pron. 379 B: *Ὑμεῖς. . . . Αἰολεῖς ὔμμες οὔ τί μοι ὔμμες. ἆς θέλετ' ὔμμες ἐν δευτέρῳ Σαπφῷ.* Apparet prius fr. non esse Homericum Il. α 335, sed utrumque fragmentum Sapphus ex eodem libro ut videtur, sed cum utrumque colon Adonii speciem referat, haec libro I potius quam II ascribenda esse suspicaris. At possunt hae reliquiae carminis esse, cuius versus geminatis Adoniis constabant, velut fr. 27. Praeterea iam supra monui grammaticos fere alia quam metricos recensione usus esse. — ἆς, Ahrens ἄς i. e. ἕως requirit.

Fr. 26. Athen. XIII 599 C: *Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπ' Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρῃ δηὖτε κτλ. . . . καὶ τὴν Σαπφὼ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτά φησιν εἰπεῖν· κεῖνον κτλ. . . . Ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφοῦς τοῦτο τὸ*

26. [135.]

Κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
Τήιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
πρέσβυς ἀγανός.

---

27. [93.]

Σκιδναμένας ἐν στήθεσιν ὄργας
μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφύλαχθαι.

---

28. [61.] 887

Αἰ δ' ἦχες ἔσλων ἵμερον ἢ κάλων,

ᾆσμα παντί που δῆλον. Possis suspicari illud tantum confictum esse, quod ad Anacreontem scriptum sit carmen, sed potius omne carmen subditicium esse censendum est. — V. 1. *κεῖνον* Ursinus, vulgo *κείνων*. — *ἔνισπες* Barnes, *εἴνασπες* PVL, *εἴνσπες* A. — V. 2. *ἐκ τᾶς*, Meineke *ὠκ τᾶς* correxit. — V. 3. *Τήιος* Barnes, vulgo *ὁ Τήιος*, Hecker *Τηΐας*. — *ὃν* Ursin., vulgo *ὅς'*. — V. 4. *ἀγανός* Barnes, libri *ἀγλαός*.

Fr. 27. Plutarch. de coh. ira c. 7: *Ἐν ὀργῇ δὲ σεμνότερον οὐδὲν ἡσυχίας, ὡς ἡ Σαπφὼ παραινεῖ, σκιδναμένης ἐν στήθεσιν ὀργῆς πεφυλάχθαι γλῶσσαν μαψυλάκταν*, Hermann *μαψυλάκαν* emendavit, Seidler restituit Adonios, contra Hermann numeris aliter discriptis *ἐν* delet et *στάθεσιν* requirit. — V. 2. Ahrens *πεφύλαξο* substituit, ac sane infin. *πεφυλάχθαι* Plutarchi, non poetriae videtur esse, quae *πεφύλαχθε* scripserit, vel si singularis numerus requirebatur, activa specie usa *πεφύλαχθι*, formam hanc quamvis inusitatam tuetur *δείδιχθι* ap. Nicandr. Alex. 443 et Babrium 75, 2.

Fr. 28. Aristot. Rhet. I 9: *Τὰ γὰρ αἰσχρὰ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιοῦντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποίηκεν εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου* (fr. 55). . . . *Αἰ δ' κτλ.* Adde scholion ad h. l. apud Cram. An. Par. I 266, 25: *Εἴτε ὁ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς ἤρα κόρης τινός, ἢ ἄλλος τις ἤρα, παράγει οὖν ὅμως ἡ Σαπφὼ διάλογον· καὶ λέγει ὁ ἐρῶν πρὸς τὴν ἐρωμένην· „θέλω τι εἰπεῖν πρὸς σέ, ἀλλ' ἐντρέπομαι, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι." εἶτ' αὖθις ἀμοιβαδὶς ἡ κόρη λέγει πρὸς ἐκεῖνον· „ἀλλ' ἐὰν ᾖς ἀγαθός, καὶ ὃ ἔμελλες πρός με εἰπεῖν, ἦν ἀγαθόν, οὐκ ἂν ᾐδοῦ καὶ ᾐσχύνου οὕτως· ἀλλὰ μετὰ παρρησίας ἔλεγες ἄν, βλέπων πρός με ἀνερυθριάστως."* — V. 1. *ἦχες*, Ac *ἦχες ἐς*, cod. Dresd. *εἶχες*, Vb *ἴκες*, Victorius *ἴκες ἐς* (supra *ἐὰν δὲ ἥκες*). — *ἔσλων* Steph. et Ursinus, legebatur *ἐσθλῶν*. cf. infra fr. 51. — *ἵμερον* codd. ut videtur omnes, vulgo ex Scaligeri ut videtur coniectura *αἰ δ' ἶχέ σ' ἐσθλῶν ἵμερος* et similiter Nauck *αἰ δ' ἦχέ σ' . . . ἵμερος*, probante Spengelio (qui praeterea *αἰ δ' ἴκες ἐ. ἵμερον* proposuit). Satis constat Graece utrumque dici *ἵμερος ἔχει με*, ut est apud Soph. Oed. Col. 1723 et *ἵμερον ἔχω*, vid. Soph. El. 542, et ad eundem modum alia id genus.

καὶ μή τι Ϝείπην γλῶσσ' ἐκύκα κάκον,
αἴδως κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίως.

— V. 2. *μή τι Ϝείπην* Blomfield, *μητιτειπῆν* Ac, *μητ' εἰπεῖν* QYb. — *γλῶσσ' ἐκύκα*, Ac *γλῶσσαι κυκαῖ*, fort. *ἐκύκαι* scribendum. — V. 3. *κέ σ' οὐ κίχανεν* scripsi, vulgo *μέν σε οὐκ εἶχεν*, cod. Dresd. *κέν σε οὐ κᾶν χεν*, cod. Lips. *κεν σοῦ*. Naeke *κέ σ' οὐκ ἂν εἶχεν*, Melhorn *κέ σ' οὐ κατεῖχεν*, Hermann *κέ τευς οὐκ εἶχεν*, Ahrens praeeunte Volgero *κε νῦν σ' οὐκ ἦχεν*, Scaliger *κεν οὐχί σ' εἶχεν*, Neue *δέ κεν σ' οὐκ εἶχεν*. — *ὄπκατ'* Blomfield, libri *ὄμματ'*. — V. 4. *τῶ*, QZb *ὦ*, cod. Dresd. *ῷ δικαιῷ*. Fortasse cum Spengelio *Ϝῶ* scribendum propter praepositionem praegressam: digamma tuetur *Ϝότι* in titulo Locrensi, neque refragatur *κῶτι*, quod alibi legitur, quamquam etiam *περ' ὅτω* scribi potest. — *δικαίως* scripsi, idemque coni. Ahrens, vulgo *δικαίω*, Spengel hanc correctionem non necessariam dicit, sed ipse olim sensit intolerandum esse *περὶ τῶ δικαίω*; nam coniecit *περὶ Ϝῶ δίκαιον*, Schneidewin *ἀλλ' ἔλεγες προσίδων δίχ' αἴδως*. — Cum Aristoteles fide si quis alius dignus testificetur poetriam haec rescripsisse Alcaeo, apparet necessitudinem, quae inter haec carmina intercedit, manifestam fuisse: itaque non dubitavi Alcaei versui quem Aristoteles adscripsit *Θέλω τι Ϝείπην, ἀλλά με κωλύει αἴδως* praemittere versum eiusdem numeri, quem servavit Hephaestio *Ἰόπλοκ' ἄγνα μειλιχόμειδε Σάπφοι*, atque consentaneum est etiam Sapphonem in praegressa stropha Alcaeum nominatim compellavisse. Animadversione digni etiam numeri utriusque carminis: Alcaeus ad Sapphonem scribens Sapphico utitur versu, sed hendecasyllabon anacrusi auxit, ut numeri lenitatem propria gravitate temperaret, ac videtur hoc metrum, quod novavit, in hoc uno carmine adhibuisse. Sappho Alcaeo rescribens praeter solitum Alcaicam stropham, cuius indoles a suae poesis natura abhorrebat, adhibuit. Haec igitur singularis ars, quam in numeris deprehendimus, consilium utriusque carminis egregie illustrat Aristotelisque testimonium planissime confirmat. — Welcker memor fabellarum, quae feruntur de aliorum poetarum et Sapphus commercio, olim iecit, fortasse Sapphus carmen ab interpretibus demum antiquis cum Alcaei carmine compositum esse, atque inde famam pervagatam exortam esse, vid. Kl. Schriften I 110 seq. Quamvis autem largiatur, me iure duos illos Alcaei versus in unum coniunxisse, non tamen omnem fidem denegat Stephano narranti de carmine dramatico Sapphus, in quo Alcaeus sive alius quis cum puella amata sermones seruerit. Equidem nunquam animum inducam Aristotelem gravissimum harum rerum arbitrum, commenticia fama deceptum perperam Lesbiorum poetarum carmina interpretatum esse, Stephanum autem, scilicet magistellum Byzantinum saeculi XI vel XII, qui latrocinia *Βενετικῶν καὶ Ῥωμαίων* commemorat, non solum Sapphus libros usurpavisse, sed etiam carminis institutum penitus introspexisse. Et Welcker quidem denuo alio loco (Alte Denkmäler II 230) recensens artis monumenta, quibus haec Lesbiorum poetarum concertatio illustratur, in eandem fere sententiam disputavit. Inde Overbeck Gesch. d. gr. Plastik I 136 ed. 1 confidenter edixit, quae de Alcaei et Sapphus commercio ferantur, temere conficta, versus autem subditicios esse: atque nuper Blass in eandem fere sententiam commentatus est. Cf. quae de Stephano Aristotelis interprete Brandis exposuit (Philol. IV 30 seq.).

29. [62.]

Στᾶθι κἄντα φίλος . .
καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν.

30. [66.] 888

Χρύσειοι δ' ἐρέβινθοι ἐπ' αἰόνων ἐφύοντο.

31. [67.]

Λάτω καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἔταιραι.

32. [16.]

Μνάσεσθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἄμμεων.

Fr. 29. Athen. XIII 564 D: *καὶ ἡ Σαπφὼ δὲ πρὸς τὸν ὑπερβαλλόντως θαυμαζόμενον τὴν μορφὴν καὶ καλὸν εἶναι νομιζόμενόν φησι· Στᾶθι κτλ.* — V. 1. Post aut ante *φίλος* aliquid intercidisse apparet, fortasse *στᾶθι κἄντα Ϝίδ', ὦ φίλος*, si forte Sappho versum Glyconeum cum Alcaico hendecasyllabo composuit; sin strophae Alcaicae fuit versus novissimus, possis *στᾶθι καὶ ἄντα φίλος φίλοισιν κατ τὰν κτλ.* supplere. Bentley versum choriambicum esse ratus *Στᾶθι κἄντι φίλος καὶ τἄν ἐπ' ὄσσ' ἀμπέτασον χάριν* scripsit, Ahrens *Στᾶθι κάταντα φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις | ἀμπέτασον χάριν*, ut metrum sit encomiologicum, at *κάταντα* ab hoc loco alienum. — V. 2. *ἀμπέτασον*, Ahrens *ὀμπέτασον*. Quod Hesychius habet *ἀμπέτασον, ἀνακάλυψον* alio videtur pertinere. — Fortasse haec petita sunt ex carmine, quod ad Phaonis amorem spectabat (cf. fr. 140), quamquam etiam in epithalamio haec poterant dici, certe a carmine in Alcaeum aliena sunt; A. Schoene de Sapphus fratre dicta esse suspicatur.

Fr. 30. Athen. II 54F: *Σαπφώ· χρύσειοι ἐρεβ. κτλ.* Cf. Eustath. 948, 44. Addidi *δ'*, quod etiam Hermann suspicatus est: Ahrens *χρύσιοι* scripsit.

Fr. 31. Athen. XIII 571D: *Καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθένοι τὰς συνήθεις καὶ φίλας ἑταίρας, ὡς ἡ Σαπφὼ . . . καὶ ἔτι· Λατὼ* (P *κατὰ*) *καὶ κτλ.* — *μάλα*, B *μάλιστα*, Hartung *μάλα μέν ποτ' ἔσαν φίλαι | ἑταῖραι*. Ceterum cf. fr. 143.

Fr. 32. Dio Chrysost. Or. XXXVII T. II 535: *Μνάσασθαί τινα φάμη καὶ ἕτερον ἀμμέων, πάνυ γὰρ καλῶς εἶπεν ἡ Σαπφώ.* — *Μνάσεσθαι* correxit Casaubonus pro *μνάσασθαι*. — *φαμὶ* BM e corr. ut Casaub. coniecerat, sed quamquam etiam Fr. adesp. 53 quod Sapphus esse videtur *φαμὶ* legitur, Lesbios ut *φαῖμι* dixisse credam adducor forma pers. 3 sing. *φαῖσι*, qua Sappho usa est fr. 66 (quemadmodum fr. 97 *ἦσι* dixit, sed *φατὶ*, quod Heraclides ap. Eustath. 1613, 28 Aeolensibus tribuit, Boeotorum opinor est, non Lesbiorum), et ad eundem modum Lesbii *φαῖσθα* dixerunt, quod vitiose *φέσθα* scribitur ap. Apollon. Soph. 162, 25: *φῆσθα λέγεις· „εὖ δὴ ταῦτά γε φῆσθα γέρον φίλε“· ἄνευ δὲ τοῦ ῑ γραπτέον, ἐπεὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς φέσθα λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἔλεγες. „φῆσθα“ καὶ τὸ „ἔφησθα κελαινεφές“.* qui locus valde mendosus est, nam neque *φῆσθα* Od. γ 357 legitur, sed *ἔφησθα*, hoc autem vix quisquam muto iota auxerit, nam grammatici praecipiunt *φῇσθα* praesentis esse, *φῆσθα*

33. [14.]

Ἠράμαν μὲν ἔγω σέθεν, Ἄτθι, πάλαι πότα.

34. [27.]

Σμίκρα μοι πάϊς ἔμμεν ἐφαίνεο κἄχαρις.

(ἔφησθα) praeteriti, vid. Schol. Hom. Il. Φ 186. Forma praesentis φῆσθα semel, quod sciam, usus est Homerus Od. ξ 149. Apollonius, qui etiam Od. γ 357 agnovit, haud dubie secutus est grammaticorum praecepta ac scripsit σὺν δὲ τῷ ι γραπτέον, ἐπεὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς φαῖσθα λέγουσιν· (τὸ δὲ φῆσθα) ἀντὶ τοῦ ἔλεγες (ἄνευ τοῦ ι). Aeoles igitur dixerunt φαῖμι, φαῖσθα, φαῖσι diphthongo usi, quemadmodum δίδοιμι, δίδοις vel δίδοισθα, sed pers. 3 sing. erat etiam brevior forma φαῖ, quam ap. Alcae. fr. 86 pro φοι restitui, in usu, quae non ex φαῖσι decurtata est, sed pro ΦΑΣΙ Aeoles extrita sibilante φαῖ dixerunt, quemadmodum δίδοι reliqua. Alia rursus origo diphthongi in 3 pers. plur. φαῖσι, quam apud Alc. fr. 85 Hephaestionis optimus liber A testificatur, quaeque etiam fr. 50 et Sapph. fr. 56 restituta est, ubi vulgo φασὶ legitur, nam ibi ι est additum ut litterae ν extritae (ΦΑΝΣΙ) detrimentum resarciretur. — ὕστερον Volger restituit, Seidler ⏑ ⏑ _ χἄτερον mavult. — ἄμμεων, M ἀμμέω. Huc fortasse spectat Aristid. III 508 (vide supra fr. 10). Quod deinde dicit Dio: Λάθα μὲν γὰρ ἤδη τινὰς καὶ ἑτέρους ἔσφηλε καὶ ἐψεύσατο· γνώμη δ᾽ ἀνδρῶν ἀγαθῶν οὐδένα, ἢ κατ᾽ ἄνδρα μοι ὀρθὸς ἕστηκας. fort. etiam ex Sapphone petitum est. — Sapphus esse conieci aliquando versum ap. Stob. Flor. XXVI 1:

Λάθα Πιερίσι στυγερὰ καὶ ἀνάρσιος

(libri Πιερίδων et ἀνάρατος) qui temere cum Sophoclis loco coaluerit: (Λάθα δὲ μόνον φάρμακον) ὀδύνας, | Μελέοις εὐποτμότατα θνατοῖς | Ἀνέχουσα βίον βραχὺν ἰσθμόν sive Μούνα δ᾽ ἀκεσώδυνος εἰς Λάθα, μελέοις κτλ.

Fr. 33. Hephaest. 42: Τῶν δὲ ἀκαταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται· Ἠράμαν κτλ. Ἄτθι Bentley, Fl. Turn. BHN ἄτε, CM ἄτι, Cod. Ming. 489 AP ἄτοι. — πότα Blomfield, legebatur πόκα (etiam Plotii cod. A, ΤΟΡΑ exhibet B). Eadem Apostol. VIII 68b (ἄτε), corrupta affert Plotius 260.

Fr. 34. Plutarch. Erot. c. 5: Χάρις γὰρ οὖν, ὦ Πρωτόγενες, ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις τῷ ἄρρενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν, ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι, καὶ τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσα φησιν, ὅτι Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κἄχαρις. Cf. Schol. Pind. Pyth. II 75: καὶ Σαπφώ· Μικρά μοι πάϊς ἔμμεναι λιθόχαρις, ubi cod. Gott. φῆλιεόχαρις exhibet. Maxim. Tyr. XXIV 9: Οὐ προσιέναι φησὶν ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ, ἐκ πολλοῦ ἐρῶν, πρὶν ἡγήσατο ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους, Σμικρά μοι παῖς ἔτι φαίνεο καὶ (Davis κοὐ) χαρίεσσα, Σαπφὼ λέγει. Quae emendavi: nam certum est, versum esse ex eodem carmine, quo superius fragmentum. cf. Terentian. Maur. 2154: „Cordi quando fuisse sibi canit Atthida Parvam, florea virginitas sua cum foret.“ unde ortum illud ap. Mar. Victor. 152: „Cordi florea virginitas mihi cum foret.“ Ἄχαρις ex hoc loco afferre videtur Bekkeri Gramm. I 473, 25, respicit Hesych. κάχαρις . . . ἢ χαρίζεσθαι μὴ δυναμένη ἢ οὐκ εὔχαρις. Ahrens ἔμμεν᾽ flagitat, Hartung edidit Σμίκρα μοι πάϊς, Ἄτθις, ἐφαίνεο κἄχα-

*35. 889

Ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι.

36.

Οὐκ οἶδ' ὄττι θέω· δύο μοι τὰ νοήματα.

37. [9.]

Ψαύην δ' οὐ δοκίμοιμ' ὀράνω δύσι πάχεσιν.

38. [75.]

Ὡς δὲ παῖς πεδὰ μάτερα πεπτερύγωμαι.

39. [36.] 890

Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀήδων.

ρις, quemadmodum ipse olim *Σμίκρα μοι πάϊς ἔμμεναι, | Ἄτθι, φαίνεο κἄχαρις* scripseram.

Fr. 35. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 26, 20: *Ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τὸ* (cod. *τόδ'*)· *ἄλλ' ἄν μοι μεγ. δακτυλίῳ περί.* quae emendavi, quamquam dativus defendi potest. Hartung *ἀλλ' ἂν μὴ' μεγαλύνεο δ. π.* Ahrens nunc (Phil. XXVII 283) *δαλλᾶν μοι μ. δακτυλίῳ πέρι* legit, ut *δᾶλλα* idem sit quod *δᾶλις* sive virgo. *Sapphus* haud dubie versus est.

Fr. 36. Chrysipp. *περὶ ἀποφατικῶν* c. 23: *Εἰ Σαπφὼ οὕτως ἀποφαινομένη· Οὐκ οἶδ' κτλ. ἀπέφασκεν κτλ.*

Fr. 37. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 7, 28: *Σημειῶδες ἄρα τὸ οὐρανὸς ὅτι ἤρξατο ἀπὸ φύσει μακρᾶς, Ἀλκαῖος δὲ καὶ εἰς ῶ ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα, . . . καὶ ἄνευ τοῦ ῡ ὀρανός, καὶ Σαπφώ· ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὠρανῶ δυσπαχέα,* quae correxi; cf. Pseudo-Callisth. II 20: *ὥς ποτε κἀγὼ ἰσόθεον ἔχων κράτος χερσὶν ἐμαῖς οὐρανὸν ἠθέλησα ψαῦσαι.* Neque tamen haec satis faciunt, fortasse rectius scripseris:

ψαύην δ' οὐ δοκίμοι δύσπαλες ὠράνω,

nam ex Herodiano non liquet, utrum in Sapphus versu per ō an per ῶ illud vocabulum scriptum sit. Quod Sappho de alio dixit, Horatius ad se transtulit: *Sublimi feriam sidera vertice.* Ahrens *ψαύην δ' οὐ δοκίμωμ' ὀράνω δυσεπαύχεα* (i. e. *δυσαυχέα*), cum Hermann *δοκέοιμ'* et *δυσαπαχέα* scripsisset. Hecker et Brink *οὐδέ τι ψαύην δοκίμωμι κράνῳ | ὠράνω δυσπάχεος,* novissimum verbum Brink *ἀμέτρου* sive *δυσμετρήτου* interpretatur.

Fr. 38. Et. M. 662, 32: *Οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι,* ubi cod. Par. 346 addit *οἷον· ὡς δὲ πάϊς παῖδα μητέρα πεπ. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ πάθους.* Similia Zonar. 1540, et cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor. 638, ubi *πάϊδα ματέρα.* Schol. Theocr. I 55 in cod. Ambr.: *οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτέρυγμαι· ὡς δὲ πάϊς πεδὰ ματέρα πεπτέρυγμαι· Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ πάθους.* Ac nescio an *πεπτέρυγμαι* sit praeoptandum. Scripsi *παῖς* itaque etiam Ahrens, Koen *πεδὰ* restituit (sic schol. Theocr.) et Sapphoni tribuit, Neue *πεπτερύγωται* coniecit, comparans Catull. 3, 6 seq., fortasse recte.

Fr. 39. Schol. Soph. Electr. 149: *τὸ δὲ Διὸς ἄγγελος (ἡ ἀηδών)*

*40. [37.]

Ἔρος δαὖτέ μ' ὁ λυσιμέλης δόνει,
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.

*41. [37.]

Ἄτθι, σοὶ δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

42. [74.]

(Ἔρος δαὖτ' ἐτίναξεν ἔμοι φρένας),
ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσων.

43. [40.]

Ὄτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει.

---

44. [25.] 891

Χειρόμακτρα δὲ καγγόνων

ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει . . . καὶ Σαπφώ· Ἦρος κτλ. Eadem Suid. v. ἀηδών, ubi ἡμερόφωνος. Ahrens ἱερόφωνος corrigit.

Fr. 40. Hephaest. 42: Τὸ δὲ (Αἰολικὸν) τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον· Ἔρος κτλ. Sapphus haec esse certum est. — V. 1. Ἔρος AFl cod. Ursini, Ἔρως E Turneb. — δαὖτε, δηὖτε Seidler, vulgo δ' αὖτε. — δόνει A, vulgo δονεῖ, cod. Mingarelli p. 489 δυνεῖ, Fl μελήσδων εἰ.

Fr. 41. Hephaest. ibid. Vulgo coniungunt cum prioribus, sed est hoc alius carminis exordium. — V. 1. Ἄτθι, PMCA ἀτθί, vulgo Ἀτθίς. — σοὶ, A σοι. — V. 2. φροντίσδην Bentley, vulgo φροντὶς δ' ἦν. — πότῃ, P ut videtur πότη, CM ποτῇ, vulgo ποτέ. Sapphus hos versus esse certum, cf. Maxim. Tyr. XXIV 8: Ὅ τι γὰρ ἐκείνῳ (Σωκράτει) Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὅτι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους.

Fr. 42. Maxim. Tyr. XXIV 9: Ἐκβακχεύεται (Σωκράτης) ἐπὶ Φαίδρῳ ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος, τῇ δὲ Σαπφοῖ ὁ Ἔρως ἐτίναξε τὰς φρένας, ὡς ἄνεμος κτλ. quae restitui. Ὡς a sophista additum, sed nunc malim haec in pentametros redigere: Ἔρος δ' ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσων Φρένας ἀμμετέρας ἐτίναξεν. Hartung Ἔρος μοι φρένας αὖτ' ἐτίναξεν ὡς | ἄνεμος. — κατ' ὄρος, Nauck perperam coni. κατάρης coll. fr. 160.

Fr. 43. Apoll. de Pron. 386 B: (σφὶν) καὶ σὺν τῷ ᾱ λέγεται παρ' Αἰολεῦσι· ὄτα παν. κτλ. Σαπφώ. Fortasse scribendum:

ὄππατ' (ἄωρος)
ὄτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει.

Hartung ὄτα πάννυχος ἄσφιν ἀγρυπνέει.

Fr. 44. Athen. IX 410 D: Σαπφὼ δ' ὅταν λέγῃ ἐν τῷ πέμπτῳ

πορφυρᾶ. . . .
καὶ ταῦτα μὲν ἀτιμάσεις,
ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας
δῶρα τίμια καγγόνων.

45. [24.] 892

Ἄγε δὴ χέλυ δῖά μοι
φωνάεσσα γένοιο.

(B ἐν εω) τῶν μελῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· χειρόμακτρα δὲ καγγόνων πορφυρᾶ (B πορφυρὰ), καὶ ταῦτα (sic PVL, καταυτα A, κατταῦτα B) μὲν ἀτιμάσεις (sic PVL, ἀτατιμάσεις A) ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας (sic censor Ienensis, legebatur ἔπεμψα πυφωκάας, VL πυφωκείας) δῶρα τίμια· καγγόνων κόσμον λέγει κεφαλῆς τὰ χειρόμακτρα, ubi apparet καγγόνων ante κόσμον non ad Athenaei, sed ad Sapphus orationem referendum esse. Sappho cum libro quinto Asclepiadeis versibus usa esse perhibeatur, coniicias hic Asclepiadeos cum Glyconeis consociatos fuisse: sed tamen hoc satis incertum: quamquam enim v. 4 et 5 facile ad legem strophae Asclepiadeae redigi possunt, si

πρὸς σ' ἔπεμψ' ἀπὺ Φώκας
δῶρα τίμια καγγόνων

scripseris pro Φωκάας (haec enim forma legitur in titulo ap. Conze Iter Lesb. t. VI 1, ubi bis ΕΜΦΩΚΑΙ extat, item Eustath. ad Dionys. Per. 437 Φώκη testatur, ac fortasse recte Holstenius eam formam ap. Steph. Byz. restituit), tamen ex v. 1—3 aegre duos Asclepiadeos efficias: atque illud quoque dubium, utrum Athenaeus unum an duo fragmenta adscripserit. Maxime autem obscurum inauditum illud vocabulum καγγόνων, ubi mihi ἰσαργύρων delitescere videbatur, sed nimis hoc recedit a litterarum vestigiis, quae libri utroque loco firmiter tuentur. Casaubonus πλαγγόνων coniecit (cf. Hesych. πλαγγών), totum locum sic conformans: Χειρ. δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦτα μάλα τιμάεντά γ' ἔπεμψα Σαπφοῦς τεᾶς δῶρα τίμια, Fiorillo τὰ χειρόμακτρα τάδε καρήνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦτα μηδ' ἀτιμάσῃς, ἔπεμψα Σαπφὼ κεῖνα δῶρα τίμια, Iacobs χειρόμακτρα πλαγγόνων πορφυρόβαπτα μὴ ἀτιμάσῃς ἃ πέμψα παρθενείας δῶρα τίμια, postea Χειρ. δὲ πλαγ. πορφυρᾶ . . . μὴ ἀτιμάσῃς, ἃ πέμψα Σαπφὼ κορείας δ. τ. Neue καγ γόνων i. e. κατὰ γούνων commendavit et quattuor versus glyconeos restituit Χειρ. δὲ πορφυρᾶ | ταῦτα μὴ σύ γ' ἀτιμάσεις, | τά γ' ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας | δῶρα τίμια καγγόνων. Seidler scripsit καγ κόμων πορφυρᾶ καταρτάμενα τιμᾷς. εἴς σ' ἔμπεμψ' . . . καγ κόμων, Hermann καττόνων (i. e. κατατόνων) et duo fragmenta esse censet: καί· Ταῦτα τάμ' ἀπατιμάσεις ὅσ' ἔπεμψ' . . . καττόνων. Ahrens prius καγγόνων delet: χερρόμακτρα δὲ πόρφυρα * * * ταῦτα μή ποτ' ἀτιμάσῃς, ὅσσ' ἔπεμψ' . . . καγ γόνων, idem χερρόμακτρα δὲ πορφύρας ἀπαυγάμενα τιμίας εἴς σ' ἔπεμψ' κτλ., Hartung χειρόμακτρα δὲ πορφυρᾶ ταῦτα μή μοι ἀτιμάσῃς, ὅσσ' ἔπεμψ' . . . τίμια καγκύλων (debebat καγκύλαν, quod κογχῶν interpretatur, coll. Hesychio: Καγκύλας· κηκῖδας· Αἰολεῖς). Denique Meineke εἴς σ' ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκάας δῶρα τίμια κάγὼν vel κηγών.

Fr. 45. Hermog. III 317 ed. Walz: Καὶ ὅταν τὴν λύραν ἐρωτᾷ ἡ Σαπφὼ καὶ ὅταν αὐτὴ ἀποκρίνηται, οἷον· ἄγε χέλυ δῖά μοι (cod. ap. Blomfield ἄγε δὴ χέλυ om. μοι) λέγε, φωνάεσσα δὲ (om. Vind. 1) γίνεο. καὶ τὰ ἑξῆς. Eustath. Il. 9, 41: Ὁμηρικῶς δέ πως καὶ ἡ λυρικὴ Σαπφὼ

46. [26.]

Κἀπάλαις ὑποθύμιδας
πλέκταις ἀμπ' ἀπάλᾳ δέρᾳ.

47. [122.]

Γέλλως παιδοφιλωτέρα.

48. [91.]

Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.

49. [94.] 893

Βρενθείω βασιληΐω.

σχηματίζουσα τῇ κιθάρᾳ ἐγκελεύεται· ἄγε μοι δῖα χέλυ, φωνάεσσα γένοιο. unde locum correxi. Neue:

Ἄγε δῖα χέλυ μοι λέγε, φωνᾶσσα δὲ γίνεο·

similiter Blomfield, nisi quod *χελύνα λέγε* scripsit, at Aeolenses haud dubie *χέλυνα* dixerunt, vid. fr. 169. Hartung *ἄγε μοι χέλυ δῖα* praeoptat.

Fr. 46. Athen. XV 674 D: *Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας. . . . καὶ Σαπφώ· καὶ πολλαῖς κτλ.* — V. 1. *κἀπάλαις* scripsi, vulgo *καὶ πολλαῖς.* — *ὑποθύμιδας* correxit Blomfield, vulgo *ὑποθυμιάδας*, AB *ὑποθυμιάδαις*, Cant. L *ὑποθυμιάδες.* — V. 2. *ἀμπ' ἀπάλᾳ δέρᾳ* Schweighaeuser, nisi *ἀμφ'* malis, codd. *ἄντια παλαιδέραι*, Ahrens *ἀντ' ἀπαλᾶν δερᾶν.*

Fr. 47. Zenob. III 3: *Γελλὼ παιδοφιλωτέρα· ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μέν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά· Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος· καὶ ἐπειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μέμνηται ταύτης Σαπφώ.* Sic etiam Et. M. 795, 9, sed rectius Suidas *Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα*, itaque Ahrens *Γέλλως* scripsit.

Fr. 48. Ald. Cornu Cop. 268 B: *οἷον ἡ Σαπφὼ τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητὼ τῆς Λητῶς, καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενος μέν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὴ κεκορημένου στόργος.* Ursinus *κεκορημένος στόργος.* Emendavi haec, et *Gorgus* nomen latere iam Toup suspicatus est.

Fr. 49. Athen. XV 690 E: *Σαπφὼ δὲ ὁμοῦ μέμνηται τοῦ τε βασιλείου καὶ τοῦ βρενθείου, λέγουσα οὕτως· βρενθείω βασιληΐω*, ita A, *βρενθείῳ βασιληΐω* B, *βρενθεΐω βασιληΐῳ* C, *βρενθίῳ βασιλείῳ* Cant. L. Dativum si quis praeferat, poterit huc revocare Hesychii glossam: *Βρενθινῷ· ἀνθινῷ.* De hoc unguento cf. Philodem. de vitiis p. 30: *καὶ βρενθύεσθαι δὲ καὶ βρενθυόμενον ὠνόμαζον καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζουσιν εἴτ' ἀπὸ τοῦ νῦν παραδιδομένου θυμιάματος ἢ μύρου τῶν θεῶν βρένθος.* quorsum etiam Hesychii glossa videtur spectare: *Βράθυ· κόα τις θεοῖς θυομένη.*

50. [54.]

Ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν σπολέω μέλεα.

51. [79. 70.]

Κῆ δ' ἀμβροσίας μὲν κράτηρ ἐκέκρατο,
Ἐρμᾶς δ' ἕλεν ὄλπιν θεοῖς οἰνοχόησαι. 894
κῆνοι δ' ἄρα πάντες καρχήσιά τ' ἦχον
κἄλειβον, ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἔσλα
τῷ γάμβρῳ.

Fr. 50. Herod. περὶ μον. λέξ. 39, 27: Ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ . . . μέλεα· κἂν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα· οὐ γὰρ ὁ τε σύνδεσμος. Respicit Pollux X 40: ἐν δὲ Ἀντιφάνους Φάωνι κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἔστιν εὑρεῖν τὰς τύλας, . . . ὥσπερ καὶ παρὰ Σαπφοῖ. Hermann coniecit: . . . ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν | τύλαν κασπολέω μέλε', αἴ καὶ ἄμ' ἐν τὲ τὺ | τύλᾳ κασπολέεαι. pentametris aeolicis restitutis, quibus Sappho in libro secundo usa sit: sed hoc admodum incertum, nam potest libri numerus corruptus esse (possis ἐν δ' coniicere), vel etiam diversa editione Herodianus usus est, vide quae supra monui. Apparet autem duo diversa fragmenta afferri ab Herodiano, estque post μέλεα inserendum καί· κἂν μὲν κτλ. vid. fr. 79.

Fr. 51. Coniunxi duo fragmenta in unum, et similiter Ahrens. Vulgo singuli versus in binos versiculos divisi erant, coniunxit Lachmann. V. 4. schema est:

_́ ∪ ∪ _ ́ ∪ ∪ _ ∪ ́ _

cum reliquorum haec sit species:

_́ ∪ ∪ _ _ _́ ∪ ∪ _ _

Fortasse Sappho hic quoque strophis quaternorum versuum usa versum novissimum in hunc modum variavit. Prius Fragm. legitur apud Athen. X 425 C: Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (θεῶν) οἰνοχόον, ὡς καὶ Σαπφὼ λέγουσα· καδ δ' ἀμβρ. . . . οἰνοχοῆσαι. et rursus cum varietate lectionis II 39 A: καὶ Σαπφὼ δέ φησιν· ἀμβροσίας . . . δ' ἑλὼν ἔρπιν (sic BCD, ἔρπεν VL) θεοῖς ᾠνοχόησεν (sic C, οἰνοχοήσων LV, ᾠνοχόης B). Eadem Eust. 1633, 1, qui addit ἔστι δὲ ἔρπις αἰγυπτιστὶ ὁ οἶνος, καθὰ καὶ ὁ Λυκόφρων οἶδεν. Respicit etiam 1205, 18, cf. Eudoc. 96. Adde praeterea Ath. V 192 C: παρὰ δὲ τῇ καλῇ Σαπφοῖ καὶ ὁ Ἑρμῆς οἰνοχοεῖ τοῖς θεοῖς. — V. 1. κῆ δ' Lachmann, i. e. ἐκεῖ δέ, L κάδδ', V κάδ', ABP κηδαμβροσίας. — V. 2. Ἑρμᾶς Athen. II, altero loco sic L, sed PV ἑρμαῖς, Eust. Ἑρμῆς. — δ', Athen. X δὲ. — ἕλεν Seidler, libri ἑλών, Hecker ἔχεν coniecit. — οἰνοχοῆσαι Athen. X codd. — ὄλπιν Ath. X, altero l. ἔρπιν. — Alterum fragmentum extat apud Athen. XI 475 A: Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφὼ ἐν τούτοις· κοινῇ δ' ἄρα πάντες κτλ. Eadem Macrob. Sat. V 21, 6, sed novissima verba ἀράσαντο κτλ. tantum in edd. vett. leguntur. — V. 3. κῆνοι AB, κοινῇ PVL, Macrob. κοινῇ, sed cod. Thuan. κῆνοι. — καρχήσιά τ' ἦχον scripsi, Athen. καρχήσι' ἔχον, Macr. καρχήσι' εἶχον (cod. Thuan. ἔσχον, edd. vett. ἔχον), Seidler ἐκ καρχησίων χέον, Hecker καρχήσι' ἕλον, Lachmann καρχάσι' ἔχενον. — V. 4. κἄλειβον scripsi,

*52. [54.]

Δέδυκε μὲν ἁ σελάννα
καὶ Πληΐαδες, μέσαι δέ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα,
ἔγω δὲ μόνα κατεύδω.

53. [56.]

Πλήρης μὲν ἐφαίνετ' ἁ σελάννα,
αἰ δ' ὡς περὶ βῶμον ἐστάθησαν.

*54. [46.]

Κρῆσσαί νύ ποτ' ὧδ' ἐμμελέως πόδεσσιν

Lachmann *κἤλειβον*, vulgo *καὶ ἔλειβον*. — *ἔσλα* vett. edd. Macr., legebatur *ἐσθλά*. Formae *ἔσλος* in reliquiis Lesbiorum poetarum satis incerta vel nulla vestigia, vid. Sapph. fr. 28. Alc. 50 et 96, ut cautius agere videatur, qui *ἔσθλος* retineat, quod extat in subditicio carmine Sapphus 26, cf. quae ad Pindarum p. 59 dixi. Sed nuper repertum fragmentum Alcaei ut videtur (Fr. Adesp. 55 A 3 *κάλων κἄσλων*) fidem facit Lesbios conspirasse cum Boeotis et Laconibus; quandoquidem membranae Aegyptiacae istius singularis est auctoritas. Lachmann *ἀράσαντο δ' ἀμπὶ πὰν ἔσλα* scripsit. Longe aliter Ahrens, qui cum antea *καρχήσι' ἔχον καὶ | ἔλειβον ἄραντο | δὲ πάμπαν (ἐπ') ἔσλα* scripsisset, postea proposuit *καρχάσια (χέρσιν) ἔχον καὶ ἔλειβον, ἄραντο δὲ πάμπαν (πόλλ') ἔσλα τε γάμβρῳ*, Hartung *ἀράσαντο δ' ἔσλ' ἐπίπαν τῷ | γάμβρῳ*. Koechly *καρχάσι' ἄνειχον κἄλειβον, ἄραντο δὲ πόλλα πὰν ἔσλα τ. γ.* — Versus ex *Epithalamio* aliquo petiti videntur.

Fr. 52. Hephaest. 65: *Ἐνίοτε δὲ ἐναλλὰξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων τροχαϊκῶν ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκάς, οἷον· Δέδυκε κτλ.* Eadem Apostol. V 98 C. Gaisford binos versiculos coniunxit, quae discriptio non probanda. Sapphoni tribuit haec Stephanus. — V. 1. *σελάννα*, quod in edit. 1 scripsi, firmavit A, in quo est *σελάνά* (with *ν* written above), ceteri *σελάνα*. Nescio autem an rectius *σέλαννα* scribatur, et fortasse ad eundem modum v. 3 *ὧρα*. Scholiasta quidem adversari videtur: *τὸ οὖν ἁ σελάνα ἑπτάσημός ἐστι τροχαϊκή . . . μακρὸν γάρ ἐστι καὶ τὸ τελευταῖον ᾱ· ἔστιν οὖν τὸ ἁ σελάνα ἐπίτριτος δεύτερος, τῆς ᾰ τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης.* Sed mirum est haec ambitiose exponi, nisi alii censebant brevem esse novissimam syllabam. — V. 3. *ἔρχετ'* et v. 4 *κατεύδω* scripsi, legebatur *ἔρχεθ'* et *καθεύδω*.

Fr. 53. Hephaest. 63: *Καὶ (ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος) τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα Πραξίλλεια, ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικήν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς· Πλήρης κτλ.* — V. 1. *ἐφαίνετ' ἁ* A, et *ἐφαίνετ'* etiam ES, vulgo *ἐφαίνεθ' ἁ*. — *σελάννα* ut in ed. 2 scripsi, legebatur *σελάνα*. Blass existimat haec et fr. 54 ex eodem poemate depromta esse, poetriam diversos versus alternis vicibus copulavisse ratus.

Fr. 54. Coniunxit haec in unum Santen; v. 1 et 2 leguntur ap. Hephaest. 63: *Τὰ δὲ (ἀπὸ μείζους ἰωνικὰ) τρίμετρα ἀκατάληκτα διχῶς*

ὠρχεῦντ' ἀπάλοις ἀμφ' ἐρόεντα βῶμον,
πόας τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι.

*55.

Ἄβρα δηὖτε παχήᾳ σπόλᾳ ἀλλόμαν.

56. [30.]

Φαῖσι δή ποτα Λήδαν ὐακίνθινον
πεπυκαδμένον ὤϊον 896
εὔρην.

συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς· τὰ μὲν γὰρ ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν βάσεως, οἷον· Κρῆσσαι . . . βῶμον. — V. 3. ibidem leg. 65: *Παρατηρεῖν δὲ χρή, ὅτι τὴν πρώτην (τῶν τετραμέτρων) συζυγίαν καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν (οἱ Αἰολεῖς), ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις· Πόας κτλ.* Sapphus haud dubie sunt versus. — V. 1. *ποτ' ὤδ'* scripsi, vulgo *ποθ' ὤδ'*, sed A *οὔδ'*, P *οὔδ'*. — V. 2. *ὠρχεῦντ'* HSA, *ἀρχεῦθ'* C, *ἀρχευντ'* Fl, *ὠρχεῦνθ'* vulgo, *ὤρχηντ'* Ahrens, fortasse recte, nam alias quoque hae formae a librariis sunt confusae. — *ἀπάλοις* Fl, vulgo *ἀπαλοῖς*. — V. 3. *μάτεισαι* Turn. CAPSE, *μάτοισαι* DH, *μάτοισαν* FIBE in marg.

Fr. 55. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 26, 21: *ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τὸ . . . . καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγχης πάλαι ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην.* Sapphoni tribui et correxi versum, nisi quod prius *πάχῃ* scripsi, ut esset tetrameter aeolicus. Alcaeo tribuit Cramer scribens *Ἀβρᾱδάτῃ(τᾳ) ἐπ' ἐγχεσπάλῳ ἀλλόμαν*, Hartung *ἄβρα δηῦτε πεδ' ἐσπέραν | ἀλλόμαν.*

Fr. 56. Et. M. 822, 39: *Ὠϊόν, δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ᾠὸν τὸ ῑ ἔχει, ὅτι εὕρηται τὸ ῑ κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ· Φασὶ . . . ὤϊον.* ubi cod. Par. 364 pro *δή ποτε* exhibet *γὰρ ποταμόν*, 178 *δὴ ποταμόν*, deinde *ληδανὸν* DVM Call. Miller Misc. 316 *δὴ τωταμὸν λίθινον.* Item Zonar. 1879 ubi *δὴ ποταμὸν.* Cf. Athen. II 57 D: *Σαπφὼ δὲ αὐτὸ (τὸ ᾠὸν) τρισυλλάβως καλεῖ· φασὶ δή ποτε Λήδαν ὤϊον εὑρεῖν.* Adde Eust. 1686, 49. — V. 1. *φαῖσι δή ποτα* Neue, vulgo *φασὶ δὴ ποτε.* — V. 2. *ὤιον εὔρην*, vulgo *εὑρεῖν*, quod correxit Neue. Verborum ordinem, quem praebet epitome Ath. quamvis passim ea in re non satis fide digna, cum Neuio restitui, nam quod in Et. M. scriptum *εὑρεῖν ὤιον* ambiguitate laborat, ut nescias *ὤιον* tribus an duabus syllabis sit enuntiandum, nisi forte grammaticus alia quae sequebantur subiecit quae librarii omiserunt; et imperfectum esse enuntiatum *πεπυκαδμένον* indicio est. Fortasse scribendum *εὔρην ὄν λιθίνῳ βώμῳ ὐπ' ἔρνεσιν*, siquidem vasculorum picturae Ledam exhibent astantem arae, cui ovum impositum, additis praeterea ramulis vel taeniis, vid. Kekulé über ein griechisches Vasengemälde. Bonn 1879. Neue *ὐαικίνθινον*, quamvis offendat, non iam ausim tentare. In proecdosi scripsi Hermannum fere secutus *ὐακινθίνων | (ὐπ' ἀνθέων) πεπυκαδμένον | εὔρην ὤϊον* (Cobet *ὐακίνθῳ πεπ.* scripsit), ac praeterea suspicatus sum fr. 112, quod ibid. adscripsit Athenaeus: *καὶ πάλιν ὠΐον πολὺ λευκότερον*, continuo his subiungendum esse:

εὔρην ὤϊον ὠΐω
πόλυ λευκότερον – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Hermann *φασὶ δή ποθ' ὐπ' ἀνθέων ὐακινθίνων Λήδαν ὤϊον εὑρεῖν*

57. [39.]

Ὀφθάλμοις δὲ μέλαις νύκτος ἄωρος.

57 A.

Χρυσοφάη θεράπαιναν Ἀφροδίτας.

58. [58.]

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα κάλαν ἀμοίβαν.

59. [58.]

Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον Ἀφρόδιταν;

60. [50.]

Δεῦτέ νυν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

61. 897

Πάρθενον ἀδύφωνον.

πεπυκαδμένον, Hecker *φασί δή ποτα Λήδαν ὑακινθίνοις . . . ἄνθεσιν εὗρην πεπυκαδμένον ὤϊον.* Ahrens coni. *φαῖσι δή ποτ' ἀμώναν* (i. e. *ἀνεμωνᾶν*) *ὔπα κύκνιον Λήδαν ὤϊον εὗρην πεπυκάδμενον*, quod probat Hartung, nisi quod *πεδ' ἀμώναν ποτὰ* scripsit, idem praeterea *πεδ' ἀμώναν χὐακινθίνων* commendat.

Fr. 57. Et. M. 117, 14: *ὤρος καὶ ἄωρος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ μηδὲν πλέον σημαίνοντος· ὤρος γὰρ ὁ ὕπνος. . . . καὶ Σαπφώ· ὀφθαλμοῖς κτλ.* — *μέλαις* Ahrens, vulgo *μέλας*, DP *μέλ"*. — *νυκτὸς* DP, vulgo *χύτ'*. et cod. Augustan. ap. Tittmann Zonar. CXXIV: *καὶ Σαπφώ· νυκτὸς ἄωρον.* Sed fort. scribendum:

Ὀφθάλμοις δὲ μέλαις χύτο νύκτος ἄωρος.

Fr. 57 A. Philodemus *π. εὐσεβ.* p. 42 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II 91): *(Σαπ)φὼ δὲ τ(ὴν Πειθὼ) χρυσοφαῆ θερ(άπαιν)αν Ἀφροδείτ(ης).* Ita locum redintegravi, neque adversatur fr. 135, ubi Suada Veneris filia dicitur, vide quae ad fr. 131 adscripsi. Gomperz *τὴν αὐτὴν* supplevit, ut ad Hecatam referatur, de qua antea dixit philosophus. Versus est integer, pentapodia logaoedica, quamvis alibi in Sapphus reliquiis non legatur.

Fr. 58 et 59. Hephaest. 82: *Ἀνακλωμένου δὲ ὄντος αὐτοῦ (τοῦ ἰωνικοῦ) προταχθεῖσα ἰαμβικὴ ἑξάσημος ἢ ἑπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον, οἷον παρὰ Σαπφοῖ· ἔχει . . . Ψάπφοι, τί κτλ.* Diversorum carminum exordia haec sunt, id quod etiam Blomfield et Hermann censent. — Fr. 58. *Ἀνδρομέδα κάλαν, Ἀνδρομέδαν καλά* CPA, atque *καλὰ* etiam ES, fort. *ἔχει μὲν Ἀνδρομέδαν κάλαν ἀμοίβα.* — Fr. 59. *Ψάπφοι* A, *Ψαπφοῖ* BHCPS, *Ψάφοι* Fl, vulgo *Σαπφοῖ.*

Fr. 60. Hephaest. 52: *Τετράμετρα δὲ (χοριαμβικά), ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς· Δεῦτε νῦν κτλ.* — *δεῦτε νῦν* CEFlA, sed alii libri *νυν*, atque ita scholiasta legit, quamquam ibi Gaisford *νῦν* edidit, at grammaticus iste aperte choriambum testificatur, sed Horatius illo loco ditrochaeum usurpavit. — *Μοῖσαι*, AFl *μοῦσαι*. Eundem versum attulit Attilius Fortun. 259, ubi *τι μοῦσαι.*

Fr. 61. Attilius Fortunat. 359. „Sappho: *παρθ. ἀδ.*" quod videtur ex eodem carmine petitum, ex quo fr. 60.

*62. [128.]

Κατθνάσκει, Κυθέρη', ἄβρος Ἄδωνις, τί κε θεῖμεν;
Καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χίτωνας.

*63.

Ὦ τὸν Ἄδωνιν.

64. [21.]

Ἔλθοντ' ἐξ ὀράνω πορφυρίαν [ἔχοντα] περθέμενον χλάμυν.

65. [22.] 898

Βροδοπάχεες ἄγναι Χάριτες, δεῦτε Δίος κόραι.

66. [88.]

. . . *Ὁ δ' Ἄρευς φαῖσί κεν Ἄφαιστον ἄγην βίᾳ.*

Fr. 62. Hephaest. p. 59: *Τῶν δὲ τετραμέτρων (ἀντισπαστικῶν) τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρόν ἐστι τὸ τοιοῦτον· κατθνάσκει κτλ.* Sapphus esse probabiliter coniicias ex Pausania IX 29, 8: *Σαπφὼ δὲ ἡ Λεσβία τοῦ Οἰτολίνου τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἐπῶν τοῦ Πάμφω μαθοῦσα, Ἄδωνιν ὁμοῦ καὶ Οἰτόλινον ᾖσε.* — V. 1. *κατθνάσκει* Bentley, fort. rectius

η

κατθναίσκει, vulgo *καταθνάσκει*, A *καταθνάσκει.* — *Κυθέρη'* C, A *Κυθέρη*, vulgo *Κυθέρει'*. — V. 2. *κατερείκεσθε* Pauw, vulgo *κατερύκεσθε*, C *κατερύσκεσθαι.* — *χίτωνας*, malim *κίθωνας*, ut littera *κ* usque repetatur.

Fr. 63. Mar. Plot. p. 266: „Adonium dimetrum dactylicum catalecticum a Sappho inventum est, unde etiam Sapphicum nuncupatur . . . *ὢ τὸν Ἄδωνιν.*" Videtur hoc ephymnium esse carminis in Adonin fr. 62, cf. etiam ad fr. 108. Marius Victor. II 6. 5 tanquam monometros choriambicos hypercatalectos hos versiculos adscripsit:

O quis ad omnem
Spem Cythereae.

ubi apparet *O quis Adonin* scribendum esse, quod plane firmat Attil. II 12, 1, ubi legitur *o quis adon iero*, sed V exhibet *adone'*.

Fr. 64. Pollux X 124: *Πρώτην δέ φασι χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος εἰποῦσαν· ἐλθόντ' κτλ.* Resp. Ammon. 147: *Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος.* — *πορφυρίαν* codd., vulgo *πορφυρέαν.* — *ἔχοντα* cancellis sepsi, delevit Bentley. — *περθέμενον* Seidler, legebatur *προϊέμενον*, Hartung *ἔλ. ἐξ ὀρ. π. Ἔρωτά | Ϝοὶ προϊέμενον τὰν χλάμυν* – ⏑ – –

Fr. 65. Argum. Theocr. XXVIII: *Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ, παρὰ τὸ Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, τὸ Ῥοδοπάχεες κτλ.* Respicit Philostr. Epist. 71: *Ἡ Σαπφὼ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀεί τινι ἐγκωμίῳ, τὰς καλὰς τῶν παρθένων ἐκείνῳ ὁμοιοῦσα, ὁμοιοῖ δὲ αὐτὸ καὶ τοῖς τῶν Χαρίτων πήχεσιν, ἐπειδὰν ἀποδύσῃ σφῶν τὰς ὠλένας.* Cf. etiam Philostr. Ep. II 1 (infra fr. 129) et Eust. Od. 1429, 58. — *βροδοπάχεες* Schneidewin scripsit.

Fr. 66. Priscian. VI 92: „Econtra tamen in quibusdam ēī pro-

67. [15.]

. . . . *πόλλα δ' ἀνάριθμα ποτήρια*
καλαίφις.

68. [19.]

Κατθάνοισα δὲ κείσεαι πότα, κωὐ μναμοσύνα σέθεν
ἔσσετ' οὔτε τότ' οὔτ' ὔστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων

ductam terminantibus Graeci poetae eus pro es proferentes .... *Ἀρεύς* pro *Ἄρης* (*apeys pro apes* B, *apeys pro apes* Rr, *apers pro APHC* A, *dapeys pro dapes* G, *dareus pro dares* L, *pro APEC* L) ut Sappho: *ΟΔΑΡΕΥC* (ita BDK, odapeyc RA, odareus G, odaneys H, ω *ΔΑΡ* ETΣ l) *ΦΑΙCΕΙ. ΚΕΝΑΦΕCΤΟΝ ΑΓΕΙΝΒΕΙΑ* (ita B, *ΦΑΙCΕΥ. ΚΕΝΑΦΕΣ. ΤΟΝΑΤΕΙΝΒΙΑ* G, *ΦΑΙCΕΥ ΚΕΝΑ ΦΕΣΤΟΝΑΤΕ* iubia A, *ΦΑΙCΕΙ ΚΕΝΑΦΕCΤΟΝΑΤΕΙΝΒΙΑ* DHK, *ΦΑΥΣ. ΕΙΚΗΝΑΦΗCΤΩΝ ΑΓΗΙΝΒΙΑ* Rr, *ΦΗΣ, ΕΙΚΕΝ, ΑΦΗC, ΤΟΝ, ΑΓΝΙΕ, ΒΙΑ* l). Martis nomen latere primus Neue perspexit, itaque *ὁ δ' Ἄρευς* scripsit, *Ἄφαιστον* Hermann, *φαῖσί κεν* et *ἄγην* ego emendavi. Ahrens contra *ὁ δ' Ἄρευς, φαῖσι, κὲν Ἄφ. ἄγεν βίᾳ* vel *φαὶ σέ κεν Ἀφαίστω ἄγην βία*, Hartung *φαῖ ϝέθεν.*

Fr. 67. Athen. XI 460 D: *Καὶ Σαπφὼ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ* (exspectaveram *ἐν τῷ τρίτῳ*) *ἔφη· Πολλὰ κτλ.* — V. 2. *καλαίφις* PVL, cod. Farn. *καλλαῖφις*, fort. *καλλείψεις* vel *καμμάρψεις*, cf. Hesych. *καμμάρψαι· καταλαβεῖν* et *κατέμαρψεν· κατέλαβεν.* Hermann *καὶ φιάλαι*, Hartung *Πολλίῳ δ' ἀν. ποτ. κάλ' ἔφυ*, de vino Pollio interpretatus.

Fr. 68. Stob. Flor. IV 12: *Σαπφοῦς πρὸς ἀπαίδευτον γυναῖκα· Κατθανοῖσα κτλ.* Plutarch. Praec. Coniug. c. 48: *εἰ γὰρ ἡ Σαπφὼ διὰ τὴν ἐν τοῖς μέλεσι καλλιγραφίαν ἐφρόνει τηλικοῦτον, ὥστε γράψαι πρός τινα πλουσίαν· Κατθανοῦσα δὲ κείσεαι, οὐδέ τις μνημοσύνα σέθεν ἔσεται· οὐ γὰρ μετέχεις* (sed AE *παῖδ' ἔχεις*, B *παῖδας ἔ.*) *ῥόδων* (AE *ῥόδον*) *τῶν ἐκ Πιερίης.* Sympos. III 1. c. 2: *Ὅτι γε ταῖς Μούσαις ὁ τῶν ῥόδων στέφανος ἐπιπεφήμισται, μεμνῆσθαί μοι δοκῶ Σαπφοῦς λεγούσης πρός τινα τῶν ἀμούσων καὶ ἀμαθῶν γυναικῶν· Κατθανοῖσα δὲ κ., οὐ γὰρ μετέχεις* (sed *πεδέχεις* Ald. EH Ven. Pal. Vat. An., *πεδέχης* Dübner) *ῥ. τῶν ἐκ Πιερίης.* Sed Aristid. II 508: *Οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινας τῶν εὐδαιμόνων εἶναι δοκουσῶν γυναικῶν μεγαλαυχουμένης καὶ λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἱ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη* videtur alio pertinere, vid. ad Fr. 10 et 32. — V. 1. *κείσεαι πότα, κωὐ μναμοσύνα κτλ.* scripsi, nam neque Stobaei lectio *κείσεαι· οὐδέποκα* (Trinc. *κεῖσθαι· οὐδέ ποτε*, Grotius *κεῖσ'* scripsit, quod metro, neque vero sententiae commodum), neque Plutarchi scriptura *κείσεαι, οὐδέ τις* admittendae. Antea conieci: *κατθανοῖσα δὲ κῇ* (i. e. *ἐκεῖ*) *κείσεαι, οὗ* (i. e. *οὐ*) *μν. σ. ἔσ. οὐδέ ποτ' εἰς ὕστερον*, vel *κῆσ' εἴσεαι, ὦ* i. e. *ibis illuc, ubi*: sed adversatur Plutarchi prior locus, nisi sumas librarios, non scriptorem verba *οὔτε τότ' οὔτ' ὕστερον* praetermisisse. Stobaeo usus Hermann *οὐδέ ποτα*, Plutarcho Spengel *οὐδ' ἔτι τις*, lenem uterque medicinam adhibentes scripsere, audacius Hartung *σέθεν οὐ μναμοσύνα ποτά.* — V. 2. *ἔσσετ'*, Plutarch. *ἔσεται.* — *οὔτε τότ' οὔτ'* Hermann nisi quod *οὔθ'* scripsit, *οὐδέποκ'* Stob., *οὐδέποκ' εἰς* Grotius,

τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κὴν Ἀΐδα δόμοις 899
φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

69.

Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι προσίδοισαν φάος ἀλίω
ἔσσεσθαι σοφίαν πάρθενον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν.

70. [23.]

Τίς δ' ἀγροιῶτίς τοι θέλγει νόον,
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφύρων;

Hartung *οὐδεμί' οὐδ'*. — *βρόδων* Brunck, v. *ῥόδων*. Cf. Orion 140, 18. — *πεδέχεις* Plut. codd., Stob. *μετέχεις*. Clem. Al. Paed. II 213: *ῥόδῳ τὰς Μούσας Σαπφὼ καταστέφει· οὐ γὰρ ἀπ' ἀρχῆς ῥόδων τῶν ἐκ περιεργίας.* quae librorum menda dudum sunt sublata, sed qui *Ἑρμῆν λόγιον* I 428 inspexerit, Cobetum primum hoc vidisse crediderit. — V. 3. *κὴν*, ap. Stob. A Voss. *κεὶν*, Hecker *κῆς*. — *Ἀΐδα*, *ἀΐδαο* A, deinde Voss. *δομοφοίτασις*. — V. 4. *πεδ'* Salmasius, v. *παῖδ'*. — V. 5. *ἐκπεποταμένα* A Voss., vulgo *ἐκπεποταμέναν* (Gesner ex interpol. *οὐδεὶς δέ σε βλέψει παῖδ' ἀμ. ν. ἐκπεποταμέναν*).

Fr. 69. Chrysipp. *περὶ ἀποφατικῶν* 13: *εἰ Σαπφὼ οὕτως ἀπεφήνατο· Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι κτλ.*, ubi Ahrens *δοκίμωμι* scripsit, quam formam Choerobosc. Epim. II 842. Cram. An. Ox. IV 341, 20 memorant, legiturque in Balbillae carmine in Memnonis colosso: *ἀλλ' ἔγω οὐ δοκίμωμι σέθεν.* At nulla est causa, cur alteram formam Aeolensibus abiudicemus, qui ad eundem modum etiam *δίδοιμι*, et similiter *γέλαιμι*, *πλάναιμι*, *πάλαιμι* dixerunt, quae exempla locupletibus testimoniis firmata sunt: ac tuetur has formas etiam L. Hirzel de dial. Aeol. p. 24 et 56. Aliud exemplum supra fr. 37 extat, ubi in tradita scriptura *δοκεῖ μοι* vel *δοκίμοι* vel *δοκίμοιμ(ι)* delitescit; ac tertia quidem persona bis legitur in Theocriti carmine melico XXX v. 25 et 26, ubi in codice eadem corruptela *δοκεῖ μοι* reperta, item participium *δοκίμοις* apud Theocr. XXIX 19 restituendum esse suspicatus sum. Est haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 68. — V. 2. *ἔσσεσθαι*, Hecker *γένεσθαι* requirit.

Fr. 70. Athen. I 21 C: *Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει· τίς δ' ἀγριῶτίς* (*ἀγροιῶτις* BC) *τοι θέλγει νόον οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκεν* (*ἕλκειν* BC) *ἐ. τ. σφ.* Cf. Eust. 1916, 49 ubi *ἀγροιῶτις* legitur et *τοι* omissum, Philemon 61 ubi *ἀγρειῶτις* et *ἕλκει*, pariterque *τοι* om. Respicit huc Maxim. Tyr. XXIV 9: *Κωμῳδεῖ* (*Σωκράτης*) *σχῆμά που καὶ κατάκλισιν σοφιστοῦ, καὶ αὕτη* (*Σαπφώ*)· *τίς δ' ἀγροιῶτιν* (cod. Par. *δὲ ἀγροιωτειν*) *ἐπεμμένα στόλην*, quibus plerique ita usi sunt, ut coniungerent cum fragmento apud Athenaeum, velut ipse olim conieci: (*Ἄτθι*), *τίς δέ σ' ἀγροιῶτις ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα Σπόλαν . . . θέλγει νόον . . . οὐκ ἐπ. κτλ.* Ahrens (*Ἄτθι*) *τίς δ' ἀγρόωτίν σε νόον θέλγει ἐπεμμένα οὐκ ἐπ.*, Hartung *τίς θέλγει νόον ἀγροιοτέρα τοι σπολάδ' ἐμμένα.* sed Maximus videtur memoriter sententiam tantum indicavisse, versus 1 fortasse fuit:

Τίς δὲ θέλγει ἀγροιῶτις ⏑ – – ⏑ ⏑ *τοι νόον.*

V. 2. *ἐπισταμένα* et *ἕλκην* Neue, vulgo *ἐπισταμένη* et *ἕλκειν*.

*71. 900

Ἥρων ἐξεδίδαξ' ἐκ Γυάρων τὰν τανυσίδρομον.

72. [29.]

. . . . *Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων*
ὄργαν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω . . . .

73.

. . . . *Αὐτὰρ ὀραῖαι στεφανηπλόκευν.*

74. [81.]

. . . . *Σύ τε κἄμος θεράπων Ἔρος.*

---

75. [20.] 901

Ἀλλ' ἔων φίλος ἄμμιν (ἄλλο)
λέχος ἄρνυσο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω ξυνοίκην
νέῳ γ' ἔσσα γεραιτέρα.

Fr. 71. Ald. Cornu Cop. 268 B: *Τὴν δὲ αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι προσθέσει τοῦ ν ἐποίουν τὴν Λητών, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ· ἡρὼν ἐξεδίδαξε γυάρων ※ τὴν ἀννοδρόμον·· αἰτιατικῶς γάρ ἐστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς ἡρώ.* Sapphus haud dubie est versus, quem correxi, Hermann *Ἥρων ἐξεδίδαξεν γυάλων τὰν ἀννσίδρομον* (vel *ταναόδρομον*), Ahrens *Ἥρων ἐξεδίδαξεν ἄγρωστιν ἀνύδρομον*, Hartung *Ἥρων ἐξεδίδαξεν Γυάρω τὰν ταναΰδρομον.*

Fr. 72. Et. M. 2, 43: *Ἀβακής· . . . κέχρηται αὐτῷ Σαπφώ, οἷον· Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν* (DVa *ἔμμιν*) *παλιγκότων ὀργάνων ἀλλ' ἀβακὴν τὰν φρένα* (DVa *παμφρένα*) *ἔχω, ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ πρᾶον.* — *ἔμμι* et *ὄργαν* (*ὀργὰν*) emendavit Ursinus, *ἀβάκην* Neue. Cf. Cram. An. Ox. IV 278, 25.

Fr. 73. Schol. Aristoph. Thesmoph. 401: *Νεωτέρων καὶ ἐρωτικῶν τὸ στεφανηπλοκεῖν· πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι ἐστεφανηπλόκουν αἱ παλαιαί. Σαπφώ· αυταόρα αιστεφανηπλόκουν*, quae correxi, similiter Hermann. Ahrens *αὖτα δ' ὠράα* (vel *αὖτα ἐραῖσ'*) *ἐστεφανηπλόκην*, Hartung *αὖτα | ὡραία στεφανηπλόκευν.*

Fr. 74. Maxim. Tyr. XXIV 9: *Τὸν Ἔρωτά φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει οὐ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντα εἶναι· λέγει που καὶ Σαπφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ᾄσματι· σύ τε καλὸς θ. Ἔρως*, sed cod. Par. *μ* supra *λ* exhibet, scribendum igitur *κάμὸς* (*κἄμος*) *θεράπων Ἔρος*, Hermann *σύ τοι καλός.*

Fr. 75. Stob. Flor. LXXI 4: *Σαπφοῦς.* et Apostol. II 52, 6. — Quatuor versus discripsi, vulgo bini copulantur, qui asclepiadei maiores esse videantur: et priorem quidem facile ad hunc numerum revocaveris, alter plane refragatur. — V. 1. *ἄμμιν* Neue, vulgo *ἀμῖν.* — *ἄλλο* adieci. — V. 2. *ἄρνυσο*, AB *ἄρνησον*, Neue *ἄρνυσσο.* — V. 3. *ξυνοίκην*, Stob. *ξυνοικεῖν*, Apost. *ξυνοκεῖν.* — V. 4. *νέῳ γ' ἔσσα* scripsi, nam *νέῳ* prorsus necessarium. *ἔσσα* Vind., *οὖσα* vulgo, sed AB *νε' οὖσα.*

τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κὴν Ἀΐδα δόμοις 899
φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

69.

Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι προσίδοισαν φάος ἀλίω
ἔσσεσθαι σοφίαν πάρθενον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν.

70. [23.]

Τίς δ' ἀγροιῶτίς τοι θέλγει νόον,
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφύρων;

Hartung οὐδεμί' οὐδ'. — βρόδων Brunck, v. ῥόδων. Cf. Orion 140, 18. — πεδέχεις Plut. codd., Stob. μετέχεις. Clem. Al. Paed. II 213: ῥόδῳ τὰς Μούσας Σαπφὼ καταστέφει· οὐ γὰρ ἀπ' ἀρχῆς ῥόδων τῶν ἐκ περιεργίας. quae librorum menda dudum sunt sublata, sed qui Ἑρμῆν λόγιον I 428 inspexerit, Cobetum primum hoc vidisse crediderit. — V. 3. κήν, ap. Stob. A Voss. κεῖν, Hecker κῆς. — Ἀΐδα, ἀΐδαο A, deinde Voss. δομοφοίτασις. — V. 4. πεδ' Salmasius, v. παῖδ'. — V. 5. ἐκπεποταμένα A Voss., vulgo ἐκπεποταμέναν (Gesner ex interpol. οὐδεὶς δέ σε βλέψει παῖδ' ἀμ. ν. ἐκπεποταμέναν).

Fr. 69. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν 13: εἰ Σαπφὼ οὕτως ἀπεφήνατο· Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι κτλ., ubi Ahrens δοκίμωμι scripsit, quam formam Choerobosc. Epim. II 842. Cram. An. Ox. IV 341, 20 memorant, legiturque in Balbillae carmine in Memnonis colosso: ἀλλ' ἔγω οὐ δοκίμωμι σέθεν. At nulla est causa, cur alteram formam Aeolensibus abiudicemus, qui ad eundem modum etiam δίδοιμι, et similiter γέλαιμι, πλάναιμι, πάλαιμι dixerunt, quae exempla locupletibus testimoniis firmata sunt: ac tuetur has formas etiam L. Hirzel de dial. Aeol. p. 24 et 56. Aliud exemplum supra fr. 37 extat, ubi in tradita scriptura δοκεῖ μοι vel δοκίμοι vel δοκίμοιμ(ι) delitescit; ac tertia quidem persona bis legitur in Theocriti carmine melico XXX v. 25 et 26, ubi in codice eadem corruptela δοκεῖ μοι reperta, item participium δοκίμοις apud Theocr. XXIX 19 restituendum esse suspicatus sum. Est haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 68. — V. 2. ἔσσεσθαι, Hecker γένεσθαι requirit.

Fr. 70. Athen. I 21 C: Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει· τίς δ' ἀγριῶτίς (ἀγροιῶτις BC) τοι θέλγει νόον οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκεν (ἕλκειν BC) ἐ. τ. σφ. Cf. Eust. 1916, 49 ubi ἀγροιῶτις legitur et τοι omissum, Philemon 61 ubi ἀγρειῶτις et ἕλκει, pariterque τοι om. Respicit huc Maxim. Tyr. XXIV 9: Κωμῳδεῖ (Σωκράτης) σχῆμά που καὶ κατάκλισιν σοφιστοῦ, καὶ αὕτη (Σαπφώ)· τίς δ' ἀγροιῶτιν (cod. Par. δὲ ἀγροιωτειν) ἐπεμμένα στόλην, quibus plerique ita usi sunt, ut coniungerent cum fragmento apud Athenaeum, velut ipse olim conieci: (Ἄτθι), τίς δέ σ' ἀγροιῶτις ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα Σπόλαν . . . θέλγει νόον . . . οὐκ ἐπ. κτλ. Ahrens (Ἄτθι) τίς δ' ἀγρόωτίν σε νόον θέλγει ἐπεμμένα οὐκ ἐπ., Hartung τίς θέλγει νόον ἀγροιοτέρα τοι σπολάδ' ἐμμένα. sed Maximus videtur memoriter sententiam tantum indicavisse, versus 1 fortasse fuit:

Τίς δὲ θέλγει ἀγροιῶτις ⏑ – – ⏑ ⏑ τοι νόον.

V. 2. ἐπισταμένα et ἕλκην Neue, vulgo ἐπισταμένη et ἕλκειν.

*71. 900

Ἥρων ἐξεδίδαξ' ἐκ Γυάρων τὰν τανυσίδρομον.

72. [29.]

. . . . Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
ὄργαν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω . . . .

73.

. . . . Αὐτὰρ ὀραῖαι στεφανηπλόκευν.

74. [81.]

. . . . Σύ τε κἄμος θεράπων Ἔρος.

---

75. [20.] 901

Ἀλλ' ἔων φίλος ἄμμιν (ἄλλο)
λέχος ἄρνυσο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω ξυνοίκην
νέῳ γ' ἔσσα γεραιτέρα.

Fr. 71. Ald. Cornu Cop. 268 B: *Τὴν δὲ αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι προσθέσει τοῦ ν̄ ἐποίουν τὴν Λητών, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ· ἡρῶν ἐξεδίδαξε γυάρων ※ τὴν ἀννοδρόμον·· αἰτιατικῶς γάρ ἐστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς ἡρώ.* Sapphus haud dubie est versus, quem correxi, Hermann *Ἥρων ἐξεδίδαξεν γυάλων τὰν ἀνυσίδρομον* (vel *ταναόδρομον*), Ahrens *Ἥρων ἐξεδίδαξεν ἄγρωστιν ἀνύδρομον*, Hartung *Ἥρων ἐξεδίδαξεν Γυάρω τὰν ταναΰδρομον.*

Fr. 72. Et. M. 2, 43: *Ἀβακής· . . . κέχρηται αὐτῷ Σαπφώ, οἷον· Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν* (DVa *ἔμμιν*) *παλιγκότων ὀργάνων ἀλλ' ἀβακὴν τὰν φρένα* (DVa *παμφρένα*) *ἔχω, ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ πρᾷον.* — *ἔμμι* et *ὄργαν* (*ὀργὰν*) emendavit Ursinus, *ἀβάκην* Neue. Cf. Cram. An. Ox. IV 278, 25.

Fr. 73. Schol. Aristoph. Thesmoph. 401: *Νεωτέρων καὶ ἐρωτικῶν τὸ στεφανηπλοκεῖν· πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι ἐστεφανηπλόκουν αἱ παλαιαί. Σαπφώ· αυταόρα αιστεφανηπλόκουν*, quae correxi, similiter Hermann. Ahrens *αὖτα δ' ὡράα* (vel *αὖτα ἐραῖσ'*) *ἐστεφανηπλόκην*, Hartung *αὖτα | ὡραία στεφανηπλόκευν.*

Fr. 74. Maxim. Tyr. XXIV 9: *Τὸν Ἔρωτά φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει οὐ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντα εἶναι· λέγει που καὶ Σαπφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ᾄσματι· σύ τε καλὸς θ. Ἔρως*, sed cod. Par. *μ* supra *λ* exhibet, scribendum igitur *κάμὸς* (*κἄμος*) *θεράπων Ἔρος*, Hermann *σύ τοι καλός.*

Fr. 75. Stob. Flor. LXXI 4: *Σαπφοῦς.* et Apostol. II 52, 6. — Quatuor versus discripsi, vulgo bini copulantur, qui asclepiadei maiores esse videantur: et priorem quidem facile ad hunc numerum revocaveris, alter plane refragatur. — V. 1. *ἄμμιν* Neue, vulgo *ἀμῖν.* — *ἄλλο* adieci. — V. 2. *ἄρνυσο*, AB *ἄρνησον*, Neue *ἄρνυσσο.* — V. 3. *ξυνοίκην*, Stob. *ξυνοικεῖν*, Apost. *ξυνοκεῖν.* — V. 4. *νέῳ γ' ἔσσα* scripsi, nam *νέῳ* prorsus necessarium. *ἔσσα* Vind., *οὖσα* vulgo, sed AB *νε' οὖσα.*

76. [42.]

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίννως.

77. [42.]

Ἀσαροτέρας οὔδαμ' ἐπ', ὦ Ἔραννα, σέθεν τύχοισα.

— *γεραιτέρα*, Vind. *γερατέρα*, Ursinus *γεραιτέρῳ* et supra *νεώτερος*. — Olim conieci singulos versus ex binis glyconeis constare, itaque v. 1 *ἄμμεσιν* et v. 2 *ξυνοίκην νέῳ εὖσα* scripsi, contra Ahrens *ἄρνησο* et *ξυνοῖκην* (Schneidewin auctore Hermanno *ξυνϜοῖκην*), quod postea ipse improbavit, scribens: *ἀλλ' ἐ. φ. ἄμμεσιν* | *λ. ἄ. ν.* | *οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω νέῳ* | *ξυνοίκειτα γερ.*, unde Hartung *ἔγω σοίγε συνοίκεισα γερ.*

Fr. 76. Hephaest. 64: *Καὶ τετράμετρα δὲ (ἀπὸ μείζονος ἰωνικὰ) ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν· καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δ' Αἰολικόν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο, οἷον· Εὐμ. κτλ. Ἀσαρότ. κτλ.* vulgo haec in unum coniungunt, mihi Hephaestio duorum carminum initia attulisse videtur. — *Μνασιδίκα* om. Fl. et ut videtur pars codd., sed exhibet A, item Longinus, qui in Prolegom. ad Heph. p. 139 affert hunc versum (ubi S *ἀσσαρομέτρα Μνασιδικά*). — *Γυρίννως* AP, ut Toup emendaverat, *γυρίννω* HS Long., *γηρύννω* E, *γυρίνω* Fl, *γυρήνῳ* Turn., *ἀργυρίννω* N, *γηρίνως καὶ* C, qui si revera *καὶ* exhibet, hoc quoque argumento est, versus separandos esse. De hoc nomine cf. Etym. M. 243, 51: *Γυριννώ* (M hic et infra *γυρινώ*). *ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρῖνος, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, Γυριννώ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ, καὶ κλέος Κλεὼ καὶ Κλειώ.* Maximus Tyrius XXIV 8 *Γύριννaν* vocat, quemadmodum *Σαπφώ* etiam *Ψάπφα* dicitur. Denique hunc versum cum insigni-scripturae varietate exhibet Cornu Copiae Aldi p. 268 B: *Καὶ πάλιν· Ἀμορφότερον Μναῖδος, καὶ τῆς ἁπλῶς πυρινῶς. ἔστιν ἡ Μναῒς αὕτη καὶ ἡ Πυρινὼ ὀνόματα κύρια.* Nomen *Μνασιδίκα*, quamquam non insolens, tamen non comparet, ubi Sapphus sodales enumerantur: at *Μναΐς*, quod nomen Aldi grammaticus suppeditat, non minus dubium: hanc puellam ab Ovidio memoratam esse credunt Heroid. XV 15, verum ibi hoc nomen ex manifesta interpolatione ortum: vel sic tamen suspicor legendum esse *Εὐμορφοτέρα, Μνᾶϊ* (vel *Μνᾶσι*), *δόκεις τᾶς ἀπάλας Γυρίννως*. Ahrens *Μνᾶς, Δίκα, τᾶς ἀ. Γ.* coniecit.

Fr. 77. Hephaestio ib.: *ἀσαροτέρας οὔδαμ' ἐπ', ὦ Ἔραννα, σέθεν τύχοισα* scripsi Hermannum secutus, id quod fere firmat scholiasta, qui dicit: *ὃ δὲ θέλει τοιοῦτόν ἐστι· βλαβερωτέρας ἀντὶ τοῦ αὐτῇ* (haec tria verba deleo, fuit in marg. adscriptum *ἄσῃ* vel *ἄσα ἀντὶ τοῦ ἄτῃ*) *οὐδαμῶς μοῦ* (leg. *σοῦ*) *ποτε εἰρήνης σέθεν* (leg. *Εἰρήνῃ* et deleas *σέθεν*) *ἐπιτυχοῦσα*. Libri variant, A *ἀσαροτερασουδαμ' ἀπ' ὤρανα*, C *ἀσαρωτέρα σουδαμὰ πωρανα*, P *ἀσαρωτέρας οὔδαμ' ἀπ' ὤρανα*, S *ἀσαρωτέρας οὐδάμ' πωρανα*, M *ἀσσαροτέρας οὐδ' ἅμα πώρανα*, N *ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἅμ' ἐπ' ὤρανε*, FlBH *ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἅμ' ἐπώραναν*. Deinde *τυχοῖσα* SNH, *τυχοῖσαν* CPM, *τυχοῦσα* BFl. Blomfield *ἀσαροτέρας οὐδαμά πω, Ἔραννα, σέθεν τύχοις ἄν*, quod probavit Hermann, nisi quod *Ἔραννα* scripsit, idem tamen etiam *οὐδάμ' ἔπ', ὦ Ἔραννα* proposuit. Ahrens *οὐδάμ' ἔτ', ὦ Ἔραννα*, Hecker *τυχοίσας* requirit, Hartung *Ἔραννα* proprium esse nomen censet, denique Westphal novo modo conformavit, sed non satis assequor, quid sibi velit. Scholiasta autem non legit *ὦ Ἔραννα*, sed proprium nomen *Εἴρηνα* vel potius *Εἴραννα*, dicit enim *ὥσπερ δὲ Ἀφροδίτη Ἀφρόδιτα φασὶ συστέλλοντες τὸ ᾱ, οὕτω*

78. [44.] 902

Σὺ δὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, περθέσθ' ἐράταις φόβαισιν,
ὄρπακας ἀνήτοιο συνέρραισ' ἀπάλαισι χέρσιν·
εὐάνθεσιν ἐκ γὰρ πέλεται καὶ χάριτος μακαιρᾶν
μᾶλλον προτέρην· ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται.

79. [43.] 903

Ἔγω δὲ φίλημ' ἀβροσύναν, καί μοι . . . τὸ λάμπρον
ἔρος . . . ἀελίω καὶ τὸ κάλον λέλογχεν.

καὶ τὸ εἰρήνη εἴρηνα. Nomen hoc muliebre haud infrequens, sed ut videtur recentiore demum tempore usitatum: possis coniicere Ἤριννα, quod nomen alias quoque similiter depravatum, sed nimis hoc incertum, itaque satius duxi nihil novare.

Fr. 78. Athen. XV 674 E: Σαπφὼ δ' ἁπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς, λέγουσα τάδε· Σὺ δὲ στεφάνοις ὤδικα παρθέσθ' ἐρ. φ. ὄρ. ἀνήτω συνερραὶς ἀπαλλαγείσῃ (sic Cant. L, ἀπαλλαγίσῃ A) χ. εὐάνθεα γὰρ π. καὶ χάριτες (sic AB, χάριστε Cant. L) μάκαιρα μ. προτέρηνα στεφάνω τοῖσι (sic B, στεφανώτοισι Cant. L) δαπυστρέφονται (sic Cant. L, δεπυστρ. B). Ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας. — V. 1. ὦ Δίκα Welcker, περθέσθ' Seidler. Hermanno non satis fecit Welckeri coniectura, itaque ὦ δέμα suspicatus est legendum esse, comparans Hesychium: ὦ δέμα, ὦ αὐτή, ubi αὕτη corrigit. Ego aliquando conieci Δώριχα, nam poetriam fratris Charaxi amicam non tantum contumelia affecisse (vid. fr. 138), sed eadem etiam familiariter usum esse mihi videor ex Posidippi versibus apud Ath. XIII 596 C colligere: Δωρίχα, ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κεκόνισθ' ὅ τε δεσμὸς χαίτης . . . Σαπφῷαι δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν ᾠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες. — V. 2. ὄρπακας, vulgo ὅρπακας. — ἀνήτοιο συνέρραισ' scripsi (et συνέρραισ' etiam Schweighaeuser), Ahrens ἀνήτοιο συνόρραισ', Hermann ἀνήτω συνεέρραισ', Meineke ἀνήτω συνεῖρραισ', quod improbandum. Huc respicit Schol. Theocr. VII 63: ἀνητίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ. adde Poll. VI 107 (vid. infra fr. 128). — ἀπάλαισι Casaubonus correxit. — V. 3. εὐάνθεσιν ἐκ γὰρ πέλεται καὶ χάριτος μακαιρᾶν Μᾶλλον προτέρην scripsi, Athenaei interpretationem secutus: προτέρην χάριτος μακαιρᾶν satis tuetur προτερεῖν τῆς ὁδοῦ, alia; ἐκπέλεται componas cum Sophocleo ἐκπέλει. Deinde recepi Casauboni emendationem ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται, quamquam insolens est structura, nam ἀστεφανώτοις γὰρ ἀπυστρέφονται potius dici oportebat. Locum depravatum alii aliter expedire conati sunt, Neue εὐάνθεα γὰρ καὶ κεχάρισται μακάρεσσι τοῖσι Μᾶλλον προτέλῃ', Seidler εὐάνθεα μὲν γὰρ π. κεὐχάριστ' ἐς μακαίρας μᾶλλον προτόρην, Hermann εὐανθεῖα γ. π. κ. χάριτες μακαίρᾳ μ. προτόρην, Ahrens εὐάνθεα γὰρ (θεᾶν) π. καὶ χάριτος μακαιρᾶν μ. προτέρην, Hartung εὐάνθεα γὰρ καὶ μεμέληται Χάρισιν μακαίραις μᾶλλον προτόρην. Blass Hermannum sequitur, nisi quod καὶ χάρις ἐς μακαίρας scripsit.

Fr. 79. Athen. XV 687 A: καίτοι Σαπφώ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὖσα καὶ ποιήτρια, ὅμως ᾐδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν λέγουσα ὧδε· Ἔγω δὲ φίλημ' κτλ. φανερὸν ποιοῦσα πᾶσιν ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ. ταῦτα δ' ἐστίν

80. [45.]

Ὁ πλοῦτος ἄνευ σεῦ γ' ἀρέτα 'στ' οὐκ ἀσίνης πάροικος.

81. [54.]

Καμ μέν τε τύλαν κασπολέω.

82. [72.]

Αὔτα δὲ σὺ Καλλιόπα.

83. [86.] 904

Δαύοις ἀπάλας ἑτάρας
ἐν στήθεσιν . . . .

οἰκεῖα τῆς ἀρετῆς. Sapphus locum om. C. — V. 1. *ἀβροσύναν* B, legebatur *ἀβροσύναν*, praeterea B *φίλημμι*, A *φίλημμι*, Cant. L *φιλήμμια βροσύναν*. — V. 2. *ἔρος ἀελίω* A, *ἔρο σαελίω* B, *ἔρις ἀελίω* Cant. L. Lacunas indicavi, videtur scribendum *καί μοι ὔμως* (vel *ὔμοι*) *τὸ λάμπρον Ἔρος δοκίμοιμ' ἀελίω κτλ.* Sententiam loci explanat Athenaeus. Ad hoc carmen fort. referendum fr. 80. Ahrens . . *ἀβροσύναν* . . . *ἔγω δὲ φίλημ', ἔστε κέ μοι τὸ λάμπρον Πρὸς ἀελίω καὶ τὸ κάλον λελόγχῃ*, Hartung *καί μοι ἔρως τὸ λάμπρον φάος ποτόρην ἀελίω, ἅς τὸ κάλον λέλογχεν.* Blass post *ἀβροσύναν* lacunam statuens *καὶ μοι | τὸ λάμπρον ἔρως ἀελίω κτλ.*

Fr. 80. Schol. Pind. Ol. II 96: *Καὶ ἡ Σαπφώ· πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀσινὴς πάροικος· ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τὸ ἄκρον· τοῦτο προσεῖναι τῷ Θήρωνι μαρτυρεῖ.* quae descripsit Schol. rec. ad v. 93: *Καὶ Σαπφώ· ὁ πλοῦτος ἀ. ἀ. οὐκ ἀγαθὸς σύνοικος. ἡ δ' . . . ἄκρον κτλ.* et Pseudoplut. de nobil. c. 5. Denique Schol. Pyth. V 1: *ὁ πλ. ἀ. ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος.* — *ἄνευ σεῦ γ' ἀρέτα 'στ'* emendavi traditam lectionem *ἄνευ ἀρετᾶς*, antea *ἄνευθ' ἔων ἀρέτας* scripsi, Neue *ἄνευ τᾶς*. Non recte homines docti in illis *ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κτλ.* quae scholiastae sunt, Sapphus verba sibi visi sunt deprehendisse, id quod etiam Ahrens animadvertit. Hermann *ἄνευθ' ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος | ἁ δ' ἀμφοτέρων κρᾶσις ἔχησι τἄκρον | εὐδαιμονίας.*

Fr. 81. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 39, 27: *τύλη . . . μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν τύλαν σπολέω μέλεα* (fr. 50)· *κἂν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα. οὐ γὰρ ὁ τε σύνδεσμος.* quae emendavi et separavi a fr. 50. Conf. Hesych.: *Κασπολέω, ὑποστρέφω*, ubi Hermann *ἐπιστορέσω* correxit (leg. *ὑποστορέσω*). *Μέν τε* i. e. *μέντοι* secundum epicorum consuetudinem etiam Lesbii poetae adhibent, cf. Fr. adesp. 55 A 2. Adde Hellad. ap. Phot. Bibl. 532 (quamquam is, ubi parapleromatica sit, το in usu fuisse tradit). Antea suspicatus sum formam reduplicatione auctam *μὲν τετύλαν* restituendam esse, quam suspicionem iam abieci. Seidler, qui coniunxit cum fr. 50, *καί μέν τε τύλᾳ κατα|σπολέαι*, Lehrs scripsit *ἀσάμενον τύλᾳ κασπολέω*, quod alios sic intellexisse credit, ac si *τ' ὕλᾳ* scriptum fuerit. Ahrens *καὶ ἐν α'· ἐν τὲ τύλᾳ κασπολέοισα*, Hartung *ἄν τε τύλαν κασπολέῃ.*

Fr. 82. Hephaest. 85: *Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι, εἰ ἀπὸ σπονδείων ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς· Αὔτὰ δὲ σὺ Κ. τοῦ προσοδιακοῦ ἓν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον.* Repetit Schol.

Fr. 83. Et. M. 250, 10: *Δαύω, τὸ κοιμῶμαι· Σαπφώ· Δαύοις*

84. [77.]

Δεῦρο δηὖτε Μοῖσαι, χρύσιον λίποισαι.

*85. [76.]

Ἔστι μοι κάλα πάϊς, χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφέρην ἔχοισα μόρφαν, Κλῆϊς ’ἀγαπάτα,
ἀντὶ τᾶς ἔγω οὐδὲ Λυδίαν παῖσαν οὐδ’ ἔραννναν.

86. [80.]

. . . . Πόλλα μοι τὰν
Πωλυανάκτιδα παῖδα χαίρην.

ἀπ. κτλ. (V *δαύοισα καλλὰς ἐτάρασσεν*, etiam Miller Misc. 82 *ἐτάρασσεν*)· *λέγει δὲ Ἡρωδιανός, ὅτι ἅπαξ κεῖται ἡ λέξις παρὰ Σαπφοῖ.* Fort. *δαύοισ’* scribendum. — *ἐτάρας*, Hartung *ἐράτας*.

Fr. 84. Hephaest. 102: *Καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο ἡ Σαπφὼ πεποίηκε· Δεῦρο κτλ.* — *δηὖτε*, *δηῦτε* Fl et libri, *δεῦτε* vulgo. — *χρύσιον* Ahrens, legebatur *χρύσεον*.

Fr. 85. Hephaest. 95: *Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰαμβικοῦ ἐφθημιμεροῦς, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομήν, γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν· ἔστι κτλ. Τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὕτως σύγκειται, ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τοῦ ἐφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ* (Hephaestio igitur v. 2 videtur *ἁ Κλῆϊς ἀγαπάτα* legisse). *Τὸ δὲ πρῶτον διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομήν, ἐγένετο προκαταληκτικόν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς· ἔστι μ. κ. π. καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου τοῦ· χρυσ. ἀνθ., τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου ἀντὶ τ. ἐ. οὐ. Λυδίαν, καὶ βραχυκαταλήκτου· πᾶσαν οὐδ’ ἐρ.* Sed sunt hi versus trochaici, nam v. 1 *χρυσίοισι* et v. 3 *Λυδίαν* per synizesin sunt pronuntianda, ut carere possimus Hermanni coniectura, qui v. 3 *ἀντὶ* delet et *ἅπασαν* corrigit. — V. 1. *χρυσίοισιν* Ahrens, legebatur *χρυσέοισιν*. — *ἀνθέμοισι*, Fl cod. Rhed. *ἀνθέσμοισιν*. — V. 2. *ἐμφέρην* scripsi, legebatur *ἐμφερῆ*. — *ἔχοισα*. Schol. Fl Turn. *ἔχουσα*. — *μόρφαν*, Fl Turn. *μορφήν*. — *Κλῆϊς ’ἀγαπάτα* scripsi, idem nomen Sapphus matri fuit (Suid. *μητρὸς Κλειδός*, et epigr. in IX lyricos *Κληΐδος μητρός*), quod non a *κλείω claudo*, sed a *κλέω cano* descendit, quemadmodum *Κλειώ* Musa dicta. Cum forma *Κλῆϊς* componas *πνήει* in Balbillae carmine, nisi forte *Κλεῦϊς* praestat (i. e. *ΚλέϜις*). Contra *Κλᾶϊς ἀγαπάτα* Neue (Bentley *Κλεῖς ἀγαπατά*), legebatur *Κλεῖς* (A *κλεΐς*) *ἀγαπατά* (Fl Urs. *ἀγαπητά*), Ahrens *Κλεΐς⋅μόνα ’γαπάτα*, Christ *Κλέηϊς* praefert. Ego psilosin, quam libri tuentur, restitui, sed virgula addita, ne quem crasis lateat. — V. 3. *τᾶς*, ap. Heph. altero loco *τὰς*, Turn. *τᾶς δ’* et *τὰς δ’*. — *οὐδὲ*, Fl cod. Mon. *οὐ*. — *Λυδίαν*, Fl altero loco *λυδίας*, Mon, *λιδίαν*. — *παῖσαν* dedi auctore Ahrensio, qui *ἄπαισαν* desiderat, libri *πᾶσαν*, om. E pr. Turn. — *ἔραννναν* scripsi accentu retracto, cf. fr. 88. *ἐράνναν* A sec. loco, priore *ἐρανναν*, vulgo *ἐραννάν*, Mon. *ἀραννάν*. Hoc nomine *Lesbum* dicere videtur Sappho (cf. Mosch. III 90), nam *Sapphus* hos esse versus apparet.

Fr. 86. Maxim. Tyr. XXIV 9: *Νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ Σαπφὼ Γοργοῖ καὶ Ἀνδρομέδᾳ, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σω-*

ὠρχεῦντ' ἀπάλοις ἀμφ' ἐρόεντα βῶμον,
πόας τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι.

*55.

Ἄβρα δηὖτε παχήᾳ σπόλᾳ ἀλλόμαν.

56. [30.]

Φαῖσι δή ποτα Λήδαν ὑακίνθινον
πεπυκαδμένον ὤϊον 896
εὔρην.

συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς· τὰ μὲν γὰρ ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν βάσεως, οἷον· Κρῆσσαι . . . βῶμον. — V. 3. ibidem leg. 65: Παρατηρεῖν δὲ χρή, ὅτι τὴν πρώτην (τῶν τετραμέτρων) συζυγίαν καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν (οἱ Αἰολεῖς), ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις· Πόας κτλ. Sapphus haud dubie sunt versus. — V. 1. ποτ' ὤδ' scripsi, vulgo ποθ' ὤδ', sed A οὔδ', P οὔδ'. — V. 2. ὠρχεῦντ' HSA, ἀρχεῦθ' C, ἀρχευντ' Fl, ὠρχεῦνθ' vulgo, ὤρχηντ' Ahrens, fortasse recte, nam alias quoque hae formae a librariis sunt confusae. — ἀπάλοις Fl, vulgo ἀπαλοῖς. — V. 3. μάτεισαι Turn. CAPSE, μάτοισαι DH, μάτοισαν FIBE in marg.

Fr. 55. Herodian. περὶ μον. λέξ. 26, 21: ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τὸ . . . . καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγχης πάλαι ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην. Sapphoni tribui et correxi versum, nisi quod prius πάχῃ scripsi, ut esset tetrameter aeolicus. Alcaeo tribuit Cramer scribens Ἀβρᾱδάτῃ(τᾳ) ἐπ' ἐγχεσπάλῳ ἀλλόμαν, Hartung ἄβρα δηὖτε πεδ' ἐσπέραν | ἀλλόμαν.

Fr. 56. Et. M. 822, 39: Ὠϊόν, δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ᾠὸν τὸ ῑ ἔχει, ὅτι εὕρηται τὸ ῑ κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ· Φασὶ . . . ὤϊον. ubi cod. Par. 364 pro δή ποτε exhibet γὰρ ποταμόν, 178 δὴ ποταμόν, deinde ληδανὸν DVM Call. Miller Misc. 316 δὴ τωταμὸν λίθινον. Item Zonar. 1879 ubi δὴ ποταμὸν. Cf. Athen. II 57 D: Σαπφὼ δὲ αὐτὸ (τὸ ᾠὸν) τρισυλλάβως καλεῖ· φασὶ δή ποτε Λήδαν ὤϊον εὑρεῖν. Adde Eust. 1686, 49. — V. 1. φαῖσι δή ποτα Neue, vulgo φασὶ δὴ ποτε. — V. 2. ὤιον εὔρην, vulgo εὑρεῖν, quod correxit Neue. Verborum ordinem, quem praebet epitome Ath. quamvis passim ea in re non satis fide digna, cum Neuio restitui, nam quod in Et. M. scriptum εὑρεῖν ὤιον ambiguitate laborat, ut nescias ὤιον tribus an duabus syllabis sit enuntiandum, nisi forte grammaticus alia quae sequebantur subiecit quae librarii omiserunt; et imperfectum esse enuntiatum πεπυκαδμένον indicio est. Fortasse scribendum εὔρην ὀν λιθίνῳ βώμῳ ὑπ' ἔρνεσιν, siquidem vasculorum picturae Ledam exhibent astantem arae, cui ovum impositum, additis praeterea ramulis vel taeniis, vid. Kekulé über ein griechisches Vasengemälde. Bonn 1879. Neue ὑαικίνθινον, quamvis offendat, non iam ausim tentare. In proecdosi scripsi Hermannum fere secutus ὑακινθίνων | (ὑπ' ἀνθέων) πεπυκαδμένον | εὔρην ὤϊον (Cobet ὑακίνθῳ πεπ. scripsit), ac praeterea suspicatus sum fr. 112, quod ibid. adscripsit Athenaeus: καὶ πάλιν ὠΐου πολὺ λευκότερον, continuo his subiungendum esse:

εὔρην ὤϊον ὠΐω
πόλυ λευκότερον ‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒

Hermann φασὶ δή ποθ' ὑπ' ἀνθέων ὑακινθίνων Λήδαν ὤϊον εὑρεῖν

57. [39.]

Ὀφθάλμοις δὲ μέλαις νύκτος ἄωρος.

57 A.

Χρυσοφάη θεράπαιναν Ἀφροδίτας.

58. [58.]

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα κάλαν ἀμοίβαν.

59. [58.]

Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον Ἀφρόδιταν;

60. [50.]

Δεῦτέ νυν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

61. 897

Πάρθενον ἀδύφωνον.

πεπυκαδμένον, Hecker *φασί δή ποτα Λήδαν ὑακινθίνοις . . . ἄνθεσιν εὕρην πεπυκαδμένον ὤϊον.* Ahrens coni. *φαῖσι δή ποτ' ἀμώναν* (i. e. *ἀνεμωνᾶν*) *ὕπα κύκνιον Λήδαν ὤϊον εὕρην πεπυκάδμενον*, quod probat Hartung, nisi quod *πεδ' ἀμώναν ποτὰ* scripsit, idem praeterea *πεδ' ἀμώναν χὐακινθίνων* commendat.

Fr. 57. Et. M. 117, 14: *ὦρος καὶ ἄωρος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ μηδὲν πλέον σημαίνοντος· ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. . . . καὶ Σαπφώ· ὀφθαλμοῖς κτλ.* — *μέλαις* Ahrens, vulgo *μέλας*, DP *μέλ"*. — *νυκτὸς* DP, vulgo *χύτ'*. et cod. Augustan. ap. Tittmann Zonar. CXXIV: *καὶ Σαπφώ· νυκτὸς ἄωρον.* Sed fort. scribendum:

Ὀφθάλμοις δὲ μέλαις χύτο νύκτος ἄωρος.

Fr. 57 A. Philodemus *π. εὐσεβ.* p. 42 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II 91): *(Σαπ)φῴ δὲ τ(ὴν Πειθώ) χρυσοφαῆ θερ(άπαιν)αν Ἀφροδείτ(ης).* Ita locum redintegravi, neque adversatur fr. 135, ubi Suada Veneris filia dicitur, vide quae ad fr. 131 adscripsi. Gomperz *τὴν αὐτὴν* supplevit, ut ad Hecatam referatur, de qua antea dixit philosophus. Versus est integer, pentapodia logaoedica, quamvis alibi in Sapphus reliquiis non legatur.

Fr. 58 et 59. Hephaest. 82: *Ἀνακλωμένου δὲ ὄντος αὐτοῦ (τοῦ ἰωνικοῦ) προταχθεῖσα ἰαμβικὴ ἑξάσημος ἢ ἑπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον, οἷον παρὰ Σαπφοῖ· ἔχει . . . Ψάπφοι, τί κτλ.* Diversorum carminum exordia haec sunt, id quod etiam Blomfield et Hermann censent. — Fr. 58. *Ἀνδρομέδα κάλαν*, *Ἀνδρομέδαν καλά* CPA, atque *καλὰ* etiam ES, fort. *ἔχει μὲν Ἀνδρομέδαν κάλαν ἀμοίβα.* — Fr. 59. *Ψάπφοι* A, *Ψαπφοῖ* BHCPS, *Ψάφοι* Fl, vulgo *Σαπφοῖ*.

Fr. 60. Hephaest. 52: *Τετράμετρα δὲ (χοριαμβικά), ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς· Δεῦτε νῦν κτλ.* — *δεῦτε νῦν* CEFlA, sed alii libri *νυν*, atque ita scholiasta legit, quamquam ibi Gaisford *νῦν* edidit, at grammaticus iste aperte choriambum testificatur, sed Horatius illo loco ditrochaeum usurpavit. — *Μοῖσαι*, AFl *μοῦσαι*. Eundem versum attulit Attilius Fortun. 259, ubi *τι μοῦσαι*.

Fr. 61. Attilius Fortunat. 359. „Sappho: *παρθ. ἀδ.*“ quod videtur ex eodem carmine petitum, ex quo fr. 60.

*62. [128.]

Κατθνάσκει, Κυθέρη', ἅβρος Ἄδωνις, τί κε θεῖμεν;
Καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χίτωνας.

*63.

Ὦ τὸν Ἄδωνιν.

64. [21.]

Ἐλθοντ' ἐξ ὀράνω πορφυρίαν [ἔχοντα] περθέμενον χλάμυν.

65. [22.] 898

Βροδοπάχεες ἄγναι Χάριτες, δεῦτε Δίος κόραι.

66. [88.]

. . . Ὁ δ' Ἄρευς φαῖσί κεν Ἄφαιστον ἄγην βίᾳ.

Fr. 62. Hephaest. p. 59: Τῶν δὲ τετραμέτρων (ἀντισπαστικῶν) τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρόν ἐστι τὸ τοιοῦτον· κατθνάσκει κτλ. Sapphus esse probabiliter coniicias ex Pausania IX 29, 8: Σαπφὼ δὲ ἡ Λεσβία τοῦ Οἰτολίνου τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἐπῶν τοῦ Πάμφω μαθοῦσα, Ἄδωνιν ὁμοῦ καὶ Οἰτόλινον ᾖσε. — V. 1. κατθνάσκει Bentley, fort. rectius κατθναίσκει (η), vulgo καταθνάσκει, A καταθνάσκει. — Κυθέρη' C, A Κυθέρη, vulgo Κυθέρει'. — V. 2. κατερείκεσθε Pauw, vulgo κατερύκεσθε, C κατερύσκεσθαι. — χίτωνας, malim κίθωνας, ut littera κ usque repetatur.

Fr. 63. Mar. Plot. p. 266: „Adonium dimetrum dactylicum catalecticum a Sappho inventum est, unde etiam Sapphicum nuncupatur . . . ὦ τὸν Ἄδωνιν.“ Videtur hoc ephymnium esse carminis in Adonin fr. 62, cf. etiam ad fr. 108. Marius Victor. II 6. 5 tanquam monometros choriambicos hypercatalectos hos versiculos adscripsit:

O quis ad omnem
Spem Cythereae.

ubi apparet *O quis Adonin* scribendum esse, quod plane firmat Attil. II 12, 1, ubi legitur *o quis adon iero*, sed V exhibet *adone'*.

Fr. 64. Pollux X 124: Πρώτην δέ φασι χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος εἰποῦσαν· ἐλθόντ' κτλ. Resp. Ammon. 147: Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος. — πορφυρίαν codd., vulgo πορφυρέαν. — ἔχοντα cancellis sepsi, delevit Bentley. — περθέμενον Seidler, legebatur προϊέμενον, Hartung ἔλ. ἐξ ὀρ. π. Ἐρωτά | ϜοΙ προϊέμενον τὰν χλάμυν ‒ ◡ ‒ ‒

Fr. 65. Argum. Theocr. XXVIII: Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ, παρὰ τὸ Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, τὸ Ῥοδοπάχεες κτλ. Respicit Philostr. Epist. 71: Ἡ Σαπφὼ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀεί τινι ἐγκωμίῳ, τὰς καλὰς τῶν παρθένων ἐκείνῳ ὁμοιοῦσα, ὁμοιοῖ δὲ αὐτὸ καὶ τοῖς τῶν Χαρίτων πήχεσιν, ἐπειδὰν ἀποδύσῃ σφῶν τὰς ὠλένας. Cf. etiam Philostr. Ep. II 1 (infra fr. 129) et Eust. Od. 1429, 58. — βροδοπάχεες Schneidewin scripsit.

Fr. 66. Priscian. VI 92: „Econtra tamen in quibusdam ēs pro-

67. [15.]

. . . . *πόλλα δ' ἀνάριθμα ποτήρια*
καλαίφις.

68. [19.]

Κατθάνοισα δὲ κείσεαι πότα, κωὐ μναμοσύνα σέθεν
ἔσσετ' οὔτε τότ' οὔτ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων

ductam terminantibus Graeci poetae eus pro ës proferentes . . . . *Ἀρεύς*
i
pro *Ἄρης* (*apeys pro apes* B, *apeys pro apes* Rr, *apers pro ΑΡΗC* A, *dapeys pro dapes* G, *dareus pro dares* L, *pro ΑΡΕC* L) ut Sappho:
ΕΤΣ
ΟΔΑΡΕΤC (ita BDK, odapeyc RA, odareus G, odaneys H, *ω ΔΑΡ* l) *ΦΑΙCΕΙ. ΚΕΝΑΦΕCΤΟΝ ΑΓΕΙΝΒΕΙΑ* (ita B, *ΦΑΙCΕΤ. ΚΕΝΑΦΕΣ. ΤΟΝΑΤΕΙΝΒΙΑ* G, *ΦΑΙCΕΤ ΚΕΝΑ ΦΕΣΤΟΝΑΤΕ* iubia A, *ΦΑΙCΕΙ*
I E O
ΚΕΝΑΦΕCΤΟΝΑΤΕΙΝΒΙΑ DHK, *ΦΑΤΣ. ΕΙΚΗΝΑΦΗCΤΩΝ ΑΓΗΙΝΒΙΑ* Rr, *ΦΗΣ, ΕΙΚΕΝ, ΑΦΗC, ΤΟΝ, ΑΓΝΙΕ, ΒΙΑ* l). Martis nomen latere primus Neue perspexit, itaque *ὁ δ' Ἄρευς* scripsit, *Ἄφαιστον* Hermann, *φαῖσί κεν* et *ἄγην* ego emendavi. Ahrens contra *ὁ δ' Ἄρευς, φαῖσι, κὲν Ἄφ. ἄγεν βίᾳ* vel *φαὶ σέ κεν Ἀφαίστω ἄγην βίᾳ*, Hartung *φαῖ ϝέθεν.*

Fr. 67. Athen. XI 460 D: *Καὶ Σαπφὼ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ* (exspectaveram *ἐν τῷ τρίτῳ*) *ἔφη· Πολλὰ κτλ.* — V. 2. *καλαίφις* PVL, cod. Farn. *καλλαῖφις*, fort. *καλλείψεις* vel *καμμάρψεις*, cf. Hesych. *καμμάρψαι· καταλαβεῖν* et *κατέμαρψεν· κατέλαβεν.* Hermann *καὶ φιάλαι*, Hartung *Πολλίῳ δ' ἀν. ποτ. κάλ' ἔφυ*, de vino Pollio interpretatus.

Fr. 68. Stob. Flor. IV 12: *Σαπφοῦς πρὸς ἀπαίδευτον γυναῖκα· Κατθανοῖσα κτλ.* Plutarch. Praec. Coniug. c. 48: *εἰ γὰρ ἡ Σαπφὼ διὰ τὴν ἐν τοῖς μέλεσι καλλιγραφίαν ἐφρόνει τηλικοῦτον, ὥστε γράψαι πρός τινα πλουσίαν· Κατθανοῦσα δὲ κείσεαι, οὐδέ τις μνημοσύνα σέθεν ἔσεται· οὐ γὰρ μετέχεις* (sed AE *παῖδ' ἔχεις*, B *παῖδας ἔ.*) *ῥόδων* (AE *ῥόδον*) *τῶν ἐκ Πιερίης.* Sympos. III 1. c. 2: *Ὅτι γε ταῖς Μούσαις ὁ τῶν ῥόδων στέφανος ἐπιπεφήμισται, μεμνῆσθαί μοι δοκῶ Σαπφοῦς λεγούσης πρός τινα τῶν ἀμούσων καὶ ἀμαθῶν γυναικῶν· Κατθανοῖσα δὲ κ., οὐ γὰρ μετέχεις* (sed *πεδέχεις* Ald. EH Ven. Pal. Vat. An., *πεδέχης* Dübner) *ῥ. τῶν ἐκ Πιερίης.* Sed Aristid. II 508: *Οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινας τῶν εὐδαιμόνων εἶναι δοκουσῶν γυναικῶν μεγαλαυχουμένης καὶ λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἱ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη* videtur alio pertinere, vid. ad Fr. 10 et 32. — V. 1. *κείσεαι πότα, κωὐ μναμοσύνα κτλ.* scripsi, nam neque Stobaei lectio *κείσεαι· οὐδέποκα* (Trinc. *κεῖσθαι· οὐδέ ποτε*, Grotius *κεῖσ'* scripsit, quod metro, neque vero sententiae commodum), neque Plutarchi scriptura *κείσεαι, οὐδέ τις* admittendae. Antea conieci: *κατθανοῖσα δὲ κῆ* (i. e. *ἐκεῖ*) *κείσεαι, οὗ* (i. e. *οὗ*) *μν. σ. ἔσ. οὐδέ ποτ' εἰς ὕστερον*, vel *κῆσ' εἴσεαι, ὦ* i. e. *ibis illuc, ubi*: sed adversatur Plutarchi prior locus, nisi sumas librarios, non scriptorem verba *οὔτε τότ' οὔτ' ὕστερον* praetermisisse. Stobaeo usus Hermann *οὐδέ ποτα*, Plutarcho Spengel *οὐδ' ἔτι τις*, lenem uterque medicinam adhibentes scripsere, audacius Hartung *σέθεν οὐ μναμοσύνα ποτά.* — V. 2. *ἔσσετ'*, Plutarch. *ἔσεται.* — *οὔτε τότ' οὔτ'* Hermann nisi quod *οὐθ'* scripsit, *οὐδέποκ'* Stob., *οὐδέποκ' εἰς* Grotius,

τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κὴν Ἀΐδα δόμοις 899
φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

69.

Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι προσίδοισαν φάος ἀλίω
ἔσσεσθαι σοφίαν πάρθενον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν.

70. [23.]

Τίς δ' ἀγροιῶτίς τοι θέλγει νόον,
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφύρων;

Hartung *οὐδεμί' οὐδ'*. — *βρόδων* Brunck, v. *ῥόδων*. Cf. Orion 140, 18. — *πεδέχεις* Plut. codd., Stob. *μετέχεις*. Clem. Al. Paed. II 213: *ῥόδω τὰς Μούσας Σαπφὼ καταστέφει· οὐ γὰρ ἀπ' ἀρχῆς ῥόδων τῶν ἐκ περιεργίας*. quae librorum menda dudum sunt sublata, sed qui *Ἑρμῆν λόγιον* I 428 inspexerit, Cobetum primum hoc vidisse crediderit. — V. 3. *κὴν*, ap. Stob. A Voss. *κεὶν*, Hecker *κῇς*. — *Ἀΐδα*, *ἀΐδαο* A, deinde Voss. *δομοφοίτασις*. — V. 4. *πεδ'* Salmasius, v. *παῖδ'*. — V. 5. *ἐκπεποταμένα* A Voss., vulgo *ἐκπεποταμέναν* (Gesner ex interpol. *οὐδεὶς δέ σε βλέψει παῖδ' ἀμ. ν. ἐκπεποταμέναν*).

Fr. 69. Chrysipp. *περὶ ἀποφατικῶν* 13: *εἰ Σαπφὼ οὕτως ἀπεφήνατο· Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι κτλ.*, ubi Ahrens *δοκίμωμι* scripsit, quam formam Choerobosc. Epim. II 842. Cram. An. Ox. IV 341, 20 memorant, legiturque in Balbillae carmine in Memnonis colosso: *ἀλλ' ἔγω οὐ δοκίμωμι σέθεν*. At nulla est causa, cur alteram formam Aeolensibus abiudicemus, qui ad eundem modum etiam *δίδοιμι*, et similiter *γέλαιμι*, *πλάναιμι*, *πάλαιμι* dixerunt, quae exempla locupletibus testimoniis firmata sunt: ac tuetur has formas etiam L. Hirzel de dial. Aeol. p. 24 et 56. Aliud exemplum supra fr. 37 extat, ubi in tradita scriptura *δοκεῖ μοι* vel *δοκίμοι* vel *δοκίμοιμ(ι)* delitescit; ac tertia quidem persona bis legitur in Theocriti carmine melico XXX v. 25 et 26, ubi in codice eadem corruptela *δοκεῖ μοι* reperta, item participium *δοκίμοις* apud Theocr. XXIX 19 restituendum esse suspicatus sum. Est haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 68. — V. 2. *ἔσσεσθαι*, Hecker *γένεσθαι* requirit.

Fr. 70. Athen. I 21 C: *Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει· τίς δ' ἀγριῶτίς* (*ἀγροιῶτις* BC) *τοι θέλγει νόον οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκεν* (*ἕλκειν* BC) *ἐ. τ. σφ.* Cf. Eust. 1916, 49 ubi *ἀγροιῶτις* legitur et *τοι* omissum, Philemon 61 ubi *ἀγρειῶτις* et *ἕλκει*, pariterque *τοι* om. Respicit huc Maxim. Tyr. XXIV 9: *Κωμῳδεῖ* (*Σωκράτης*) *σχῆμά που καὶ κατάκλισιν σοφιστοῦ, καὶ αὕτη* (*Σαπφώ*)*· τίς δ' ἀγροιῶτιν* (cod. Par. *δὲ ἀγροιωτειν*) *ἐπεμμένα στόλην*, quibus plerique ita usi sunt, ut coniungerent cum fragmento apud Athenaeum, velut ipse olim conieci: (*Ἄτθι*), *τίς δέ σ' ἀγροιῶτις ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα Σπόλαν . . . θέλγει νόον . . . οὐκ ἐπ. κτλ.* Ahrens (*Ἄτθι*) *τίς δ' ἀγρόωτίν σε νόον θέλγει ἐπεμμένα οὐκ ἐπ.*, Hartung *τίς θέλγει νόον ἀγροιοτέρα τοι σπολάδ' ἐμμένα*. sed Maximus videtur memoriter sententiam tantum indicavisse, versus 1 fortasse fuit:

Τίς δὲ θέλγει ἀγροιῶτις ⏑ – – ⏑ ⏑ *τοι νόον.*

V. 2. *ἐπισταμένα* et *ἕλκην* Neue, vulgo *ἐπισταμένη* et *ἕλκειν*.

*71. 900

Ἥρων ἐξεδίδαξ' ἐκ Γυάρων τὰν τανυσίδρομον.

72. [29.]

. . . . *Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων*
ὄργαν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω . . . .

73.

. . . . *Αὐτὰρ ὀραῖαι στεφανηπλόκευν.*

74. [81.]

. . . . *Σύ τε κᾄμος θεράπων Ἔρος.*

---

75. [20.] 901

Ἀλλ' ἔων φίλος ἄμμιν (ἄλλο)
λέχος ἄρνυσο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω ξυνοίκην
νέῳ γ' ἔσσα γεραιτέρα.

Fr. 71. Ald. Cornu Cop. 268 B: *Τὴν δὲ αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι προσθέσει τοῦ ν̄ ἐποίουν τὴν Λητών, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ· ἡρὼν ἐξεδίδαξε γυάρων ※ τὴν ἀνυοδρόμον·· αἰτιατικῶς γάρ ἐστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς ἡρώ.* Sapphus haud dubie est versus, quem correxi, Hermann *Ἥρων ἐξεδίδαξεν γυάλων τὰν ἀνυσίδρομον* (vel *ταναόδρομον*), Ahrens *Ἥρων ἐξεδίδαξεν ἄγρωστιν ἀνύδρομον*, Hartung *Ἥρων ἐξεδίδαξεν Γυάρω τὰν ταναΰδρομον.*

Fr. 72. Et. M. 2, 43: *Ἀβακής· . . . κέχρηται αὐτῷ Σαπφώ, οἷον· Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν* (DVa *ἔμμιν*) *παλιγκότων ὀργάνων ἀλλ' ἀβακὴν τὰν φρένα* (DVa *παμφρένα*) *ἔχω, ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ πρᾶον.* — *ἔμμι* et *ὄργαν* (*ὀργὰν*) emendavit Ursinus, *ἀβάκην* Neue. Cf. Cram. An. Ox. IV 278, 25.

Fr. 73. Schol. Aristoph. Thesmoph. 401: *Νεωτέρων καὶ ἐρωτικῶν τὸ στεφανηπλοκεῖν· πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι ἐστεφανηπλόκουν αἱ παλαιαί. Σαπφώ· αυταόρα αιστεφανηπλόκουν*, quae correxi, similiter Hermann. Ahrens *αὔτα δ' ὠράα* (vel *αὔτα ἐραῖσ'*) *ἐστεφανηπλόκην*, Hartung *αὔτα | ὠραία στεφανηπλόκευν.*

Fr. 74. Maxim. Tyr. XXIV 9: *Τὸν Ἔρωτά φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει οὐ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντα εἶναι· λέγει που καὶ Σαπφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ᾄσματι· σύ τε καλὸς θ. Ἔρως*, sed cod. Par. *μ* supra *λ* exhibet, scribendum igitur *κάμὸς* (*κᾄμος*) *θεράπων Ἔρος*, Hermann *σύ τοι καλός.*

Fr. 75. Stob. Flor. LXXI 4: *Σαπφοῦς.* et Apostol. II 52, 6. — Quatuor versus discripsi, vulgo bini copulantur, qui asclepiadei maiores esse videantur: et priorem quidem facile ad hunc numerum revocaveris, alter plane refragatur. — V. 1. *ἄμμιν* Neue, vulgo *ἀμῖν.* — *ἄλλο* adieci. — V. 2. *ἄρνυσο*, AB *ἄρνησον*, Neue *ἄρνυσσο.* — V. 3. *ξυνοίκην*, Stob. *ξυνοικεῖν*, Apost. *ξυνοκεῖν.* — V. 4. *νέῳ γ' ἔσσα* scripsi, nam *νέῳ* prorsus necessarium. *ἔσσα* Vind., *οὖσα* vulgo, sed AB *νε' οὖσα.*

76. [42.]

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίννως.

77. [42.]

Ἀσαροτέρας οὔδαμ' ἐπ', ὤ Ἔραννα, σέθεν τύχοισα.

— *γεραιτέρα*, Vind. *γερατέρα*, Ursinus *γεραιτέρῳ* et supra *νεώτερος*. — Olim conieci singulos versus ex binis glyconeis constare, itaque v. 1 *ἄμμεσιν* et v. 2 *ξυνοίκην νέῳ εὖσα* scripsi, contra Ahrens *ἄρνησο* et *ξυνοῖκην* (Schneidewin auctore Hermanno *ξυνϜοῖκην*), quod postea ipse improbavit, scribens: *ἀλλ' ἐ. φ. ἄμμεσιν* | *λ. ἄ. ν.* | *οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω νέῳ* | *ξυνοίκειτα γερ.*, unde Hartung *ἔγω σοίγε συνοίκεισα γερ.*

Fr. 76. Hephaest. 64: *Καὶ τετράμετρα δὲ (ἀπὸ μείζονος ἰωνικὰ) ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν· καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δ' Αἰολικόν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο, οἷον· Εὐμ. κτλ. Ἀσαρότ. κτλ.* vulgo haec in unum coniungunt, mihi Hephaestio duorum carminum initia attulisse videtur. — *Μνασιδίκα* om. Fl. et ut videtur pars codd., sed exhibet A, item Longinus, qui in Prolegom. ad Heph. p. 139 affert hunc versum (ubi S *ἀσσαρομέτρα Μνασιδικά*). — *Γυρίννως* AP, ut Toup emendaverat, *γυρίννω* HS Long., *γηρύννω* E, *γυρίνω* Fl, *γυρήνῳ* Turn., *ἀργυρίννω* N, *γηρίνως καὶ* C, qui si revera *καὶ* exhibet, hoc quoque argumento est, versus separandos esse. De hoc nomine cf. Etym. M. 243, 51: *Γυριννώ* (M hic et infra *γυρινώ*). *ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρῖνος, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, Γυριννώ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ, καὶ κλέος Κλεὼ καὶ Κλειώ.* Maximus Tyrius XXIV 8 *Γύριννάν* vocat, quemadmodum *Σαπφώ* etiam *Ψάπφα* dicitur. Denique hunc versum cum insigni-scripturae varietate exhibet Cornu Copiae Aldi p. 268 B: *Καὶ πάλιν· Ἀμορφότερον Μναΐδος, καὶ τῆς ἁπλῶς πυρινῶς. ἔστιν ἡ Μναῒς αὕτη καὶ ἡ Πυρινὼ ὀνόματα κύρια.* Nomen *Μνασιδίκα*, quamquam non insolens, tamen non comparet, ubi Sapphus sodales enumerantur: at *Μναΐς*, quod nomen Aldi grammaticus suppeditat, non minus dubium: hanc puellam ab Ovidio memoratam esse credunt Heroid. XV 15, verum ibi hoc nomen ex manifesta interpolatione ortum: vel sic tamen suspicor legendum esse *Εὐμορφοτέρα, Μνᾶϊ* (vel *Μνᾶσι*), *δόκεις τᾶς ἀπάλας Γυρίννως.* Ahrens *Μνᾶς, Δίκα, τᾶς ἀ. Γ.* coniecit.

Fr. 77. Hephaestio ib.: *ἀσαροτέρας οὔδαμ' ἐπ', ὤ Ἔραννα, σέθεν τύχοισα* scripsi Hermannum secutus, id quod fere firmat scholiasta, qui dicit: *ὃ δὲ θέλει τοιοῦτόν ἐστι· βλαβερωτέρας ἀντὶ τοῦ αὐτῇ* (haec tria verba deleo, fuit in marg. adscriptum *ἄσῃ* vel *ἄσα ἀντὶ τοῦ ἄτῃ*) *οὐδαμῶς μοῦ* (leg. *σοῦ*) *ποτε εἰρήνης σέθεν* (leg. *Εἰρήνῃ* et deleas *σέθεν*) *ἐπιτυχοῦσα.* Libri variant, A *ἀσαροτερασουδαμ' ἀπ' ὤρανα*, C *ἀσαρωτέρα σουδαμὰ πωρανα*, P *ἀσαρωτέρας οὔδαμ' ἀπ' ὤρανα*, S *ἀσαρωτέρας οὐδάμ' πωρανα*, M *ἀσσαροτέρας οὐδ' ἅμα πώρανα*, N *ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπ' ὤρανε*, FlBH *ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπώρανάν*. Deinde *τυχοῖσα* SNH, *τυχοῖσαν* CPM, *τυχοῦσα* BFl. Blomfield *ἀσαροτέρας οὐδαμά πω, Ἔραννα, σέθεν τύχοις ἄν*, quod probavit Hermann, nisi quod *Ἔραννα* scripsit, idem tamen etiam *οὐδάμ' ἔπ', ὤ Ἔραννα* proposuit. Ahrens *οὐδάμ' ἔτ', ὤ Ἔραννα*, Hecker *τυχοίσας* requirit, Hartung *Ἔραννα* proprium esse nomen censet, denique Westphal novo modo conformavit, sed non satis assequor, quid sibi velit. Scholiasta autem non legit *ὤ Ἔραννα*, sed proprium nomen *Εἴρηνα* vel potius *Εἴραννα*, dicit enim *ὥσπερ δὲ Ἀφροδίτη Ἀφρόδιτα φασὶ συστέλλοντες τὸ ᾶ, οὕτω*

78. [44.] 902

Σὺ δὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, περθέσθ' ἐράταις φόβαισιν,
ὄρπακας ἀνήτοιο συνέρραισ' ἀπάλαισι χέρσιν·
εὐάνθεσιν ἐκ γὰρ πέλεται καὶ χάριτος μακαιρᾶν
μᾶλλον προτέρην· ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται.

79. [43.] 903

Ἔγω δὲ φίλημ' ἀβροσύναν, καί μοι . . . τὸ λάμπρον
ἔρος . . . ἀελίω καὶ τὸ κάλον λέλογχεν.

καὶ τὸ εἰρήνη εἴρηνα. Nomen hoc muliebre haud infrequens, sed ut videtur recentiore demum tempore usitatum: possis coniicere *Ἤριννα*, quod nomen alias quoque similiter depravatum, sed nimis hoc incertum, itaque satius duxi nihil novare.

Fr. 78. Athen. XV 674 E: *Σαπφὼ δ' ἁπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς, λέγουσα τάδε· Σὺ δὲ στεφάνοις ὧδικα παρθέσθ' ἐρ. φ. ὄρ. ἀνήτω συνερραὶς ἀπαλλαγείσῃ* (sic Cant. L, *ἀπαλλαγίσῃ* A) *χ. εὐάνθεα γὰρ π. καὶ χάριτες* (sic AB, *χάριστε* Cant. L) *μάκαιρα μ. προτέρηνα στεφάνω τοῖσι* (sic B, *στεφανώτοισι* Cant. L) *δαπυστρέφονται* (sic Cant. L, *δεπυστρ.* B). *Ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας.* — V. 1. *ὦ Δίκα* Welcker, *περθέσθ'* Seidler. Hermanno non satis fecit Welckeri coniectura. itaque *ὦ δέμα* suspicatus est legendum esse, comparans Hesychium: *ὦ δέμα, ὦ αὐτή*, ubi *αὕτη* corrigit. Ego aliquando conieci *Δώριχα*, nam poetriam fratris Charaxi amicam non tantum contumelia affecisse (vid. fr. 138), sed eadem etiam familiariter usum esse mihi videor ex Posidippi versibus apud Ath. XIII 596 C colligere: *Δωρίχα, ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κεκόνισθ' ὅ τε δεσμὸς χαίτης . . . Σαπφῷαι δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν ᾠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες.* — V. 2. *ὄρπακας*, vulgo *ὅρπακας*. — *ἀνήτοιο συνέρραισ'* scripsi (et *συνέρραισ'* etiam Schweighaeuser), Ahrens *ἀνήτοιο συνόρραισ'*, Hermann *ἀνήτω συνεέρραισ'*, Meineke *ἀνήτω συνεῖρραισ'*, quod improbandum. Huc respicit Schol. Theocr. VII 63: *ἀνητίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ.* adde Poll. VI 107 (vid. infra fr. 128). — *ἀπάλαισι* Casaubonus correxit. — V. 3. *εὐάνθεσιν ἐκ γὰρ πέλεται καὶ χάριτος μακαιρᾶν Μᾶλλον προτέρην* scripsi, Athenaei interpretationem secutus: *προτέρην χάριτος μακαιρᾶν* satis tuetur *προτερεῖν τῆς ὁδοῦ*, alia; *ἐκπέλεται* componas cum Sophocleo *ἐκπέλει.* Deinde recepi Casauboni emendationem *ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται*, quamquam insolens est structura, nam *ἀστεφανώτοις γὰρ ἀπυστρέφονται* potius dici oportebat. Locum depravatum alii aliter expedire conati sunt, Neue *εὐάνθεα γὰρ καὶ κεχάρισται μακάρεσσι τοῖσι Μᾶλλον προτέλη'*, Seidler *εὐάνθεα μὲν γὰρ π. κεὐχάριστ' ἐς μακαίρας μᾶλλον προτόρην*, Hermann *εὐανθεῖα γ. π. κ. χάριτες μακαίρα μ. προτόρην*, Ahrens *εὐάνθεα γὰρ (θεᾶν) π. καὶ χάριτος μακαιρᾶν μ. προτέρην*, Hartung *εὐάνθεα γὰρ καὶ μεμέληται Χάρισιν μακαίραις μᾶλλον ποτόρην.* Blass Hermannum sequitur, nisi quod *καὶ χάρις ἐς μακαίρας* scripsit.

Fr. 79. Athen. XV 687 A: *καίτοι Σαπφώ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὖσα καὶ ποιήτρια, ὅμως ᾐδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν λέγουσα ὧδε· Ἐγὼ δὲ φίλημ' κτλ. φανερὸν ποιοῦσα πᾶσιν ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ. ταῦτα δ' ἐστίν*

80. [45.]

Ὀ πλοῦτος ἄνευ σεῦ γ' ἀρέτα 'στ' οὐκ ἀσίνης πάροικος.

81. [54.]

Καμ μέν τε τύλαν κασπολέω.

82. [72.]

Αὔτα δὲ σὺ Καλλιόπα.

83. [86.] 904

Δαύοις ἀπάλας ἑτάρας
ἐν στήθεσιν . . . .

οἰκεῖα τῆς ἀρετῆς. Sapphus locum om. C. — V. 1. *ἀβροσύναν* B, legebatur *ἀβροσύναν*, praeterea B *φίλημμι*, A *φίλημμι*, Cant. L *φιλήμμια βροσύναν*. — V. 2. *ἔρος ἀελίω* A, *ἔρο σαελίω* B, *ἔρις ἀελίω* Cant. L. Lacunas indicavi, videtur scribendum *καί μοι ὔμως* (vel *ὔμοι*) *τὸ λάμπρον Ἔρος δοκίμοιμ' ἀελίω κτλ.* Sententiam loci explanat Athenaeus. Ad hoc carmen fort. referendum fr. 80. Ahrens . . *ἀβροσύναν* . . . *ἔγω δὲ φίλημ', ἔστε κέ μοι τὸ λάμπρον Πρὸς ἀελίω καὶ τὸ κάλον λελόγχη*, Hartung *καί μοι ἔρως τὸ λάμπρον φάος ποτόρην ἀελίω, ἄς τὸ κάλον λέλογχεν*. Blass post *ἀβροσύναν* lacunam statuens *καὶ μοι | τὸ λάμπρον ἔρως ἀελίω κτλ.*

Fr. 80. Schol. Pind. Ol. II 96: *Καὶ ἡ Σαπφώ· πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀσινὴς πάροικος· ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τὸ ἄκρον· τοῦτο προσεῖναι τῷ Θήρωνι μαρτυρεῖ.* quae descripsit Schol. rec. ad v. 93: *Καὶ Σαπφώ· ὁ πλοῦτος ἀ. ἀ. οὐκ ἀγαθὸς σύνοικος. ἡ δ' . . . ἄκρον κτλ.* et Pseudoplut. de nobil. c. 5. Denique Schol. Pyth. V 1: *ὁ πλ. ἀ. ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος.* — *ἄνευ σεῦ γ' ἀρέτα 'στ'* emendavi traditam lectionem *ἄνευ ἀρετᾶς*, antea *ἄνευθ' ἔων ἀρέτας* scripsi, Neue *ἄνευ τᾶς*. Non recte homines docti in illis *ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κτλ.* quae scholiastae sunt, Sapphus verba sibi visi sunt deprehendisse, id quod etiam Ahrens animadvertit. Hermann *ἄνευθ' ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος | ἀ δ' ἀμφοτέρων κρᾶσις ἔχησι τἄκρον | εὐδαιμονίας.*

Fr. 81. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 39, 27: *τύλη . . . μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν τύλαν σπολέω μέλεα* (fr. 50)*· κἂν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα. οὐ γὰρ ὁ τε σύνδεσμος.* quae emendavi et separavi a fr. 50. Conf. Hesych.: *Κασπολέω, ὑποστρέφω*, ubi Hermann *ἐπιστορέσω* correxit (leg. *ὑποστορέσω*). *Μέν τε* i. e. *μέντοι* secundum epicorum consuetudinem etiam Lesbii poetae adhibent, cf. Fr. adesp. 55 A 2. Adde Hellad. ap. Phot. Bibl. 532 (quamquam is, ubi parapleromatica sit, *το* in usu fuisse tradit). Antea suspicatus sum formam reduplicatione auctam *μὲν τετύλαν* restituendam esse, quam suspicionem iam abieci. Seidler, qui coniunxit cum fr. 50, *καί μέν τε τύλᾳ κατα|σπολέαι*, Lehrs scripsit *ἀσάμενον τύλᾳ κασπολέω*, quod alios sic intellexisse credit, ac si *τ' ὕλᾳ* scriptum fuerit. Ahrens *καὶ ἐν α'· ἐν τὲ τύλᾳ κασπολέοισα*, Hartung *ἄν τε τύλαν κασπολέῃ.*

Fr. 82. Hephaest. 85: *Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι, εἰ ἀπὸ σπονδείων ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς· Αὐτὰ δὲ σὺ Κ. τοῦ προσοδιακοῦ ἓν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον.* Repetit Schol.

Fr. 83. Et. M. 250, 10: *Δαύω, τὸ κοιμῶμαι· Σαπφώ· Δαύοις*

84. [77.]

Δεῦρο δηῦτε Μοῖσαι, χρύσιον λίποισαι.

*85. [76.]

Ἔστι μοι κάλα πάϊς, χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφέρην ἔχοισα μόρφαν, Κλῆϊς ’ἀγαπάτα,
ἀντὶ τᾶς ἔγω οὐδὲ Λυδίαν παῖσαν οὐδ’ ἔραννον.

86. [80.]

. . . . Πόλλα μοι τὰν
Πωλυανάκτιδα παῖδα χαίρην.

ἀπ. κτλ. (V *δαύοισα παλλὰς ἐτάρασσεν*, etiam Miller Misc. 82 *ἐτάρασσεν*)· *λέγει δὲ Ἡρωδιανός, ὅτι ἅπαξ κεῖται ἡ λέξις παρὰ Σαπφοῖ*. Fort. *δαύοισ’* scribendum. — *ἐτάρας*, Hartung *ἐράτας*.

Fr. 84. Hephaest. 102: *Καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο ἡ Σαπφὼ πεποίηκε· Δεῦρο κτλ.* — *δηῦτε*, *δηῦτε* Fl et libri, *δεῦτε* vulgo. — *χρύσιον* Ahrens, legebatur *χρύσεον*.

Fr. 85. Hephaest. 95: *Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομήν, γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν· ἔστι κτλ. Τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὕτως σύγκειται, ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ* (Hephaestio igitur v. 2 videtur *ἁ Κλῆϊς ἀγαπάτα* legisse). *Τὸ δὲ πρῶτον διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομήν, ἐγένετο προκαταληκτικόν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς· ἔστι μ. κ. π. καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου τοῦ· χρυσ. ἀνθ., τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου ἀντὶ τ. ἐ. οὐ. Λυδίαν, καὶ βραχυκαταλήκτου· πᾶσαν οὐδ’ ἐρ.* Sed sunt hi versus trochaici, nam v. 1 *χρυσίοισι* et v. 3 *Λυδίαν* per synizesin sunt pronuntianda, ut carere possimus Hermanni coniectura, qui v. 3 *ἀντὶ* delet et *ἅπασαν* corrigit. — V. 1. *χρυσίοισιν* Ahrens, legebatur *χρυσέοισιν*. — *ἀνθέμοισι*, Fl cod. Rhed. *ἀνθέσμοισιν*. — V. 2. *ἐμφέρην* scripsi, legebatur *ἐμφερῆ*. — *ἔχοισα*. Schol. Fl Turn. *ἔχουσα*. — *μόρφαν*, Fl Turn. *μορφήν*. — *Κλῆϊς ’ἀγαπάτα* scripsi, idem nomen Sapphus matri fuit (Suid. *μητρὸς Κλειδός*, et epigr. in IX lyricos *Κληΐδος μητρός*), quod non a *κλείω* *claudo*, sed a *κλέω* *cano* descendit, quemadmodum *Κλειώ* Musa dicta. Cum forma *Κλῆϊς* componas *πνήει* in Balbillae carmine, nisi forte *Κλεῦϊς* praestat (i. e. *ΚλέϜις*). Contra *Κλᾶϊς ἀγαπάτα* Neue (Bentley *Κλεῖς ἀγαπατά*), legebatur *Κλεῖς* (A *κλέϊς*) *ἀγαπατά* (Fl Urs. *ἀγαπητά*), Ahrens *Κλέϊς-μόνα ’γαπάτα*, Christ *Κλέηϊς* praefert. Ego psilosin, quam libri tuentur, restitui, sed virgula addita, ne quem crasis lateat. — V. 3. *τᾶς*, ap. Heph. altero loco *τὰς*, Turn. *τᾶς δ’* et *τὰς δ’*. — *οὐδὲ*, Fl cod. Mon. *οὐ*. — *Λυδίαν*, Fl altero loco *λυδίας*, Mon, *λιδίαν*. — *παῖσαν* dedi auctore Ahrensio, qui *ἅπαισαν* desiderat, libri *πᾶσαν*, om. E pr. Turn. — *ἔραννον* scripsi accentu retracto, cf. fr. 88. *ἐράννον* A sec. loco, priore *ἔραννον*, vulgo *ἐραννόν*, Mon. *ἀραννάν*. Hoc nomine *Lesbum* dicere videtur Sappho (cf. Mosch. III 90), nam *Sapphus* hos esse versus apparet.

Fr. 86. Maxim. Tyr. XXIV 9: *Νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ Σαπφὼ Γοργοῖ καὶ Ἀνδρομέδᾳ, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σω-*

87. [53.]

Ζὰ δ' ἐλεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήᾳ.

88. [52.]

Τί με Πανδίονις ὦ Ἤραννα χελίδων.

89. [31.]

. . . . *Ἀμφὶ δ' ἄβροις λασίοις εὖ ϝε πύκασσεν.*

90. [32.]

Γλύκεια μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθῳ δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφρόδιταν. 906

κράτους· τὸν Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης. πολλά μοι τὰν (cod. Par. *τὸν*) *Πολυάνακτος* (cod. Harl. *πολυανακτίδα*, Par. *πολυανακτιθα*, sed a m. pr. *πολυνναπτιθα*) *παῖδα χαίρειν.* Scripsi *Πωλυανάκτιδα*, quemadmodum Aeoles *πώλυπος* dicebant, et ad Alcaeicae strophae legem verba redegi, neque offendit *τὰν ν.* paenultimo extremo, quandoquidem hi versus arcta necessitate vincti sunt, ut Sappho fr. 28 et Horatius testantur. Hermann, qui Sapphici metri reliquias restituit, *π. μ. τὰν Πολυανακτίδαο* (i. e. *Πολλυαν.* sive *Πουλυαν.*) | *παῖδα χαίρην* scripsit, sed recte se habet *Πολυανακτίδα*, qui non est genitivus, sed accusativus adiectivi *Πολυανακτίς.* cf. quae dixi in comm. de mensibus Graec. p. 16. Ceterum Polyanactis filia utrum Gorgo an Andromeda an alia fuerit, incertum. — *χαίρην* Ahrens, vulgo *χαίρειν.*

Fr. 87. Hephaest. 69: *Τῶν δὲ τριμέτρων* (*ἰωνικῶν ἀνακλωμένων*) *τὸ μὲν ἀκατάληκτον· Ζαελεξάμαν κτλ. παρὰ τῇ Σαπφοῖ. Ζαελεξάμαν* CPA, *προσελεξάμην* Fl, *προσελεξάμαν* ES Schol., *προσεδεξάμαν* H, *προσελαβάμαν* N, emendavit Ahrens *Ζὰ δ' ἐλεξάμαν* quod secutus sum, nisi forte *Ζά τ' ἐλ.* praestat. Fuit haud dubie carminis principium. — *Κυπρογενήᾳ* Bentley, *Κυπρογέννᾳ* CPA, vulgo *Κυπρογενείᾳ.*

Fr. 88. Hephaest. 66: *Καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικά. . . . παρὰ Σαπφοῖ· τί με κτλ.* — *ὦ Ἤραννα* Is. Vossius, vulgo *ὠράνα*, E *ὤραινα*, Turn. in calce *ὡραῖα.* — *χελίδων*, Gaisford *χελιδοῖ*, fort. *χέλιδον.* Ceterum conf. Hesych.: *Ὠράνα· χελιδόνων ὀροφή*, fort. *Ὤραννα χέλιδον· ὑπωροφία.*

Fr. 89. Pollux VII 73: *Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν Σαπφοῦς μελῶν ἔστιν εὑρεῖν· ἀμφὶ λάβροις λασσίοις εὖ ἐπύκασσεν. καί φασιν εἶναι ταῦτα σινδόνια κατεστραμμένα.* Correxi haec, contra Seidler Sapphicum versum constituit: *ἀμφὶ λάβροις εὖ λασίοις πύκασσεν*, Hermann . . *ἀμφὶ δ' ἁβροῖσιν εὖ* | *λασίοις ἐπύκασσεν*, glyconeo et pherecrateo restitutis. Hartung *ἀμφ' ἄβροις*, ut asclepiadeum versum restitueret.

Fr. 90. Hephaest. 60: *Ἔστι δὲ πυκνὸν* (*ἐν τοῖς ἀντισπαστικοῖς τετραμέτροις καταληκτικοῖς*) *καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον, ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου· Γλυκεῖα κτλ.* Interpretantur *ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου* (ita C) *in libro septimo,* at insolens prorsus hoc genus dicendi: atque codd. admodum variant, PES *ἐπὶ τῆς ζ'*, FlHB *ἐπί τε τοῦ ἑβδόμου*, A Turn. *ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου*, Pauwius *ἐπὶ τῆς στ' τοῦ ἑβδόμου*, i. e. *in oda sexta libri septimi,*

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ.

91. [73.]

Ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον
Ὑμήναον

Westphal ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου ἀρχῆς. Corrigendum ἐπὶ τέλους τοῦ ἑβδόμου, compendii ambiguitas peperit errorem. Legebantur igitur haec carmina in calce libri VII, qui quam potissimum metrorum speciem complexus sit, ignoramus. V. 1 affert Et. Gud. 316, 35, ubi καὶ οὔτι, et Et. M. 506, 1 (ubi οὔτι, τὸν om. V, γλυκεῖον et κέρκειν habet D Call.), et sine p. n. Zonar. 1190 (οὔτι). — V. 1. γλύκεια, P γλυκῆα, C γλυκυα. — κρέκην CPA. vulgo κρέκειν. — ἴστον, ἰαστὸν Dorv. SFl. — V. 2. πόθῳ, πύθῳ Fl. Dorv. fort. recte. — βραδίναν, conieci βραδίνω.

Fr. 91. Hephaest. 129: Ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφήν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, μεσύμνιον καλεῖται τὸ ποίημα (haec duo v. delenda), οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ· Ὕψι ... ἴσος Ἄρηϊ (unde descripserunt Apost. XVII 76a, Arsen. 460, ubi ὕψοι) et auctius Demetr. de Eloc. CLXVIII: Ἔστι δέ τις ἰδίως χάρις Σαπφικὴ ἐκ μεταβολῆς, ὅταν τι εἰποῦσα μεταβάλληται καὶ ὥσπερ μετανοήσῃ· οἷον· Ὕψι δή, φησί, τὸ μ. ἀείρατε, τέκτονες· γαμβρὸς εἰσέρχεται ἴσος Ἄρηϊ, ἀνδρὸς μεγάλου πολλῷ μείζων· ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη ἑαυτῆς, ὅτι ἀδυνάτῳ ἐχρήσατο ὑπερβολῇ καὶ ὅτι οὐδεὶς τῷ Ἄρηϊ ἴσος ἐστί. In proecdosi haec Bentleium secutus in hexametros redegi, corrigens γαμβρὸς ἐσέρχεται ἶσος Ἄρῃ, μεγάλω πόλυ μείζων, et coniunxi cum fr. 92. Hartung rursus ad hexametros revocavit Ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε τ. ἄ. | ὦ ὑμέναιον, ὁ γάμβρος ἐσέρχεται ἴ. Ἄρηϊ | ὕμην ὦ ὑμέναι', ἀνδρὸς μ. π. μ. | πέρροχος (fr. 92) κτλ., item Westphal, qui ephymnium post v. 1 sustulit. Sed potius sunt versus dactylici breviusculi, quales in popularibus cantilenis usurpari solebant (*paroemiacos* dixeris), anacrusi modo addita modo omissa, neque obstat Hephaestio, is enim abusive στίχον dixit, ut fieri solet, quem κῶλον vel κόμμα dici oportebat. Est autem v. 3 γάμβρος priore syllaba correpta dictum, vel potius γάβρος scribendum; nam alias quoque, ubi vocalis tribus consonantibus insequentibus corripi videtur, una de tribus fere sublata est (velut ἀπλακών, ἐσλός), extrita autem hic est secundaria, non principalis littera. Eodem modo Homero subveniendum, nam quod legitur ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην, ubi Bekker audacissime novavit ἀρετῆτα, sane ἀδροτῆτα improbandum, sed sublevandus est numerus scribendo ἀδροτῆτα καὶ ἥβην, quam formam non abhorrere a Graeci sermonis proprietate ostendit Hesychius: ἀδρί, ἀνδρί· Παμφύλιοι, idque tituli Pamphylorum confirmant, in quibus *ΑΔΡΙΙΟΝΑ* i. e. ἀνδρεῶνα compareat, conspiratque Cypriorum sermo. nam arctam necessitudinem, quae inter utramque intercedit dialectum, etiam haec affectio testificatur; ac similiter in vasculis pictis *ΤΙΜΑΔΡΑ* alia leguntur. — V. 1. ἴψοι scripsi, ap. Heph. ὕψι (FICPSA ὕψοι, E Rhed. ὑψοῖ), ap. Dem. ὕψι Vict., νίψω Ald. Par. Farn. Vind. — δή, ap. Heph. Fl Rhed. et Arsen. δὲ. — Ὑμήναον, bis Arsen., Ὑμέναιον Heph., sed libri Ὑμήναιον. Forma Ὑμήναον legitur etiam in epigrammate Cyrenaico ap. Welcker Sylloge 50, 7: οἳ θρήνοισι βοητὸν ὑμήναον, οἳ προκελεύθους λαμπάδας ὑστατίου καὶ κενεοῖο λέχους. Westphal requirit comma anapaesticum Ὑμέναι' ὦ, ego, si quid mutandum, malim Ὑμεν' Ὑμήναον, ut versus hymenaicus restituatur, vid. fr. 107, sed nihil muto.

ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες· 907
Ὑμήναον.
γάμβρος ἔρχεται ἶσος Ἄρευϊ,
(Ὑμήναον)
ἄνδρος μεγάλω πόλυ μείζων·
(Ὑμήναον).

92. [69.]

Πέρροχος, ὡς ὅτ᾽ ἄοιδος ὁ Λέσβιος ἀλλοδάποισιν.

93. [35. 133.]

Οἶον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ᾽ ὔσδῳ

Etiam Euripides in Phaethonte carmen nuptiale, quod dactylis et epitritis constat, exorsus est eodem hoc numero ⏒ – ⏑ – *Ὑμὴν Ὑμήν* et *ἆ τὸν μέγαν*, videtur enim Euripides *Ὑμὴν* correpta priore extulisse. — V. 2. *ἀέρρετε* Bentley, *ἀέρρατε* Ahrens, *ἀείρετε* ap. Heph. C, *ἀείρηται* P, *ἀείρετα* A, *ἀείρατε* EFl Turn. Apost. Ars. Dem. (ubi Ald. *ἀνέρατε*). — *τέκτονες*, Ahrens *τέκτυνες*, Ald. Dem. *τέκτονα*. — *ἄνδρες* om. Dem. Koechly disserens de Sapphus epithalamiis (Abhandl. I 196 seq.) denuo haec in hexametros redegit ac v. 2 seq. in hunc modum refinxit:

Ὑμήναιον· ὁ γάμβρος ἐσέρχεται ἶσος Ἄρηϊ·
οὐ μὰν ἶσος Ἄρῃ, μεγάλω δ᾽ ἄνδρος πόλυ μείζων,
πέρροχος κτλ.

existimans supplementum v. 3 Demetrii verbis commendari. — V. 3. *ἔρχεται*, Dem. *εἰσέρχεται*, Seidler *ἐσέρχεται*. — *ἶσος*, ap. Heph. Fl *ἴσως*, et sic Vind. Farn. ap. Dem., Ahrens *ἴσσος*. — *Ἄρευϊ* A, vulgo *Ἄρηϊ*, E Turn. *Ἄρεϊ*, Fl Ars. *Ἄρει*. Post hunc versum sicut post v. 4 *Ὑμήναον* adieci. — V. 4. *μεγάλω πόλυ* Neue, legebatur *μεγάλου πολλῷ*.

Fr. 92. Demetr. de Eloc. CXLVI: *Ἐκ δὲ παραβολῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος ἀνδρὸς ἡ Σαπφώ φησιν· Πέρροχος κτλ. ἐνταῦθα γὰρ χάριν ἐποίησεν ἡ παραβολὴ μᾶλλον ἢ μέγεθος· καίτοι ἐξῆν εἰπεῖν, πέρροχος ὥσπερ ἡ σελήνη τῶν ἄλλων ἄστρων, ἢ ὁ ἥλιος ὁ λαμπρότερος, ἢ ὅσσα ἄλλα ἐστὶ ποιητικώτερα.* Conf. Eust. Il. 741, 16: *Αἴλιον Διονύσιον, ὃς καὶ τὸν τῆς παροιμίας Λέσβιον ᾠδὸν Τέρπανδρόν φησιν ἢ Εὐαινετίδην ἢ Ἀριστοκλείδην. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ τὸ Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν τὸν Τέρπανδρόν φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δέ φασι καὶ ὕστερον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρείη Λέσβιος, εἶθ᾽ οὕτως οἱ λοιποὶ Μετὰ Λ. ᾠδόν, τὸν ἁπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον.* Permire Kock haec ad Achillem refert, quem Homerus Lesbius celebraverit.

Fr. 93. Scholiasta Hermog. VII 983 ed Walz: *καὶ Σαπφώ, οἶον κτλ.* — V. 1. *γλυκύμαλον*, Schol. Theocr. XI 39: *γλυκύμηλον . . . ἔστι γάρ τι μήλου γένος. Σαπφώ· γλυκύμαλον ἐρεύγεται ὡς ἄκρω ἐπ᾽ ὄσδω* (M *γλυκύ τι μᾶλον* et *ἐπόσδων*, Gen. b *γλυκύτατον* et *ἄκρῳ ἐπ᾽ ὄσδῳ*, cod. Ambr. satis vitiose *γλυκύ τι μᾶλον ἐρεύγεται ἄκρω σποδῶ*, vett. edd. *ἄκρῳ ἐπ᾽ οὐδῷ*). Schol. Herm. *γλυκὺ μᾶλλον* (Ven. *μᾶλον*). — *ἐρεύθεται* Ven., *εὑρέθεται* Par. 2, *εὑρίσκεται* Par. 1. — *ὔσδῳ* Blom-

ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδρόπηες,
οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκεσθαι.

94. 908

Οἴαν τὰν ὑάκινθον ἐν οὔρεσι ποίμενες ἄνδρες
πόσσι καταστείβοισι, χάμαι δ' ἐπιπορφύρει ἄνθος. . .

field, vulgo ὄσδῳ. — V. 2. μαλοδρόπηες Ven., μελαδροπῆες Par. Mon. — V. 3. ἐπίκεσθαι. legebatur ἐφικέσθαι, quod non servavi, quamvis in titulo apud Conze Iter Lesb. t. XII A 35 ἀφικομένων sit. Resp. Longus Past. III 33: Καὶ ἓν μῆλον ἐπέπεπτο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ καλόν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν, ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφυλάττετο τὸ καλὸν μῆλον ἐρωτικῷ ποιμένι. Adde Himer. I 4: Τὰ δὲ Ἀφροδίτης ὄργια (μόνῃ) παρῆκαν τῇ Λεσβίᾳ Σαπφοῖ, (καὶ) ᾄδειν πρὸς λύραν καὶ ποιεῖν (ᾠδὴν) τὸν θάλαμον· ἢ καὶ . . . εἰσῆλθε μετὰ τοὺς ἀγῶνας εἰς θάλαμον, πλέκει παστάδα, τὸ λέχος (Ὁμήρου) στρώννυσι, *ἀγείρει παρθένους, εἰς νυμφεῖον ἄγει καὶ Ἀφροδίτην ἐφ' ἅρματι Χαρίτων καὶ χορὸν Ἐρώτων συμπαίστορα. καὶ τῆς μὲν ὑακίνθῳ τὰς κόμας σφίγξασα, πλὴν ὅσαι μετώπῳ μερίζονται, τὰς λοιπὰς ταῖς αὔραις ἀφῆκεν ὑποκυμαίνειν, εἰ πλήττοιεν. τῶν δὲ τὰ πτέρα καὶ τοὺς βοστρύχους χρυσῷ κοσμήσασα πρὸ τοῦ δίφρου σπεύδει πομπεύοντας καὶ δᾷδα κινοῦντας μετάρσιον. Et maxime huc pertinet I 16: Σαπφοῦς ἦν ἄρα μήλῳ μὲν εἰκάσαι τὴν κόρην, τοσοῦτον χαρισαμένην τοῖς πρὸ ὥρας δρέψασθαι σπεύδουσιν, ὅσον [οὐδ'] ἄκρῳ τοῦ δακτύλου γεύσασθαι, τῷ [δὲ] καθ' ὥραν τρυγᾶν τὸ μῆλον μέλλοντι τηρῆσαι τὴν χάριν ἀκμάζουσαν· τὸν νυμφίον τε Ἀχιλλεῖ παρομοιῶσαι καὶ εἰς ταὐτὸν ἀγαγεῖν τῷ ἥρῳ τὸν νεανίσκον ταῖς πράξεσιν κτλ. Praeterea I 19: Φέρε οὖν εἴσω τοῦ θαλάμου παραγαγόντες αὐτὸν ἐντυχεῖν τῷ κάλλει τῆς νύμφης πείσομεν. ὦ καλή, ὦ χαρίεσσα, πρέπει γάρ σοι τὰ τῆς Λεσβίας ἐγκώμια. σοὶ μὲν γὰρ ῥοδόσφυροι Χάριτες χρυσῇ τ' Ἀφροδίτῃ συμπαίζουσιν, Ὧραι δὲ λειμῶνας βρύουσι κτλ. quod ipsum ex hoc Sapphus hymenaeo petitum videtur:

Ὦ κάλα, ὦ χαρίεσσα.

Alia praeterea Hartung edolavit, velut . . . σοὶ μὲν | ῥοδόσφυροι Χάριτες | χρυσῇ τ' Ἀφρόδιτα | συμπαίζουσιν. quemadmodum etiam Kock ista in versus redigere conatus est; at sophista hic potius Anacreontem fr. 2 imitatur. Himerii locum I 4 attigit Koechly, eundem una cum aliis eiusdem sophistae locis examinavit Maehly Mus. Rhen. XXI 301 seq.; utrumque criticum ἅρμα Χαρίτων offendit, at videas Simon. epigr. 119, 10; neque decet huius rhetoris ineptias ad amussim examinare.

Fr. 94. Sapphoni vindicavi, nam omisso poetae nomine leguntur apud Demetrium de Eloc. CVI: Τὸ δὲ ἐπιφώνημα καλούμενον ὁρίζοιτο μὲν ἄν τις λέξιν ἐπικοσμοῦσαν· ἔστι δὲ τὸ μεγαλοπρεπέστατον ἐν τοῖς λόγοις· τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπηρετεῖ, ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. ὑπηρετεῖ μὲν ἡ τοιάδε· Οἴαν . . . καταστείβουσι. ἐπικοσμεῖ δὲ τὸ ἐπιφερόμενον τό· χαμαὶ δέ τε κτλ. ἐπενήνεγκται γὰρ τοῦτο τοῖς προενηνεγμένοις κόσμος σαφῶς καὶ κάλλος. — V. 1. τὰν, vulgo τὴν. — οὔρεσι, Ahrens ὤρεσι, qui quidem postea abiudicare studuit Sapphoni hos versus. — V. 2. καταστείβοισι Schneidewin, v. καταστείβουσι. — χάμαι δ' ἐπιπορφύρει ἄνθος scripsi, legebatur χαμαὶ δέ τε πορφύρεον ἄνθος, ubi ver-

95. [68.]

Ϝέσπερε, πάντα φέρων, ὄσα φαίνολις ἐσκέδασ' αὔως,
φέρεις οἶν, φέρες αἶγα, φέρεις ἄπυ μα̃τέρι παῖδα.

96. 909

Ἀϊπάρθενος ἔσσομαι.

bum desideratur, at iners quidquid addideris in proximi versus exordio, velut κάππεσεν, quod olim commendavi. Omnis sententia disticho hoc absolvitur. Quod ἐπιπορφυρίζειν dici solet, Sappho ἐπιπορφυρέω vel potius ἐπιπορφύρημι dixit: nam minus placet χάμαι δέ τε πορφύρει: verbo πορφυρεῖν utuntur Dionys. Perieg. 1122 et novicii poetae, apud Aratum 158 recte Bekker εἰν ἁλὶ πορφυρούσῃ pro πορφυρεούσῃ revocavit.

Fr. 95. Et. M. 384, 4: Σαπφώ. Ἕσπερε πάντα φέρων, ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' αὔως. sed auctius exhibet fragmentum Et. Flor. Miller Misc. 129, ubi additur φέρεις οἶον φέρεις, οἶνον φέρεις, αἶγα φέρεις ἄποιον μητέρι παῖδα. Eadem in arctum redegit Demetrius de Eloc. CXLI: Φαριεντίζεται δέ ποτε (Σαπφὼ) καὶ ἐξ ἀναφορᾶς, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑσπέρου· Ἕσπερε πάντα φέρεις, φησί, φέρεις ὄϊν (sic Casaubonus, vulgo οἶνον), φέρεις αἶγα, φέρεις ματέρι παῖδα. Καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἡ χάρις ἐστὶν ἐκ τῆς λέξεως τῆς φέρεις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφερομένης. V. 1 legitur etiam Et. M. 174, 43: Αὔως . . . Σαπφώ (D Σαπφὼ ε')· Ἕσπερε, πάντα φέρων κτλ. et Etym. Gud. 212, 43 (Ἕσπερ' ἐς π. φέρων, ὅσσα φαίνολες ἐσκ. ἄβως) et 446, 3 (φέσπερε, π. φέρω, ὅσα φαινότερα ἐ. ἠώς). Schol. Eurip. Orest. 1260 (φαινολίς et φαινόλης), denique Cram. An. Ox. II 444, 17 (ubi tantum ὅσα φαινόλης κτλ.). — V. 1. Ϝέσπερε Welcker. — φέρων revocavi, solus Demetrius φέρεις, sive diversam secutus scripturam, sive memoriae errore deceptus. Ahrens olim φόρεις, qui hoc partic. etiam v. 2 ubique intulit. — V. 2 nunc demum licuit ope Et. Fl. in integrum restituere: nam φέρεις ἄποιον nihil aliud est quam φέρεις ἄπυ, i. e. *eripis* (non recte Meineke ἀπ ποϊᾶν *e prato*). Vocula ἄπυ apud Demetrium omissa et numero versus et sententiae detrimentum attulit; praeterea metri lex exigit, ut φέρες αἶγα pro φέρεις scribatur; quae correptio Doriensibus usitata neque ab Aeolici sermonis proprietate abhorret, quod Cypriorum glossae apud Hesych. arguunt: ἔς ποθ' ἔρπες· ποθὲν ἥκεις· Πάφιοι et ἀεικές· ἀπρεπές· ἀκούεις· Κύπριοι, ubi diversa vocabula ἀεικὲς et ἄϊκες (i. e. ἄϊκεις, ἀΐεις) temere conglutinata sunt. De clausula sec. pers. vide ad Alc. 5. Ceterum hoc fr. arguit, Aeolicos poetas in versibus dactylicis cycliis in primo loco praeter pedes disyllabos etiam dactylo usos esse. — Olim varie hunc locum emendare conati sunt, velut Ahrens Ϝέσπερε, πάντα φρεὶς . . . φρεὶς οἶν, φρεὶς αἶγα, φρεὶς μάτερι παῖδ' (ἀγαπάταν), Hermann ὅσ' ἁ φαινόλις . . καὶ γὰρ ὄϊν σὺ φέρεις, φέρεις αἶγα, φέρεισθα δὲ ματρὶ Παῖδα, Hartung αἶγα σὺ οἶν τε φέρεις, σὺ φέρεις καὶ ματέρι παῖδα. Koechly commendavit οἶν σὺ φέρεις τε καὶ αἶγα φέρεις καὶ ματέρι παῖδα.

Fr. 96. Cram. An. Ox. I 71, 19: ὁ δ' Αἰολεὺς τριχῶς· Ἀεὶ π. ἔσομαι· καὶ αἰεὶ καὶ αἰέν. Ahrens correxit. Cf. Cram. An. Par. III 321, 22: ἀειπάρθενος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κοινῶς, Αἰολικῶς δὲ διὰ τοῦ ι. Adde Herodian. Epim. 184 ed. Boiss.

97.

Δώσομεν, ἦσι πάτηρ.

98. [38. 110.]

Θυρώρῳ πόδες ἐπτορόγυιοι,
τὰ δὲ σάμβαλα πεμπεβόηα,
πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

99. [63.]

Ὄλβιε γάμβρε σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄραο,
ἐκτετέλεστ', ἔχῃς δὲ πάρθενον, ἂν ἄραο.

100. [64.] 910

Μελλίχιος δ' ἐπ' ἱμέρτῳ κέχυται προσώπῳ.

Fr. 97. Cram. An. Ox. I 190, 19: *Ἦσὶ δώσομεν· ἤ. π., φησὶν ἡ Σαπφώ, ἦτὶ δὲ λέγει Ἀλκμὰν ἀντὶ τοῦ ἠσίν.* Prius *ἠσὶ* grammatici est.

Fr. 98. Hephaest. 41: *Τὸ δὲ τετράμετρον (Αἰολικὸν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον)· Θυρωρῷ κτλ.* Demetrius de Eloc. CLXVII: *ἄλλως δὲ σκώπτει (Σαπφὼ) τον ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς. ὥστε αὐτῆς μᾶλλόν ἐστι τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι, ἢ ᾄδειν, οὐδ' ἂν ἁρμόσαι πρὸς τὸν χορὸν ἢ πρὸς τὴν λύραν, εἰ μή τις εἴη χορὸς διαλεκτικός.* Ex hoc carmine videtur petitum, quod habet Synes. Epist. III 158 D: *Ὁ δὲ ἀδικούμενος Ἁρμόνιός ἐστιν ὁ τοῦ θυρωροῦ πατήρ, ὡς ἂν εἴποι Σαπφώ, τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ γενόμενος, ἀλλ' ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι διετέλεσεν.* — V. 1. *ἐπτορόγυιοι* Hotchkis, *ἐπταθόργυιοι* E Schol. Turn. (in calce *ἐπτόργυιοι*), CMPSA *ἐπταθορρόγυιοι*, Fl *ἐπταρόγιοι*, Cod. Ming. *ἐπταόργυιοι*. — V. 2. *σάμβαλα*, M *σύμβαλα*, Turn. *σύμβολα*. — *πεμπεβόηα* Schneidewin (postquam ego *πέμπαβόηα* scripseram), *πενταβόεια* M Turn., *πεντεβόηα* CPA, *πεντεβόεια* vulgo.

Fr. 99. Hephaest. 102: *Καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἑφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα ἡ αὐτὴ ποιήτρια (Σαπφώ)· Ὄλβιε κτλ.* — V. 1. *ἄραο, ἀρᾶο* A, *ἀρᾶϊ* C, *ὀ^{σ}ρ* P, *ἄρας* cod. Rhed. Mon. — V. 2. *ἔχῃς, ἔχῃς* CPSA, vulgo *ἔχεις*. — *ἂν ἄραο, ἀνάραο* E, *ἀναράθ* P, *ἀναρᾶο* A, *ἀνάρας* FlB, *ἂν ἀρᾶθ'* C Mon. Rhed., Hermann bis *ἀρᾶσαι*, Ahrens *ἄρασο* scripsit.

Fr. 100. Hephaest. 102: *Καὶ ὁ πούς συνῆψε τὴν λέξιν· Μελιχοος δ' ἐφ' ἱμ. κτλ.* ubi Fl *μελίχρος*, N *μελίχρως*, C *μελίχρονος*, Turn. *με^{λ}λίχροος*, P et ut videtur ES *μελλίχροος*, *μελίχροος* A. Hermann *μελλίχιος*, quod nunc recepi. Sappho videtur *μελλίχιος ὦχρος* dixisse, quod vocabulum proximo versu insequebatur, vel *παρθενίκας γέλος*. — *ἐπ'* Turn. Fl, vulgo *ἐφ'*. — Videtur ex eodem carmine, ex quo fr. 99.

101. [41.]

Ὀ μὲν γὰρ κάλος, ὄσσον ἴδην, πέλεται (ἄγαθος),
ὁ δὲ κἄγαθος αὔτικα καὶ κάλος ἔσσεται.

102. [71.]

Ἦρ' ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι;

*103. [78.]

Χαίροισα νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γάμβρος.

*104. [34.] 911

Τίῳ σ', ὦ φίλε γάμβρε, κάλως εἰκάσθω;
ὄρπακι βραδίνῳ σε κάλιστ' εἰκάσδω.

Fr. 101. Galen. Protr. c. 8: *Ἄμεινον οὖν ἐστιν, ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε τὴν Λεσβίαν λέγουσαν· Ὁ μὲν γὰρ κ. ὅσσον ἰδεῖν πέλεται, ὁ δὲ κἀγ. αὐ. καὶ κ. ἔσται· πείθεσθαι δὲ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδεικνυμένῳ.* — V. 1. *ἴδην* Ahrens, v. *ἰδεῖν.* — *ἄγαθος* adieci, Hermann *κάλος.* — V. 2. *ἔσσεται* Hermann, vulgo *ἔσται*, quod servans Ahrens v. 1 *πέλετ' αἶι* scripsit.

Fr. 102. Apollon. de Coni. in Bekk. An. II 490: *Ἆρα· οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς ἦρα λέγεται. Ἦρ' ἔτι π[αρ]θενίης ἐπ., Σαπφώ.* Schol. Dionys. Thrac. ib. 968: *Ὁ ἆρα ἐρωτηματικὸς ὢν μηκύνει τὸ ᾱ, συλλογιστικὸς δὲ βραχύνει· τρέπεται δὲ ἑκατέρου τὸ ᾱ εἰς η̄, τὸ μὲν μακρὸν παρ' Αἰολεῦσιν οὕτως· Ἦρ' ἔτι παρθενικὰς ἐπ.* — *παρθενίας* scripsit Hermann, Hartung *παρθενίαν* vel *παρθενία, σ' ἐπιβάλλομαι.* Ego conieci *παρθενίκαις*, ratus eodem modo hunc versum explicandum esse, quo Theocritus qui dici solet scripsit XXIII 26: *ἄρτι δὲ χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι.*

Fr. 103. Hephaest. 25: *Καταληκτικὰ δὲ (μέτρα), ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ· Χαίροισα κτλ. Χαίροισα* Fl Turn., sed in calce *χαίροις ὦ*, C *χαίροις ἀνύμφα*, B2MEPA *χαίροις ἀνύμφα*, unde Neue *χαίροισθα*, probabiliter, siquidem versum hunc ex carminis exordio depromptum esse aliorum exemplorum multitudo suadere videtur. Equidem auctor essem, ut *χαίροις ἀ νύμφα* scriberetur, si certum esset Aeolenses hanc articuli formam, quae supra fr. 52. 53 producta est, etiam subinde corripuisse: sed apud Pindarum Ol. I 89 quod boni libri exhibent quodque tuitus est Mommsen *ᾶ τέκε λαγέτας*, in hoc poeta prorsus solitarium est. Quod Demetrius de eloc. CLI affert *Δέλφυι παιδίον ὑμῶν ἀ κύων φέρει* incertum, utrum ex carmine an ex pedestri sermone sit petitum.

Fr. 104. Hephaest. 41: *Πεντάμετρα δὲ (Αἰολικὰ) καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον· Τίῳ κτλ.* — V. 1. *τίῳ* Neue, codd. *τίω*, (Cod. Ming. 489 *τί ἧς*), Pauw *τίνι.* — V. 2. *ὄρπακι* A, rell. ut videtur *ὄρπακι.* — *κάλιστ'* scripsi, vulgo *μάλιστ'*, A *σὲ μάληστ'*.

105. [49.]

. . . . Χαῖρε, νύμφα,
χαῖρε, τίμιε γάμβρε, πόλλα.

106. [65.]

Οὐ γὰρ ἦν ἀτέρα πάϊς, ὦ γάμβρε, τοιαύτα.

*107. 108.

Ἔσπετ' Ὑμήναον.
Ὦ τὸν Ἀδώνιον.

109. [51.] 912

A. *Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λίποισ' ἀποίχῃ;*
B. *Οὐκέτι ἥξω πρὸς σέ, οὐκέτι ἥξω.*

Fr. 105. Serv. Virg. Georg. I 31: „*Generum vero pro marito positum multi accipiunt iuxta Sappho, quae in libro, qui inscribitur Ἐπιθαλάμια*, ait *χαῖρε κτλ. ἀντὶ τοῦ νυμφίε.* Pollux III 32: *Σαπφὼ μέντοι καὶ τὸν ἄνδρα αὐτὸν γαμβρὸν καλεῖ.* — V. 2. Cf. Iulian. Ep. LX: *χαῖρε δὲ καὶ αὐτὸς ἡμῖν πολλά, καθάπερ καλὴ Σαπφώ φησιν.* In edit. 1 *χαῖρε τ. γ. χαῖρε πόλλα* scripsi. Hermann existimat idem metrum esse, quod fr. 99 et scripsit:

Χαίρετε (vel *Χαῖρε δὲ*) *νύμφα, χαῖρε, τίμιε γαμβρέ, πολλά.*

Fr. 106. Dionys. de comp. verb. c. XXV: *τὸ συμπλεκόμενον τούτῳ πάλιν κῶλον ἐκ δυοῖν συνέστηκε μέτρων· „Μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ.“ Εἴ γέ τοι Σαπφικόν τις ἐπιθαλάμιον τουτί· Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν* (cod. Reg. I Colb. Ald. *νῦν*) *παῖς, ὦ γ., τοιαύτα καὶ τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρου, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανείου τοῦδε· „Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο·“ τούς τε τελευταίους πόδας καὶ τὴν κατάληξιν ἐμβαλὼν συνάψειε τοῦτον τὸν τρόπον· „Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γάμβρε, τοιαύτα. καὶ σωφροσύνη νενόμιστο,“ οὐδὲν διοίσει τοῦ· „Μήτε μικρὸν . . . ἐπὶ τούτῳ.“* Correxit Blomfield, nisi quod *ἀτέρα* scripsi. Sed praeterea malim *οὐ γὰρ ἦν ἀτέρα νῦν πάϊς.* Ahrens *οὐ γὰρ ἀλλοτέρα νῦν Παῖς, ὦ γαμβρέ, τοαύτα.*

Fr. 107 et 108. Plotius 266: „Hymenaicum dimetrum dactylicum Sapphicum monoschematistum est: semper enim duobus dactylis constat: *TECZEPTMHNIONTΩNAΔΩNION.* ita cod. A, nec valde discrepat B *TЄCCOЄPTIAHNIONΩTONAΔONION.* Fr. 107 *ἔσπετ' Ὑμήναον* scripsi, quod propius abest atraditis litteris, quam quod antea exhibui *Ὕμεν' Ὑμήναον*, — Fr. 108, quod iam Scaliger restituit, fortasse confictum est ex Fr. 63: vel forma *Ἀδώνιος* possit novicia videri, quam Latini potissimum inde a Plauti saeculo frequentant. Si grammatico Bekk. An. I 346 fides, principes veteris comoediae ea usi sunt, sed Meinekio Fr. Com. II 2, 694 locus vitium contraxisse visus est, quem etiam Cobet tentavit: ego ea de re nihil decernere audeo, sed principalis forma haud dubie *Ἀδώνιος*, unde Cypriorum sermone *Ἄδωνις* evaluit latiusque propagatum.

Fr. 109. Demetr. de Eloc. CXL: *Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάρι-*

*110.

Ἄλλαν μὴ καμεστέραν φρένα.

111.

Φαίνεταί ϝοι κῆνος.

112. [95.]

Ὠΐω πόλυ λευκότερον.

113. [98.]

Μήτ' ἔμοι μέλι μήτε μέλισσα.

τες δῆλαί εἰσι καὶ πλεῖσται παρὰ Σαπφοῖ· οἷον ἐκ τῆς ἀναδιπλώσεως, ὅπου νύμφη πρὸς τὴν παρθενίαν φησί· Παρθενία, π., ποῖ με λιποῦσα οἴχῃ; ἡ δὲ ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν τῷ αὐτῷ σχήματι· Οὐκ ἔτι ἥξω πρὸς σέ, οὐκ ἔτι ἥξω. πλείων γὰρ χάρις ἐμφαίνεται, ἢ εἴπερ ἅπαξ ἐλέχθη καὶ ἄνευ τοῦ σχήματος. καίτοι ἡ ἀναδίπλωσις πρὸς δεινότητας μᾶλλον δοκεῖ εὑρῆσθαι, ἡ δὲ καὶ τοῖς δεινοτάτοις καταχρῆται ἐπὶ χάριτος. — V. 1. λιποῖσ' ἀποίχῃ Blomfield scripsit, quod iam secutus sum, quandoquidem Lesbii poetae numerorum complemento usi esse videntur, quod desiderat tradita scriptura λιποῖσ' οἴχῃ, qui tum demum iustus erit versus, ubi silentium vel adiectivum temporis admiseris. — V. 2 aegre restitui potest. fortasse:

οὐκέτι, νύμφα, προτὶ σ' ἴξω, προτὶ σ' οὐκέτ' ἴξω.

Koechly parum commode οὐκέτι πρὸς σ' οὐκέτι πρὸς σ' ἥξω ἅπαξ λίποισα, Seidler οὐκέτι (Σαπφοῖ) ποτί σ' ἴξω ποτί σ' οὐκέτ' ἴξω, Hermann (χαῖρε φίλα), οὐ γὰρ ἔτ' ἴξω προτί σ', οὐκέτ' ἴξω, Ahrens οὐκέτι σ' εἴξω, οὐκέτι σ' εἴξω, Hartung οὐκέτ' ἀπίξω ποτὶ σ', ὦ νύμφα, ποτ' οὐκέτ' ἴξω. Koenius πρές σε, quod Aeolensibus tribuit Greg. Cor. 585 (cf. ib. 681) vel quod Hesychius exhibet πέρ σε· πρός σε restituendum censuit.

Fr. 110. Herodian. περὶ μον. λέξ. 26, 21: ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τό· ἄλλα (fr. 35) . . . καὶ ἄλλαν μὴ καμ(τι)εστέραν φρένα. Sapphoni tribui, sed locus quomodo corrigendus sit incertum, ἄλλαν κάβακεστέραν φρένα, quod conieci, improbandum, quoniam Sappho tetrametris trochaicis non est usa. Ahrens ἀλλᾶν, μήτι κατ' ἀμμετέραν φρένα, nunc δαλλᾶν praeoptat, vid. fr. 35. Hartung ἀλλὰ μὴ κατ' ἀσφετέραν φρένα.

Fr. 111. Apollon. de pron. 366 A: Αἰολεῖς σὺν τῷ ϝ· φαίνεταί ϝοι κῆνος. Σαπφώ. Male vulgo referunt ad fr. 2.

Fr. 112. Athen. II 57 D: Σαπφὼ δ' αὐτὸ (τὸ ᾠὸν) τρισυλλάβως καλεῖ . . . καὶ πάλιν· ὤϊον π. λ. Idem Eustath. 1686, 49. ὤϊω Ahrens. Ceterum conf. quae adnotata sunt ad fr. 56.

Fr. 113. Moschopul. Opusc. 86 ed. Titz.: παροιμία . . . ὡς παρὰ Σαπφοῖ· μήτ' ἐμοὶ μ. μ. μέλισσα (cod. μάλιστα). Adde Tryphon. ap. Walz Rhet. VIII 760 (ubi MA item μάλιστα). Cf. etiam Diogenian. VI 58 (μηδὲ μέλι, μηδὲ μελίσσας). Arsen. 354. Apostol. XI 46. Paroemiogr. T. II 39. ed. Gott. Germana proverbii forma haud dubie fuit Μή μοι μέλι

114. [85.] 913

Μὴ κίνη χέραδας.

115. [13.]

Ὄπταις ἄμμε.

116. [82.]

Ἠμιτύβιον σταλάσσον.

117. [89.]

Τὸν Ϝὸν παῖδα κάλει.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

118. [137.]

Παῖδες, ἄφωνος ἐοῖσα τόδ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται,
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν· 914
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα

μήτε μελίσσας, neque videtur Moschopulus Sapphus locum recte satis memoriae prodidisse.

Fr. 114. Schol. Apoll. Rhod. I 1123: *χέραδος ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογή ... ἢ χεράδες* (L ut videtur *χέραδες*) *λέγονται οἱ μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων· φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι τῶν ἐν Πόντῳ· μνημονεύει καὶ Σαπφώ·. Μὴ κενὴ χεράδος. καὶ Ὅμηρος· ἄλις χεράδος περιχεύας. χέραδος δὲ ὁ τῶν λίθων σωρός.* Et. M. 808, 35: *μή κίνει χεράδας.* ut dubitari possit, utrum *χέραδος* an *χέραδας* (i. e. *χεράδας*) sit legendum. — *κίνη* Ahrens restituit.

Fr. 115. Apoll. de pron. 387 A: *Ἄμμε Αἰολεῖς· ὀπτᾷς ἄμμε Σαπφὼ πρώτῳ.* — *ὄπταις* Ahrens restituit.

Fr. 116. Schol. Aristoph. Plut. 729: *Ἡμιτύβιον· ἀντὶ τοῦ σουδάριον, ῥάκος ἡμιτριβὲς λινοῦν τι οἷον ἐκμαγεῖον· καὶ Σαπφώ· ἡμ. σταλάσσων*, recte Hemsterhuys *σταλάσσον*. cf. Suid. v. *ἡμιτύβιον*.

Fr. 177. Apollon. de pron. 396 B: *Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· τὸν εον π. καλεῖ. Σαπφώ. Ϝὸν* Volger, Bekker *Ϝεὸν* scripsit. — *κάλει* Ahrens, legebatur *καλεῖ*.

Fr. 118. Anthol. Pal. VI 269. A: *Ὡς Σαπφοῦς·* Corr. *εἰς τὸ ἀντιβόλιν οὐ κεῖται τοῦ κυροῦ Μιχαηλῖ· πόθεν οὖν ἐγράφη οὐκ οἶδα.* praeterea in sin. marg. adscripsit notam, *ζήτει* et *ΠΕΡΙCCON*, in d. marg. *ΟΛΟCΦΑΛΤΟΝ*. Dixerunt de hoc epigrammate Keil Anal. Epigr. 117 seq. Meineke Del. Epigr. 226. Hecker Comment. Crit. in Anth. I 150 et II 125. Neque in hoc neque in sequentibus epigrammatis Aeolicam revocavi dialectum. — V. 1. *παῖδες*, Dorville *παιδνή*, non improbante Iacobsio. — *ἐοῖσα*, cod. P *ἐοίσα*. — *τόδ'* scripsi, cod. *τετ'*, Dorville *τάδ'*, Iacobs *ἐοῖσά τ' ἔτ'*, O. Schneider *ἐοῖσά γ' ἔτ'*, Meineke *τότ'*, Hecker *ἐοῖσ' ἅπερ* vel *ἐοῖσ' ἅτε Ϝεννέπω*. — *αἴ τις ἔρηται*, cod. P *αἰτίσερητα*. — V. 3. *Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ*, cod. *αἰθιοπίαι με κόραι*. —

Ἑρμοκλειδαία τῶ Σαοναΐάδα,
σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ἃ σὺ χαρεῖσα
πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

119. [138.]

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

120. [139.]

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἐπέθηκε Μενίσκος
κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζοΐας.

Ἀρίστα Keil et Meineke, Bentley Ἀριστώ, cod. P ἀρίστα. — V. 4. Ἑρμοκλειδαία τῶ Σαοναΐάδα scripsi, id est filia Hermoclidis, cuius pater Saonaïades fuit: cod. P ἑρμοκλείταο τῶσ ἀὺν αἰάδα, Bentley Ἑρμοκλείδαο τῶ Σαιωνιάδα, rectius Dorville Σαοναΐάδα, quod iam recepi, cum antea Keilium secutus Σαϋναΐάδα scripsissem, quae quidem forma non satis auctoritatis habet: sane Boeoti Σαύμειλος pro Σώμηλος dixerunt, item Thessalis Σαυσι— pro Σώσι (Σάοσι—) fuit in usu, sed in soluta forma Σαο— Σαοσι— Aeolenses ῠ, quam diphthongus flagitat, ascivisse, non est verisimile. Meineke ἀ Ἑρμοκλεΐδα τῷ Σαυλαΐάδα, Hecker ἀ Ἑρμοκλείτω τῶ Σαϋνηΐάδα. Ego antea proposui ἀρίστᾳ (hoc etiam Neue commendavit) Ἑρμῶ καλλίστᾳ τῶ Σαϋναΐάδα, collato Pausania I 29, 2, sed ibi Pamphos potius quam Sappho testis adhibetur, vide infra p. 139 sq. — V. 5. σὰ, cod. P σᾶ. — ἃ σύ, cod. P α συ. Hecker ᾧ σύ. — V. 6. εὐκλέϊσον, cod. P εὔκλεισον. Prorsus incredibilia commentus est Hartung, qui scripsit v. 1 πάγας ἄφωνος (h. e. opinor πηγάς, nam *truncum* vel *rupem* interpretari videtur), v. 3. Λάτως ἀνέθακεν Ἀρίστα, Ἑρμοκλεΐτα παῖς τῶ Σαϊδανιάτα, quod ad montis nomen Σαιδήνη refert.

Fr. 119. Anthol. Pal. VII 489. A Σαπφοῦς. C εἰς τιμάδα ὁμοίως πρὸ γάμου τελευτήσασαν. Τιμὰς alias non legitur, sed idem fere est, quod Τίμη, quod nomen in usu fuisse testatur Arcadius 110, 15: Τίμη δὲ τὸ κύριον βαρύνεται. hinc apud Hesychium Τιμαδία· μικρὰ Τίμη scribo, ubi legitur τιμή, falso enim Τιμάδιον in ipsa glossa restituunt; ceterum hanc quoque Hesychii glossam ex Lesbio carmine petitam esse testantur formae Ὑρράδιος, Τινάδιος, aliaeque similes; adde Ptolem. Hephaest. p. 198 West. Τεττιγεδαίας τῆς Μυριναίας, ubi Τεττιγαδίας scribendum videtur. — V. 1. ἅδε, cod. P ἄδε. — θανοῦσαν, Brunck θανοῖσαν. — V. 3. ἀποφθιμένας, cod. P ἀπὸ φθιμένας, videtur ἇς καὶ ἐπὶ φθιμένας vel ἃ καὶ ἐπὶ φθιμένᾳ scribendum, Hecker κατ' ἀποφθιμένας. — νεοθᾶγι σιδάρῳ Iacobs, cod. νεοθαγεῖσιδηρω, Plan. νεοθηγέϊ χαλκῷ. Imitatus est Andronicus Anth. P. VII 181: ἁ δὲ σέθεν φθιμένας πολιοὺς νεοθῆγι σιδάρῳ κείρατο γηραλέας ἐκ κεφαλῆς πλοκάμους.

Fr. 120. Anthol. Pal. VII 505 a m. sec. in rasura: Εἰς πελάγωνα Σαπφοῦς, fuit antea εἰς θρασύν τινα. — V. 1. γριπεῖ, Cod. P γριππεῖ. — ἐπέθηκε, Plan. ἀνέθηκε. — Μενίσκος Plan., μερίσκος cod. P. — — V. 2. κακοζοΐας Scaliger, cod. P κακοζωᾶς, Plan. κακοζωΐας. Qui

121. [92.] 915

Athen. XII 554 B: *Φυσικὸν γὰρ δή τι τὸ τοὺς οἰομένους εἶναι καλοὺς καὶ ὡραίους ἀνθολογεῖν, ὅθεν αἵ τε περὶ τὴν Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται· καὶ Σαπφώ φησιν ἰδεῖν ἄνθε' ἀμέργουσαν παῖδ' ἄγαν ἀπαλάν* (sic B, vulgo *ἀπαλήν*) cf. Eudoc. 352. Hermann *ἄνθε' ἀμέργοισαν . . . πάϊδ' ἀγνὰν ἀπαλάν*, Emperius *ἀγανᾷ παλάμᾳ*, quod omnino improbandum.

122. 123. [96.]

Demetr. de eloc. 162: *Τοῦ δὲ αὐτοῦ (τῆς ὑπερβολῆς) εἴδους καὶ τὰ τοιαῦτά ἐστιν· ὑγιέστερος κολοκύντης καὶ φαλακρότερος εὐδίας, καὶ τὰ Σαπφικά· Πόλυ πάκτιδος ἀδυμελεστέρα* (sic Vind. Ald., v. *ἀδυμ.*), *χρύσω χρυσοτέρα. πᾶσαι γὰρ αἱ τοιαῦται χάριτες ἐκ τῶν ὑπερβολῶν εὕρηνται, καίτοι διαφέρουσιν.* et *χρύσω χρυσοτέρα* Demetrius iam supra attulit 129. Cf. Gregor. in Hermog. Rhett. Walz. VII 1236: *Αἰσχρῶς μὲν κολακεύει τὴν ἀκοὴν ἐκεῖνα, ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά, οἷον τὰ Ἀνακρέοντος, τὰ Σαπφοῦς, οἷον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἀπαλωτέρα, πηκτίδων ἐμμελεστέρα, ἵππου γαυροτέρα, ῥόδων ἀβροτέρα, ἱματίου ἑανοῦ μαλακωτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα.* Ex his exemplis Lesbiae poetriae fortasse vindicandum

_ _ *ἰματίω* _ ⏑ *ἐάνω μαλακωτέρα.*

cf. Buttmann Lexil. II 13. Neque enim haec integrum versum efficiunt, quandoquidem binae tripodiae logaoedicae ubi consociantur, dactyli locus variari solet, ut fit in Asclepiadeo. — Componas cum his Sapphicum fr. 112 *ὠΐω πόλυ λευκότερον*, fr. adesp. 76 *ναρκίσσου τερενώτερον*, et quae ex Sophrone attulit Et. M. 256, 33 *προβάτου προβάτερον* (ita verissime Ahrens correxit) et *οἰὸς οἰότερον.* Novicii poetae talia frequentant.

124.

Demetr. de eloc. 166: *Διὸ καὶ ἡ Σαπφὼ περὶ μὲν κάλλους*

olim Sapphus epigrammata collegerunt, eos consentaneum est traditionem plus minusve probabilem secutos esse, sed hoc epitaphium plane alienum manifesto errore Lesbiae poetriae adscribitur, quemadmodum plurimi errores id genus in Anthologia deprehenduntur. Carmen est novicium, haud dubie demonstrativum, et quemadmodum filii nomen *Πελάγιος* a professione est repetitum, ita etiam patri perspicuum nomen inditum fuisse coniicias: nam traditum parum certum esse vel scripturae varietas arguit: pater agricola videtur fuisse, non piscator, quandoquidem filius *γριπεὺς* dicitur.

ᾄδουσα καλλιεπής ἐστι καὶ ἡδεῖα, καὶ περὶ ἐρώτων δὲ καὶ ἔαρος (sic Gale, v. ἀέρος) καὶ περὶ ἀλκυόνος, καὶ ἅπαν καλὸν ὄνομα ἐνύφανται αὐτῆς τῇ ποιήσει, τὰ δὲ καὶ αὐτὴ εἰργάσατο. Fortasse verbá καὶ περὶ ἐρώτων . . . ἀλκυόνος statim post verba περὶ μὲν κάλλους collocanda sunt.

125. [97.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: Διοτίμα λέγει, ὅτι θάλλει μὲν Ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν· τοῦτο Σαπφὼ ξυλλαβοῦσα εἶπε γλυκύπικρον (vide fr. 90) καὶ ἀλγεσίδωρον· τὸν Ἔρωτα Σωκράτης σοφιστὴν λέγει, Σαπφὼ μυθοπλόκον. Vocabuli ἀλγεσίδωρος satis insolens figura; ἀλγεσίθυμος, quod in Orphicis carminibus legitur, specie quidem simile, reapse dispar: nam hoc a verbo descendit, Sapphicum a nomine, i. e. ἄλγεσι δωρούμενος.

126. [105.]

Iulian. Epist. XVIII: Ἵνα σέ, τὸ μέλημα τοὐμόν, ὥς φησιν ἡ Σαπφώ, περιπτύξωμαι. Cf. Theodorus Hyrtacenus in Epist. 15, 40 (Codd. Bibl. Reg. Paris. T. V): καὶ καταπαῦσαι πρὸς σέ, τὸ ἐμὸν μέλημα, Σαπφώ φησιν ἡ σοφή. Sappho τὸ μέλημα ὦμον dixerat.

127.

Aristid. I 425: Τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἑστηκὸς γάνος, οὐ διαφθεῖρον τὰς ὄψεις, ὡς ἔφη Σαπφώ, ἀλλ' αὖξον καὶ στέφον καὶ ἄρδον ἅμα εὐθυμίᾳ· ὑακινθίνῳ μὲν ἄνθει οὐδαμῶς 916
ὅμοιον, ἀλλ' οἷον οὐδὲν πώποτε γῆ καὶ ἥλιος ἀνθρώποις ἔφηναν. Non recte Nauck haec refert ad Sapph. 2, 11.

128. [119.]

Pollux VI 107: Ἀνακρέων . . . στεφανοῦσθαί φησιν καὶ ἀνήτῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ (fr. 78 v. 2) καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δὲ ἄρα καὶ σελίνοις.

129. [120.]

Philostr. Imagg. II 1: Τοσοῦτον ἁμιλλῶνται (αἱ παρθένοι), ῥοδοπήχεις (hoc legitur fr. 65) καὶ ἑλικώπιδες καὶ καλλιπάρῃοι καὶ μελίφωνοι, Σαπφοῦς τοῦτο δὴ τὸ ἡδὺ πρόσφθεγμα. Paulo aliter Aristaenetus I 10: Πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέναιον ᾖδον αἱ μουσικώτεραι τῶν παρθένων καὶ μειλιχόφωνοι (Sappho, si hoc vocabulo usa est, μελλιχόφωνοι dixit), τοῦτο δὴ Σαπφοῦς

τὸ ἥδιστον φθέγμα. Difficilis optio: nam poterat utrumque recte dici. Adrastum, cuius γλῶσσαν Tyrtaeus XII 8 μειλιχόγηρυν appellavit, Plato in Phaedro μελίγηρυν nuncupat. Maior tamen Philostrati auctoritas, quam etiam Antipater Sidonius Anth. Pal. IX 66 videtur firmare: Μναμοσύναν εἷλε θάμβος, ὅτ' ἔκλυε τᾶς μελιφώνου Σαπφοῦς. adde Mosch. I 9: ὡς μέλι φωνά et Theocrit. V 82.

130.

Liban. Or. T. I 402 ed. Reiske: εἰ οὖν Σαπφὼ τὴν Λεσβίαν οὐδὲν ἐκώλυσεν εὔξασθαι νύκτα αὐτῇ γενέσθαι διπλασίαν, ἐξέστω κἀμοί τι παραπλήσιον αἰτῆσαι. Χρόνε, πάτερ ἐνιαυτοῦ καὶ μηνῶν, ἔκτεινον ἡμῖν τουτὶ τὸ ἔτος ἐφ' ὅσον οἷόν τε πλεῖστον, ὥσπερ ὅτε Ἡρακλῆς ἐσπείρετο, τὴν νύκτα ἐξέτεινας. Tres continuas noctes cum Iuppiter Alcmenae connubio usus esse feratur (hinc Hercules τριέσπερος λέων dictus Lycophroni v. 33), coniicias Sapphonem νύκτα τριπλασίαν dixisse.

131. [123.]

Strabo XIII p. 615: Εἶτ' ἐν ἑκατὸν σταδίοις (ἀπ' Ἐλαίας πόλεως Αἰολικῆς) ἡ Κάνη, τὸ ἀνταῖρον ἀκρωτήριον τῷ Λέκτῳ καὶ ποιοῦν τὸν Ἀδραμυττηνὸν κόλπον, οὗ μέρος καὶ ὁ Ἐλαϊτικός ἐστι. Κάναι δὲ πολίχνιον Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ νοτιώτατα, κείμενον ἐν τῇ Καναίᾳ· αὕτη δὲ μέχρι τῶν Ἀργινουσσῶν διήκει καὶ τῆς ὑπερκειμένης ἄκρας, ἣν Αἰγά τινες (Αἰγᾶ D, αἶγαν hoz) ὀνομάζουσιν ὁμωνύμως τῷ ζῴῳ· δεῖ δὲ μακρῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν Αἰγὰν (αἰγὰν Ez, vulgo Αἰγᾶν) ὡς ἀκτὰν καὶ ἀρχάν (ita EF, vulgo Ἀκτᾶν καὶ Ἀρχᾶν), οὕτω γὰρ καὶ τὸ ὄρος ὅλον ὠνομάζετο, ὃ νῦν Κάνην καὶ Κάνας λέγουσιν· ... ὕστερον δὲ αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριον Αἰγὰ (ita Coraes et Meineke, vulgo Αἰγᾶ, nisi fuit Αἶγα, αἶγα DE) κεκλῆσθαι (ita libri, corrigunt κέκληται, probabilius Meineke putat δοκεῖ excidisse) 917 ὡς Σαπφώ φησι (φησι add. moz, om. ceteri, Kramer verba ὡς Σαπφώ φησι ab aliena manu addita esse censet, et omisit Meineke), τὸ δὲ λοιπὸν Κάνη καὶ Κάναι. cf. Steph. Byz. v. Αἰγά.

132. [124.]

Schol. Apoll. Rhod. III 26: Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ, Σαπφὼ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ. Cf. Eudoc. 158. At Arg. Theocr. XIII: Σαπφὼ (Ἔρωτα) Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, ubi Wüstemann Γῆς coniecit, sed cf Pausan. IX 27, 3: Σαπφὼ

δ' ἡ *Λεσβία πολλά τε καὶ οὐχ ὁμολογοῦντα ἀλλήλοις ἐς Ἔρωτα ᾖσεν*, ac de Venere et Amore fortasse dixit fr. 117: *τὸν Ϝὸν παῖδα κάλει.*

133.

Himer. Or. XIII 9: *Ἀστὴρ οἶμαι σύ τις ἑσπέριος, ἀστέρων πάντων ὁ κάλλιστος· Σαπφοῦς τοῦτο δὴ τὸ εἰς Ἕσπερον ᾆσμα.* Cf. III 17: *ἐφάνης τοίνυν οὗτος ἐκεῖνος ἀστέρων πάντων ὁ κάλλιστος· σὲ γὰρ Ἀθηναῖοι καλοῦσιν Ἕσπερον.* Videtur fuisse:

Ἀστέρων πάντων ὁ κάλιστος . .

Hartung hexametrum restituit *Ἕσπερε, κάλλιστος * * ἄστρων πόλυ πάντων*, item Koechly: *Ϝέσπερος, ὅστ' ἄστρων κάλλιστος ἐφήναο πάντων*, cui alium de suo addit: *Ϝέσπερος, ὅστε κάκιστος ἐν ἀστράσιν ἵστασαι ἀστήρ.* — Ad Sapphus imitationem compositum videtur quod est ibid. I 20: *Εἰ δὲ καὶ ᾠδῆς ἐδέησεν, ἔδωκα ἂν καὶ μέλος τοιόνδε· Νύμφα ῥοδέων ἐρώτων βρύουσα, Νύμφα Παφίης ἄγαλμα κάλλιστον, ἴθι πρὸς εὐνήν, ἴθι πρὸς λέχος, μείλιχα παίζουσα, γλυκεῖα νυμφίῳ· Ἕσπερός σ' ἑκοῦσαν ἄγοι, ἀργυρόθρονον ζυγίαν Ἥραν θαυμάζουσαν.* neque tamen ex inepti rhetoris periphrasi licet haec et alia id genus in integrum restituere, quamvis Westphal in Iahnii Annal. LXXXI 690 periculum fecerit:

Νύμφ' ἐρώτων ὦ ῥοδέων βρύοισα,
νύμφα κάλλιστον Παφίας ἄγαλμα,
νυμφίῳ πρόσβαθι λέχος γλύκεια,
βᾶθι πρὸς εὔναν.
μελλίχως δὲ παιζομέναν σὺν ἄνδρι
Ϝέσπερός σ' ἔκοισαν ἄγοι δόμονδε·
θαυμάσειας δ' ἂν ζυγίαν θέον ἀργυ-
ρόθρονον Ἥραν.

eleganter ille quidem et ingeniose, sed ab antiquorum poetarum usu vel illud recedit, quod Venus *Paphia* nuncupatur, quod nomen Alexandrinorum demum saeculo dea illa ascivit. Postea Maehly in Mus. Rhen. XXI 301 Westphalii immemor, sed non meliore successu, Sapphus carmen restituere conatus est.

134. [125.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 57: *Περὶ δὲ τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος ἱστοροῦσι Σαπφὼ καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης· λέγεται δὲ κατέρχεσθαι εἰς τοῦτο τὸ ἄντρον (Λάτμιον) τὴν Σελήνην πρὸς Ἐν-* 918
δυμίωνα. Cf. Eudoc. 148.

135. [126.]

Schol. Hesiod. Op. et D. 74: *Σαπφὼ δέ φησι τὴν Πειθὼ Ἀφροδίτης θυγατέρα.* cf. fr. 141.

136. [28.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: *Ἀνθάπτεται Σωκράτης τῇ Ξανθίππῃ ὀδυρομένῃ, ὅτι ἀπέθνησκεν, ἡ δὲ Σαπφὼ τῇ θυγατρί· οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλων οἰκίᾳ θρῆνον εἶναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε* (Dübner *πρέποι*). Neue coniecit:

Ἀλλ' οὐ γὰρ θέμις ἐν μοισοπόλῳ οἰκίᾳ
θρῆνον ἔμμεναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.

Ahrens: *Οὐ γὰρ οἰκίᾳ ἐν μοισοπόλων θέμις κτλ.* Hartung *ἐν μοισοπόλων δόμῳ.*

137. [10.]

Aristot. Rhet. II 23: *ἢ ὥσπερ Σαπφώ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν.* Similia Gregor. in Hermog. VII 1153 ed. Walz: *οἷόν φησιν ἡ Σαπφώ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν, εἴπερ ἦν καλὸν τὸ ἀποθνήσκειν.* Haec in tetrametros ionicos redegit Hermann: *Ἀποθνάσκειν κακόν, οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· Ἀπέθνασκον γὰρ ἄν, αἴπερ ἦν καλὸν (δή μ') ἀποθνάσκειν.* Contra Ahrens haec Sapphus esse putat: . . . *Ἀπυθναίσκην κάκον· οἱ θέοι γὰρ | Τοῦτο κεκρίκαισ'· ἀπὺ γάρ κ' ἔθναισκον.* Hartung *Τὸ θνάσκειν κακόν· οὕτω κεκρίκασι θεοί· | ἔθνασκον γὰρ ἂν εἴπερ κάλον ἦν τόδε.* Atque sane videtur ad idem carmen pertinere, unde est fr. 136. Hoc carmen, quod Sappho filiae misit, monens ne se mortuam defleret, fortasse Solon egregio praeconio ornavit, vid. Aelianus ap. Stob. XXIX 58: *Σόλων ὁ Ἀθηναῖος Ἐξηκεστίδου παρὰ πότον τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ μέλος τι Σαπφοῦς ᾄσαντος, ἥσθη τῷ μέλει καὶ προσέταξε τῷ μειρακίῳ διδάξαι αὐτόν· ἐρωτήσαντος δέ τινος διὰ ποίαν αἰτίαν τοῦτο ἐσπούδασεν, ὁ δὲ ἔφη, ἵνα μαθὼν αὐτὸ ἀποθάνω.* unde detorta videtur narratio, quae legitur ap. Valer. Max. VIII 7, 14.

138.

Athen. XIII 596 B: *ἐνδόξους δὲ ἑταίρας καὶ ἐπὶ κάλλει διαφερούσας ἤνεγκε καὶ ἡ Ναύκρατις· Δωρίχαν τε, ἣν ἡ καλὴ Σαπφὼ ἐρωμένην γενομένην Χαράξου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, κατ' ἐμπορίαν εἰς τὴν Ναύκρατιν ἀπαίροντος, διὰ τῆς ποιήσεως διαβάλλει, ὡς*

πολλὰ τοῦ Χαράξου νοσφισαμένην. Ἡρόδοτος δ' αὐτὴν Ῥοδῶπιν 919 *καλεῖ, ἀγνοῶν ὅτι ἑτέρα τῆς Δωρίχης ἐστὶν αὕτη, ἡ καὶ τοὺς περιβοήτους ὀβελίσκους ἀναθεῖσα ἐν Δελφοῖς.* vid. Herod. II 135: *Ροδῶπις δὲ ἐς Αἴγυπτον ἀπίκετο, Ξάνθεω τοῦ Σαμίου κομίσαντός μιν· ἀπικομένη δὲ κατ' ἐργασίην ἐλύθη χρημάτων μεγάλων ὑπὸ ἀνδρὸς Μυτιληναίου Χαράξου, τοῦ Σκαμανδρωνύμου παιδός, ἀδελφεοῦ δὲ Σαπφοῦς τῆς μουσοποιοῦ. . . . Χάραξος δὲ ὡς λυσάμενος Ῥοδῶπιν ἀπενόστησε ἐς Μυτιλήνην, ἐν μέλεϊ Σαπφὼ πολλὰ κατεκερτόμησέ μιν.* Strabo XVII 808: *Λέγεται δὲ τῆς ἑταίρας τάφος γεγονὼς ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, ἣν Σαπφὼ μὲν ἡ τῶν μελῶν ποιήτρια καλεῖ Δωρίχαν, ἐρωμένην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Χαράξου γεγονυῖαν, οἶνον κατάγοντος εἰς Ναύκρατιν Λέσβιον κατ' ἐμπορίαν, ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Ῥοδῶπιν.* Adde Ovid. Heroid. XV 63 et 117. Cf. etiam Phot. et Suid. v. *Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.* Appendix Prov. IV 51: *Πάνθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή· ἡ Ῥοδῶπις ἑταίρα ἦν περὶ Ναύκρατιν τῆς Αἰγύπτου, ἧς καὶ Σαπφὼ μνημονεύει καὶ Ἡρόδοτος.* ib. interpr.

139.

Athen. X 424 F: *Σαπφώ τε ἡ καλὴ πολλαχοῦ Λάριχον τὸν ἀδελφὸν ἐπαινεῖ ὡς οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μυτιληναίοις.* Cf. Eudoc. 96. Eust. Il. 1205, 19. Schol. Il. υ 234: *ἔθος γὰρ ἦν, ὡς καὶ Σαπφώ φησι, νέους εὐγενεῖς εὐπρεπεῖς οἰνοχοεῖν.*

140.

Palaephat. de Incredib. c. 49: *Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλασσαν· πορθμὸς ἦν θάλασσα· ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο, ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο· θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ τοῖς Λεσβίοις· ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ θεὸς (Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεὸν) καὶ ὑποδῦσα θέαν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ· ταχὺς ἦν ἐκεῖνος καὶ θεραπεῦσαι καὶ διακομίσαι καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἡ θεός; ἀμεῖψαί φασι τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. οὗτος ὁ Φάων ἐστίν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις ᾆσμα* (*ᾆσμα* c, *αἷμα* reliqui) *ἐποίησεν.* Hinc repetunt eadem Eudoc. 414. Apostol. XX 15. Arsen. 461. Adde Ovid. Heroid. XV. Cf. inprimis Welcker Opusc. II 110 seqq. et Mus. Rhen. XVIII 241 seqq. Fortasse huc pertinet fr. 29.

141. 142. [131.] 920

Pausan. VIII 18, 5: *Καίτοι καθαρεύειν γε τὸν χρυσὸν ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ἥ τε ποιήτρια μάρτυς ἐστὶν ἡ Λεσβία, καὶ αὐτὸς ὁ χρυσὸς ἐπιδείκνυσιν.* Schol. Pind. Pyth. IV 407: *ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ, ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσός, κεῖνον οὐ σῆς οὐδὲ κὶς δάπτει, βροτέαν φρένα κράτιστον φρενῶν.* Sapphus versus interciderunt, nam quod continuo subiicitur, Pindari est fragmentum 207.

143.

Gellius XX 7: „Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos.“ Haud dubie in eo carmine, ex quo est fr. 31.

144. [129.]

Serv. Virgil. Aen. VI 21: „Quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in Phaedone et Sappho in Lyricis et Bacchylides in dithyrambis et Euripides in Hercule, quos liberavit secum Theseus.“

145. [130.]

Serv. Virgil. Ecl. VI 42: „Prometheus Iapeti et Clymenes filius post factos a se homines dicitur auxilio Minervae coelum ascendisse, et adhibita facula (fort. *ferula*) ad rotam solis ignem furatus, quem hominibus indicavit (fort. quem *cum* hominibus *communicavit*). Ob quam causam irati dii duo mala immiserunt terris, febres et morbos (hoc aperte corruptum, aut *feminas* et morbos, aut febres et *mulieres* scribendum), sicut et Sappho et Hesiodus memorant.“

146. [132.]

Philostr. Epist. 71: *Ἡ Σαπφὼ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ, καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀεί τινι ἐγκωμίῳ, τὰς καλὰς τῶν παρθένων ἐκείνῳ ὁμοιοῦσα.* Cf. ad fr. 65.

147. [134.]

Himer. Or. XIII 7: *Τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ Μου-
σηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφὼ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾠδῇ
κόμῃ τε χρυσῇ καὶ λύραις κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλι-* 921
*κῶνα πέμπουσιν, Μούσαις Χάρισί τε ὁμοῦ συγχορεύσαντα, ἢ οἷον
τὸν Βακχειώτην (οὕτω γὰρ αὐτὸν ἡ λύρα καλεῖ, τὸν Διόνυσον λέ-*

γουσα), ἦρος ἄρτι τὸ πρῶτον ἐκλάμψαντος, ἄνθεσί τ' ἠρινοῖσι καὶ κισσοῦ κορύμβοις Μούσαις κάτοχοι ποιηταὶ στέψαντες, νῦν μὲν ἐπ' ἄκρας κορυφὰς Καυκάσου, καὶ Λυδίας τέμπη, νῦν δὲ ἐπὶ Παρνασοῦ σκοπέλους καὶ Δελφίδα πέτραν ἄγουσι, πηδῶντά τε αὐτὸν καὶ ταῖς Βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν εὔϊον κτλ.

148.

Eustath. Opusc. 345, 54: *Φιλία τις δηλαδὴ πολυρέμβαστος καὶ καλὸν δοκοῦσα, εἴποι ἂν ἡ Σαπφώ, δημόσιον (δαμόσιον)·* quod videtur dixisse in Rhodopin, vid. fr. 138.

149. [103.]

Bekk. An. I 370, 14: *Ἄκακος, ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος, οὐχ ὁ χρηστοήθης. οὕτω Σαπφώ.*

150. [112.]

Etym. M. 77, 1: *Ἀμαμαξύς, ἡ ἀναδενδράς ... Σαπφὼ διὰ τοῦ Δ ἀμαμάξυδες λέγει.* Choerob. I 357 (Bekk. An. III 1317) *τὸ γὰρ παρὰ Σαπφοῖ ἀμαμαξύδος παράλογόν ἐστιν.* cf. Suid. v. *Ἀμάμυξις* et *Ἀναδενδράδα.*

151. [118.]

Etym. M. 77, 13: *Ἀμάρα· ... παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ αἵρεσθαι, ἄμη δέ ἐστιν ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν.* quo verbo Sappho videtur usa esse, vid. Orion. 3, 12: *ἀμάρα* (v. *Ὅμηρος*) *παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ (ἄνευ) αἵρεσθαι καὶ ὀρύττεσθαι· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Σαπφοῦς.*

152. [114.]

Apollon. de adv. Bekk. An. II 596, 14: *Ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λῖτα, παρὰ Σαπφοῖ τὸ αὐα* (scr. *αὔα*). Cf. Etym. M. 174, 38: *εἴρηται παρὰ τὴν αὔαν Αἰολικῶς τὴν ἡμέραν· τὴν γὰρ ἠῶ οἱ Αἰολεῖς αὖον φασί* (ubi V et Gud. *αὔαν*, D *αὖαν*) et Gudian. 95, 21. Lobeck Paral. 179 *αὐόαν* coniecit.

153. [109.]

Etym. M. 174, 42: *Αὔως ἡ ἠώς, τουτέστιν ἡ ἡμέρα· οὕτω λέγεται παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι· Σαπφώ· πότνια αὔως.*

154. 922

Athen. IV 182 F: *Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ σάρβιτον, ὧν*

Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Rectius infra XIV 636 C *βάρμος* dici videtur.

155. [101.]

Pollux VII 49: *βεῦδος, ὡς Σαπφώ, κιμβερικόν, ἔστι δὲ τὸ κιμβερικὸν διαφανής τις χιτωνίσκος.* fort. hoc quoque Sappho dixit.

156. [102.]

Phrynich. Bekk. An. I 33, 2: *Σαπφὼ δὲ γρύτην καλεῖ τὴν μύρων καὶ γυναικείων τινῶν θήκην.*

157. [107.]

Hesych. *Ἕκτορες· πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ, Σαπφὼ δὲ τὸν Δία, Λεωνίδης τὸν κροκύφαντον.*

158.

Cram. An. Ox. IV 325, 27: *Καὶ ἀνάπαλιν παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ ζ παραλαμβάνεται, ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἡ Σαπφὼ ζάβατον λέγει (λέγῃ).*

159. [117.]

Schol. Hom. Il. ξ 241: *Τῷ δὲ χαρακτῆρι γενόμενον ὅμοιον τῷ ἰοίην καὶ ἀγαγοίην παρὰ Σαπφοῖ καὶ τῷ πεπαγοίην παρὰ Εὐπόλιδι, εἰκότως ἐβαρυτονήθη τὸ ἐπισχοίης.* Grammaticus utramque formam ex Sapphus carminibus proferre videtur.

160. [99.]

Eust. Il. 603, 30: *Λέγει (ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης) καὶ ὅτι τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφώ, διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν.* Lobeck confert Hesych. *κατώρης· κάτω ῥέπων.* Nauck hoc ipsum restitui voluit supra fr. 42 v. 2.

161. [115.]

Choerob. I 282. (Bekk. An. T. III 1389): *Κίνδυν, κίνδυνος, οὕτω δὲ ἔφη Σαπφὼ τὸν κίνδυνον.* Cod. Marc. *κίνδυνα, ὡς καὶ Σαπφὼ ἔφη τὸν κίνδυνα.*

162. [121.] 923

Ioann. Alex. p. 4: Ἡ ὀξεῖα ἢ ἐν τέλει τίθεται ἢ πρὸ μιᾶς τοῦ τέλους ἢ πρὸ δύο, πρὸ τριῶν δ' οὐκέτι· τὸ γὰρ *Μήδεϊα* παρὰ Σαπφοῖ πεπονθὸς παραιτούμεθα, ὅτι τὴν ει δίφθογγον διεῖλεν.

163. [18.]

Antiatt. Bekk. An. I 108, 22: *Μύρραν* τὴν σμύρναν, Σαπφὼ *δευτέρῳ*.

164.

Cram. An. Ox. I 278, 17: Καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν Μωσάων παρὰ Λάκωσι, παρὰ δὲ Σαπφοῖ *Μοισάων*.

165. [104.]

Phrynich. 305: *Νίτρον*· τοῦτο Αἰολεὺς μὲν ἂν εἴποι, ὥσπερ οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ διὰ τοῦ ν, Ἀθηναῖος δὲ διὰ τοῦ λ, λίτρον.

166. [111.]

Sch. Hom. Il. γ 219: Ὥστε ἐκ τοῦ ἐναντίου ἁμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ τὸ *πολυΐδριδι*, εἰ μὴ ἄρα ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλίθη. Cf. Et. M. 42, 40. Eust. 407, 38.

167. [108.]

Phot. 81, 12: Θάψος· ξύλον, ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας, ὃ Σαπφὼ *Σκυθικὸν ξύλον* λέγει. Cf. Hesych.: Σκυθικὸν ξύλον· τὴν διάπυρον. ἔνιοι τὴν θαψίαν. idem: Θάψινον· τὸ ξανθόν, ἀπὸ τοῦ ξύλου, τῆς θάψου, ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς κεφαλάς· τοῦτό τινες Σκυθικὸν λέγουσι· καὶ ὁ ποταμός, παρ' ᾧ φύεται τὸ ξύλον, Θάψος καλεῖται· ἔστι δὲ καὶ ῥίζα θαψία καλουμένη. Adde Schol. Theocriti II 88: θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι, ὃ καλεῖται καὶ σκυθάριον ἢ Σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ (9 σαμφώ, EP παμφώ)· τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι καὶ ποιοῦσι μήλινα (μήλλινα 4^1 5^1, μάλλινα 4^2 5^2 Gen. b, μάλινα P), καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν· ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. a quibus recedit Ambr. θάψος δέ ἐστιν εἶδος ξύλου, ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἥ φησι Σαπφώ· τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι. τινὲς τὸ Σκυθικὸν ξύλον. Ahrens hic perperam Sapphus versus sibi deprehendisse videtur, quos in addendis ita conformavit: – ⏑ – Σκύθικον ξύλον, | τῷ βάπτοισί τε τἤρια | ποΐεισι δὲ μάλινα, | ξανθίσδοισί τε τὰς τρίχας.

168. [113.]

Etym. M. 759, 35: Οἱ μέντοι Αἰολεῖς φασι· Τίοισιν ὀφθάλμοισιν, ὡς παρὰ Σαπφοῖ. Cf. Choerob. Epim. I 184 et 185, in Psalm. 65 et Apollon. de Synt. p. 106. Praeterea Hesychius 924
praebet ὀτίοισιν, οἷς τισιν, quod item ex Aeolico poeta petitum. Ad hanc pronominis formam referendae sunt particulae τίη et ὅτιη, quarum origo tam antiquos quam nostros grammaticos latuit: et veteres quidem magistri τί ἦ et ὅτι ἦ divisim scribendum esse praecipiunt, quemadmodum ἐπεὶ ἦ pro ἐπειή (vid. Lehrs quaest. ep. 62 seq.), hoc quidem iure, quamquam cur ἐπεὶ ἦ scribendum sit, Bekker demum docuit, sed iidem pessime τίη et ὅτιή dirimunt, neque sollertius Trypho ab his dissentiens paragogen esse dixit, quemadmodum λεγοίη, ἐγώνη alia dicantur. Cum Aeoles ΤΙΛΙ et ΟΤΙΛΙ dicerent, Iones τίη et ὅτιη usurpaverunt, Attici Ionicam formam retinuerunt, accentum immutantes τιή et ὀτιή.

169.

Orion 28, 15: Ὡς παρὰ Σαπφοῖ χελώνη χελύνη. scr. χελύνα vel potius χέλυνα, nam Theognostus Cram. An. Ox. II 101 componit cum ἄμυνα, Ἔρκυνα similibus. Usus est hac forma Babrius 115, 4: πόσον χέλυνα (cod. χέλυμνα, Lachmann χέλυννα) μισθὸν αἰετῷ δώσεις et syll. II 68, 7: χέλυν' ἐπηρώτησεν. Apud Empedoclem v. 222 ed. Karsten fortasse scribendum Καὶ μὴν κηρύκων τε λιθορρίνων τε χελυνῶν. nam Plutarchi libri χελύων vel χελωνῶν exhibent.

170. [100.]

Pollux VI 98: Μεσόμφαλοι δὲ φιάλαι καὶ βαλανειόμφαλοι τὸ σχῆμα προσηγορίαν ἔχουσιν, χρυσόμφαλοι δὲ τὴν ὕλην, ὡς αἱ Σαπφοῦς χρυσαστράγαλοι.

Sapphoni olim adscripsi quod Pausanias I 29, 2 memoriae prodidit: Κατιοῦσι δ' ἐς αὐτὴν (Ἀκαδήμειαν) περίβολός ἐστιν Ἀρτέμιδος καὶ ξόανα Ἀρίστης καὶ Καλλίστης, ὡς μὲν ἐγὼ δοκῶ καὶ ὁμολογεῖ τὰ ἔπη τὰ Σαπφοῦς, τῆς Ἀρτέμιδός εἰσιν ἐπικλήσεις αὗται· λεγόμενον δὲ καὶ ἄλλον ἐς αὐτὰς λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. quin usus sum hoc testimonio ad restituendum epigramma Sapphus fr. 118 v. 3, ubi Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν ἀρίστᾳ Ἑρμῶ καλλίστᾳ partim Neuio praeeunte scripsi. At recte Hecker, cui etiam Welcker Mythol. 1581 assensus est, in Pau-

sania Sapphus nomen sustulit, ἔπη τὰ Πάμφῳ corrigens*): cf. Pausan. VIII 35, 8: ἐπὶ δὲ ἄκρῳ τῷ χώματι ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν καλλίστης· δοκεῖν δέ μοι καὶ Πάμφως μαθών τι παρὰ Ἀρκάδων πρῶτος Ἄρτεμιν ἐν τοῖς ἔπεσιν ὠνόμασε Καλλίστην. — Fragmentis eximendum quod habet Suid. v. Ἀηδὼν καὶ ἀηδοῦς, ως Σαπφώ, κατὰ Μιτυληναίους. nam hoc dicere voluit, praeter ἀηδών, ἀηδόνος dictum etiam esse ἀηδώ, ἀηδοῦς, ut Σαπφώ, Σαπφοῦς: cf. schol. Soph. Ai. v. 628, qui nihil nisi ἡ ἀηδὼ δὲ κατὰ Μιτυληναίους. — Sapphus carmen, quod latina lingua conversum exhibet Comes Natalis Mythol. p. 535, fictum est. — De Scolio in Admetum, quod nonnulli grammatici Sapphoni tribuerunt, vid. Praxillae fr. 3. — Denique, ut nihil praetermittatur, addo, quod Photius Bibl. 161, ubi fontes *Sopatri* διαφόρων ἐκλογῶν recenset, de libro II dicit: καὶ μὴν καὶ ἐξ ἄλλων διαφόρων, ἀλλά γε καὶ ἀπὸ ὀγδόου λόγου τῆς Σαπφοῦς.

---

*) Haec nomina etiam apud Philostratum in Heroico p. 692 permutata, sed Gregor. Naz. or. in Iulianum I p. 141 Orpheo tribuit versus, quos Philostratus adscripsit, eosdem schol. Greg. ined. (Herm. VI 490) Πανυάσιδος dicit esse τοῦ ἀνεψιοῦ Ἡροδότου.

ERINNA.

De Erinnae aetate satis difficilis est lis: nam Suidas et Eustathius Sapphus amicam et aequalem fuisse tradunt, quae memoria nulli iam dubitationi foret obnoxia, si certum esset Erinnam a Sapphone esse commemoratam, vide quae dixi ad Sapph. fr. 77. At Eusebius poetriam circa Ol. CVII 1 inclaruisse auctor est; haec igitur nullo pacto inter se possunt conciliari. Iam Tatianus adv. Gr. 51 auctor est a Naucyde poetriae statuam esse factam, qui quidem secundum Plinium circa Ol. XCV clarus fuit, aetate ille quidem tunc iam provectior, ut videtur: igitur hic fictor non potuit virginis, quae L fere annis post vixit, signum facere; id quod iam Welcker (Opusc. II 149) rectissimo iudicio usus intellexit: tamen Benndorf (de Anthol. gr. epigr. p. 8) ea qua solet temeritate adversatur, qui levissimis usus argumentis Erinnam claram poetriam Alexandri magni aetate (Philippi Macedonis certe dicere debebat) vixisse contendit; velut ex Propertio II 2, 21, qui post Corinnam creditur Erinnam nominavisse, colligit, Erinnam Corinna fuisse natu minorem, ut mirer Benndorfium non usum esse Meleagri disticho, ut Erinnam Rhiani aequalem fuisse argueret: atque Propertianus ille versus tam foede corruptus est, ut omnino sit dubium, an recte Erinnae nomen ibi sit restitutum. Quare cum constet iam circa Ol. XCV Erinnam statuae honore decoratam fuisse, si Eusebio fides est habenda, necesse est statuamus duas eiusdem nominis poetrias fuisse, claram maiorem, quam Eusebius prorsus silentio praetermisit, alteram ignobilem, quam solus chronographus memorat, cuius memoria penitus est extincta; nam reliquorum testimonia omnia spectant eam Erinnam, quae musicae artis laude inclaruit, neque possunt ad diversas poetrias revocari. Eam autem, quae nobile nomen nacta est, maiorem fuisse Naucydis statua testificatur. Haec Erinna, cum praematura morte extincta sit, unum tantum poematium versuum CCC, quod *Ἀλακάτα* fuit inscriptum, reliquit, quod et

poetae et grammatici Alexandrini tamquam venustissimum et omnibus numeris absolutum praeclaris laudibus extulerunt, quamquam fuerunt, qui hoc carmen poetriae abiudicarent, vide fr. 1. Quoniam heroicis versibus erat conditum, Suidas Erinnam ἐποποιὸν appellat, sed poematium illud a lyricae poesis virtute haud procul abfuisse consentaneum est. Praeterea Erinna etiam epigrammata composuit, quae Meleager in suam coronam recepit 926
(IV 1, 12); hinc tria etiamnunc in Anthologia Palatina extant. Quamquam autem epigrammatum antiquiorum auctores plerumque incerti, duo tamen haud dubie Erinnae sunt: nam ipsa nomen suum professa est in secundo epigrammate (5, v. 8), cum hoc autem epigrammate arctissima necessitate est tertium coniunctum (6). Iam quoniam haec epigrammata quamvis venusta tamen ab antiquitatis simplicitate aliquantum recedere videntur, fortasse aliquis existimet, colum maioris, epigrammata minoris Erinnae esse: verum hanc coniecturam satis superque redarguit sive Leonidae sive Meleagri auctoritas Anth. Pal. VII 13:

Παρθενικὴν νεαοιδὸν ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν
Ἤρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομέναν,
Ἅιδας εἰς ὑμέναιον ἀνάρπασεν· ἦ ῥα τόδ' ἔμφρων
εἶπ' ἐτύμως ἁ παῖς· „βάσκανος ἔσσ' Ἀΐδα“.

Igitur illa virgo, quae summam musicae artis laudem consecuta praematura morte extincta est, etiam epigrammata ista condidit: nam novissima verba deprompta sunt ex epigr. 6, 3. Sapphus illam amicam et aequalem fuisse tradunt, sed certe Erinnae reliquiae quae supersunt haud quaquam produnt singulare Sapphicae poesis studium: neque aeolico, sed dorico sermone usa est Erinna (secundum Suidam colus fuit *ποίημα Αἰολικῇ καὶ Δωρίδι διαλέκτῳ*), itaque non est verisimile eam in insula Lesbo natam esse: nam de patria quoque inter veteres grammaticos fuit lis (vide infra): qui Lesbiam dicunt, videntur hoc hariolati esse, quoniam animadvertebant Erinnam propter carminum venustatem cum Sapphone componi. Ac propterea Erinna haud dubie etiam suppar aetate clarissimae poetriae visa est: nam epigrammata quidem Erinnae, quae supersunt, argumento sunt opinor, has poetrias multorum annorum spatio divisas esse: sed cui aetati adscribenda sit, non liquet: nam Plinii, qui Myronem artificem ab Erinna nominatum esse testatur, manifestus est error, vide infra, quamvis statua poetriae a Naucyde facta cum Plinii verbis satis convenire videatur.

ΗΛΑΚΑΤΗ.

1.

Πομπίλε, ναύταισιν πέμπων πλόον εὔπλοον ἰχθύ,
πομπεύσαις πρύμναθεν ἐμὰν ἀδεῖαν ἑταίραν.

2.

Παυρολόγοι πολιαί, ταὶ γήραος ἄνθεα θνατοῖς.

3. 927

Τοῦτό κεν εἰς Ἀΐδαν κενεὰ διανήχεται ἀχώ,
σιγᾷ δ' ἐν νεκύεσσι· τὸ δὲ σκότος ὄσσε κατέρρει.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

4.

Ἐξ ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα· λῷστε Προμαθεῦ,
ἔντι καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν·
ταύταν γῶν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
αἰ καὐδὰν ποτέθηκ', ἦς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

Erinna. Fr. 1. Athen. VII 283 D: *Μνημονεύει τῶν πομπίλων καὶ Τιμαχίδας . . . Ἤριννά τε* (sic A, *κρίνα* B, *κορίννα* PVL, hoc vel *κρίννα* DQ), *ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸ εἰς αὐτὴν ἀναφερόμενον ποιημάτιον· Πομπίλε κτλ.* Welcker non recte hos versus ad epigramma aliquod refert. — V. 1. *ναύταισι*, v. *ναύτῃσι*. — *ἰχθύ* Dindorf, v. *ἰχθῦς*, AB *ἰχθῦν*. — V. 2. *πομπεύσαις* Stephanus, v. *πομπεύσας*.

Fr. 2. Stob. Flor. CXV 13: *Ἱπποθόου*, quod ortum ex n. 14: *Ἱπποθόωντος*. Voss. *Εἰρήνης*, unde Meineke (Poet. Com. IV p. 712) *Ἠρίννης*. — *πολιαί, ταὶ γήραος* Voss., v. *πολιοὶ τὰς γήρας*, Meineke *πολιαὶ τῶ γήραος*.

Fr. 3. Stob. Flor. CXVIII 4: *Εἰρήνης*. ita codd. Meineke *Ἠρίννης*. — V. 1. *τοῦτό κεν* manifesto vitiosum, fort. *τυυτόθι*, antea *οὕνεκεν* vel *τούνεκεν* conieci, Hecker *τουτάκις*, Meineke coniecit *τούτω κῆς . . . διανίσσεται*. — V. 2. *σιγᾷ* Ursin., Vind. *σιγαῖ*, v. *σιγά*. — *κατέρρει*, fort. *καταγρεῖ*, Hecker *ὄκα σκότος ὄσσε καταρρεῖ*.

Fr. 4. Epigrammata. Anth. Pal. VI 352. A *Ἠρίννης*. — V. 1. *ἐξ ἀταλᾶν*, scribendum videtur *λεῦσσ' ἀταλᾶν*, cod. P *δέξατάλαν*, sed ex correctione, nam fuit antea *ἐξατάλαν*, Plan. *ἐξ ἁπαλῶν*, Weiske *ἐξ ἁπαλᾶν*, Iacobs *δέξ' ἀταλᾶν*, Hecker *δεῖγμ' ἁπαλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα λῷστα, Προμαθεῦ, ὅττι καὶ ἄνθρωποι*, Dilthey *δέρξ' ἀταλᾶν*, quae mera est barbaries, sed hoc ipso nomine Benndorfio probatur. — *γράμματα· λῷστε Προμαθεῦ, ἔντι* distinxit B. G. Weiske (Prometheus p. 500), legebatur *γράμματα, λῷστε Προμαθεῦ· ἔντι*. — *Προμαθεῦ*, Plan. *Προμηθεῦ*, idem v. 2 *ἐντί*. — V. 2. *τὶν ὁμαλοί*, cod. P *τινομαλοί*, Iacobs traiecit *τὶν σοφίαν ὁμαλοί*. — V. 3. *γῶν* scripsi, legebatur *γοῦν*. — V. 4. *αἰ καὐδὰν* scripsi, atque idem proposuit Weiske, legebatur

5.

Στᾶλαι καὶ Σειρῆνες ἐμαὶ καὶ πένθιμε κρωσσέ,
ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδίαν, 928
τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν,
αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτεροπτόλιες·
χὤτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
χὤτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὤτι γένος
Τηνία, ὡς εἰδῶντι· καὶ ὅττι μοι ἁ συνεταιρίς
Ἤρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

αἴκ' αὐγὰν, sed iam Ursinus vidit *αὐδὰν* restituendum esse. — *ἦσ κ'* cod. P, qui deinde *ἀγαθάρχις ὅλα*, Plan. *ἧς*. Ceterum haec quae Erinna de Prometheo humani generis auctore significat, componi possunt cum Sapphus fr. 145.

Fr. 5. Anth. Pal. VII 710 Corr. in ras. *Ἠρίννης Μιτυληναίας*, C *εἰς βρυκίδα* (*Βαυκίδα*) *τὴν Μιτυληναίαν*, *Ἠρίννης δὲ συν-* P *εταιρίδα*. Lemmati praemissum CωM i. e. *σημείωσαι ὡραῖον*. Cum hoc epigrammate arctissima necessitudine coniunctum proximum, quamquam in Anth. Pal. diremtum est interposito Antipatri epigrammate. Utrumque enim carmen ad unum Baucidis sepulcrum pertinet. Binis tabulis impositae erant Sirenes, iuxta adstabat hydria: itaque etiam in utraque tabula epigramma fuit inscriptum. Morem satis illustrat Mnasalcae epigramma Anth. P. VII 491: *αἰαῖ παρθενίας ὀλοόφρονος, ἃς ἄπο φαιδρὰν ἔκλασας ἀλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ, καδδέ σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἵδ' ἐπὶ τύμβῳ λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.* Urnam tabulae additam testatur titulus ap. Curtium Inscr. Att. n. IX: *Ἐνιάλου θυγατρὸς Σπονδίδου κέραμος στήλη.* Apparet igitur non recte Schneidewinum *στάλα* pro *στᾶλαι* v. 1 proposuisse. Item ego non recte olim alterum epigramma Erinnae abiudicavi, ratus postea ab alio ad exemplum huius epigrammatis compositum esse. — V. 2. *ὅστις ἔχεις*, fort. *ὃς κατέχεις*. — *Ἀΐδα*, Reiske *Ἀΐδῃ*, deinde cod. P *τᾶν ὀλ. σποδιᾶν*. Haec vitium contraxisse manifestum est, nam urna, quae tumulo imposita est, non conduntur cineres: conieci *Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν λιβάδα* i. e. *inferias*: cum *σπονδάν*(*ήν*) supra scriptum esset, corrector aliquis *σποδιάν* substituit, nam *ὅστις ἔχεις σπονδὰν τὰν ὀλίγαν Ἀΐδα* non satis placet. Blassio versus subditicius videtur. — V. 3. *ἐμὸν* Salmasius, cod. P *ἐμοῖς*. — V. 4. *αἴτ' ἀστοί*, cod. P *αἰτάστοι*. — Brunck *τελέθοντ'*. — *ἑτεροπτόλιες* Brunck, cod. *τελέθωνταιθετέρωι πόλιος*, Iacobs *ἑτέρας* (poterat lenius *ἑτέρων*) *πόλιος*, Hecker *ἕτεροι πόλιος*. — V. 5. Iacobs *νύμφαν ἐοῖσαν*. — Brunck *τάφος· εἴπατε καὶ τό, ὅττι*. — V. 6. *Βαυκίδα*, cod. *βρυκίδα*. — V. 7. *Τηνία*, *ὡς εἰδῶντι* Pauw et Heringa, cod. *τηνιδώσειδωντι*, Iacobs *Τηνία· ὡς δ' εἰδῶντι*, *καὶ ὅττι*. Erinna cum sodalem Baucidis se appellet, popularem sibi fuisse significat, Baucidem autem procul a patria mortem obiisse indicio sunt verba patriae mentioni addita *ὡς εἰδῶντι*: quo accedit, quod socer novae nuptae iusta persolvit, vid. ep. 6, 6. Atque si Teni sepulta fuisset Baucis, monumentum, quod his epigrammatis Erinna exornavit, dilucide poetriae patriam testificaretur, sed si sepulcrum fuit alio loco conditum, poterant qui de Erinnae patria olim quaesiverunt usi ut par est hoc epigrammate de scripturae fide ambigere: atque certum est,

6.

Νύμφας Βαυκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
  στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
„Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα·“ τὰ δὲ ποικίλα σάμαθ' ὁρῶντι 929
  ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἅς εἰσάγετο πεύκας,
  τᾶδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαΐάν·
καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδάν
  ἐς θρηνῶν γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσαο.

alios *Τηλία* legisse, quod praeoptat Welcker Opusc. II 146. Stephanus Byz. v. *Τῆνος* Erinnam Teniam dicit, h. e. ex insula Teno non Laconicae oppido oriundam, ut Welcker censet; *Teliam* vel *Teiam* Suidas et Eustathius cum tradunt, lectionis varietatem satis testantur. Optio difficilis: quod Erinna dorica usa est dialecto nullum facit momentum, praesertim cum in Teno insula passim vestigia dorici moris deprehendantur. Sed quod alii sec. Suidam et Eust. Rhodiam fuisse Erinnam perhibebant, sane commendat scripturam *Τηλία*: quod si hoc sepulcrum Rhodi fuit, facile poterant nonnulli Rhodo insulae adscribere poetriam. Sed Lesbiam qui tradiderunt, velut Tatianus, hariolati sunt, velut in huius epigrammatis lemmate Mitylenaea et infra VII 711 *Λεσβὶς ποιήτρια*, item Baucis Mitylenaea appellatur, quod scriptoris autoschediasma est. — ib. cod. P *ἀσυνεταρὶς*, idemque in marg. repetitum.

Fr. 6. Anth. Pal. VII 712. C *Εἰς Βαυκίδα τινὰ νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν*, corr. *Ἠρίννης*. Huic quoque lemmati
P
ut supra praemissae sunt notae CωM̃. Erinnae esse hoc epigramma testificatur Leonidas vel Meleager in epigr. in Erinnam Anth. Pal. VII 13: *Ἦ ῥα τόδ' ἔμφρων Εἶπ' ἐτύμως ἁ παῖς· Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα.* — V. 1. *εἰμὶ* cod. P, legebatur *ἐμμί*, erat fort. *ἠμί*. — *παρέρπων*, cod. P *παρέρπῶν* (sed *ν* addit m. s.). — V. 2. *Ἀΐδᾳ*, cod. P *ἀΐδα*. — V. 3 cod. P *βάσκανός ἐσσ'* (a pr. m. *εσ*). — *τὰ δὲ ποικίλα σάμαθ'* scripsi, cf. Pittaci dictum ap. Diog. L. I 77: *ὑπὸ Κροίσου (ἐρωτηθεὶς) τίς ἀρχὴ μεγίστη, ἡ τοῦ ποικίλου, ἔφη, ξύλου, σημαίνων τὸν νόμον.* Iacobs *τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ'* vel *ποικίλα γράμμαθ'* proposuit, cod. P *τὰ δέ τοι καλὰ τὰ μεθ'*. — V. 4. *ὠμοτάταν* et *τύχαν* Salmasius et Brunck, cod. P *ὄμματατᾶι* (sed *ᾶι* a m. s. in rasura) et *τύχαι*, Hecker *τὰ δέ τοι καλὰ κάμ' ἐφορῶντι γράμματα τὰν Β. ἁ τύχαν.* — V. 5. cod. Pal. a m. pr. in marg. novam inscriptionem addit *Εἰς τὴν αὐτὴν βαυκ̃.* at continuatur epigramma, quod totidem versibus constat, quot prius. — *ὡς* Brunck, cod. P *ὃς*. — *ὑφ' ἅς εἰσάγετο πεύκας* scripsi, cod. P *ἐφ' αἷς ἥδετο πεύκαις* et v. 6 *τᾷ δ' . . . πυρκαΐαν* scripsi, Brunckium fere secutus: significat nuptiis continuo funus successisse; cod. P *τὰν*
η η
δ' . . . πυρκαΐᾶς. — *καδεστάς*, cod. P *καδεστὰς* ut videtur, non *καδευτάς*. Alii aliter difficilem hunc locum conformarunt, velut Brunck coni. *ὑφ' ἅς δόμον ἄγετο πεύκας τᾷδ' . . πυρκαΐᾳ*, Iacobs *ἐφ' αἷς καλὸς ἥδετο πεύκαις, ταῖσδ' . . . πυρκαΐᾳ*, Schneidewin *ἐφ' αἷς ἀείδετο*. — V. 7. *μολπαῖον* scripsi, P a m. s. *μολπαῖαν*, a m. pr. *μολπαίαν*. — V. 8. *γοερὸν* Brunck, cod. P *γοερῶν*. — *μεθαρμόσαο*, legebatur *μεθηρμόσαο*. — Ceterum cf. de hoc epigr. Welcker Syll. Epigr. Praef. XXX seq.

Fuerunt, qui Erinnae tribuerent epigramma, quod in Anthol. Pal. VII 190 inscribitur: *Ἀνύτης, οἱ δὲ Λεωνίδου, εἰς ἀκρίδα καὶ τέττιγα ἐπιτάφιον*, propterea quod Plinius dicit XXXIV 19,57: „Fecisse (Myronem artificem) et cicadae monumentum et locustae carminibus suis Erinna significat.“ At Plinii error manifestus; nam in illo epigrammate non Myro statuarius, sed virgo *Μυρώ* memoratur: *Ἀκρίδι τᾷ κατ᾽ ἄρουραν ἀηδόνι καὶ δρυοκοίτᾳ Τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρώ, Παρθένιον στάξασα κόρα δάκρυ· δισσὰ γὰρ αὐτᾶς Παίγνι᾽ ὁ δυσπειθὴς ᾤχετ᾽ ἔχων Ἀΐδας*. et idem prorsus nomen exhibet Marcus Argentarius, qui idem argumentum tractavit Anth. P. VII 364: *Ἀκρίδι καὶ τέττιγι Μυρὼ τόδε θήκατο σῆμα Λιτὴν ἀμφοτέροις χερσὶ βαλοῦσα κόνιν, Ἥμερα δακρύσασα πυρῆς ἔπι· τὸν γὰρ ἀοιδὸν Ἅιδης, τὴν δ᾽ ἑτέρην ἥρπασε Περσεφόνη*. neque vero, quod Myro artifex nullum iam negotium facessit, epigramma illud Erinnae adscribendum: nam non esse antiquitate commendabile apparet: neque minoris alicuius Erinnae esse verisimile, cuius nullae omnino carminum reliquiae supersunt: neque enim Plinii in tam gravi errore est tanta auctoritas, ut Anytae abiudicemus. Atque alias quoque Erinnae nomen temere substitutum, velut apud Stob. Flor. VII 13, ubi A lemma exhibet *Μελιννοῦς Λεσβίας εἰς Ῥώμην*, Schow ex suis libris ut videtur praeeunte Gesnero edidit *Μελιννὼ ἢ μᾶλλον Ἠρίννη Λεσβία εἰς τὴν ῥώμην*. — Denique addo Hartungum suspicari, aenigmata, quae Cleobuli et Cleobulinae nomine ferebantur, ab Erinna scripta esse, sed non video, quibus argumentis ea coniectura stabiliri queat.

VIII.

ALCAEUS.

ΥΜΝΟΙ.

1. [20.]*)

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Δίος.

2. 3. 4. [17. 18. 19.]

Himerius Or. XIV 10: Ἐθέλω δὲ ὑμῖν καὶ Ἀλκαίου τινὰ λόγον εἰπεῖν, ὃν ἐκεῖνος ᾖσεν ἐν μέλεσι παιᾶνα γράφων Ἀπόλλωνι. Ἐρῶ δὲ ὑμῖν οὐ κατὰ τὰ μέλη τὰ Λέσβια, ἐπεὶ μηδὲ ποιητικός τις ἐγώ, ἀλλὰ τὸ μέτρον αὐτὸ λύσας εἰς λόγον τῆς λύρας. Ὅτε Ἀπόλλων ἐγένετο, κοσμήσας αὐτὸν ὁ Ζεὺς μίτρᾳ τε χρυσῇ καὶ λύρᾳ, δούς τε ἐπὶ τούτοις ἅρμα ἐλαύνειν, κύκνοι δὲ ἦσαν τὶ ἅρμα, εἰς Δελφοὺς πέμπει καὶ Κασταλίας νάματα, ἐκεῖθεν προφητεύσοντα δίκην καὶ θέμιν τοῖς Ἕλλησιν· ὁ δὲ ἐπιβὰς ἐπὶ τῶν ἁρμάτων ἐφῆκε τοὺς κύκνους εἰς Ὑπερβορέους πέτεσθαι. Δελφοὶ μὲν οὖν, ὡς ᾔσθοντο, παιᾶνα συνθέντες καὶ μέλος, καὶ χοροὺς ἠϊθέων περὶ τὸν τρίποδα στήσαντες ἐκάλουν τὸν θεὸν ἐξ Ὑπερβορέων ἐλθεῖν· ὁ δὲ ἔτος ὅλον παρὰ τοῖς ἐκεῖ θεμιστεύσας, ἐπειδὴ καιρὸν ἐνόμιζε, καὶ τοὺς Δελφικοὺς ἠχῆσαι τρίποδας, αὖθις κελεύει τοῖς κύκνοις ἐξ Ὑπερβορέων ἀφίπτασθαι. Ἦν μὲν οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ

Alcaeus. Fr. 1. Hephaest. 79: τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἐνδεκασύλλαβον . . . οἷον· ὦ 'ναξ Ἄπολλον κτλ. Fl HB ἄναξ et μεγάλοιο. *Alcaei* hoc esse et quidem ex *primo* carmine ostendit Schol. Heph. 121, ibi Hephaestio dicit: Λέγομεν τοίνυν ὅτι μικτὰ μέν ἐστι συστηματικά, ὥσπερ εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδὴν ἐν τῷ πρώτῳ Ἀλκαίου, καὶ τὴν δευτέραν συνάψειε, συστηματικῆς οὔσης αὐτῶν ἑκατέρας. ubi Schol.: Καὶ ἔστι τῆς μὲν πρώτης ᾠδῆς ἀρχή· Ὦναξ Ἄ. π. μ. Δ. ἐπιωνική, τῆς δὲ δευτέρας· χαῖρε Κυλλάνας κτλ. ἐπιχοριαμβική. Cf. etiam Attil. Fortunat. p. 355, ubi versus satis corruptus legitur.

*) Numeri uncis inclusi sunt editionis Matthianae.

μέσον αὐτό, ὅτε ἐξ Ὑπερβορέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα, ὅθεν δὴ θέρους ἐκλάμποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Ἀπόλλωνος θερινόν τι 931
καὶ ἡ λύρα περὶ τὸν θεὸν ἁβρύνεται· ᾄδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ, ὁποῖον εἰκὸς ᾆσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὄρνιθας· ᾄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι· ῥεῖ καὶ ἀργυροῖς ἡ Κασταλία κατὰ ποίησιν νάμασι καὶ Κηφισσὸς μέγας αἴρεται πορφύρων τοῖς κύμασι, τὸν Ἐνιπέα τοῦ Ὁμήρου μιμούμενος. βιάζεται μὲν γὰρ Ἀλκαῖος ὁμοίως Ὁμήρῳ καὶ ὕδωρ θεῶν ἐπιδημίαν αἰσθέσθαι δυνάμενον. — (3) Idem hoc carmen respicere videtur Plutarch. de mus. c. 14: οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὑρετὴς ὁ θεός. Δῆλον δὲ ἐκ τῶν χορῶν καὶ τῶν θυσιῶν, ἃς προσῆγον μετ' αὐλῶν τῷ θεῷ, καθάπερ ἄλλοι τε καὶ Ἀλκαῖος ἔν τινι τῶν Ὕμνων ἱστορεῖ. — (4) Porro Pausan. X 8, 9: ἤκουσα δὲ καὶ ἄλλο τοιόνδε· τὸ ὕδωρ τῇ Κασταλίᾳ ποταμοῦ δῶρον εἶναι τοῦ Κηφισσοῦ· τοῦτο ἐποίησε καὶ Ἀλκαῖος ἐν προοιμίῳ τῷ εἰς Ἀπόλλωνα.

---

5. [22.]

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Χαῖρε Κυλλάνας ὃ μέδεις, σὲ γάρ μοι

Fr. 5. Hephaest. 79: ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀλκαίῳ, καὶ ἄδηλον ὁποτέρου ἐστὶν εὕρημα, εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, οἷον· χαῖρε . . . μοι. Stropham redintegrat S, qui addit καὶ θυμὸς ὑμνεῖν τὸν κορυφᾶσιν αὐγαῖς. καὶ μαία γέννα τῷ κρονίδῃ μαιεία. Est autem hoc *secundum* carmen, vid. Schol. Hephaest. 121. — V. 1. μέδεις libri, μεδέεις Fl, μέδων S Turnebus, in schol. vulgo μέδων, sed E μέδεις. cf. Apoll. Synt. 92: Καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν μόχθον τὸ Κυλλάνας ὁ μέδεις ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον, οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην ἐκ βαρυτόνου ῥήματος, εἴγε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται [αἱ] κατὰ τὸ κοινὸν ἐκ βαρυτόνων οὖσαι ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐδείκνυτο, ὡς καὶ περισπώμενον εἴη ῥῆμα τὸ μεδῶ, ἔνθεν καὶ τὸ Δωδώνης μεδέων, ἀφ' οὗ τὸ μέδημι, ὡς οἴκημι, καὶ ἔτι ἡ μεδέουσα συνοῦσα (fort. ἡ μέδεις ὡς οἴκεις scribendum) μετοχὴ κατὰ τὸ ἀκόλουθον. κἀκ τῆς γραφῆς συνηλέγχοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ ε (ει) κατὰ πᾶν δεύτερον πρόσωπον παρ' Αἰολεῦσιν. Apollonius igitur ὁ μέδεις participium esse censuit, et apud Heph. vulgo ὁ legitur, sed A exhibet ὃ μέδεις, Fl ὃς μεδέεις. Scripsi igitur ὃ μέδεις, quod Apion recto iudicio usus vidit secundam esse verbi personam; nam si legimus ὁ μέδεις i. e. ὁ μέδων articulus, omnino alienus: eandemque medicinam adhibui infra fr. 49: Ἀχίλλευ, ὃ τᾶς Σκυθίκας μέδεις. Apollonius vidit hoc pugnare cum usu Aeolici sermonis, qui μέδης requirere videbatur, sed qua fuit religione, non ausus est hanc formam contra librorum auctoritatem restituere, sed statuit participium esse; at Aeolenses forma μέδημι usos esse non poterat exemplo idoneo probare, itaque satis habuit Homericum μεδέων comparare. Quare tuebimur secundam personam, quam sermonis lex flagitat: neque vero gravissimo Apollo-

θῦμος ὔμνην, τὸν κορύφαις ἐν αὔταις 932
Μαῖα γέννατο Κρονίδᾳ μίγεισα.

nii testimonio fidem denegabimus, secundam personam apud Lesbios ubique in ης cadere, id quod Ahrens fecit: librorum antiquorum fides hanc formam tuebatur, paucis tantum locis velut hic et infra fr. 49, ubi ambigua interpretatio, scriptura εις erat propagata. In his quidem reliquiis pauca vestigia formae ης supersunt, *λύπης* fr. adesp. 55 A, 4, *ἔχης* Sappho fr. 90, 2, *πώνης* Alc. fr. 52, contra scribitur *ἀτιμάσεις* Sappho fr. 44, *πεδέχεις* et *φοιτάσεις* 68, 2 et 4, *φέρεις* fr. 95 bis, item semel *φέρες*, quae correptio haud infrequens apud Dorienses, nec Aeolensibus abiudicanda, ut *ἄμμες* et *ὔμμες* arguunt. Porro *ἔχεισθα* Sapph. fr. 22, *θέλεις* Alc. fr. 82, sed haud dubie Alexandrini critici his omnibus locis formam ης exhibuerunt, quam librarii oblitteraverunt. Apollonius de verbis barytonis loquitur, sed ex hac argumentatione conficias etiam verborum quae cadunt in ημι (εω) eandem clausulam ης fuisse: nam cum grammaticus illud *Ο ΜΕΔΕΙΣ* ad verbum *μέδημι* revocat et participium agnoscit, apparet pers. 2 fuisse *μέδης*, et sic Sappho fr. 22 *φίλησθα*. Iam utra forma sit praeoptanda, non facile dixeris: scriptum erat antiquo more omnibus locis *ΕΣ*, hoc qui primi Lesbiorum poetarum carmina ionicis litteris accomodaverunt, ης esse arbitrati sunt, secuti ut consentaneum est consuetudinem Aeolici sermonis, qualis tunc fuit: neque abhorret haec forma a lege Aeolensium sermonis aut omnino improbanda est: antiquissima forma cum esset *ΕΣΙ*, littera iota non traiecta est, ut nostri homines existimant, sed abiecta; hinc Dorienses ες dicere solebant, 'Iones autem, ut damnum resarcirent, diphthongo εις usi sunt, Aeolensibus igitur productione admissa ad eundem modum ης dicere licuit: at poterant illi antiquiore tempore, ut diphthongos inprimis adamaverunt, εις, postea ης usurpare: fortasse iam Alcaei et Sapphus saeculo usus fluctuabat. Recentior Aeolis, cuius consuetudinem Theocritus sequitur, videtur omnino ης probavisse, velut apud Theocritum *θέλης*, *ἐθέλης*, *ἔχης*, item *ἐννόχλης*, *μάτης*, *ἐπόης*, igitur pro vitioso *φόροις* potius *φόρης* quam *φόρεις* scribendum, *δοκέεις* etiam alio nomine suspectum (conieci *δοκίμοις*); adversantur futura *ἐκτελέσεις* et *οἰκήσεις*, sed his scripturis non multum tribuendum esse docet *ἐπαινέσης*. At in tertia persona constanter (si discesseris ab *ἀδικήῃ*, quod Sapph. I 20 est traditum) scribitur ει, velut *φεύγει*, *διώξει*, *δώσει*, *φιλήσει*, *ἴζάνει*, *ὐπακούει*, *εἴκει*, *ἔχει* saepius, *κατθνάσκει*, *θέλγει*, *μαρμαίρει*, *στείχει*, *ὔει*, *ἄζει*, *κωλύει*, *ἀέρρει*, *φύει*, *παρορίνει*, item *κακχέει*, et ad eundem modum *ἐπικρέτει*, *ἄχει*, *κάλει*, *κατάρρει*, *δόνει*, *κελάδει*, *φίλει*, *ἄγρει*, similiterque ut titulos recentiores praetermittam, in Balbillae epigrammate est *πνήει* et *κατέχει*. Nec mirum, nam hic a principio *ΕΙ* scribi solebat. Item apud Theocritum leguntur *ἔχει*, *πρέπει*, *ἕρπε(ι)*, *ἀλλάσσει*, *μέλει*, *ἐσθίει*, *φιλέει*, *ἔρει* (*ἐρεῖ*), duobus tantum locis, id quod animadversione dignum, *Η* deprehendimus, XXIX 29 *φόρῃ* (alii libri *φορεῖ*) et XXX 22 *ὄρῃ*. — V. 2. *ὔμνην* et *κορύφαις ἐν αὔταις* scripsi Meinekium secutus, qui quidem etiam *ἄκραις* proposuit: mihi neutrum satis fecit, itaque proposui *κορύφας ἰαύγαις* i. e. *κορυφᾶς ἰωγαῖς*: nam *ἐν αὔγαις* nimis ambiguum, quamvis *ὠγὴ* geminatione abiecta dici poterat, cf. *κυματωγή*, fortasse etiam Hesychii glossa *ὠγή· ἄκρον* huc revocanda. — V. 3. *γέννατο* scripsi, Meineke *γεννᾷ τῷ*. — *Κρονίδᾳ* Meineke, legebatur *κρονίδη*. — *μίγεισα* scripsi, quamvis Meineke hoc improbaverit, *Μαλειάτᾳ βασιλῆϊ* vel *Μαλειάταν βασιλῆα* proponens (Cf. Hoerschelmann, Rhein. Mus. XXXVI 464).

6.

Menander de Encom. IX 149 ed. Walz: *ἀλλ' ἐπεὶ εὕρηται καὶ τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ὕμνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἤδη τινὲς καὶ Διονύσου γονὰς ὕμνησαν καὶ Ἀπόλλωνος γονὰς ἕτεροι, καὶ Ἀλκαῖος Ἡφαίστου καὶ πάλιν Ἑρμοῦ*, ubi fortasse scribendum *ὡς Ἀλκαῖος καὶ Ἡφαίστου κτλ.* ut rhetor quattuor Alcaei hymnos respexerit: nam Apollinis certe natales illustraverat hic poeta, vid. fr. 2, ex hymno in Bacchum videtur fr. 90 petitum. Quod Menander deinde addit: *ἔστι δὲ ὡς ποιητῇ μὲν καθ' αὐτὸ μόνον τὸ εἶδος χρήσιμον, συγγραφεῖ δὲ οὐδέποτε, ὁ μὲν γὰρ καὶ Χάριτας μαιευομένας καὶ Ὥρας ὑποδεχομένας καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματεύεται, ὁ δ' ἐπ' ἀνάγκης ὅτι βραχύτατα ἐρεῖ*, quamvis universim de poesis et pedestris orationis discrimine disputet, tamen haec quoque exempla videtur ex Alcaeo, quem modo adhibuit, petivisse. Poterat Alcaeus Horas Mercurii nutrices fingere, cf. Philostr. in vita Apoll. V 19: *ἐνθυμεῖται (ὁ Ἑρμῆς) τὰς ὥρας, ὑφ' ὧν αὐτὸς ἐν κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου ἐτράφη.* et Imag. I 24: *τίκτεται μὲν ἐν κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου ... ἐνταῦθα τὸν Ἑρμῆν ἀποτεχθέντα Ὧραι* 933
κομίζονται. sed poterant etiam Gratiae una cum Horis commode in Vulcani natalibus adhiberi. Non recte G. Wolf Menandri locum retulit ad fr. 62, qui versus neque ex hoc in Mercurium hymno neque ex Vulcani natalium descriptione petitus est, quod vel numeri diversi arguunt.

7. [21.]

Pausan. VII 20, 4: *Βουσὶ γὰρ χαίρειν μάλιστα Ἀπόλλωνα Ἀλκαῖός τε ἐδήλωσεν ἐν Ὕμνῳ τῷ εἰς Ἑρμῆν, γράψας, ὡς ὁ Ἑρμῆς βοῦς ὑφέλοιτο τοῦ Ἀπόλλωνος.* Sed Porphyrio ad Horat. Od. I 10, 9: „fabula haec autem ab Alcaeo ficta, et iterum Mercurius idcirco traditur furandi repertor, quia oratio, cuius inventor est, animos audientium fallit", non de boum, sed de pharetrae furto verba facere videtur, id quod etiam Voss Mythol. Briefe I 101 censet, quamquam alia, quae ibi exposuit, omnino improbanda. Hanc alteram igitur fraudem Lesbius poeta excogitavit, ut veterem famam exornaret, eumque sequitur Horatius, qui per totum carmen Alcaei vestigia legit, cf. quae idem Porphyrio adscripsit ad v. 1: „Hymnus in Mercurium ab Alcaeo lyrico poeta." Fabulam, quemadmodum Alcaeus enarravit, videtur tradere Schol. Hom. Il. *O* 256: *Ἑρμῆς ὁ Διὸς καὶ Μαίας τῆς Ἄτλαντος εὗρε λύραν, καὶ τοὺς Ἀπόλλωνος βόας κλέψας εὑρέθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ διὰ τῆς μαντικῆς. ἀπειλοῦντος δὲ τοῦ Ἀπόλ-*

λωνος ἔκλεψεν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τόξα· μειδιάσας δὲ ὁ θεὸς ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν ῥάβδον, ἀφ' ἧς καὶ χρυσόρραπις ὁ Ἑρμῆς προσηγορεύθη· ἔλαβε δὲ παρ' αὐτοῦ τὴν λύραν, ὅθεν καὶ χρυσάωρ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτῆρος. Fortasse etiam Philostr. Imag. I 26 lyricum respexit.

8. [23.]

Athen. X 425 C: *Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (τῶν θεῶν) οἰνοχόον.* nisi est ex alio carmine.

---

9. [54.]

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

Ὤνασσ' Ἀθανάα πολεμαδόκος,
ἅ ποι Κορωνήας ἐπὶ πίσεων
ναύω πάροιθεν ἀμφι(βαίνεις)
Κωραλίω ποτάμω παρ' ὄχθαις.

10. [55.] 934

Strabo IX 412: *Οὐκ εὖ δ' ὁ Ἀλκαῖος, ὥσπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα παρέτρεψε τοῦ Κουαρίου, οὕτω καὶ τοῦ Ὀγχηστοῦ κατέ-*

Fr. 9. Strabo IX 411: *ἡ μὲν οὖν Κορώνεια ἐγγὺς τοῦ Ἑλικῶνός ἐστιν ἐφ' ὕψους ἱδρυμένη, κατελάβοντο δ' αὐτὴν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἄρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον· κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας ἐν τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ τὸ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσαντο ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν Κουάριον* (Palmerius *Κουράλιον*, sed repugnat ipse Strabo p. 412 et 436) *προσηγόρευσαν ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ· Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον, λέγων· Ἄσσ' Ἀθάνα ἀπολε ...... ἀπὸ Κοιρωνίας ἐπιδεων αυω* (sic A, *ἐπιδέων αὔω* c, *ἐπιδεύων ἄνω* g, *ἐπιδέω αὐτῷ* hi) *πάροιθεν ἀμφὶ ..... Κωραλίω ποταμῶ παρ' ὄχθαις.* Poetae locum om. Bkl, et no nihil nisi *ποτάμῳ π. ὄχ*, exhibent. — V. 1. *Ὤνασσ'* Ahrens, *Ἀθανάα πολεμαδόκος* Welcker. — V. 2. *ἅ ποι* Ahrens, *ἅ που* Welcker. — *Κορωνήας ἐπὶ πίσεων* scripsi, nam corruptelae hic fere ortae ex similitudine litterarum, quas librarius neglexit. Welcker coniecit *ἐπὶ λαΐω* (quod etiam Meineke probat, qui proprium nomen esse putat, velut est ap. Hippocr. Epid. III 134 et 142 ed. Littré). — V. 3. *ναύω* Welcker. — *ἀμφιβαίνεις* Welcker supplevit. Fortasse verbum v. 2 delitescit, coniicias *Κορωνήας ἐπόρεις πόλιν ναύω πάροιθεν ἀμφὶ βώμῳ.* Cf. Callim. in Lav. Pall. v. 63: *Ἠ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλιῷ.* — Longe aliter locum conformavit O. Müller: *Ἄνασσ' Ἀθαναία πολίων, ἀπὸ τᾶς σᾶς Κορωνείας ἐπὶ δεῦρ' ἴθι, Πάροιθεν ἂν ἱδρυσάμεσθα κτλ.* Hartung *πολέμων ἴδρις, ἅ που Κορωνήας ἐπικρημνίου ναὸν πάρ. ἀμφιβαίνεις.*

ψευσται, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος αὐτὸν τιθείς· ὁ δ' ἐστὶν ἄπωθεν ἱκανῶς τούτου τοῦ ὄρους. quod videtur ex eodem hymno petitum.

---

11. [71.]

ΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

. . *Ὥστε θέων μηδέν' Ὀλυμπίων λῦσαι ἄτερ Ϝέθεν.*

12.

Menander de Encom. IX 149 Walz: *Καὶ Ἀλκαῖος Ἡφαίστου καὶ πάλιν Ἑρμοῦ (γονὰς ὕμνησεν).* cf. quae ad fr. 6 adnotata sunt.

---

13 A. [79.]

Τὸ γὰρ θεῶν ἰότατ' ὔμμε λαχόντων γέραι ἄφθιτον ἀνθήσει.

*13 B. [24.]

. . . . . *Δεινότατον θέων,*

Fr. 11. Apollon. Dysc. de pron. 358 B: *Σαφὲς ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος· Ὥστε κτλ.* Cod. *λυσεατερ γεθεν.* corr. Bekker, Ahrens *λῦσαί σ' ἄτερ* coniecit. Metrum tale fuisse existimo:

[⏒ –] ⏗ ⏑ ⏑ – ⏗ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏗ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Hartung *ὤστε μηδένα τῶν θεῶν | Ὀλυμπίων ἀλλῦσαι ἄτερ Ϝέθεν.*

Fr. 13 A. Apollon. de pron. 387 B: *Ὕμμε Αἰολεῖς· τὸ γὰρ θεῶν ϊοτητι ϋμμε λαχόντων αφυτον θησει γερας.* *Hymnis* adscripsi haec, quandoquidem ex libro I petita sunt. Bekkeri recepi emendationem, nisi quod *ἰότατι* scripsi. Sed restitutio incerta, conieci:

ὄττι γὰρ θέων ἰότατι (θείη)
ὔμμε λαχόντων,
ἄφθιτον θήσει γέρας.

Ὅτι et *τὸ* a librariis saepe confusa: *θείη* (vel potius *θήῃ*, vide ad Theogn. 689) addidi ut et sententiam et versum redintegrarem, *θέω* est ap. Sapph. fr. 12. Est vaticinium de conditore urbis vel de viro bene de republica merito. Ahrens scripsit *τοὶ γὰρ θ. ἰ. ὔμμ' ἔλαχον τῶν (ἄϊν) ἄφθιτον ὀνθήσει γέρας*, Hartung *τὸ γὰρ ὔμμε θεῶν ἰότητι λαχόντων | ἄφθιτον ἀνθήσει γέρας αἰεί.*

Fr. 13 B. Plutarch. Amator. c. 20: *Τὰ μὲν οὖν πολλὰ ποιηταὶ προσπαίζοντες ἐοίκασι τῷ θεῷ γράφειν περὶ αὐτοῦ καὶ ᾄδειν ἐπικωμάζοντες, ὀλίγα δὲ εἴρηται μετὰ σπουδῆς αὐτοῖς, εἴτε κατὰ νοῦν καὶ λογισμόν, εἴτε σὺν θεῷ τῆς ἀληθείας ἁψαμένοις· ὧν ἕν ἐστι καὶ τὸ περὶ τῆς γενέσεως· Δεινότατον κτλ. εἰ μή τι καὶ ὑμᾶς ἀναπεπείκασιν οἱ γραμματικοί, λέγοντες πρὸς τὸ ποικίλον τοῦ πάθους καὶ τὸ ἀνθη-*

(τὸν) γέννατ' εὐπέδιλλος Ἶρις
χρυσοκόμᾳ Ζεφύρῳ μίγεισα.

* 14. [81.]

Τὸ δ' ἔργον ἀγήσαιτο τέα κόρα.

II. ΣΤΑΣΙΩΤΙΚΑ. 935

15. [1.]

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκῳ· πᾶσα δ' Ἄρῃ κεκόσμηται στέγα
λάμπραισιν κυνίαισι, καττᾶν λεῦκοι κατύπερθεν ἴππιοι λόφοι
νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα· χάλκιαι δὲ πασσάλοις
κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰσχύρω βέλευς,
θώρακές τε νέοι λίνω κοῖλαί τε κατ' ἄσπιδες βεβλήμεναι·

ρὸν γεγονέναι τὴν εἰκασίαν. Respicit huc Etym. Gud. 278, 17: Τὰ γὰρ ἄνθη λέγεται ἴμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερμότερα ἐστί. τούτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴριδος τὸν Ἔρωτα φησίν. Cf. Et. M. 470, 28. Argum. Theocr. Id. XIII (ubi Ἔριδος). Eustath. Il. 891, 24 et 555, 30. — V. 1. θέων, v. θεῶν, θειῶν BE edd. vett. — V. 2. τὸν γέννατ' scripsi, γείνατ' libri, ἐγείνατ' Gaisford, ἐγέννατ' Schneidewin. — εὐπέδιλλος Ahrens, legebatur εὐπέδιλος. — V. 3. μίγεισα Porson, libri μιχθεῖσα.

Fr. 14. Apollon. de pron. 395 A: Ἡ τεὸς Δωρικὴ τῇ σὸς ὁμωνυμεῖ ... καὶ παρ' Αἰολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ· Τὸ δ' ἔργον κτλ. — ἀγήσαιτο Bast. alii, cod. ἀγήσατο.

Fr. 15. Athen. XIV 627 A: Ἀλκαῖος ὁ ποιητής, εἴ τις καὶ ἄλλος, μουσικώτατος γενόμενος, πρότερα τῶν κατὰ ποιητικὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν τίθεται, μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος· διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις σεμνυνόμενος φησίν· Μαρμαίρει κτλ. καίτοι μᾶλλον ἴσως ἥρμοττε τὴν οἰκίαν πλήρη εἶναι μουσικῶν ὀργάνων. A. Schoene hoc carmen ad bellum exterum refert, fortasse recte, sed grammatici veteres non videntur eiusmodi carmina a stasioticis segregavisse. — V. 1 init. affert Eust. 1320, 1. — Ἄρῃ A, ἄρη BP, Ἄρει VL. — στέγα Blomfield, vulgo στέγη. — V. 2. κυνίαισι B, κυνίαισιν A, κυνέαισιν VL, λαμπρᾶ σικυνίαισιν P. — καττᾶν, P κάτταν. — κατύπερθεν, legebatur καθύπερθεν, B καθάπερ. — V. 3. νεύοισιν Schneidewin alii, vulgo νεύουσιν. — χάλκιαι B, χάλκειαι PVL, vulgo χάλκεαι. — V. 4. κρύπτοισιν Welcker, vulgo κρυπτοῖσιν. — κνάμιδες, PL κναμίδες, V κναμῖδες. — ἄρκος APV, ἕρκος L. — ἰσχύρω βέλευς, ἰσχυρῶ βέλευς A, ἰσχυροβελὲς PVL. — V. 5. νέοι λίνω scripsi, νέω λίνω Casaubonus, vulgo νέῳ λίνῳ, Ursinus νεώλινοι, unde Schneidewin νεόλλινοι. — κοῖλαι scripsi, κῶϊλαι

παρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι, παρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ κυπάττιδες·
τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρώτιστ' ὑπὸ ϝέργον ἔσταμεν τόδε.

* 16. [46.]

. . . . . Βλήχρων ἀνέμων ἀχείμαντοι πνόαι.

* 17. [52.] 936

. . . . . Γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι.

18. [2.]

Ἀσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,

Ahrens, κόϊλαι Seidler, vulgo κοῖλαι. — κατ' ἄσπιδες Schweighaeuser, κατασπίδες PVL. — βεβλημέναι ABP, βεβλημένον VL. — V. 6. κυπάττιδες Blomfield alii, κυππατίδεσ PVL, κυπάσσιδες Ahrens. — V. 7. λάθεσθ' Iani, λαθέσθαι PVL. — πρώτιστ' Schneidewin, πρώτισθ' A, πρώτιστα PVL. — ϝέργον Blomfield, legebatur ἔργον. Praeterea Ahrens v. 1 παῖσα, v. 2 καθίπερθεν, v. 6 ζώμματα, v. 7 ὑπὰ scripsit.

Fr. 16. Schol. Il. θ 178: Ἄλλως δὲ ἤδη αὐτὸ τὸ βληχρὸς σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος θ'. Βληχρῶν ἀ. ἀ. πνοιαί. Idem legitur ap. Eustath. 705, 62 et Cram. An. Ox. I 95 (sine p. nomine), ubi πνοαί. Resp. Et. M. 200, 13. Zonar. 398. Suid. v. Βληχρόν. Videtur autem hoc fr. sicut sequens ex allegorico carmine petitum.

Fr. 17. Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 613, 36: Τῇδε γὰρ ἔχει καὶ τὸ ἐπίρρημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι· Γαίας κτλ. Cf. idem 588, 27: Τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθείη ἄν· οὐ γάρ ἐστιν ἐλλιπὲς τῇ ἐν προθέσει, συστελλομένου τοῦ ω̄ εἰς τὸ ο̄, ὥς τινες ὑπενόησαν, ἐν μέσσῳ, ἀλλ' ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἴκοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρά τε τὸ Πυθὼ τὸ Πυθοῖ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρα τὸ Μεγαροῖ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσος τὸ μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ. ὅπερ ἔφην κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι.

Fr. 18. Heraclid. Alleg. Homer. c. 5 ed. Mehler: Ἐν ἱκανοῖς δὲ καὶ τὸν Μιτυληναῖον μελοποιὸν εὑρήσομεν ἀλληγοροῦντα. τὰς γὰρ τυραννικὰς ταραχὰς ἐξίσου χειμερίῳ προσεικάζει καταστήματι θαλάσσης, ἀσυνέτην καὶ (AB νὴ) τῶν ἀνέμων στάσιν (olim male haec verba ad Heraclidis orationem referebantur)· τὸ μὲν γὰρ . . . ἄγκυραι. Τίς οὐκ ἂν εὐθὺς ἐκ τῆς προτρεχούσης περὶ τὸν πόντον εἰκασίας ἀνδρῶν πλωϊζομένων θαλάττιον εἶναι νομίσειε φόβον; ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Μυρσίλος γὰρ ὁ δηλούμενός ἐστι καὶ τυραννικὴ κατὰ Μιτυληναίων ἐγειρομένη σύστασις. cf. Matranga An. 299. Cocondrius περὶ τρόπων in Boisson. An. III 294 (cf. Walz Rhet. VIII 787): Παρὰ Ἀλκαίῳ· Συνίημι τῶν ἀνέμων τὴν στάσιν· τὸ μὲν γὰρ κτλ. — V. 1. Retinui quod Ahrens coniecit ἀσυνέτημι, coll. Choerobosc. in Psalm. 26: παρ' Αἰολεῦσι δὲ πολλὰ εὑρίσκονται, ἀσυνέτημι, ἐλευθέρωμι, δέδωμι (fort. δοκίμωμι), et Theodos. in Bekk. An. III 1045: τινὲς

τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσσον
ναΐ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
χείμωνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα·
περ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη
καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὖτο·
χόλαισι δ' ἄγκοιναι.

19. [3.] 937

Τὸ δηὖτε κῦμα τῶν προτέρων ὄνω
στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν
ἄντλην, ἐπεί κε νᾶος ἐμβᾷ
νή(ατα).

ἐνόμισαν τὰ εἰς μι πάντα τῆς Αἰολίδος εἶναι διαλέκτου· πολλὴ γάρ ἐστιν παρ' αὐτοῖς ἡ εἰς μι κατάληξις· γέλαιμι γὰρ καὶ ἀσυνέτημι φασί. Neque vero acquiesco in hac coniectura; offendit insolens structura (epist. 4 Heracliti *ἂν δὲ ὑμεῖς ἀξυνετῆτε γράμματα* suspicionem magis movet, quam arcet), *οὐ συνέτημι στάσιν* plus excusationis habuerit: sed multo magis offendit incommoda sententia: nam tempestatem coortam quilibet animadvertit. Poterat poeta dicere *ἦ ῥ' οὐ συνίην τ. ἀ. στάσιν*; i. e. nonne iam ante animadvertebam tempestatem? haud vanus sum augur, qui futurum periculum vobis cecini. Fortasse in eandem sententiam scribendum *Εὖ συν(ν)έτησα τῶν ἀνέμων στάσιν.* Antea suspicatus sum *Δασύνεται πάντων ἀνέμων στάσι*, i. e. horret coelum vel potius mare: nam *δασύνεται* nudum non magis insolens, quam *ἐνίκησε*, alia id genus. Horatius Od. I 14 hoc Alcaei carmen aemulatur, sed exordium immutavit, ut inde nil auxilii petere possis. — V. 3. Respicit huc Apoll. de pron. p. 379 B. — *ἀν*, Ahrens *ὀν*. — *μέσσον* Blomfield alii, libri *μέσον*, Cocond. *ἄμμε δὲ τὸ μέσον αἰεὶ φ. σ. μέλανι.* — V. 5. *μοχθεῦντες* Heracl., *μογέοντες* Coc., Ahrens *μόχθεντες*. — *μάλα* Coc., *καλὰν* Heracl. (AB *καλά*), hinc Blomfield *κάλων* coniecit. — V. 6. *περ* Hermann, vulgo *παρὰ*, AB *περὰ*, Blomfield *πὰρ* vel *πᾶσαν μὲν ἄντλος*. — V. 7. *πὰν* Ahrens, v. *πᾶν*. — *ζάδηλον* cum perperam interpretatus esset Hartung substituit *δαλητόν*, Ahrens *ζάδαλον* scripsit. — V. 8. *χόλαισι*, libri *χολαῖσι*, *χαλᾶσι* Ursinus. — *ἄγκοιναι* scripsi, legebatur *ἄγκυραι*, quae vocabula alias quoque a librariis permutata; vitium non procuravit G. Curtius *ἀγκύραις* coniiciens: nam non est locus ancorae, cum navis tempestate laborans in medio mari versatur. *Ἄγκοινα* (*ἀγκοίνη*) funis est, quo antenna ad malum religatur, cf. Boeckh Seewesen p. 132.

Fr. 19. Heraclid. c. 5: *Ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτου (Μυρσίλου) αἰνιττόμενος ἑτέρωθί που λέγει· Τὸ δὲ εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομωστίχει παρέξει δὲ ἄμμι πόνων πολλὴν ἄντλην* (quae sequuntur vulgo male ad Her. orationem referebant), *ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει. Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει καὶ τὰ πλεῖστα τῶν διὰ τοὺς τυράννους ἐπεχόντων κακῶν πελαγίοις χειμῶσιν εἰκάζει.* — V. 1. *δηὖτε* Seidler, *τῶν προτέρων* Seidler, *ὄνω* ego correxi, Seidler *ὄμω* coniecit, AB *τόδ' εὖτε κ. τω προτέρω νέμω*, Hermann *τῷ προτέρῳ νέον*, Gaisford *τῷ προτέρῳ 'νέμῳ*, similiter Blass *τῶ προτέρω 'νέμω* casu patrio. — V. 2. *στείχει* Blomfield, *στοιχεῖ* Ahrens, libri *στίχει*. — *πόνον*

20. [4.]

Νῦν χρὴ μεθύσθην καί τινα πρὸς βίαν
πώνην, ἐπειδὴ κάτθανε Μύρσιλος.

21. [7.]

Μέλαγχρος αἴδως ἄξιος εἰς πόλιν.

22. [10.]

Λόφον τε σείων Κάρικον.

23. [11. 12.]

Ἄνδρες πόληος πύργος ἀρεύϊοι.

π̄όλυν AB, ut Elmsley coni., Hartung distinxit *πόλυν, ἄντλην ἐπεί κε ν. ἐ.* interpretatus *ἄντλον*, quod omni ex parte falsum. — V. 3. *κε*, libri *καὶ*, antea *κα* scripsi, Seidler *καν* i. e. *κατὰ*. — *ἐμβᾷ νή(ατα)* scripsi, i. e. *νειάτα*, nisi *νῆτα* ad modum Doridis malis, libri *ἐμβαίνει*, Seidler *ἔμβᾳ*. Sed fortasse plura intercepta sunt, velut *ἐμβαίνῃ* (*κάτα, τετραέλικτος ἄλμα*), vide ad fr. 155, sive (*κάτα κἄμμ ἐλάσῃ κατ' ἄκρας*) vocabulo diremto. — Huc fortasse respicit Schol. Pind. Isth. I 52: *Καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει*, ubi *Αἰσχύλος* corrigunt.

Fr. 20. Athen. X 430 A: *Κατὰ γὰρ πᾶσαν ὥραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος (Ἀλκαῖος) εὑρίσκεται. — ἐν δὲ ταῖς εὐφρόναις* (Meineke *εὐφροσύναις* scripsit)· *Νῦν κτλ.* — V. 1. *μεθύσθην* libri ut videtur, vulgo *μεθύσκειν*. — V. 2. *πώνην* Ahrens, *πίνειν* Casaub., vulgo *πονεῖν*. Cf. Arcad. de Acc. 160, 4: *τὰ εἰς νω παραληγόμενα φύσει μακρῷ φωνήεντι, ὁπότε μὴ εἴη κατ' αἰολίδα διάλεκτον, περισπᾶται . . . τὸ πάνω (πώνω) βαρύνεται ὡς ἴδιον αἰολικόν.* Ceterum vir doctus coniecit: *καὶ χθόνα πρὸς βίαν παίειν*, ubi Hartung *κρούειν* praeoptat.

Fr. 21. Hephaest. 79: *τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἐνδεκασύλλαβον . . . Μέλαγχρος αἰδώς* (ita Fl Turn., sed A *αἰδῶς* (o supra scriptum), atque iam Vossius *αἰδῶς* correxit, *αἰδῶς ἄξιος* hinc affert Cram. Gramm. An. Ox. I p. 208, 17) *ἄξ. εἰς* (A *ἐς*) *πόλιν*. Valde offendit insolentia structurae, suspicor poetam scripsisse *Μέλαχρος, αἴδως ἄξιος ἦς πόλι*, ut tyrannum mortuum vel imperio privatum laudaverit, cum qui successerunt in eius locum, multum illo deteriores essent vel viderentur. Nolim *εἶς πόλι* commendare, nam forma *εἶς* a Lesbii sermonis proprietate abhorret, nec dominantem aut vivum laudaturus erat Alcaeus nisi cavillandi gratia; item participium *εἷς* repudio, quo Alcman usus est.

Fr. 22. Strabo XIV 661: *Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. ἅπαντα γὰρ λέγεται Καρικά. Ἀνακρέων μέν γε φησίν . . ., ὁ δ' Ἀλκαῖος· Λόφ. κτλ.* Eadem Eust. Il. 367, 25 (*τε* om.).

Fr. 23. Schol. Aeschyl. Pers. 347: *ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές. Ἀλκαῖος· ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊος*, sed cod. Medic. sec. Gaisford Et. M. Praef. p. VIII *ἄνδρες πόληος πύργος ἀρευΐοι*, (Dindorf tantum *ἀρεύιος* ex cod. Med. adnotavit,) quod praetuli, quamquam

24. [13.] 938

Schol. Aeschyl. Sept. 398: Οὐδ' ἑλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματα· ταῦτα παρ' Ἀλκαίου· οὐ τιτρώσκει τὰ ἐπίσημα ὅπλα, οὐδὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτά, ἐὰν γενναῖος ᾖ.

τεῖχος ἄρειον Homerus dixit Il. Δ 407. Ο 736. Huc adde Schol. Soph. Oed. R. 56: Ἀλκαῖος· Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι, eademque Suid. v. Ἀρήϊος. Antea Aristide usus (vide infra) locum in hunc modum supplevi:

οὐ λίθοι
τείχεων εὖ δεδομάμενοι,
ἀλλ' ἄνδρες πόλιος πύργος ἀρήϊοι.

nec poenitet me illius coniecturae: nam hanc fere sententiam videtur poeta pronuntiasse, neque cod. Med. lectionis πόληος tanta est auctoritas, ut supplementum (ἀλλ') ἄνδρες πόλιος πύργος ἀρεύϊοι sit spernendum. Sed quae praegressa sunt, non licet certo restituere, quandoquidem Aristides poetae sensa, non verba expressit: nam vocabulo δεδομημένοι, quod recentiores Graeculi frequentant (cf. Lobeck Phrynich. 587), Alcaeum usum esse non est verisimile. — Respicit hunc locum Aristid. I 821: δι' ἃ πάντα χρὴ καὶ τὸ συμβεβηκὸς ἐνεγκεῖν ὡς πρᾳότατα καὶ τῶν δευτέρων ἐρρωμένως ἀντέχεσθαι καὶ τὸν λόγον βεβαιῶσαι, ὅτι οὐκ οἰκίαι καλῶς ἐστεγασμέναι οὐδὲ λίθοι τειχῶν εὖ δεδομημένοι οὐδὲ στενωποί τε καὶ νεώρια ἡ πόλις, ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι. Alcaei hanc esse sententiam indicat idem II 273 (Phot. Bibl. p. 430 A): Τὸν λόγον ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο ὡς ἄρα οὐ λίθοι οὐδὲ ξύλα οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες αὐτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα καὶ τείχη καὶ πόλεις. Cf. etiam I 791: ἐὰν . . τοῦ θαυμάζειν τοὺς λίθους ἀνῆτε μικρόν τι καὶ νομίσητε πλείονος ἀξίους ὑμᾶς αὐτοὺς τῶν οἰκοδομημάτων καὶ πιστεύσητε ἀληθὲς εἶναι τὸ πάλαι τοῦτο, ὡς ἄρα οὐ τείχη οὐδὲ ᾠδεῖα οὐδὲ στοαὶ οὐδὲ ὁ τῶν ἀψύχων κόσμος αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ἄνδρες αὐτοῖς εἰδότες θαρρεῖν. Ad idem hoc carmen fort. referendum quod dicit Plato de Leg. VI 778 D: περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἔγωγ' ἂν τῇ Σπάρτῃ ξυμφεροίμην τὸ καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη καὶ μὴ ἐπανιστάναι, τῶνδε εἵνεκα· καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται τὸ χαλκᾶ καὶ σιδηρᾶ δεῖν εἶναι τὰ τείχη μᾶλλον ἢ γήϊνα. Nisi forte Tyrtaeus eandem sententiam carmine illustravit, quorsum referre possis quod est ap. Hephaest. p. 3:

Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε.

Huc adde Nicolaum Progymn. I 277 Walz: πρὸς ἃ δὴ βλέπων Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς οὐ ξύλα καὶ λίθους, ἀλλ' ἄνδρας ἐφιλοσόφησε πόλεως σύστασιν. et Philotheum ap. Mingarelli Codd. Nan. 533. Sed sive Alcaeus primus sive iam ante Lacon aliquis poeta Spartanorum virtutem eximio hoc praeconio decoravit, postera aetate, cum fraudulentorum hominum industria clarorum virorum nominibus abusa litteras commenticias studiose propagaret, hoc dictum ad Lycurgum translatum, v. Plut. Lyc. 19: φέρονται δ' αὐτοῦ καὶ δι' ἐπιστολῶν ἀποκρίσεις τοιαῦται πρὸς τοὺς πολίτας . . . . καὶ πάλιν περὶ τῶν τειχῶν· οὐκ ἂν εἴη ἀτείχιστος πόλις, ἅτις ἀνδρείοις (corrigas ἀνδράσιν ἀρείοις), καὶ οὐ πλίνθοις ἐστεφάνωται.

25. [14.]

Ὤνηρ ουτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κρέτος
ἀντρέψει τάχα τὰν πόλιν· ἀ δ' ἔχεται ῥόπας.

26. [94 b.]

Οὐδέ πω Ποσείδαν
ἅλμυρον ἐστυφέλιξε πόντον·
οἶον (πέδρν) γᾶς γὰρ πέλεται σέων.

*27. 939

Ἔπταζον ὥστ' ὄρνιθες ὦκυν
αἴετον ἐξαπίνας φάνεντα.

*28.

Ἄρευ δαΐφοβος δαΐκτηρ.

*29.

Ἄρευος στρατιωτέροις.

Fr. 25. Arist. Vesp. 1234: *Ὤνθρωφ', οὗτος ὁ μαιόμενος* (sic Rav., vulgo *μαινόμενος*) *τὸ μέγα κράτος Ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν, ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς·* ubi Schol. *παρὰ τὰ Ἀλκαίου· Ὤνησεν οὗτος καὶ μαινόμενος* (cod. Ven. *ὤνησαι οὗτος ὁ μαινόμενος* et *τρέψεις τάχα*) *τὸ μ. κράτος τάχα τρέψεις τὴν π. ἁ δ' ἔ. ῥ., ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος· οὕτως Αἰολεῖς.* unde Buttmann vidit Aeolicum *κρέτος* restituendum esse, contra Seidler *ζητῶν* i. e. interpretamentum vocis *μαιόμενος* addendum censuit. et deinde: *ἐκ τῶν Ἀλκαίου δὲ παρῳδεῖ εἰς Κλέωνα ὡς μαινόμενον.* Rectius Schol. in Thesmoph. 162: *Ἐν Σφηξὶν (παρῴδηται τό)· Ὠνὴρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μ. κράτος.* — V. 1. *κρέτος* Buttmann et Seidler, legebatur *κράτος.* — V. 2. *ἀντρέψει* Seidler, *ὀντρέψει* Ahrens.

Fr. 26. Coniunxi duo fr., quorum prius (v. 1. 2) servavit Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 10, 25: *Εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ ᾱ μένοντος τοῦ σ̄ Ποσειδᾶν· Οὐδέπω κτλ.* Choerobosc. Epim. I 277 *Ποτείδαν* Aeolicum dicit, sed 299 *Ποτίδαν* et *Ποσείδαν* iisdem tribuit. — V. 3. Et. Flor. Miller Misc. 264: *σείω· ἔστι γὰρ σέω, ὡς παρ' Ἀλκαίῳ· οἶον γᾶς γὰρ πέλεται σέως* quae correxi: nisi forte *οἶον (πέδον) γὰρ γᾶς* malis. Meineke *οἶον* seclusit, et *γᾶς* pluralem numerum esse existimavit.

Fr. 27. Herod. *περὶ μον. λέξ.* 23, 9: *Παρῃτησάμεθα δὲ Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ Πτάζω, ἔπταζον· ὡς τό· Ὄρνιθες ὠκὺν αἰετὸν ἐξαπτήνας φανέντα.* Poetae nomen quamvis sit omissum, probabiliter Alcaeo tribuas. Correxi codicis scripturam.

Fr. 28. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 1: *Ζητοῦμεν καὶ τὴν τοῦ Ἄρης, Ἄρεος γενικὴν πῶς εὕρηται διὰ διφθόγγου· λέγομεν Ἄρευος, Ἄρευϊ· . . . ἡ κλητική· Ἄρευ δι' ὁ φόβος διακτήρ.* Scripsi *δαΐφοβος*, Cramer *δαΐκτηρ.* Hartung *δαΐφρον.* Blass *Ἄρευ, δι' ὃν φόβος δαΐκτηρ.* *Alcaei* haud dubie versus est.

Fr. 29. 30. 31. Tria haec fragmenta Alcaeo tribuit Seidler, legun-

*30.

Τὸ γὰρ
Ἄρευϊ κατθάνην κάλον.

*31.

Μῖξαν δ' ἐν ἀλλάλοις Ἄρευα.

---

32. [9.]

ΠΡΟΣ ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΝ.

Herodotus V 95: *Πολεμεόντων δέ σφεων παντοῖα καὶ ἄλλα ἐγένετο ἐν τῇσι μάχῃσι, ἐν δὲ δὴ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς συμβολῆς γενομένης καὶ νικώντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. τὰ δέ οἱ ὅπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι καί σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ· ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλεϊ ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μιτυλήνην, ἐξαγγελλόμενος τὸ ἑωυτοῦ πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ ἑτάρῳ.* Ipsum carminis initium servavit Strabo XIII 600 (ubi Meinekius ab aliena manu additum esse censet): *Πιττακὸς δ' ὁ Μιτυληναῖος πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύνωνα* 940 *στρατηγὸν (τῶν Ἀθηναίων) διεπολέμει τέως, διατιθεὶς καὶ πάσχων κακῶς· ὅτε καὶ Ἀλκαῖος φησὶν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἔν τινι ἀγῶνι κακῶς φερόμενον τὰ ὅπλα ῥίψαντα φυγεῖν· λέγει δὲ πρός τινα κήρυκα κελεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ· Ἀλκαῖος σόος Ἄρει ἐνθάδ' οὐκυτὸν ἀληκτορὶν ἐς γλαυκωπὸν ἱερὸν ὂν ἐκρέμασαν Ἀττικοί.* ubi *σόος* h a m. sec., *σος* F, *σῶς* rwx, om. i. — *Ἄρει, ἄρει* ho; *ἄροι* ceteri (F *αροι*). — *ἐνθάδ'* Dhz (*ἐνθαδ* F), *ἐνθάδε* x, *ἔνθα δ'* C. — *οὐκυτόν, οὐχυτον* h, *οὐχυ τὸν* i, *οὐκ αὐτὸν* C (ut videtur) moz, *οὐ κεῖται* rw. — *ἀληκτορὶν, ἀλυκτορὴν* oz, *τὸν ἀλήκτορὶν* Ald. — Welcker coni. *Ἀλκ. σῶος, ἀρήϊ' ἔντεα δ'* (hoc iam Wesseling) *οὐχί· τὰν ἀλκτῆρα ῥινὸν ἐς Γλαυκωποῦ* (hoc iam Wesseling) *ἱερὸν ἐκρ. Ἀ.*, Seidler *Ἀλκαῖος . . σῶος Ἄρει, Ἔντεα δ' οὐκί, τά οἱ τὸ ἀλίκτυπον ἐς Γλαυκωποῦ Ἶρον ὀνεκρέμασαν Ἀττικοί.* probante Schneidewino, nisi quod de Lindavii coniectura *ἀλίκροτον* scripsit. Ahrens *Ἄλκαος σῶος . . . Ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐκ* (*ἴσως*)· *αὖτον δ' ἀλυκτόρινον εἰς Γλαυκώπιον Ἶρον ὀνεκρέμασσαν*

tur ap. Choerobosc. Epim. I 210 (Bekk. An. T. III 1340): *Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς ἀποβάλλουσι τὸ ῡ κατὰ τὴν γενικὴν . . . χωρὶς τοῦ Ἄρευς, Ἄρευος· τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ ῡ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον· Ἄρευος στρατιωτέροις κτλ.* — Fr. 29 cod. Marc. *στρατιωτέρως.* — Fr. 30. *τὸ,* cod. Marc. *τῷ.* *κατθάνην* Ahrens, v. *καταθανεῖν.* — Fr. 31. *μῖξαν δ' ἐν ἀλλάλοις* Schneidewin, v. *μίξαντες ἀλλήλοισιν*, sed Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 3: *μίξαν δὲ ἀλλήλοις.* — *Ἄρευα,* cod. Marc. *Ἄρευϊ.*

. . . *῎Αττικοι.* vel si malis: *῎Αγγελλε κᾶρυξ οἴκαδις· ῎Αλκαος Σάος γ', ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐ φύγον, ῝Α δὴ κτέρας Γλαυκώπιόνδε ῎Αττικοι ἶρον ὀνεκρέμασσαν.* Kramer *ἔντεα δ' οὐκ εὔρυτο* coni. et deinde de Ursini coni. *ἀνεκρέμασαν* edidit. Hartung *'Αλκαῖος σόος αὖτος ῎Αρην,* | *ἔντεα δ' οὐ φύγον, ἃ κτέρας εἰς* | *Γλαυκώπιον ἶρον ὀνεκρέμασαν* | *῎Αττικοι.* Hecker *'Αλκαῖος σῶος ῎Αρευϊ, ἔντος δὲ κλύτον ἀνάκτορον ἐς Γλαυκώπιον ἵερον ἀνεκρέμασαν 'Αττικοί.* Blass *εὔκυκλον δ' ὀνθήκατο ῥῖνον ἐς Γλαυκώπιον ἶρον* | *οἳ κρέμασσαν ῎Αττικοί* non curans numerorum proprietatem, nam ad Sapphicum metrum revocat. Fortasse Alcaeus scripsit:

Σῶς 'Αλκαῖος ῎Αρῃ,
῎Εντεα δ' οὔ· κύτος (αὖον) ἀνάκτορον ἐς Γλαυκώπω
Ἶρον ὀνεκρέμασαν
῎Αττικοι.

numeris usus Archilochiis. Spondei v. 1 et 2 in nominibus propriis admissi non offendunt. Pro *ἀνάκτορον* v. 2 fort. legendum *'Αλέκτορος*, cf. Eustath. 1479, 30.

---

33. [67. 8.]

ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΝΙΔΑΝ.

Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
λάβαν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων,
(ἐπειδὴ μέγαν ἆθλον Βαβυλωνίοις
συμμάχεις τέλεσας, ῥύσαό τ' ἐκ πόνων,)
κτέννais ἄνδρα μαχαίταν βασιλήϊων 941
παλαίσταν ἀπολείποντα μόνον μίαν
παχέων ἀπὺ πέμπων.

Fr. 33. V. 1 et 2 affert Hephaest. 58: *Τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνον τὴν τελευταίαν ἔχον ἰαμβικὴν καλεῖται 'Ασκληπιάδειον, οἷον τὸ 'Αλκαίου* (*τὸ 'Αλκ.* om. FlHB)· *ἦλθες* (*ἦλθεν* FlH, *ἦλθον* B) *κτλ.* — *γᾶς* Libanius (vulgo *γῆς*), qui carminis initium resp. I 406 Reiske: *῎Αρ' οὖν μοι καιρὸν ἔχει κατὰ τὸν Λέσβιον 'Αλκαῖον ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς οὐκ ἐλεφαντίνῃ χρυσοδέτῳ καλλωπιζόμενος λαβῇ, καθάπερ ἐκεῖνος ἐποίησεν, ἀλλ' ἀτεχνῶς χρυσῇ ψυχῇ κατευθύνων τὴν οἰκουμένην.* — *ἐλεφαντίναν*, Fl *ἐλεφαντίνων.* — Carminis argumentum illustrat Strabo XIII 617: *ἄνδρας δ' ἔσχεν ἐνδόξους* (*Μιτυλήνη*) *τὸ παλαιὸν μὲν Πιττακόν, καὶ τὸν ποιητὴν 'Αλκαῖον καὶ τὸν ἀδελφὸν 'Αντιμενίδαν, ὃν φησιν 'Αλκαῖος Βαβυλωνίοις συμμαχοῦντα τελέσαι μέγαν ἆθλον καὶ ἐκ πόνων αὐτοὺς ῥύσασθαι κτείναντα ἄνδρα μαχαίταν, ὥς φησι, βασιλήων παλαιστὰν* (DFhi *παλαστὰν*) *ἀπολιπόντα μόνον ἀνίαν παχέων* (moxz *τ' ἀχέων*) *ἀπυπέμπων* (sic F, reliqui *ἀποπέμπων*). Unde v. 3 et 4 restitui, cetera emendavit O. Müller, nisi

III. ΣΚΟΛΙΑ.

34. [27.]

Ὕει μὲν ὁ Ζεύς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
χείμων, πεπάγασιν δ' ὐδάτων ῥόαι.
— — — — —
— — — —
κάββαλλε τὸν χείμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μάλθακον ἀμφι . . γνόφαλλον.

35. [29.]

Οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην·
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

quod v. 5 *βασιλήιον* scripsit, ego praeoptavi *βασιληΐων*. (Superavit igitur quattuor digitis vel Herculis staturam, si fides est Herodoro ap. Schol. Pind. Isthm. III 87, sed prorsus aequavit Perseum, de quo Herod. VII 117: *μεγάθεϊ μέγιστον ἐόντα Περσέων· ἀπὸ γὰρ πέντε πηχέων βασιληίων ἀπέλειπε τέσσερας δακτύλους*. qui quidem scriptor alio loco I 178 exponit, regius cubitus quantum exsuperet Graecorum mensuram: *ὁ βασιλήϊος πῆχυς τοῦ μετρίου ἐστὶ πήχεος μέζων τρισὶ δακτύλοισι.*) Contra Ahrens: *Βαβυλωνίοις συμμάχεις ἐτέλεσσάς τ' ἄεθλον μέγαν Κὴκ πόνων πόλεων ἄσφ' ὐπερύσαο, Κτένναις ἄνδρα μ. β. παλάσταν ἀπυλείποντα μόναν ἴαν Πάχεων ἀπὺ πέμπων.* Meineke maluit *τέλεσας μέγα ἆθλον, ἔκ τε πόνων σφείας ἐρύσαο.*

Fr. 34. Athen. X 430 A: *Κατὰ γὰρ πᾶσαν ὥραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος (Ἀλκαῖος) εὑρίσκεται. χειμῶνος μὲν ἐν τούτοις· Ὕει κτλ.* — V. 1. *ὕει*, Hecker *νίφει* requirit. — *ἐκ δ'* ABP, *ἐν δ'* VL. — *ὀράνω*, *ὀρανῶ* cod. Farnes. ap. Ursinum, *ὠρανῶ* ABP, *ἀρανῶ* V, *οὐρανῷ* L. Cf. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 7, 27: *Ἀλκαῖος δὲ καὶ εἰς ω̄ ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα καὶ ὠρανὸς λέγων κατὰ τροπὴν τὴν ου διφθόγγου εἰς τὴν ω̄ καὶ ἄνευ τοῦ ῡ ὀρανός.* — V. 2. *πεπάγασιν*, *πεπάγασι* PVL, *πεπήγασι* B, utrumque A. Ahrens *πεπάγαισιν* requirit. — V. 3. *κάββαλλε* VL, *κάμβαλλε* BP. — V. 4. *κίρναις*·L, *κιρναίς* V, *κιρνὰς* C, *κιρναῖς* AP. — V. 5. 6 om. C. — V. 5. *αὐτάρ* et *ἀτάρ* etiam apud Aeolenses tralaticium accentum retinere docent grammatici, vid. Ahrens D. Aeol. 10, sed de vocula *αὐτάρ* haesito, quandoquidem in Homeri carminibus omnino ita collocatur, ut prior syllaba ictu feriatur, inde conficias, etiam Ionicos poetas antiquos *αὖταρ* pronuntiavisse. Item accentus vocis *οὐδέν* fr. 35, 2 et alibi incertus. — *ἀμφὶ κόρσᾳ*, *ἀμφικόρσαι* P, *ἀμφικέρσαι* B. — V. 6. *ἀμφι . . γνόφαλλον*, B *ἀμφιγνόφαλλον*, PV *ἀμφὶ γνόφαλλον*, L *ἀμφὶ γνάφαλλον*. Supplent *ἀμφιτίθη*(*τίθει*), *ἀμφιτίθεις*, *ἀμφιβαλών*. Hartung *μάλθακον ἑσσάμενος γν.*

Fr. 35. Athen. X 430 B: *Ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν (Ἀλκαῖος)· Οὐ χρὴ κτλ.* — V. 1. *θῦμον*, *θυμὸν* Stephanus, vulgo *μῦθον*. — *ἐπιτρέπην*

36. [33. 32.] 942

Ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισιν
περθέτω πλέκταις ὑποθύμιδάς τις,
καδ δὲ χευάτω μύρον ἄδυ κατ τῶ
στήθεος ἄμμι.

37 A. [5.]

Τὸν κακοπάτριδα
Πίττακον πόλιος τᾶς διχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινέοντες ἀόλλεες.

37 B. [6.]

Diog. Laert. I 81 (unde hausit sua Suidas v. *Σαράπους*): *Τοῦτον* (*Πιττακὸν*) *Ἀλκαῖος σαράποδα μὲν καὶ* (lege *ἢ*) *σάραπον* (Cod. Cant. *σύραπον*, Hartung *συρόποδα*) *ἀποκαλεῖ διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὼ πόδε, χειροπόδην δὲ διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶν ῥαγάδας, ἃς χειράδας ἐκάλουν* (cf. Et. M. 810, 27: *Χεῖραι, αἱ ἐν τοῖς ποσὶν ῥαγάδες. καὶ χειρόποδες οἱ οὕτω τοὺς πόδας κατερρωγότες, οἷον ῥαγόποδες·* non tamen propterea *χειρόποδα* corrigendum; Hartung *χιραπόδην* requirit), *γαύρικα* (Menage

Ahrens, vulgo *ἐπιτρέπειν*. — *ἀσάμενοι*, B *ἀσάμενος*. — V. 3. *Βύκχι* Schweighaeuser, cf. Etymol. M. p. 216, 47, AP *Βυκχί*, B *βυγχί*, VL *βακχί*. — V. 4. *μεθύσθην* ABP, *μεθυσθῆναι* VL.

Fr. 36. Coniunxi duo fragmenta in unum: v. 1 et 2 leguntur ap. Athen. XV 674 C: *Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις· Ἀλλ' ἀνήτω κτλ.* — V. 1. *ἀλλ' ἀνήτω μὲν* Casaubonus, B *ἀλλὰ ἀννήτω μεν*, Cant. L *ἀλλὰ ἀννήτωμεν*, Schneidewin *ἀνήττω*. — *ταῖς δέραισι* Ahrens, vulgo *ταῖς δέραις*, unde olim scripsit *ταῖσι δέρραις*. — V. 2. *περθέτω* Cant. L, *παρθέτω* Casaubonus. — *πλέκταις ὑποθύμιδας* Blomfield, vulgo *πλεκτὰς* (Cant. L *πλέκτας*) *ὑποθυμιάδας*. — V. 3 et 4 leguntur apud Athen. XV p. 687 C: *Ἀλκαῖος ἔφη· Κὰδ δ' ἐχεύσατο* (B *καδδιεχεύσατο*, C *καδδεχεύατο*) *μύρον ἀδὺ* (Ahrens *ἆδυ*) *κτλ.* quae emendavi. Praeterea resp. v. 1 Pollux VI 107, v. 2 Schol. Theocr. VII 63. Athen. XV 678 D.

Fr. 37 A. Aristot. Polit. III 9, 5: *οἷον εἵλοντό ποτε Μιτυληναῖοι Πιττακὸν πρὸς τοὺς φυγάδας, ὧν προειστήκεσαν Ἀντιμενίδης καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητής. Δηλοῖ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἵλοντο τὸν Πιττακὸν ἔν τινι τῶν σκολιῶν μελῶν· ἐπιτιμᾷ γὰρ ὅτι· Τὸν κτλ.* — V. 2. *πόλιος* Schneidewin, vulgo *πόλεως*. — *διχόλω* scripsi, i. e. discordis, quemadmodum *δίχολοι γνῶμαι* dicuntur, vide infra p. 193. Atque *διχόλω* etiam Schmidt commendavit, *ἀχόλω* libri (B 2, 3 *ἀχόλῳ*), Camerarius et Schneider *ἀσχόλω*, ego olim conieci *ζαχόλω*. — V. 3. *ἐπαινέοντες*, *ἐπαίνεντες* Ahrens. Resp. Plut. Erot. c. 18: *Κοινῇ τὸν Ἔρωτα συνεγγράφουσιν εἰς θεοὺς ποιητῶν οἱ κράτιστοι καὶ νομοθετῶν καὶ φιλοσόφων ἀθρόαι φωναὶ μέγα ἐπαινέοντες, ὥσπερ ἔφη τὸν Πιττακὸν ὁ Ἀλκαῖος αἱρεῖσθαι τοὺς Μιτυληναίους τύραννον.* ubi Reiske *ἀθρόᾳ φωνᾷ* vel *ἀθρόαις φωναῖς* coniecit, ut Alcaei sint verba, probante Schneidewino.

γαύρηκα, vid. Hesych. *γαύρηξ, ὁ γαυριῶν*) *δὲ ὡς εἰκῇ γαυριῶντα, φύσκωνα δὲ καὶ γάστρωνα* (Pollux II 173: *τὸν δὲ Πιττακὸν* [ABC *Ψιττακὸν*, quemadmodum in nummo Lesbio apud Mionnet. Suppl. VI p. 64 *Φιττακός* scriptum] *γάστρωνα ὁ Ἀλκαῖος καλεῖ*), *ὅτι παχὺς ἦν, ἀλλὰ μὲν καὶ ζοφοδορπίδαν* (cod. Mon. *ζοφοδορπόδαν*, Suid. *ζοφοδορπίδα*, sed *ζοφοδορπίδας* tuetur Plut. Quaest. Sympos. VIII 6, 1; ceterum cf. Hesych. *Ζοπαδασπίδας· λαθρο-* 943
φάγους, ubi *Ζοποδαπτίδας* corrigunt, et *Ζοφοδερκίας· σκοτόδειπνος, λαθροφάγας*, ubi *Ζοφοδορπίας* corrigunt) *ὡς ἄλυχνον, ἀγάσυρτον* (Lobeck et Hecker *ἀνάσυρτον*, Hartung *ῥυπόσυρτον*) *δὲ ὡς ἐπισεσυρμένον καὶ ῥυπαρόν*. quae haud dubie omnia ex eodem carmine, ex quo fr. 37 A, petita sunt.

*38.

Τριβώλετερ· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λώβα.

39. [28 a.]

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,

Fr. 38. Hephaestio 63: *τὰ δὲ τρίμετρα ἀκατάληκτα* (*ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος*) *διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς . . . ἔνια δὲ καὶ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν, οἷον· τριβωλέτερ’· οὐ γὰρ Ἀρ. λ.*, ubi ACPS *τριβώλετερ*, FlHB *τριβώλετες*. atque *τριβώλετερ* vocandi casum esse testatur Choerobosc. Epim. I 272: *οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσι συστέλλειν τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον· οἷον ὁ τριβολέτηρ, ὦ τριβολέτερ· ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης*. accentum retrahendum esse idem docet II 431. Vocabulum ipsum, quod non recte interpretatur Hermann a voce *τρίβος* repetens, ex *τρίβολος* et *ὀλετήρ* compositum, apud Choeroboscum scribendum: *ἔστι δὲ τρίβολος εἶδος ἀκάνθης*. Plantae huius fructu pauperes vescebantur, vid. Dioscor. IV 14: *οἱ δὲ περὶ τὸν Στρύμονα ποταμὸν Θρᾷκες τὴν μὲν πόαν χλωρὰν ἱπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ τρόφιμον σιτοποιοῦνται, χρώμενοι αὐτῷ ἀντὶ ἄρτου*. Est igitur ex *τριβολολέτηρ* in artum redactum, quemadmodum *τετρᾶχμον* ex *τετράδραχμον*, *μώνυχες* ex *μονώνυχες* ortum. Versum, quem antea Neuium alios secutus Sapphoni tribui, nunc Alcaei reliquiis inserui, qui hoc convicio usus videtur, ut Pittaco paupertatem exprobraret; hoc igitur dixit: cum ipse tribuli fructus comedas, non amplius Arcades culpandi sunt, quod iuglandibus vescantur; itaque nescio an rectius *οὐκ ἄρ’* scribatur, nam poeta videtur dixisse *οὐκ ἄρ’ Ἀρκάδεσσι λώβα | φάγην βαλάνοις* vel *ἔμμεν βαλαναφάγοις*. Ac fortasse huc pertinet fr. 91.

Fr. 39. Carmen hoc ex variis fragmentis composui. V. 1 cum initio v. 2, et deinde v. 3. 6. 7. 8 servavit Proclus ad Hesiodi Op. 584: *Τοιαῦτα δὲ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ᾄδειν· οἴνῳ πνεύμονα τέγγε* (ita AB Trinc., sed Gaisford *τέγγε πνεύμονας οἴνῳ*)*· τὸ γ. ἄ. περιτέλλεται* (*περιστέλλεται* AB Trinc.)*· ἁ δ’ ὥρα χαλεπά· ἀχεῖ κτλ.* V. 1 et 2 leguntur ap. Athen. X 430 B: *θέρους δὲ* (*Ἀλκαῖος*)*· Τέγγε* (ubi *τέγγε* AC, *τέγγαι* B, *τέγγη* PVL) *πλεύμονας* (P *πλεύμωνας*) . . . . *ἁ δ’* (A a m. s. *ἡ δ’* et similiter deinde *χαλεπή*) . . . *δὲ δίψαις* (sic B, *δὲ διψαις* AP, *δέδιψαις* V, *δὲ διψᾷ* C, *δὲ δειψᾷ* L) *ὑπὸ καύματος*. iidemque duo versus ib. extant I

ἁ δ' ὤρα χαλέπα, πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος. 944
ἄχει δ' ἐκ πετάλων ϝάδεα τέττιξ, πτερύγων δ' ὕπο
κακχέει λιγύραν (πύκνον) ἀοίδαν, (θέρος) ὄπποτα
φλόγιον κατὰ γᾶν πεπτάμενον πάντα καταυάνῃ.
ἄνθει καὶ σκόλυμος· νῦν δὲ γύναικες μιαρώταται,
λέπτοι δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνα Σείριος
ἄζει.

22 E: *φησὶ δὲ καὶ Ἀλκαῖος ὁ Μυτιληναῖος ποιητής· Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε . . . περιτέλλεται* (V *πυρὶ τέλλεται*) *ἡ δ' ὥρη χαλεπή· π. δὲ διψᾷ* (sic L, *δὲ δι . .* V, *δ' ἐδι . .* D, *δ' ἐδ . .* D, *δ' ἐδίψουν* C) *ὑπὸ κ.* Praeterea v. 1 affert Gellius XVII 11. Macrob. Sat. VII 15. Plutarch. Sympos. VII 1, 1, respicit idem de Stoicor. repugn. c. 29. Denique Eustath. ad Od. 1612, 14 affert *οἴνῳ πνεύμονα τέγγε*, et ad Il. 643, 5 et 890, 47 *τέγγε πνεύμονας οἴνῳ.* Mire Iahn in Herme VI 427 Petronianum c. 34 et 73 *tengomenas faciamus* ad principium Alcaici carminis revocat atque inde colligit, etiam Neronis saeculo Lesbii poetae carmina Romae esse recitata: atque alii quoque interpretes obscurum illud *tengomenas* vel potius *tangomenas* a graeco verbo *τέγγειν* repetunt: quod quo iure faciant, non intelligo. — V. 1. *πνεύμονας οἴνῳ* edidi secutus Athen. loco priore et Plut., ap. Gell. *πνεύμονα οἴνῳ*, unde Grotefend alii *πνεύμονα ϝοίνῳ.* Quod ceteri exhibent *οἴνῳ πνεύμονα τέγγε*, inde videtur repetendum, quod fuit antiquioris poetae didactici versus: *Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε, φίλης δ' ἀπέχου Κυθερείης* (vid. Suid. v. *τέγγε*), quem imitatus est Alcaeus. — V. 2. *δίψαισ'* Seidler. — V. 3. 6. 7. 8 adiecti sunt ex Proclo ad Hesiod. Op. v. 584, qui una cum initio carminis attulit: *ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων τάδε ἂν τέττιξ, ἀνθεῖ δὲ καὶ σκόλυμος, νῦν δὲ μιαρώταται γυναῖκες, λεπτοὶ δέ τοι ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα Σ. ἄζει.* — V. 3 redintegravi et v. 4. 5 addidi ex Demetrio de elocut. 142, ubi omisso auctoris nomine leguntur atque sine idoneo argumento Sapphoni tribuebantur: *Γίγνονται καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες, ἤγουν ἀπὸ μεταφορᾶς· ὡς ἐπὶ τοῦ τέττιγος· Πτερύγων δ' ὑποκακχέει λιγυρὰν ἀοιδάν, ὅ τι ποτ' ἂν φλόγιον καθέταν* (ita etiam R, *καθέτως* n) *ἐπιπτάμενον καταυδείῃ.* — V. 3. *ϝάδεα* Seidler, *ἀδέα* Graevius, vulgo *τάδε ἂν* apud Proclum. — *δ' ὕπο κακχέει* scripsi, Demetrius *δ' ὑποκακχέει* (Ald. Vind. *ὑποκαταχέει*, n *καταχέει*, Cantab. *ὕπο καταχέει*), Ahrens *ὕπα*, Iacobs *ἀπὸ.* — V. 4. *πύκνον* adieci, vid. Hesiod. Op. 584. — (*θέρος*) *ὄππoτα φλόγιον κατὰ γᾶν πεπτάμενον* (*πάντα*) *καταυάνῃ* scripsi; quae Hesiodus tribus verbis *θέρεος καματώδεος ὥρῃ* significavit, pluribus persequitur Alcaeus. *ὄππoτα* pro *ὅτι ποτ' ἂν* correxit Ahrens, *πεπτάμενον* pro *ἐπιπτάμενον* Hartung; sed praestat fortasse *ἱστάμενον* ut *κατὰ γᾶν* ad *πάντα κατ.* referatur, cf. Hesiod. Scut. 393: *ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν ἄρχεται. καταυάνῃ* (Ahrens et Finckh *καταυλέῃ*, i. e. cicada) sine exemplo posui, sed est principalis forma, et quemadmodum *οἰδάνω* et *οἰδαίνω* alia variantur, ita Aeoles *αὐάνω* pro *αὐαίνω* usurpavisse verisimile. Alii aliter haec conformaverunt, Emperius *θέος ὄππoτα φλογμὸν πρὸς καθέταν ἱστάμενος θῇ καματώδεα*, Hartung *ὅτε τ' ἴπτεται φλόγιον καθέταν πεπτάμενον καῦμα κατ' αὔλακας*, Iacobs *ὅτε ποτ' ἂν φλόγιον καῦμ' ἀχέταν ὑπὸ πετάλοις καταυαίνῃ.* — V. 6. *καὶ* scripsi, vulgo *δὲ καί*, Seidler *δὲ*, minus grata eiusdem voculae repetitione. Deinde Seidler *γυναῖκες μιαρώταται*, vulgo *μιαρώταται γυναῖκες.* —

40.

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

41. [31.]

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
καδ δ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις, αἶτ' ὄτι Οἶκι λαῖς·
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἶος λαθικάδεα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'· ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο
πλέαις κακ κεφάλας, ἀ δ' ἀτέρα τὰν ἀτέραν κύλιξ
ὠθήτω.

V. 7. *δ'* Seidler vulgo *δέ τοι.* — *ἐπεὶ καὶ* scripsi, vulgo *ἐπεί.* — *γόνα* scripsi, vulgo *γόνατα.* Resp. huc Plinius Hist. Nat. XXII 43, ubi de scolymo dicit: „*Venerem stimulare in vino Hesiodo et Alcaeo testibus: qui florente ea cicadas acerrimi cantus esse et mulieres libidinis avidissimas virosque in coitum pigerrimos scripsere, velut providentia naturae hoc adiumento tunc valentissimo.*"

Fr. 40. Athen. I 22 F: *Καὶ ἀλλαχοῦ (Ἀλκαῖος)· Πίνωμεν κτλ.* ubi V *πυρὶ τέλλεται.*

Fr. 41. Athen. X 430 C: *Πῶς οὖν ἔμελλεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης νηφάλιος εἶναι καὶ καθ' ἕνα καὶ δύο κυάθους πίνειν; αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον, φησὶ Σέλευκος, ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτως ἐκδεχομένοις, φησὶ γὰρ (Ἀλκαῖος)· Πίνωμεν κτλ. ἕνα πρὸς δύο ῥητῶς κιρνάναι κελεύων.* V. 1—4 cum initio v. 5 rursus leguntur XI 481 A: *Ἀλκαῖος· πίνωμεν κτλ.* ubi cum *καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ* sequatur, hic quoque librum indicatum fuisse coni. Meineke. — V. 1. *πίνωμεν*, Meineke *πώνωμεν* requirit. — *τὸ λύχνον μένομεν* Welcker scripsit, *τὰ λύχν' ἀμμένομεν* Porson (*ὀμμένομεν* Ahrens), priore loco Athen. *τὸν λύχνον σβέννυμεν*, altero *τὸν λύχνον ἀμμένομεν.* — V. 2. *καδ δ' ἄειρε* L altero loco, *καδδα ειρε* B, *καδδαρει* P, *καδδάραι* V, priore loco *καδ δ' ἀναειρε* (*ἀναείρη* P), Ahrens *ἄερρε.* — *αἶτ' ὄτι Οἶκι λαῖς* scripsi, Athen. pr. l. *αἴ τὰ ποικίλα*, altero l. *αι τα* B, *αι τὰ* P, *αἲ τὰ* V, *αἲ τὰ* L, *ποικίλλις* A, *ποικιλλίς* P, *ποκιλλες* B, *ποικίλλης* VL. Poeta dicit: sive quod aliud vasculum vis depromere. *Οἶκις* sive *Ϝοῖκις* Alcaei sodalis est: Et. M. 216, 48: *Βύκχις· ὄνομα Αἰολικόν, παρὰ τὸ βάκχος, βάκχις καὶ βύκχις, ὡς ἵππος ἱππὶς καὶ οἶκος οἰκίς*, ubi *Ἶππις* et *Οἶκις* scribendum. Nomen comparet in titulo Argolico CIGr. I 1210 *Καλλικρατὶς Οἴκιος.* Ut *Βύκχις* ex Alcaeo fr. 35 petitum, ita etiam *Οἶκις* et fortasse *Ἶππις.* Cum forma *λαῖς* compono Hes. *εἰκῇ λᾷς· ἐὰν τολμήσῃς* (fort. est *Corinnae*). Alcaei locus varie tentatus, Schweighaeuser *ἄΐταις ποικίλαις*, unde alii *ἄΐτα*, Seidler *ὦ Ϝέτα*, Meineke antea *νάματα*, Ahrens *αἶψα ποΐκιλαις* vel *αἶψ' ἀπὺ κιλλίβα*, Cramer *αὐατοποικίλαις* (*αὔατα ποικίλαις*), Hartung *αἰπυτοκοιλίοις.* Schmidt *μετὰ λαισήϊα ποικίλαις*, quod interpretatur *bello confecto.* — V. 3. *οἶνον*, Athen. priore loco *οἶνος.* — *Σεμέλας* L, *σε μέλας* PV utroque loco. — *υἶος* omissum est altero loco. — *λαθικάδεα* Schweighaeuser, *λαθικάδε'* L, *λάθι καδδ'* V, *λάθι κάδδε* P, *λαθι καδ' ἐὰν* B, ut possis *λαθικάδεαν* coniicere, altero loco *λαθικήδεα.* — V. 4. *ἔδωκ'*, libri *ἔδωκεν.* — *ἔγχεε*, altero loco PVL *ἐγχέαι.* — *κίρναις*, A *κιρναις*, P *κιρνᾶς*, CVL *κιρνάς*, altero loco *κέρνα.* — *δύο* altero loco om. Leguntur haec etiam X 430 A: *ἔγχευε κέρνα εἰς* (sic ABP, *κίρνα εἰς* VL) *ἕνα καὶ δύο.* — V. 5. *πλέαις*, altero loco *πλείους*, Schweighaeuser *πλείαις.* — Deinde libri *κὰκ κεφαλαῖς* (B, *κεφαλᾶς* PVL) *δ'*

42.

Κατ τᾶς πόλλα παθοίσας κεφάλας κακχεάτω μύρον
καὶ κατ τῶ πολίω στήθεος.

43. [35.]

Λάταγες ποτέονται
κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηΐᾶν.

44. [30.]

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδριον ἀμπέλω.

ἄτερα (BP, δ' ἀτέρα VL) τὰν ἑτέραν. Porson πλείαις κακ κεφαλᾶ· ἀ δ' ἑτέρα κτλ., contra Matthiae πλείαις· κακ κεφαλᾶς δ' ἀ ἑτέρα distinxit hiatu intolerando, quem ut removeret Schneidewin ἀ Ϝετέρα vel ἀ δ' ἑτέρα proposuit, utramque in partem falsus, nam litterae Ϝ nullus est locus, ut arguit Sappho fr. 1 v. 5 κἀτέρωτα, traiectum autem δὲ in Alcaeo non ferendum: eo nomine praestat Heckeri coniectura ἀ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κακ κεφαλᾶς κύλιξ. Sane κατὰ κεφαλῆς, quod est *praeceps, praecipitanter* (proletarii κατακέφαλα dicunt) minus commode cum ἔγχεε quam cum ὠθήτω iungitur, atque huic distinctioni patrocinatur Athenaei alter locus, ubi fr. voce πλέαις terminatur, quamquam huic argumento non nimium tribuendum. At πλέαις nudum displicet, cum simplex ὠθήτω satis planum sit; itaque Porsonum sequor, neque vero mendi immunis est locus; fort. scrib. πλέαις ἄς κεφαλᾶς, i. e. *plenas usque ad summum,* quemadmodum Athen. XI 501 A et D στόμα et πρόσωπον de culice dixit. Apud Theocr. XXIX 20 legitur ἄς (A αἴς), sed fortasse antiquae Aeolidis fuit κᾶς. Denique ἄτερος pro ἕτερος scripsi, quemadmodum Aeoles ἀτέρυι dixerunt (Cram. An. Ox. II 160), quocum convenit Sapphicum κἀτέρωτα. — V. 6. ὠθήτω P, vulgo ὠθείτω.

Fr. 42. Plut. Sympos. III 1, 3: διὸ μάλιστα τοὺς ἀνθινοὺς (Blomfield ἀνηθινοὺς) ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες ὑποθυμίδας ἐκάλουν καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων μύροις ἔχριον τὰ στήθη. μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς καὶ τῶ πολιῶ στήθεος. quae in ordinem redegi. — V. 1. κακχεάτω nunc scripsi, olim χεῦσον ἐμοί (rectius Ahrens χεῦον). — V. 2. Kock στήθεος ἀννήτινον supplendum suspicatur, quo supplemento facile caremus, vid. supra fr. 36, quo non minus apte Plutarchus uti poterat; nam haec duo fragmenta simillima, neque tamen Plutarchi locus ad fr. 36 v. 3. 4 referendus, ut Blomfieldo visum.

Fr. 43. Athen. XI 481 A: Ἀλκαῖος ... καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ· Λάταγες κτλ. ἃς διαφόρων γινομένων καὶ ἐν Τέῳ κυλίκων. Cf. Athen. XV 666 B: Δικαίαρχος δ' ὁ Μεσσήνιος ... ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου καὶ τὴν λατάγην φησὶν εἶναι Σικελικὸν ὄνομα et XV 668 D: ὅτι δὲ ἐσπούδαστο παρὰ τοῖς Σικελιώταις ὁ κότταβος δῆλον ἐκ τοῦ καὶ οἰκήματα ἐπιτήδεια τῇ παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι, ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου. Fort. v. 1 scrib. δὲ πότηνται. — V. 2. κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηΐαν L, κυλίχναν' ἀπὸ Τηΐαν PV. Praeterea in edit. 1 ἀπυ scripsi.

Fr. 44. Athen. X 430 C: Καὶ καθόλου δὲ συμβουλεύων φησὶν (Ἀλκαῖος)· Μηθὲν κτλ. Eadem Eust. Il. 1163, 11. — μηδὲν Eust. CL Bas, μηθὲν ABPV. — δένδριον Ahrens, codd. δένδρον, Bentley δένδρεον.

45. [28 b.] 946

Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπάϊον ἐρχομένοιο.

*   *   *   *   *   *   *

ἐν δὲ κίρνατε τῶ μελιάδεος ὄττι τάχιστα
κράτηρα.

*46.

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα κάλεσσαι,
αἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἔμοι γεγένησθαι.

47. [34.]

Ἄλλοτα μὲν μελιάδεος, ἄλλοτα δ'
ὀξυτέρω τριβόλων ἀρυτήμενοι.

48 A. [26.]

Κρονίδα βασίληος γένος Αἶαν, τὸν ἄριστον πεδ' Ἀχίλλεα.

48 B. [49.] 947

. . . . Ἀχίλλευ, ὂ γᾶς Σκυθίκας μέδεις.

Fr. 45. Ath. X 430 B: *Τοῦ δ' ἔαρος (πίνων εὑρίσκεται Ἀλκαῖος)· Ἦρος κτλ. καὶ προελθών· ἐν δὲ κίρνατε κτλ.* — V. 1. *ἐπάϊον* ACP, *ἔπαιον* VL. Post hunc versum inserendum censet Kock fr. 46, non recte, nam est illud novi carminis exordium: solet enim Hephaestio quantum licitum erat, primos carminum versus adscribere. — V. 2. *κίρνατε* Matthiae, *κιρνᾶτε* AB, *κιρνᾶται* C, *κίρνα τὰ* P, *κίρνα τὸν* V, *κίρνῳ τὸν* L.

Fr. 46. Hephaest. 41: *Τὸ μὲν οὖν Αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι· Κέλομαί κτλ. Alcaei* haud dubie est, Neue non recte Sapphoni tribuit. — V. 1. *κέλομαι, κέλλομαι* HFl Mingarelli cod. Nan. 489. — *Μένωνα, Μίνωα* Ming. — *καλέσσαι*, A et edd. *καλέσαι*. — V. 2. *αἰ χρὴ* Ahrens, vulgo *εἰ χρὴ, ἐχρὴ* B3, *ἔχρην* B2. — *ἐπ' ὄνασιν*, HBFl *ἐπόνασιν*.

Fr. 47. Athen. II 38 E: *Ἀλκαῖος· Ἄλλοτε κτλ.* Respic. Eust. Od. 1910, 18. — V. 1. *ἄλλοτα* bis Blomfield, vulgo *ἄλλοτε*. — V. 2. *ὀξυτέρω* Blomfield, vulgo *ὀξυτέρου*. — *ἀρυτήμενοι* scripsi, vulgo *ἀρητυμένοι*.

Fr. 48 A. Hephaest. 61: *Ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο· Κρονίδα βασιλῆος κτλ.* — *πέδ'* Casaubonus, libri *παῖδ'*, Turn. *πόδ'*. Cf. Choerobosc. Epim. I 95 (Bekk. An. III 1183): *ἰσοσυλλάβως κλιθέντα, οἷον ὁ Βίας τοῦ Βία, ὁ Δρύας τοῦ Δρύα, ὁ Θόας τοῦ Θόα, ὡς . . . ὁ Αἴας τοῦ Αἴα . . . παρ' Ἀλκαίῳ· Αἴαν τὸν ἄριστον.* Mihi grammaticus, qui accusativum interpretatur, errasse videtur, credo *Αἶαν* scribendum, quemadmodum A exhibet: atque compellatio haec carminis exordio satis conveniens. Deinde sic fere videtur Alcaeus scripsisse:

Φαῖσιν ἐς Τροΐαν τῶν Δαναῶν ἔλθεμεν. . . .

Cf. Scolion 17 ap. Athen. XV 695 C.

Fr. 48 B. Eustath. ad Dionys. Per. 306: *Ἄλλοι δέ φασιν ἕτερον*

49. [50.]

Ὡς γὰρ δήποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν
Σπάρτᾳ λόγον
εἴπην· χρήματ' ἄνηρ, πένιχρος δ' οὐδεὶς πέλετ' ἔσλος
οὐδὲ τίμιος.

*50.

. . . . . Δοκίμοι δ' ἄριστος ἔμμεναι
πώνων· αἰ δέ κ' ὀνῆσι ϝᾶδυς περὶ φρένας οἶνος, αὖ δὶς
ἄθλιος.

εἶναι τοῦτον Ἀχιλλέα παρὰ Σκύθαις βασιλέα τῶν τόπων, ὃς ἠράσθη τε τῆς Ἰφιγενείας πεμφθείσης ἐκεῖ καὶ ἔμεινεν ἐπιδιώκων, ἐξ οὗ τόπος Ἀχίλλειον. οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες παραφέρουσι μάρτυρα τὸν Ἀλκαῖον λέγοντα· Ἀχιλλεῦ (Ἀχιλλεὺς MbKm var. lect. R) ὃς τᾶς Σκυθικᾶς (Km σκυθικὰς, τοῖς Σκυθικοῖς M var. lect. R) μεδέεις. Eadem Eudoc. 86. — ὃ scripsi, Seidler ὁ, legebatur ὃς, cf. ad fr. 1. — μέδεις Seidler, libri μεδέεις. — γᾶς scripsi, legebatur τᾶς. Pariter in App. Anth. 107 legendum οἶδε καὶ Ἑλλάδι γᾷ δουλοσύναν ἔπορον, ubi τὰν scriptum.

Fr. 49. Schol. Pind. Isthm. II 17: Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ· τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων, ἀπόφθεγμα δέ ἐστιν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν· τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἐξ ὀνόματος, ὡς δήλου ὄντος, ὃς ἐστιν ὁ τοῦτο εἰπών, μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος· Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθησιν, οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην· Ὡς γὰρ δήποτε φασὶν Ἀριστόδημον ἐν Σπ. λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν κτλ. Eadem Diog. Laert. I 31, ubi ὡς γ. δ. Ἀρ. ὅν φασιν οὐκ ἀπ. ἐν Σ. λόγον εἰπεῖν . . . ἐσθλὸς (cod. Mon. ἐσλός) verbis οὐδὲ τίμιος omissis. Cf. Suidas v. χρήματα, χρήματ' ἀνήρ, πενιχρὸς δ' οὐδέποτ' ἐσθλὸς . . . καὶ Ἀλκαῖος· ὡς γὰρ δήποτ' Ἀριστόδημόν φασιν ἐν Σ. οὐκ ἀ. λ. εἰπεῖν χρήματα καὶ τὰ ἑξῆς. Respicit huc Zenob. VI 43 ibique interpr. Arsen. 476. Apostol. XVIII 32. Paroemiogr. T. II p. 129. Fortasse autem hoc fr. sicut fr. 51 rectius adscripseris *Stasioticis*. Correxi haec iustis versuum numeris restitutis. — V. 1. φαισ' et v. 2 εἴπην (εἰπῆν) Schneidewin, legebatur φασὶν et εἰπεῖν. — V. 2. ἐσλὸς schol. Pind. et cod. Monac. Diog., ἐσθλὸς Diog. et Suidas.

Fr. 50. *Alcaei* haud dubie sunt versus (ut iam olim monui, ubi fragmentis adespotis inserui), quos adhibet Demetrius περὶ ποιημάτων Vol. Hercul. Ox. I 122: ιδαρισ | — νλ . εναι . . νω | . . δεκενη — σπε | . . . . ρενας οινος οτδι ωτοιος καπω γαρ κεφα λαν κατισχοτον ϝον | θαμα θυμον αιτιαμενοι | πεδαπετομενας | τακετητοδουκετι | . . . . . . εν πρ . . αι . . . | τωκαι . λυτα καιρυ. Eadem nuper repetita sunt Vol. Hercul. coll. alt. T. V. 19 non sine scripturae varietate ι \ αρις | — ν μεν \ ι — ν. | — δεκονη — σπε | — νας θινος οτδι | \ — ος κατω γαρ κεφα λαν κατιοχ — τ — γον θα μαθυμον αιτιαμε|νος πε . ατονομενας | τακει — ητοδουκετι | — ενπι — α | τωκαιτ . \ υτα καιρυ. Quae in hoc chartae frusto leguntur, omnia poetae attribuenda sunt, praeter novissima verba, ita ut opinor corrigenda: καὶ τὰ αὐτὰ καὶ Ἴβυ(κος). Praeterea respicit Demetrius hos versus p. 122 ed. Oxon., p. 20 ed. Neapol., ubi iustus chartarum ordo servatus esse videtur, sed quae hac pagina leguntur aegre expedias, v. 2 νει φησι φρε — v. 5. ν — ογαρουδιωπων | αντι τουμη φευγομε ν — λητ — αι — τοτεφη | — οις λεγουσιν μετα | —

κᾶπος γὰρ κεφάλαν κατίσχει· τὸν Ϝὸν θαμὰ θῦμον αἰτιάμενος
πεδαμενόμενός τ' ἀσάζει· τόκ' οὐκέτι Ϝανδάνει· πῶ τάνδε, πῶ.

(ο)υντα (καὶ) τοκʌ [Ox. τοβα] | . (κω δ)εκε . αλαν κατισ|(χη) κε [Ox. κα] τον τ. (ν) . (μ) . (τ)αν | . . (η) . τα [Ox. τλ] (ιαν τω) του . | (τιν) . . εβα . ισγινην [Ox. ισηνην].

Apparet poetam enarrare, quid patiantur qui vino se obruant, numeri autem carminis sunt iidem, quibus in stasioticis fr. 15 Alcaeus utitur, et in scoliis fr. 49, ut recte vidit Blass, itaque licet iam verba mendosa et hiulca ad certam normam exigere. V. 1 scripsi (δοκίμο)ι δ' ἄρισ(τος ἔ)μμεναι (πώ)νω(ν). ubi ἄριστος est *felix* sive *beatus*, cf. Hesiodi fr. 95: ὦ τέκνον, ἦ μάλα δή σε πονηρότατον καὶ ἄριστον Ζεὺς ἐτέκνωσε πατήρ. — V. 2 facili negotio quid poeta scripserit, assequi licet (αἴ) δέ κ' ὀνῆ(σι Ϝᾶδυ)ς περὶ φ)ρένας οἶνος, αὖ δὶς ἄθλιος. περὶ φρένας satis tuetur Homericus sermo Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος, περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ alia; δὶς ἄθλιος consulto poeta dicere maluit quam pervagato τρὶς ἄθλιος uti. — V. 3 κᾶπος γὰρ κεφάλαν κατίσχει, i. e. *gravedo*, καρηβαρία. Voce κᾶπος, quam Alcaeo restitui, utitur Eurip. Phoeniss. 854 καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ, i. e. *lassitudinem*, ubi perperam nunc αἶπος legitur. Ab hac voce omnino separanda κάπος i. e. *habitus* sive *spiritus*, quorsum pertinet graviter corrupta glossa apud Hesychium in hunc modum emendanda: κάπου πλόος· φάρυγξ. — τὸν Ϝὸν θαμὰ θῦμον αἰτιάμενος πεδαμενόμενός τ' ἀσάζει. Recte mihi videor πεδαμενόμενος restituisse, cf. Hesychii glossam: πεδαλευόμενοι· μεταμελόμενος, μεταδιωκόμενος, quamvis vitii non sit expers. Sed ἀσάζει (cf. Hesych. ἀσάζειν· λυπεῖσθαι), quod a litterarum vestigiis nimis recedit, non satisfacit, malui tamen ita, quam κεῖται scribere. — V. 4. τόκ' οὐκέτι Ϝανδάνει· πῶ τάνδε, πῶ i. e. non amplius placet cantilena convivalis πῶ τάνδε, πῶ, sive πῶ, χαῖρε πῶ malis; cf. Alc. fr. 54. Pro τόκ' possis etiam τῷ δ' scribere. — Hartungi somnia silentio praetermittere satius. Blass in Mus. Rh. XXXII 459 haec ita refinxit: . . . δὲ κόνη . . . περὶ φρένας οἶνος, οὐδ' ἰάτριος· | κάτω γὰρ κεφάλαν κατίσχει, τὸν Ϝὸν θαμὰ θῦμον αἰτιάμενος, | πεδατρυόμενος τά κεν θῇ: ubi κόνη idem sit quod κονεῖ i. e. ἐνεργεῖ, ἰάτριος autem vocabulum omni auctoritate destitutum, denique κάτω, quod est in charta, quid sibi velit, non intelligo. — Quod *Sapphus* nomen in proxima pagina 123 ed. Ox. (ed. Neap. p. 16 B) delitescere olim suspicatus sum, iam dudum abieci, scribendum videtur: ἔρωτα φησὶ σαφῶς τὸν ἐν τῷ θώρακί σου συνιστάμενον θυμὸν καὶ ταράσσοντα τὴν ψυχήν: quae si ordo chartarum iustus in ed. Ox. servatus esset ad Ibycum posses revocare: sed ea quidem in re potior Neapolitanorum auctoritas videtur. Hac mea coniectura abusus Hartung ex his Demetrii verbis Sapphus versiculos restituere periclitatus est. Item vana specie deceptus sum, cum p. 128 ed. Ox. Alcaei et Sapphus nomina deprehendisse me existimarem . . . τησις πραγματικὴ αὕτη· διὰ γὰρ τὴν ἐντροχάζουσαν ἀδηλότητα περι τοῦ νκλ . . ποήμασιν εἰσὶν Ἀλκαῖός τε καὶ Σαπφὼ κ., nam ed. Neap. p. 18 exhibet οημασιν εισιν . \ | — ʌ | αττικαις δηφω. Sed recte agnovi *Euripidis* et *Sophronis* nomina p. 115 σκ. παρ' Εὐρειπίδῃ ἐν νιυσανιωι (ed. Neap. 4 A) i. e. ἐν Λυκυμνίῳ, et p. 127 Ox. παῖς ἐκ τῶν Σώ(φρ)ονος μείμων (ed. Neap. 14 A): item ad Sophronem referendum quod legitur p. 121 B (13) τοῖς προεκκειμένοις ὑπὸ τῆς εἰσαγομένης γυναικός· Κοικόαν μὲν γὰρ

51. [59.]

Πέτρας καὶ πολίας θαλάσσας τέκνον ....
... ἐκ δὲ παίδων χαύνοις φρένας, ἀ θαλασσία λέπας.

52. [60.]

Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης Διννομένῃ παρίσδων.

53. [36.] 948

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

*54 A. B.

Χαῖρε καὶ πῶ τάνδε.
Δεῦρο σύμπωθι.

ὠνοματοπόησεν. Sed apographa huius libri tam mendosa sunt, ut restituendi labor fere irritus sit, nisi planissime investigaveris, qua de re Demetrius verba faciat, velut p. 121 A (p. 11), qui locus haud dubie ad *νόμον Πυθικὸν* eiusque partes spectat: *καὶ ἡ μετὰ τοῦτο σπονδή, ὅτε τῷ θεῷ νεικήσαντι σπονδὰς ἐπιτελοῦσιν οἱ περιοικοῦντες τὸν τόπον ἐκεῖνον· εἶτα μέρος ἐπόησεν τὸ λεγόμενον καταχόρευσιν* (Ox. *κατακορησν*, Neap. etiam vitiosius *κατα. οπον*), *ἐν ᾧ μετὰ τὴν νείκην ὁ θεὸς χορεύει. ἔτι δ' ἐπὶ πᾶσιν τὸ συριγμὸν ἔχον τοῦ δράκοντος ἐν τῷ ἐσχάτῳ* sive *ἐν τ. ἐσχ. ἀγῶνι.*

Fr. 51. Athen. III 85 F: *Μνημονεύων δ' αὐτῆς (τελλίνης) Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης ὁμοίας φησὶν εἶναι τὰς λεπάδας ταῖς καλουμέναις τελλίναις. Καλλίας δ' ὁ Μιτυληναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίῳ λεπάδος παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ φησὶν εἶναι ᾠδήν, ἧς ἡ ἀρχή· Πέτρας κτλ. ἧς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι· Ἐκ λεπάδων χαύνοις φρ. κτλ. ὁ δ' Ἀριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λεπὰς χέλυς καί φησιν οὐκ εὖ Δικαίαρχον ἐκδεξάμενον λέγειν τὰς λεπάδας· τὰ παιδάρια δὲ ἡνίκ' ἂν εἰς τὸ στόμα λάβωσιν, αὐλεῖν ἐν ταύταις καὶ παίζειν.* — V. 2. *ἐκ δὲ παίδων* Ahrens, libri *ἐκ λεπάδων*.

Fr. 52. Athen. XI 460 D: *Ἀλκαῖος· Ἐκ δὲ ποτ. πώνης διννομένη παρίσδων* (sic PV, *παρίσδωνι* A, *παρίσδον* L). — *ποτηρίων*, suspicor *ποτήριον* scribendum esse. — *πώνης* i. e. *πίνεις*, antea scripsi *πῶ, νέοις Διννομένη*, Ahrens *πώνεις*, idem dativum *Διννομένῃ* restituit.

Fr. 53. Tzetz. Lycophr. v. 212: *Οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόρρητα ἐκφαίνουσιν· ὅθεν καὶ Ἀλκαῖος φησίν· Οἶνος κτλ.*

Fr. 54 A. B. Et. M. 689, 51 (Favor. 395): *Ἔστι καὶ ῥῆμα προστακτικὸν παρὰ Αἰολεῦσιν, οἷον· χαῖρε καὶ πῶ, ὅπερ λέγεται ἐν ἑτέρῳ· σύμπωθι*, ubi V *ἀντὶ τοῦ σύμποθι ἢ ἐκ τοῦ πῶ τὸ πῶθι*. Redintegrat Et. Flor. Miller Misc. 258 *χαῖρε καὶ πῶι τάνδε* et *δεῦρο σύμποθι*. Ad eundem modum in vasculis pictis Atticae officinae legitur *χαῖρε καὶ πίει τήνδε*, et in alio *τὶν τάνδε λατάσσω*.

IV. ΕΡΩΤΙΚΑ.

55. [41. 42.]

Ἰόπλοκ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι,
θέλω τι ϝείπην, ἀλλά με κωλύει αἴδως.

56. [40.]

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

Fr. 55. V. 1. Hephaestio p. 80: Τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιττεῦον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, οἷον· Ἰόπλοχ' κτλ. — ἰόπλοκ' ἄγνα APE (nisi quod ἀγνά), ἰόπλοκ' ἀγνά S, ἰόπλοχ' ἀγνά vulgo, psilosim iam Schneidewin restituit. — μελλιχόμειδε APES, ut Hermann restituit, μελιχόμειδε Fl, μελιχόμειδες C, vulgo μειλιχόμειδε. Formam μειλιχομείδης, quam suppeditat Hesychius (interpretatur πραΰγελως, ἡδύγελως, ἡδεῖα, πραΰνοος) respuit numeri lex. — V. 2. adiunxi ex Aristotele Rhet. I 9: Τὰ γὰρ αἰσχρὰ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποίηκεν εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου· Θέλω κτλ. Αἰ δ' ἦχες κτλ. (Sappho fr. 29). Cf. etiam Cram. An. Paris. I 266, 25. — ϝείπην Hermann, τ' εἰπῆν Ac, τ' εἰπεῖν QYbZb. — ἀλλὰ et seqq. om. Zb. Affert haec Anna Comn. Alex. XV 486 sed errore Sapphica dicens: ἠβουλόμην δὲ καὶ πᾶσαν τὴν τῶν Βογομίλων διηγήσασθαι αἵρεσιν, ἀλλά με κωλύει καὶ αἰδώς, ὥς πού φησιν ἡ καλὴ Σαπφώ. Hartung κωλύει τις | αἴδως scripsit. Recte me hos duos versiculos copulavisse praeter alios etiam Welcker largitur Kl. Schriften I 111, quamvis olim dubitanter locutus de Alcaei amore erga poetriam aequalem. De iis, quibus haec temere, ficta videntur, qui Alcaeo hoc carmen abiudicant, dixi ad Sapph. fr. 29. Superest, ut de numero v. 2, qui Alcaicus hendecasyllabus videbatur Θέλω τι ϝείπην, ἀλλά με κωλύει | Αἰδώς, meam discriptionem tuear. Ego addidi αἴδως hendecasyllabo, ut iam v. 2 plane congruat cum v. 1. Existimabam κωλύει et αἴδως coalescere, ut est in Sapphico versu 1, 11: πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἴθε|ρος διὰ μέσσω. Quod si synaloephae asperitas offendat, videndum an forte Aeolenses poetae passim in his versibus dactylum geminaverint, quandoquidem dactylus hic est trium temporum, ut commode in locum trochaei potuerit succedere. Vicissim Alcman et Corinna in logaoedicis carminibus interserunt versus, in quibus dactylus plane non comparet. Accedit, quod Seneca in tragoediis eandem licentiam admisit in Sapphicis versibus, nisi quod secundum et tertium locum occupant dactyli, ut

> Si qua Parrhasiae glacialis Ursae
> Troia qua iaceat regione monstrans
> Sumere innumeras solitum figuras.

Tragicum latinum, quamquam rhythmicae artis non satis gnarum et saepius magistrorum praeceptis male obsequentem, haec nullo auctore novasse non credibile: videntur Graeci metrici hanc ipsam licentiam agnovisse in Aeolensium poetarum versibus. Neque apud tragicos poetas eiusdem licentiae exempla desunt, quamvis a nostris magistris non sint animadversa.

Fr. 56. Hephaest. 30: Τετράμετρα δέ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου· Δέξαι κτλ. Eadem Schol. Heph. 168 et Schol. Aristoph. Plut. 302 et

57. [37.]

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεα.

58. [43.] 949

. . . . Οὐκέτ' ἔγω Λύκον
ἐν Μοίσαις ἀλέγω.

59. [69.]

Ἔμε δείλαν, ἔμε πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

60.

Ἔπετον Κυπρογενήας παλάμαισιν.

Apostol. V 98d. — *κωμάζοντα* libri, *κωμάσδοντα* Blomfield. Deinde A *λίσσομαι· σὲ λίσσομαι.*

Fr. 57. Schol. Plat. p. 377 Bekker: *Οἶνος καὶ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων· ἔστι δὲ ᾄσματος Ἀλκαίου ἀρχή· Οἶνος κτλ. καὶ Θεόκριτος.* Cf. Ath. I 37 E. — *ἀλάθεα* Matthiae, vulgo *ἀλήθεια*, nisi forte praestat *ἀλάθεια*, ut plana sit sententia. Apud Theocr. XXIX 1 pariter scriptura librorum fluctuat.

Fr. 58. Schol. Pind. Ol. X 15: *Ἀλέγων· ὑμνῶν. καὶ Ἀλκαῖος· Οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν Μούσαις ἀλ. παρὰ τὸ ἀλέγειν καὶ φροντίδα ποιεῖν.* Scripsi *οὐκέτ' ἔγω Λύκον ἐν Μοίσαις*, conferas Horat. I 32, 9: „*Liberum et Musas Veneremque et illi Semper haerentem puerum canebat, Et Lycum nigris oculis nigroque Crine decorum.*“ et Ciceron. Nat. Deor. I 28: „*Naevus in articulo pueri* (fort.: *in articulo Lyci pueri*) *delectat Alcaeum. At est corporis macula naevus: illi tamen hoc lumen videbatur.*“ Alcaeo Blass *Alcmanis* nomen substituit, ut grammaticus Laconici poetae versum Fr. 23, 2 (*οὐκ ἐγὼν*) *Λύκαισον ἐν καμοῦσιν ἀλέγω* adhibuerit, quae speciosa magis quam vera est coniectura.

Fr. 59. Hephaest. 66: *Καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικά. . . . Ἀλκαίῳ δὲ πολλα, ὥσπερ καὶ τόδε· Ἐμὲ κτλ.* — *πασᾶν* Turneb., *πᾶσαν* AFl, *παισᾶν* Ahrens. — *κακοτάτων*, Ursinus S *κακοτάταν*, FlBH *κακότητα.* — *πεδέχοισαν* Bentley, *πέδ' ἔχοισαν* C, *παῖδ' ἔχ.* FlBH, *παῖδ'* (ε above) *ἔχοισαν* A, unde P *παῖε δ' ἔχοισαν*, *πόδ' ἔχ.* Turneb. Legitur versus etiam ap. Gramm. ined. ap. Hermann El. Metr. 472 et Gramm. Harlei. p. 332 ed. Heph. Gaisf. 2 (ubi recte bis *ἔμε* scriptum, ib. *παῖδ' ἔχουσαν*). Et rursus Hephaest. 120, ubi docet hoc carmen ex strophis denorum pedum compositum fuisse: *κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή· ἐμὲ κτλ.* (ubi codd. et edd. similes ut supra corruptelas exhibent)· *ἄπειρος μὲν γὰρ ἄν τις ὢν φήσειεν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον, ἡμεῖς δὲ ἐπειδὴ κατὰ δέκα ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας καταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν. Διόπερ καὶ τὰ μονοστροφικὰ ᾄσματα, δέκα ὄντα συζυγιῶν, οὕτω πεποιῆσθαι νομίζομεν.* et rursus versum repetit p. 121. Cf. Bentley ad Hor. Od. III 12.

Fr. 60. Cramer An. Ox. I 144, 6: *Τοῦ πέτω ὁ ἀόριστος ὤφειλεν εἶναι ἔπετον· Ἀλκαῖος κέχρηται· Ἔπετον Κυπρογν' παλαμίῃσιν.* Cf. ib. 179, 3. Etym. M. 666, 51: *Ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπετον, οἷον· Ἐπετον Κυπρογενῆας* (c. Flor. *Κυπρογένηας*) et Favorin. 354, ubi

61.

Τερένας ἄνθος ὀπώρας.

*62. [124.] 950

–́ ⏑ – –́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Κόλπῳ σ' ἐδέξαντ' ἄγναι Χάριτες, Κρίνοι.

*63. [25.]

Ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον.

V. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

64.

Καὶ πλείστοις ἐάνασσε λάοις.

Κυπρογενήτη. — *παλάμαισιν* Schneidewin, praeterea Ahrens *Κυπρογενῆας* requirit.

Fr. 61. Cram. An. Ox. I 413, 23: *Ζητεῖται παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ θηλυκόν· Τερένας κτλ. πῶς ἡ τέρενα εἴρηκεν; καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρην ἡ γενικὴ τέρενος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν ὁ τέρενος· ἀπὸ τούτου θηλυκὸν τερένη καὶ Αἰολικῶς· τερένας ᾱ. ὀ.* Crinagoras Mitylenaeus, qui quidem alias non solet Aeolensium poetarum vestigia sequi, Anth. Pal. IX 430 v. 7: *βληχὴ δ' ἀσσοτάτω τερένης μυκήμασι μόσχου*. Ad eundem modum Ross (Inscr. II 190) voluit in titulo Patmio legere: *ἡ δὲ τιθήνη ἐκ (τ)ε(ρ)έ(ν)ης ἥβης ἐκτροφός ἐστι Πάτνος*, sed hoc nimis incertum, Welcker *ἐκ γενεῆς*, Franz *ἐκ γενετῆς* praefert.

Fr. 62. Hephaest. 59: *Τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικήν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα, ἑκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικάς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, Ἀλκμαϊκὸν* (C a pr. m. N *ἀλχαϊκὸν*, C corr. PE *Ἀλκαϊκὸν*) *καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον· Κόλπῳ σ' κτλ.* ubi Fl *κόλπος ἐδέξαθ'*. — *ἐδέξαντ'* scripsi, legebatur *ἐδέξανθ'*. — *Κρίνοι*, ut poeta puellam, cui *Κρινοῖ* nomen, alloquatur, scripsi, legebatur *Κρόνῳ*, in cuius locum Hartung *χρόνῳ* substituit. Est exordium carminis haud dubie amatorii; nam puellam a Gratiis nutritam et educatam fingit, eodem fere praeconio ornans, quo Theocr. XVII 36: *Τὰς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας.* Non recte haec interpretatus est G. Wolff, vide ad fr. 6.

Fr. 63. Apollon. de pron. 384 B: *τὰ γὰρ Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν̄ διὰ εὐφωνίαν· ἄεισον κτλ. Αἰ δέ κ' κτλ.* (fr. 77) *Ἀλκαῖος*. nisi forte hoc prius fragmentum Sapphus est. — *Ἰόκολπον*, coniiciat aliquis *ἰόπλοκον*, pro *τὰν* M. Schmidt *τᾶλιν*, quod si probaveris, correctio *ἰόπλοκον* iam necessaria, ac praeterea malim *νᾶνιν*, cum aphoniae gratia *ἄμμι* pro *ἄμμιν* sit adscitum.

Fr. 64. Etym. Gud. 162, 31: *Ἤνασσεν, ἐάνασσεν. Καὶ κτλ. Ἀλκαῖος.* Eadem Cram. An. Ox. I 169, 3 ubi *ἔνασσε λεοῖς*, sed supra adscr. *ᾱ*. Christ *ἐϝάνασσε*, qua coniectura nihil opus, nam iam multis

65. [96.]

Πρώτα μὲν Ἄντανδρος Λελέγων πόλις.

66. [82.]

Ἦ που συναγανδρωνδάσμενον
στρατὸν νομισμένοι πνέοισα.

67. 951

Τὸν χάλινον ἄρκος ἔση.

68. [84.]

Πάμπαν δ' ἐτύφωσ', ἐκ δ' ἔλετο φρένας.

locis littera Aeolica evanuit in horum poetarum carminibus: inde apud Hermann *ἤνασσε*, ubi Bekkerus *Ϝήνασσε* scripsit, quod plane vitiosum.

Fr. 65. Strabo XIV 606: *Τὴν δὲ Ἄντανδρον Ἀλκαῖος μὲν καλεῖ Λελέγων πόλιν· Πρώτα κτλ.* — *πρώτα* Friedemann, vulgo *πρῶτα*. — *μὲν* codd., vulgo *μὲν καὶ*.

Fr. 66. Hesych.: *Ἐπιπνεύων· ἐπιβλέπων Αἰολικῶς. καὶ Ἀλκαῖος ἤ που συναγανδρωνδασμένον στρατὸν νομισμένοι πνέοισα,* Fortasse *Antandrus* urbs erat commemorata, cf. fr. 65, quemadmodum etiam M. Schmidt legendum coniecit *ἴπου σύγ' Ἀντάνδρω . . . στρότον*. Heinsius *συνᾶγ' ἀνδρῶν δεδασμένον στ. τὸ νομισμένον πνέοισα*, vel *συνάγαγ' ἀνδρῶν δυσμενέων*, Ahrens *ἤ ποι σύγ' ἀνδρῶν δυσμενέων στρότον πόλισμ' ἐπιπνεύοισα φίλων τέων*, Hecker *ἀνδρῶν δαϊμένων* suasit, Hartung *ἤ που Ϝάνασσ' ἀνδρῶν σὺ δεδασμένων στρατὸν νόμισμ' ἐπιπνέοισα*.

Fr. 67. Cram. An. Par. IV 61, 13: *Ἄρκος οὐδέτερον, οὗ μέμνηται Ἀλκαῖος· τὸν χαλινὸν ἄρκος ἔση*, Schneidewin *τῶν χαλίννων ἄρκος ἔσται*, et *χαλίννων* commendat Et. Gud. 561, 4. Ego antea *τῶν χαλίνων ἄρκος ἔσῃ*, sed latet aliud, fortasse poeta scripserat *τῶν χάλιν ἄρκος ἔθηκε*.

Fr. 68. Harpocr. 175, 15: *Τετύφωμαι· ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα. ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα ἀναφερομένων σκηπτῶν· ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταρραγέντα· καὶ γὰρ Ἀλκαῖος φησί· Πάμπαν δὲ τυφὼς κτλ.* Eadem Phot. 582, 7. Schol. Demosth. Aristocr. §. 158 et Suidas v. *τετ.* — Porsonum nunc secutus scripsi *πάμπαν δ' ἐτύφωσ', ἐκ δ' ἔλετο φρένας*, ceteri critici tralaticiam lectionem *δὲ τυφὼς* tuiti proxima alii aliter tentaverunt, velut *ἔκ σ' ἔλετο* Bekker in Harpocratione edidit, ubi A *ἐκδε λεγετο*, D *ἐκ δὲ ἐλέγετο*, BC *ἐκ δὲ λέγετο*, ut Phot., ap. Suid. AV *ἐκ δ' ἐλέγετο*, vulgo *ἐκ δελέγεται*, Schol. Dem. *ἐκ δ' ἐλέγετο*, Schneider *ἐξέλετο*, Blomfield *ἐκϜέλετο*; quod coniecit Schneidewin *ἔκ Ϝ' ἔλετο*, interpretatus *ἓ ἐξέλετο*, vel propter ambiguitatem, quam sedulo fugiunt Graeci poetae, repudiandum: nemo enim poterat *ἔκ Ϝ' ἔλετο* et *ἐκϜέλετο* internoscere: nam primam huius stirpis litteram *Βαῦ* fuisse argumento est: atque eadem ambiguitate laborat Bekkeri correctio, quam prius adoptavi.

*69. [123.]

Καί τις ἐπ' ἐσχατίαισιν οἴκεις.

70.

Μίγδα μάλευρον.

71.

Ὡς λόγος ἐκ πατέρων ὄρωρεν.

*72. [73.] 952

Ἐμαύτῳ παλαμάσομαι.

73. [80.]

Ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένοις σάως.

Fr. 69. Hephaest. sine poetae nom. 43: *Καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον· Καί τις . . . οἰκεῖς.* Participium *οἰκείς* (*οἴκεις*), quod restituendum esse olim dixi, postea codices nuper collati suppeditaverunt: PSA *οἴκεις*, CM *οἴκοις*, solus E *οἰκεῖς*. Idem testificatur gramm. Cram. An. Ox. I 327, 4: *ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἡ μετοχή· Καί τις κτλ.* Praeterea fort. *καῖ τις* scribendum.

Fr. 70. Photius 244, 11 *Μάλευρον· τὸ ἄλευρον· Ἀχαιός.* Ipsa poetae verba servavit Zonaras 1334: *μάλευρον, τὸ ἄλευρον καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ μάλευρον· μίγδα μάλευρον.* ubi scribendum puto *μίγδα μαλεύρῳ*, cf. Theocriti XV 115: *εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖα μαλεύρῳ*, ita enim correxi librorum scripturam *παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρῳ*, quam emendationem postea firmavit cod. Vaticanus. Apud Photium autem *Ἀλκαῖος* pro *Ἀχαιὸς* scribere non dubitavi, quoniam et ipsa verba Sapphicae strophae clausulam efficiunt, et Theocritus aperte imitatus est, qui Alcaei vestigia saepius legit. Sunt autem haec nomina alias quoque a librariis permutata.

Fr. 71. Commentar. in Arat. ap. Iriart. p. 239: *καὶ τάδ' ὡς λόγος ἐκ πατέρων ὄρωρε κατ' Ἀλκαῖον καὶ οὕτως ἔχοντα τυγχάνει.*

Fr. 72. Apollon. de pron. 363 A: *Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη . . . ἔμ' αὔτῳ κτλ.* Alcaei haud dubie verba sunt, quemadmodum quae praecedunt Sapphus (fr. 15). Apparet ex Apollonio paradosi firmatum esse *ἔμ' αὔτῳ*, sed rectius *ἐμαύτῳ* scribas, ut *σαύτω*, *ἑαύτῳ* in quibus membra plane coaluisse apparet; cf. ad fr. 78.

Fr. 78. Apollon. de pron. 388 B: *Ἄσφε Αἰολεῖς· ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σάως· Ἀλκαῖος δευτέρῳ. ἄσφ'* Apollonius legit, sed fuit fortasse *ὅτα σφ'*. Ahrens *ἀπολλυμένοις* emendavit. — Bekker coni. *σάωσα* vel *σάωσεν*. Cobet Misc. Crit. 293 *σάως* similesque formas plane de medio tollendas existimat, quippe quae ortae sint ex antiqua scriptura transfigurata: sed de veterum erroribus simulque de Cobeti peccatis cum cura agere non est huius loci.

74. [81.]

Οἴκω τε περ σῶ καὶ περ' ἀτιμίας.

75. [99.]

Εἷς τῶν δυοκαιδέκων.

76. [89.]

Καί κ' οὐδὲν ἐκ δένος γένοιτο.

77. [15.]

Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

*78. [74.]

. . . Νόον δ' ἑαύτω
πάμπαν ἀέρρει.

Fr. 74. Apollon. de pron. 395 A: *ἡ τεὸς Δωρικῇ τῇ σὸς ὁμωνυμει . . . καὶ παρ' Αἰολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ· τὸ δ' ἔργον* (fr. 14) . . . *καὶ οἴκῳ . . . ὁ αὐτὸς κοινῷ ἔθει.* — *οἴκω . . . σῶ* Bast, vulgo *οἴκῳ . . . σῷ.* — *καὶ περ' ἀτιμίας* scripsi, vulgo *καίπερ ἀτιμίαις.*

Fr. 75. Et. M. 290, 47: *Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι πολλάκις αἱ διάλεκτοι κλίνουσι ταῦτα, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ εἰς* (P ὧς) *τὸν δυοκαίδεκον* (V *δυοκαίδεκα*), *ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα.* Emend. Sturz et Müller, et firmat cod. Flor. Miller Misc. 94.

Fr. 76. Et. M. 639, 31: *αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παραθέσεως ἔχομεν παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ· κ' οὐδὲν κτλ.* sed D Par. M *καί κ' οὐδέν.* Coniiciunt *οὐδὲν οὐδένος*, Hartung *κοὐδέν κ' ἀπ' οὐδένος γένοιτο.* Cf. Bekk. An. III 1362.

Fr. 77. Apollon. de pron. 384 B: *Τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν̄ δι' εὐφωνίαν· . . . Αἰ δὲ κτλ. Ἀλκαῖος.* Fort. ex *Stasioticis.*

Fr. 78. Apollon. de pron. 363 A: *Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη ἔμ' αὖτᾳ . . . ἔμ' αὔτῳ . . . ἀλλ' ἐμάχετο τό· νόω δ' ἑαύτω π. ἀ. ἅπερ ἀσύνηθες ἐν ἁπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ε̄ προσλαμβάνειν, καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ κτλ.* Itaque hoc quoque Alcaei est. — *νόον* Bast. Pro *ἀέρρει* Bekker *ἀέρρεται.* Apollonius, cum Homerum pronominis reflexivi formis compositis usum esse negasset, dixit Aeolicos poetas talia partim Homerico more divisim (*ἐν παραθέσει, ἐν διαλύσει*), velut *ἔμ' αὔτῳ* et *ἔμ' αὔτᾳ*, partim conglutinata (*ἐν συνθέσει*) usurpavisse, velut *ἑαύτω* et *σαύτῳ* sive *σαύτω.* Sed Apollonii argumentatio, qua usus negat *ἑαύτω* dirimendum esse, sensu cassa est, neque expedivit loci difficultates Ahrens, D. Aeol. 126. Scripsit Grammaticus *ὅπερ* (non *ἅπερ*) *ἀσύνηθες ἐν ἁπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ Ϝ* (non *E*) *προσλαμβάνειν*, h. e. si simplex pronomen separaveris, oportebat *Ϝε* littera Bau adiecta scribi, cf. p. 367 A *ἢ ἓ . . . οἱ Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ.* Possis sane in hoc Alcaei versu *νόον δὲ Ϝ' αὔτω* vel cum Ahrensio *Ϝαύτω* scribere, sed vetus paradosis adversatur, quae *Ϝ* non agnoscit, atque cum *σαύτῳ* (*σαύτω*) manifestum synthesis exemplum sit (id quod ipse Apollonius concedit: *πάντως γὰρ τὰ τοιαῦτα σύνθετα,*

79. 953

Κἀπιπλεύσῃ νάεσιν.

80. [15.]

Ἄμμιν ἀθάνατοι θέοι
νίκαν.

81. [98.]

Ἀχνάσδημι κάκως· οὔτι γὰρ οἱ φίλοι.

82. [47.]

Νῦν δ' (αὖτ') οὗτος ἐπικρέτει
κινήσαις τὸν ἀπ' ἴρας πύματον λίθον.

83. [85.]

Αἴκ' εἴπῃς, τὰ θέλεις, (αὖτος) ἀκούσαις κε, τά κ' οὐ θέλοις.

τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων, ubi *πάντως* pro inepto *πῶς* correxi), ad eundem modum etiam *ἐμαύτῳ* alia scribenda sunt, cf. Sappho fr. 15, Mimnerm. fr. 7, 3. Compositum *ἑαύτω* littera *Βαῦ* caret, quoniam non ex *Ϝέ*, sed ex *ἕϜε* originem ducit, itaque etiam apud Homerum *ἐντύνασαν ἑαυτήν* vel *ἕ' αὐτήν* divisim scribendum; nam perperam nunc *ἑ αὐτήν* vasto cum hiatu scribi solet.

Fr. 79. Cram. An. Ox. I 298, 17: *Αἰολεῖς νέασσι· Κἀπιπλεύσειν νάεσσιν Ἀλκαῖος.* Cf. Et. M. 605, 25. — Scripsi *κἀπιπλεύσῃ νάεσιν*, sed fuit olim fortasse *ναύεσιν*, Schneidewin *κἀπιπλεύην*.

Fr. 80. Apoll. de pron. 384 B postquam docuit *ἄμμιν* apud Aeolenses saepe *ν* abiicere: *μὲν ειτε ἐπὶ τοῦ ὔμμιν ἀθανάτοιο εοῖνικαν Ἀλκαῖος τρίτῳ καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.* Scripsit Hermann *μένει τε ἐπὶ τοῦ· ὔμμιν ἀθάνατοι θεοὶ νικᾶν*, emendationem perfecit Ahrens *ἄμμιν* et *νίκαν* scribens. Fort. ex *Stasioticis*.

Fr. 81. Et. M. 188, 44: *ἀχνάσδημι κακῶς· παρὰ Ἀλκαίῳ· ἔστιν ἄχω, παράγωγον ἀχάζω, ἀχάζημι, καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀχνάσδημι· οὕτως Ἡρωδιανός.* sed cod. Flor. Miller Misc. 57: *ἀγνάσδημι, ὡς παρ' Ἀλκαίῳ· ἀχν. κ. οὔτε γ. οἱ φ.*

Fr. 82. Eust. Il. 633, 61: *Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη τὸ κινήσας τὸν πήρας πυκινὸν λίθον, κωμικευσάμενος ἐκεῖνος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερᾶς, ὡς ἐν παρόδῳ (παρῳδῇ) γράψας τὸ πήρας.* Idem auctius Od. 1397, 32: *Ἀλκαῖος δέ φησιν ἐκ πλήρους· Νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει κ. τὸν πείρας π. λ.*, excerptis ille quidem usus ex libro Suetonii de ludis Graecorum. V. 1. *αὖτ'* addidi et *ἐπικρέτει* pro *ἐπικρέκει* scripsi. — V. 2. *ἀπ' ἴρας* emendavi, nam Eustathium falsa lectione *πήρας* sive *πείρας* deceptum esse apparet. — Praeterea *κινήσαις* pro *κινήσας* scripsi et *πύματον* pro *πυκινὸν*, nisi forte quis *πυκίνως* praeferat. — Distichon hoc *stasioticis* probabiliter inseras.

Fr. 83. Procl. Hesiod. Op. 719: *Ἀλκαῖος· Εἴκ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλεις.* Correxi haec addito *αὐτὸς*, ut est apud Hesiodum *εἰ δὲ κακὸν εἴπῃς, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.*

84. [53.] 954

Ὄρνιθες τίνες οἶδ'; ὠκεάνω γᾶς τ' ἀπὺ περράτων
ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδειροι τανυσίπτεροι.

85. [68.]

Νύμφαις, ταὶς Δίος ἐξ αἰγιόχω φαῖσι τετυγμέναις.

86. [94 e.]

Αἰ γάρ κἄλλοθεν ἔλθη τόδε, φαῖ κήνοθεν ἔμμεναι.

87. [75.]

. . . *Σὺ δὲ σαύτῳ τομίας ἔσῃ.*

Meineke scripsit *ἤ κεν ἀκούσαις, τά κεν οὐ θέλοις*, contra Ahrens: *ἀκούσειάς κεν, τὰ καὶ οὐ θέλεις*, Hartung *ἀκούσαις κεν τοῖα, τά κ' οὐ θέλοις*.

Fr. 84. Schol. Arist. Av. 1410: *Τινὲς παρὰ τὸ Ἀλκαίου· Ὄρνιθες τίνες οἶδ'* (Rav. haec tria verba om.) *κτλ.* Schol. Thesmoph. 162: *Ἐν δὲ τῷ πρὸ τούτου δράματι τοῖς Ὄρνισι παρῴδηται τό· Ὄ. τίνες δὲ ὠκεανῶ τὰ σὰ πτερὰ τοῦ θ'.* — V. 1 post *οἶδ'* stigmen interposui, Blomfield post *ὠκεάνω*, vulgo omnia usque ad finem v. 2 continuantur. — *γᾶς τ'* Heker, *γᾶς* Blomfield, vulgo *γάρ*. — *ἀπὺ* Rav., vulgo *ἀπὸ*. — *περράτων* Seidler, v. *περάτων*. — V. 2. Rav. ut vid. *ἦνθον* et deinde *παναιλοπες*. *ἦνθον* fortasse aliquis praeoptet, in Balbillae carmine (Kaibel Ep. Gr. 988) v. 3 novum Bailii apographum *ἦνθον ὔμοι* praebuit, itaque etiam in alio eiusdem poematio 989 v. 4 *ἐ(ν)θοίσᾳ* scribendum; sed ap. Alc. fr. 33 et 86, item ap. Sapph. fr. 1 v. 5. 8. 25 vulgaris forma tradita, quam Blomfield ubique suo periculo removit. Locrenses quidem *ἐνθεῖν* dixerunt, et ad eandem stirpem etiam Homericum *ἀνήνοθεν* alia referenda sunt, cuius vocabuli vim et originem interpretes non sunt assecuti. — *ποικιλόδειροι*, Schneidewin *ποικιλόδερροι*.

Fr. 85. Hephaest. 60: *Τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ τρίτον ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται, πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα· Νύμφαις κτλ.* Eadem corrupte Attil. Fortun. 360. — *ταὶς*, legebatur *ταῖς*, Hermann *τοῦ*. — *αἰγιόχω*, FlA *αἰγιόχου*. — *φαῖσι* A, ut Blomfield scripsit, vulgo *φασι*. — *τετυγμέναις*, H *τετυσμέναις*, BFl *τετικμέναις*, E in marg. *τετιηῦί*.

Fr. 86. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 27, 7: *Ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κείνοθεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφήνατο αὐτὸ (ἐκεῖθεν)· Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ δὲ φοικήνοθεν ἔ.* — Scripsi *κἄλλοθεν ἔλθῃ τόδε, φαῖ*, quamquam aliae coniecturae in promptu sunt, *ὁ δέ φη* Seidler, *ὁ δὲ φῇ* Ahrens, coniunctivum modum agnoscens, qui ab h. l. alienus, *τί δὲ φὴ* Lehrs. — *κήνοθεν* resp. gramm. Cram. An. Par. IV 56, 5 et 69, 8 coll. Et. Gud. 309, 28; huc adde Et. Flor. Miller Misc. 181.

Fr. 87. Apoll. de pron. 363 B: *Καὶ ἔτι ὑμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἑβδόμῳ· συ δὲ σαυτω τομαισεση* (recte Bast *τομίας ἔσῃ*, Ahrens *ἔσσῃ* requirit) *αλλα σαυτω μετεχων αβας προσποσιν*. Apparet duo fragmenta in unum coaluisse; ultima verba *πρὸς πόσιν* antea huc traiicienda existimavi *τομίας ἔσῃ πρὸς πόσιν*.

88. [72.]

Μηδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἄμμεων παρέχην.

89. [48.]

Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλυι τὸ νόημα.

90.

Ἐρραφεώτου γὰρ ἄναξ.

91. [91.]

Ἄρκαδες ἔσσαν βαλανηφάγοι.

92. [65.]

Ἀργάλεον πενία κάκον ἄσχετον, ἃ μέγα δάμναις
λᾶον ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφέᾳ.

Fr. 88. Apoll. de pron. 381 C: *παρὰ Δωριεῦσι . . . ἀμέων· ὁμοίως Αἰολεῖς· Ἀλκαῖος· Μηδ' ὀν. τοι σπλεας υμεων παρέχειν.* *τοῖς πέλας* Hase, *ἀμμέων* Giese, *παρέχην* Ahrens corr.

Fr. 89. Schol. Hom. Odyss. φ 71: *Καὶ Ἀλκαῖος· Οὐδέ τι μ. ἀλλὰ τὸ ν., ἀντὶ τοῦ προφασιζόμενος, ἀλλαχοῦ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα.* Eadem Eust. Od. 1901, 52, ubi *τὸ* om. et extat *ἄλλο*, recte Seidler *ἄλλυι*, alii correxerunt *ἄλλᾳ*, Hartung *Ϝάλλυι* requirit. Resp. Et. M. 594, 55 (ubi nihil nisi *οὐδὲ μυνάμενος*). Fort. scrib. *τὸ νόημ' ἑαύτω.*

Fr. 90. Cram. An. Par. III 121, 5: *Μηδεὶς δὲ ἡμᾶς νεμεσητοὺς ἀποφήνειεν, ὡς εἰκῇ τὸ εἰραφιώτης ἐνταῦθα γράψαντας· Οὐ γάρ ἐστι τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' Ἀλκαίου· ἐρραφεώτου γὰρ ἄναξ.* Eadem Matranga An. 389. Fort. *Ἐρραφεῶτα γὰρ Ϝάναξ*, Schneidewin coniecit *Ἐρραφιῶτα χαῖρ' ἄναξ*, Cramer *ἄνακτος*, Hartung *ἐρραφιῶτα, οὖνα Ϝάναξ.*

Fr. 91. Artemidor. Oneir. II 25: *Ταύτης (δρυὸς) γὰρ τὸν καρπὸν ἤσθιον οἱ Ἀρκάδες. καὶ ὁ Ἀρχαῖος φησί· Ἀ. κτλ.* Recte Reiske et Meineke *Ἀλκαῖος*. Haec, quae in uno tantum libro (V) leguntur, ab aliena manu addita esse manifestum est. In Alcaei frustulo offendit *ἔσσαν* geminata littera sibilante, cf. ad Pindari Ol. 9, 53: itaque aut *ἦσαν* scribendum, aut *Ἄρκαδες (ἄνδρες) ἔσαν βαλανηφάγοι* (Ahrens *βαλαναφάγοι*). Lucem insperatam offerre sibi visus est Curtius, qui (Studien VIII 327) *ἔσσαν* ad *ἔδειν* revocat. Sed haec verbi forma invisitata. Ac ne id quidem certum, poetae ipsius verba hic servata esse, nam ut iam ante significavi, is qui haec inseruit, videtur Alcaei fr. 38 respexisse. Fortasse scribendum *ἤσθιον οἱ ἀρχαῖοι* (pro *Ἀρκάδες*)· *καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησίν, (ὅτι) Ἀρκάδες ἦσαν βαλανηφάγοι.* Pariter erratum fr. 108.

Fr. 92. Stob. XCVI 17: *Ἀλκαίου* (Trinc. *Ἀλκέου*) *Ποιητοῦ* (om. Vind.)· *Ἀργαλέον κτλ.* — V. 1. *μέγα* A, *μέγαν* vulgo. — *δάμναις*

93. [51.]

(Ταντάλῳ)

κεῖσθαι περ κεφάλας μέγας, ὦ Αἰσιμίδα, λίθος.

94. [70.] 956

Ἦρ' ἔτι, Διννομένη, τῷ Τυρραδήῳ
τἄρμενα λάμπρα κέαντ' ἐν Μυρσιλήῳ;

scripsi, nisi forte medii verbi species δάμναι praeoptanda, cf. Lobeck Elem. II 123 et 308; nam δάμνης ut antea edidi abhorret ab Aeolici sermonis consuetudine, δάμνασαι, quod aliquis fortasse coniiciat, acatalectum hexametrum reddit, quo Ibycus usus est, Aeolicos poetas usos esse non constat, libri δάμνησι, Giese δάμνη, Ahrens δάμναι. Meineke servavit ἃ μέγαν δάμνησι (metro non recte discripto, nam rettulit ad v. 2): versus quidem numerus commodus, nam Archilochium erit metrum, sed offendit insolens Aeolensibus verbi clausula, multoque magis correptio antepaenultimae syllabae. Aliquando conieci ἃ μέγα δάμαις, ut Alcaeus usus sit versu, quem μείουρον metrici appellant, quod genus metri tragici poetae passim adhibent, seriores frequentavisse videntur. Blass ut versus exaequaret priorem voce μέγα terminat, ut ἀργάλεον trisyllabum fiat, quod improbandum. — V. 2. ἀμαχανίᾳ, libri ἀμηχανίᾳ. — ἀδελφέᾳ, ἀδελφέα Vind., ἀδελφεᾷ vulgo, ἀδελφίᾳ Ahrens.

Fr. 93. Schol. Pind. Ol. I 97: Καὶ Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ κεῖσθαι παρκεφαλᾶς (Vrat. DVat2 παρὰ κεφ.) μέγας ὧας (Vrat. D μέγας . . . . .) σιμίδα λίθος· ὁ δ' Ἀλκμὰν ὅπως ἀνὴρ κτλ. ita Schneider edidit. Alcaei fragmentum in his latere manifestum, itaque Boeckh scripsit: ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ μὲν Ἀλκαῖος· κεῖσθαι κτλ. sed plura videntur excidisse, haud dubie versus integer, propter repetitum nomen *Tantali*; hoc igitur Alcaeo restitui (fortasse poeta dixerat ἐν λίμνᾳ δ' ἐνέρων λέγεται στάδι Ταντάλῳ), et deinde cum Ahrensio περ κεφάλας h. l. ὑπὲρ κ. et ὦ Αἰσιμίδα scripsi, quod plane confirmavit VaH2, in quo extat ὠαισιμίδα. Gerhard coni. κεῖται παρ κεφαλὰν μέγας ὤρεος (Ahrens ὄρεος) Σιπύλω λίθος, Hartung κεῖσθαι ὑπὲρ κεφάλας μέγας ὤρεϊ | ἐν Σιπύλῳ λίθος. Blass ad idem carmen refert, unde fr. 25 est petitum.

Fr. 94. Hephaest. 90: Τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή· Ἦρ' ἔτι Δινομένει (διννομένη FIBHCPSEA) τῷ Τυρρακήῳ (τῶ τυρρακήω CPSE, τῷ τυράκκῳ FIBH) τἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ (A . . σίνηῳ, P μυρσηνω, DES μυρσίννω, FICB μυρσίνῳ). Loci restitutio prorsus incerta, ne illud quidem certum, utrum Διννομένη vocandi an dandi sit casus, equidem illud praeoptavi. Proximum nomen, quamquam haud dubie Pittacus notatur, non minus ambiguum est: scripsi τῷ Τυρραδήῳ, cf. Ahrens Dial. Aeol. 157 (qui quidem infra 252 Seidleri coniecturam sequitur), sed ambigi potest, an forte τῷ Ϝυρραδήῳ praestet, quemadmodum Schneidewin edidit. Seidler Διννομένει τῷ τ' Ὑρραδήῳ, Neue Δινομένει τῷ τ' Ὑρρακήῳ, Hermann Διννομένῃ τε Τυρρακήῳ. — V. 2. κέαντ' scripsi, cum ante κρέμαντ' edidissem, Seidler κέοντ', libri κέατ'. Κέανται principalis est forma, unde littera nasali extrita ortum κέαται, atque eadem ubique clausulae verbalis αται origo. Incorruptam anti-

95. [66.]

Ἔκ μ' ἔλασας ἀλγέων.

96. [77.]

Οἵτινες ἔσλοι
ὔμμεων τε καὶ ἄμμεων.

97. [44.]

Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φόβερος.

98. [94 d.] 957

Ἐπὶ γὰρ πᾶρος ὀνίαρον ἴκνηται.

quitatem tuetur Hesychii glossa σεσύανται· ὡρμήκασιν i. e. ἔσσυνται sive ἐσσύαται, quod meam emendationem planissime confirmat; nam minus confido Hesychianae glossae ἀπεσπάδαντο· ἀπέστησαν, fortasse olim scriptum fuit ἀπεσπάδατο, quod solemni more a verbo ἀποσπᾶν descendit, ut librarius ν inseruerit, quemadmodum etiam in Herodoti libris passim ἀπίκαντο et ἀνακέανται reperitur, manifesto scribarum errore. M. Schmidt in Alcaei versu coniecit λάμπρ' ἀκέαστα, quod ἄκλαστα interpretatur. — ἐν Μυρσιλήῳ Seidler, ἐν μυρσίνωνι Ahrens ex Hermanni coniectura, quam ille olim proposuerat, nam postea Λαμπρακέᾳ τε Μυρσινήῳ commendavit. Denique Hartung edidit ἦρ' ἔτι Διννομένει τὰ ϝυρράδηα Μάρμαρα λαμπρά τε καὶ τὰ Μυρσίληα.

Fr. 95. Hephaest. 15: ἐὰν μέντοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ᾖ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρόν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβή, ἀλλ' ἀντικρὺς μακρά, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἔκ μ' ἐλάσας (sic A et libri plerique, P ἔκμελ' ἄσας, Bentley με λάσας, Schneidewin με λᾶσας) ἀλγέων. Scripsi μ' ἔλασας. Versus est dimeter trochaicus, puris constans choreis, velut Horatianus: *Non ebur neque aureum*, quod metrum Horatium ab Alcaeo ascivisse perhibet Atil. Fortunat. 330.

Fr. 96. Apollon. de pron. 382 B: Αἰολεῖς ὑμμέων. Ἀλκαῖος· Οἵτινες κτλ. (cod. bis ὔμεων). — V. 1. Οἵτινες, ὄττινες Ahrens. — ἔσλοι Schneidewin, legebatur ἐσθλοί.

Fr. 97. Schol. Soph. Oed. Reg. 156: Φοβερὰν φρένα· τὴν περίφοβον. καὶ Ἀλκαῖος· ἐλάφῳ (cod. ἐλάφω, quod restitui) κτλ. ἀντὶ τοῦ περίφοβος. — βρόμος, Blomfield coniecit τρόμος, ego ἐλάφω τέτρομος, formam hanc reduplicatione auctam testatur Apoll. de pron. 334, Et. M. 560, 31, ac videntur nonnulli ap. Hom. Il. III 34 ὑπὸ τέτρομος ἔλλαβε γυῖα legisse: quod habet Hesychius βρόμος . . . καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ ἀφοδεύουσι (ubi βρῶμος corrigunt), alienum ab hoc loco. — φύει, Ahrens φυίει.

Fr. 98. Herodian. περὶ μον. λέξ. 35, 32: Τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ ᾱ, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ὄχει, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥσπερ τὸ πάρος· ἐπὶ γὰρ τὸ πάρος τνειαρὸν ἴκνειται, Ἀλκαῖος φησί. Emendavit Seidler; Ahrens praeterea ἴκνηται scripsit.

99. [92.]

Πάλιν ἁ ὗς παρορίνει.

100. [78.]

Ἀμμέσιν πεδάορον.

101. [76.]

Ἀλλὰ σαύτω μετέχων ἄβας πρὸς πόσιν.

102. [87.]

Ἔγω μὲν οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας.

103. [90.]

Καὶ Σκυθίκαις ὑποδησάμενος.

Fr. 99. Paroemiogr. T. II 765 ed. Gott.: *Πάλιν ἡ ὗς π. ἐπὶ τῶν παρακινούντων τινὰ εἰπεῖν ἄκοντα, ἃ οὐ βούλεται. Ἀλκαίου ἡ παροιμία.* Cf. Diogenian. VIII 64. Apostol. XVII 74. Arsen. 460. Adde Simplic. ad Aristot. de Coelo 35B ed. Ald.: *ἐπεὶ δὲ πάλιν ὗς ἔγρυξε κατὰ τὸν μελῳδὸν Ἀλκαῖον*, sed cod. ap. Gaisf. ad Diog. *ἐπειδὴ δὲ πάλιν ὗς παρορίνει κατὰ τὸν μελοποιὸν Ἀλκαῖον.* Hartung articulum *ἁ* omisit.

Fr. 100. Apollon. de pron. 383C: *Τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου ἀμμέσιν πεδάορον* (ita Valckenaer, cod. *παιδα ορον*) *οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν.*

Fr. 101. Apollon. de pron. 363B: *Καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἑβδόμῳ· σὺ δὲ σαυτω τομαις εση* (fr. 87) *ἀλλὰ σαύτω μετέχων αβας προς ποσιν.* Ahrens scripsit *ἀλλὰ σαύτῳ πεδέχων ἄβας πρ. π.*, Hartung *ἔβας* scripsit, Hecker *ἀλλ' ἐς αὔω, μέτρ' ἔχων ἄβας πρὸς πόσιν.* Extrema verba *προς ποσιν*, quae olim ad fr. 87 revocavi, si integra sunt, interpretor *in praesentia*, quemadmodum est apud Soph. Oed. R. 130 *τὸ πρὸς ποσὶν σκοπεῖν.* Numerus versus restituetur traiectis verbis:

⏑ ⏑ – ⏑ *ἀλλὰ σαύτω μετέχων πρὸς πόσιν ἄβας,*

ut sit ionicus tetrameter, anaclasi admissa, qua Sappho iam usa est fr. 87, nisi *ἅμα* pro *ἀλλὰ* scribere malis. Sed fortasse pro *πρὸς πόσιν* legendum *πρόποσιν* vel *πρόπωθι* (cf. *σύμπωθι* fr. 54), quemadmodum *προπίνειν* dici solet de amantium obsequio: nam ex amatorio carmine haud dubie versus depromptus.

Fr. 102. Et. M. 264, 17: *ἢ ὅτι πρῶτον ἐστὶ τὸ δέω τὸ σημαῖνον τὸ εὑρίσκω, οὗ μέμνηται Ἀλκαῖος· ἐγὼ μέν κ' οὐ κτλ. ἀπὸ δὲ τοῦ δέω κατ' ἔκτασιν δήω.* Cf. Et. M. 263, 47. — *κ'* om. V, in quo est *οὐ δέω ταύτας.* Conieci etiam *ἔγω μὲν οἶδα κοὐ δέω.* — *μαρτυρεῦντας*, Ahrens *μαρτύρεντας*, et antea *τοαῦτα.*.

Fr. 103. Harpocrat. 168: *Σκυθικαί . . . εἶδός τι ὑποδήματός εἰσιν αἱ Σκυθικαί· καὶ Ἀλκαῖος ἐν η'* (D *κ'*, vulgo *ἐν πεντηκοστῇ ὀγδόῃ*)*· καὶ Σκυθικὰς ὑποδησάμενος.* — *καὶ* om. BDCG. Welcker haec grammatico alicui tribuere vult. Eadem Suidas v. *Σκυθικαί* (ubi vulgo *σκυ-*

104. [94 e.] 958

Ἀπ πατέρων μάθος.

*105 A. B.

Πατέρων ἄμμων.
Ἀμμετέρων ἀχέων.

106. [16.]

Strabo I 37: *Τὸ δὲ πλείοσι στόμασιν ἐκδιδόναι (Νεῖλον) κοινὸν καὶ πλειόνων· ὥστε οὐκ ἄξιον μνήμης ὑπέλαβε (Ὅμηρος) καὶ ταῦτα πρὸς εἰδότας, καθάπερ οὐδ' Ἀλκαῖος, καίτοι φήσας ἀφῖχθαι καὶ αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον.*

107. [61.]

Athen. VII p. 311 A: *Ἀλκαῖος δ' ὁ μελοποιὸς μετέωρον φησὶν αὐτὸν (τὸν λάβρακα) νήχεσθαι.* Fortasse in allegoria quadam hoc dixit Alcaeus, pertinetque huc fr. 100.

108. [62.]

Plutarch. de divitiar. am. c. 5: *Χάριεν γὰρ ἅμα ταῖς ἡδοναῖς συνεκλιπεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ἃς μήτε ἄνδρα φησὶν Ἀλκαῖος διαφυγεῖν μήτε γυναῖκα.* Inde Hartung haec edolavit: *τὰς ἐπιθυμίας γὰρ | οὔτε γύνη πέφυγγεν | οὔτε ϝάνηρ.*

109. [86.]

Schol. Theocr. VII 112: *Ἀλκαῖός φησιν, ὅτι Ἕβρος κάλλιστος ποταμῶν.* Nam *φησιν, ὅτι* recte haud dubie L, Vat. Gen. b om. *ὅτι*, ceteri codd. (etiam Ambr.) utroque vocabulo carent; at scholiasta non ipsa poetae verba adscripsit. *Ἕβρος* Vat. 4, *Εὖρος* vulgo. — *ποταμῶν*, L et Ambr. *ποταμός*. Theocriti locus inveterato vitio laborat, poeta scripserat:

Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ
Ἕβρον παρ ποταμὸν τεθραμμένον ἐγγύθεν ἄρκτῳ.

θικαὶ ὑποδυσάμενοι, sed A consentit cum Harpocr.) et Phot. 523, 7 (ubi *καὶ* om.). *Σκυθίκαις* Ahrens, idem *ὑπαδησάμενος*.

Fr. 104. Herodian. *περὶ μον. λεξ.* 36, 15: *Μάθος. Ἀλκαῖος· ἀπ π. μ.* Nauck *ἀπ παθέων μάθος* sine idonea ratione.

Fr. 105 A et B. Apollon. Dysc. de pron. 381 C: *ὁμοίως Αἰολεῖς· Ἀλκαῖος· μηδ' ὀνίας κτλ.* (fr. 88). *ἐπὶ δὲ τῆς συνάρθρου· πατέρων ἄμμων. καὶ τῇ ἐντελεστέρᾳ· ἀμμ. ἀχέων* (cod. *ἀχαιῶν*). *Alcaei*, cuius praecessit versus, etiam haec duo frustula esse consentaneum est.

libri inepte *τετραμμένον* vel *τετραμμένος*. Ac fortasse Alcaeus quoque Hebri flumen congelatum descripsit, nam etiam Horatius, qui non minus diligenter quam Theocritus Alcaeum imitatur, Epist. I 3, 3 scripsit: *Thracane vos Hebrusque nivali compede vinctus*; cf. etiam Carm. III 25, 8: *non secus in iugis Edonis* (ita praeclare Bentleius inveteratum librorum mendum *ex somnis* correxit) *stupet Euias Hebrum prospiciens et nive candidam Thracen ac pede barbaro Lustratam Rhodopen*, qui quidem locus ad exemplum Alcaici carminis videtur conformatus esse. Alcaeus si Edonos cum Hebro consociavit, aut Edonorum nomen latius patebat, aut huius gentis sedes illo saeculo Hebro erant contiguae, unde postea profecti agros inter Nestum et Strymonem occupavere. Ipse Alcaeus exul videtur Thraciae oram visitavisse: huic peregrinationi inprimis aptum fr. 34, nam hiemis acerrimae descriptio abhorret a patriae insulae coelo.

110. [113.]

Zenob. II 18: *Αἲξ Σκυρία· Χρύσιππος φησὶν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἡ αἴξ. Ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. Μέμνηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος.* Cf. ibi interpr.

111. 959

Pollux VI 107: *Ἀνακρέων ... στεφανοῦσθαί φησι καὶ ἀνήτῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δ' ἄρα καὶ σελίνοις.* Acro ad Horat. Carm. IV 11, 3: „Vel quia Alcaeus frequenter se dicit apio coronari.“ De anethinis coronis vid. fr. 36 v. 1.

112. [63.]

Aristid. T. II 155: *Εἰ δέ τινες καὶ ἄλλοι παραβοῶντες ῥητορικὴν ψέγουσι, μᾶλλον δὲ τονθορύζοντες ἐκ τοῦ ψέφους* (ita Lobeck,. v. *ψόφου*, E *σκότου*) *τοξεύοντες κατὰ Ἀλκαῖον ... τοσοῦτόν μοι πρὸς τούτους ἀποκεκρίσθω, ὅτι ῥητορικῇ παρὰ πόδας διδόασι τὴν δίκην.*

113. [64.]

Plut. de def. orac. c. 3: *Θαυμασάντων δὲ τῶν παρόντων, τοῦ δὲ Δημητρίου καὶ γέλοιον φήσαντος εἶναι ἀπὸ μικρῶν πραγμάτων οὕτω μεγάλα θηρᾶν, οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν*

λέοντα γράφοντας, ἀλλὰ θρυαλλίδι καὶ λύχνῳ τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάντας.

114. [165.]

Zenob. V 61: *Πιτάνη εἰμί· αὕτη παρ' Ἀλκαίῳ κεῖται· λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς περιπιπτόντων ἅμα καὶ εὐπραγίαις· παρόσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα, ὧν καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται· φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι καὶ πάλιν ὑπὸ Ἐρυθραίων ἐλευθερωθῆναι.* Similia Phot. 431, 7 et Suidas v. *Πιτάνη εἰμί.* cf. etiam fr. 118. Welcker Opusc. I 145 haec (sicut supra fr. 103) grammatico alicui tribuere vult.

115. [57.]

Schol. Apoll. Rh. I 957: *Ἀρτακία κρήνη περὶ Κυζικόν, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.*

116. [58.]

Schol. Apoll. Rh. IV 992: *καὶ Ἀλκαῖος δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ Ἀκουσιλάῳ λέγει τοὺς Φαίακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ Οὐρανοῦ.* (Keil ex Laur. *καὶ Ἀλκαῖος δὲ λέγει τοὺς Φ.*) Nescio an *Ἀλκμάν* sit legendum.

117. [45.]

Schol. Soph. Oed. Col. 954: *Οἷον οὐκ ἔστι θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρωπον ὄντα· οὐ καταγηράσκει τὸ ὠμὸν τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθοι τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος· ἀδύνατον γάρ ἐστι ζῶντα ἄνθρωπον μὴ θυμῷ χρήσασθαι· τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγεται, ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχατον γηράσκει· λέγεται δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους, ὅσῳ γὰρ γηράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐρρωμενέστερον ἔχουσιν· καὶ Ἀλκαῖος, ὡς λέγομεν, οὕτω κατὰ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκεται.* ubi Tricl. *ὡς λέγεται, οὕτω κατὰ κοινοῦ.* et Suidas v. *Θυμὸς ἐπταβόειος,* ubi recte *ὡς λεγομένου κατὰ τὸ κοινόν* legitur.

118. [93.] 960

Schol. Hesiod. Th. 313: *Τὴν Ὕδραν δὲ Ἀλκαῖος μὲν ἐννεακέφαλόν φησι, Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον.*

119. [94.]

Schol. Nic. Ther. 613: *Καὶ ἐν Λέσβῳ δὲ ὁ Ἀπόλλων μυρίκης κλάδους ἔχει· ὅθεν καὶ μυρικαῖος καλεῖται. καὶ Ἀλκαῖός* (ita

G, Ἀρχαῖος reliqui) φησιν ἐν (hoc delet Welcker, sed fort. excidit libri nota, velut πρώτῳ, nam repudio quod antea conieci ἐν τοῖς πρὸς) τοῖς περὶ Ἀρχεανακτίδην (ita A, ἀρχομενακτίδην V, ἀριομενακτίδην K) καὶ (Welcker κατὰ) τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον φανῆναι Ἀπόλλωνα καθ' ὕπνους (G, καθ' ὕπνον reliqui) ἔχοντα μυρίκης κλῶνα.

120. [106.]

Eust. Il. 314, 43: Ἀλκαῖος δέ, φασί, καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε.

121. [103.]

Phot. 7, 15: Ἄγωνος κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη· οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο.

122.

Hesych.: Ἁλίβαπτον (cod. ἀλιβάπτοις, fort. ἀλιβάπτοις· πορφυροῖς· καὶ ἀλίβαπτον)· πορφυρᾶν ὄρνιν. Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμάν. Scrib. Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμάν, quod etiam Urlichsio placuit.

123. [97.]

Et. M. 76, 51: Ἀμάνδαλον τὸ ἀφανὲς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἀμαλδύνω, ἀμάλδανον τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον· καὶ ὑπερθέσει ἀμάνδαλον. Cf. Cram. An. Par. IV 8, 16.

124. [107.]

Cram. An. Ox. IV 336, 6: Ἄρεως ἀπὸ Ἄρευς· εὑρέθη δὲ παρὰ Ἀλκαίῳ. Cf. Eust. p. 518, 35: ἔσται δὴ καὶ Ἄρευς εὐθεῖα, ἥτις παρὰ Ὁμήρῳ μὲν οὐκ ἔστι, παρὰ δὲ Ἀλκαίῳ εὑρέθη.

125.

Hesych.: Αὔελλαι (cod. αὐεοῦλλαι)· ἄελλαι· παρὰ τὸ ἄελλαι· sic olim editum: Musurus correxerat παρὰ τὸ αὔω καὶ ἄελλαι, sed cod. πὲ ἄκλω. Recte Ahrens αὔελλαι· ἄελλαι· παρὰ Ἀλκαίῳ, Schmidt παρὰ Εὔκλῳ mavult.

126.

Cram. An. Ox. I 253, 20: Ζητοῦμεν οὖν καὶ τὸ τοῖσδεσσι πῶς εἴρηται· καὶ ἄμεινον λέγειν ἐπέκτασιν· τοῦτο μιμούμενος Ἀλκαῖος φησί· τῶνδεων (legebatur τῶν δεῶν), ὅπερ τινὲς ἀγνοίᾳ 961

τἀκριβοῦς ἀνέγνωσαν τῶν δεῶν, ἵν' ᾗ τῶν δεῖν (leg. δεῖνα, L. Dindorf δείνων). οὐκ εἰσὶν οὖν μέρη λόγου, ἀλλὰ λέξεως, ὡς τὸ κάδδε. Lobeck. Pathol. El. II 244 corrigit ἀνέγνωσαν τῶν-δενων, ἵν' ᾗ τῶν δείνων, sed si illi critici δεῖνα, οἱ δεῖνες sibi reperisse visi sunt, quod ego quoque conieci, haud dubie divisim τῶν δένων scripserunt: de hoc pron. cf. fr. 76. Enormem prosodiam τῶνδεων tuetur tralaticium τοῖςδεσσι, quod nunc τοίσδεσσι scribi solet.

127. [112.]

Eust. Od. 1759, 27: Λέγει δὲ (Ἡρακλείδης) καὶ χρῆσιν εἶναι τοῦ ἔον παρὰ Ἀλκαίῳ. Cf. Favor. 222.

128.

Hesych.: Ἐπαίνους· τὰς κρίσεις καὶ τὰς συμβουλίας καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ καὶ Ἀλκαῖος ταῖς ἐπαινήτεσιν. Alcaei nomen restituerunt Maussacus et Vossius, contra Heinsius Ἀλκμαίωνι. Cod. καὶ ἀλκέοι ταῖς ἐπαινηταισιν (ε supra). Alcaei nomen si recte restitutum est, poetae recuperamus laciniam:

ταῖς ἐπαινέταισιν.

Sed fortasse haec Sophoclis verba in Thyeste fuerunt: ὃς ἀλκάθοι τοῖς ἐπαινέταισιν. Nisi forte nonnulli doctius quam verius ita interpretati sunt Alcaei illud μέγ' ἐπαινέοντες fr. 37 A, ut sit scribendum Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ· τοῖς ἐπαινέταισιν. καὶ Ἀλκαῖος.

129. [102.]

Eust. Od. 1687, 52: Τὸν ἐφιάλτην ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν ὁ Ἀλκαῖος λέγει. Et. M. 434, 12: ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν λέγει.

130. [101.]

Et. M. 377, 19: Ἐρρεντὶ παρὰ Ἀλκαίῳ ἀπὸ τοῦ ἔρρω ἢ ἐρρῶ περισπωμένου, ἡ μετοχὴ ἐρρεὶς ἐρρέντος, καὶ ὡς παρὰ τοῦ ἐθέλοντος ἐθελοντί, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐρρέντος ἐρρεντί. Cf. Miller Misc. 127.

131.

Et. M. 385, 9: Ἐσυνῆκεν· Ἀλκαῖος ἐσυνῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐξυνῆκε πλεονασμῷ. In Alcaeo grammaticos verisimile est ἐσύνηκεν, ut σύνοιδα, scripsisse, vid. Et. M. 484, 4. (617, 52.)

132. [117.]

Choerobosc. Epimer. I 106 (Bekk. Anecd. III 1183): *Ὦ Εὐρυδάμαν παρὰ Ἀλκαίῳ. μετὰ τοῦ ν̄ ληγόμενον κατὰ τὴν κλητικήν.* Constant. Lascar. de nom. et verb. 116 B: *ὦ Πολυδάμαν παρ' Ἀλκαίῳ, ὡς γέγραπται.*

133. [100.]

Et. M. 319, 30: *Ἔθηκε σημαίνει δύο, τὸ προκατέθηκεν ἢ ἐποίησεν . . . ἀφ' οὗ καὶ θέσις ἡ ποίησις παρὰ Ἀλκαίῳ.*

134.

Cram. An. Par. III 278, 9: *Οἷόν ἐστι παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ τὸ κάλιον ἀντὶ τοῦ κάλλιον.*

135. [108.]

Eust. II 603, 39: *Λέγει ὁ αὐτὸς (Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός)· καὶ τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφὼ διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν.* cf. Sapphus fr. 160.

136. 962

Schol. Hom. Od. λ 521: *Κήτειοι· τινὲς ἀπέδοσαν μεγάλοι παρὰ τὸ κῆτος. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι Μυσῶν ἔθνος τοὺς Κητείους· ἦν γὰρ ὁ Τήλεφος Μυσίας βασιλεύς, καὶ Ἀλκαῖος δέ φησι τὸν Κήτειον ἀντὶ τοῦ Μυσόν.*

137.

Et. Gud. 322, 5 et Cram. An. Par. IV 36, 1: *Ὁ δὲ Ἀλκαῖος ὁμοίως Ὁμήρῳ τὸν ἰσχυρὸν κίκυν καλεῖ.* at ib. 35, 16 legitur: *Κῖκυς σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου, παρὰ τὸ κίκις γέγονεν, ὁ σημαίνει τὴν ἰσχύν, καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ.* et ib. Cyrill. 185, 3: *Κίκις ὁ ἀδελφὸς Ἀλκαίου.* Eadem Suidas. In Et. M. 513, 25 a Gaisfordio ex codd. restitutum: *Κίκις·* (V *κικϋς*)· *σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου· γίνεται παρὰ τὸ κίκυς κτλ.* Scribendum *Κῖκις*, sed utrum proprium fuerit nomen an appellativum ambigi licet.

138.

Choerob. Epimer. I 282 (Bekk. An. III 1389): *Κίνδυν, κίνδυνος· οὕτω δὲ ἔφη Σαπφὼ τὸν κίνδυνον· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος τὴν*

δοτικὴν ἔφη τῷ κινδύνῳ. legendum κίνδυνι. et sic cod. Marc. (Gaisford Praef. Et. M. VIII).

139. [38.]

Athen. XI 478 B: Τὰ μονωτὰ ποτήρια κότυλοι, ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει Welcker ad comicum retulit.

140. [111.]

Eust. Od. 1648, 5: Καὶ ἐκ τοῦ κτείνω κταίνω Δωρικώτερον παρ' Ἀλκαίῳ. Cobet Var. Lect. I 195 Homericum ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα corrigit scribendo κτενέοντα, et ad eundem modum alia, barbarum crepans traditum, quod tum demum, inquit, graecum erit, quum κταίνω graecum esse incipiet; eademque, si recte memini, postea in Mnemosyne iteravit, immemor Alcaei, quamquam etiam sine hoc testimonio vel mediocriter doctus grammaticus tam temerariam coniecturam procul habiturus erat.

141. [96.]

Pollux IV 169: Κύπρον δὲ τὸ οὕτω καλούμενον μέτρον εὕροις καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ μελῶν. Eadem leguntur X 113: Καὶ παρ' Ἀλκαίῳ τῷ μελοποιῷ ἐν δευτέρῳ μελῶν κύπρος, καὶ παρ' Ἱππώνακτι ἐν πρώτῳ ἰάμβων ἡμίκυπρον. unde apparet haud quaquam neutrius generis vocabulum fuisse apud Alcaeum, sed ἡμίκυπρον apud Hipponactem adiectivi speciem prae se fert, quemadmodum ἡμιμέδιμνον alia dici solent, quamquam etiam ἡμιμέδιμνος passim legitur. Cypri mensuram in provincia Pontica etiam Romanis dominantibus in usu fuisse testantur Epiphanius et Isidorus, item in Phrygia, ut arguit ponderarium ibi repertum, in quo *ΚΥΠΡΟΣ ΜΟΔΙΟΣ ΧΟΙΝΙΞ ΧΟΝ. ΞΕ* legitur, vid. Egger Mémoires d'hist. anc. p. 197 seq. Alexandro Magno imperante incisus titulus prope Pergamum repertus CIGr. II 3501: ὁ δὲ περίβολός ἐστιν τῆς γῆς σπόρου κύπρων ἑκατὸν ἑβδομήκοντα.

142. [104.]

Phot. 264, 13: Μετρῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι· Ἀλκαῖος. Comico poetae tribuit Meineke, at haud dubie est lyrici, cf. Theocriti XVI 60: ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν, idem in carmine aeolico XXX v. 25: ὄττις δοκίμοι τὸν δολομάχανον νικάσειν ἔρον, οὗτος δοκίμοι τοὶς ὑπὲρ ἄμμεων

μετρεῖν βραϊδίως ἀστέρας. ita enim ibi scripsi, cum in codice sit *εὑρεῖν*, quam emendationem satis commendat Nicet. Eugen. IV 411: *Δοκεῖ δέ μοί τις, ἂν παρέλθῃ καὶ φύγῃ Ἔρωτα τὸν τύραννον ἐπτερωμένον, καὶ τοὺς ἐφ' ὕψους ἐκμετρήσειν ἀστέρας*, ut assolet Theocriti vestigia legens.

143.

Et. M. 344, 6: *ἔννεον· ἔστι ῥῆμα νέω· ὁ παρατατικὸς ἔνεον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔννεον.* ubi Sylburg *ναίω*, D *νεῶ*, contra V: *τὸ ῥῆμα νέω· Ἀλκαῖος αὐτῆς ἐπεὶ χείρεσσι νέον.* Miller Misc. 114 *αὐτὰρ ἐπῆν χείρεσι νέον.* Sed Alcaei nomen ab hoc loco alienum videtur, prior glossa *ἔννεον* ad Il. φ 11 referenda, verba autem, quae Alcaeo tribuuntur, sunt petita ex Od. ε 344: *Κάλλιπ'· ἀτὰρ χείρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου* (cf. Cramer An. Ox. 963
I 292 et 298). *Alcaei* igitur exemplum intercidit, nisi forte potius *Alcmanis* nomen substituendum, nam fortasse Alcman hunc Homeri versum expressit in eo carmine, cuius reliquiae supersunt fr. 28 seq. Olim existimavi Alcaei nomen pertinere ad praecedentem glossam Etymologici M. *ἔννη*, ita ut Alcaeo vindicandum sit fr. Lyr. Inc.: *Μᾶλις μὲν ἔννη, λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.*

144. [120.]

Priscian. VII 7: „in foemininis (om. cod. Halberst. estque aperte falsum, atque omisit etiam Hertz) etiam Alcaeus *Νήρη* pro *Νήρης* posuit, et Theopompus *Χάρη* pro *Χάρης*.“ *Νήρη* pro *Νήρης* Hertz scripsit, in libris est *NEPH*, *NEPE*, *nepe*, *nephe*.

145.

Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 24, 6: *Οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουσι τρισυλλάβως.* Cf. Herodian. ap. Steph. Byz. v. *Καρία* de formis *Κάειρα* sive *Κάϊρα* et *Καῖρα* disputans: *ἔστι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεσιν ἔκτασις γίγνεται, ὀΐομαι, ὄϊγον* (ita RV, A *ὄϊον*), *ὄϊδα παρ' Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ οἶδα.* Itaque cum *ὀΐομαι* productam vocalem ῑ esse testificetur, fortasse aliquis existimet etiam reliqua exempla eiusdem modi esse, sed hoc incertum. *Ὄϊγον* Meineke interpretatur *οἶγον* (a verbo *οἴγω*), nisi forte sit *ὄϊτον* i. e. *οἶτον* scribendum: mihi neutrum placet, sed pro *ὄϊδα* possis *ὤϊδα*, apud Theocritum scripsi *οὐκ ὀΐδησθα* utraque brevi.

146. [115.]

Schol. Arist. Av. 1648: *Διαβάλλεται . . . ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν*

.. παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ... καὶ παρ' Ἀλκαίῳ· παραβάλλεταί σε. Comico tribuit Meineke: ego nihil decernere audeo; Aeolenses etiam διαβάλλειν eodem modo usurpasse testatur Hesychius: ζαβάλλειν· ἐξαπατᾶν.

147. [110.]

Cram. An. Ox. I 366, 22: Ἡ ἀπὸ τοῦ πέφυγα ἡ μετοχὴ πεφυγώς· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος μετατιθεὶς τὸ σῖγμα εἰς τὸ ν̄ κατὰ πλεονασμὸν ἑτέρου γ̄ φησὶ πεφύγγων. Eust. Od. 1596, 5 ex Alcaeo profert πεφύγγω: Σικελοὶ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ᾱ τῶν περισπωμένων εἰς ω̄ μετατιθέασιν, οἷον πεποίηκα, πεποιήκω· οὕτω δὲ καὶ πέφυγα, πεφύγω καὶ κατὰ Ἀλκαῖον πεφύγγω. Cf. Favor. 357. At πεφύγγων etiam Cram. An. Ox. I 325, 30 tuetur: ac Lesbiis sola illa participii forma usitata fuisse videtur, quemadmodum est in titulo ap. Conze Iter Lesb. tab. VIII 2: κατεληλύθοντος, atque huc referenda Homericum κεκλήγοντες, Pindarica πεφρίκοντες et κεχλάδοντες. Non recte L. Hirzel de dial. Aeol. p. 50 praesentis temporis participium πεφύγγων esse iudicat.

148.

Herodian. περὶ μον. λέξ. 44, 10: Πιέζω ... προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾱ. Itaque Alcaeus et πιέζω et πιάζω dixit.

149. [119.]

Trypho Mus. Cant. I 34: Προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ Ϝάναξ, Ἑλένα Ϝέλενα· προστιθέασι καὶ (Ahrens δὲ) τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις Ϝρῆξις 964 εἴρηται. unde Lascaris repetiit fol. 133.

150.

Eust. Od. 1571, 43: Τῶν τις δὲ μεθ' Ὅμηρον τὸ μὲν μῆλον δωρίσας εἰς μᾶλον, τὴν δὲ ὄψιν εἰς εἶδος μεταλαβὼν καὶ μεταθεὶς τὰς λέξεις, Ἀλκαῖος δ' ἐκεῖνος ἦν ὁ κωμικός, εἰδομαλίδην ἔφη σκωπτικῶς τινα, διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευθόμενον δηλαδὴ κορικώτερον. Cf. p. 1412, 32 et Sueton. ap. Miller Misc. 415. Sine controversia Eust. comicum cum lyrico confudit, conf. Schol. Il. χ 68: Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον (ῥέθος),

μετρεῖν βραϊδίως ἀστέρας. ita enim ibi scripsi, cum in codice sit *εὑρεῖν*, quam emendationem satis commendat Nicet. Eugen. IV 411: *Δοκεῖ δέ μοί τις, ἂν παρέλθῃ καὶ φύγῃ Ἔρωτα τὸν τύραννον ἐπτερωμένον, καὶ τοὺς ἐφ' ὕψους ἐκμετρήσειν ἀστέρας*, ut assolet Theocriti vestigia legens.

143.

Et. M. 344, 6: *ἔννεον· ἔστι ῥῆμα νέω· ὁ παρατατικὸς ἔνεον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔννεον.* ubi Sylburg *ναίω*, D *νεῶ*, contra V: *τὸ ῥῆμα νέω· Ἀλκαῖος αὐτῆς ἐπεὶ χείρεσσι νέον.* Miller Misc. 114 *αὐτὰρ ἐπῆν χείρεσι νέον.* Sed Alcaei nomen ab hoc loco alienum videtur, prior glossa *ἔννεον* ad Il. φ 11 referenda, verba autem, quae Alcaeo tribuuntur, sunt petita ex Od. ε 344: *Κάλλιπ'· ἀτὰρ χείρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου* (cf. Cramer An. Ox. 963
I 292 et 298). *Alcaei* igitur exemplum intercidit, nisi forte potius *Alcmanis* nomen substituendum, nam fortasse Alcman hunc Homeri versum expressit in eo carmine, cuius reliquiae supersunt fr. 28 seq. Olim existimavi Alcaei nomen pertinere ad praecedentem glossam Etymologici M. *ἔννη*, ita ut Alcaeo vindicandum sit fr. Lyr. Inc.: *Μᾶλις μὲν ἔννη, λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.*

144. [120.]

Priscian. VII 7: „in foemininis (om. cod. Halberst. estque aperte falsum, atque omisit etiam Hertz) etiam Alcaeus *Νήρη* pro *Νήρης* posuit, et Theopompus *Χάρη* pro *Χάρης*.“ *Νήρη* pro *Νήρης* Hertz scripsit, in libris est *NEPH*, *NEPE*, *nepe*, *nephe*.

145.

Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 24, 6: *Οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουσι τρισυλλάβως.* Cf. Herodian. ap. Steph. Byz. v. *Καρία* de formis *Κάειρα* sive *Κάϊρα* et *Καῖρα* disputans: *ἔστι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεσιν ἔκτασις γίγνεται, ὀΐομαι, ὄϊγον* (ita RV, A *ὄϊον*), *ὄϊδα παρ' Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ οἶδα.* Itaque cum *ὀΐομαι* productam vocalem ῑ esse testificetur, fortasse aliquis existimet etiam reliqua exempla eiusdem modi esse, sed hoc incertum. *Ὄϊγον* Meineke interpretatur *οἶγον* (a verbo *οἴγω*), nisi forte sit *ὄϊτον* i. e. *οἶτον* scribendum: mihi neutrum placet, sed pro *ὄϊδα* possis *ὤϊδα*, apud Theocritum scripsi *οὐκ ὀΐδησθα* utraque brevi.

146. [115.]

Schol. Arist. Av. 1648: *Διαβάλλεται . . . ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν*

.. παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ... καὶ παρ' Ἀλκαίῳ· παραβάλλεταί σε. Comico tribuit Meineke: ego nihil decernere audeo; Aeolenses etiam διαβάλλειν eodem modo usurpasse testatur Hesychius: ζαβάλλειν· ἐξαπατᾶν.

147. [110.]

Cram. An. Ox. I 366, 22: Ἡ ἀπὸ τοῦ πέφυγα ἡ μετοχὴ πεφυγώς· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος μετατιθεὶς τὸ σῖγμα εἰς τὸ ν̄ κατὰ πλεονασμὸν ἑτέρου γ̄ φησὶ πεφύγγων. Eust. Od. 1596, 5 ex Alcaeo profert πεφύγγω: Σικελοὶ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ᾱ τῶν περισπωμένων εἰς ω̄ μετατιθέασιν, οἷον πεποίηκα, πεποιήκω· οὕτω δὲ καὶ πέφυγα, πεφύγω καὶ κατὰ Ἀλκαῖον πεφύγγω. Cf. Favor. 357. At πεφύγγων etiam Cram. An. Ox. I 325, 30 tuetur: ac Lesbiis sola illa participii forma usitata fuisse videtur, quemadmodum est in titulo ap. Conze Iter Lesb. tab. VIII 2: κατεληλύθοντος, atque huc referenda Homericum κεκλήγοντες, Pindarica πεφρίκοντες et κεχλάδοντες. Non recte L. Hirzel de dial. Aeol. p. 50 praesentis temporis participium πεφύγγων esse iudicat.

148.

Herodian. περὶ μον. λέξ. 44, 10: Πιέζω ... προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾱ. Itaque Alcaeus et πιέζω et πιάζω dixit.

149. [119.]

Trypho Mus. Cant. I 34: Προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ Ϝάναξ, Ἑλένα Ϝέλενα· προστιθέασι καὶ (Ahrens δὲ) τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις Ϝρῆξις 964
εἴρηται. unde Lascaris repetiit fol. 133.

150.

Eust. Od. 1571, 43: Τῶν τις δὲ μεθ' Ὅμηρον τὸ μὲν μῆλον δωρίσας εἰς μᾶλον, τὴν δὲ ὄψιν εἰς εἶδος μεταλαβὼν καὶ μεταθεὶς τὰς λέξεις, Ἀλκαῖος δ' ἐκεῖνος ἦν ὁ κωμικός, εἰδομαλίδην ἔφη σκωπτικῶς τινα, διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευθόμενον δηλαδὴ κορικώτερον. Cf. p. 1412, 32 et Sueton. ap. Miller Misc. 415. Sine controversia Eust. comicum cum lyrico confudit, conf. Schol. Il. χ 68: Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον (ῥέθος),

καὶ ῥεθομαλίδας τοὺς εὐπροσώπους φασί. Apud Hesychium est ἰδομαλιάδαι· οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι. Illud incertum, utrum duo diversa vocabula Alcaeo melico vindicanda sint, an unum, de cuius scriptura ambigebant veteres critici, ῥεθομαλίδαι et Ϝιδομαλίδαι: neque enim ab εἶδος descendit haec vox, sed adhibenda est Hesychii glossa ἴδοι· ὀφθαλμοί. Nauck ubique ῥεγομαλίδας restituendum censet.

151. [118.]

Athen. III 73 E: Ἀττικοὶ μὲν οὖν ἀεὶ τρισυλλάβως, Ἀλκαῖος δὲ δάκῃ φησὶ τῶν σικύων ἀπὸ εὐθείας τῆς σίκυς, ὡς στάχυς, στάχυος. Welcker maluit comico tribuere.

152.

Cram. An. Ox. I 342, 1: Ἀπὸ τῶν εἰς ος τὴν τεμένηος παρὰ Ἀλκαίῳ ἅπαξ χρησαμένῳ.

153. [83.]

Hesych. Τετραβαρήων πλίνθων καὶ τάγματα· Ἀλκαῖος. sic cod., vulgo τετραβαρῆ. unde Salmasius Τετραβαρῆ πλίνθον· καὶ κατάταγμα Ἀλκαῖος vel τετραβαρῆ πλίνθων τάγματα, Vossius Τετραβαρῆ· πλίνθων κατάταγμά τι. Mihi Alcaeus scripsisse videbatur:

Πλίνθων τετραβαρήων κατὰ τάγματα.

quam formam τεμένηος fr. 152 tuetur, vel τετραβαρηᾶν, quemadmodum apud Homerum est χαλκοβάρεια. At adiectivum τετραβαρής omnino vix poterat fingi, lateres τετράγωνοι vel τετράγκωνες dici poterant; itaque suspicor poetam scripsisse τετραμαρήων, ut μάρη eodem modo sit dictum, quo παλαιστή sive δῶρον, ac πλίνθους τετραδώρους in usu fuisse testatur Vitruvius.

154. [116.]

Hesych.: Τετράδων· ὄρνεόν τι· Ἀλκαῖος. Cf. ib. Τετράων· ὄρνις ποιός. et Τετραῖον· ὀρνιθάριόν τι Λάκωνες. adde Athen. XIV 654 C. Fortasse Ἀλκμὰν scribendum. Olim suspicatus sum verba, quae continuo apud Hesychium sequuntur, quaeque pro peculiari glossa habentur: Τετράδυσιν· ἀηδόνα (cod. ἀηδόνας) huc pertinere, ut ipsius poetae sint verba sic scribenda:

Τετράδοσιν ἀήδονας.
quamquam fuit, cum Alcaei nomen potius ad glossam sequentem spectare putarem: *Τετραέλικτον ἅλμαν· ἤγουν τρικυμίαν.* cf. quae ad Alcaei fr. 19 adnotavi.

155. [109.] 965

Eust. Il. 1155, 40: *Τείρεα δὲ ἢ παρὰ τὸ εἴρειν γίνεται τὸ λέγειν, ἔχουσι γάρ τινα σημασίαν, ὡς καὶ Ἄρατος δηλοῖ, ἢ . . . παρὰ τὸ τείρειν, καθὰ καὶ τοῦτο ἐν τοῖς τοῦ Γεωργίου κεῖται· πολλοὶ γάρ, φησίν, ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται γινόμενοι ἀερόβλητοι, ὡς ἐκ τῆς βροντῆς ἐμβρόντητοι· ἐφανέρωσε δέ, φησί, τὸ ε̄ Ἀλκαῖος εἰπὼν τερέων δίχα τοῦ ι.* Cf. Cram. An. Par IV 192, 10, ubi *τείρεων* affertur. Seidler *τέρρεων* scripsit.

Alcaei nomen olim suspicatus sum in Achaei locum apud Hesychium substituendum esse: *Δίχολοι· διάφοροι. Ἀχαιός· καταπεῖραι δίχολοι γνῶμαι* (cod. *διχολογνῶναι*), *παρὰ τὸ δίχα, ἢ δίτροποι κατὰ μετάληψιν. χόλος γὰρ ἡ ὀργὴ καὶ* (*ὀργὴ ὁ*) *τρόπος· Βακχυλίδης· ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι.* nam cum Schol. Hippocr. T. V 484 ed. Littré (Erotian. p. 6 ed. Klein) haec exhibeat: *ὀργᾶν, ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμεῖν τῆς συνουσίας· ὀργὰς γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι* (codd. plerique *ἀχαιοὶ*) *ὡς καὶ Ἀλκμὰν φησίν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ κεκριμέναι μυρίαι.* permirum est Alcmanis et Bacchylidis nomina confusa esse: cuius erroris origo inde videbatur repetenda, quod grammaticus, ex cuius auctoritate ceteri suspensi sunt, ut significationem vocum *χόλος* et *ὀργή* explicaret, illam vocem Alcaei, hanc Bacchylidis versu illustraverat: apud Hesychium, qui solus utrumque testimonium servavit, Alcaei nomen cessit Achaeo, Zenobius III 25 tantum Bacchylidis auctoritate utitur, item scholiasta Hippocratis, sed is temere Alcmani, cuius nomen saepius cum Alcaeo confundi solet, tribuit versum Bacchylideum. Sed Achaei nomen non addubitandum, nam versus videtur anapaesticus *ἐν. καταπείρᾳ δίχολοι γνῶμαι.* Deinde grammaticus antiquus adscripserat et Alcmanis et Bacchylidis exempla: inde confusio nominum orta: nam Alcmanis versus excidit; ac cum supra fr. 37 A Alcaeo vindicaverim vocabulum *δίχολος*, fortasse ille ipse versus hic fuit adscriptus, Alcaei et Alcmani nominibus permutatis. Nauck in Hesychio corrigere maluit *Αἰσχύλος Καβείροις· δίχολοι γνῶμαι.* —

Apud Hesychium: *Ἀμηνίτως· ἀμέμπτως. Ἀχαιοί. ἅμα ἡμέρᾳ, ἀλκαιῶνι ἅμ' ἠοῖ·* corrigunt *ἅμ' ἠοῖ· παρ' Ἀλκαίῳ, ἅμ' ἡμέρᾳ.* sed rectius Schmidt haec ad priorem glossam revocavit scribens *Ἀμηνίτως· ἀμέμπτως· Ἀχαιὸς Ἀλκμαίωνι.* — Antea Alcaeo tribui versum, quem exhibet Tricha de metr. 19, 20 (repetit p. 20): *ἃ καὶ Ἀλκαϊκὰ καλεῖται, ὡς τοῦ Ἀλκαίου κατακόρως αὐτοῖς χρησαμένου, οἷόν ἐστι τό·*

Καὶ θεὸν ἀμερίοις βροτοῖσιν.

putabam enim illum hunc versiculum inseruisse carmini, quod opusculo suo praemisit, p. 2: *Καὶ θεὸν ἀμερίοισι βροτόσωμον* (fort. *βροτοῖσι μόνον*) *φανέντα*, sed Tricha hunc quoque versum ipse finxit, omnino praeter Homeri, Hesiodi, Theocriti paucissimos versus nihil ex antiquis poetis adscripsit. — Alcaei melici poetae nomen a comico non semper certo distinguere licet, velut quod Et. M. 521, 35 affert *Ἀλκαῖος· Μὴ μέγαν περὶ κνάφον περιστείχει ἕνα κύκλον* (cod. Flor. Miller Misc. 190 *ἐπισύρειν*, Et. Gud. 330, 21: *μὴ μέγαν περικνάφον παραστίχειν ἕνα κύκλον*) Matthiae et Meineke comico poetae tribuunt, Ahrens lyrico vindicans scribit: *μὴ σὺ μέγαν περὶ Κνάφον περίστειχ' ὂν κύκλον.* Quod si lyrici est, possis coniicere:

Μὴ μέγαν σὺ περὶ κνάφον
περστείχην ἕνα κύκλον.

ubi Hartung *περίστειχ' ἕν' ἀεὶ κύκλον* praeoptat. At *ἀλαζών*, 966
quod gramm. Bekk. I 374 ex Alcaeo affert, aperte comici est. — Contra nescio an lyrici poetae sit, quod legitur apud Athen. VII 316 B inter exempla ex comicis poetis petita: *Ἀλκαῖος· ἔδω δ' ἐμαυτὸν ὡς πουλύπους* (eadem Eust. 1541, 34): nam valde perturbata videntur exempla quae ibi afferuntur, et supra dixerat: *τὸ δὲ πώλυπον λέγειν Αἰολικόν· Ἀττικοὶ δὲ πουλύπουν λέγουσιν.* Potuit lyricus dicere:

Ἔδω δ' ἔμαυτον ὡς (πόδα) πώλυπος.

nisi forte duo diversa fragmenta in unum coaluerunt, unum Alcaei lyrici:

Ἔδω δ' ἔμαυτον (πωλύποδος δίκαν).

alterum nescio cuius poetae ... *ὡς πουλύπους.* cf. Hesychius: *πουλύποδος δίκαν· ὅτι αὐτὸς τὰς ἑαυτοῦ πλεκτάνας ἐσθίει.* — Satis intempestivam medicinam adhibuit Nauck loco Et. Flor. (Miller Misc. 171) *παρὰ Καλλιμάχῳ· χολὴ δὲ ἴσα γεντα παίσαις*, Callimachi

nomen existimans depravatum esse loco *Alcaei*, legendumque *χόλα δὲ ἴσα γέντ' ἀπαίσαις.* Atqui grammaticus dicit *καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς εὕρηται* (h. e. *ἴσος*) *καὶ συνεσταλμένον ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ*, itaque nullo modo Alcaeus testis adhiberi potuit. Callimachi nomen vitii immune, ipsa verba probabiliter restituit O. Schneider fr. 525: *χολῇ δ' ἴσα γέντα πάσασθαι*, nisi quod *πάσαιο* malim. — Proverbium, quod Zenob. V 30 ex Alcaeo affert, *Ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν*, *Alcmanis* potius est, vid. Alcman fr. 112. — Scolion de Admeto, quod nonnulli grammatici Alcaeo tribuunt, Praxillae esse videtur, cf. Praxillae fr. 3. — Quod Schneidewin dicit ap. Schol. Horatii Carm. I 3, 9: *illi robur et aes triplex* adnotatum esse in editione Fabricii, illum versum ex Alcaeo expressum esse, ego quidem nihil reperi in editione Fabricii. — Parum felix Hauptii divinatio (Herm. II 333) qui in actis Martyrum p. 173 ed. Combeefis Alcaei nomen sibi reperisse visus est: *ἆρά σοι Πλάτων λέληθε περὶ αὐτῶν τὰ κράτιστα δογματίζων καὶ Ἀλκηστὴς καὶ προσέτι Πορφύριος; ὧν ὁ μὲν θεῶν δεδάσθαι βουλῇ τὸ πᾶν ὑπηγόρευσεν, ὁ δὲ εἰσάγει μετ' ἀμύμονας ἄλλους θεοὺς Δία βουλεύεσθαι κράτιστα· καὶ ἄλλος φέρει μετὰ δαῖτα βροτοῖς τὴν βουλὴν αὐτῶν.* Unde Haupt versiculum

θέων δέδασται πάντα βόλλᾳ

sive *θεῶν τὸ πᾶν δέδασται βόλλᾳ* edolavit. At spectant haec Platonem: Alcestes fortasse est Alcinus Platonicus philosophus, quemadmodum apud Valerium Maximum Alcestis tragicus poeta in Acestoris locum successit. Ineptiae istae videntur ex commentario aliquo Homericae Iliadis *I* v. 427 seq. desumptae. — Epigrammata Alcaei nulla sunt: exstant quidem in Anthol. Pal. quattuor epigrammata Alcaeo Mitylenaeo tributa (VI 187, 218. VII 5, 429) quibus adde VII 55: *Ἀλκαίου ποιητοῦ Μιτυληναίου ἢ Μεσσηνίου.* quae quidem manifesto a lyrico poeta aliena sunt, neque tamen assentiendum Iacobsio, qui carmina ad Alcaeum Messenium referre*) voluit, sed potius de iuniore aliquo cogno-

*) Anth. Pal. VI 187 a Messenio Alcaeo prorsus alienum, versatur in chria illustranda, quam certatim tractaverunt Archias, Alexander Magnesius (?), Zosimus Thasius, Iulius Diocles, unde coniecturam facias de tempore, cui hoc epigramma sit adscribendum, quod si quis iuniori Alcaeo attribuat, non refragrabor: equidem hoc poematium, (quod est inscriptum A *εἰς τὸ αὐτὸ ἀλκαίου ΜΙΤΥΛΙΝΑΙΟΥ*, sed in poetae nomine media syllaba *και* est a corr. in rasura restituta,) Alcaeo omnino abiudicandum existimo, fuit opinor *Ἀλφειοῦ*, atque ita Planudes exhibet: nam quod fortasse aliquis praeferat *Ἀδδαίου*, quoniam hoc nomen

mine epigrammatographo cogitandum, qui unde fuerit oriundus, in medio relinquo, nam quod Mitylenaeus vocatur, fortasse librariorum commentum: item aetas incerta, nisi quod Romanis dominantibus vixit. Antea Vespasiani et Titi saeculo adscripsi,

---

eundem accentum prae se ferat, Addaeus poeta Mitylenaeus nullus omnino videtur fuisse: unum epigr. VII 305, quod *Ἀδδαίου Μιτυληναίου* inscribitur (nova collatione hic careo) *Alcaei Mitylenaei* esse puto: ex iis quae simpliciter *Ἀδδαίου* inscripta sunt, quae vulgo ad Adaeum Macedonem referri solent, duo (IX 544. X 20) elegantis ingenii poeta indigna, fortasse item *Alcaei* Mitylenaei sunt. — Iunioris Alcaei epigrammata esse videntur VI 218, quod celebrem chriam tractat, inscriptum A *εἰς τὸ αὐτὸ ἀλκαίου*, corr. addidit *μιτυλιναίου*, item VII 429 corr. *ἀλκαίου μιτυληναίου*, quibus a corr. et C alia subiecta sunt, quae vide apud Iacobsium. De epigrammate in Hesiodi honorem condito VII 55 A *εἰς τὸν αὐτὸν ἀλκαίου*, corr. *ποιητοῦ μιτυληναίου ἢ μησσηνίου* haesito, utrum iuniori Alcaeo an Messenio sit tribuendum: carmen haud inelegans, sed non prodit ingentem spiritum, quem in germanis Messenii epigrammatis fere deprehendimus, etiam in epigr. in Homerum Anth. Pal. VII 1, quod A simpliciter *Ἀλκαίου* nomine exhibet, sed corr. *ποιητοῦ μεσσηνίου* addidit, idem subiecit *οὗτος ὁ ἀλκαῖος οὐκ ἦν ὁ μιτυληναῖος ὃς ἦν ἐν τοῖς χρόνοις πιττακοῦ*. Item Messenii haud dubie est aliud in Homerum poematium VII 5, quamquam Mitylenaeo adscribitur, nam A *εἰς τὸν αὐτὸν ἄδηλον*, corr. *οἱ δέ φασιν Ἀλκαίου Μυτιληναίου*. Denique iure Messenio tribuitur VII 412 *Ἀλκαίου Μεσσηνίου εἰς Πυλάδην*, sed male ad pantomimum Augusti aetate clarum refertur, intelligendus est Pylades citharoedus, Philopoemenis et Alcaei Messenii aequalis, de quo vide ad Timoth. fr. 8. — Praeterea Messenio alia epigrammata adespota vindicaverim, velut Anthol. Plan. I 6:

> *Κοίρανος Εὐρώπας, ὁ καὶ εἰν ἁλὶ καὶ κατὰ χέρσον*
> *τόσσον ἄναξ θνατῶν, Ζεὺς ὅσον ἀθανάτων,*
> *Εἰνοδίᾳ τὰ λάφυρα κατὰ θρασέος Κιροάδα*
> *καὶ τέκνων καὶ ὅλας γᾶς ἔθετ' Ὀδρυσίδος,*
> *υἱὸς ἐϋμμελία Δαματρίου· ἁ δὲ Φιλίππου*
> *δόξα πάλαι θείων ἄγχι βέβακε θρόνων.*

hi enim versus prorsus Messenii poetae ingenium referunt, cf. Alcaei carmen Anth. IX 518 (de hoc epigr. ab interpretibus male habito dixi Philol. XXXII 678 seq.), ubi Philippus rex plane ad eundem modum laudibus effertur. Sed ambigo, ad quodnam tempus epigramma hoc Planudeum referendum sit: Philippum novissimis imperii annis cum Odrysis bellum gessisse constat: sed tamen huic tempori istud quidem praeconium non satis convenit, neque tunc ab Alcaeo poterant haec scribi, quamquam poetae animus minime constans fuit: videtur igitur Philippus iam antea expeditionem adversus Odrysas suscepisse, scripsitque haec Alcaeus eo tempore, quo Philippi partes sequebatur. Eiusdem Alcaei haud dubie sunt duo poematia, quae Plutarchus vit. Flamin. c. 12 servavit, id quod etiam Hecker existimavit. Denique Alcaeo vindicaverim epigramma *ἄδηλον* Anth. Pal. VI 171, quod videtur adolescens condidisse, antequam Rhodiorum colossus terrae motu eversus est, item aliud *ἀδέσποτον* Anth. VII 723 et VII 238, quod *Adaei* nomen prae se fert.

quoniam apud Tzetzem Proleg. in Lycophr., ubi in numerum epigrammatographorum refertur *Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου καὶ Τίτου*: verum huic nugatori non multum tribuo; nam si Alcaeum Messenium epigrammatographum aequalem Titi Flaminini fuisse reperit, potuit homo male doctus temere Titum imperatorem substituere, addito Vespasiani nomine, quo prudentiam suam ostentaret. — Denique quod est ap. Apostol. XVI 50: *τὴν ἀρχὴν οὐ δυνήσῃ τῷ τέλει συνάψαι· ὁ μὲν Ἀλκαῖος τοῦτ' ἔφη, τὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀπόλλυσθαι μὴ δυναμένους τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς τῷ τέλει προσάψαι· κύκλος γὰρ ἦν.* ibi nunc recte *Ἀλκμαίων* restitutum est, sunt enim haec ex Aristot. Probl. XVII 3 descripta. 967

IX.

PITTACUS.

⏑ ⏔́ ⏑ – – ⏔́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏔́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏔́ ⏑ – – ⏔́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏔́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏔́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Ἔχοντα δεῖ τόξον τε καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν·
πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος
λαλεῖ διχόμυθον ἔχουσι καρδίᾳ νόημα.

Pittacus. Diog. Laert. I 78: *Τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ (Πιττακοῦ) μάλιστα εὐδοκίμησε τάδε· Ἔχοντα κτλ.* — V. 1. *δεῖ*, Cobet *χρὴ* ut videtur ex coniectura, ego *δεῖ*, quod neque versus numerus neque instituta sententia desiderat, de medio tollendum censeo. — *τόξον τε καὶ* scripsi, vulgo *τόξον καὶ*, Hermann *τόξα*. — *φαρέτραν*, Cobet *φαρέτρην*, si poeta paenultimam produxit, numerus logaoedicus erit, sed fortasse *φαρέτερραν* scribendum, quam formam agnoscit Et. M. 787, 38: *φαρέτρα ἡ βελοθήκη . . . ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν φαρετρῶν, ἰωνικῇ διαλέκτῳ φαρετρέων. ὑπερθέσει καὶ διπλασιασμῷ γίνεται φαρετέρρων.* quae ex Herodiani opere *περὶ παθῶν* decerpta sunt, nec tamen *φαρετέρρων* paroxytonon fuit, nisi forte hoc vocabulum etiam neutro genere dicebatur. Hartung scripsit *ἔχοντα τόξον κἰοδόκον φαρέτραν δεῖ.* — V. 2. *ποτὶ*, ed. Frob. *ἐπὶ*. — V. 4. *διχόμυθον*, Cobet *διχόθυμον*, quod quamvis speciosum non recepi. — *ἔχουσι* correxi librorum scripturam *ἔχουσα*. — *καρδίᾳ*, *καρδίῃ* Ilgen, vulgo *κραδίῃ*, ed. Frob. *κραδίην*. — Schneidewin praeeunte Casaubono hoc Pittaceum, sicut cetera septem Sapientum, quae sequuntur, subditicia censet; Rossbach et Westphal doctr. Metr. III 415, si numerorum ratio habeatur, hoc certe carmen germanum esse arbitrantur. Mihi Pittaci, Biantis, Chilonis, Thaletis cantilenae antiquitatis laude non fraudandae esse videntur, sed utrum ab iis, quorum nomine circumferebantur, an ab aliis conditae sint, id nemo poterit diiudicare.

X.

BIAS.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Ἀστοῖσιν ἀρέσκεο πᾶσιν ἐν πόλει, ᾇκε μένῃς·
πλείσταν γὰρ ἔχει χάριν· αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι δὴ βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν.

XI.

CHILO.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Ἐν μὲν λιθίναις ἀκόναις ὁ χουσὸς ἐξετάζεται
διδοὺς βάσανον φανεράν·
ἐν δὲ χρυσῷ
ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον.

Bias. Diog. Laert. I 85: *Τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ* (*Βίαντος*) *εὐδοκίμησε τάδε· Ἀστοῖσιν κτλ.* — V. 1. *ἀρέσκεο* restitui, quod et versus numero et poetae consilio convenientius quam traditum *ἄρεσκε*. — *ἐν πόλει, ᾇκε* scripsi, legebatur *ἐν πόλει αἴκε*. — V. 3. *δὴ* adieci praeeunte C. Fr. Hermanno. Hartung transposuit *βλαβερὰν* | *πολλάκις ἐξ. ἄταν.*

Chilo. Diog. Laert. I 71: *Τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ* (*Χείλωνος*) *μάλιστα εὐδοκίμησεν ἐκεῖνο· Ἐν λιθ.* — V. 1. *ἐν μὲν* scripsi, vulgo *ἐν.* — V. 2. *νοῦς*, malim *νόος*. Hartung sic traiecit *ἐν δὲ χρυσῷ νοῦς ἀγαθῶν τε κακῶν τ' ἀνδρῶν ἔδωκ' ἔλεγχον.*

XII. 970

THALES.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὔ τι τὰ πολλὰ ἔπη φρονίμην ἀπεφήνατο δόξαν·
ἕν τι μάτευε σοφόν,
ἕν τι κεδνὸν αἱροῦ·
παύσεις γὰρ ἀνδρῶν κωτίλων γλώσσας ἀπεραντολόγους.

Thales. Diog. L. I 35: *Τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ* (*Θάλεω*) *τάδε εἶναί* (*φησι Λόβων ὁ Ἀργεῖος*)· *Οὔτι κτλ.* — V. 1. *πολλὰ ἔπη*, malim *πολλὰ ἔπεα*, antea *πόλλ' ἔπεα* scripsi. — *φρονίμην*, vulgarem formam intactam reliqui, nam fortasse gravius hic vitium delitescit, quandoquidem loco heroici versus binas tripodias exspectamus. — V. 2. *μάτευε* codd. Mon. Ar., *μάστευε* codd. Steph., *μάντευε* edd. vett. — V. 3. Hartung traiecit post v. 4. — V. 4. *παύσεις* scripsi, legebatur *λύσεις*, Schneidewin *κλείσεις*, Cobet *βύσεις*.

XIII.

CLEOBULUS.

1.

⏑ ⏑́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἀμουσία τὸ πλέον μέρος ἐν βροτοῖσιν
λόγων τε πλῆθος· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει.
φρόνει τι κεδνόν· μὴ μάταιος ἄχαρις γενέσθαι.

2. 971

Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυώδεκα· τῶν δὲ ἑκάστῳ
παῖδες δὶς τριήκοντα διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι·

Cleobulus. Fr. 1. Diog. L. I 91: *τῶν δὲ ᾀδομένων εὐδοκίμησεν αὐτοῦ τάδε· Ἀμουσία κτλ.* — V. 1 etiam Suid. v. *Κλεόβουλος.* — V. 2. *ἀρκέσει*, fort. *ἀρκέει.* — V. 3 Hartung tamquam subditicium cancellis sepsit, ego antea separavi a praegressis. Emperius coniungens cum prioribus scripsit *ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει φρονεῖν κτλ.*, quemadmodum iam Menagius *ἂν δ' ὁ καιρὸς ἀρκέσῃ, φρόνει.* — *γενέσθαι* scripsi, *γενέσθω* Emperius, v. *γινέσθω.* Praeterea Stephanus *ἁ χάρις,* Kühn *μὴ ματαίως*, M. Casaubonus *μὴ μαθὼν* coniecerunt. Atque sane librorum lectio neque institutae sententiae satis convenit, neque per se probabilis: conieci *μὴ ματαιόχαρις γενέσθαι*, i. e. *noli temere aliis gratificari*, nam quod fortasse aliquis praeoptaverit *μὴ μάταιος ἁ χάρις γενέσθω* Emperii lectionem (Menagius idem proposuit, nisi quod *ἡ* et *γενέσθω* scripsit), a librorum quidem scriptura propius abest, sed alienum ab hoc loco. — Haec quidem cantilena a reliquarum societate manifesto segregatur; versiculi novicii neque Cleobulo neque eius saeculo digni. Diogenes utrum ex Lobonis Argivi libro an aliunde petiverit, in medio relinquo.

Fr. 2. Diog. L. I 90: *φέρεται δ' αὐτοῦ ἐν τοῖς Παμφίλης ὑπομνήμασι καὶ αἴνιγμα τοῖον· εἷς κτλ.* et similiter Stob. Ecl. Phys. I 8, 37. Sed Suidas v. *Κλεοβουλίνη* (cf. Eudoc. 272) *filiae* tribuit: *ἔγραψεν ἔπη καὶ γρίφους καὶ τὸ ᾀδόμενον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν αἴνιγμα, οὗ ἡ ἀρχή· εἷς . . . τριάκοντα*, sed Anth. Pal. XIV 101: *Κλεοβούλου αἴνιγμα.* — V. 1. *δὲ δυώδεκα*, codd. Stephani *δυοκαίδεκα*, cod. Pal. Anth. *δυωκαίδεκα.* — *τῶν δὲ* cod. Mon. Suid. Eud., vulgo *τῶν δέ θ'.* — *ἑκάστῳ*, Eud.

αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι·
ἀθάνατοι δέ τ' ἐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

ἑκάστων, cod. Pal. ἑκάστῃ. — V. 2. δὶς τριήκοντα cod. Pal., δὶς τριάκοντα Diog. (cod. Mon. τριήκοντα), τριάκοντα Suid. Eud., κάρα (κοῦραι) ἑξήκοντα Stob. — Ad Cleobulum fortasse etiam alia aenigmata, quae anonyma tradita sunt, referenda, vide quae dixi Comment. de Comoed. Att. p. 112. — Denique fuerunt, qui ad Cleobulum referrent nobile illud epigramma in Midae sepulcro, quod vulgo Homero tribuitur, Χαλκῆ παρθένος εἰμὶ κτλ., vid. Diog. L. I 89, sed testimonium Simonidis, quo illi usi sunt, adversatur huic coniecturae, vide quae dixi ad Simon. fr. 57, sed illud certum est Cleobulum consimili epigrammate ornavisse monumentum aliquod, quod quidem epigramma Simonides sub examen vocat. — Ex gnomis, quas Demetrius Phalereus ap. Stob. III 79 ad Cleobulum refert, praeter nobile illud Μέτρον ἄριστον, de quo vide Leutsch Paroem. II 81 (nam Pseudophocylidis versus 36 πάντων μέτρον ἄριστον· ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί si ex antiquo poeta petitus, ad Phocylidem ipsum potius, quam ad Cleobulum referendus), numerorum vestigia deprehenduntur in uno apophthegmate:

Γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ σωφρονίζειν
ἀλλοτρίων παρεόντων·
τὸ μὲν γὰρ ἄνοια, τὸ δ' αὖ μανίαν δύναται παρέχειν.

sic enim videtur scribendum, sed lectio satis incerta, nam ut fieri solet, dictum hoc variatum et immutatum, apparet enim, ut alia praetermittam, alios non σωφρονίζειν, sed φιλοφρονεῖσθαι usurpavisse: videntur autem hi versiculi eiusdem originis atque supra fr. 1. Numero si consulendum, v. 3 μανᾶν i. e. μανιᾶν pro μανίαν possis scribere, quam verbi formam Lobeck Rhem. 260 in Photii lexico agnovit. Scripturae quanta sit discrepantia, videre licet, si Diogenem cum Stobaeo composueris: apud Diog. I 92 legitur: γυναικὶ μὴ φιλοφρονεῖσθαι, μηδὲ μάχεσθαι, ἀλλοτρίων παρόντων· τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν σημαίνειν, at Stobaeus Flor. III 79 haec auctore Demetrio Phalereo affert: γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδ' ἄγαν φρονεῖν (AB σωφρονίζειν, sed ex corr. uterque) . . . παρόντων· τὸ μὲν γάρ ἐστι χέρηον (A γὰρ ἄνοια, B a m. sec. et margo Gesn. γὰρ ἄνοιαν), τὸ δὲ μανίαν δύναται παρέχειν (margo Gesn. μανίαν σημαίνει). Hartung γυναικὶ μάχεσθαι | μήτε φιλοφρονεῖν δεῖ | ἀλλοτρίων παρεόντων· | τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δ' αὖ μανίαν ἔχει. Idem Hartung etiam epistolam Cleobuli, quae fertur, ap. Diog. I 93 in versus heroicos redigere conatus est.

XIV.

ECHEMBROTUS.

Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκεν
τῷ Ἡρακλεῖ,
νικήσας τόδ' ἄγαλμα
Ἀμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις,
Ἕλλησι δ' ἀείδων
μέλεα καὶ ἐλέγους.

XV.

SACADAS.

ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.

Athen. XIII 610 C: *Καὶ ἐὰν μέν τίς σου πύθηται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δούριον ἵππον ἐγκατακλεισθέντες, ἑνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα· καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στησιχόρου, σχολῇ γάρ, ἀλλ' ἐκ τῆς Σακάδα τοῦ Ἀργείου Ἰλίου πέρσιδος· οὗτος γὰρ παμπόλλους τινὰς κατέλεξεν.* uti Casaubonus correxit, A *σακάτου ἀργείου*, PVL *ἀκάτου ἀργείου*. Contra C. Fr. Hermann *Ἀγία τοῦ Ἀργείου* suasit, haec ad historicum Agiam referens, quem Argolica scripsisse constat, quae parum verisimilis est coniectura, quamvis probaverit Hiller Mus. Rh. XXXI 88, Ilii excidium particulam operis inscriptam fuisse suspicans.

Echembrotus. Pausan. X 7, 6: *Μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τοῦ Ἐχεμβρότου τὸ ἀνάθημα, τρίπους χαλκοῦς ἀνατεθεὶς τῷ Ἡρακλεῖ τῷ ἐν Θήβαις· ἐπίγραμμα δὲ ὁ τρίπους εἶχεν· Ἐχέμβροτος κτλ.* quae in ordinem digessi v. 3 *ἄγαλμα* scribens ex VaAgLb pro *ἄγαλμ'*, v. 4 *ἀέθλοις* cum Ignarra et La a m. pr. pro *ἄθλοις* et v. 5 *Ἕλλησι* ex Ax KPCPadLbLa pro *Ἕλλησιν*. Praeterea v. 1 codd. *θῆκε* vel *θ' ἧκε*, v. 2 *τῷ* add. SBVabMAgPacdLab, vulgo om. — V. 5 Hecker *αὐλοῖσι προσᾴδων* requirit. Frustra haec in hexametros redigere conati sunt.

XANTHUS.

ΟΡΕΣΤΕΙΑ.

1.

Aelian. V. H. IV 26: *Ξάνθος ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν . . . ἐγένετο δὲ οὗτος πρεσβύτερος Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου . . . λέγει τὴν Ἠλέκτραν τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐ τοῦτο ἔχειν τοὔνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίκην· ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνῃρέθη, τὴν δὲ Κλυταιμνήστραν ὁ Αἴγισθος ἔγημε, καὶ ἐβασίλευσεν, ἄλεκτρον οὖσαν καὶ καταγηρῶσαν παρθένον Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἀμοιρεῖν ἀνδρὸς καὶ μὴ πεπειρᾶσθαι λέκτρου.* Cf. Athen. XII 513 A: *πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην.*

2.

Athen. XII 513 A: *Καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιὸς πρεσβύτερος ὢν Στησιχόρου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στησίχορος μαρτυρεῖ, ὥς φησιν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ (τῷ Ἡρακλεῖ) περιτίθησι τὴν στολήν, ἀλλὰ τὴν Ὁμηρικήν.*

XVII.

STESICHORUS.

I. ΑΘΛΑ ΕΠΙ ΠΕΛΙΑι.

1. [1.]*)

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ – – – – – – ⏑ ⏑ . . .

Ἑρμείας Φλόγεον μὲν ἔδωκε καὶ Ἅρπαγον ὠκέα τέκνα 974
Ποδάργας,
Ἥρα δὲ Ξάνθον καὶ Κύλλαρον. . . . . .

Stesichorus. De Stesichori carminibus cf. Welcker Opusc. I 148 seqq. — *Ἆθλα ἐπὶ Πελίᾳ* (vel simpliciter *Ἆθλα*) dubitaverunt veteres grammatici utrum *Stesichori* an *Ibyci* esset carmen, vid. Athen. IV 172 D (vid. fr. 2), Athenaeus autem haud cunctanter Stesichoro tribuit, Simonidis usus testimonio (vid. fr. 8). Et fuerunt fortasse etiam alia praeterea carmina, quae alii Ibyco, alii Stesichoro vindicabant, cum partim inter utriusque poesin magna similitudo intercessisse videatur.

Fr. 1. Versus non satis certo restitui possunt, haec enim leguntur in Et. M. 544, 54: *Κύλλαρος· ἵππος Κάστορος, παρὰ τὸ κέλλειν, ὁ ταχύς· Στησίχορος* (carminis titulum addit Sorb. *Στησίχωρος ἐν τῷ πελίοις ἄθλοις*) *τὸν μὲν Ἑρμῆν δεδωκέναι φησὶ Φλόγεον καὶ Ἅρπαγον ὠκέα τέκνα Ποδάργης, Ἥραν δ' Ἑξάλιθον* (cod. Flor. *ξάλινθον*) *καὶ Κύλλαρον*. Suid. v. *Κύλλαρος· Στησ. φησὶ τὸν Ἑρμῆν δεδωκέναι τοῖς Διοσκούροις· Φλ. καὶ Ἅ. ὠ. τ. Ποδάργας καὶ Κύλλαρον*. Similia Cram. An. Ox. II 456, 15, ubi *Ποδαργάς, Ἥραν δ' Ἐξάλιθον καὶ Κ.* et An. Par. IV 49, 25, ubi *τέκνε Ποδαργᾶς*. Denique haec eadem exhibet Et. Gud. 353, 22: *Στησίχορος ἐν τοῖς ἐπιπελίοις ἄθλοις* (recte Sturz *ἐπὶ Πελίᾳ ἄθλοις*) *τὸν μὲν Ἑρμῆν δεδωκέναι φησὶ τοῖς Διοσκόροις φλόγεον καὶ ἅρπαγον, ὠ. τ. ποδάργης, Ἥραν δ' ἑλιόμενος παρὰ σιδήρῳ τῶν ἐπισώτρων, ὃ ἐστι τῶν κανθῶν*. His novissimis usus est Bernhardy ad Stesichori locum amplificandum, poetae tribuens verba *ἑλισσομένους παρ' ἐπισσώτρων*, quem ego secutus *ἑλισσομένους παρὰ σιδαρωτῶν ἐπισσώτρων* (*ἄκρα*) scripsi. At falsa specie decepti sumus. Coaluerunt in Et. Gud. duae diversae glossae, *Κύλλαρος . . . . Ἥραν δὲ* (*Ξάνθον καὶ Κύλλαρον*) et (*Κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ· κυ*)*λιόμενος περὶ τῷ σιδήρῳ τῶν ἐπισσώτρων, ὃ ἐστι τῶν κανθῶν*: ut arguit Et. Flor.

*) Numeri adiecti sunt editionis Kleinianae.

2. [2.]

´⏑⏑ – – – ⏑⏑ – ⏑⏑
´⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏓

Σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας,
ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.

3. [3.]

Θρώσκων μὲν γάρ τ' Ἀμφιάραος, ἄκοντι δὲ νίκασεν Με-
λέαγρος.

Miller Misc. 199, ubi glossam *Κύλλαρος* excipiunt *Κυλίνδει, Κυλινδήθρα, Κυλίω* et *Κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ· κυλιόμενος κτλ.* quae glossa descripta est ex Schol. Hom. Il. Θ 86. — V. 1 Blomfield restituit, alii aliter haec conformaverunt. Pro *Φλόγεον* fortasse *Φλογίον* scribendum, cf. Quint. Smyrn. VIII 241, de Martis equis: *φόρεον δέ μιν ἐς μόθον ἵπποι Αἴθων καὶ Φλόγιος, Κόναβος δ' ἐπὶ τοῖσι Φόβος τε.* Nomen appellativum est *φλόγεος* et *φλόγειος* (hoc grammatici testantur), proprium *Φλογίος*, quod vulgo proparoxytonon fertur, sed paenultimam acuendam esse praecipiunt grammatici. — V. 2. *Ξάνθον* restituit Hemsterhuys, quod plane firmant grammaticorum testimonia, cf. Prob. in Virg. Georg. I 12: „Et idcirco etiam poetae tradunt ab eo (Neptuno) equum donatum Adrasto Ariona, et Iunoni Xanthum et Cyllarum, quos illa dederit Castori et Polluci.“ idem ad Georg. III 89: „Pollux autem et Castor Lacedaemone nati sunt, qui existimantur equos accepisse a Iunone muneris nomine, *Ξάνθον καὶ Κύλλαρον*, quos ei Neptunus donaverat.“ . . Adde Philargyr. ad Georg. III 89 et Tertullian. de Spectac. c. 9. Cf. etiam Alcman. fr. 12.

Fr. 2. Athen. IV 172D: *Πεμμάτων δὲ πρῶτόν φησι μνημονεῦσαι Πανύασιν Σέλευκος, ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγεῖται, πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνεις, προτέρου Στησιχόρου ἢ Ἰβύκου ἐν Ἄθλοις ἐπιγραφομένοις εἰρηκότος φέρεσθαι* (sic B recte, nam haec Athenaei sunt verba, vulgo *φέρεσθε*) *τῇ παρθένῳ δῶρα· Σασαμίδας κτλ.* Ita recte Casaubonus, nisi quod *σησαμίδας* scripsit, A *δορὰς ἀσαμίδας*, BPV *δώρας* (*δωρὰς*) *ἀσαμίδας*, L *δῶρ' ἀσαμίδας*. Kleine poetae verba esse ratus *Φέρεσθε τὰ παρθενόδωρα* coniecit. Meineke: *φέρεσθέ τε παρθένῳ Δῶρα σησαμίδας κτλ.* Athenaeus rursus ex Stesichoro affert XIV 645E hos duos versus omisso tamen *σασαμίδας*. Fortasse hi quoque versus copulandi, ut octameter fiat, quemadmodum fr. 1 v. 1 et fr. 3.

Fr. 3. Athen. IV 172E: *Ὅτι δὲ τὸ ποίημα τοῦτο Στησιχόρου ἐστίν, ἱκανώτατος μάρτυς Σιμωνίδης ὁ ποιητής, ὃς περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν λόγον ποιούμενός φησιν· Ὃς δουρὶ πάντας νίκασε νέους διναέντα βαλὼν Ἄναυρον ὕπερ πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ· οὕτω γὰρ Ὅμηρος ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς. Ὁ γὰρ Στησίχορος οὕτως εἴρηκεν ἐν τῷ προκειμένῳ ἄσματι τοῖς Ἄθλοις· Θρώσκων κτλ.* — *μὲν γάρ τ'* scripsi, vulgo *μὲν γάρ*, Kleine *μὲν ἄρ'* anapaestico numero restituto. — *νίκασεν Μέλ.* L, *νικᾶς ἐμμελ.* BPV. Hartung . . . . *Θρώσκων μὲν Ἀμφιάραος* (*Πάντας ἐκαίνυτ'*), *ἄκ. κτλ.*

4.

Zenob. VI 44: *Χειροβρῶτι δεσμῷ· τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι, διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὼ χεῖρε. ἐδεήθη γάρ ἔν τινι πετραίῳ* (Hermann coniecit *ἐδέθησαν γάρ ἔν τινι σπείρᾳ*)· *Στησίχορος εὐναρχειν τῶν ἐπὶ Πελίαν ἄθλων*, ubi Schneidewin emendavit: *ὡς Στησ. ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπὶ Πελίᾳ ἄθλων.* Cf. etiam Suidas et Hesych. v. *χειροβρῶτι δεσμῷ.* Locus corruptus haud dubie sic emendandus: *ἐδέθη γάρ ἔν τινι πέτρᾳ* (sive *σπείρᾳ* cum Hermanno malis) *ἡ Τυρώ. Στησίχορος ἐν α΄ τῶν ἐπὶ Πελίᾳ ἄθλων*, ut hoc carmen quemadmodum Orestia et Helena in plures libros divisum fuerit. Hermanni coniecturam firmes epigr. Anthol. III 9: *Μητέρα τρηχείοισιν ἐπὶ σπείρημα σιδηρῷ Σαλμωνεῖ γενέτᾳ τῷδ' ὑποτασσομένῳ.* ubi fort. legendum *μητέρα τρηχείῃσιν ἐνὶ σπείρῃσι Σιδηροῖ Σαλμωνεῖ γενέτᾳ θ' ὧδ' ὑποτασσομένην.*

II. ΓΗΡΥΟΝΗΙΣ.

5. [5.]

´ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – –

´ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Γηρυονηΐς. De hoc Stesichori carmine disputavit Leutsch in Encyclop. Erschii LXII 209 seq. — Quod Aristoteles Probl. XIX 48 adnotavit: *ἦθος δὲ ἔχει ἡ μὲν ὑποφρυγιστὶ πρακτικόν, διὸ καὶ ἔν τε τῷ Γηρυόνῃ ἡ ἔξοδος καὶ ἡ ἐξόπλισις ἐν ταύτῃ πεποίηται, ἡ δὲ ὑποδωριστὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον.* non credo ad Stesichorum referendum esse, neque *ἐν τῇ Γηρυονηΐδι* scribendum, sed *ἐν τῷ Γηρυόνῃ ἥ τε ἔξοδος καὶ ἡ ἐξόπλισις.* Welcker ad Nicomachum tragicum revocavit, mihi dithyrambographi alicuius carmen dici videtur. — *Geryoneidis* fortasse memoria latet apud Philodemum *περὶ εὐσεβείας* p. 39 ed. Gompertz (Vol. Hercul. coll. nov. II 88) *κατ' Ἀπολλων(ί)δη* (?) *καὶ κατὰ (Ἡσίο)δον* (?) *καὶ κα(τὰ Στη)σίχορον ἐν . . . .* \I *καὶ παρὰ* (?) . . . . . *ΦΗΝΤΟΙ . . . αὐτοῦ*, ubi Gompertz *ἐν Ὀρεστείᾳ* vel *ἐν Εὐρωπείᾳ* supplet, mihi *ἐν Γηρυονηΐδι* scribendum videtur: disserit enim de diis, qui mala et contumelias perpessi sint, velut statim addit Bacchum a Pentheo, Promethea a Iove in vincula coniectum esse: in Geryoneide autem Stesichorus haud dubie narraverat, Herculem primum Solem, deinde Oceanum sagittis petivisse: vid. Pherecydes ap. Ath. XI 470 C: *ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον ὡς βαλέων, καὶ ὁ Ἥλιος* (hic inserendum videtur *δείσας*, quod proxime sequitur) *παύσασθαι κελεύει, ὁ δὲ δείσας παύεται. Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσεον, ὃ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις, ἐπὴν δύνῃ, διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ* (*κατὰ*) *τὴν νύκτα πρὸς ἕω, ἵν' ἀνίσχει ὁ ἥλιος· ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπαϊ τούτῳ ἐς τὴν Ἐρύθειαν· καὶ ὅτε δὴ* (legebatur *δὲ*) *ἦν ἐν τῷ πελάγει, Ὠκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας φανταζόμενος· ὁ δὲ τοξεύειν αὐτὸν μέλλει, καὶ αὐτὸν δείσας Ὠκεανὸς παύσασθαι κελεύει.* Pherecydes quod hic et alias fere con-

Ταρτησσοῦ ποταμοῦ σχεδὸν ἀντιπέρας κλεινᾶς Ἐρυθείας 976
ἐν κευθμῶνι πέτρας παρὰ παγὰς ἀπείρονας ἀργυρορίζους.

6. [6.]

Schol. Hesiod. Theog. 287: *Ἔστι δὲ ὁ Γηρυονεὺς ἐκ Καλλιρρόης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Χρυσάορος. Στησίχορος δὲ ἓξ χεῖρας ἔχειν φησὶ καὶ ἓξ πόδας καὶ ὑπόπτερον εἶναι.* Cf. Eudoc. 214.

7. [7.] 977

⏑́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον
πῖνεν ἐπισχόμενος, τό ῥά οἱ παρέθηκε Φόλος κεράσας.

sentit cum Stesichoro, non inde repetendum, quod ex hoc poeta sua repetiit, ut O. Müller de Doriens. I 426 censet, sed uterque diligenter Hesiodi vestigia legunt. Panyasis quoque Solem ab Herculo vulneratum prodidit memoriae, vid. Clem. Alex. adv. gent. 23 A: *καὶ μὴν καὶ τὸν Ἀϊδονέα ὑπὸ Ἡρακλέους τοξευθῆναι Ὅμηρος λέγει, καὶ τὸν Ἠλεῖον Αὐγέαν. Πανύασις ἱστορεῖ.* ubi scribendum videtur *καὶ τὸν Ἥλιον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πανύασις ἱστορεῖ.*

Fr. 5. Strabo III 148: *Ἐοίκασι δ' οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν Βαῖτιν Ταρτησσόν, τὰ δὲ Γάδειρα καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν νήσους Ἐρύθειαν· διόπερ οὕτως εἰπεῖν ὑπολαμβάνουσι Στησίχορον περὶ τοῦ Γηρυόνος βουκόλου* (ita Kramer, id est *Eurythionis*, codd. *βουκολίου*), *διότι γεννηθείη* (*γεννηθεὶς* l)

> *σχεδὸν ἀντιπέρας κλεινᾶς Ἐρυθείας*
> *Ταρτησσοῦ ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπείρονας ἀργυρορίζους*
> *ἐν κευθμῶνι πέτρας.*

Haec verba manifestum vitium contraxerunt: nam incredibile, Stesichorum adeo situs locorum imperitum fuisse, ut fontem fluvii ibi collocaret, ubi in mare effunditur: hanc difficultatem facili negotio expedivi hemistichiis traiectis *Ταρτησσοῦ ποταμοῦ σχεδὸν . . . Ἐρυθείας Ἐν κευθμῶνι πέτρας παρὰ παγὰς κτλ.* h. e. natus est Eurythion prope Tartessum fluvium (h. e. haud procul ab ostio) antro propter argenti metalla. Iam *παγαὶ* non sunt fluvii, sed argenti, quemadmodum est ap. Aesch. Pers. 234: *ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστί, θησαυρός χθονός.* Sane argenti metalla erant vicina fontibus fluvii, vid. Strabo: *οὐ πολὺ δ' ἄποθεν τῶ Καστλῶνός ἐστι καὶ τὸ ὄρος, ἐξ οὗ ῥεῖν φασὶ τὸν Βαῖτιν, ὃ καλοῦσιν Ἀργυροῦν διὰ τὰ ἀργυρεῖα τὰ ἐν αὐτῷ.* Sed hunc errorem poetae facile condonabimus. Versus sunt heptametri dactylici. — V. 1. *ἀντιπέρας* libri ut videtur, non *ἀντιπέραν.* — *Ἐρυθείας*, libri *Ἐρυθίας.* — V. 2. *κευθμῶνι* Hermann, legebatur *κευθμώνων.* — *πέτρας*, BCI *πέτραις.* Schneidewin *ἐν κευθμῶνι πετραίῳ.* — *παγὰς*, Schneidewin *πᾶγας.* Kreussler coniecit *T. ποταμοῦ παρὰ Ϝαγὰς ἀργυρορίζου* i. e. *ad ripas Tartessi.* — Olim in Strabonis verbis *διότι γεννηθείη* carminis reliquias delitescere ratus *δὴ τότε γεννήθη σχεδὸν κτλ.* scripsi, similiter Schneidewin *τηλόθι γεννήθη.*

Fr. 7. Athen. XI 499 A: *Στησίχορος δὲ τὸ παρὰ Φόλῳ τῷ Κεν-*

8. [10.]

´⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏓
´⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––
⏑⏑´⏑⏑–⏑⏑´⏑⏑–⏑⏑´–
⏑⏑´⏑⏑–⏑⏑´⏑⏑––´⏑⏑–
⏑⏑´⏑⏑–
–´⏑⏑–⏑–´⏑⏑–⏑⏓

Ἀέλιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἐσκατέβαινεν
χρύσεον, ὄφρα δι' Ὠκεανοῖο περάσας
ἀφίκοιθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς
ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παῖδάς τε φίλους·
ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα
δάφναισι κατάσκιον ποσσὶ πάϊς Διός.

9. [8.]

Paus. VIII 3, 2: *Παλλαντίου μὲν δὴ καὶ ὁ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ἐν Γηρυονηΐδι ἐποιήσατο μνήμην.*

ταυρῳ ποτηριον σκύπφειον (*σκύφειον* Schweighaeuser, *σκυφίον* PVL) *δέπας καλεῖ ἐν ἴσῳ τῷ σκυφοειδές· λέγει δ' ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους· Σκύφειον κτλ.* — V. 1. *σκύπφειον* Casaubonus, *σκυφίον* PVL. Deinde B *τριαλάγωνον*. Adde Athen. ib. 499 E: *Τὸ ἐν Γηρυονηΐδι Στησιχόρου ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον* (PVL *τριαλάγυνον*) *τὴν τῶν τριῶν γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει.* Leutsch vocula *ὡς* deleta *ἔμμετρον τριλάγυνον* vel *ἐμμέτρως τριλάγυνον* commendat. — V. 2. *πῖνεν* scripsi, nam quod legebatur *πῖεν* (ita VL) omnino ferri nequit, cf. Apoll. Rhod. I 472: *ἦ καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσιν Πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ.* Possis *πί'* coniicere, siquidem ACP *πῖ'*, B *πῖ*, sed nimis hoc exile, quamvis aoristus aptus, cf. Plat. Phaed. 117 C *ἐπισχόμενος καὶ μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπιε.* Itaque non audiendus Blass, qui *σκύφιον* et *πί' ἐπισχ.* scripsit, ut hi duo versus respondeant fr. 8 v. 1 et 2. — *Φόλος* Osann delendum censet, et deinde *κεράσσας* scribit, mihi videntur haec prorsus congruere cum fr. 8 exordio, ut scribendum sit:

Πῖνεν ἐπισχόμενος, τό ῥά οἱ παρέθηκεν
Φόλος ἐγκεράσας ⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––

Fr. 8. Athen. XI 469 E: *Ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν Στησίχορος μὲν οὕτως φησίν· Ἅλιος κτλ.* Ex Geryonide esse haec ostendit idem XI 781 A: *Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Στησίχορος ποτηρίῳ διαπλεῖν φησι τὸν Ὠκεανόν· ᾧ καὶ τὸν Ἡρακλέα περαιωθῆναι ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας ὁρμῶντα.* Cf. Eust. 1632, 23. — V. 1. *Ἀέλιος* Schweighaeuser, vulgo *Ἅλιος*. Ahrens *Ἅλιος* tuetur et deinde *δέπας ἀμφικύπελλον* scripsit. — V. 3. *ἀφίκοιθ'* Blomfield, vulgo *ἀφίκηθ'*. — V. 4. *τ'*, B *δ'*. Leutsch v. 4 et 5 dimetros anapaesticos fecit. — V. 6. *δάφναισι*, B *δάφναισοι*. — *πάϊς* Schneidewin, vulgo *παῖς*. In ed. 2 v. 5 et 6 in unum coniunxi scripsique *ποσὶν Διὸς παῖς*.

10. [9.] 978

Sch. Apoll. Rh. I 211: *Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Γηρυονίδι καὶ νῆσόν τινα ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει Σαρπηδονίαν φησίν.*

III. ΚΕΡΒΕΡΟΣ.

11. [11.]

Pollux X 152: *Ἀρύβαλλος δὲ ἐπὶ τοῦ συσπάστου βαλαντίου ἐν Ἀντιφάνους Αὑτοῦ ἐρῶντι καὶ ἐν τῷ Στησιχόρου Κερβέρῳ.* Cf. Bekk. An. I 443, 23 (ubi *ἀρίβ.*), Suid. v. *Ἀρίβαλλος*.

IV. ΚΥΚΝΟΣ.

12. [12.]

Sch. Pind. Ol. X 19: *Ἐτράπη δὲ καὶ ὑπεχώρησεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Κύκνον μάχῃ ὁ μέγιστος Ἡρακλῆς, παρορμήσαντος Ἄρεος τὸν Κύκνον· ἐμαχέσατο δὲ Ἡρακλῆς, ὅτι κακόξενος ἦν Κύκνος υἱὸς τοῦ Ἄρεος, καὶ ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν ἀπεκαρατόμει τοὺς παριόντας, ναὸν τῷ Ἄρει βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν οἰκοδομῆσαι, καὶ αὐτῷ παριόντι ἐπιβουλεῦσαι ἠθέλησε· συστάσης οὖν αὐτοῖς μάχης, ἔφυγε δείσας Ἡρακλῆς, συμβαλλομένου Ἄρεος τῷ παιδὶ Κύκνῳ, ἀλλ' ὕστερον αὐτὸν μόνον γενόμενον ἐνίκησεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἀπέκτεινε· Στησίχορος ἐν ἐπιγραφομένῳ Κύκνῳ ἱστορεῖ.*

V. ΣΚΥΛΛΑ.

13. [14.]

Sch. Apoll. Rh. IV 828: *Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι.* Ita vulgo legitur, ac similia tradunt Cram. An. Par. III 479, 14. Eust. Od. 1714, 34. Eudoc. 377. Sed cod. Laur. *ἐν τῇ Σκύλλῃ εἴδους τινὸς Λαμίας* exhibet, mihi *Εἰδοῦς τινὸς Λαμίας* scribendum videtur, ut secundum Stesichorum Eidothea, quam Aeschylus quoque in Proteo et Euripides in Helena *Εἰδὼ* appellant, Scyllae fuerit mater.

VI. ΣΥΟΘΗΡΑΙ.

14. [15.]

. . . . – –́ ⏑ – ⏑̄
–́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏓

Fr. 14. Athen. III 95 D: *Στησίχορός τέ φησιν ἐν Συοθήραις·*

. . . Κρύψαι δὲ ῥύγχος
ἄκρον γᾶς ὑπένερθεν.

VII. ΕΥΡΩΠΕΙΑ.

15. [16.]

Sch. Eurip. Phoen. 670: Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ·] ὁ μὲν Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ (Εὐρωπία AC, εὐρωπ M) τὴν Ἀθηνᾶν ἐσπαρκέναι τοὺς ὀδόντας φησίν.

VIII. ΕΡΙΦΥΛΑ. 979

16. [18.]

Sext. Empir. adv. Math. I 261 (p. 658 ed. Bekk.): Οἱ ἱστορικοὶ τὸν ἀρχηγὸν ἡμῶν τῆς ἐπιστήμης Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσθαι λέγουσιν, οὐκ ἀρκούμενοι τῷ ψεύσματι, ἐν ᾧ καὶ ποικίλως αὐτὸ μεταπλάττουσι· Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλῃ εἰπών, ὅτι τινὰς τῶν ἐπὶ Θήβαις πεσόντων ἀνιστᾷ (ὁ Ἀσκληπιός). Paulo accuratius Apollod. III 10, 3: Εὗρον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ (sic recte Sevinus, v. ὡς δὲ Στ. φησιν Ἐριφύλην). Cf. schol. Pind. Pyth. III 96: Στησίχορος δὲ (κεραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν addit Osann) ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ. et schol. Eurip. Alcest. v. 2. Denique Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 52 ed. Gompertz (Vol. Herc. coll. nova II 131): Ἀσκληπιὸν δὲ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ὡς μὲν . . . . (ὡς δ' ἐ)ν Ἐριφύλῃ Σ(τησίχορ)ος, ὅτι Κα(πανέα καὶ Λυ)κοῦρ(γον) i. e. ἀνέστησεν.

*17. [72.]

– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑

Πάτρω' ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα.

Κρύψαι κτλ. ubi B ἄκραν, Dindorf κρύψε coniecit. Denique Meineke ἐν Συοθήρᾳ edidit, sed postea ipse improbavit, ac numerus pluralis recte se habet. De apri Calydonii caede cogitavit Heyne, sed Graeci multa de apris ingentibus fabulati sunt, itaque in antiquis vasculorum picturis saepe visuntur aprum venantes heroum nominibus adscriptis.

Fr. 17. Eustath. 316, 16: Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφούς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς μάτρωας ἔφη. Στησίχορος δὲ πάτρωα τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον εἶπεν, ἔνθα παρ' αὐτῷ Ἀμφίλοχος ἔφη τό· Πάτρωα κτλ. Μελάμπους γάρ, οὐ Ἀντιφάτης, οὐ Οἰκλῆς, οὐ Ἀμφιάραος, ὅθεν Ἀμφίλοχος. Haec ex Aristophane petita sunt, quae in arctum redacta sunt ap. Miller Misc. 431: Στησίχορος δὲ τοὺς τοῦ πατρὸς (γονέας ἔφη) πάτρωας.

IX. ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.

*18. [24.]

— ⏑́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — ⏑́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ —, — ⏑́ ⏑ ⏑ — ⏒

Ὤικτειρε γὰρ αὐτὸν ὕδωρ αἰεὶ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

19. [28.]

Pausan. X 27, 2: *Εἰς δὲ Ἑκάβην Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι ἐποίησεν, ἐς Λυκίαν ὑπὸ Ἀπόλλωνος αὐτὴν κομισθῆναι.*

IX. *ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.* Hoc carmen respicit Dio Chrysost. Or. II 33: *Στησιχόρου δὲ καὶ Πινδάρου ἐπεμνήσθη, τοῦ μὲν ὅτι μιμητὴς Ὁμήρου γενέσθαι δοκεῖ καὶ τὴν ἅλωσιν οὐκ ἀναξίως ἐποίησε τῆς Τροίας κτλ.* — Qui tabulam Iliacam confecit, in Troiae excidio se Stesichorum secutum esse profitetur: *ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ ΚΑΤΑ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΝ*, neque est, cur fidem abrogemus artifici, qui Stesichori quam cyclicorum poetarum maluit vestigia premere, quandoquidem Himeraeus poeta Aeneam ex Troiae incendio servatum Italiae oram petere fecit, hinc in tabula est *Αἰνείας σὺν τοῖς ἰδίοις ἀπαίρων εἰς τὴν Ἑσπερίαν*: nam Stesichorum hoc Aeneae iter testificatum esse, fidem omnino facit artificis professio, quamvis alii auctores desint. Sed in singulis rebus qua fide Stesichori vestigia secutus sit artifex, non satis est compertum: licuit enim illi ex aliis poetis addere quae praetermiserat melicus, vel negligere, quae Stesichorus enarraverat. Vir armatus mulierem gladio petens prope Veneris fanum ut interpretes tabulae putant Menelaus est, fugientem Helenam persecutus, ut poenas repetat: satis illi quidem probabiliter, quamvis nomina non sint adscripta: iam in antiquissimo artis monumento in Cypseli arca visebatur, ut Pausan. V 18, 3 refert: *Μενέλαος θώρακά τε ἐνδεδυκὼς καὶ ἔχων ξίφος ἔπεισιν Ἑλένην ἀποκτεῖναι δῆλα ὡς ἁλισκομένης Ἰλίου*, idque facinus narravit Lesches et postea Ibycus, non Stesichorus, qui finxit Achivos ultionis cupidos lapides in Helenam coniicere, vid. fr. 25: plane autem incredibile Stesichorum ita exaggeravisse, ut Helena bis gravissimum discrimen effugeret, neque licet hoc perfugio uti, Stesichorum Menelai ultionem in Ilii excidio, Achivorum iram in Nostis enarravisse, nam schol. Eurip. Orest. (vide fr. 25) dilucide testatur hunc poetam Menelai impetum silentio praetermisisse neque Leschae exemplum secutum esse. — Dixerunt de necessitudine, quae inter Stesichori carmen et tabulam Iliacam intercedat, Welcker Opusc. I 180 seq. et in Annal. Inst. Arch. I 233 seq. (alte Denkm. II 190 seq.) et O. Jahn Griech. Bilderchroniken 32 seq., qui quidem artificem quod professus est religiose exsecutum esse censent, alii seorsim sentiunt, velut Preller, Nissen, Fricke (vid. Michaelis in adnot. ad Iahnii librum p. 38), adde etiam Schreiber in Herm. X 305 seq.

Fr. 18. Athen. X 456 F: *Ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειόν, διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις, ὡς καὶ Στησίχορός φησιν· Ὤικτειρε κτλ.* Cf. Eust. 1323, 57, ubi *δ' αὐτὸν* et *Διὸς κούροις* legitur. — *αἰεί*, vulgo *ἀεί*.

20. 980

Sch. Eurip. Andr. 10: *Στησίχορος μέντοι ἱστορεῖ* (Cobet *Στησίχορον . . . ἱστορεῖν*), *ὅτι τεθνήκοι* (*ὁ Ἀστυάναξ*), *καὶ τὸν τὴν Πέρσιδα συντεταχότα . . . ποιητήν, ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ τείχους ῥιφείη.*

21. [30.]

Paus. X 26, 1: *Κλυμένην μὲν οὖν Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι κατηρίθμηκεν ἐν ταῖς αἰχμαλώτοις.*

22. [31.]

Paus. X 26, 9: *Μέδουσα δὲ κατέχουσα ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις τὸν ὑποστάτην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κάθηται· ἐν δὲ ταῖς Πριάμου θυγατράσι ἀριθμῆσαι ἄν τις καὶ ταύτην κατὰ τοῦ Ἱμεραίου τὴν ᾠδήν.*

23. [33.]

Harpocr. p. 104: *Καθελών, ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας· ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι* (Bekker *Ἰλιοπερσίδι*, libris non addicentibus, neque forma *Ἰλιόπερσις*, quamquam rationem habet, tuetur Athen. XIII 610 c aut Suidas v. *Ἰοφῶν*) *καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ.* Eadem Phot. 122 1, Suid. v. *καθελών*, Zonar. 1165, sed carminis titulo omisso. Utitur Harpocration poetarum testimoniis ut legis Atticae verba *ἐν ὁδῷ καθελὼν* explanaret, de quibus verbis dixi in Philol. XXXII p. 669 seqq. Sophoclis Eumelus praeter hunc locum tantum ab Hesychio *ἀσάμινθος* adhibetur, sed Sophocli puto vindicandum, quod Et. M. p. 797, 85 sine poetae nomine legitur: *Φοιβανάτω δέ τις ἀσάμινθον.*

24. [26.]

Athen. XIII 610 C: *Ἐὰν μέν τίς σου πύθηται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δούριον ἵππον ἐγκατακλεισθέντες, ἑνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα, καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στησιχόρου, σχολῇ γάρ, ἀλλ' ἐκ τῆς Σακάδα τοῦ Ἀργείου Ἰλίου πέρσιδος, οὗτος γὰρ παμπόλλους τινὰς κατέλεξεν.* Cf. Eust. p. 1698: *Φασὶ δὲ τοὺς εἰς αὐτὸν καταβάντας τινὲς μέν, ὧν καὶ Στησίχορος, ἑκατὸν εἶναι.* Eudoc. 125. 461.

*25. [27.]

Sch. Eurip. Or. 1287: *Ἆρα εἰς τὸ τῆς Ἑλένης κάλλος βλέψαντες οὐκ ἐχρήσαντο τοῖς ξίφεσιν; οἷόν τι καὶ Στησίχορος ὑπο-*

γράφει περὶ τῶν καταλεύειν αὐτὴν μελλόντων· φησὶ γὰρ ἅμα τῷ τὴν ὄψιν αὐτῆς ἰδεῖν αὐτούς, ἀφεῖναι τοὺς λίθους ἐπὶ τὴν γῆν.

X. ΕΛΕΝΑ. ΠΑΛΙΝΩιΔΙΑ.

*26. [74.] 984

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ . . . .

X. *ΕΛΕΝΑ. ΠΑΛΙΝΩιΔΙΑ.* Constat Stesichorum, cum in carmine quaedam de Helena dixisset, quae heroinae probro viderentur esse, postea alio carmine haec retractavisse, unde παλινῳδία dici solitum. Sed in quo carmine ista ignominia facta sit Helenae, non est memoriae proditum: plerique ad *Ilii excidium* revocant, in quo carmine Helenae nomen silentio praetermittere non licuit, et fr. 25 plane testatur: Geel, quem ego antea secutus sum, *Orestiae* exordium offensioni fuisse censuit: at peculiare fuisse carmen, quod Helenae iram excitavisse creditum est, arguit Isocr. in Helenae encomio 64: ἐνεδείξατο δὲ (Ἑλένη) καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν. ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς (hoc add. ΔΓ, vulgo deest) ᾠδῆς ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερημένος, ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς τὴν καλουμένην παλινῳδίαν ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε. Welcker verbis ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς prima rudimenta artis Stesichoreae notari ratus omnino non audiendus, neque si Stesichorus in Orestia vel in Ilii excidio vel alio quo carmine heroinam laesisset, conveniens foret τῆς ᾠδῆς, quibus verbis carmen Helenae memoriae destinatum significatur, i. e. *Helena*, ut Bakhuizen van den Brink (Symb. litt. V 140) quamvis dubitanter suspicatus est, cui alii assensi sunt. Hoc carmen quod Athenaeus et schol. Theocriti nominatim adhibent, licuit Isocrati in encomio Helenae nude τὴν ᾠδὴν dicere, quemadmodum Pausan. (vid. fr. 22) scripsit κατὰ τοῦ Ἱμεραίου τὴν ᾠδὴν i. e. Ἰλίου πέρσιν, praesertim cum tunc omnibus esset notum, quo carmine poeta Helenam laesisset. Atque etiam nunc supersunt Stesichorea, quae potissimum ad Helenae ignominiam pertinere visa sunt, servata a schol. Eurip. Orest. 249, quae cum antea propter numerorum similitudinem Orestiae adscripsissem, nunc ad Helenam refero, a cuius carminis numeris, ut fr. 29 arguit, hi versus haudquaquam abhorrent: facile autem apparet haec verba, quae gravi opprobrio obruunt Helenam (τρίγαμον et λιπεσάνορα dixerat poeta), ad carminis primordium pertinere itaque plane convenit, quod Isocrates scripsit ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς. Secutus est Stesichorus ut solet Hesiodum (vid. versus Hesiod. ap. Schol. Eurip.), sed ille satis habuit tres Tyndarei filias pariter διγάμους appellare, auxit Stesichorus contumeliam, Helenae tertium matrimonium exprobrans: itaque non dubitavi huc revocare fr. 27, ubi Theseus virginem Helenam Aphidnas deduxisse dicitur. Deinde poeta Helenae et Menelai nuptias copiose, ut videtur enarravit, denique eandem narravit Paridis amore captam maritum deseruisse, unde belli Troiani incendium sit exortum: neque enim poterat hoc silentio praetermitti, cum in exordio carminis mulier trium virorum dicta esset heroina: quare huc rettuli fr. 28. Itaque Stesichori hoc carmen nuptias Helenae enarrabat.

Οὕνεκα Τυνδάρεος
ῥέζων ποτὲ πᾶσι θεοῖς μούνας λάθετ' ἠπιοδώρω

Postea Stesichorus, ut sarciret iniuriam, qua affecisse quamvis invitus videbatur Helenam, scripsit *Παλινῳδίαν*. Klein aliique Palinodiam carmen non diversum censent ab eo, quod *'Ελένα* inscriptum fuit, quibus non debebam suffragari. Secernit ab Helena Palinodiam praeter alios Lehrs Aufs. 28 seq., sed quod Palinodiae consilium illustraturus Pindari exemplo utitur, non vidit se plane disparia componere. Palinodiam peculiare fuisse carmen satis superque testificantur Plato, Isocrates, alii, et Isocrates quidem planissime segregat a priore carmine (*ἡ ᾠδή*, i. e. *'Ελένα*), quod *τὴν ἔμπροσθεν ᾠδὴν* Maximus Tyrius, *τὸν πρότερον λόγον* appellat Philostratus, vicissim Dio Chrys. Palinodiam *τὴν ὕστερον ᾠδὴν* dicit: item proletariis scriptoribus, velut Suidae et Schol. Aristid., illud *ψόγος 'Ελένης*, hoc *ἐγκώμιον* (*ἔπαινος*) *'Ελένης* dicitur. Grammatici veteres, qui Stesichori carmina recensuerunt, composuerunt ut par est utrumque carmen, ut *Helena* esset prior liber (*τὸ πρῶτον τῆς 'Ελένης* fr. 31), Palinodia posterior.

Quod Stesichorus, ut Helenam ab infamia liberaret, simulacrum tantum heroinae a Paride Troiam abductum esse fabulatus est, fortasse hic quoque Hesiodum auctorem sequitur, siquidem vera tradit schol. Lycophr. 832: *πρῶτος 'Ησίοδος περὶ* (sive *παρὰ*) *τῆς 'Ελένης τὸ εἴδωλον παρήγαγε*, ubi scribendum videtur *'Ησίοδος π ε ρ ι ό δ ῳ γ ῆ ς* i. e. tertio libro Catalogi, cf. Strabo VII 203: quo amplissimo thesauro fabularis memoriae multum usus est Stesichorus. Alii aliter corrigunt, velut Geel *περὶ τῆς 'Ελένης λέγων*, Bücheler *περὶ* delendum censet, denique Markscheffel, cui alii assensi sunt, *Hesiodi* nomini substituit Stesichoreum, quae coniectura in promptu est, praesertim cum schol. Lyc. Hesiodo adiunxerit Herodotum Stesichori nomen reticens.

Quae de Stesichori oculorum lumine amisso et reciperato tradita sunt, magis magisque amplificata et exornata esse constat: unus Ptolemaeus Heph. ap. Photium Bibl. CXC p. 149 B ed. Bekk. ficta haec omnino contendit, ipse nova et incredibilia commentus: *'Αρχέλαος δὲ ὁ Κύπριος Στησιχόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ 'Ελένην 'Ιμεραίαν ἐρωμένην γενέσθαι, Μικύθου θυγατέρα· ἀποστᾶσαν δὲ Στησιχόρου καὶ πρὸς Βούπαλον πορευθεῖσαν ἀμυνόμενον τῆς ὑπεροψίας τὸν ποιητὴν γράψαι, ὡς* (hoc add. A, vulgo deest) *'Ελένη ἑκοῦσα ἀπῆρε· ψευδῆ δὲ τὸν περὶ πηρώσεως εἶναι λόγον.* ubi cum vocula *ὡς* excidisset, visus est nebulo iste versiculum Stesichori testimonii loco adscribere vel potius finxisse, verum ab hoc quidem crimine liberandus; nam nihil aliud quam summam Helenae Stesichoreae tribus his verbis comprehendit. Nostra memoria plerique fidem denegant anilibus ut opinantur fabulis de caecitatis periculo, quod feliciter evaserit poeta: mihi secus videtur: eadem fere expertus postea alius poeta, cui *Thormod* nomen, ubi somnio monitus contumeliam qua Islandicam virginem affecerat resarcivit, oculorum usum denuo nactus: cf. Weinhold Altnord. Leben 340.

Fr. 26. Schol. Eurip. Orest. 249: *Στησίχορός φησιν, ὡς θύων τοῖς θεοῖς Τυνδάρεως 'Αφροδίτης ἐπελάθετο· διὸ ὀργισθεῖσαν τὴν θεὸν διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν· ἔχει δὲ ἡ χρῆσις οὕτως* (om. M.)· *ο ὕ ν ε κ α κτλ.* — V. 1. *Τυνδάρεος* Schneidewin, legebatur *Τυνδάρεως*, contra Cobet nuper apud Homerum *Τυνδάρεω* pro *Τυνδαρέου* revocandum censuit. — V. 2. *ποτὲ πᾶσι* scripsi, sive *ποθ' ἅπασι* malis, *πᾶσι* M, *ἅπασι* ABI, sed ABM pro *οὕνεκα* exhibent *οὕνεκά ποτε*, hac scriptura usus hic *ποτὲ* inserui. Schoemann *ἅμα πᾶσι* scripsit. — *μούνας* scripsi, A *μόνας*, BMI *μιᾶς*.

Κύπριδος· κείνα δὲ Τυνδαρέου κόραις
χολωσαμένη διγάμους τε καὶ τριγάμους τίθησιν
καὶ λιπεσάνορας.

*27. [21.]

Pausan. II 22, 6: *Πλησίον δὲ τῶν Ἀνάκων Εἰλειθυίας ἐστὶν ἱερόν, ἀνάθημα Ἑλένης, ὅτε σὺν Πειρίθῳ Θησέως ἀπελθόντος εἰς Θεσπρωτοὺς Ἄφιδνά τε ὑπὸ Διοσκούρων ἑάλω καὶ ἤγετο εἰς Λακεδαίμονα Ἑλένη· ἔχειν μὲν γὰρ αὐτὴν λέγουσιν ἐν γαστρί, τεκοῦσαν δὲ ἐν Ἄργει καὶ τῆς Εἰλειθυίας ἱδρυσαμένην τὸ ἱερόν, τὴν μὲν παῖδα, ἣν ἔτεκε, Κλυταιμνήστρᾳ δοῦναι, συνοικεῖν γὰρ ἤδη Κλυταιμνήστραν Ἀγαμέμνονι· αὐτὴν δὲ ὕστερον τούτων Μενελάῳ γήμασθαι. Καὶ ἐπὶ τῷδε Εὐφορίων Χαλκιδεὺς καὶ Πλευρώνιος Ἀλέξανδρος, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος κατὰ ταὐτά φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν.* Cf. quae dixit Meineke ad Euphor. fr. 61: *οὕνεκα δή μιν Ἶφι βιησαμένη Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ.* Ad *Helenam* haec revocavi, quae vel *Ilii excidio* vel *Orestiae* attribuuntur.

*28. [20.]

Schol. Hom. Il. *B* 339: *Τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀρίστων ἐπὶ μνηστείαν τῆς Ἑλένης παρόντων διὰ τὸ γένος καὶ τὸ κάλλος, Τυνδάρεως ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὥς τινές φασι, φυλασσόμενος μή ποτε ἕνα αὐτῶν προκρίνας τοὺς ἄλλους ἐχθροὺς ποιήσηται, κοινὸν αὐτῶν ἔλαβεν ὅρκον, ἦ μὴν τῷ ληψομένῳ τὴν παῖδα ἀδικουμένῳ περὶ αὐτὴν σφόδρα πάντας ἐπαμυνεῖν. Διόπερ Μενελάῳ αὐτὴν ἐκδίδωσι· καὶ μετ' οὐ πολὺ ἁρπασθείσης αὐτῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἐκοινώνησαν τῇ στρατείᾳ διὰ τοὺς γενομένους ὅρκους. Ἱστορεῖ Στησίχορος.* Referunt ad *Ἰλίου πέρσιν*, equidem *Helenae* adscripsi, cum antea Orestiae reliquiis adiecissem.

29. [46.] 982

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

— *λάθετ'*, BI *λάθετο*, A *ληθτ'*, M *ἐπελάθετο*. — V. 3. *Τυνδαρέου* scripsi, legebatur *Τυνδάρεω*, nisi *Τυνδάρευς* malis, Schneidewin *Τυνδάρηο*. — *κόραις* A, *κούραις* BI, *κούρας* M. — V. 4. *χολωσαμένα* Kleine, v. *χολωσαμένη*. — *διγάμους τε καὶ τριγάμους*, Hartung *διγάμους τριγάμους τε*. — V. 5. *λιπεσάνορας*, A *λειπεσάνορας*, BI *λιπεσήνορας*, M *λιπεσιόρας*, unde Schneidewin *λιπεσάορας*. Olim *λιπεσάνορας ἔμμεν* scripsi, ut versum redintegrarem, sed poeta fortasse logaoedico colo usus est. — Blomfield, Welcker, alii hos versus ad *Ἰλίου πέρσιν* rettulerunt. Geel *Orestiae* tribuit, quem antea secutus sum, nunc *Helenae* adscripsi.

Πολλὰ μὲν Κυδώνια μᾶλα ποτέρριπτον ποτὶ δίφρον ἄνακτι,
πολλὰ δὲ μύρσινα φύλλα
καὶ ῥοδίνους στεφάνους ἴων τε κορωνίδας οὔλας.

30. [47.]

Athen. X 451 D: *καὶ Στησίχορος δὲ ἐν Ἑλένῃ λιθαργύρεον* (sic L, *λιθαργύριον* PV, *λυθαργύρεον* B) *ποδονιπτῆρα ἔφη.*

31. [51.] 983

Argum. Theocr. XVIII: *τοῦτο τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται Ἑλένης ἐπιθαλάμιος· καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ* (Cant. *τοῦν*) *πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου*, ubi *ἐπιθαλαμίου*, quod ex proximo versu male repetitum, delendum (id quod Büchelerum occupavisse nunc video), et om. 4. 5. 6 et ut vid. Gen. Cant. Quemadmodum Orestiae, ita etiam Helenae complures fuerunt libri, vide supra. Fide indignus cod. M, in quo scriptum: *τινὰ δ' εἴληπται ἐκ τοῦ ἐπιθαλαμίου Στησιχόρου τοῦ εἰς τὴν Ἑλένην.* Fieri potest, ut Stesichorus eiusmodi cantilenam Helenae inseruerit, sed hoc haud dubie Triclinii est *αὐτοσχεδίασμα*, cuius scholia in isto libro leguntur, qui grammaticus hic quoque antiquum obtinet, velut confidenter ad Theocr. XVII 124 Homero adscripsit, quae sunt Mnasalcae, ut Ahrens censet, vel Callimachi epigr. 35, 1 ut mihi videtur.

ΠΑΛΙΝΩιΔΙΑ.

32. [44.] 980

– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – ⏑́ ∧ –
– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Οὐκ' ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος·

Fr. 29. Athen. III 81 D: *Κυδωνίων δὲ μήλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένῃ οὕτως· πολλὰ μὲν κτλ.* — V. 1. *Κυδώνια*, P *κυδώνεια*. — *ποτέρριπτον* scripsi, *ποτερρίπτουν* PL, *ποτ' ἐρρίπτουν* V, *τότ' ἐρρίπτουν* Blomfield, *ποτερρίπτευν* Schneidewin. — V. 2. *μύρσινα* Schneidewin, *μύρεινα* AB, *μύρρινα* PVL. — V. 3. *στεφάνους* add. PL, om. V. — Helenae nuptias et Menelai describi apparet, quas poeta multis versibus illustravisse videtur, cf. fr. 31.

Fr. 32. Plato Phaedr. 243 A: *Ἔστι δὲ τοῖς ἁμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρμὸς ἀρχαῖος, ὃν Ὅμηρος μὲν οὐκ ᾔσθετο, Στησίχορος*

οὐδ' ἔβας ἐν ναυσὶν εὐσέλμοις, 981
οὐδ' ἵκεο πέργαμα Τροίας.

δέ. τῶν γὰρ ὀμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν, οὐκ ἠγνόησεν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἀλλ' ἅτε μουσικὸς ὢν ἔγνω τὴν αἰτίαν καὶ ποιεῖ εὐθύς· Οὐκ κτλ. καὶ ποιήσας δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινῳδίαν παραχρῆμα ἀνέβλεψεν. — V. 1. *οὐκ ἔστ'*, DN *οὐκέτ'*. — *λόγος* libri, vulgo *ὁ λόγος*. Hunc v. afferunt Athen. XI 505 B. Maxim. Tyr. XXVII init. Dionys. Hal. Ep. I ad Ammaeum c. 3. Philostr. vit. Apoll. VI 11 p. 246 ubi *ἔστιν* et *ὁ λόγος* legitur, denique Cic. ad Att. IX 12, ubi *οὗτος* om. — V. 2. 𝔄 *οὐδὲ βὰς*, Γ *κυσὶν*, N *εὐσεάμοις*, Σ *ἐϋσέλμοις*. — *ναυσὶν* Naeke, libri *νηυσὶν*. — *εὐσέλμοις*, Rossbach *εὐσέλμοισιν*. — V. 3. *ἵκεο*, Γ *ἵκου* ex corr. — Hi tres versus legebantur in exordio carminis nobilissimi, quod vulgo *Παλινῳδία* vocabatur: sed consentaneum est, nonnulla praegressa esse. Poeta videtur orsus esse: *dicunt Helenam amore Alexandri captam Troiamque abductam esse:* haec retractaturus subiecit *οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος*. Deinde Stesichorus spreta pervagata fama narravit Troes Helenae tantum imaginem secum abduxisse, vid. Aristid. II 72: *ἀλλ' οὕτως ὥσπερ εἴδωλον ῥητορικῆς ἀπειληφὼς ἐπὶ τούτῳ σπουδάζειν, αὐτῆς δ' οὐδ' ἅπτεσθαι, ὥσπερ οἱ Στησιχόρου Τρῶες, οἱ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες ὡς αὐτήν*, unde versum Stesichoreum finxit Tzetzes Lycophr. 113 (id quod etiam Geel recte vidit): *λέγουσιν γὰρ ὅτι διερχομένῳ Ἀλεξάνδρῳ δι' Αἰγύπτου ὁ Πρωτεὺς Ἑλένην ἀφελόμενος εἴδωλον Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε καὶ οὕτως ἔπλευσεν ἐς Τροίαν, ὥς φησι Στησίχορος· Τρῶες* (Par. C Vit. 1 Ciz. add. *γὰρ*) *οἳ τότ' ἴσαν* (sic Par. C Vit. 1 et Ciz., *ἦσαν* Par. D, *ἔσαν* vulgo) *Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες*. eadem repetit in Homericis p. 7 ed. Morelli. Aristide gravior auctor Plato Rep. IX 586 C: *Ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς.* Adde Dio Chrys. Or. XI 182: *Καὶ τὸν μὲν Στησίχορον ἐν τῇ ὕστερον ᾠδῇ λέγειν, ὅτι τὸ παράπαν οὐδὲ πλεύσειεν ἡ Ἑλένη οὐδαμόσε, ἄλλοι δέ τινες, ὡς ἁρπασθείη μὲν Ἑλένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, δεῦρο δὲ παρ' ἡμᾶς εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο.* Sed quomodo poeta novam hanc fabulam exornaverit, incompertum; vera Helena ubi terrarum fuerit, dum Graeci et Troiani propter simulacrum per decem annos pugnant, nescimus: neque enim fide dignus Schol. Aristid. III 150: *εἰς Στησίχορον αἰνίττεται· λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι ἐλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου τῆς Φάρου ἀφῃρέθη παρὰ τοῦ Πρωτέως τὴν Ἑλένην καὶ εἴδωλον αὐτῆς ἐδέξατο* (sic BC, similia AC); eadem refert Eudocia 35 et 329. Aristides autem nihil aliud dixit I 212 nisi: *ἀλλ' ὥσπερ τῶν ποιητῶν φασί τινες τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης τὸ εἴδωλον λαβεῖν, αὐτὴν δὲ οὐ δυνηθῆναι.* Facile apparet ea, quae schol. Arist. refert, adversa fronte pugnare cum Stesichori versibus. Poeta, postquam Helenae memoriam a gravissimis probris liberavit, videtur Castoris et Pollucis pacem imploravisse; hinc Horat. Epod. 17, 42: *Infamis Helenae Castor offensus vicem, Fraterque magni Castoris, victi prece Adempta vati reddidcre lumina.* Helenae igitur fratres ferebantur poenas a poeta repetivisse, qui cum Castorum iram placavisset, visum recuperaverit. Fortasse ex Palinodia praeterea depromptum fr. 46 ut conieci. Ipse poeta utrum in hoc carmine oculorum aegritudinis meminerit necne, in medio relinquendum. Memorant grave hoc discrimen antiquissimi testes Plato et Isocrates. Postea res, quo magis mira videretur, fabulis exornata, vid. Pausan. III 19, 11: *ὃν δὲ οἶδα λέγοντας Κροτωνιάτας περὶ Ἑλένης λόγον, ὁμολογοῦντας δέ σφισι καὶ Ἱμεραίους,*

XI. ΝΟΣΤΟΙ. 983

33. [34.]

Pausan. X 26, 1: *Ὡσαύτως δὲ καὶ Ἀριστομάχην ἐποίησεν ἐν Νόστοις* (*Στησίχορος*) *θυγατέρα μὲν Πριάμου, Κριτολάου δὲ γυναῖκα εἶναι τοῦ Ἱκετάονος*. Cf. de *Νόστοις* Tzetz. Posthomer. 750 et Phalar. Epist. 9.

XII. ΟΡΕΣΤΕΙΑ.

34. [38.]

Gramm. Bekk. An. II 783, 14: *Στησίχορος δὲ ἐν δευτέρῳ Ὀρεστείας τὸν Παλαμήδην λέγει εὑρηκέναι* (*τὰ στοιχεῖα*). Cf. ib. 786, 11 et Cram. An. Ox. IV 318, 19.

ἐπιμνησθήσομαι καὶ τοῦδε· ἔστιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ νῆσος κατὰ τοῦ Ἴστρου τὰς ἐκβολὰς Ἀχιλλέως ἱερά. ὄνομα μὲν τῇ νήσῳ Λευκή, περίπλους δ' αὐτῇ σταδίων εἴκοσι, . . . ἐς ταύτην πρῶτος ἐσπλεῦσαι λέγεται Κροτωνιάτης Λεώνυμος· πολέμου γὰρ Κροτωνιάταις συνεστηκότος πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρούς, τῶν Λοκρῶν κατὰ οἰκειότητα πρὸς Ὀπουντίους Αἴαντα τὸν Ὀϊλέως ἐς τὰς μάχας ἐπικαλουμένων, ὁ Λεώνυμος Κροτωνιάταις στρατηγῶν ἐπῄει τοῖς ἐναντίοις κατὰ τοῦτο, ᾗ προτετάχθαι σφίσι τὸν Αἴαντα ἤκουε. τιτρώσκεται δὴ τὸ στέρνον καὶ (ἔκαμνε γὰρ ὑπὸ τοῦ τραύματος) ἀφίκετο ἐς Δελφούς· ἐλθόντα δὲ ἡ Πυθία Λεώνυμον ἀπέστελλεν ἐς νῆσον τὴν Λευκήν, ἐνταῦθα εἰποῦσα αὐτῷ φανήσεσθαι τὸν Αἴαντα καὶ ἀκέσεσθαι τὸ τραῦμα· χρόνῳ δέ, ὡς ὑγιάνας ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς Λευκῆς, ἰδεῖν μὲν ἔφασκεν Ἀχιλλέα, ἰδεῖν δὲ τὸν Ὀϊλέως καὶ τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα, συνεῖναι δὲ καὶ Πάτροκλόν σφισι καὶ Ἀντίλοχον· Ἑλένην δὲ Ἀχιλλεῖ μὲν συνοικεῖν, προστάξαι δέ οἱ πλεύσαντι ἐς Ἱμέραν πρὸς Στησίχορον ἀγγέλλειν, ὡς ἡ διαφθορὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξ Ἑλένης γένοιτο αὐτῷ μηνίματος· Στησίχορος μὲν ἐπὶ τούτῳ τὴν παλινῳδίαν ἐποίησεν (de Leonymo Crotoniata vid. Meineke Poet. com. II 1228 seqq.). Cum Pausaniae hac narratione inprimis conferas Conon. ap. Phot. Bibl. p. 133 et Hermiam ad Plat. Phaedr. 99 et 102. Abusus his Holm Hist. Sic. I 166 incredibilia de Stesichoreo Helenae carmine commentus est. — Multi praeterea Palinodiam Stesichori, quam proverbii loco adhibere solebant, respiciunt, velut Aristid. I 430. II 364 et Schol. Aristid. III 183. Bachmann Anecd. I 327, 1. Boissonade An. Nov. 297. Dio Chrys. Or. II p. 22. Eudoc. 385. Eustath. 849, 47. Et. M. 648, 40. Galen. XI p. 195. Himer. Or. XXII 5. Horat. Epod. 17, 42 ibique Schol. Addc Schol. Cruq. ad Od. I 16. Irenaeus adv. Haer. I 22. Origen. (Hippolyt.) adv. Haer. VI 19. Liban. Epist. 841. Lucian. Ver. Hist. II 15. pro imagin. 15. Muratori Anecd. 314. Ovid. Art. Am. III 49. Phot. Bibl. 437 A. Plato Epist. III 320 A. Suidas v. *Στησίχορος*. Tertullian. de anim. c. 46. — De Stesichori Palinodia dixerunt Welcker Opusc. I 208 seqq., G. Hermann in praef. edit. Helenae Euripideae, Fritzsche ad Aristoph. Thesmophor. v. 946, Geel in Museo Rhenano VI p. 1 (anni 1839), Bakhuizen van den Brink in Symbolis Batavorum litterariis V p. 119 seqq., de Duhn de Menelai itinere Aegyptio p. 36 seq., quae singulatim examinare non est huius loci.

XII. *Orestia.* Confer Athen. XII 513 A: *Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην.*

*35. [96.]

⏑́ ⏑ ⏑ – (⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ –) ⏑ ⏑ –
– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Μοῦσα, σὺ μὲν . . . . μετ' ἐμοῦ
κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας καὶ θαλίας
μακάρων.

*36. [75.] 984

. . ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

* * * *Ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών.*

Fr. 35. Aristoph. Pac. v. 775: *Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ' ἐμοῦ | τοῦ φίλου χόρευσον | κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας | καὶ θαλίας μακάρων· σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.* ubi Schol.: *Μοῦσα σὺ μὲν πολέμου*] *τὸ χ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρου· αὕτη δὲ πλοκή ἐστι καὶ ἔλαθεν· σφόδρα δὲ γλαφυρὸν εἴρηται, καὶ ἔστι Στησιχόρειος* (Ald. *στησιχόρειον*). Scholion graviter vitiatum, cum librarius adnotationes margini adscriptas et dispersas temere conglutinavisset. Pro *πλοκή* hic et infra v. 800 scribendum *παραπλοκή*, quo vocabulo utuntur rhetores, si pedestri orationi poetae verba inseruntur et accommodantur, vid. Hermog. *περὶ ἰδεῶν* II p. 362 seq. Sp. Ad eundem modum hic comicus poeta Stesichori versibus utitur, itaque legendum *αὕτη δὲ πλοκή ἐστι Στησιχόρειος*. Sed Stesichori locus cum fuerit nobilis, nullo pacto *καὶ ἔλαθεν* dici potuit: possis ad *ἀλλαγὴν μέτρου* referre, nam Aristophanes numeros immutavit, cum encomiologico genere ithyphallicum copulans, sed qui Stesichoreos modos tenebat, id facile animadverterit: itaque corrigo: *τὸ X* (haec nota non apta, erat opinor *Diple*) *πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρου· σφόδρα δὲ γλαφυρόν ἐστι καὶ ἐνῆρται Φαλλικόν*. Contra nota *X* convenit v. 777 ubi schol.: *Κλείουσα*] *ὅτι σύνηθες ἦν τοῖς παλαιοῖς ᾄδειν θεῶν τε καὶ ἡρώων γάμους. σημειοῦνται δὲ ταῦτα ὁ Μόχθος πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν.* quamquam haec adnotatio Apionis Stesichoreo commentario convenientior, quam Aristophaneo. — V. 1. *Μοῦσα* etiam fr. 44 legitur, rectene an secus incertum, equidem neque *Μῶσα* neque *Μοῖσα* restituere ausim, sed deinde *ἐμεῦ* scribendum. Et in primo quidem versu Aristophanis tantum Musae invocationem congruere cum Stesichoreo carmine existimo (Hartung Stesichoro etiam verba *πολέμους ἀπωσαμένη* tribuit), at v. 777 cum dimidio v. 778 integer petitus ex Stesichoro videtur. Est autem haud dubie ipsum hoc exordium Orestiae, sive prima stropha, cui plane respondet fr. 34, cf. etiam fr. 35.

Fr. 36. Schol. Aristoph. Pac. v. 800: *ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν ἑζομένη κελαδῇ*]: *Καὶ αὕτη πλοκὴ* (scr. *παραπλοκή*) *Στησιχόρειος· φησὶ γὰρ οὕτως· ὅταν κτλ.* Haud dubie est ex eodem Orestiae exordio, ubi poeta cum Musam invocat, commode mentionem facere potuit verni temporis. cf. etiam fr. 37. Fortasse versus tribus logaoedicis colis constabat ad hunc modum:

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

quemadmodum etiam Aristophanes in eodem Pacis cantico v. 785 item tria cola logaoedica coniunxit: *μήθ' ὑπάκουε μήτ' ἔλθῃς συνέριθος αὐτοῖς, ἀλλὰ νόμιζε πάντας.* Olim *ὅταν ἦρος ὡραίᾳ κελαδῇ χελιδών* proposui.

37. [39.]

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
ὑμνεῖν Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἁβρῶς ἦρος ἐπερχομένου.

38. 985

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 24 (Vol. Herc. Coll. nov. II 52): *Στη(σίχορο)ς δ' ἐν Ὀρεστεί(ᾳ κατ)ακολουθήσας (Ἡσιό)δῳ τὴν Ἀγαμέ(μνονος Ἰ(φιγένειαν εἶ(ναι τὴ)ν Ἑκάτην νῦν (ὀνομαζ)ομένην, (καὶ π)ερὶ . . . αιαν τὸν τά(φο)ν ε(ἶναι).* Nauck occupavit *Ἡσιόδῳ*, quod restitui, (in charta est *ΤΩ*,) vid. Pausan. I 43, 1: *Λέγουσι δὲ εἶναι καὶ Ἰφιγενείας ἡρῷον, ἀποθανεῖν γὰρ καὶ ταύτην ἐν Μεγάροις· ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἰφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρκάδων λεγόμενον, οἶδα δὲ Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἰφιγένειαν οὐκ ἀποθανεῖν, γνώμῃ δὲ Ἀρτέμιδος Ἑκάτην εἶναι.* 986
Novissima supplevit Sauppe (Philol. XXI 131), sed et ipsa restitutio verborum incerta, nam in charta est *ΑΙΑΝΡΗΤΑ . . ΝΕ*, neque verisimile est Stesichorum, qui Hesiodum secutus Iphigeniam in dearum numerum retulit, eius sepulcrum commemoravisse. Adde, quod etiam apud Hermionenses Iphigenia divinis colebatur honoribus, vid. Paus. II 35, 1: *καὶ Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν Ἰφιγενείας ἐστὶν ἱερόν.* Signum Iphigeniae in Dianae templo, quod Aeginae fuit, memorat idem VII 26, 5. Ceterum quod hic Iphigenia Agamemnonis filia dicitur, supra in Helena fr. 27 Thesei, haec diversorum carminum discrepantia nullam habet offensionem: ac fortasse adiecit hoc pervagatam famam secutus Philodemus, vel quem ille solet describere, Apollodorus in libris *περὶ θεῶν*.

39. [40.]

Schol. Eurip. Orest. 46: *Φανερὸν ὅτι ἐν Ἄργει ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται· Ὅμηρος δὲ ἐν Μυκήναις φησὶν εἶναι τὰ βασίλεια τοῦ Ἀγαμέμνονος· Στησίχορος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐν Λακεδαιμονίᾳ.*

40. [41.]

Schol. Eurip. Orest. 268: *Στησιχόρῳ* (B, ceteri *Στησίχορος*) *ἑπόμενος* (*Εὐριπίδης*) *τόξα φησὶν αὐτὸν* (*τὸν Ὀρέστην*) *εἰληφέναι παρὰ Ἀπόλλωνος.*

Fr. 37. Schol. Arist. Pac. v. 797: *Ἔστι δὲ παρὰ τὰ Στησιχόρου ἐκ τῆς Ὀρεστείας· Τοιάδε κτλ.* — V. 2. *ἐξευρόντας ἁβρῶς* Kleine, vulgo *ἐξευρόντα ἁβρῶς*. Est autem haec antistropha prima, Aristophanis parodia est: *Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων, | τὸν σοφὸν ποιητὴν | ὑμνεῖν ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν | ἕζομένη* (scr. *ἡδομένῃ*) *κελαδῇ.*

41. [42.]

Schol. Aesch. Choeph. 733: *Κίλισσαν δέ φησι τὴν Ὀρέστου τροφόν, Πίνδαρος δὲ Ἀρσινόην, Στησίχορος Λαοδάμειαν.*

42. [43.]

´– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ´– ⏑ – ⏑ ´– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
´– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ´– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Τᾷ δὲ δράκων ἐδόκησεν μολεῖν κάρα βεβροτωμένος ἄκρον·
ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.

XIII. ΚΑΛΥΚΑ. 987

43. [54.]

Athen. XIV 619 D: *Ἀριστόξενος δὲ ἐν τετάρτῳ περὶ μουσικῆς, ᾖδον, φησίν, αἱ ἀρχαῖαι γυναῖκες Καλύκην τινὰ ᾠδήν. Στησιχόρου δ' ἦν ποίημα, ἐν ᾧ Καλύκη τις ὄνομα, ἐρῶσα Εὐάθλου νεανίσκου, σωφρόνως εὔχεται τῇ Ἀφροδίτῃ γαμηθῆναι αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ ὑπερεῖδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτήν· ἐγένετο δὲ τὸ πάθος περὶ Λευκάδα. Σωφρονικὸν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἦθος, οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχομένης, εἰ δύναιτο, γυνὴ τοῦ Εὐάθλου γενέσθαι κουριδία, ἤ, εἰ τοῦτο μὴ δυνατόν, ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου.* Cf. Eust. Il. 1236, 62.

XIV. ΡΑΔΙΝΑ.

44. [55.]

´⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ´– ⏑ ⏑ – ´– ⏑ ⏑ – ⏑ –
´⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ´– ⏑ ⏑ – ´– ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἄγε Μοῦσα λίγει', ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατωνύμου
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ.

Fr. 42. Plut. de sera numin. vind. c. 10: *ὥστε πρὸς τὰ γενόμενα καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποπλάττεσθαι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνύπνιον τὸν Στησίχορον, οὑτωσί πως λέγοντα τάδε* (*τᾷ δὲ* recte Reiske, ad poetae verba referens)· *Δράκων κτλ.* — V. 1 *ἐδόκησεν μολεῖν* scripsi, legebatur *ἐδόκησε μολεῖν*. Valckenaer coni. *τᾷδε δράκων μὲν ἔδοξε*. Numeri alterius versus insolentiores sunt, sed nihil ausus sum mutare, quamquam facili negotio *βασιλεύς οἱ* scribi potest vel *ἐφάνη οἱ*.

Fr. 44. Strabo VIII 347 in *Eliacis*: *Οὐ πάνυ δὲ ὑπὸ τῶν τοὺς περίπλους γραψάντων ἡ Σάμος μνημονεύεται ... καὶ πεδίον δ' αὐτόθι καλεῖται Σαμικόν, ἐξ οὗ πλέον ἄν τις τεκμαίροιτο ὑπάρξαι ποτὲ πόλιν τὴν Σάμον, καὶ ἡ Ῥαδινὴ δέ, ἣν Στησίχορος ποιῆσαι δοκεῖ, ἧς ἀρχή· Ἄγε κτλ. ἐντεῦθεν λέγει τοὺς παῖδας· ἐκδοθεῖσαν γὰρ τὴν Ῥαδινὴν ἐς Κόρινθον τυράννῳ φησὶν ἐκ τῆς Σάμου πλεῦσαι πνέοντος ζεφύρου, οὐ δήπουθεν τῆς Ἰωνικῆς Σάμου· τῷ δ' αὐτῷ ἀνέμῳ καὶ ἀρχιθέωρον εἰς Δελφοὺς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ἐλθεῖν· καὶ τὸν ἀνεψιὸν*

XV. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

45. [78.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Δεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λίγεια.

46. 988

. . . ⏑ – ⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓

Μέτειμι δ' ἐφ' ἕτερον προοίμιον.

47.

Μάτας εἰπών.

48. [71.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏓

Αὐτόν σε Πυλαμάχε πρῶτον.

ἐρῶντα αὐτῆς ἅρματι εἰς Κόρινθον ἐξορμῆσαι παρ' αὐτήν· ὅ τε τύραννος κτείνας ἀμφοτέρους ἅρματι ἀποπέμπει τὰ σώματα, μεταγνοὺς δ' ἀνακαλεῖ καὶ θάπτει. At Paus. VII 5, 13 ad Ionicam Samon refert: Σαμίοις δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐς τὸ Ἡραῖον τὸ Ῥαδίνης καὶ Λεοντίχου μνῆμά ἐστι, καὶ τοῖς ὑπὸ ἔρωτος ἀνιωμένοις εὔχεσθαι καθέστηκεν ἰοῦσιν ἐπὶ τὸ μνῆμα. — V. 1. Μοῦσα non ausus sum mutare, vid. fr. 35. — λίγει', codd. λιγεία, sed cf. Lehrs Quaest. Ep. 169. — ἐρατωνύμον scripsi, legebatur ἐρατῶν ὕμνους, quamquam possunt etiam alia tentari, velut Ἐρατοῖ, νόμους, et νόμους iam Heyne proposuit. Meineke scripsit Ἐρατώ, νόμους, Ahrens ἀοιδὰς ἐρατωνύμους et deinde Ἐρατώ, φεγγομένα λύρα.

Fr. 45. Eustath. Il. 10, 1: Οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται. . . . Στησίχορος δὲ τὸ κύριον ἐκφωνεῖ ἐν τῷ· Δεῦρ' κτλ. Fortasse exordium Ἰλίου πέρσιδος.

Fr. 46. Aristid. II 572: Μέτειμι δ' ἐφ' ἕτερον προοίμιον κατὰ Στησίχορον· σκιαμαχεῖν μὲν οὖν πως οἶδ' ὅτι δεῖ· πρὸς οὓς γὰρ εἰρήσεται τὰ λεγόμενα, οὐχ ἤκουσιν, ὥστε συμβαίνει ἅμα μὲν σχεδὸν ὥσπερ ἂν εἰς μάτην γίγνεσθαι τοὺς λόγους, ἅμα δ' εἶναι σαφέστατον, ὡς ὀρθῶς καὶ προσηκόντως εἰρήσονται. αὐτόθεν γάρ που φανερόν, ὅτι οὐ τὸ ἡμέτερον αἴτιον οὔτε νῦν οὔτε ἄλλοτε πώποτε σὺν θεοῖς εἰπεῖν, ἀλλ' ἡ τούτων περὶ πάντα συνήθης ῥᾳθυμία. ubi ex Stesichoro etiam εἰς μάτην γίγνεσθαι τοὺς λόγους petitum videtur, cf. fr. 47. Fortasse haec duo fragmenta *Palinodiae* adscribenda, in quo carmine poetam se simul ab aemulorum criminationibus defendisse non est improbabile.

Fr. 47. Zonar. 1338: Μάτην, ἀντὶ τοῦ ματαίως· ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ εἰς ἐπίρρημα· Στησίχορος· μάτας εἰπών. Adde Catal. cod. Nan. 490. Et. Flor. Miller Misc. 212 μάτας εἶπεν, unde Nauck εἰπών Stesichoro abiudicat. *Lyrici* poetae haud dubie est, quod exhibet Hesych.: Ἄτας κελαδεῖν· μάταια εἰπεῖν ἢ ἠχεῖν: quam glossam referunt ad Eurip. Troad. 120, mihi Euripides haec eadem ex antiquo poeta videtur ascivisse.

Fr. 48. Athen. IV 154 F: Ὁπότε δὲ παροξύνεται, τὸ μάχεσθαι ῥῆμα περιέχει· ὡς ἐν τῷ πυγμάχος, ναυμάχος· Αὐτόν κτλ. παρὰ Στησιχόρῳ. ubi πυλαμάχε AB, πυλομάχε P, πυγμάχε VL. Schol. Il. ε 31:

49. [84.]

– ⏒ ⏑ – – ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Κοιλωνύχων ἵππων πρύτανις, Ποσειδάν.

50. [68.]

. . . . ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏒ ⏑ – –
⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

. . . . Μάλα τοι μελιστᾶν
παιγμοσύνας τε φιλεῖ μολπάς τ' Ἀπόλλων·
κάδεα δὲ στοναχάς τ' Ἀΐδας ἔλαχεν.

51. [79.] 989

⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
– ⏒ . . . .

Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμάχανα τοὺς θανόντας
κλαίειν.

52. [80.]

⏑ ⏒ ⏑ – – ⏒ ⏑ – ⏑ ⏒ ⏑ – – ⏒ ⏑ ⏓

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ἀπόλλυται ποτ' ἀνθρώπων χάρις.

53. [77.]

⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒ ⏓

Ῥαθινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας.

Ἄρεως δὲ τοῖς τείχεσι προσπελάζειν, καὶ ἔστιν ἐπίθετον (τειχεσιπλῆτα) ἀνάλογον τῷ παρὰ Στησιχόρῳ πυλεμάχῳ, unde πυλαιμάχε possis coniicere. cf. Hesych.: Πυλαίμα[ρ]χος· πολέμαρχος καὶ ὄνομα κύριον.

Fr. 49. Schol. Il. ζ 507: Στησίχορος κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν τὸν Ποσειδῶνά φησιν.

Fr. 50. Plut. de *EI* ap. Delph. c. 21: Καὶ πρότερος ἔτι τούτου ὁ Στησίχορος. Μάλα κτλ. — V. 1. μελιστᾶν scripsi, nisi malis μελικτᾶν, qua forma bucolici poetae utuntur, legebatur μάλιστα. — V. 2. τε φιλεῖ scripsi, vulgo φιλεῖ, Schneidewin φιλέει. — V. 3. κάδεα Schneidewin, vulgo κήδεα. Respicit Stesichorus tibicinum certamina Delphis instituta, sed haud ita multo post abrogata.

Fr. 51. Stob. Floril. CXXIV 15. Στησιχόρου. — V. 1. ἀτελέστατα, B ἀτέλεστα. Ahrens ἀτέλεστά τε scripsit. — καὶ om. Trinc. — ἀμάχανα Schneidewin, vulgo ἀμήχανα.

Fr. 52. Stob. Floril. CXXVI 5. Στησιχόρου· Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ὄλυτ' ἀνθρ. χ., ita vulgo, et sic Apostol. VIII 83 d, contra cod. Vind. marg. Gesn. Θαν. ἀνδρ. πᾶσα πολιά ποτ' ἀ. χ. hinc olim correxi πᾶσ' ἀπολείπεται ἀν. χ, nunc Kleinium secutus sum, et iam Scaliger coniecit θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ἀπόλλυται χάρις, Hartungo placuit πᾶσ' ἀπόλλυτ' ἐν ἀνθρώπων χάρις.

Fr. 53. Schol. Ap. Rh. III 106: Ῥαδινῆς, τρυφερᾶς. . . Στησίχορος ἐπὶ τοῦ εὐτόνου· Ῥαδινοὺς κτλ. cod. P ἔπεμπον.

54. [4.]

Schol. Apoll. Rhod. I 230: Ὁ γὰρ Μινύας πολλὰς εἶχε θυγατέρας· καὶ γὰρ ὁ Ἰάσων Ἀλκιμέδης ἐστὶ τῆς Κλυμένης τῆς Μινύου θυγατρός, Στησίχορος δὲ Ἐτεοκλυμένης φησίν, Φερεκύδης δὲ Ἀλκιμέδης τῆς Φυλάκου.

55.

Schol. Eurip. Rhes. 5: Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέμουσι τὴν νύκτα . . . Στησίχορον δὲ ὁ Σιμωνίδης πεντεφύλακον φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα. Ita correxi, similiterque Vater, vulgo Στησίχορος et πάντα φύλ... (sed A στησιχρ. δὲ ὁ σιμωνίδης πενταφυλ.), ut Simonides in carmine aliquo Stesichori sententiam retulerit. Sed fortasse rectius Cobet: Στησίχορον δὲ καὶ Σιμωνίδην correxit, ut φησί ad grammaticum pertineat, quem scholiasta in epitomen redegit. Dindorfio φασὶν placet.

56. [61.]

Aristot. Hist. An. V 9: Πάντων δὲ σπανιώτατον ἰδεῖν ἀλκυόνα ἐστί· σχεδὸν γὰρ περὶ πλειάδος δύσιν καὶ τροπὰς ὁρᾶται μόνον, καὶ ἐν τοῖς ὑφόρμοις πρῶτον ὅσον περιιπταμένη περὶ τὸ πλοῖον ἀφανίζεται εὐθύς· διὸ καὶ Στησίχορος τοῦτον τὸν τρόπον ἐμνήσθη περὶ 990
αὐτῆς.

57. [62.]

Athen. XII 512 F: Τοῦτον οὖν (τὸν Ἡρακλέα) φησὶν (Μεγακλείδης) οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν ἐν λῃστοῦ σχήματι μόνον περιπορευόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τόξα· καὶ ταῦτα πλάσαι πρῶτον Στησίχορον τὸν Ἱμεραῖον· καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιός, πρεσβύτερος ὢν Στησιχόρου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στησίχορος μαρτυρεῖ, ὥς φησιν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθησι τὴν στολήν, ἀλλὰ τὴν Ὁμηρικήν. Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην. Cf. Eust. 1279, 8.

58. [63.]

Pausan. IX 11, 1: Ἐπιδεικνύουσι δὲ (οἱ Θηβαῖοι) Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησαν.

59. [64.]

Plutarch. de Herod. malign. c. 14: Καί τοι τῶν παλαιῶν καὶ λογίων ἀνδρῶν οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐκ Ἀρχίλοχος, οὐ Πεί-

σανδρος, οὐ Στησίχορος, οὐκ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἕνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλέα τὸν Βοιώτιον ὁμοῦ καὶ Ἀργεῖον.

60. [69.]

Et. M. 772, 49: *Τυφωεύς· Ἡσίοδος αὐτὸν Γῆς γενεαλογεῖ, Στησίχορος δέ, Ἥρας μόνης, κατὰ μνησικακίαν Διὸς τεκούσης αὐτόν.* Cf. Eudoc. 406.

61. [73.]

Apollodor. III 10, 3: *Κυνόρτου δὲ Περιήρης, ὃς γαμεῖ Γοργοφόνην τὴν Περσέως, καθάπερ Στησίχορός φησι, καὶ τίκτει Τυνδάρεων, Ἰκάριον, Ἀφαρέα, Λεύκιππον.* Cf. Tzetz. ad Lycophr. 511.

62. [76.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 1310: *Πρῶτος Στησίχορος ἔφη σὺν ὅπλοις ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἀναπηδῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν.*

63. [51.]

Aelian. Var. H. X 18 postquam famam de *Daphnide* exposuit: *ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ᾔσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος, τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιΐας ἀπάρξασθαι.* Ex his coniicias iam Stesichorum Daphnidis fortunam carmine aliquo persecutum esse, et Welcker quidem existimat Aelianum Hist. Anim. XI 13 secundum Stesichorum haec exposuisse.

64. [94.] 991

Strabo I 42: *Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησί· Καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμάων ἀκάκητα γείνατο καὶ Θρονίη κούρη Βήλοιο ἄνακτος. οὕτω δὲ καὶ Στησίχορος λέγει.*

65. [57.]

Vibius Seq. de Flumin. p. 11 ed. Oberl.: „Himera oppido Thermitanorum dedit nomen Himerae. Hoc flumen in duas findi partes ait Stesichorus, unam in Tyrrhenum mare, alteram in Libycum decurrere.“ Stesichorum patriam urbem laudibus prosecutum esse indicat Himer. Or. XXIX, qui locus sic videtur redintegrandus: (*Κοσμεῖ ὁ μὲν Ἀνακρέων τὴν Τ*)*ηΐων πόλιν τοῖς μέλεσι κἀκεῖθεν ἄγει τοὺς ἔρωτας, κοσμεῖ δὲ . . . . . καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἡ πόλις ἐσπούδασται· τὴν δὲ Χί*(*ον . . . . Ἱμέραν*) *δὲ ἀλ*(?) . . *ον καὶ λόγοις κοσμεῖ Στησίχορος.*

66. [59.]

Aelian. Hist. Anim. XVII 37: *Ἀλοῶντες* (*ἀμῶντες* verissime Reiske, ac Tzetzes quoque *θεριστὰς* dicit) *ἄνθρωποι, τοῦ ἡλίου καταφλέγοντος δίψῃ πιεζόμενοι, τὸν ἀριθμὸν ἑκκαίδεκα ἕνα ἑαυτῶν ἀπέστειλαν ἐκ πηγῆς γειτνιώσης κομίσαι ὕδωρ. οὐκοῦν ὁ ἀπιὼν τὸ μὲν δρέπανον τὸ ἀμητικὸν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἀρυστικὸν ἀγγεῖον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν· ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει ἀετὸν ὑπό τινος ὄφεως ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπλακέντος ἀποπνιγόμενον ἤδη. Ἔτυχε δὲ ἄρα καταπτὰς μὲν ἐπ' αὐτὸν ὁ ἀετός, οὐ μὴν κρείττων γενόμενος οὐδὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις τὴν δαῖτα ἐκόμισεν, ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπείραις περιπεσὼν ἕρμασιν ἔμελλεν οὐ μὰ Δί' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπολεῖσθαι. Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργὸς ἢ ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἄγγελον καὶ ὑπηρέτην, εἰδώς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τῷ δρεπάνῳ τῷ προειρημένῳ διακόπτει τὸν θῆρα, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἀφύκτων ἐκείνων εἱργμῶν καὶ δεσμῶν τὸν ἀετὸν ἀπολύει. Ὁδοῦ μέντοι πάρεργον τῷ ἀνδρὶ ταῦτα καὶ δὴ διεπέπρακτο, ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ ἧκε καὶ πρὸς τὸν οἶνον κεράσας ὤρεξε πᾶσιν, οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον καὶ ἀμυστὶ καὶ πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ· ἔμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνοις πίεσθαι· ἔτυχε γὰρ ὑπηρέτης κατ' ἐκεῖνό πως τοῦ καιροῦ, ἀλλ' οὐ συμπότης ὤν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς χείλεσι τὴν κύλικα προσῆγε, ὁ σωθεὶς ἀετὸς ζωάγρια ἐκτίνων οἱ καὶ κατὰ τύχην ἀγαθὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων περὶ τὸν χῶρον, ἐμπίπτει τῇ κύλικι καὶ ἐκταράττει αὐτὴν καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν. Ὁ δὲ ἠγανάκτησε, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν, καὶ λέγει· εἶτα μέντοι σὺ μὲν ἐκεῖνος ὢν (καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐγνώρισε) τοιαύτας ἀποδίδως τοῖς σωτῆρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἔτι ταῦτα καλά; πῶς δ' ἂν καὶ ἄλλος σπουδὴν καταθέσθαι θελήσειεν εἴς τινα αἰδοῖ Διὸς χαρίτων ἐφόρου τε καὶ ἐπόπτου; καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρητο καὶ ἐφρύγετο· ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πιόντας ἀσπαίροντάς τε καὶ ἀποθνήσκοντας. Ἦν δὲ ἄρα, ὡς συμβάλλειν, ἐμημεκὼς εἰς τὴν πηγὴν ὁ ὄφις καὶ κεράσας αὐτὴν τῷ ἰῷ. Ὁ μὲν ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβὴν τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν. Λέγει δὲ Κράτης ὁ Περγαμηνὸς ὑπὲρ τούτων καὶ τὸν Στησίχορον ᾄδειν ἔν τινι ποιήματι οὐκ ἐκφοιτήσαντί που εἰς πολ- 992
λούς, σεμνόν τε καὶ ἀρχαῖον, ὥς γε κρίνειν ἐμέ, τὸν μάρτυρα εἰσάγων.* Cf. etiam Tzetz. Chil. IV 302. Welckero, cui ea, quae de Stesichoro fabulae auctore prodidit Crates vel Aelianus, ficta esse videntur, equidem non suffragor.

67. [13.]

Argum. Hesiod. Scut. Herc.: *ὡσαύτως δὲ καὶ Στησίχορός φησιν*

Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα (*Scutum*). Fort. in *Cycno* Stesichorus memoravit.

68. [17.]

Pausan. IX 2, 3: *Στησίχορος δὲ ὁ Ἱμεραῖος ἔγραψεν ἐλάφου περιβαλεῖν δέρμα Ἀκταίωνι τὴν θεόν, παρασκευάζουσάν οἱ τὸν ἐκ τῶν κυνῶν θάνατον, ἵνα δὴ μὴ γυναῖκα Σεμέλην λάβοι.* Fabulam hanc peculiari carmine, quod *Ἀκταίων* vel *Ἀκταιωνίς* inscriptum, poeta persecutus videtur; cf. fr. Adespot. 39 et quae ibi adnotavi.

69. [29.]

Tzetz. ad Lycophr. 266: *Στησίχορος γὰρ καὶ Εὐφορίων καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ποιητής φασι τὸν Ἕκτορα υἱὸν εἶναι Ἀπόλλωνος.* Eadem Schol. Lycophr. a Bachmanno et nuper a Kinkelio editus et Schol. Hom. Il. ω 259.

70. [22.]

Plutarch. de Sollert. Anim. c. 36: *Ἡ δὲ Ὀδυσσέως ἀσπὶς ὅτι μὲν ἐπίσημον εἶχε δελφῖνα καὶ Στησίχορος ἱστόρηκεν.* Cf. Tzetz. ad Lycophr. 658: *Δελφινόσημον. Στησίχορός φησιν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρειν δελφῖνος τύπον, καὶ Εὐφορίων ὁμοίως τούτῳ συμφθέγγεται,* quae descripta sunt ex vet. schol. nuper edito. Pertinet fort. ad *Ἰλίου πέρσιν.*

71.

Philodem. de Mus. col. XX, ubi dicit improbabile esse a Thaleta et Terpandro Lacedaemoniorum dissidia composita esse: *τοὺς ἐ(πὶ τῶν) ἀγώνων ἔ(τ)ερπεν ὁ Τέρ(παν)δρος· τοὺς δὲ Λάκωνας ἀ(π)ειθεῖν προα(ι)ρουμένους (τῷ) μαντείῳ κα(ὶ) (λ)όγῳ δ' ἴσω(ς) προαχθέν(τ)α(ς) ἀποτεθεῖσθαι τὴν στάσιν· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα(τὰ) Στησίχορ(ο)ν οὐκ ἀκρι(βῶς) ἱστο(ρεῖ)τ(αι), τ(ὸ δὲ) Π(ι)νδ(ά)ρειον, εἰ τῆς διχ(ον)οίας ἔπεισεν, οὐκ οἴδαμεν.* Stesichori memoria utrum ad Thaletam solum, an simul ad Terpandrum pertineat, incertum. Cf. quae dixi ad Pindari fr. 268.

72. [25.]

Schol. Il. ψ 92: *Διόνυσος Ἥφαιστον γενόμενον ἐν Νάξῳ, μιᾷ τῶν Κυκλάδων, ξενίσας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον χρύσεον ἀμφορέα· διωχθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ Λυκούργου καὶ καταφυγὼν εἰς θάλασσαν, φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξαμένης Θέτιδος, ἔδωκεν αὐτῇ τὸν Ἡφαιστότευκτον ἀμφορέα· ἡ δὲ τῷ παιδὶ ἐχαρίσατο, ὅπως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῷ αὐτοῦ ἀποτεθῇ τὰ ὀστᾶ. Ἱστορεῖ Στησίχορος.*

73. [53.] 993

Plin. Hist. Nat. II 12, 54: „Misera hominum mente ... in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est deliquio solis.“ Adde Plutarch. de fac. in orbe lunae c. 19: *εἰ δὲ μή, Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσῳ ἄματι νύκτα γινομένην καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν φάσκοντας.* Ex Stesichoro fort. sunt verba *μέσῳ ἄματι νύκτα γινομένην*, quamquam etiam ad Cydiam referri possunt.

74.

Etymol. Vindob. cod. CLVIII: *Ἄϊος· ὄνομα παρὰ Στησιχόρῳ.* Fuit fortasse nomen canis (*Mutus*).

75. [92.]

Ptolem. Hephaest. c. 120: *Περὶ δὲ τῶν παρὰ Στησιχόρῳ ζητουμένων ἀκεσταλίων ὀρνίθων.* ubi Roulez *ἀλκυόνων ὀρν.* tentavit.

76.

Cram. An. Ox. I 205, 11: *Ἰάπτω, παρὰ τὸ ἴπτω, ἐξ οὗ καὶ τό· Μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. Ἀνίψαλον παῖδα ἔφη ὁ Στησίχορος.* Cf. ib. 369, 19: *ὡς δὲ παρὰ τὸ ἔξω ἔξαλος, ἐξάλου αἰγός, κονίσω κονίσαλος, οὕτω καὶ ἴψω ἴψαλος, ἀφ' οὗ παρὰ Στησιχόρῳ ἀνίψαλον παῖδα τὸν ἀβλαβῆ.* quod testimonium satis tuetur scripturam *ἀνίψαλον*, quod alias *ἀνίψαλλον* vel *ἀνίψανον* scribitur, vid. Etym. M. p. 110, 46: *Ἀνίψαλλον* (VbD *ἀνίψανον*, quemadmodum etiam Hesychius)· *τὸν ἀβλαβῆ . . . . ἀδιάφθορον, οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν.*

77. [83.]

Athen. V 180 E: *Καλεῖ δὲ Στησίχορος μὲν τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον.* Cf. Eust. 1480, 22.

78.

Etym. Gud. 89, 31: *Ἄτερπνος· οὕτως ὁ ἄγρυπνος παρὰ Ῥηγίνοις, ὡς καὶ παρὰ Ἰβύκῳ καὶ Στησιχόρῳ.* Cf. Cram. An. Par. IV 61, 22. Etym. M. 163, 8 not.

79. [93].

Hesych.: *Βρυαλίκται· πολεμικοί, ὀρχησταὶ μὲν αἰδοίπου· Ἴβυκος καὶ Στησίχορος.* ubi cod. *ὤρχηται μεν.* O. Müller (Dor. II 342) *βρυαλλίκται* scribit, Hermann coni.: *Βρυαλίκται· πολεμικοὶ ὀρχησταί· Βρυαλίκται μενέδουποι. Ἴβυκος κτλ.*, similiter Haupt: *Βρυαλλίκται μενέδουποι· πολεμικοὶ ὀρχησταί*: ut ipsa sive Ibyci sive Stesichori verba sint servata, sed *μενέδουποι*, ut ingeniose Hermann divinavit, tum demum recte se habet, si non saltatatores, sed per translationem bellatores dicuntur. Ego tentavi: *Βρυαλικταί· πολεμικοί, ὀρχησταὶ ἔνοπλοι, ὡς Ἴβυκος καὶ Στησίχορος*, cum antea *πολεμικοὶ ὀρχησταὶ μετὰ προσώπου* (*προσωπείου*) coniecissem, Hartung *πελεμικτοί, ὀρχησταὶ μετὰ δούπου.* Alia molitur Schmidt, qui cum proxima glossa (*βρυανίων, μετεωριζόμενος καὶ κορωνιῶν*) coniunxit in hunc modum: *Βρυαλιχικταί· πολιτικοὶ* (haud dubie *πολεμικοὶ* scribere voluit) *ὀρχησταὶ μὲν αἰδοίπου Ἴβυκος, καὶ Στησίχορος βρυαλιχίζων, μετεωριζόμενος καὶ κορωνιῶν*, rursus autem 994
haec perverse scripta esse existimat pro *Βρυλλιχικταὶ* et *βρυλλιχίζων.*

80. [87.]

Hesych.: *Ναυκληρώσιμοι στέγαι· τὰ πανδοκεῖα, ἐπεὶ ἔνιοι ἐμπορεῖα λέγουσιν· ὡς καὶ Στησίχορος ἐμπορικὸν οἶκον φησίν.*

81.

Schol. ad Dionys. Thrac. in Bekk. An. II 945, 25: *Οἷον ἔνδοθεν, ἔξοθεν παρὰ Στησιχόρῳ, πρόσσοθεν παρ' Ὁμήρῳ.*

82. [65.]

Etym. M. p. 100, 47: *Σφῆλον γὰρ τὸ ἰσχυρόν· Στησίχορος ἐρίσφηλον ἔφη τὸν Ἡρακλέα, ἴσον τῷ ἐρισθενεῖ* (Va *ὃ σημαίνει τὸ ἰσχυρὸν παρὰ Στησιχόρῳ*). Cf. Et. Gud. 53, 12.

83. [67.]

Et. M. 427, 48: *Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει.* Eadem Hesych. v. *ἠλίβατον.* Phot. 66, 15. Schol. Lucian. pro merc. cond. 10. Schol. Victor. ad Arist. Av. 1739.

84. [23.]

Schol. Il. ο 333: *Τὸν Ὀϊλέα Ζηνόδοτος ἑπόμενος Ἡσιόδῳ καὶ Στησιχόρῳ χωρὶς τοῦ ο̄ ὀνομάζει Ἰλέα.* Eust. 277, 2: *Τὸ δὲ Ὀϊλεὺς ψιλωτέον κατὰ τὴν ἄρχουσαν, ὡς ἓν μέρος λόγου κατὰ τὸν Ὅμηρον·*

Ἡσίοδος δέ, φασί, καὶ Στησίχορος διχῶς αὐτὸ προάγει. οὐ γὰρ μόνον τρισυλλάβως Ὀϊλεύς, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως Ἰλεύς. Cf. idem 1018, 58.

85. [96.]

Schol. Hom. Il. φ 575: Ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ· Ἀρίσταρχος φησί τινας γράφειν κυνυλαγμόν. οὕτω καὶ Ζηνόδοτος· καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι, φησὶ γοῦν ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο. Eust. 1251, 61: ἀπειρεσίου κυνυλαγμοῦ. Fortasse ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμῷ scribendum, quod videtur poeta in Geryoneide dixisse. Apud Homerum autem κυνυλαγμὸς dudum oportebat restitui, nisi grammatici nostri optimas quasque lectiones fastidiose spernerent.

86. [91.]

Eust. 524, 28: Καὶ γὰρ λεύκιππος λέγεται παρὰ Στησιχόρῳ ἐπιθετικῶς. Cf. Ibyc. fr. 16 v. 1.

87. [85.]

Choerob. I 82 (Bekk. An. III 1397): Μεσόνυξ· μεσόνυχος, εἷς τῶν ἑπτὰ πλανητῶν παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ὀνομάζεται· μέμνηται Στησίχορος. si recte se habet poetae nomen, quamquam Stesichori auctoritas fortasse tantum ad ipsum vocabulum testificandum adhibita fuit. Repetit Choerob. 83: μεσόννυξ, μεσόννυχος, εἷς τῶν πλανητῶν.

88. [86.] 995

Schol. Apoll. Rhod. IV 973: Ὀρείχαλκος εἶδος χαλκοῦ . . . μνημονεύει καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.

89. [88.]

Phot. 412, 21: Πέποσχα, Δωριέων τινὲς τούτῳ κέχρηνται, ὧν καὶ Στησίχορός ἐστιν.

90. [70.]

Strabo VIII 356: Στησίχορον δὲ καλεῖν πόλιν τὴν χώραν Πίσαν λεγομένην, ὡς ὁ ποιητὴς τὴν Λέσβον Μάκαρος πόλιν.

91. [90.]

Schol. Arist. Av. 1302: Πηνέλοψ νήττῃ μὲν ἐστιν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβυκος.

92.

Cram. An. Ox. I 192, 1: Ὁ γοῦν Στησίχορος φησὶ *ποταύδη*, ὃ λέγει ὁ ποιητὴς ‘προσηύδα.’

93. [82.]

Eust. 772, 3: Ἡ δὲ παροιμία τοὺς φθονεροὺς καὶ ψογεροὺς τελχῖνας, ὡς ἐκ τῶν εἰρημένων, καλεῖ· Στησίχορος δέ, φασί, τὰς κῆρας καὶ τὰς σκοτώσεις *τελχῖνας* προσηγόρευσε. Quae Eustath. illo loco copiose de Telchinibus exponit, ex Aristophane Byzantio et Suetonio petita sunt, cf. Miller Misc. 417, ubi pro Παρμενίδης δ' ἐκ τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν γενέσθαι μεταμορφωθέντων ὑπὸ Διὸς εἰς ἀνθρώπους, non cum Nauckio Ἐπιμενίδης, sed Ἀρμενίδας scribendum, quemadmodum apud Photium et Suidam v. Μακάρων νῆσοι eadem nominum permutatio deprehenditur.

94. [89.]

Schol. Pind. Ol. IX 128: Χάρμα, νῦν ἀντὶ τοῦ χαρά. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῆς μάχης· οἱ δὲ περὶ Ἴβυκον καὶ Στησίχορον *χάρμην* τὴν ἐπιδορατίδα φασίν.

95. [81.]

Eust. Od. p. 1441, 16: Στησίχορος δέ, *ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν*.

Paeanem Stesichori commemorat Athen. VI 250 B. De *Hymno in Minervam*, quem nonnulli Stesichoro tribuunt, vid. ad Lamprocl. fr. 1. Minervae quidem natales poeta videtur in carmine aliquo celebravisse, vid. fr. 62 (ad idem carmen possis etiam fr. 60 referre), quapropter fortasse nonnulli etiam illud carmen, quod Lamproclis nomen prae se ferebat, Stesichoro vindicaverunt. — De *Elegiis* similibusque carminibus, quae Stesichoro tribuuntur in epistolis Phalarideis 19 seqq., nihil addam, cum omnia haec commenticia esse satis constet. — Miller Misc. 283 οἷον λύσω, λυσίζωνος, λυσίπονος, Στησίχορος grammaticus non utitur Stesichori auctoritate ad illustrandum vocabulum λυσίπονος (quod potuit sane Stesichorus adhibere, quemadmodum usus est Pindarus), sed nomen Στησιχόρου eodem modo fictum esse tradit, quo λυσίπονος. — Stesichori nomen saepius ex errore ortum, veluti in Append. Phot. 676, 7 scribitur Στησίχορος pro Φιλόχορος, et in Et. M. 465, 33 V male Στησίχορος ἐν τῷ περὶ τελετῶν pro Στησίμβροτος. Sed fortasse alibi Stesichori potius nomen oblitteratum, velut ap. Schol.

Apoll. Rhod. I 1304: *Στησίμβροτος δέ* (*φησιν*), *ὅτι διαφορὰν ἔσχον* (*οἱ Βορεάδαι*) *πρὸς τὸν Ἡρακλέα περὶ τῶν δεδομένων δώρων ὑπὸ Ἰάσονος τοῖς ἀριστεῦσιν.* Poterat hoc Stesichorus in *ἄθλοις ἐπὶ Πελίᾳ* commemorare. — Porro fortasse ap. Phot. et Suidam v. *Τυφλότερος σπάλακος* (cf. Paroemiogr. I 309) . . . *τοῦτο τὸ ζῷον οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· φησὶ δ' αὐτὸ Στησίμβροτος ὑπὸ τῆς Γῆς τυ-* 996
φλωθῆναι, διὰ τὸ φθείρειν τοὺς καρπούς· scribendum *Στησίχορος*. — Quod est ap. Arist. Rhet. II 21: *ἁρμόττει δ' ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα καὶ τὰ αἰνιγματώδη, οἷον εἴ τις λέγοι, ὅπερ Στησίχορος ἐν Λοκροῖς εἶπεν, ὅτι οὐ δεῖ ὑβριστὰς εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν ᾄδωσιν.* aperte *apophthegma* est, quod magis etiam confirmat Aristot. Rhet. III 11 ubi hoc dictum repetit. (Cf. etiam Demetr. de elocut. 99 et 234 et Rhett. Gr. ed. Walz VII 1145.) Secus tamen videtur Hartungo, qui et haec et quae in Aristot. Rhet. (vid. infra) leguntur, ex carminibus petita censet, et verbis *ἐν Λοκροῖς* ipsam carminis inscriptionem significari existimat. — Item carminum reliquiis eximendum est, quod adhibet Aristot. Rhet. II 20: *λόγος δέ, οἷος ὁ Στησιχόρου περὶ Φάλαριν καὶ Αἰσώπου περὶ τοῦ δημαγωγοῦ. Στησίχορος μὲν γὰρ ἑλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμεραίων Φάλαριν καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος, τἆλλα διαλεχθεὶς εἶπεν αὐτοῖς λόγον, ὡς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δὲ ἐλάφου καὶ διαφθείροντος τὴν νομήν, βουλόμενος τιμωρήσασθαι τὸν ἔλαφον, ἠρώτα τὸν ἄνθρωπον, εἰ δύναιτο μετ' αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον. ὁ δὲ ἔφησεν, ἐὰν λάβῃ χαλινόν, καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτὸν ἔχων ἀκόντια· συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ· οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς, ἔφη, ὁρᾶτε, μὴ τοὺς πολεμίους βουλόμενοι τιμωρήσασθαι ταὐτὸ πάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἔχετε ἤδη, ἑλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε ἤδη Φαλάριδι.* Similia refert Conon Narr. XLII; cf. etiam Rhett. Walz. I 424. Narratiunculae huius primus ut videtur auctor Philistus in libris *Σικελικῶν*, vid. Theo Progymn. p. 66 Speng.: *μύθου δὲ ὁποῖός ἐστι παρὰ Ἡροδότῳ τοῦ αὐλητοῦ, καὶ παρὰ Φιλίστῳ τοῦ ἵππου καὶ τῶν ἐν ἑκατέρῳ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ*, qui locus manifestum vitium contraxit, conieci *τοῦ ἵππου καὶ τῶν* (*Ἱμεραίων· παρ'*) *ἑκατέρῳ*, sed verisimilius bina exempla ex Philisto allata esse, qui fabulam de Himeraeis et equo libro I, apologum *τῶν* † *ἐνεκατέρων* libro II inseruit. Philisto usus est non solum Aristoteles, sed etiam Cato in Originibus l. III, vid. fr. ap. Festum p. 182: *Equos respondit, oreas* (s. *aureas*) *mihi inde, tibi cape*

flagellum. Postea fabellam more suo adornavit Babrius, vid. paraphrasin, quam ex cod. Bodl. edidit Knoell Diar. Gymn. Austr. 1876 p. 164. — Quod Epiphan. adv. Haeret. XXXI, 4 Gnosticorum commenta exagitans dicit *φασὶν οἱ περὶ Ἡσίοδον καὶ Ὀρφέα καὶ Στησίχορον γεγενῆσθαι Οὐρανόν τε καὶ Τάρταρον, Κρόνον τε καὶ Ῥέαν, Δία τε καὶ Ἥραν, καὶ Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶνά τε καὶ Πλούτωνα καὶ μυρίους λοιπὸν τοὺς παρ' αὐτοῖς ὀνομαζομένους*, episcopus doctrinae ostentandae causa Hesiodo adiecit Stesichorum, quemadmodum supra Gnosticorum de triginta Aeonibus placita *τραγῳδίας* vocat, *ἣν ἐάν τις συγκρίνων τῇ παρὰ Ἡσιόδῳ καὶ Στησιχόρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς τῶν Ἑλλήνων παραθῆται, εὕροι ἂν ἐκ παραλλήλου τὰ αὐτὰ ὄντα.*

IBYCUS.

1. [1.]*)

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι
μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κῆπος ἀκήρατος, αἵ τ᾿ οἰνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ᾿ ἕρνεσιν
οἰναρέοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ᾿ ἔρος
οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἅθ᾿ ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηΐκιος βορέας,

Ibycus. De Ibyci carminibus vid. Hermann in Iahnii Annal. IX 371 seqq. et Welcker Opusc. I 226. — Fr. 1. Athen. XIII 601 B: *Καὶ ὁ Ῥηγῖνος δὲ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγεν· Ἦρι κτλ.* — V. 1. *ἦρι μὲν αἵ τε*, Hartung *ἦρι νένευκε.* — V. 2. *μηλίδες*, A *μολίδες*, Ursin. *μαλίδες.* — *ῥοᾶν* VL, *ῥοὰν* AP. — V. 3. *παρθένων*, Boissonade *Παρθένων.* — V. 4. *κῆπος*, Naeke *κᾶπος.* — *οἰνανθίδες*, B *οἰνανθίδος.* — V. 5. *ὑφ᾿ ἕρνεσιν*, Stephanus *ὑπ᾿ ἕρνεσιν.* — V. 6. *θαλέθοισιν* AB, *θαλέθουσιν* PVL. — *ἔρος* A, *ἔρως* PVL. — V. 7. *κατάκοιτος* VL, *κατάκητος* ABP. — *ἅθ᾿* Iacobs, itaque olim Hermann, qui post *τὶς*, libri *τε.* — V. 8. *Θρηΐκιος* Fiorillo, *θρηΐκοις* AB, *θρηϊκίοις* PVL.

*) Numeri adiecti sunt editionis Schneidewinianae.

ᾄσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις μανίαισιν ἐρεμνὸς ἀθαμβὴς 998
ἐγκρατέως παιδόθεν φυλάσσει
ἡμετέρας φρένας. ἀντ.

2. [2.]

∪ ∪ ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ ∠ ∪ ∪ –
– ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ ∠ ∪ ∪ – ⏓
∠ ∪ ∪ – ∪ – ∪ – –
– ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ ∠ ∪ ∪ ⏓
∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
∪ ∪ ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ ∠ ∪ ∪ –

Ἔρος αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακέρ' ὄμμασι δερκόμενος
κηλήμασι παντοδαποῖς ἐς ἄπειρα
δίκτυα Κύπριδός με βάλλει·
ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον,

V. 9. ᾄσσων scripsi, libri ἀΐσσων. — μανίαισιν B, μανίαις PVL. — ἀθαμβὴς ἐγκρατέως Hermann (sed idem postea ἀθαμβέσιν ἄρδισιν et deinde ἔφλασεν, quorum primum et postremum ego conieci, cum olim ἐρυμνὸς ἀθαμβείῃσι κραταιῶς scripsisset), A ἀθάμβησε κραταιῶς, P ἀθάμβησεν (hoc etiam B) κραταιῶς, VL ἀθάμβησε κραταιός, Schneidewin ἀταρβὴς κραταιῶς. — V. 10. παιδόθεν, Naeke πεδόθεν. — φυλάσσει, P φυλάξον, Naeke τινάσσει, ego olim ἔφλασεν. — V. 11. ἡμετέρας, Hermann alii ἀμετέρας. Haec novissima alii aliter conformaverunt; O. Müller coniecit ἀτέμβησι κραταιῶς πεδόθεν σαλάσσων, Melhorn vel παῖς ὅθεν ἡμετέρας φρένας φυλάσσει vel παιδόθεν αἰθύσσει ἡμετ. φρ., Schoemann ἐρεμνός, ἀστεμβὴς κραταιῶς πεδόθεν φρένας ἡμετέρας σαλλάσσει, Hartung ἐθάμβησε κραταιῶς καὶ διόθεν σφάλασσεν ἀμετέρας φρένας.

Fr. 2. Plato Parmenid. 137 A: *Καίτοι δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰβυκείου ἵππου πεπονθέναι, ᾧ ἐκεῖνος ἀθλητῇ ὄντι καὶ πρεσβυτέρῳ ὑφ' ἅρματι μέλλοντι ἀγωνιεῖσθαι καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμοντι τὸ μέλλον, ἑαυτὸν ἀπεικάζων, ἄκων ἔφη καὶ αὐτὸς οὕτω πρεσβύτης ὢν εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἰέναι.* ubi Schol. p. 329: *Τὸ τοῦ μελοποιοῦ Ἰβύκου ῥητόν· Ἔρως κτλ.* Eadem Proclus V 316 ed. Cousin: *λέγει δέ πως οὕτως ὁ μελοποιὸς (Ἴβυκος)· Ἔρως κτλ.* — V. 1. Ἔρος cod. Darmst. (Schol. Plat.) a. m. s., ceteri Ἔρως. — αὖτε, Procl. αὖ τε, Hermann δαὖτε. — βλεφάροις, cod. Darm. βλεφάροισιν. — τακέρ', libri τακερά, Siebenkees τακεροῖς. — ὄμμασι, cod. Darmst. ὄμματα. — V. 2. ἐς, libri εἰς. — ἄπειρα, Schneidewin et Hecker coni. ἀπείρονα. — V. 3. Κύπριδός με βάλλει, ut versus numero subvenirem, με adieci, nam thesin suppressam esse, hoc quidem loco, minus probabile. Pronomen, quod nonnumquam praeter necessitatem iteratur (cf. Fritzsche Quaest. Lucian. p. 14. 15), hic haudquaquam redundat, prius με a partic., posterius a verbo βάλλει suspensum, similiter Soph. El. 13 ubi ὅθεν σε λαβὼν ἤνεγκα καί σ' ἐθρεψάμην recte habet. Contra Schoemann Κύπριδι pro Κύπριδος scripsit, Hecker deae nomen plane sustulit. — βάλλει, Hermann βάλεν, Schneidewin olim εἰσέβαλεν, post βάλλησιν. — V. 4.

ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραϊ ἀέκων
σὺν ὄχεσφι θοοῖς ἐς ἅμιλλαν ἔβα.

3. 999

∪ ∪ ⏖ – – ∪ ∪ ⏖ ∪ ∪ – ⏖ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏓

Φλεγέθων, ἅπερ διὰ νύκτα μακρὰν σείρια παμφανόωντα.

4. [3.]

⏖ – – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪

Δίημ', ὦ φίλε θυμέ, τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς.

τρομέω νιν, Darmst. τρομέων ἵν', Procl. τρομέω ἐπερχόμενος. — V. 5. ὥστε, Procl. ὥστις. — γήραϊ, Melhorn γήρᾳ, hoc verbo versum terminans. Hartung excidisse putat verbum, velut ποτὶ γήραϊ πιλνάμενος. — ἀέκων, Darmst. Procl. ἀσκῶν. — V. 6. ὄχεσφι, Ursin. ὄχεσι. — θοοῖς, Darmst. a. m. pr. Procl. θεοῖς. — ἔβα, ἔβαν cod. B Procli et Vat. Ursin.

Fr. 3. Theon Smyrn. p. 146: Κοινῶς τε γάρ, φησὶν ὁ Ἄδραστος, πάντας τοὺς ἀστέρας οἱ ποιηταὶ σειρίους καλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος· φλεγέθων κτλ. — ἅπερ Martin, cod. ἅπερ vel ἅπερ. — Huc pertinet Hesych.: Σείριος· ὁ ἥλιος . . . Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Similiter Suid. v. Σείριον et Phot. 513, 10: Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα σείρια λέγει.

Fr. 4. Athen. IX 388 E: Ἐν ἄλλοις δέ φησιν (Ἴβυκος, v. fr. 8)· Αἰεί μ' ὦ φίλε κτλ. Mendum latere animadvertit Valckenaer, sed quod proposuit αἴρεις μ' non satis facit. Poterat commodius αἴρεό μοι, φίλε θυμέ scribi, pronomine, ut in familiari sermone fit, addito, quemadmodum ἥβα μοι, εἰπεῖν μοι, alia dicuntur. Equidem correxi δίημι (i. e. πτώσσω, producta littera Ι, nam Ibycum Aeolensium more etiam iambum dactyli loco admisisse non est verisimile. Productio rationem habet, quamquam Orpheus Lith. 335 δειέμεν parum locuples est auctor, neque magnopere confido Hesychiano δειομένη, ap. Aesch. Pers. 701. 2 δείομαι plane vitiosum. Tres huius verbi formas grammatici testantur, velut, ut uno exemplo defungar, schol. Hom. Od. ρ 398 δίεσθαι· προπαροξυτόνως ἀπὸ τοῦ δίημι· οἶδε δὲ τὸ δίω καὶ διῶ καὶ δίημι. De forma διῶ coniecturam tantum fecerunt ex δίημι et διῶμαι, quemadmodum nonnulli pro δίωμαι scribere soliti erant: neque ratione destituta est haec prosodia, nam eodem modo τιθῶμαι et τίθωμαι variantur. Item alias variae verborum formae exstant, velut λίω et λιῶ, vid. Theogn. 146: λίω καὶ αὐτὸ διφορεῖται γεγονὸς ἀπὸ τοῦ λῶ λιῶ τοῦ δηλοῦντος τὸ θέλω. (Inde λελίηκα, quam formam Et. M. 560, 1 testatur, et λελιημένος, quod et veteres et nostri grammatici male ex λελιλημένος ortum existimant.) Hac forma usus est Epicharmus Athen. VI 235 F καὶ τῷ γα μὴ λιῶντι, quod perperam coniecturis tentatum, item Hesychius: λέῳμι· θέλοιμι ἄν, ubi omnino λεῷμι scribendum: nam Ι, quod in voce λῶ prorsus evanuit, hic cessit litterae Ε. Alteram formam λίω suppeditat non solum Et. M. 812, 31 λίω τὸ προθυμοῦμαι (ubi Cram. An. Ox. I 401 λιῶ), sed etiam Arcad. 164: τὰ εἰς ω καθαρὸν ἔχοντα ῑ ἐκτεταμένον βαρύνεται, εἰ μὴ ὄνομα ἔχοι, ψίω (τὸ ἐμβρωματίζω) λίω, θηρίω, ubi nolim ἀλίω restituere ex Herodiano π. διχρ. 298, ubi ἀλίω inter trisyllaba recensetur, Arcadius fortasse utrumque (λίω et ἀλίω) attulit, ac si recte memini, etiam Apollonius λίω adhibet. — θυμέ Valckenaer emendavit, codd. οὐ με. — ὄκα, B ὀκηπορφυρίς.

5. [4.]

∠ ∪ ∪ – – – ∪ ∪ – ∪ ∪
* * * * * *
∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪
∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏓

Εὐρύαλε, γλαυκέων Χαρίτων θάλος,
* * * * * *
καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις
ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

6. [7.]

∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪
∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ∪ – ∪

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος,
μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

7. [8.]

∠ ∪ ∪ – ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∠ ∪ ∪ – ∪ –

Τᾶμος ἄϋπνος κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρησιν ἀηδόνας.

Fr. 5. Athen. XIII 564 F: *Ὁ δὲ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας καὶ ἐπαινῶν αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαινεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει λέγων ὧδε· Ὦ καλλιπρόσωπε, χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια, χαριτόφωνε κάλλος ἐρώτων. Τυφλὸς ὁ ἔπαινος καὶ κατ' οὐδὲν ὅμοιος τῷ Ἰβυκείῳ ἐκείνῳ· Εὐρύαλε κτλ.* Cf. Eustath. p. 1558, 17. — V. 1. *γλαυκέων*, Iacobs *γλυκέων*, Schneidewin *γλυκεᾶν*, Hecker *γλυκερόν*. — *θάλος* ABC, *θάλλος* PVL, *θάλαμος* Eust. Deinde coni. Bothe *καλλίκομον μελέδημα*, Iacobs *καλλικόμων μελέδημ' Ἐρώτων*, Boissonade *μελέδημα νεανίδων* probante Schoemanno, Hartung *Εὐρύαλε, γλαυκόφθαλμον θάλος, ὦ Χαρίτων καλλικόμων μελέδημα*, Hecker *καλλικόμων Μουσῶν μελέδημα*, sed potius post hunc versum alius excidit, quod vel metrum arguit, velut:

Εὐρύαλε, γλαυκέων Χαρίτων φάος,
Ἁδυλόγων Μοισᾶν θάλος, Ὡρᾶν.

— V. 3. B *πειθωδωρέοισιν*. — *ἐν* om. C Eust.

Fr. 6. Athen. XV 681 A: *Καὶ Ἴβυκος (μνημονεύει τοῦ ἑλιχρύσου)· Μύρτα τε καὶ ἴα κτλ.* — V. 2. *τέρεινα* Canter, vulgo *τέρινα*.

Fr. 7. Herodian. *περὶ σχημ.* 60, 24: *τὸ δὲ (σχῆμα) Ἰβύκειον καὶ λέξεως καὶ συντάξεώς ἐστιν, γίνεται δὲ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ῥημάτων κατὰ πρόσθεσιν τῆς σι συλλαβῆς. . . . καλεῖται δὲ Ἰβύκειον, οὐχ ὅτι Ἴβυκος πρῶτος ἐχρήσατο· δέδεικται* (scr. *λέλεκται*) *γὰρ καὶ παρ' Ὁμήρῳ πρότερον· ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ. Καὶ γὰρ γλαυκώπιδα . . . καὶ δι' ἑτέρων· Τᾶμος* (A *ταμὸς*) *κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐγείρῃ.* — *Τᾶμος* haud dubie vitium contraxit, sed incertum utrum *ἆμος* sive *ὁπᾶμος* (vit. Arat. 568), an *τᾶμός δ' ὄκ'* sit scribendum, nam non solum ipsa sententia arguit hypotacticum esse incisum, sed etiam *ἐγείρησιν* (ita enim scribendum, iota furtivo detracto, vid. ad fr. 9) manifesto coniunctivus est modus sive praesen-

8. [13.]

Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοισι ξανθοῖσι ποικίλαι πανέλοπες, αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες, καὶ ἀλκύονες τανυσίπτεροι.

9. [15.]

– –́ ⏑ ⏑ – – –́
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

tis sive aoristi, non indicativus; cf. quae infra ad fr. 9 dixi: neque vero rhetor iste, qui Herodiani nomen prae se fert, coniunctivum revera testificatur, cum scripsit *ἀντὶ τοῦ ἐγείρῃ*, nam hoc dicit Ibycum *ἐγείρῃσι* dixisse adiecta *σι* clausula pro *ἐγείρῃ*, illum autem coniunctivum indicativi vice fungi, quemadmodum schol. Il. *E* 5 legitur *παμφαίνῃσι· ἡ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνῃ· πλεονάζει δὲ Ἴβυκος τῷ τοιούτῳ.* — *ἄϋπνος* tueor, quamvis speciose Schneidewin *ἀΰπνους* correxerit, probante Vatero ad Eurip. Rhes. p. 211, qui interpretatur luscinias longi somni non indigentes, cf. Hesiodi fr. 208; at *ἄϋπνον ἐγείρειν* a lyrici carminis gravitate abhorret, neque enim verisimile Ibycum comicorum more lusisse. *Ὄρθρος*, qui avium cantum excitat, vigiliis vel luscinias superat, itaque *ἄϋπνος* recte dicitur; idem *κλυτὸς* i. e. *clarus*, perpetuo ut videtur ornatur epitheto, quod respiciunt Plutarch. Symp. Quaest. VII 3, 5, Et. M. 410, 53, Schol. Hom. Od. *ι* 364. Schneidewin praeterea coniecit hoc loco lectum olim esse non *ἄϋπνος*, sed *ἄτερπνος*, vid. fr. 51, sed nimis est obscura illius vocabuli origo. — *ἀηδόνας*, A *ἀειδονάς*.

Fr. 8. Athen. IX 388 D: *Πορφυρίς· Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ὀρνίθων διεστάναι φησὶν πορφυρίωνα πορφυρίδος, ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμούμενος· τὴν τροφήν τε λαμβάνειν τὸν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ καταδυόμενον, ἵνα μή τις αὐτὸν θεάσηται· ἐχθραίνει γὰρ τοὺς προσιόντας αὐτοῦ τῇ τροφῇ. τῆς δὲ πορφυρίδος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι μνημονεύει· Ἴβυκος δέ τινας λαθιπορφυρίδας* (sic Schweighaeuser, libri *λαθιπόρφυρας*) *ὀνομάζει διὰ τούτων. τοῦ μὲν π. ἐπ' ἀ.* (P *ἐπακροτάτοισι*) *ξανθοῖσι* (B *ξανθίαι*) *αδοιπορφυρίδες* (sic ABP, nisi quod B *ἀδ.*) *καὶ ἀλ. τ.* Recte videtur Schweighaeuser *λαθιπορφυρίδες* restituisse, nam secundum Callimachum videtur Ibycus hoc nomine eam avem dixisse, quae alias *πορφυρίων* vocabatur. Schneidewin, cum olim coniecisset *πανέλοπες παμποικίλοι αἰολόδειροι ἀλκυόνες θ' ἀλιπορφυρίδες τε τανύπτεροι*, postea probavit Hermanni coni.: *ξανθαὶ ποικίλαι αἰολόδειροι πανέλοπές θ' ἀλιπορφυρίδες τε καὶ ἀλκυόνες τανυσίπτεροι.* Conieci *ξὺν ἀκανθίσι ποικίλαις* (vel *ξὺν ἀκανθίδι ποικίλᾳ*) *πανέλοπές τ' αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες τε καὶ ἀλκυόνες τανυσίπτεροι.* Quamquam fort. aliud quid latet, nescioque an Hesychii et Photii glossa *Ξάνθοισιν· ὀρνέοις* huc pertineat. Hartung: *Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοις | σὺν ξανθοῖσιν ποικιλίδες | πανέλοπες καὶ αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες | κἀλκύονες τανυσιπτέρυγοι.* — Denique huc spectat Schol. Arist. Av. 1302: *ὁ πηνέλοψ νήττῃ μέν ἐστιν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβυκος.* ut coniiciat aliquis haec ex ambiguo carmine petita esse, sed pertinent ut videtur ad carmen in Gorgiam (fr. 30).

Fr. 9. Herodian. *περὶ σχημ.* 60, 31: *Καλεῖται δὲ Ἰβύκειον, οὐχ ὅτι Ἴβυκος πρῶτος ἐχρήσατο, . . . ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ Γλαυκώπιδα κτλ.* — *καὶ γάρ*, quod grammatici est, poetae tribuit Schneidewin, quem certe *κατὰ γὰρ* Ibyco reddere decebat. At

Γλαυκώπιδα Κασσάνδραν, 1001
ἐρασιπλόκαμον κούραν Πριάμου φᾶμις ἔχησι βροτῶν.

grammaticus non integrum adscripsit poetae locum, sed quemadmodum ex Homero adhibet *λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο* omissis quae praecedunt *ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα*, ita hic nonnulla praetermisit, velut *εἴτ' ἔτυμ' εἴτε μάταν γλαυκώπιδα Κασσάνδραν ἐρικ. π. φᾶμις ἔχησι βροτῶν*: nam *ἔχησι* haud dubie subiunctivus est. Grammatici vulgo ad *σχῆμα Ἰβύκειον* referunt eos locos ubi coniunctivus praesentis temporis in locum indicativi successisse videbatur: nam *λάβῃσι, τάμῃσ'*, alia id genus (i. e. *αὐθυπότακτα*) ubique coniunctivorum vicibus fungi non fugit veteres magistros. De hac modorum permutatione, quam Ibycus frequentavisse, sed passim iam Homerus admisisse videbatur, Heraclides aliquanto prudentius disputavit, qui Ibycum secundum Rheginorum sermonem *τὰ τρίτα τῶν ὁριστικῶν* verborum et quae in *έω* cadunt et quae barytona dicuntur per *ησι* extulisse auctor est, velut *φίλησι, νόησι*, item *λέγησι, φέρησι* (vid. Eustath. Od. 1576, 56 seq.). Itaque secundum Heraclidem etiam Homericum *παμφαίνῃσι* indicativus est: quem poetam cum dixit semel (*ἅπαξ*) usum esse hac Rheginorum proprietate, tamen alia quoque exempla videtur attulisse, velut *ἧσι*, quod videtur ad Od. *θ* 163 referendum, poteratque inprimis loco gravissimo Od. *τ* 111 seq. uti. Ibycus igitur in verbis, quorum stirps vocali *ε̄* terminatur, antiquam declinationis consuetudinem secutus integram servare solitus est indicativi clausulam *φίλησι, νόησι*, ac fortasse passim etiam verba, quae vulgo barytona sunt, ad eundem modum conformavit, certe *θάλπησι* apud Bacchyl. fr. 27, 2 nihil habet offensionis, siquidem *θαλπείω* grammatici testificantur, sed *ἐγείρησι* et *ἔχησι* coniunctivi sunt, item *λέγησι* et *φέρησι*, quos indicativos esse perperam existimavit Heraclides. Iota furtivum, quod vulgo his formis addi solet, detrahendum: nam principales sunt formae *ἔχητι, ἐγείρητι*, unde molliores *ἔχησι, ἐγείρησι* descendunt: atque vetera Ibyci carminum apographa videntur iota littera caruisse, si Heraclidi fides habenda est: nam quod in Et. M. 650, 7 sive Herodianus sive alius quis praecipit in Homero *παμφαίνῃσι* scribendum esse, et deinde Rheginis tribuitur *φιλῆσι, νοῆσι*, certum est, breviatorem indiligenter de Heraclidis placitis exposuisse. Quae apud Homerum leguntur eiusmodi formae ad coniunctivum omnes sunt referendae, quamquam Bekker Homer. Blätter I 218 seq. passim indicativum agnoscit et *σχῆμα Ἰβύκειον* sibi deprehendere videtur, velut Il. *ε* 5 *παμφαίνῃσι* vel *παμφαίνησι*, et *ὅπως ἐθέλῃσι* vel *ἐθέλησι* Od. *α* 349. *ζ* 189 indicativos esse censet, at in Iliadis versu *εὖτε* pro *ὅστε* corrigo, ut et sententiae institutae et sermonis legi satisfiat. In Odysseae versibus *ὅπως ἐθέλησι* coniunctivus non est propterea removendus, quoniam alibi *ὅπως ἐθέλεις, ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, ὧν ἐθέλει* legitur: quod si omnia haec ad eandem normam forent exigenda, potius illis locis *ἐθέλῃς* et *ἐθέλῃ* scribendum: ut *ἐθέλεις, ἐθέλει* veteris scripturae reliquiae sint, velut apud Herodotum I 216 vulgo legitur *τῆς γὰρ ἐπιθυμήσει γυναικός*, sed duo libri verissime *ἐπιθυμήσῃ*. Ab Homero igitur istae indicativi formae alienae. Alexandrinos poetas magis credibile est hunc errorem commisisse, sed apud Bionem I 93 recte Hermann *οἱ δὲ λέβητι χρυσείῳ φορέοισιν ὕδωρ* pro *ὃς ... φορέησιν* restituit; in Theocrito XXV 46 non magis certum est *κρίνησι*, nec tamen debebat Hermann lectionem *κρίνουσι* probare, videtur Ahrens recte *κρίνει σφι* emendavisse. Disputaverunt de hoc schemate, quod Ibycium dici solet, post Ahrensium Dial. Dor. 302 nuper Corssen Ausspr.

10 A. [22.]

⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ – –

Ὀνομακλυτὸς Ὀρφήν.

10 B. [48.]

⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

ποικίλα ῥέγματα καὶ καλύπτρας
περόνας τ' ἀναλυσαμένα.

11. [17.]

Diomed. I 321 ed. Keil: „Ut est Ulyssi agnomen Polytlas. Nam praenomen est, ut ait Ibycus, Olixes, nomen Arcisiades, cognomen Odysseus. Et ordinantur sic: *Olixes Arcisiades Odyseus Polytlas.*" ubi Keil *Arsiciades* bis edidit (M arcisiades, A orcisiades, B achisiadis). Ibycus fort. dixit: ... ἐκαλεῖτο δ' Ὀλυσ- 1002
σεὺς (vel Ὀλιξεὺς) Ἀρκεισιάδας Ὀδυσεὺς ὁ πολύτλας.

d. Lat. I 597 φορτικῶς, ut solitus est, et Curtius Gr. Verbum I 58. Ahrensium offendit in Ibyco clausula σι a Doriensium sermone aliena, quam a Chalcidensibus, non a Messeniis repetendam esse apparet. Curtius praeeunte Westphalio Ibycum ἔχεισι ἐγείρεισι i. e. ἔχει ἐγείρει scripsisse opinatur; at istae formae plane sunt commenticiae. — V. 1. A λευκὰ πίδακας ἀνδρανέρασι πλόκαμον κόρην· πριάμου, CD γλαυκώπιδι κασάνδρα ἐρασιπλόκαμον κόραν πριάμοιο, B γλαυκώπιδα κασσάνδρα πριάμου. — κούραν cum Schneidewino scripsi. — V. 2. φᾶμις, A φαμῆς, D φάτις.

Fr. 10 A. Priscian. Lib. VI 92: „*In eus Graeca sunt et us in i mutantia faciunt genitivum, ut hic Tydeus, Tydei. In huiuscemodi tamen terminatione quaedam inveniuntur mutatione eus diphthongi in es longum prolata, ut* Ἀχιλλεὺς *Achilles,* Περσεὺς *Perses,* Οὐλιξεὺς *Ulixes. In quo Doris sequimur, qui pro* Φυλεὺς Φύλης, *pro* Ὀρφεὺς Ὄρφης *et* Ὄρφην *dicunt, pro* Τυδεὺς Τύδης. *Sic Antimachus in primo Thebaidos* Τύδης τ' Οἰνείδης. *Et vocativum in e productum* Τὸν καὶ φωνήσας προσέφης Οἰνήϊε Τύδη, *teste Herodiano, qui hoc ponit in primo Catholicorum. Similiter Ibycus* Ὀνομακλυτὸν Ὄρφην." — ὀνομακλυτὸν plerique libri, ὀνομακανθων Rr a m. pr., ὀνομακαιθῶ L in litura. — Ὄρφην plerique libri, Ὄρφη K, l in litura, D et Rr a m. pr., Ὄρφε G, unde Schneidewin Ὀνομάκλυτος Ὄρφη, ut sit vocativus, sed Priscianus potius nominativum adhibuisse videtur, itaque scripsi Ὀνομακλυτὸς Ὀρφήν. nam oxytonon esse Ὀρφὴν docet Arcadius 8, 15. Emendationem meam comprobavit Lentz Herod. I 14.

Fr. 10 B. Etym. M. 703, 28: Ῥῆγος· τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον ... ὅτι δὲ ῥαγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα, σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ. ... καὶ παρ' Ἰβύκῳ· ποικίλα ῥέγματα, quibus addit cod. Flor. Miller Misc. 261 καλύπτρας π. τ. ἀν. — V. 1 ego καὶ inserui.

12. [19.]

Οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως.

*13.

⏑ ⏑ ´– ⏑ ⏑ – ⏒

Ἑλένα Μενελαΐς.

*14. [24.]

´– > – ⏑ ⏑ – ⏑

Ἀλθαία Μελεαγρίς.

15.

⏑ ⏑ ´– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ´– –

Παρελέξατο Καδμίδι κούρᾳ.

16. [27.]

´– ⏑ – – ´– ⏑ –
´⏑⏑ ⏑ – ⏑ ´– ⏑ ⏒
´– ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
´– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
´– ⏑ ⏑ – . . . . .

Τούς τε λευκίππους κόρους
τέκνα Μολιόνας κτάνον,
ἅλικας ἰσοπάλους, ἐνιγυίους,

Fr. 12. Et. M. 171, 7: *Αὔσιον· καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει, οἷον· οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως.* fort. *παῖς ὁ Τυδέος* (*Τυδέος* Schneidewin).

Fr. 13 et 14. Diomed. I 323 ed. Keil: „Aut a maritis, ut Helena Menelais, aut a filiis, ut Althea Meleagris, sicut Ibycus Graecus retulit.“ Utrumque exemplum Ibyci videtur esse.

Fr. 15. Cram. An. Ox. I 255, 7: *Καδμηΐδι γαίῃ. Ὥσπερ παρὰ τὸ Δάρδανος ἐκπίπτει πατρωνυμικὸν εἰς ις Δαρδανὶς καὶ παρὰ τὸ Πρίαμος Πριαμίς, οὕτως ἔδει καὶ παρὰ τὸ Κάδμος Καδμίς· τὸ ἄρα Καδμηῒς ἐπλεόνασε τὸ η̄· ὅτε οὖν φησὶν ὁ Ἴβυκος· Παρελ. κτλ., τὸ ὀφειλόμενον ἀπέδωκεν.*

Fr. 16. Athen. II 57: *Ἴβυκος δ' ἐν πέμπτῳ μελῶν περὶ Μολιονιδῶν φησί· Τούς τε κτλ.* Cf. Eustath. 1686, 47. Stesichoro vindicat haec Hartung, quoniam Stesichorus quoque adiectivo *λεύκιππος* sit usus (fr. 86), neque fieri potuisse, ut Ibycus ipsum Herculem loquentem induceret: si Ibyci sint versus, certe *κτάνεν* scribendum. — V. 1. *κόρους* Dindorf, vulgo *κούρους*. — V. 2. *κτάνον* BCD, L *κτανόντα*, V *κτάνονταν*. — V. 3. *ἰσοπάλους* Meineke, libri *ἰσοκεφάλους*, ego olim pro-

ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ 1003
ἀργυρέῳ . . . . .

17. [43.]

Πυκινὰς πέμφιγας πιόμενοι.

18. [44.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Οὔτι κατὰ σφετερὰν ἐέλδωρ.

19. [45.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –

Ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἔλδωρ.

20. [37.]

Οὐδὲ Κνάρας ὁ Μηδείων στραταγός.

posui cum Schneidewino *ἰσοκεφάλλους*, Hermann *ἰσοκαράνους* coniecit. — *ἐνιγυίους* Schneider Saxo, libri *ἐνιγύους*. — V. 4. *ὠέῳ* Eustath., vulgo *ὠεῷ*.

Fr. 17. Galen. XVII P. I 881: *Ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι (πέμφιξ) κατὰ τόδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμονεῖ σατύροις παρὰ Σοφοκλεῖ· πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός. παρ' Ἰβύκῳ· Πυκ. κτλ. λέλεκται δ' οὗτος ὁ λόγος αὐτῷ κατά τινα παραβολὴν ἐπὶ χειμαζομένων εἰρημένην. διὸ καὶ τῶν προγνωστικῶν οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰρῆσθαί φασι τὰς πέμφιγας.* Quod si *πιόμενοι* integrum, non potuit grammaticus *πέμφιγα* *nubem* interpretari, sed potius *guttam*, idque plane flagitant Galeni verba quae continuo subiiciuntur *διὸ καὶ τῶν προγν. κτλ.* Apparet aliquid turbatum esse: enuntiatum *ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους . . . ἀγγέλῳ πυρός* est reiiciendum ad novissimam partem disputationis: iam Ibyci versus excipit Aeschylea exempla: *ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος ὁ αὐτός φησιν ἐν Προμηθεῖ . . καὶ ἐν Πενθεῖ . . καὶ παρ' Ἰβύκῳ.* Nam non licet hunc in modum exempla ordinare: *ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους — ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος*, quandoquidem Sophoclis nomine praegresso non potuit Galenus pergere *ὁ αὐτὸς ἐν Προμηθεῖ.*

Fr. 18. Herodian. *περὶ μον.* p. 32, 20: *οὐδὲν εἰς ωρ λῆγον οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἔχει συμπλοκὴν δύο συμφώνων πρὸ τοῦ ω̄. . . . Ἔλδωρ, οὐ γὰρ συμπλοκὴ ἐνθάδε, ἀλλὰ διάστασις. Ὁ δὲ Ἴβυκος ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται· Οὔτι κτλ.* Mirum sane *ἐέλδωρ* dictum *θηλυκῶς*, nam ap. Hesych. *Ἔλπωρ· ἡ ἐλπίς* recte videntur *ἐλπωρή* corrigere. Itaque Schneidewin *ἐελδώ* coniecit, Hartung *σφετερὸν Ϝεέλδωρ*.

Fr. 19. Herodian. *π. μον. λέξ.* p. 32, 25: *Καὶ ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἐέλδωρ* (*Ἴβυκος*): scripsi *ἔλδωρ*, *προδεδεγμένον* idem est quod *προδεδειγμένον*. Schneidewin hic quoque vult *ἐσθλὰν ποτιδεγμένων ἐελδώ* legere, at ipse Herodianus indicat Ibycum etiam altero genere usum esse.

Fr. 20. Et. M. 542, 51: *Κνάρης· Ἴβυκος· οὐδὲ Κνάρης* (D *καρύας*, M *Κνάρας*) *ὁ Μήδων* (DM *Μηδεῖ*) *στ. — τινὲς λέγουσιν ἀπὸ τοῦ Κνα-*

21. [52.]

_ ∠ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ _

Δαρὸν δ' ἄνεω χρόνον ἧστο τάφει πεπαγώς.

22. [32. 33. 34.] 1004

. . ⏑ ⏑ _ ⏓
⏑́ ⏑ _ _ ∠ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _
∠ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ _ _
∠ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑

. . Παρὰ χέρσον
λίθινον ἔκλεκτον παλάμαισι βροτῶν·
πρόσθε δέ νιν πεδ' ἀναριτᾶν
ἰχθύες ὠμοφάγοι νέμοντο.

23. [31.]

Schol. Theocr. I 115: *Ἀρέθουσα* (cod. Ambr. *Ἀρέθοισα*)· *κρήνη ἐν Συρακούσαις ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἣ* (Ambr. om. *ἢ ἐν Σ. ἣ*)

ξάρης γέγονε κατὰ συγκοπήν· ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυρὰ (*Κῦρος*) *κατὰ πλεονασμόν.* Scripsi *οὐδὲ Κυάρας ὁ Μηδείων στραταγός*, atque *Κυάρας ὁ Μηδείων* praebet cod. Flor. Miller Misc. 197, qui extrema hunc in modum exhibet: *ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυάραν· ἐὰν οὖν ᾖ ἀπὸ τοῦ Κυαξάρας συγκριτικὸν οὐ πλεονάζει* [*τὸ ᾱ*], *ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ κυάρα πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, οὐ συγ* . . . ubi bis *συγκεκομμένον* scribendum.

Fr. 21. Herodian. *περὶ μον. λεξ.* 36, 2: *τάφος, . . . ὁπότε δὲ ἐπὶ τῆς ἐκπλήξεως παραλαμβάνεται, γένος ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον· Ἣ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανε. Ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον· ὁ μέντοι Ἴβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸ Ὁμηρικὸν μεταβαλών* (Lehrs *μεταλαβών* requirit)· *Δαρὸν δάρασι χρ. ἡ. τάφεις πεπηγώς.* Schneidewin *δαρὸν δαρὸν χρόνον ἡ. τάφει πεπαγώς*, Hermann *δαρὸν παρὰ οἱ*, ego in edit. 1 *δαρὸν δαρῷ χρ.*, nunc malui *δ' ἄνεω* scribere, ut Ibycus prorsus cum Homero consentiat, quemadmodum etiam Nauck coniecit. Schmidt *δαρὸν δ' ἀμφασίᾳ.* Lehrs *δάρασι* ex dittographia ortum existimat. Possis alia tentare, velut *δαρὸν δ' ἆρ' αὔῳ χ. ἡ. τάφει π.*

Fr. 22. Schol. Pind. Nem. I 1: *Ἡ Ὀρτυγία πρότερον μὲν οὖσα νῆσος εἶτα προσχωσθεῖσα χερρόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἴβυκος ἱστορεῖ· Παρὰ χέρσον λίθινον τὸν παλάμαις βρ. πρόσθε νιν παῖδα νήριτον* (Ursinus *πέδον νήριτον*, Casaubonus *πέδα Νηρῄδων*, egregie Boeckh *πεδ' ἀνηριτᾶν* vel *πεδὰ νηριτᾶν*) *ἰχθύες ὠμ. ν.* Resp. Strabo I 59: *Ἐπὶ τῆς πρὸς Συρακούσας νήσου νῦν μὲν γέφυρά ἐστιν ἡ συνάπτουσα αὐτὴν πρὸς τὴν ἤπειρον, πρότερον δὲ χῶμα, ὥς φησιν Ἴβυκος, λογαίου λίθου, ὃν καλεῖ ἔκλεκτον.* Cf. Athen. III 86B: *Τοῦ δ' ἀναρίτου* (*μέμνηται*) *Ἴβυκος.* — V. 1. *παρὰ*, Boeckh *πὰρ.* — V. 2. *ἔκλεκτον* pro *τὸν* Boeckh ex Strabone restituit. — *παλάμαισι* scripsi, v. *παλάμαις.* — V. 3. *πρόσθε δέ* scripsi, vulgo *πρόσθε*, Casaubonus et Boeckh *πρόσθεν.* — *πεδ' ἀναριτᾶν*, fort. *πεδ' ἀναρτᾶν*, siquidem Athen. addit: *καλεῖται δ' ὁ ἀναρίτης καὶ ἀνάρτας* (B *ἀνάρτης*).

φασι διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἥκειν (ita vulgo, *ἥξειν* libri), *ὥς φησιν Ἴβυκος, παριστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας* (fort. *Ὀλυμπίασι*) *φιάλης*. ubi Ahrens scripsit: *Ἀρέθοισα· κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἣ ἐν Σικελίᾳ φυγοῦσα διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἧξεν.* Aliud scholion exhibet Ursinus: *Ἴβυκος, ἱστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης Σικελικὴν κρήνην τὴν Ἀρέθουσαν εἶναί φησι καὶ ὑπὸ Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι.* Ex eodem ut videtur carmine petitum, ex quo est fr. 22.

24. [51.]

⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Δέδοικα, μή τι παρ θεοῖς
ἀμβλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

25. [38.]

Aelian. Hist. Anim. VI 51 de dipsade: *Δεῖ δὲ καὶ μῦθον τῷδε τῷ ζῴῳ ἐπᾷσαί με, ὅνπερουν ἀκούσας οἶδα, οὐ σιωπήσομαι τοῦτον, ὡς ἂν μὴ δοκοίην ἀμαθῶς ἔχειν αὐτοῦ. Τὸν Προμηθέα κλέψαι τὸ πῦρ Ἡφαίστῳ φησὶ καὶ τὸν Δία ἀγανακτῆσαι ὁ μῦθος λέγει, καὶ τοῖς καταμηνύσασι τὴν κλοπὴν δοῦναι φάρμακον γήρως ἀμυντήριον· τοῦτο οὖν ἐπὶ τῷ ὄνῳ θεῖναι τοὺς λαβόντας πέπυσμαι, καὶ τὸν μὲν προϊέναι τὸ ἄχθος φέροντα, εἶναι δὲ ὥραν θέρειον, καὶ διψῶντα τὸν ὄνον ἐπί τινα κρήνην κατὰ τὴν τοῦ ποτοῦ χρείαν ἐλθεῖν· τὸν οὖν ὄφιν τὸν φυλάττοντα ἀναστέλλειν αὐτὸν καὶ ἀπελαύνειν, καὶ ἐκεῖνον στρεβλούμενον μισθόν οἱ τῆς φιλοτησίας δοῦναι, ὅπερουν ἔτυχε φέρων φάρμακον. οὐκοῦν ἀντίδοσις γίνεται, καὶ ὁ μὲν πίνει, ὁ δὲ τὸ γῆρας ἀποδύεται, προσεπιλαβών, ὡς ὁ μῦθος, τὸ τοῦ ὄνου δίψος. Τί οὖν, ἐγὼ τοῦ μύθου ποιητής, ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποιμι, εἰ καὶ πρὸ ἐμοῦ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς καὶ Δεινόλοχος ὁ ἀνταγωνιστὴς Ἐπιχάρμου καὶ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος καὶ Ἀριστέας καὶ Ἀπολλοφάνης ποιηταὶ κωμῳδίας ᾄδουσιν αὐτόν.*

Fr. 24. Plut. Quaest. Symp. IX 15, 2: *Διὸ καὶ πέπονθεν, ὃ φοβηθεὶς Ἴβυκος ἐποίησε· Δέδοικα κτλ.* Plato Phaedro 242C: *ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον, καί πως ἐδυσωπούμην κατ' Ἴβυκον, μή τι κτλ.* Inde a *μή τι* affert Suid. v. *ἀμπλακών* et *Ἰβύκειον ῥησείδιον* et v. *μή τι*.. Resp. Synes. Epist. 115: *οὐ γὰρ νεώτερόν ἐστι τὸ δέος, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀρχαῖον, τὸ μή τι περὶ θεὸν ἀ. τ. π. ἀ. ἐφεύρω*, ubi cod. Gud. ap. Schneidewin *δέδοικα μή τι* et in marg. *Ἰβύκου τινὸς παλαιοῦ. ἔστιν πρὸς ἱερωσύνην συνᾷδον τὸ Ἰβύκειον τουτὶ ῥησείδιον*, et Marin. vit. Procli c. 1. — V. 1. *παρ* Melhorn et Dübner in Plut. (fort. ex codd.), vulgo *παρὰ*. *παρὰ θεοῖς* si recte est traditum (neque aliter legit Hermias ap. Ruhnk. Tim. p. 90, quae in

26. [39.]

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

(Τάχα κέν τις ἀνὴρ) Ἔριδος ποτὶ μάργον ἔχων στόμα
ἀντία δῆριν ἐμοὶ κορύσσοι.

27.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένοις ζωᾶς ἔτι φάρμακον εὑρεῖν.

28. [41.] 1006

. . ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

. . *Ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει.*

Astii ed. desiderantur) significat *deorum iudicio*, sed fortasse scribendum *περὶ θεοὶς* (de hac accusativi forma dixi ad Pind. p. 153), atque *περὶ θεοὺς* iam Kuster commendavit; certe Plato interpretatur *εἰς θεοὺς ἁμαρτών*, et Synesius substituit *περὶ θεὸν* (duo libri *παρὰ θ.*); sed qui perpetrat, quae diis improbantur, in deos peccat, itaque nihil novandum duco. Hartung *θεοῖσιν* requirit. — V. 2. *ἀμβλακὼν* 𝔄*ΔΠGT* apud Plat., ceteri omnes *ἀμπλακών*. — *τιμὰν*, 𝔄 ap. Plat. *τιμᾶν*. — *ἀμείψω*, Suid. tertio loco *ἀμείφῃ*.

Fr. 26. Porphyr. in Ptolem. Harmon. in Vallis. Opp. T. III p. 255: *Ταχέως γὰρ ἄν τις τῶν ἀπείρων μὲν μουσικῆς καὶ τῶν τοιούτων θεωρημάτων, ἃ νῦν ψηλαφῶμεν ἡμεῖς, ἐν δὲ τοῖς σοφιστικοῖς λόγοις καλινδουμένων Ἔριδος ποτὲ μ. ἔ. στ., φησίν που Ἴβυκος, ἀντία δῆριν ἐνίοις* (ita Stephanus) *κορύσσοι.* Redintegravi fr. adiectis verbis *τάχα κέν τις ἀνήρ*, et *ποτὶ* scripsi Stephanum, *ἐμοὶ* Nauckium secutus. — V. 1. *Ἔριδος*, Nauck citra necessitatem *ἔριδας*, Hartung *ἔοι δ' ὅς ποτε μαργὸν* edidit. — V. 2. Codd. ME *νενοοινορύσσοι*, D *ἐνιοικορύσσοι*, Gud. *δηρϊ νενόοι νορύσσοι*, unde *ὄνῳ κορύσσοι* Schneidewin, *ἂν ὗς κορύσσοι* Lobeck tentaverunt.

Fr. 27. Chrysippus *περὶ ἀποφατ.* c. 14: *Εἰ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ Οὐκ ἔστιν κτλ. Ἴβυκος ὁ ποιητὴς οὕτως ἀπεφαίνετο· οὐκ ἔστιν κτλ.* et quater repetit, ubi primo loco cod. *ἔτι φθιμένοις*, sed supra *ἀπο* scriptum.

Fr. 28. Schol. Aristoph. Av. 192: *Χάους ἀντὶ τοῦ ἀέρος νῦν, ὡς Ἴβυκος, ποτᾶται δὲ ἐν κτλ.* Eadem Suidas v. *Χάος*, ubi A *πωτᾶται*. Sed *ἀλλοτρίῳ* videtur temere ex Aristophanis loco ortum, poeta scripserat opinor:

Πωτᾶται δ' ἐν ἀπείρῳ χάει.

Sed potuit poeta de Amore dicere *ἐν πατρίῳ χάει*, si revera cum Hesiodo Amoris origines ad Chaos rettulit (vid. fr. 31). Ruhnken non diversum censet locum a Bacchylidis versu ap. Schol. Hesiod. Theog. 116 (fr. 47), qui sane simillimus est.

29.

Κλάδον Ἐνυαλίου.

30. [5.]

Schol. Apoll. Rh. III ~~158~~ 114-17: *Διὰ τούτων στίχων παραγράφει τὰ εἰρημένα ὑπὸ Ἰβύκου, ἐν οἷς περὶ τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς εἶπεν ἐν τῇ εἰς Γοργίαν ᾠδῇ· καὶ ἐπιφέρει περὶ τῆς Ἠοῦς, ὡς ἥρπασε Τιθωνόν.* Ad hoc carmen haud dubie pertinet fr. 59, et fortasse etiam fr. 8 et fr. 33.

31. [10.]

Schol. Apoll. Rh. III 26: *Ἴβυκος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐκ Χάους λέγει (γενέσθαι) τὸν Ἔρωτα.* cod. Laur. *Ἴβυκος ὁ δὲ Ἡσίοδος*, unde Keil edidit *Ἴβυκος . . . ὁ δὲ Ἡσίοδος*, intercidisse putans ea, quae Ibycus prodidit: recte, ut videtur, quamquam illam lectionem tuetur etiam Eudocia 158.

32. [11.]

Athen. XIII 603 D: *Ῥαδαμάνθυος δὲ τοῦ δικαίου Ἴβυκος ἐραστήν φησι γενέσθαι Τάλων.*

33. [12.]

Athen. II 39 B: *Ἴβυκος δέ φησι τὴν ἀμβροσίαν τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐνναπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα, τὸ μέλι λέγων ἔνατον εἶναι μέρος τῆς ἀμβροσίας κατὰ τὴν ἡδονήν.* Cf. Eust. 1633, 11. Pro *ἐνναπλασίαν* et *ἔνατον* Meineke coni. *δεκαπλασίαν* et *δέκατον*, collato Schol. Pind. Pyth. IX 113: *ἔστι δὲ καὶ τοῦ μέλιτος εὑρετὴς ὁ Ἀρισταῖος, ὃ δὴ τῆς ἀθανασίας δέκατον μέρος ᾠήθησαν εἶναι.* Solennis sane numerus novenarius, ut possit potius Schol. Pind. locus de vitio suspectus esse, sed apte adhibuit Meineke Hesiodi versus ex Melampodia fr. 173.

34 A. [14.]

Schol. Hom. Il. γ 114: *Πορφύριος ἐν τοῖς παραλελειμμένοις φησίν, ὅτι τὸν Ἕκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδίδωσιν Ἴβυκος, Ἀλέ-*

Fr. 29. Schol. Pind. Isthm. VIII v. 43 quod edidit T. Mommsen (Diar. Antiq. 1848 p. 131): *Νεικέων πέταλα] ἀντὶ τοῦ φιλονεικιῶν τὰ φύλλα, τροπικώτερον δὲ τῶν φιλονεικιῶν τὰς στάσεις ἢ τὰ νείκη· ὡς Ἴβυκος· κλάδον Ἐνυαλίου. καὶ Ὅμηρος ὄζον Ἄρηος.* Fortasse Ascalaphum dixit.

ξανδρος, *Εὐφορίων*, *Λυκόφρων*. Eandem famam etiam Stesichorus sequitur fr. 69, neque tamen propterea hoc abiudicandum 1007 Ibyco, ut voluit Hartung.

34. B.

Sch. Il. ν 517: ὡς ἀντεραστὴς Ἑλένης (de *Deiphobo* et *Idomeneo* dicit)· ὡς μαρτυρεῖ Ἴβυκος καὶ Σιμωνίδης· ἀλλ' οὔτε ἦρα μεσαιπόλιος, οὔτε τὸ παρὰ Ἰβύκῳ ἀληθές, ἀλλὰ διὰ τοὺς πεσόντας. Eust. 944, 43: ἕτεροι δὲ ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβύκου ἱστορίᾳ φασὶν ὡς ἀληθῶς ἀεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεῖ Δηΐφοβος ὡς ἀντεραστῇ. ἦρα γάρ, φασί, καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης.

35. [16.]

Schol. Arist. Vesp. 714: *Καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν*·] ὥσπερ ὁ Μενέλαος· τοῦτον γάρ φασιν ὁρμήσαντα ἐπὶ τὴν Ἑλένην ἀποβαλεῖν τὸ ξίφος· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἰβύκῳ καὶ Εὐριπίδῃ. Similia Sch. Lysistr. 155. Schol. Eurip. Andr. 631 planius rem exposuit: ἄμεινον ᾠκονόμηται ταῦτα παρὰ Ἰβύκῳ (cod. τὰ περὶ Ἴβυκον)· εἰς γὰρ Ἀφροδίτης ναὸν καταφεύγει (cod. καταλ . . . ει) ἡ Ἑλένη, κἀκεῖθεν διαλέγεται τῷ Μενελάῳ, ὁ δ' ὑπ' ἔρωτος ἀφίησι τὸ ξίφος. Non recte Hartung haec Ibyco abiudicat et ad Stesichori Ἰλίου πέρσιν refert, nam Stesichorus prorsus aliam famam secutus est, vid. fr. 25.

36.

Sch. Eurip. Hec. 41: Ὑπὸ Νεοπτολέμου φασὶν αὐτὴν (Πολυξένην) σφαγιασθῆναι Εὐριπίδης καὶ Ἴβυκος. Haec quoque citra necessitatem Stesichoro vindicat Hartung.

37. [18.]

Sch. Apoll. Rh. IV 814: Ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον παραγενόμενος ἔγημε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἴρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης. Cf. Eudoc. 85.

38. [20.]

Sch. Pind. Nem. X 12: *Διομήδεια δ' ἄμβροτον ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν*·] Καὶ οὗτος Ἀργεῖος, ὃς δι' ἀρετὴν ἀπηθανατίσθη· καὶ ἔστι περὶ (παρὰ Med. B) τὸν Ἀδρίαν Διομήδεια νῆσος ἱερά, ἐν ᾗ τιμᾶται ὡς θεός· καὶ Ἴβυκος οὕτω· (ita Vat. B, sed Med. B οὕτως· καὶ τὴν κτλ.) τὴν Ἑρμιόνην γήμας ὁ Διομήδης ἀπηθανατίσθη σὺν τοῖς Διοσκούροις· καὶ γὰρ (γὰρ om. Med. B.)

συνδιαιτᾶται αὐτοῖς· καὶ Πολέμων ἱστορεῖ· ἐν μὲν γὰρ Ἀργυρίπποις ἅγιόν ἐστιν αὐτοῦ ἱερόν, καὶ ἐν Μεταποντίῳ δὲ διὰ πολλῆς αὐτὸν αἱρεσθαι τιμῆς ὡς θεὸν καὶ ἐν Θουρίοις εἰκόνας αὐτοῦ καθιδρύσθαι ὡς θεοῦ. Excidisse nonnulla post verba καὶ Ἴβυκος οὕτως manifestum, neque vero scholiasta poetae versus videtur adscripsisse, sed famam, quemadmodum Ibycus enarraverat, paucis comprehendisse.

39. [21.]

Sch. Apoll. Rh. I 287: Εἶχεν γὰρ καὶ ἀδελφὴν Ἰάσων Ἱππολύτην, ὥς φησιν Ἴβυκος.

40. [23.]

Zenob. Prov. II 45: Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται οὔτε φιλία· ὁ Μίλων (fort. Δήμων) ὁ παροιμιογράφος Ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ Ἰβύκου. Cf. ibi interpr.

41. [25.]

Schol. Apoll. Rh. I 146: Ὁ δὲ Ἴβυκος Πλευρωνίαν (Λήδαν) φησίν, Ἑλλάνικος δὲ Καλυδωνίαν.

42. 43.

Cram. An. Ox. III 413, 16: Ὁ δὲ αὐτὸς ἑωσφόρος καὶ ἕσπερος· καίτοι γε τὸ παλαιὸν ἄλλος ἐδόκει εἶναι ὁ ἑωσφόρος καὶ ἄλλος ὁ ἕσπερος· πρῶτος δὲ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος συνήγαγε τὰς προσηγορίας. Achilles Tat. in Aratum p. 136 ed. Petav: πέμπτος ὁ τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ δὲ Ἕλλησιν Ἑωσφόρος· πρῶτος δὲ Ἴβυκος εἰς ἕνα συνέστειλε τὰς προσηγορίας.

44. [26.] 1008

Sch. Apoll. Rh. IV 57: Ἴβυκος δ' ἐν πρώτῳ Ἤλιδος αὐτὸν (Ἐνδυμίωνα) βασιλεῦσαι φησί. Cf. Eudoc. 148.

45. [28.]

Sch. Apoll. Rh. II 777: Πολλοὶ δὲ λόγοι περὶ τοῦ ζωστῆρός εἰσιν· τινὲς μὲν γὰρ Ἱππολύτης, ἄλλοι δὲ Διϊλύκης (scr. Δηιλύκης), Ἴβυκος δὲ Οἰολύκης ἰδίως ἱστορῶν τῆς Βριάρεω θυγατρός φησιν. Ibycus videtur dixisse: Οἰολύκα, Βριάρηο κόρα, vid. Et. M. 213, 23: Βριάρηο· οἷον Βριάρηο κόρα.

46. [30.]

Sch. Arist. Nub. 1050: Ἴβυκός φησι τὸν Ἥφαιστον κατὰ δωρεὰν ἀναδοῦναι Ἡρακλεῖ λουτρὰ θερμῶν ὑδάτων, ἐξ ὧν τὰ θερμὰ τινές φασιν Ἡράκλεια λέγεσθαι.

47. [35.]

Strabo VI 271: Ἀλφειὸν δὲ Ζωΐλος ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Τενεδίων ἐγκωμίῳ φησὶν ἐκ Τενέδου ῥεῖν, ὁ τὸν Ὅμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον. Ἴβυκος δὲ τὸν ἐν Σικυῶνι Ἀσωπὸν ἐκ Φρυγίας ῥεῖν φησί.

48. [36.]

Pausan. II 6, 5: Σικυῶνα δὲ οὐ Μαραθῶνος τοῦ Ἐπωπέως, Μητίωνος δὲ εἶναι τοῦ Ἐρεχθέως φασίν· ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ Ἄσιος, ἐπεὶ Ἡσίοδός τε καὶ Ἴβυκος ὁ μὲν ἐποίησεν, ὡς Ἐρεχθέως εἴη Σικυών, Ἴβυκος δὲ εἶναι Πέλοπός φησιν αὐτόν.

49.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 18 ed. Gomperz (Vol. Hercul. coll. n. II 46): Αἰσχύλος δ' (ἐν Φινεῖ) καὶ Εἴβυ(κος καὶ Τε)λέστης (ποιοῦσιν) τὰς Ἁρπ(υίας θνησκ)ούσας ὑπ(ὸ τῶν Βορέου παί)δων. ita Gomperz supplevit.

50.

Choerobosc. I 279: Αὕτη ἡ αἰτιατική, φημὶ δὲ ἡ ἴκτινον κατὰ μεταπλασμὸν γέγονε ἴκτινα, ... ὥσπερ ἀλίτροχον ἀλίτροχα παρ' Ἰβύκῳ (cod. Marc. παρίβυκον παριβυκα). Cf. Cram. An. Ox. I 271, 2.

51.

Et. Sorb. ap. Gaisf. Et. M. 387, 42: Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς συντίθεται πρώτῳ ἐτυμολογιῶν οὕτως λέγων· Τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἐτώσιον τινὲς οἴονται παρὰ τὸ ἐτῶν ἐτώσιον, ἀλλὰ μάχεται ὁ νοῦς· οἱ δὲ οὕτως· ἀήτων, ἀητώσιος, συστολῇ ἀετώσιον παρ' Ἰβύκῳ· τοῦτο 1009 ἀφαιρέσει ἐτήσιον (ἐτώσιον). ἢ οὕτως· ἔτος, ἀετός, ἀέτων, ἀετώσιος, ὁ μὴ ἀληθὴς ἀλλὰ μάταιος. Cf. etiam Et. M. 20, 13. Hesych. v. ἀετώσιον. Et. Gud. 215, 26. Denique Schol. Hom. Il. Α 133 ab eadem stirpe repetit αὔτως, ἐτὸς ὁ ἀληθής ... καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἄετος ... τὸ πληθυντικὸν οἱ ἄετοι, ἀέτων καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρημα μεσότητος ἀέτως καὶ κράσει τοῦ ᾱε εἰς τὴν ᾱυ δίφθογγον αὔτως. — Probabiliter ad Ibycum rettulit

Schneidewin, quae leguntur Cram. An. Ox. IV 329, 22: Ὁ μὲν διὰ τοῦ ωσιος Ῥηγίνων ἐστίν, ἐπεὶ συνεχὴς παρ' αὐτοῖς ἀπὸ γενικῆς γίνεται· ἀνάκων, ἀνακώσιος (Lobeck Ἀκακώσιος), χαρίτων, χαριτώσιος. Cf. etiam ib. I 162, 15. His accedit βροτῶν ἀλιτώσια φῦλα in Orphico carmine apud Malal. IV, 31. ubi Bentley non recte ἀλιτήρια scripsit, quamquam etiam ἀετώσια i. e. μάταια dici poterat.

52. [9.]

Et. Gud. 89, 31: Ἄτερπνος· οὕτως ὁ ἄγρυπνος, παρὰ Ῥηγίνοις, ὡς καὶ παρ' Ἰβύκῳ καὶ Στησιχόρῳ. Adde Et. M. 163, 8 ubi Gaisf. codd. Ibyci et Stesichori nomen addunt, Cram. An. Par. IV 61, 22. Ceterum conf. supra fr. 7.

53. [50.]

Hesych.: Βρυαλίκται· πολεμικοὶ ὄρχηται μὲν αἰδοίπου. Ἴβυκος καὶ Στησίχορος. Vid. ad. Stesich. fr. 79.

54. [54.]

Et. M. 273, 24: Διέφρασαι· παρὰ Ἰβύκῳ (ita cod. Flor., vulgo Ἴβυκι, M σιμ.) ἐστὶν ἔφθαρσαι καὶ κατὰ πάθος ἔφαρσαι καὶ κατ' ὑπέρθεσιν ἔφρασαι καὶ διέφρασαι· οὕτως Ἡρωδιανὸς (add. Fl.).

55. [29.]

Et. M. 428, 28: Ἤλσατο βοῦς Ἴβυκος παρὰ τὸ ἠλάσατο. Hartung ad Stesichori Geryoneidem refert. Fragmentum fortasse iungendum cum alio frusto Adesp. 50.

56.

Cram. An. Ox. I 65, 15: Καὶ τῇ κλαγγῇ δοτικῇ εἶπεν ὁ Ἴβυκος κλαγγίι. Leg. κλαγγί.

57. [56.]

Herod. π. μ. λέξ. 38, 13: Λεβυαφιγενής· ἡ διὰ τοῦ φι ἐπέκτασις οὐδέποτε θέλει κατ' ἀρχὴν συντίθεσθαι, μόνῳ δὲ παρηκολούθησεν ἐν ἐπιρρήματι τῷ φι τὸ τοιοῦτον, Ἰφιγένεια, Ἰφικλῆς, Ἰφιάνασσα, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτά ἐστι· πεπλάνηται οὖν Ἴβυκος εἰπὼν Λεβυαφιγενής. Bloch Λιβυαφιγενής.

58. [6.]

Schol. Apoll. Rh. III 106: Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων (ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ) εὐμεγέθεις λέγει.

59. [55.]

Schol. Apoll. Rh. IV 1348: *Στέρφεσιν αἰγείοις· τοῖς δέρμασιν, ἔνθεν καὶ στερφῶσαι· Ἴβυκος δὲ στερφωτῆρα στρατὸν· εἴρηκε* 1010 *τὸν ἔχοντα δέρματα.* Hartung *στερφωθέντα* requirit.

60. [40.]

Et. M. p. 763, 41: *Τραπεζίτης, διὰ τοῦ ῑ σημαίνει τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον τραπεζίτην, ἀπὸ τοῦ τράπεζα· διὰ δὲ τῆς ει διφθόγγου τὸν ἐν τῇ τραπέζῃ παριστάμενον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· τραπεζῆες κύνες· ἀπὸ τοῦ τραπεζεύς ἐστι· τὸ δὲ παρ' Ἰβύκῳ διὰ τοῦ η λεγόμενον Τραπεζητᾶν κυνᾶν* (scr. *κυνῶν*) *ἔστιν ὡς πλείων πλήων.* Cf. Cram. An. Ox. II 45, 22. Eust. Il. p. 1257, 25. Et. Gud. 533, 43 et p. 534, 14. Suidas v. *τράπεζα.* Bekk. An. III 1424. Poll. III 84.

61. [49.]

Plut. Comp. Lyc. et Num. 3: *Ἔτι δὲ μᾶλλον ὑπὲρ τὰς παρθένους φυλακὴ κατέσταλται τῷ Νομᾷ πρὸς τὸ θῆλυ καὶ κόσμιον· ἡ δὲ τοῦ Λυκούργου παντάπασιν ἀναπεπταμένη καὶ ἄθηλυς οὖσα τοῖς ποιηταῖς λόγον παρέσχηκε· φαινομηρίδας τε γὰρ αὐτὰς ἀποκαλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος, καὶ ἀνδρομανεῖς λοιδοροῦσιν.* sed rectius ut videtur *φανομηρίδες.* Poll. II 187: *καὶ ἡ Λάκαινα φανόμηρις,* et VII 55: *αἱ Σπαρτιάτιδες, ἃς διὰ τοῦτο φανομήριδας ὠνόμαζον.* item Schol. Clem. Alex. T. IV 128 ed. Klotz.

62. [53.]

Schol. Pind. Ol. IX 128: *Χάρμαι, νῦν ἀντὶ τοῦ χαρά· Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῆς μάχης· οἱ δὲ περὶ Ἴβυκον καὶ Στησίχορον χάρμην τὴν ἐπιδορατίδα φασίν.*

Ibyci reliquiis eximendum est quod olim huc retuli ap. Cram. An. Ox. IV 243, 19: *Παρ' Αἰγυπτίοις κυνοκέφαλοι καὶ ὀνοκέφαλοι, καὶ ὁ παρὰ Ἴβυ κριοκέφαλος,* ubi recte Schneidewin *ὁ παρὰ Λιβύσι κριοκέφαλος* (*Ἄμμων*) correxit. — In Anthol. Plan. I 17 extat epigramma *ἀδέσποτον,* quod Natalis Comes Myth. V 6 *Ibyco* tribuit, sed nimis levis haec est auctoritas; certe epigramma illud, quamvis non inelegans, recentioris est poetae.

ANACREON.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

1. [1.]*)

Γουνοῦμαι σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν·
ἥ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου

Anacreon. De Anacreontis carminibus vid. Schneidewin in Annalibus Antiquit. 1835 p. 508 seqq. et Welcker Opusc. I 251. — Fr. 1. Hephaestio 125: *Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾆσμα· Γουνοῦμαι . . . θηρῶν. καὶ τὰ ἑξῆς· κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφή, καὶ τὸ ᾆσμά ἐστι μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι εἴς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἡ στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε.* Igitur in vulgaribus quidem editionibus (*τὴν νῦν ἔκδοσιν Aristarcheam* esse olim suspicatus sum) hi octo versus una perpetuitate decurrebant, legebatur enim v. 3 *θηρίων*, non ut nunc est ap. Heph. *θηρῶν*, quam lectionem qui probaverunt grammatici in duas strophas disposuerunt. Non tamen integrum est carmen, id quod sententia imperfecta arguit: igitur fortasse etiam in proximis, quae intercepta sunt, similes lectionis diversitates erant, ut idem versus aliis glyconeus, aliis pherecrateus esse videretur. Ceterum non recte schol. Hephaestionis v. 4 tamquam antistrophicum censet versui 1 exaequatum esse. Scholiasta ad illum locum integrum carmen servavit, et v. 3 et 8 repetit. V. 1—3 affert s. poet. nom. gramm. ap. Keil Anal. Gramm. 10, 26 (ubi cod. ut videtur v. 1 *γοῦν ἄνασσ'* et v. 3 *θηρίων*) et Apostol. V 59a. V. 1 et 2 schol. Heph. 8 (ubi *ξανθά*). Adde praeterea Ioann. Sicel. ed. Walz. VI 128: *καὶ ἡ μὲν στάσις ἐπῳδοὺς ᾄδει τελείους, ἡ δὲ περικύκλησις περίοδον, ἥτις ἐστὶ τοῦ τελειοτέρου μέλους ἀπηρτισμένη σύνοδος, ὡς ὁ Ἀνακρέων· Γουνοῦμαι . . . θρασυκαρδίων. τοῦτο στροφή· εἶτα ἡ ἀντιστροφὴ πρὸς τὸ εἴδωλον· Οὐ γὰρ ἐς ἀνημ. π. πολιήτας. Ληθαῖος δὲ ὄνομα ποταμοῦ Μαγνησίας.* — V. 1 affert Attil. Fortunat. 356, 357, 358 ed. Gaisf. — V. 3 legitur apud Schol. Hom. Il. *φ* 470 et Eust. 1247, 9, qui omnes *θηρῶν*. — V. 4. Locum

*) Numeri adiecti sunt editionis meae.

δίνῃσι θρασυκαρδίων 1012
ἀνδρῶν ἐσκατορᾷς πόλιν
χαίρουσ᾽· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

2. [2.]

Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως
καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
πορφυρέη τ᾽ Ἀφροδίτη
συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεαι δ᾽
ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων,
γουνοῦμαί σε· σὺ δ᾽ εὐμενὴς
ἔλθ᾽ ἡμῖν, κεχαρισμένης δ᾽
εὐχωλῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλῳ δ᾽ ἀγαθὸς γενεῦ

ita conformavi, quemadmodum olim ex coniectura restitui, codicibus recens collatis partim addicentibus: ᾗ κου ... ἐσκατορᾷς, cum vulgo legeretur: ἵκου ... δίνῃσι· θρ. ἀ. ἐγκαθόρα πόλιν. atque ita etiam v. 4 scriptus legitur ap. Heph. 8: ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος· ἵκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου. sed ACPS ἥκου, FIBHN οἶκου. — V. 5. θρασυκαρδίων Ioh. Sicel. et Turneb., θρεοκαρδίων schol. Heph. (E, in quo bis legitur carmen, θρεσκαρδίων vel θρασκαρδίων), θεοκαρδίων Ursinus. — V. 6 quod legebatur ἐγκαθόρα correxi ex Apollonio de Syntaxi p. 55: ἐπεὶ τὰ ψιλὰ μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλά, ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος τεθηπότες, ἐνταῦθα ἐνθαῦτα, καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν· ἐσκατορᾷς πόλιν. idque firmavit E, in quo ἐσκατόρες vel ἐσκατόραις legitur.

Fr. 2. *Integrum est carmen*, quod servavit Dio Chrys. Or. II T. I 35: τούτοις γε μὴν ξυνέπεται, μηδὲ εὐχὰς εὔχεσθαι τὸν βασιλέα τοῖς ἄλλοις ὁμοίας, μηδὲ οὖν τοὺς θεοὺς καλεῖν οὕτως εὐχόμενον, ὥσπερ ὁ Ἰώνων ποιητὴς Ἀνακρέων· ὦναξ κτλ. Non recte Hartung partem prioris carminis esse suspicatur. — V. 1. ὦναξ, C τοῦ ἄξ. — ᾧ M, ω reliqui. — δαμάλης Ἔρως ex hoc loco affert Steph. Byz. v. Ἀσκάλων a Meinekio correctus, respic. Hesych. Δαμᾶλ. (l. Δαμάλης) τὸν Ἔρωτα, ἤτοι δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον. Ceterum P a m. pr. δάμαλις. — V. 3. τ᾽, VB τε. Respicit Aelian. Hist. Anim. IV 2. — V. 4. συμπαίζουσιν BCMVPv, vulgo συμπαίζουσ᾽. — ἐπιστρέφεαι BMV, ἐπιστρέφεται rel. Hecker coniecit: συμπαίζουσιν ἐπιστεφέων ὕλης ἐν κορυφῇς ὀρέων. — δ᾽, δὲ BCMVP. — V. 5. ὑψηλῶν, ὑψηλὰς BCM, ὑψηλᾶς P (qui deinde etiam κορυφᾶς). — κορυφὰς ὀρέων Barnes, ὀρέων κορυφὰς libri, Kayser coni. ὑψηλῶν ὀρέων ῥία. — V. 7. ἔλθ᾽ ἡμῖν, ἔλθοις μοι PCM (sed hi in marg. vulg.) — κεχαρισμένης, conieci κεχαρισμένως, Hecker κεχαρημένος. — V. 8. εὐχωλῆς, C εὐχόλης. — ἐπακούειν, ἐπακούων PCM (sed hi supra

σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

3. [3.] 1013

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

4. [4.]

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
δίζημαί σε, σὺ δ' οὐ κοεῖς,
οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

5. [6.]

Ἀλλ' ὦ τρὶς κεκορημένε
Σμερδίη.

6. [7.]

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηϊὼν
ἕστηκεν, νεφέλας δ' ὕδωρ

vulg.). — V. 9. *Κλευβούλῳ*, M *κατευβουλω*. — *δ'*, *γ'* CMP. — *γενεῦ* CV, *γένευ* B, *γίνευ* P, *γενοῦ* rel.. — V. 10. *δ' ἔρωτ'*, BV *δὲ ἔρωτα*, PCM *δέ τ' ἔρωτα*. — V. 11. *ὦ Δεύνυσε* correxeram (vide fr. 11) probante G. Dindorfio, *ὦ Διόνυσε* Emperius, firmantque codd., nam V *ὦ δ' ευνυσε*, P *ὦδ' εὖ νϋ σε*, C *ὠ δευνυ σε*, BA *ὦδ' εὖ νῦν σε*, reliqui *ὧδ' οὐ νῦν σε*, ut vulgo, unde coniectura proposita fuit *οἶδ' εὖ νῦν σε*. Hecker sic conformavit *γενεῦ· σύμβουλος τὸν ἐμὸν δέχεσθ' ὦ Δεύνυσος ἔρωτα*.

Fr. 3. Herodian. *περὶ σχημ.* 57, 5: *περὶ πολυπτώτου . . . Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν· Κλευβούλου κτλ.* — V. 1. *ἐρῶ*, Schneidewin *ἐρέω*. — V. 3. *δὲ διοσκέω* scripsi, A *διὸς κνέων*, CD *δὲ διοσκνέω*, B *δὲ διϊδεῖν ἐπιποθῶ*. Cf. Hesych.: *Διόσκειν* (*διοσκεῖν*)· *διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὅρασιν μεταβάλλοντα*. Hartung *Κλευβούλῳ δὲ διοσκέω* requirit.

Fr. 4. Athen. XIII 564D: *Ὁ δ' Ἀνακρέων τί φησίν; Ὦ παῖ κτλ.* Ad Cleobulum videtur scriptum carmen, vid. Max. Tyr. VIII 96: *μεστὰ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν*. — V. 1. *βλέπων*, C *βλέπουσα*. — V. 2. *οὐ κοεῖς*, quod olim scripsi, revocavi spreta altera coniectura *οὐ κίεις*, codd. *οὐκ ἀΐεις*, Erfurdt *οὐ κλύεις*. O. Schneider *οὐκ ἄεις*. — V. 3. *οὐκ εἰδώς*, C *οὐ γὰρ οἶδας*. Hecker ita conformavit: *Δίζημαί σε διοσκέων, οὐκ εἰδὼς ἔτι τῆς ἐ. ψ. ἡνιοχεύειν*.

Fr. 5. Eust. Od. 1542, 47: *Καὶ ἐν τῷ· Ἀλλ' ὦ τρισκεκ. Σ. παρὰ Ἀνακρέοντι ἤγουν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε*. Resp. idem Il. 725, 35.

Fr. 6. Schol. Hom. Il. ο 192: *Πάντα τὸν ὑπὲρ γῆς ἀέρα τῷ Διί φησι δοθῆναι, διὰ μὲν τῶν νεφελῶν τὸν φωτιζόμενον ἀέρα, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ γῆς ἕως νεφελῶν, διὰ δὲ τοῦ αἰθέρος τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον, ὃν*

βαρύνει, Δία τ' ἄγριοι 1014
χειμῶνες κατάγουσιν.

7. [131.]

Σὺ γὰρ ἧς ἔμοιγ'
ἀστεμφής.

8. [8.]

Ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθίης
βουλοίμην κέρας, οὔτ' ἔτεα
πεντήκοντά τε καὶ ἑκατόν
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

καὶ οὐρανὸν ὀνομάζει· ἔστι δὲ οὗτος ἄχρι τῆς ζώνης τῆς σελήνης καὶ τῶν πλανητῶν· ἀμέλει καὶ πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὀνομάζει (i. e. Homerus, vid. Il. *ε* 749). *Ἀνακρέων· μεὶς μὲν δὴ Ποσειδηϊὼν ἕστηκεν, νεφέλη δ' ὕδωρ βαρὺ δ' ἄγριοι χειμῶνες κατάγουσιν.* Sed Anacreontis testimonium in alienum locum delatum: fuit adscriptum v. 188 post verba: *καὶ Ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίους τροπὰς μῆνα Ποσειδεῶνα καλοῦσιν*, id quod planissime apparet ex Eustathio, qui eundem Anacreontis locum non sine insigni scripturae varietate exhibet Il. 1012, 1: *Διὸ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίους τροπὰς μῆνα Ποσειδεῶνα καλοῦσιν, ὡς Ἀνακρέων· Μεὶς μὲν δὴ Ποσειδηϊὼν ἕστηκε, νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται, ἄγριοι δὲ χειμῶνες παταγοῦσιν.* Eustathium secutus prius edidi *ὕδατι βαρύνονται, ἴδ' ἄγριοι χ. πατ.*, ac praeterea conieci *νεφέλη δ' ὕδωρ καταρρεῖ, βαρὺ δ' ἄ.*, unde Schneidewin *νεφέλαι δ' ὕδει* (hoc Barnes) *πλήθουσιν, βαρὺ δ' ἄ. χ. παταγεῦσιν.* Sed Eustathii lectio ex manifesta grammatici correctione orta, itaque nunc scripsi *ν ε φ έ λ α ς δ' ὕ δ ω ρ β α ρ ύ ν ε ι, Δ ί α τ' ἄ. χ. κ α τ ά γ ο υ σ ι ν*: et novissima quidem in integrum restituta esse documento est locus Horatii Epod. 13, 1, qui aperte haec imitatus est: „Horrida tempestas coelum contraxit *et imbres Nivesque deducunt Iovem*: nunc mare, nunc siluae Threicio Aquilone sonant.“ *Δία τε* facilis ac simplex est emendatio, *κατάγουσιν* scholiorum libri suppeditant: itaque iam in ed. 3 non dubitavi hanc coniecturam recipere. Minus certa priorum verborum emendatio, dedi quod et institutae sententiae convenit et ad librorum vestigia prope accedit, *νεφέλας δ' ὕδωρ βαρύνει.* Sauppe *Ποσιδηϊών, ἕστηκεν δὲ ν έ φ η π υ λ ῶ ν Ο ὐ ρ α ν ο ῖ, βαρὺ κτλ.* cui correctioni fundamentum detractum est Anacreontis testimonio ad v. 188 revocato, Hartung partim meis emendationibus usus scripsit *νεφέλαι δ' ὕδει βρίθονται, Δία δ' ἄγριοι χειμῶνες παταγοῦσιν*, quod Graece dici non potest. Blass Eustathii *παταγοῦσι* profert, neque versus supplendi periculum fecit. — V. 1. *Ποσιδηϊών* Fischer alii, legebatur *Ποσειδηϊών*.

Fr. 7. Schol. Hom. Il. *γ* 219: *ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ἀστεμφές. ὅτι τὸ ἀμετακίνητον· ὁ γὰρ Ἀνακρέων· σὺ γὰρ κτλ.* — *ἧς*, fort. *ε ἷ ς*.

Fr. 8. Strabo III 151: *Ὑπολάβοι δ' ἂν τις ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς ἡγεμόνας, καὶ διὰ τοῦτο Ἀ ν α κ ρ έ ο ν τ α μὲν οὕτως εἰπεῖν· Ἐ γ ώ τ' ἂ ν ο ὔ τ' κτλ.* Resp. Plin. N. H. VII 154: „*Anacreon poeta Arganthonio Tartessiorum regi CL* (cod. Dalec. CIV, Augustin. de Civ. Dei XV 12 CLII) *tribuit annos, Cinyrae Cypriorum X annis amplius, Aegi-*

9. [9.]

. . Τί λίην πέτεαι
συρίγγων κοϊλώτερα
στήθεα χρισάμενος μύρῳ;

10. [10.]

Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος.

11. [14.]

Πολλὰ δ' ἐρίβρομον
Δεύνυσον.

12 A.

Οὔτ' ἐμὴν ἁπαλὴν κάσιν.

mio CC." De Cinyra et Aegimio nihil dixisse videtur Anacreon, et nisi ipse Plinius negligenter ut solet haec scripsit, librariorum subest error. Ipse Plinius deinde: „Sed ut ad confessa transeamus, Arganthonium Gaditanum octoginta annis regnasse prope certum est, putant quadragesimo coepisse" (i. e. Herodot. I 163). Cf. Lucian. Macrob. c. 10. Phlegon. Trall. Macrob. c. 4. Adde schol. ad Dionys. Per. 332: *Κατὰ δέ τινας Ἀβύλη, παρ' ᾗ καὶ Ταρτησσός, ἣν καὶ ὁ Ἀνακρέων φησὶ πανευδαίμονα· αὕτη γὰρ βασιλεύει.* ubi videtur legendum *ταύτης γὰρ Ἀργανθώνιον βασιλεύειν.* — V. 1. *ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν* Casaubonus, *ἔγωγ' οὔτ' ἂν* Mehlhorn, libri *ἐγώ τ' ἂν οὔτ'*. Blass qui (vid. Mus. Rhen. XXIX 153) solo spondeo Anacreontem in hac sede usum esse putat, *κἀγὼ* scripsit, et ad eundem modum iambum vel trochaeum proscripsit. — V. 2. *οὔτ' ἔτεα* Tyrwhitt, libri *οὔτε τά*. — V. 3. *τε καί*, B *τ' ἔτη καί*.

Fr. 9. Athen. XV 687 E: *Καὶ ὁ σοφὸς δ' Ἀνακρέων λέγει που· Τί μὴν πέτεαι κτλ. τὰ στήθη παρακελευόμενος μυροῦν, ἐν οἷς ἐστιν ἡ καρδία, ὡς καὶ ταύτης δηλονότι παρηγορουμένης τοῖς εὐώδεσι.* — V. 1. *τί λίην* scripsi, *τί μὴ* Casaubonus, libri *τί μήν*. — V. 2. *συρίγγων*, Hecker *σηράγγων*, fortasse vere, cf. Hesych. *σηράγγων· σπηλαίων, ἐπιθυμιῶν.* Hermes Trismeg. Poemand. c. 6: *τίς ὁ τὸν πνεύμονα σηραγγώσας;* — *κοϊλώτερα* scripsi, vulgo *κοιλότερα*. Neque vero *κόϊλος* revocandum in Homericis carminibus, quamquam plurimis locis per versus numerum licet, nam contractam formam satis testificatur Od. χ 385: *κοῖλον ἐς αἰγιαλόν*, et Stasinus in Cypriis *Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης*, quamquam hic poeta *ἔσω κοίλης δρυὸς ἄμφω* scripsisse videtur.

Fr. 10. Et. M. 601, 20: *Νένωται . . . καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἡ μετοχή· ὁ δ' ὑψ. ν.* cf. Favorin. 298. Blass *οὐδ'* requirit, ut iambus removeatur.

Fr. 11. Et. M. 259, 28: *Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δὲ ἐρ. Δ. τοῦ ῑ τραπέντος εἰς ε̄ γίνεται Δεόνυσος, οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσιν, καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος Θεύδοτος.* Quod in nummis Abderitarum legitur *ΔΕΟ*, videtur *Διονυσίου* nomen esse.

Fr. 12 A. Schol. Eur. Hec. 361: *τὴν κάσιν, ὡς Ἀνακρέων λέγει* (ita A, ceteri *Ἀνακρέων*)· *οὔτε μὲν* (M, *τότε μ'* A) *ἁ κ.*, *σεσημείωται δὲ*

12 B.

Λευκίππων ἔπι δίνεαι.

13 A. [11.]

Ἔρως παρθένιος πόθῳ
στίλβων καὶ γεγανωμένος.

13 B. [37.]

Οὗτος δηὖτε Θαλυσίοις
τίλλει τοὺς κυανασπίδας.

14. [15.]

Σφαίρῃ δηὖτέ με πορφυρέῃ
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
συμπαίζειν προκαλεῖται·

ὅτι τὴν θήλειαν κάσιν εἶπε, εἰ μὴ ἀποκοπή ἐστι τοῦ κασιγνήτην. Scripsi *οὔτ' ἐμήν*, Cobet *οὔτε μήν*.

Fr. 12 B. Et. Flor. Miller Misc. 208: *μύθεαι· δεύτερον πρόσωπον παθητικοῦ ἐνεστῶτος . . . παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι· λευκίππων ἐπιδίνεαι.* Scripsi *ἔπι διν.*, prioris versus clausula fuit *ἁρμάτων* vel *ὄχων*.

Fr. 13 A. Plutarch. Erot. c. 4: *Οὕτως ἔρως ὁ γνήσιος ὁ παιδικός ἐστιν, οὐ πόθῳ στίλβων, ὥς ἔφη τὸν παρθένιον Ἀνακρέων, οὐδὲ μύρων ἀνάπλεως καὶ γεγανωμένος, ἀλλὰ λιτὸν αὐτὸν ὄψει καὶ ἄθρυπτον ἐν σχολαῖς φιλοσόφων.* Unde duos versiculos restitui.

Fr. 13 B. Et. Flor. Miller Misc. 266: *Σίλλος· Ἀνακρέων ἐν τῷ πρώτῳ· οὗτος Διΐ τ' ἀλυσίοις τίλλει τοὺς κυνασπίδας.* et 162: *Ἴαλλος· Ἀνακρέων Ἰηλυσίους τίλλει κασπίδας.* quae emendavi, nam *Ἰηλυσίους* quamvis speciosum numerorum legi adversatur, commendavit tamen Nauck, nescius stabilem dactyli sedem in hoc versuum genere esse apud Anacreontem, neque ferenda correptio vocalis *ῡ*, quae longa est, cf. ad Timocr. fr. 1. — V. 2 exhibet Et. M. 713, 7: *σίλλοι ἐπίσκωμμα κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τίλλοι τινες. τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων· τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης*, ita vulgo, sed libri multum discrepant, V *κύνας σπίδας*, M *κυνασπίδας*, D *κυμα ἀσπιδ.* Cf. ibid. 463, 16 et Orion 148, 12.

Fr. 14. Athen. XIII 599 C: *Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρῃ κτλ.* Ipsius haud dubie Anacreontis carmen est, sed male poetam ad Sapphonem respexisse putaverunt. Welcker (Mus. Rhen. XI 230 seqq.) censet priorem tantum stropham Anacreontis, versus novissimos subditicios esse. — V. 1. *Σφαίρῃ δηὖτέ με* Seidler, vulgo *σφαίρῃ δεῦτε με* (sic L, *σφεραῖρει με* V, *σφεραίρει με* P). — *πορφυρέῃ βάλλων* Pauw, codd. *πορφύρ' ἐνιβάλλων.* — V. 3. *νήνι ποικιλοσαμβάλῳ* Seidler, codd. *νηνι* (*νυνι*) *ποικιλος λαμβάνω.* Cf. Et. Sorb. (Et. M. 448, 29 not.) *Μῆτι διὰ τοῦ ι, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ νεανὶς κατὰ κρᾶσιν γίνεται νῆνις, καὶ*

ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου 1016
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

15.

Οὐ δηὖτ' ἔμπεδός εἰμι,
οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής.

16. [51.]

Μυθῖται δ' ἀνὰ νῆσον,
Μεγίστη, διέπουσιν
ἱρὸν ἄστυ (Νυμφέων).

ἐκεῖθεν νήνιος, νήνιϊ καὶ κράσει τῶν δύο ιι εἰς ἓν μακρὸν νήνι, οἱ νήνι
ω
ποικιλους ἀμβάλω. — V. 5. εὐκτίτου Barnes, v. εὐκτικοῦ. — V. 8. ἄλλον Pauwius et Delecamp, libri ἄλλην.

Fr. 15. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν c. 22: Εἰ οὕτως ἀποφαίνοιτ' ἄν τις· δεῦτε ἔμπεδός εἰμι οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής, Ἀνακρέων οὕτως ἀπεφήνατο· οὐ δεῦτε ἔμπεδος κτλ. Scripsi δηὖτ'. Sed vereor ne gravius vitium delitescat scripseritque poeta: οὐδ' εὐπέμπελός εἰμι, nam quod Chrysippi librarius δεῦτε ἔμπεδος exhibet, hoc non multum valet.

Fr. 16. Schol. Hom. Od. φ 71: Μύθου· νῦν τῆς στάσεως, ὅθεν καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἁλιεῖς ὄντας στασιαστάς φησιν· μυθηταὶ δ' ἂν νήσῳ μεγίστῃ διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. Eust. 1901, 44 affert μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. — V. 1. μυθῖται scripsi, cf. Apoll. Lex. Hom. 114, 3: Μῦθος, λόγος, ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας τοὺς στασιώτας εἶπεν. et Etym. M. 593, 48: ὅθεν καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίας (MV μυθίτας) τοὺς στασιαστὰς ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει. Cf. Apoll. in Bekk. An. II 524, 5. Adde Et. Gud. 84, 1 et Steph. Byz. v. Αἴγινα. Ac μῦθος similiter dictum, non solum Hesychius στάσις interpretatur (qui etiam μυθητῆρες· στασιασταί et μυθίτης· ὁ στασιώτης habet), sed restituendum etiam Batrachom. 135: σκεπτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις ἢ τίς ὁ μῦθος, ubi interpolati libri ὅμιλος vel ὁ θρύλλος exhibent. — ἀνὰ νῆσον Buttmann, ἂν νήσῳ (ἐν νήσῳ) ortum ex librariorum errore, qui cum proximo μεγίστῃ v. 2 conciliare studebant: sed poeta hic quoque alloquitur Megistem, quemadmodum in alio carmine item libri secundi fr. 42; atque hic Μεγίστη legendum esse etiam Hecker et L. Dindorf suspicati sunt. Hartung scripsit:

μυθιῆται
ἀνὰ νῆσόν τε, Μεγίστη, διέπουσιν
ἱερόν τ' ἄστυ τὸ Νυμφέων.

Schmidt μυθῖται δ' ἁλιῆες, ὦ Μεγίστη, | ἱερὸν διέπουσιν ἄστυ Νυμφέων. — V. 3. ἱρόν Buttmann, legebatur ἱερόν. — Νυμφέων addidi, vid. Hesych.: Ἄστυ Νυμφέων· τὴν Σάμον, Ἀνακρέων, ἐπεὶ ὕστερον

17. [16.]

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν 1017
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παιδὶ ἁβρῇ.

18. [5.]

Ψάλλω δ' εἴκοσι (Λυδὸν)
χορδῇσιν μαγάδην ἔχων, ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

19. [17.]

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

εὔυδρος ἐγένετο. Poeta loco Pherecratei versus substituit tripodiam trochaicam, ut Corinna fr. 2 v. 3 et fr. 19 v. 8. Blass, qui Νυμφέων alienum esse censet, ut solet hic quoque ionicos dimetros deprehendit . . . μυθιῆται δ' | ἀνὰ νῆσον, ὦ Μεγίστη, | διέπουσιν ἱρὸν ἄστυ.

Fr. 17. Hephaest. 59: Τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον καλεῖται Πριάπειον, οἷον· Ἠρίστησα μὲν κτλ. Πολυσχηματισμένον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἀλλά τό γε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. — V. 1 affert etiam s. poetae n. Schol. Heph. 104: Ἠριστήσαμεν (ita ibi legitur, et in fine Turn. E ἀπόκλασμα). Anacreontis esse versus docet Athen. XI p. 472 E: Κάδος· Σιμμίας ποτήριον, παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος· ἠρίστησα . . . κάδον. Eadem repetit XIV 646 D. Cf. Poll. X 70: καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν· Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον. et Apollon. Lex. Homer. 166, 6. V. 1 et 2 et praeterea ψάλλω affert Apostol. VIII 68 c. — V. 1. λεπτοῦ μικρὸν Heph., λεπτὸν Ath. — V. 2. ἐξέπιον, Ath. altero loco ἔπιον. — κάδον ap. Heph. NCH, alii κάδδον. — V. 3. παιδὶ ἁβρῇ Hermann, nisi παιδ' ἁβρῇ cum Hotchkisio malis, Hephaestionis libri et edd. παιδὶ ἁβρῇ, ποδὶ ἰ ἁβρη, ποδὶν ἁβρῶς, Scaliger ποδὶ ἁβρῷ, Hartung Πολυνέβρῃ quod nomen inauditum, Emperius ποδὶ λαβρῷ. Elisionem, cuius exempla nulli dubitationi obnoxia apud epicos veteres reperiuntur, etiam lyrici poetae passim admiserunt, velut Pindarus Ol. IX 112, sed Nem. V 6 non multum interest, utrum ματέρ' an ματρὶ scribatur, Ol. VIII 52 certa emendatione procuravi. Adde atticum titulum in insula Imbro repertum CIGr. II 2156 Κήρυκι ἀθανάτων Ἑρμῇ στῆσάν μ' ἀγοραίῳ, sed incertae lectionis est antiqua inscriptio attica, in qua παίδ' ὦ ἐπέθηκε θανόντι legitur, secundum Rossii (Archaeol. Aufs. II 581) interpretationem (in lapide est ΘΑΝΑΤΟΙ, unde Rangabis παίδοι[ν] ἐπ. θανόντοιν legit), item Aeschyli versus Pers. 851 ὑπαντιάζειν παίδ' ἐμῷ πειράσομαι suspectus.

Fr. 18. Athen. XIV 634 C: ὁ μὲν γὰρ ἥδιστος Ἀνακρέων λέγει που· Ψάλλω κτλ. Eadem repetit 635 C usque ad Λεύκασπι. — V. 1. Λυδὸν adieci, cf. Athen. XIV 634 F: ἡ γὰρ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικόν, ὡς Ἀνακρέων φησί, Λυδῶν τε εὕρημα. — V. 2. χορδῇσιν μαγάδην scripsi, vulgo χορδαῖσιν μάγαδιν, vid. Pollux IV 61: μαγάδην (A μήδην, Bekker μαγάδιν) δ' ὀνομάζει μὲν Ἀνακρέων. — ἔχων, Hecker λέγων, idem συνήβα coniecit pro σὺ δ' ἡβᾷς. Hartung scripsit: ψάλλω δ' εἰκοσίχορδον Λυδίην μαγάδην ἔχων· ὦ Λεύκασπι, συνήβα.

Fr. 19. Hephaest. 130: Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, προῳδὸς

20. [18.]

Τίς ἐρασμίην
τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν
ὀρχεῖται;

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΩΝΑ.

21. [19.] 1018

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει
ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων·

καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι· Ἀρθεὶς κτλ. Affert etiam Apostol. III 90c, et verba μεθύων ἔρωτι Philostr. Imag. I 15. — V. 1. δηῦτ' scripsi, vulgo δ' ηὖτ', A δηῦτ'. — Λευκάδος, fort. λευκάδος praestat; cf. Eurip. Cyclop. 166. Hartung λισσάδος suspicatur. — V. 2. ἐς, A εἰς. — κολυμβῶ, Schneidewin κολυμβέω.

Fr. 20. Athen. IV 177A: Οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους, περὶ ὧν φησιν Ἀνακρέων· Τίς ἐρ. τρέψας (θρέψας PVL) θ. ἐσέβην τέρεν' ὡς ἡμίοπον ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖται (AB, ὀρχεῖσθαι PVL). — V. 2. ἐς ἥβην correxi, itaque Mehlhorn emendavit, τερένων ἡμιόπων Casaubonus correxit, cf. Athen. IV 182C: εἰσὶ δ' οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλούμενοις, οἷς οὐκ οὖσιν ἐναγωνίοις πρὸς τὰς εὐωχίας χρῶνται, διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς (ἡμιόπους) κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων. Conieci ab initio pueri nomen intercidisse ac scribendum esse τὶς ἐρασμίην . . . ὀρχείσθω, cf. Ion fr. 2, 10 ὀρχείσθω τις. Ad Bathyllum hos versus pertinere iam olim suspicatus sum, cuius nomen sane in germanis Anacreontis reliquiis nusquam comparet, cum frequens sit in subditiciis cantilenis, at Anacreontem multum fuisse in hoc puero laudando idonei testes arguunt, vide quae in ed. Anacr. (1834) p. 107 seq. scripsi. Etiam aliorum puerorum nomina fortasse nunc penitus oblitterata, sed quod in vasculo picto Volcente (Cabinet Durand n. 428) ubi *ΑΝΑΚΡΕΟΝ* fidibus canens conspicitur adstantibus duobus adulescentulis alteri adscriptum est *ΝΤΦΕΣ ΚΑΛΟΣ*, non satis tuto colligas nomen Νύμφης ex poetae aliquo carmine petitum esse.

Fr. 21. Athen. XII 533E: Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προθεὶς τό· Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μ. ὁ π. Ἀ., τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμῆσαί φησιν ἐν τούτοις· Πρὶν μὲν κτλ. — V. 1. Ξανθῇ δέ γ' scripsi, CL ξανθῇ δ', sed PV ξανθῇ δ' ἐν. Hartung nomen mulieris corruptum esse censet, et coniecit ξανθῇ δὲ Νεοφίλῃ. — V. 2. περιφόρητος Ἀρτέμων resp. Schol. Arist. Acharn. 830. Plut. vit. Pericl. c. 27; cf. etiam Paroemiogr. T. I 441 et Miller Misc. 356. — Ceterum valde dubito an v. 1 et 2 cohaereant cum reliquis: videntur enim hi duo versus ad aliud carmen referendi, quod *dimetris iambicis* conscriptum, ut iam anapaestus pro iambo in nomine proprio nihil habeat offensionis. Quodsi v. 1 et 2 seiunxeris, nihil iam obstat, quominus hoc carmen integrum et omni ex parte absolutum esse credatur, id quod etiam Blassio visum. Et in illo quidem carmine fortasse poeta mollitiem Artemonis perstrinxerat lectica utentis, unde περιφόρητος

πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ᾽ ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσί, καὶ ψιλὸν περί
πλευρῇσι (δέρμ᾽ ἦει) βοός,
νήπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
κἀθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
κίβδηλον εὑρίσκων βίον·
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ δεθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ᾽ ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς, κόμην
πώγωνά τ᾽ ἐκτετιλμένος.
νῦν δ᾽ ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων καθέρματα
πάϊς Κύκης, καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορεῖ
γυναιξὶν αὔτως.

dictus est: nam in hoc quidem carmine non lecticae, sed curriculi usum exprobrat homini effeminato; cf. Heraclidem Ponticum ap. Plut. Pericl. 27, qui quidem locus vitio manifesto laborat, nam verba χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δυεῖν οἰκετῶν ὑπερεχόντων, ὥστε μηδὲν ἐμπεσεῖν τῶν ἄνωθεν aliena sunt a Pontici narratione: Ephorus haec de Artemone mechanico, quem Periclis aequalem fuisse prodidit, dixerat, atque illa verba collocanda sunt post ὀνομάζεσθαι περιφόρητον: postea subiecit Plutarchus, quae Heraclides contra Ephorum disputaverat. — V. 3. βερβέριον ABPV, βερβέρινα L, κερβέριον Schweighaeuser. — καλύμματ᾽ L, sed BPV κάλυμμά τ᾽, Hartung κἀνδύματ᾽. Meineke κάλυμμά τ᾽ ἐσφηκωμένον. — V. 4. ὠσί, B ὠσίν. — V. 5. δέρμ᾽ ἦει sive δέρμ᾽ ἔβη malis adieci ut et versus numerum et sententiam redintegrarem: nam verbum ἦει vel tale quid omnino requiritur, quoniam ante acta vita Artemonis describitur, postea inde a v. 12 praesens conditio hominis oculis subiicitur νῦν δ᾽ ἐπιβαίνει. Nullo igitur pacto v. 3—11 coniungere licet cum μέλει v. 1; atque etiamsi v. 1 et 2 ab hoc carmine seiunxeris, vel sic verbo ἦει non possumus carere. Antea explevi lacunam vocabulo δέρριον, Schoemann δερμάτιον adversante metro. Meineke δέρμ᾽ ἔχων, ubi ἔχων prorsus otiosum. — V. 6. νήπλυτον Schoemann, APV νεόπλουτον, CL νεόπλυτον, Hartung κἄπλυτον, ego νεόλυτον conieci. — εἴλυμα AC, εἶλυμα B, εἴλημα PVL. — ἀρτοπώλισιν A, ἀρτοπώλοισιν BPV, ἀρτοπώλησιν CL. — V. 7. κἀθελοπόρνοισιν scripsi, κἠθ. Elmsley, καὶ ἐθελοπόρνοισιν vulgo, καὶ ἐθελοπόροισιν PV. — Ἀρτέμων VL, sed ABP ὁ Ἀρτέμων. — V. 8. εὑρίσκων, Blass coniecit εὕρισκεν. — V. 9. δεθεὶς Herwerden et Cobet emendaverunt, libri τιθείς. — V. 10. δὲ νῶτον scripsi, Elmsley δὲ νῶτα, P δὲ νώτῳ, B δ᾽ ἐν ὤτω, VL δ᾽ ἐν νώτῳ. — σκυτίνῃ Elmsley, ABV σκυτίνῳ, P σκυθίνῳ, L σκυτίνᾳ. — θωμιχθείς, P θωμιθείς. — V. 12. σατινέων PL, σατινεται V. — φορέων L, sed ABPV φαρέων. — V. 13. πάϊς Dindorf, vulgo παῖς, Hermann παὶς ὁ Κύκης, Hartung παὶς Κικύμης. — φορεῖ, Elmsley φορέει, malim φέρει. — V. 14. Schoemann ut versum compleret ἐμφερής extremo loco adiecit: at αὔτως iam satis superque comparationi inservit. Mihi Anacreon

ἁβραῖς γυναιξὶν αὔτως

videtur scripsisse, versu catalectico usus, quandoquidem haec stropha

22. [20.]

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

23. [21.] 1019

'Εκ ποταμοῦ 'πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

24. [22.]

'Αναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις
διὰ τὸν Ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

25. [23.]

(Ἔρως), ὥς μ' ἐσιδὼν γένειον
ὑποπόλιον χρυσοφαέννων πτερύγων ἀήταις
παραπέτεται.

carminis novissima fuit. Idem censet Blass, nisi quod (ἁβραῖς) φορεῖ mavult.

Fr. 22. Hephaest. 101: Ὥσθ' ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον τῷ Ἀνακρεοντείῳ τῷδε· Σίμαλον κτλ. (B Σίμαλλον, Fl Σίμετρον). — πηκτίδ', CS πυκτίδ'.

Fr. 23. Hephaest. 52: Πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλεῖδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι· Ἐκ κτλ. CMP παρέρχομαι. Affert Apostol. VI 88 c ubi καλά pro λαμπρά.

Fr. 24. V. 1 affert Hephaest. 52: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δ' ὅλου ᾄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς· Ἀναπ. κτλ. ibique Sch. repetit. Gramm. ined. in cod. Paris. 2881 fol. 141: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν Λογγῖνον· μᾶλλον γὰρ τροχιαμβικὸν οὕτως καλεῖσθαι ὤφειλεν· οἷον τὸ· ἀναπέτομαι . . . πτερύγεσι κούφαις. Integrum locum Schol. Arist. Av. v. 1372 affert: ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος· Ἀναπέτομαι πρὸς Ὀ. π. κ. διὰ τὸν ἔρωτα· οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν. διὸ καὶ τὸ χ ἔχουσιν οἱ δύο στίχοι. — V. 1. κούφαις, Schneidewin κούφῃς sicut fr. 25 ἀήτῃς. Recte v. 2 Porsonus scripsit παῖς ἐθέλει. Resp. huc Iulian. Epist. XVIII et huc refero etiam Himer. Or. XIV 4: τάχα δ' ἂν καὶ ἠπείλησα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἔρωσιν· ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι.

Fr. 25. Lucian. Herc. Gall. c. 8: ὥστε ἰσχὺς μὲν καὶ τάχος καὶ κάλλος καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σός, ὦ Τήϊε ποιητά, εἰσιδών (ἐσιδών FQ) με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων (χρυσοφαεννῶν A, χρυσὸν φαεννῶν B, χρυσοφαέων aY) εἰ βούλεται, πτερύγων ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω. quae emendavi, sunt autem ex eodem carmine, ex quo petitum est fr. 24.

26. [24.]

Χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.

27. [25.]

Ἤλιε καλλιλαμπέτη.

28. [26.] 1020

Ἀσπίδα ῥίψας ποταμοῦ καλλιρόου παρ' ὄχθας.

29. [122.]

. . . *Ἐγὼ δ' ἀπ' αὖτις φύγον ὥστε κόκκυξ.*

30. [27.]

Τὸν μυροποιὸν ἠρόμην Στράττιν εἰ κομήσει.

31. [28.]

Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

Fr. 26. Athen. VI 229 B: *Χωρὶς δὲ τοῦ τ στοιχείου Ἴωνες ἤγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων· Χεῖρα κτλ.* Eadem Eust. Od. 1862, 12. Cf. id. Il. 244, 46 et 701, 18. — *χεῖρα*, Meineke *χῖδρα*.

Fr. 27. Priscian. VII 7: „Nec mirum, quum Graecorum quoque poetae similiter inveniantur protulisse vocativos in supradicta terminatione. Anacreon *Ἤλιε καλλιλαμπέτη* posuit pro *καλλιλαμπέτα*.“ ubi codd. varias corruptelas exhibent neque tamen lectio incerta. *Καλλιλαμπέτη* hic affert Et. M. 670, 19. Cram. An. Ox. III 389, 21. 390, 14. Favorin. 363.

Fr. 28. Attil. Fortunat. 359: „Secundum colon Anacreon sic: *Ἀσπίδα ῥῖψ' ἐς π. καλλιρόου προχοάς*. Ita Ursinus, cod. (B) Gaisf. *ῥιψες ποταμον ιλλιροου τροχοας*. (cod. A Keilii *ἀσπ. ῥιψ' ἐσ ποταμῶν κα ιλλιροου τροχοὰς*.) Quae correxi, nam metrum choriambicum requiriritur; Schneidewin coni. *καλλιρόοιο δίνας*. Est autem hic versus ex eodem, opinor, carmine, ex quo fr. 29, qui non trimeter sed tetrameter primo pede carens est, videturque unus tantum versus ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑̀ – – inter fr. 28 et 29 intercidisse.

Fr. 29. Et. Gud. 333, 22: *Κόκκυξ· ὄρνεον ἐαρινὸν παραπλήσιον ἱέρακι, ἢ ὄρνεον δειλότατον, ὡς Ἀνακρέων φησί· ἐγὼ δ' αὐτῆς φεύγω ὥστε κόκκυξ.* Cf. Et. M. 524, 51 ubi Havn. et Flor. *ἀπ' αὐτῆς φεύγω*, V *ἀπ' αὐτῆς φάγω*. Scripsi *ἀπ' αὖτις*, Schneidewin *φύγον*, qui praeterea *ἀϋτῆς* coni.

Fr. 30. Hephaest. 96: *Ἀνακρέων οὐκ ἰαμβικῷ, ἀλλὰ χοριαμβικῷ ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν· Τὸν λυροποιὸν κτλ.* (E Turn. *στράτιν* et *κομίσει*). Emendavi auctore Poll. VII 177: *μυροποιός· Ἀνακρέων.* — *ἠρόμην*, Hecker *ἠχθόμην*.

Fr. 31. Hephaest. 52: *Τρίμετρα δέ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος· Δακρυόεσσάν κτλ.* ubi N *ἐφίλησαν*. Repetit Schol. Heph., adde Schol. Hermog. Rhett. VII 488 ubi *δακρυόεσσά τε φίλησεν αἰχμήν*, unde *αἰχμήν* videtur restituendum.

32. [29.]

Ὠινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρόν
οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

33. [30.]

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε πειθώ.

34. [31.]

Εἶμι λαβὼν ἐς Ἥρης.

35. [32.] 1021

Ἱπποθόρον δὲ Μυσοί
εὑρεῖν, μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

36. [36.]

Αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι.

Fr. 32. Athen. XI 475F: *Ἀνακρέων· Ὠινοχόει κτλ.*

Fr. 33. Schol. Pind. Isth. II 9: *Τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἀνακρέων εἴρηκε, καὶ μήποτε ἡ ἀπότασίς ἐστιν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου εἰρημένα· φησὶ γάρ· οὐδ' ἀργυρέη κότ' ἔλαμπε Πειθώ.* ed. Rom. *κ̃ κότε ἔλ. πυθώ.* scripsi *κω τότ'*, Schneidewin *κώκοτ'*. Ceterum cf. Tzetz. Chil. VIII 828.

Fr. 34. Attil. Fortunat. 359 ed. Gaisf.: „Apud Anacreontem: *εἰμὶ λαβὼν εἰσάρας.*" Scripsi *εἶμι λαβὼν ἐς Ἥρης*, antea *ἐς ὥρας* conieci; emendatio incerta.

Fr. 35. Schol. Hom. Il. *ω* 278: *Μυσοὶ πλησίον ὄντες Ἐνέτων, ὅθεν ἡμιόνων γένος, ἢ ὡς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρων ὄντων· Ἀνακρέων· Ἱππόθορον . . . ἵππους, ἐξ ὧν ἡμιόνοι.* — V. 1. *ἱπποθόρον* dicere videtur *νόμον*, cui hoc nomen fuit inditum, atque explicandi gratia subiecit *μῖξιν κτλ.*, ut non opus sit Schneidewini coni. *ἱπποθόρῳ*. — V. 2. *εὑρεῖν*, fort. *εὗρον* legendum. Hartung *πρὸς ἵππους* delet. Hecker omnino Anacreonti abiudicat, corrigens *Ἡρακλέων*.

Er. 36. Schol. Hom. Od. *μ* 313: *Αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι· παρ' Ἀνακρέοντι.* Adde Cram. Anecd. Par. III 480, 31: *Ἔδει χωρὶς τοῦ ν̄ ζαῆ, ὡς τὸ ἀκραῆ Ζέφυρον, ἔστιν οὖν Αἰολικὸν τὸ μετὰ τοῦ ν̄ καὶ ἔδει αὐτὸ Αἰολικῶς βαρύνεσθαι, ὡς τὸ αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι παρὰ Ἀνακρέοντι.* videtur Anacreon scripsisse: *Αἰνοπαθῆν ἵνα πατρίδ'* (vel *Ἀθαμαντίδα πατρίδα*, vid. fr. 117) *ἐπόψομαι*, sed Aeolicus accentus non requiritur; ac fortasse poeta forma *αἰνοπαθῆν* etiam sine metri necessitate usus est, quemadmodum est in Siculo epigrammate haud ineleganti *θυμαρῆν βιοτᾶς ὄλβον ἔχοιεν ἀεί*, ubi Ritschl Op. I 785 perperam *θυμαρῆ* correxit.*) Hartung *αἰνοπαθὴν ἀπάτερθεν* (vel *Ἀθαμαντίδ'*) *ἐκ.* Hermann Opusc. VI 1, 272 coniungit cum Hesiodi frag-

---

*) *Θυμαρῆν* dedi obsecutus Herodiano, qui praecipit oxytonon esse *θυμαρής*, paroxytonon *θυμήρης*, sed subtilius quam verius hoc discrimen excogitavisse videtur.

37. [35.]

. . Χήλινον ἄγγος . . . .
ἔχον πυθμένας ἀγρίων σελίνων.

38. [36.]

Ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι.

39. [37.] 1022

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας
περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

40. [38.]

Σὲ γάρ φη
Ταργήλιος ἐμμελέως
δισκεῖν.

mento ap. Zonaram 948 (Ἡσίοδος· αἰετὸν μὴ πετῆνα γενέσθαι) in hunc modum:

Αἰετόν με πετῆνα γενέσθαι,
Αἰνοπαθῆ ἵνα πατρίδ' ἐπόψομαι.

Fr. 37. Pollux VII 172: *Χήλινον δὲ ἄγγος ἔχον πυθμένας ἐλειοσελίνων ὅταν εἴπῃ Ἀνακρέων τὸ ἐκ σχοινίων πλέγμα δηλοῖ. ἐλειοσελίνων* Hemsterhuys, vulgo *ἀγγελοσελίνων*, et sic vel *ἀγγεοσελίνων* codd. (solus C *ἐλείων*). Scripsi *ἀγρίων σελίνων*, nam *ἀγλαῶν* minus placet: olim *ἀγγειοσελίνων* conieci. Resp. Hesychius: *Κεχήλωμαι . . . καὶ χήλινον τὸ πλεκτὸν ὁ* (l. *ὡς*) *Ἀνακρέων.*

Fr. 38. Hesych. v. *Ἕρμα· ἔρεισμα ἢ ἔργμα ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐπικυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης. καὶ Ἀνακρέων· ἀσήμων κτλ.* Resp. huc Harpocrat. 86 ed. Bekk. ubi libri *ἑρμάν, ἑρμᾶν, ἑρμίαν.* Phot. 15, 1 (ubi cod. *ἑρμᾶν*), Suidas v. *ἑρμάν*, Zonar. 860 (*ἑρμᾶν*). Item huc refero Hesychii glossam *ἀσήμων· ἀφανῶν, ἀγνώστων.* Perperam Blass hic ionici numeri vestigia deprehendit.

Fr. 39. Athen. XV 674 D: *Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας . . . καὶ Ἀνακρέων· πλεκτὰς κτλ.* — V. 1. *ὑποθυμίδας* Dindorf, v. *ὑποθυμιάδας.* — V. 2. *στήθεσι*, A *στήθεσσιν.* Resp. huc Athen. XV p. 678 D. Unde Blass haec ad ionicum numerum revocat.

Fr. 40. Apollon. de Synt. 238: *Καὶ δὴ παρείπετο τῷ χρῶ παραγωγὴ τοῦ χρῆμι, ὡς φημί, ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσιν ὡς φησίν, ἐξ οὗ τὸ χρὴ ἐν ἀποκοπῇ ἀπετελεῖτο, ὁμοίως τῷ παρ' Ἀνακρέοντι· σὲ γάρ* (haec add. in A corr.) *φη* (hoc om. BCDMS) *ταργήλιος ἐμμελέως* (ita Bekker, A *ἐμμελ.ως*, vulgo *ἐμμελῶς*) *δισκεῖν.* Verba *σὲ γάρ φη ταργήλιος* etiam afferunt Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 543, 7. Schol. Hom. Il. ε 256. Adde praeterea Cram. An. Ox. IV 411, 23: *Ἀπὸ δὲ τοῦ φημὶ γίνεται φής, φησί, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν φῆς . . .* (leg. *φή· σὲ*) *γὰρ φῆ Ταργήλιος ἀντὶ τοῦ φησί· τὸ δὲ Ταργήλιον ὄνομα δαίμονός ἐστί.* et Choerob. II 495. Acuendum esse *φή* praeter Apollonium praecepit

41. [39.]

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεί τε
στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

42. [40.]

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχείσθων.

43. [41.]

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἥβη πάρα, γηράλεοι δ' ὀδόντες. 1023
γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λέλειπται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.

Herodianus, vid. Ioh. Alex. de acc. 21 *φησί, ὅπερ πάλιν ἀποκοπὲν ὀξύνεται· τὸ γὰρ φή ἀντὶ τοῦ φησί.* Quod olim dixi, posse haec ad glyconeorum numerum revocari:

Σὲ γάρ
φὴ Ταργήλιος ἐμμελέως
δισκεῖν

iam retracto, siquidem breviatae formae solent novissimum versus locum obtinere: Hesiodus tamen medio versu collocavit Op. 529 *δεικνυ* et 777 *νῆ* (ubi nunc *νεὶ* legitur), quae formae si paradosis integra est apocopen ostentant, neque possunt componi cum Aeolicis *γέλαι*, *δίδοι*, *δοκίμοι*, quorum diversa est origo. — Ceterum Hecker *ἐμμενέως*, Cobet *διοσκεῖν* coniecerunt: Hartung, qui *φὴ* dicit nihil aliud quam *ἔφη* esse, *δικεῖν* scripsit.

Fr. 41. Athen. XV 671 E: *Διὰ τί παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Ἀνακρέοντι) λύγῳ τινὲς στεφανοῦνται; φησὶ γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν· Μεγίσθης κτλ. Ὁ γὰρ τῆς λύγου στέφανος ἄτοπος κτλ.* et eosdem versus repetit ib. p. 673 D. — V. 1. *ὁ Μεγίστης* Gaisford, vulgo *Μεγίσθης*, sed B *Μεγίστης*. — *ἐπεί τε* AB, *ἐπείτ'* B, vulgo *ἐπειδή*. — V. 2. *τε λύγῳ* P, vulgo *τῇ λύγῳ* (B *λόγῳ*). Praeterea priore l. P *στεφανοῦνται*, B *ἐστεφανοῦνται*, et deinde ABP *πίνουσι*. Resp. huc Athen. XV 674 A et Poll. VI 107.

Fr. 42. Athen. X 430 D: *Ὁ δ' Ἀνακρέων ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς φησί· Καθαρῇ κτλ.* — *πέντε τε* Dindorf, vulgo *πέντε*. — *τρεῖς*, A *τρίς*. — *ἀναχείσθων* scripsi, vulgo *ἀναχείσθω*, ac fortasse librorum scriptura non sollicitanda; certe in Doriensium titulis *διδόσθω* alia passim pluralis numeri vice funguntur, vid. Ahrens D. Dor. 296, et Hom. Il. IX 170 *ἐπέσθω* nonnulli pro *ἐπέσθων* legebant (*γράφεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ν*), item in vetusto titulo Tegeatico, quem Kirchhoff in Annal. Ac. Berol. 1870, 51 seq. non recte Spartae vindicare conatus est, pluralis *ἀνελόσθω* eandem clausulam, quam singularis *ἀνελέσθω* ostentat.

Fr. 43. Stob. Floril. CXVIII 13: *Ἀνακρέοντος.* Miro iudicio Bernhardy Hist. Litt. Graec. II 500 et 508 (p. 614 ed. 2) hoc carmen a *monacho* Anacreonti subditum esse censet. — V. 1. *ἡμὶν* Stephanus, nisi *ἧμιν* malis, vulgo *ἡμῖν*. — *κάρη* A Vind., vulgo *κάρα*. — V. 2. *οὐκέθ'*, *οὐκέτ'* Schneidewin. — V. 4. *ἀνασταλύζω*, Arsen. *ἀνασταλίζω*, Scaliger

Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτόν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἑτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

44. [43.]

Ἔραμαι (δέ) τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

45. [42.]

Ἐμὲ γὰρ (νέοι) λόγων εἵνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν·
χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

46. [44.]

Ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτός εἰσιν μανίαι τε καὶ κύδοιμοι.

ΠΡΟΣ ΣΜΕΡΔΙΗΝ.

47. [45.]

Μεγάλῳ δηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

ἄλαστα λύζω, Hartung ἄρ' ἀσταλύζω. — V. 5. ἀργαλεή, A ἀργαλή. — V. 6. ἑτοῖμον Schneidewin, vulgo ἕτοιμον. Blass haec in dimetros redigit, ut duae sint strophae senorum versiculorum, singuli versus ἀνακλώμενοι praeter versum strophae paenultimum, ex puris ionicis compositum. Eandem normam etiam fr. 64 observatam esse censet.

Fr. 44. Max. Tyr. XXIV 9: Ἀλλὰ κἂν τούτοις τὴν σωφροσύνην (Ἀνακρέοντος) ὅρα· ἔραμαι τοι συνηβᾶν· χάριεν γὰρ ἔχεις ἦθος, quae correxi. Cf. Herodian. περὶ μον. λέξ. 14, 21: ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν. — ἦθος, Hartung ἄνθος.

Fr. 45. Max. Tyr. XXIV 9: Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ κἂν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὅρα· Ἔραμαι κτλ. — καὶ αὖθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί. ἤδη δέ που καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο· Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα κτλ. — V. 1. νέοι adieci, cum prius λόγων (ἐμῶν) scripsissem, Blass λόγων μελῶν τ'. — V. 2. ᾄδω Valckenaer, vulgo διδῷ. Schneidewin μέν γ' ἀείδω.

Fr. 46. Schol. Il. ψ 88: Αἱ πλείους τῶν κατ' ἄνδρα ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρύσσας· καὶ ἔστιν Ἰωνικώτερον· Ἀστρ. κτλ. Ἀνακρέων. scripsi εἰσιν et κύδοιμοι, vulgo εἰσι et κυδοιμοί, Hartung Στραγάλαι novavit.

Fr. 47. Hephaest. 68: Καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀν. ὅλα ᾄσματα συνέθηκε· Μεγάλῳ (μεγάλων C, μεγάλου P) κτλ. Affert etiam gramm. Harlei. ap. Gaisf. Heph. p. 322 ed. sec., ubi ἔλισσεν v. 2 legitur. Scripsi δηὖτε et Ἔρως, vulgo δ' ηὖτε et ἔρως. Resp. hoc carmen Athen. XII 540 E et Aelian. Var. Hist. IX 4.

48. [46.] 1024

Ἀπέκειρας δ' ἁπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος.

49. [47.]

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

---

50. [48.]

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

51. [49.]

Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης
ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Fr. 48. Phavor. ap. Stob. Floril. LXVI 6: *Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανείη ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρολόγος, τῷ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα· Ἀπ. κτλ.* Malim *ἀπεκείραο*: nam ad Smerdien ipsum, non ad Polycratem culpam retulit poeta, ut Aelian. V. H. IX 4 dicit: *ὁ δὲ οὐ προσεποιήσατο αἰτιᾶσθαι τὸν Πολυκράτην σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς, μετήγαγε δὲ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν, ὁπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν.*

Fr. 49. Etym. M. 714, 38: *Ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ῑ, ᾧ χρῆται Ἀνακρέων, οἷον· Θρηϊκίην κτλ.* scripsi *Θρηκίην.*

Fr. 50. Hephaest. 69: *Τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον . . . παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται Ἀπό μοι κτλ.* Eadem Apostol. III 60 b. — V. 2. *οὐδαμὰ*, A *οὐδάμα.*

Fr. 51. Athen. IX 396 D: *Καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν· Οἷά τε ν.* Eadem Aelian. Hist. An. VII 39: *Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας . . . καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ θηλείας φησίν· οἷά τε νεβρὸν . . . ἐπτοήθη. Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσσης γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ ἐμέ γ' αἱρεῖ τῇ ἀντιλογίᾳ. ἐροέσσης* enim coni. Zenodotus, vid. Schol. Pind. Ol. III 52: *Τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Ἀγανῶς οἷά τε κτλ. Ζηνόδοτος δὲ μετεποίησεν ἐροέσσης.* Adde Eust. Il. 711, 34. Respicit etiam Pollux V 76. — V. 1. *ἀγανῶς* solus Schol. servavit. Hartung *νεοθηλέα* delet. Fortasse totus locus sic digerendus:

Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν
νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης
κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

V. 2. *ὕλης* scripsi, Schol. *ὕλαις*, *ὕλῃ* rell. — V. 3. *ἀπολειφθεὶς* Athen., *ὑπολειφθεὶς* Ael. (ubi cod. Par. 2 *νεοθῆλυν . . . ἧτε* vel *οἵτε . . . κροκοέσσῃς ὑπολειφθεῖσ'*) et Schol. — *ὑπὸ* Schol., *ἀπὸ* ceteri.

52. [50.] 1025

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωρῷ.

53. [52.]

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλῃ παΐζων.

54. [53.]

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν
Διονύσῳ.

55. [54.]

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

*56. [55.]

Οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν;

57. [56.]

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις, ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

Fr. 52. Et. M. 713, 26: *Σινάμοροι* (*σινάμωροι* VDM a m. pr.) *π. θυρωροί* (V *θῦρροι*) *ἐν δευτέρῳ* (cod. Flor. *ἐν α'*) *Ἀνακρέων. μεμορημένοι, φησί, πρὸς τὸ σίνεσθαι.* — scripsi *θυρωρῷ.*

Fr. 53. Athen. X 427 D: *Ἐχρῶντο γὰρ ἐπιμελῶς τῷ κοτταβίζειν ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀνακρέων ὁ Τήϊος πεποίηκε· Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων.* — *Σικελὸν* Grotefend, *παΐζων* ego scripsi, *'λελίζων* Emperius coni.

Fr. 54. Athen. XV 674 C: *Ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὸ μέτωπον, ὡς ὁ καλὸς Ἀνακρέων ἔφη· Ἐπὶ κτλ.* Eadem Eust. 1908, 55 omisso v. *Διονύσῳ.* et Schol. Pind. Ol. III 19: *Ἀνακρέων· ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στέφανον* (cod. *στεφάνων*) *θέμενοι.* — V. 1. *ἐπὶ*, ap. Ath. L Cant. *ἐπεί.* — V. 2. *ὀρτὴν* Hermann, v. *ἑορτήν.*

Fr. 55. Hephaest. 69: *τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον . . . παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται . . . τὸ δὲ καταληκτικόν· Διονύσου κτλ.* — E *Διονύσσου σαῦλε.* Fort. *σαῦλαι.*

Fr. 56. Schol. Aeschyl. Prom. 128: *Ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν· ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίου ἐρῶν, καὶ ἠρέσθη λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ* (Welcker *μέλεσιν αὐτοῦ ὁ τραγικός*)*· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς. ἔστι δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ· Οὐδ' αὖ ἐάσεις με κτλ.* Correxit Hermann et probabiliter Anacreonti tribuit versum, qui videtur ex carmine in Critiam petitus esse. Anacreontis carmina in Critiam resp. Plato Charm. 157 E.

Fr. 57. Athen. X 433 F: *Καὶ Ἀνακρέων· φίλη κτλ.* — *εἶ ξένοις* VL, A *εἰς ξείνεις*, P *εἰ ξείνεις*, B *δὲ ξείνεις*, Schneidewin *εἶς ξείνοις.* Meineke ad iambicum numerum revocat . . *Φίλη γὰρ εἶς ξένοις· ἔασον δέ με | Διψῶντ' ὀπυίειν.* qua mutatione non est opus, nam hoc ipsum poeta verecunde verbo *πιεῖν* significavit.

58. [57.]

*Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν * **

59. [58.] 1026

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

60. [59.]

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

61. [60.]

Παρὰ δηὖτε Πυθόμανδρον
κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

62. [61.]

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμίν
στεφάνους, ἔνεικον, ὡς δή
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

Fr. 58. Apollon. Sophist. 87, 21: *Θέσθαι . . . καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς θεσμὸς λέγεται, καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει· ἀπὸ δ' κτλ.* — cod. *θυμὸς* et *θυμὸν*. Resp. Et. M. 448, 15, cf. Mingar Codd. Nan. 495. — *Ἀπὸ δ' ἐξείλετο* Heckero suspectum, sed iniuria: quod vulgo dicit solet *ἐξαφαιρεῖσθαι*, poeta inverso ordine protulit, quemadmodum et apud Eurip. Iph. Taur. 1278: *ἀπὸ δὲ λαθοσύναν νυκτωπὸν ἐξεῖλεν βροτῶν.*

Fr. 59. Schol. Eurip. Hec. 934: *καὶ δωριάζειν τὸ γυμνουμένας φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας· Ἀνακρέων· Ἐκδῦσα κτλ.* Cf. Eustath. Il. 975, 30: *Αἴλιος γοῦν Διονύσιος δωριάζειν, φησί, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν φησι κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι, κτλ.*

Fr. 60. Ammon. 42 Valck. *Διαβόητος καὶ ἐπιβόητος διαφέρει· διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην· Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ· Καί μ' κτλ.* vulgo *ἐπιβόητον* et sic Et. Gud. 142, 45 et 199, 3 (ubi praeterea *γείτονα*), sed Anacreontem dixisse *ἐπίβωτον* testatur Eust. 1856, 12.

Fr. 61. Hephaest. 70: *Τὸ δὲ* (*δίμετρον τὸ* addidit Mehlhorn) *ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι· Παρὰ κτλ.* — V. 1. *δηὖτε* scripsi, vulgo *δ' ηὖτε*, A *δηῦτε*. — *Πυθόμανδρον* AFIE *γρ.*, *Πυθόμενδρον* CP in marg., *Πυθόμαν δὲ* Turn. EP. — V. 2. *κατέδυν Ἔρωτα* scripsi, legebatur *κατέδυν' ἔρωτα.*

Fr. 62. Athen. XI p. 782 A: *Ἀνακρέων· Φέρ' ὕδωρ κτλ.* — V. 1. affert Demetr. de elocut. c. 5. — V. 2. *ἡμίν*, vulgo *ἡμῖν*. — V. 3 extr. et v. 4 affert Eust. Il. 1322, 53: *Παράγωγον ῥῆμα τὸ πυκταλίζειν, οὗ χρῆσις παρὰ Ἀνακρέοντι, ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἔ. π.* et Orion p. 62,

63. [62.]

Ἄγε δή, φέρ' ἡμίν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅκως ἄμυστιν 1027
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθους, ὡς ἀνυβριστί
ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω.

* * *

Ἄγε δηὖτε μηκέθ' οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

64. [63.]

Χθόνιον δ' ἐμαυτὸν ἦρεν.

65. [64.]

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρόν

31: *Ἀνακρέων· ὡς δὴ πρὸς ἔρ. πυκ.* ubi recte *δή* scriptum, nam etiam Athen. *μή*, Dobree coni. *ἄν*. Resp. Et. M. 345, 39, ubi cod. Flor. Anacreontis verba *ὡς ἤδη κτλ.* addit.

Fr. 63. Athen. X p. 427 A: *Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι εἷς οἴνου πρὸς δύο ὕδατος· Ἄγε κτλ. . . . βασσαρήσω. Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν· Ἄγε δεῦτε κτλ.* Est haud dubie ex eodem carmine, cuius exordium est fr. 62. V. 1—5 *κυάθους* Athen. affert XI 475 C et Eust. Od. 1476, 31. — V. 1. *ἡμίν* Dindorf, vulgo *ἡμῖν*. — V 2. *ὅκως*, Ath. altero l. *ὅπως*. — V. 3. *δέκ'* poster. loco, priore *δ'* vel *δύ'*. — *ἐγχέας*, priore l. APV *ἐκχέας*. — V. 5. *ἀνυβριστὶ* Baxter, A *ἂν ὑβριστίως*, PVL *ἂν ὑβριστιῶσαν*. Apparet *ἀνυβρίστως* supra scriptum fuisse, et hoc ipsum praefert Blass, ut hiatus removeatur. — V. 6. *ἀνὰ δηὖτε* scripsi, AB *ἀναδευτε*, PVL *ἀναδευ*. — V. 7—10 usque ad *μελετῶμεν* affert commentator Cruq. Horat. Carm. I 27, 1: „*Ad convivas sodales suos de hilaritate. Sensus autem sumptus ex Anacreonte libro tertio: Ἄγε δῶτε κτλ.*“ quae ipse Cruquius addidit descripta ex editione Lambini, unde etiam illud *δῶτε* repetiit. Porphyrio, qui quidem haud dubie hunc ipsum locum respexit, nihil nisi haec adscripsit: „Ode *προτρεπτικὴ* est haec ad hilaritatem, cuius sensus sumtus est ab Anacreonte *in libro tertio.*“ — V. 8. *δηὖτε* scripsi, A *δηυτε*, B *δήντε*, P *δήτε*, VL *δότε*. — V. 11 in fine versum omissum esse censet Meineke, velut *Κλεΐσωμεν Διόνυσον.*

Fr. 64. Schol. Hesiod. Theog. 767: *Τὸ δὲ χθονίου ἢ τοῦ* (l. *ἤτοι*) *στυγεροῦ, ὡς Ἀνακρέων· χθ. δ' ἐμ. ἦρεν.* — cod. S *ἦγον*, in edit. 1 scripsi *ἦρον*, sed gravius vitium latet, fort. *χθόνιον δὲ μὰψ ὄνειρον*, vel *χθονίων δείματ' ὀνείρων.* Hartung *χθόνιον δ' εἶδον ὄνειρον.*

Fr. 65. Clem. Alex. Strom. VI 745: *Ἀνακρέοντος ποιήσαντος·*

μέλομαι βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδειν·
ὅδε γὰρ θεῶν δυναστής,
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

66. [65.]

Ἀλλὰ πρόπινε
ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

67. [66.]

Ἁδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῖ.

68. [67.] 1028

Μνᾶται δηὖτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

Ἔρωτα κτλ. Εὐριπίδης γράφει· Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται κτλ. Affert etiam Arsen. Viol. 110. Iam in ed. pr. in suspicionem vocavi hos versiculos, postea plane seclusi et Anacreonteis subieci; inprimis similitudo quae intercedit inter hos versus et Anacreonteum carmen 53 effecit, ut confidenter Teio poetae abiudicarem, quamquam hoc argumentum anceps esse intellego, nam passim etiam germana Anacreontis carmina exemplo fuerunt imitatoribus. Nunc quamvis dubitanter in suum locum restitui, descripsit enim Clemens haec copiis usus grammaticorum, qui de furtis antiquorum scriptorum commentati erant, qui quidem saepe secus iudicant, sed eosdem scienter dolo malo subditicium carmen Anacreonti tribuisse aegre crediderim, nisi forte Clementem hoc et alia quaedam exempla suo periculo addidisse statuas: hic enim novicio poemate facile decipi poterat, in quem errorem etiam Gellius incidit. Sane inter hos versiculos et novicia Anacreontea ionicis dimetris condita insignis intercedit similitudo, sed tenendum est istos versificatores usos germanis carminibus ad hoc exemplum sua edolavisse, cum priores qui hemiambos composuerunt neque numeris neque sermone Teium poetam aemulati sint. . Vocabulum δυναστής, quamvis non usitatum nisi apud Atticos, calumniae est expers: neque μέλομαι ἀείδειν, quamvis solitarium, in suspicionem vocare ausim. — V. 1. τὸν addidit Baxter. — V. 2. μέλομαι . . ἀείδειν Hermann, quod recepi, quamquam desidero huius usus antiquum auctorem, Clem. μέλπομαι . . . ἀείδων, sed cod. Par. ἀείδειν, Arsen. μέλπομεν . . . ἀείδει. Sylburg μέλπω . . . ἀείδων scripsit. — V. 4 et 5. ὅδε, Clem. ὁ δὲ. — δυναστής, Blass ὁ δυναστής.

Fr. 66. Schol. Pind. Ol. VII 5: Προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων· Ἀλλὰ κτλ. ἀντὶ τοῦ χαρίζου.

Fr. 67. Hephaest. 39: Ὕστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ καὶ ὅλα (ita Turn. E, ἄλλα CPA) ᾄσματα συνέθηκεν. Ἁδυμελὲς (A ἀδύμελες) κτλ. Eadem Plotius 264 ed. Gaisf.

Fr. 68. Hephaest. 39: ὕστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ᾄσματα συνέθηκεν . . . καὶ Μνᾶται κτλ. — δηὖτε scripsi, vulgo δηῦτε, Turn. δεῦτε, Fl δ' ἤυται.

69. [73.]

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

70. [74.]

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν.

71. [75.]

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

72. [76.]

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν στέφανος πόλεος ὄλωλεν.

*72 B.

Ἀστερίς, οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω οὔτ' Ἀπελλέης.

73. [77.]

Βούλεται ἀπεροπός (τις) ἡμὶν εἶναι.

Fr. 69. Athen. I 21 A: *Ἔταττον γὰρ τὸ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι. Ἀνακρέων· Καλλίκομοι κτλ.* Eadem Eust. 1842, 4. Sed offendit spondeus loco dactyli in versu logaoedico, fort. *ὀρχησαίατ'* legendum, ut sit herous.

Fr. 70. Hephaest. 90: *Κέχρηται δὲ (τῷ ἐγκωμιολογικῷ) καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν. Ὀρσόλοπος κτλ.* — *Ὀρσόλοπος* CP et Etym. cod. Dorvill., sed FiSH *ὀρσόλεπος*, E *ὄρσ' ὃ λέπος*, B *ὀρσόλεπτος*, Turn. *ορσ' ὀλέπος*. — *φιλέει, φιλέειν* FIHBS. — *μεναίχμαν,* Pauwius *μεναιχμήν*, codd. et. edd. *μὲν αἰχμάν.*

Fr. 71. Etym. M. 429, 50: *Ἡμετέρειος κτητικόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν τοῦ ἡμετέρου· ἐχρῆτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων· Οὔτε κτλ.* Eadem Zonar. 990, cf. etiam Mingar. Codd. Nan. 495.

Fr. 72. Schol. Pind. Ol. VIII 42: *Στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τείχη· καὶ Ἀνακρέων· νῦν δ' κτλ.* — *στέφανος πόλεος* (sive *πόλευς* malis) scripsi, legebatur *πόλεως στέφανος*. Schneidewin *πόλιος* requirit.

Fr. 72 B. Schol. Heph. p. 163 ed. 2 Gaisf.: *ὁ δ' Ἡλιόδωρος φησὶν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, ὅτι καὶ τρεῖς εἰς μίαν συνεκφωνοῦνται συλλαβαί, ὡς τὸ διπενθημιμερὲς τοῦτο, οἱονεὶ τὸ δοκοῦν εἶναι ἐλεγεῖον· Ἀστερὶς οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω, οὔτ' ἀπελλής. οὐ γάρ ἐστιν ἐλεγεῖον, ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος ἐστὶ δακτυλικόν, τὸ δὲ δεύτερον ἰαμβικόν, δύο γὰρ ἰάμβους ἔχει καὶ συλλαβήν· τὸ οὖν φιλέω οὐ, ἀπὸ δύο βραχέων (βραχειῶν) καὶ μιᾶς μακρᾶς.* — *Ἀπελλέης* nunc quam *Ἀπελλῆς* scribere malui. Cum versus manifésto Ionici sit poetae et Hephaestio p. 70 auctor sit, praeter Alcaeum Anacreontem in compluribus carminibus hoc metro usum esse, huic poetae versum tribui.

Fr. 73. Etym. M. 433, 44: *ἠπεροπευτής. . . . ἢ μετὰ τοῦ ᾱ τοῦ σημαίνοντος τὸ κακὸν καὶ τοῦ περ περιττοῦ συνδέσμου, ἀπεροπεύς, ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ ἀπατῶν· οἷον Ἄτε μὲν καὶ ἐπίκλοπον ἀπε-*

74. [78.] 1029

. . . . . . Ἐγὼ δὲ μισέω
πάντας, ὅσοι χθονίους ἔχουσι ῥυσμοὺς
καὶ χαλεπούς· μεμάθηκά σ', ὦ Μεγίστη,
τῶν ἀβακιζομένων.

75. [79.]

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

ῥοπέα (i. e. ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον Hom. Od. XI 364). καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Βούλεται ἀπεροπὸς ἡμῖν εἶναι. καὶ θηλυκὸν ἀπεροπή. ἢ ἄοπος, οὐδὲ προσλαλῆσαι ἡμῖν θέλων· ἢ ὁ ἀπρόσβλεπτος καὶ οὐδ' εἰς ὄψιν ἐλθεῖν θέλων. In Anacreontis versiculo scripsi ἀπεροπός (τις) ἡμῖν, quemadmodum legitur fr. 87 κνίζη τις, cum antea ἀπεροπεύς vel ἠπεροπεὺς ἐφ' ἡμῖν. Sed haud scio, an errore grammaticus, qui undique delibavit ea, quae ad illustrandum vocabulum ἠπεροπεύς vel ἠπεροπευτής facere opinabatur, temere hoc Anacreontis exemplum adhibuerit: nam huius poetae videtur hendecasyllabus ita restituendus

Βούλεται δ' ἀπέρωπος ἡμῖν εἶναι.

Ex commentario in Anacreontem descriptae sunt quae subiiciuntur explicationes: grammaticus ille ambigebat, utrum ad vocem an ad visum hoc verbum referendum esset. Cf. Phrynichus Bekk. An. I 8: ἀπέρωπος· σημαίνει ἀναιδής, σκληρός, τραχύς, οἷον ἀπερίοπτος καὶ ἀπερίβλεπτος, ὃν οὐκ ἄν τις περιωπήσαιτο διὰ τὴν ἀηδίαν· καὶ ἀπέρωπον οἷον τραχὺ καὶ ἀνατεταμένον.

Fr. 74. Etym. M. 2, 45: Παρὰ τὸ ἀβακὴς οὖν γίνεται ἀβακῶ, ὥσπερ εὐσεβὴς εὐσεβῶ. γίνεται δὲ καὶ ἀβακίζω· φησὶν Ἀνακρέων· Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ τῶν ἡσυχίων καὶ μὴ θορυβωδῶν. Eadem Philemo 135 et Cram. An. Par. IV 84, 28. — V. 1. ἐγώ, Cram. ἔγω. — δὲ om. cod. Va. — V. 2. ὅσοι scripsi, vulgo οἵ, et ῥυσμούς, vulgo ῥυθμούς, Cram. ῥυμούς. — χθονίους, Iacobs σκολιούς, Hartung χνοΐους novavit. — V. 3. χαλεπούς· μεμάθηκά σ', ὦ Μεγίστη scripsi (in edit. 1 μεμέθεικα δ' ὦ Μεγίστη, et Μεγίστη etiam Hemsterhuys), vulgo χαλεποὺς μεμαθήκασιν (μεμαθηε D), ὡς μεγίστη.

Fr. 75. Heraclid. Pont. Alleg. Hom. c. 4: Καὶ μὴν ὁ Τήϊος Ἀνακρέων ἑταιρικὸν φρόνημα καὶ σοβαρᾶς γυναικὸς ὑπερηφανίαν ὀνειδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκιρτῶντα νοῦν ὡς ἵππον ἠλληγόρησεν, οὕτω λέγων· Πῶλε κτλ. — V. 1. Θρηκίη Barnes, vulgo Θρηϊκίη. — V. 2. μ' οὐδὲν codd., ut videtur omnes, olim legebatur μηδέν. — V. 4. στρέφοιμί σ' scripsi, vulgo στρέφοιμι, AB στρέφοιμ', nisi malis στρέφοιμ' ἄν, Mehler

νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποσείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

76. [80.]

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

77. [81.]

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες.

78. [82.]

(Ἐν) μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταντάλιζει.

79. [83.]

Κοίμισον δ', ὦ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον.

80. [98.]

Διὰ δέρην ἔκοψε μέσσην, καδ δὲ λῶπος ἐσχίσθη.

στρέφοιμ' ἄν σ'. — V. 5. σκιρτῶσα, A σκιρτοῖσα. — V. 6. ἱπποσείρην scripsi, vulgo ἱπποπείρην. — οὐκ ἔχεις, AB οὐχ ἕξεις, Hartung δεξιὸν πρὸς ἱπποσείρην οὐκ ἔχουσ' ἐπ.

Fr. 76. Hephaest. 36: *Καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν, οἷον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος· Κλῦθί κτλ.* — εὐέθειρα, antea praetuli εὐέθειρε, quod legitur apud Schol. Heph. 175, qui bis hunc versum affert, cod. Nan. (Mingar. 489) εὐήθειρα. — κούρα, nisi forte κοῦρα scribendum, ut est ap. Theocritum (vel potius Moschum) XXVII 55 θάρσει κοῦρα φίλα.

Fr. 77. Iulian. Misopog. 366 B: *Πλησίον ἐσμέν, ἐθελόντων θεῶν, εὖτέ μοι κτλ. ὁ Τήϊος ἔφη ποιητής.* — μοι, scrib. videtur σοί. — μελαίναις, Schneidewin μελαίνης.

Fr. 78. Schol. Soph. Antig. 138: *Ὅτι δὲ ταντάλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθείς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· μελαμφύλλῳ κτλ.* Addidi ἐν. Fort. ταντάλίζῃ (ταντάλίζεαι), ut Amorem poeta alloquatur; cod. A ταντάλίζοι.

Fr. 79. Herodian. de barbar. 193 post Ammon. Valcken.: *Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησί· Κοίμισον* (sic B, κοίμησον A, κόμισον C) *δὲ σόλοικον φθόγγον.* Sed codd. ap. Villois. Anecd. II 77 μισῶ Ζεῦ vel κόμισον Ζεῦ σόλ. λόγον. itaque emendavi. Resp. huc Eust. Il. 368, 2.

Fr. 80. Schol. Il. ρ 542: *Κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον παρέστησε ταῦρον, οὐ τοῦ μέτρου ἀπαιτοῦντος· παρῆν γὰρ φάναι ταῦρον κατεδηδώς· καὶ Ἀνακρέων· Διὰ δέρην κόψε μέσην κὰδ κτλ.* quae correxi. Cf. Eust. Il. 1001, 39: *Ἀνακρέοντος τὸ καδ δὲ λοπὸς ἐσχίσθη· ὁμοίως καὶ τὸ διὰ δὲ δέρην ἔκοψε μέσην.* et Cram. An. Paris. III 287, 28. Hermann hoc Eustathii loco usus duo diversa fragmenta esse credit, quod non debebat Haupt probare. Idem olim proposuit Schneidewin, quem iam in diariis Antiquitatis 1836 redargui.

81.

Αἴ δέ μευ φρένες
ἐκκεκωφέαται.

---

82. [94.]

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι
τῷ Λευκολόφου μεστὸν ἐξέπινον.

83. [95.] 1031

Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

*84. [85.]

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες,
στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις.

Fr. 81. Cram. An. Ox. I 288, 3: *καὶ Ἀνακρέων· Αἴ δέ μευ κτλ.* Et. M. 322, 22 omisso nom. poetae: *Αἴ δ' ἐμαὶ φρ. ἐκ.*

Fr. 82. Athen. XI p. 498 C: *Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π σκύπφον λέγει· ... ὁμοίως εἴρηκε καὶ Ἀνακρέων· Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ προέπινον.* Cf. Eust. Il. 900, 16. — V. 2. *τῷ Λευκολόφου* scripsi, vulgo *τῷ λευκολόφῳ*, quod fortasse revocandum: nam etiam fr. 83, 2 eodem loco anapaestus *ῥοδίνους* deprehenditur, et talem figuram versus Anacreontei videtur schol. metr. Pindari Nem. VII testari, qui Pindaricum versum *Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα* nuncupat *Ἀνακρεόντειον ἐκ δευτέρου πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικῆς συλλαβῆς καταληκτικόν*, ubi corrigendum *ἐκ διπλοῦ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ καὶ συλλαβῆς ἀκατάληκτον.* Offendit sane anapaestus in appellativo vocabulo admissus, sed si quis hos versiculos ex anapaestico et trochaico colo conglutinatos esse arbitretur, maiore etiam difficultate constrictus tenetur, tunc enim fr. 82, 1 et 83, 1 corrigendi necessitas imposita.

Fr. 83. Athen. XV 671 E: *Τίς ἐστιν ὁ παρὰ τῷ χαρίεντι Ἀνακρέοντι Ναυκρατίτης στέφανος, ὦ Οὐλπιανέ; φησὶ γὰρ οὕτως ὁ μελιχρὸς ποιητής· Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ κτλ.* — V. 1. *στεφάνους δ' ἀνήρ* VL, *στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ* B, sed A *στεφάνου· ὁ δ' ἀνήρ*, Hartung *στεφάνους δ' ἄρ' ἀνήρ.* Cf. Poll. VI 107: *Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαί φησι ... καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ, σάμψυχος οὗτος ἦν ... ὁ δὲ Ἀνακρέων καὶ ῥόδινον στέφανον ὠνόμασεν.*

Fr. 84. Plut. adv. Stoic. c. 20: *Διψῶντες οὖν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρείαν οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες· Ἔσται ξ. κτλ. οὗτος οὐκ εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς.* Anacreontis esse indicat Hephaest. 29: *Δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται, οἷον ... τρίμετρα δέ, ὡς τό· ἔστε ξένοισι μειλίχοις* (FIBH *ξένοι εἰ λίχοις*) *ἐοικότες.* — V. 1. *ἔστε* Heph. vulgo, sed FIBCHPESA *ἔσται*, ut Plut. (Wyttenb. om.). — V. 2. *τε* adi. Gaisford. — *κεχρημένοις*, Dübner *κεχρημένῳ*, recte ut videtur. Ad Phormionem et Dioscuros refert Gaisford, de qua fabula vid. Meineke Poet. Com. II 2, 1227.

85. [86.]

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

86. [84.]

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

87. [87.] 1032

Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
σὴν διὰ μαργοσύνην.

88. [88.]

Κοὺ μοκλὸν ἐν θύρῃσι διξῇσιν βαλὼν
ἥσυχος καθεύδει.

Fr. 85. Zenob. V 80: *Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. Φασὶ τοὺς Κᾶρας πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου κατά τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθοιντο συμμάχους· τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι· Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι.* ubi vid. interprett. Cf. inprimis Sch. Ar. Plut. 1002: *Ἰσχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μ., ὡς καὶ Ἀνακρέων.* ibique versus non sine varietate affertur, primum *ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄ. Μ.* (sic etiam Philostr. vit. Soph. I 22), tum *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ.* atque hanc scripturam non solum Diodor. Exc. Vatic. c. 47 et Synesius p. 228 C exhibent, sed etiam Athenaeus XII 523 F Aristotele auctore usus: *ὡς δ' ὑπήχθησαν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, κατερρύη τὸ τῆς πόλεως ἀνδρεῖον, φησὶν Ἀριστοτέλης, καὶ παροιμία τις ἐγεννήθη ἐπ' αὐτῶν· πάλαι π. ἦ ἄ. Μ.* quae haud dubie ex libro de Milesiorum republica descripta sunt, ut, qui huius operis reliquias collegerunt, existimant; nam liber *περὶ παροιμιῶν* videtur pseudepigraphus fuisse, ex aliis Aristotelis libris concinnatus. Anacreontis si revera est hic versus, *ποκ'* scribendum. Quae de oraculi dictione feruntur, commenticia censet G. Wolff Porphyr. p. 74 seq.

Fr. 86. Ammon. p. 37 ed. Valck.: *Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι· Καὶ κτλ.* Eadem Herodian. in Boisson. An. III 263. Bachmann An. II 375. Cod. Vindob. n. 205. Etym. Gud. 125, 4 (corruptissime) et Eust. 1678, 59. — *θάλαμος, θάλαμον* Eust., *θαλάμοις* Ammon. — *τῷ* scripsi praeeunte Elmsleio, vulgo *ᾧ*.

Fr. 87. Etym. M. 523, 4: *τὸ δὲ κνύζα, ὡς λέγει Ἡρωδιανός, εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, συγκοπή ἐστι . . . εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐρρυπωμένου, οὐ συγκοπή ἐστιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω· ἀφ' οὗ κνύος ἡ φθορά· γίνεται κνύζα, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἰάμβῳ· Κνύζη* (sic DV Flor., vulgo *κνίζη*, Lobeck *κνιζὴ*) *τ. ἤ. κ. πέπειρα γενομένη* (D *γεγνομή*, Flor. *γίνομαι*) *σ. δ. μ.* Eust. Od. 1746, 13: *Ἡ κνίζα, ὡς σχίζω σχίζα, Ἀνακρέων· Κνίζη τ. ἤ. κ. π. γίνομαι σ. δ. μ.* De forma *πέπειρα* vid. Herodian. *περὶ διχρόν.* 358.

Fr. 88. Zonar. 1512: *Τὸν δὲ μοχλὸν ἐν τῷ χ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες, πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ κ. Ζηνόδοτος δὲ (μοχλόν)· Καὶ οὐ μοκλὸν ἐν οὔρῃσι δίζῃσι β. ἤ. κ.* quae correxi.

89. [89.]

Ἐρῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

90. [90.]

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
λάλαζε, τῇ πολυκρότῃ
σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

91. [91.]

Διὰ δηὖτε Καρικευργέος
ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι. 1033

*92. [92.]

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

93. [93.]

Ὦ 'ραννὲ δὴ λίην,
πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Fr. 89. Hephaest. 29: *Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται, οἷον· ἐρῶ τε κτλ.* cf. Schol. Heph. 167. Apostol. VII 88b. — V. 1 scripsi *δηὖτε*, v. *δῆτα*, CPE *δ' ηὖτε*, A *δηῦτε*. — V. 2 affert Schol. Arist. Plut. 253. Ceterum Schneidewin bis *ἐρέω*.

Fr. 90. Athen. X 446F: *Ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος· φησὶ γὰρ ὁ μελοποιός· Μηδ' κτλ. Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωμα φαμέν.* — V. 2. *πολυκρότῃ* L, *πολυκρώτῃ* PV.

Fr. 91. Strabo XIV 661: *Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους· Ἀνακρέων μέν γε φησίν· Δία δεῦτε Καρικοεργέος* (ita E, *καρικὰ ὁ ἔργεος* CF, *καρικὰ ὀεγέος* Dhi, *Καρικὰ εὐεργέος* w, *καρικοῦ εὐεργέος* ux, *Καρικὸν εὐεργέος* moz) *ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι* (*τιθέμενοι* DEi, *τιθέναι* F). — V. 1. *διὰ δηὖτε* scripsi, deinde *Καρικευργέος ὀχάνοιο* et Eustath. 367, 25: *Καρικοεργέος ὀχάνου.* 707, 61: *Καριοεργέος ὀχάνοιο.* Cf. Et. Gud. 297, 43: *καριοεργέος ὀχώνοιο.* Schol. Il. *θ* 193 ubi *καριεργέος* et *καριοεργέος.* Et. M. 489, 39 ubi c. Flor. addit *καριοεργ. ὀχ.* — V. 2. *τιθέμεναι*, Goettling *τιθέμενοι* praefert, sed tunc *χεῖρας* exspectaveris.

Fr. 92. Hephaest. 30: *Καταληκτικὰ δέ, δίμετρα μέν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον· ὁ μὲν θέλων κτλ.* Eadem Plotius 270. Schol. Arist. Plut. 302 (*ὡς ἐκεῖνα τοῦ Ἀνακρέοντος*) et v. 1 Schol. Hephaest. p. 167. Si quidem est Anacreontis fragmentum. Usus est his auctor carm. Pseudoanacr. 45, v. 8 et 9.

Fr. 93. Prisc. de metr. Terent. 249 Lind.: „Anacreon teste Helio-

ΕΛΕΓΕΙΑ.

94. [69.]

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

95. [68.]

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μένω σ' ἀδοιάστως.

96. [71.]

Οὐκέτι Θρηϊκίης (πώλου) ἐπιστρέφομαι.

97. [72.] 1034

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

98.

* * *Δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.*

99. [70.]

Ἀγχοῦ δ' Αἰγείδεω Θησέος ἐστὶ λύρη.

---

doro: *ὁρᾶν, ἀεὶ μὴν* (*ΑΙΕΝ* A, *ΑΙ . ΗΝ* R) *πολλοῖσι γὰρ μέλεις.* Hic iambus merum spondeum habet.“ Correxi, quamquam possunt etiam alia coniici, velut *Ὡραῖε δ' εἶ λίην*, Hartung *ἐρᾶν ἀεὶ παρῆν.*

Fr. 94. Athen. XI 463 A: *Καὶ ὁ χαρίεις δ' Ἀνακρέων φησίν· Οὐ φ. κτλ.* — V. 1. *οὐ φιλέω ὃς* C, *οὐ φίλεος* AB, *οὐ φίλος ὃς* PVL. — *κρητῆρι* ABC, *κρατῆρι* PVL. — V. 4. *μνήσκεται*, Fr. Franke *μνήσεται* coniecit, ego olim *μήσεται.*

Fr. 95. Hephaest. 11: *Καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις· οὐδὲ κτλ.* — *τοι*, in edit. 1 *σοὶ* scripsi. — *μένω σ'* scripsi, libri *μὲν ὡς.* — *ἀδοιάστως*, FlB *ἀδιάστως.* Hartung *οὐδέ τί οἱ . . . ὅμως ἔμεν' ὡς ἀδ.* edidit.

Fr. 96. Longin. de Sublim. c. 31: *Ποιητικώτατον καὶ γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος· Οὐκέτι Θρηϊκίης ἐπιστρ.* Addidi *πώλου*, in ed. 1 *παιδός.*

Fr. 97. Athen. XI 460 D: *Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη· Οἰν. κτλ.* Resp. Pollux VI 21: *Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γυνή, ὡς Ἀνακρέων.* nam utrumque ex Anacreonte petitum arbitror.

Fr. 98. Macedonius in Anth. Pal. X 70: *Τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω Παρφασίην, ὅτι Δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.*

Fr. 99. Hygin. Astron. II 6: *Hac etiam de causa nonnulli Lyram, quae proxima ei signo* (Engonasin) *est collocata, Thesei esse dixerunt,*

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

100. [Ep. 15.]

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἠδ' ἐβόησε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

101. [Ep. 14.]

Καρτερὸς ἦν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα·
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

quod ut eruditus omni genere artium lyram quoque didicisse videbatur. Idque et Anacreon dicit: Ἀγχοῦ κτλ. — δ' Αἰγείδεω scripsi et sic cod. Guelf., vulgo δαὶ τοῦ. Olim conieci ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ, quod Vater in Iahnii Archiv XVII 208 probavit. Ceterum Meineke hunc versum censet Anacreontis iunioris esse, qui Astronomica scripsit, vid. Anal. Alex. 240.

Epigrammata. Horum carminum satis incerta auctoritas: nam si segregaveris aperte novicia, velut 115. 116, et de quibus anceps est iudicium, velut 113, etiam ea, quae antiquitatis speciem prae se ferunt, pleraque a mystagogis incertam coniecturam facientibus Anacreonti adscripta sunt, vide ad 104. Itaque vel ubi temporis rationes non adversantur, anceps iudicium. Leguntur pleraque continuo ordine in Anth. Pal. VI 131—145, haud dubie ex Anacreontis carminum editionibus in eclogas epigrammatum translata, sed segreganda sunt duo novissima; nam 144 neque Anacreontis esse potest, cum ea aetate Academia fuerit locus incultus, ut iam a. 1834 monui, et iteratur infra post VI 213 inter Simonidis epigrammata, ultimum autem 145 ab Anacreonte pariter atque ab Simonide alienum. Turbatum hunc locum in archetypo fuisse indicat lacuna post 143 in codice et nota in marg. adscripta οὐ λείπει ὡς οἶμαι οὐδὲ ἐνταῦθα. Igitur post 143 inserta erant Simonidis epigrammata, e quibus unum germanum (144) superest, cui adhaeret alienum (145). Exciderunt praeter Simonidis carmina fortasse etiam unum vel alterum Anacreontis.

Epigr. 100. Anth. Pal. VII 226. Corr. Ἀνακρέοντος Τηΐου, C εἰς Ἀγάθωνα στρατιώτην ἐν Ἀβδήροις. V. 1 et 2 Suidas v. Αἰνοβίαν, v. 3 et 4 v. Ἠνάρισεν affert. — V. 2. ἠδ' ἐβόησε, Hecker ἠδ' ἐπέβησε.

Epigr. 101. Anth. Pal. VII 160. C εἰς Τιμόκριτον ἀριστεύσαντα, corr. Ἀνακρέοντος. — V. 1. ἦν scripsi, legebatur ἐν, sed hac vocula multo facilius caremus, quam verbo. Ita est apud Homerum κύμασι καὶ πολέμῳ, Od. XIV 222 τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ male addita praepositio, quamquam verbi forma ambigua; μάχῃ pro ἐν μάχῃ saepius apud Homerum, et Pindarus quoque Nem. VII 27 κράτιστος μάχᾳ dixit. — σᾶμα P, quod non mutandum, nam nescimus, cui urbi destinatum fuerit epigramma.

102. [Ep. 2]

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου
ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

103. [Ep. 9.]

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

Epigr. 102. Anth. Pal. VI 135. C *ἀνάθημα τῷ Διῒ παρὰ Φειδόλα*, deinde in marg. A *τοῦ αὐτοῦ* (*Ἀνακρέοντος*), Holder suspicatur *Ἀρχιλόχου*, cuius epigramma legitur VI 133. — V. 2. *ἀρετᾶς*, cod. P *ἀρετάς*. — Phidolas Corinthius equo celete victor Olympiae signum equi, praeter spem palmam adeptus, dicavit, vid. Paus. VI 13, 9. Equi signo hunc titulum subscriptum fuisse verisimile: hoc monumentum haud dubie Pausaniae aetate integrum, quamquam non dilucide testatur neque epigrammatis facit mentionem, quemadmodum alia plurima silentio praetermittere solet. Pausanias equam fuisse dicit, atque nomen quoque addit: *ὄνομα μέν, ὡς οἱ Κορίνθιοι μνημονεύουσιν, ἔχει Αὔρα.* Itaque Junghahn, cum pronomen *οὗτος* in antiquo epigrammate non ferendum crederet ac Pausaniae narrationem cum carmine conciliare studeret, coniecit *Αὔρα, Φειδόλα ἵππος*. At Pausanias famam Corinthiensem narrat, quam Elei ignorabant neque titulus stabiliebat. In hoc certamine etiam mares equos praemia consecutos esse certum: Hiero Pherenico celete vicit, item Phidolae filii, ut testatur epigramma apud Pausan. *Ὠκυδρόμας Λύκος Ἴσθμι' ἅπαξ, δύο δ' ἐνθάδ' ἐνίκη, Φειδόλα αἷς παίδων ἐστεφάνωσε δόμους*, ita enim scribendum, vulgo legitur *ἐνθάδε νίκαις Φειδώλα παίδων*, at *Φειδώλα* manifesto mendosum, brachylogia *ἐνίκη* (*νίκας*) *αἷς* non offendit, quamquam etiam *νίκας* (*ἐνίκη*) *αἷς* dici poterat. Itaque *οὗτος ἵππος*, quamvis equa fuerit, non offendit, nisi forte Pausanias cum de Phidolae equa dicit, in errorem inductus est Corinthiensi narratione: nomini *Αὔρας* confisus se Olympiae credidit equae simulacrum vidisse, cum esset equus. Ipse enim Pausanias animadvertit epigramma, in quo binae Phidolae filiorum Olympicae victoriae memorantur, pugnare cum publicis ludorum monumentis: *οὐ μὴν τῷ γε ἐπιγράμματι καὶ τὰ Ἠλείων ἐς τοὺς Ὀλυμπιονίκας ὁμολογεῖ γράμματα. ὀγδόῃ γὰρ ὀλυμπιάδι καὶ ἑξηκοστῇ καὶ οὐ περὶ* (lego *πέρα*, corrigunt *πρὸ*, quod ineptum) *ταύτης ἐστὶν ἐν τοῖς Ἠλείων γράμμασιν ἡ νίκη τῶν Φειδόλα παίδων.* Qui dissensus quanti momenti sit, apparet: omnis difficultas sublata, si sumimus eundem equum (*Λύκον*) et ipsi Phidolae et post eius mortem filiis Olympicam peperisse coronam. Familia victorum poterat summatim breviterque *Φειδόλα παίδων δόμοι* dici, sed planius erat *Φειδόλα αἷς παίδων τ' ἐστεφάνωσε δόμους*, atque ita revera scriptum fuisse opinor. Tunc igitur Phidolas Olympiade proxima priore vel ut plurimum largiar Ol. 66 vicit, quo tempore Anacreon Athenis Pisistratidarum hospitio usus est. Nihil igitur causae est, cur Anacreonti eripiamus hoc epigramma 102 antiqua simplicitate commendabile et fide propterea maxime dignum, quod equum excusso equite ad terminum pervenisse reticetur, nam haec fama postea demum pervagata videtur. Prorsus a vero aberret Kaibel, qui distichon recens et demonstrativum esse asserit: argumentum sane, quemadmodum Pausanias enarrat, epigrammati demonstrativo satis conveniens, at hic singularis ille casus plane silentio praeteritur.

Epigr. 103. Anth. Pal. VI 142. A *Ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ: τοῦ αὐτοῦ*

104. [Ep. 5.]

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἱδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἔκγονοι ἔστασαν, τοῖς χάριν ἀντιδίδου.

105. [Ep. 6.]

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

106. [Ep. 7.]

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος,
μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

107. [Ep. 8.]

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

(*Ἀνακρέοντος*). — V. 1. *Διόνυσε*, cod. P *Διόνυσε δίδου* sed postea adpunctum. — Echecratidae huius filius ut videtur Orestes Thessalorum princeps, de quo vid. Thuc. I 119.

Epigr. 104. Anth. Pal. VI 138. A *τοῦ αὐτοῦ* (*Ἀνακρέοντος*), C *ὁμοίως* (i. e. ut epigr. 110 *ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι*). — V. 1. *πρὶν*, inscite Benndorf *τὶν* coniecit. — *τόνδε* Iacobs, cod. *τὸν δέ*. — V. 2. *ἔστασαν, τοῖς* Hecker, legebatur *ἑστάσανθ', οἷς*. — Nuper in Attica repertus *Ἑρμῆς τετράγωνος*, in cuius fronte reliquiae tituli leguntur ΠΡΙΜΜΕΝΚΑΛΛΙ ΤΕΛΕΣΗΙΔΡΥΣΑΤ . . . . ^ . ΟΝΟΙΕΣΤΕΣΑΙ. Ibi delitescere hoc ipsum epigramma vidit Kirchhoff Act. Acad. Berol. 1871 p. 393. Litterarum formae arguunt incisum esse carmen inter Ol. 80 et 83, igitur Anacreonti abiudicat Kirchhoff. Anacreontis nomen tueri liceat, si statuas simulacrum, quod huius poetae saeculo instauratum fuerit, proximo saeculo iterum esse renovatum atque pristinum titulum repetitum: ac video nunc tuitum esse Lollingium Mittheil d. Arch. Inst. z. Athen V 253, 3. Sed veri simillimum est eos, qui Anacreontis poematia collegerunt, coniecturam captantes huic poetae attribuisse antiquum hoc epigramma Atticum, recteque in lapide scriptum *ἔστησαν*, ibique deest v. 1 *μ'* quod descriptor adiecit; leviora sunt *πρὶμ μὲν* et *ἔγγονοι*. Neque Apollini, ut lemma Anthologiae significat, signum dedicatum, sed Mercurio.

Epigr. 105. Anth. Pal. VI 139: A *ἀνάθημα παρὰ Πραξαγόρα* (cod. *πραξόρα*) *τοῦ αὐτοῦ* (*Ἀνακρέοντος*). Praxagoras Aegineta circa Ol. 75 (Paus. V 23, 3) floruit, potuit igitur Anacreon adolescentis opus commemorare.

Epigr. 106. Anth. Pal VI 140: A *ἀνάθημα παρὰ Μελάνθου τῇ Σεμέλῃ τοῦ αὐτοῦ* (*Ἀνακρέοντος*). — V. 1. *φιλοστεφάνῳ* Barnes, vulgo *φιλοστεφάνου*. — *ἀνέθηκε*, probabiliter Hecker *μ' ἀνέθηκε*, sed cur *Μελάντας* restituatur, quod idem requirit, nulla est causa.

Epigr. 107. Anth. Pal. VI 141: A *ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ τοῦ αὐτοῦ* (*Ἀνακρέοντος*). Affert epigramma s. poetae n. Suidas v. *δυσηχής*, ubi *ῥυσαμένη* et *δυσηχέος* legitur, sed cod. P *ῥυσαμένα* et *δυσαχέος*, quam-

108. [Ep. 1.]

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνιάς, ἥ τε παρ' αὐτήν
Ξανθίππη, Γλαύκη τ' ἐνσχερὼ ἐρχομένη, 1036
ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
κισσὸν καὶ σταφυλὴν πίονα καὶ χίμαρον.

109. [Ep. 3.]

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
εἷμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

110. [Ep. 4.]

Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

111. [Ep. 10.]

Εὔχεο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι

quam *Ἀθηναίης* tuetur. — V. 2. *κρέμαται,* malim *κρέμαμαι*, cf. Mnasalcae epigr. Anth. VI 264, 2. Kaibelio novicium carmen videtur.

Epigr. 108. Anth. Pal. VI 134: A *Ἀνάθημα Ἀνακρέοντος* et rursus in marg. corr. ad v. 3 *ἀνακρέοντος*. Hecker, qui tabulae pictae hoc epigramma additum esse suspicatur, cur falso inter *ἀναθηματικὰ* relatum esse contendat, non perspicio. Cum hac mulierum pompa componas anaglyphum in Thaso insula repertum, quod descripsit Bergmann Herm. III 234. — V. 1. *Ἑλικωνιάς*, cod. P *ἑλικωνιάς*. — *ἥ τε* cod. P, *ἡ δὲ* Plan., Iacobs scripsit *αἵ τε . . . ἐρχόμεναι*. ac sane P corr. *ἐρχόμεναι*, a pr. m. *ἐρχομέναι*. — V. 2. *ἐνσχερὼ* scripsi, cod. P *εἰς χορὸν*, Plan. *Γλαύκη ἡ σχεδὸν*. — V. 4 Hecker verba traiicienda censet *καὶ χίμαρον πίονα καὶ σταφυλήν*.

Epigr. 109. Anth. Pal. VI 136: A *ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ* (*Ἀνακρέοντος*). Affert Suidas v. *εἷμα*, ubi *Πραξιδίκη* legitur et v. 2 *ἀμφοτέροις*, sed A *ξυνὰ δ' ἀμφοτέρων*. Ceterum videtur *Πραξιδίκα* et *ξυνὰ σοφία* scribendum, nam Thessalae haud dubie sunt mulieres. Meineke *ἔρεξεν* interpretatur *ἔβαψεν*, quod mihi hoc quidem loco, ubi *ἐβούλευσεν* huic vocabulo opponitur, non probabile videtur; erat picta vestis: Dyseris imaginem delineavit, Praxidica acu pinxit, quemadmodum in vasculis pictis *γράψαι* dicitur qui exemplum in tabula designavit, *ποιῆσαι* qui in vasculo pinxit: sive idem utroque officio pariter functus est, *ἔγραψεν κἀποίησε* dici solet. At illam verbi *ῥέζειν* significationem deprehendisse mihi videor in Hesiodo Op. 748: *Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα ἔσθειν μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή*, quem locum tam veteres quam nostri interpretes frustra expedire conati sunt. Foculum figlinum, cui olla vel lebes imponebatur, poeta praecipit colore inficiendum esse: boni enim ominis erat, quamquam postea videntur. hoc minus curavisse.

Epigr. 110. Anth. Pal. VI 137: A *ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Ναυκράτους*, tum in m. corr. *τοῦ αὐτοῦ* (*Ἀνακρέοντος*).

Epigr. 111. Anth. Pal. VI 143: A *ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Τιμώ-*

ἤπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο· τὸν δ' ἐθέλοντα
ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

112. [Ep. 13.]

Τέλλιδι ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·
δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ 1037
ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

113. [Ep. 16.]

Καὶ σέ, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης
θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ·
ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σήν
κύματ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

114. [Ep. 19.]

Ἀλκίμων σ', ὠριστοκλείδη, πρῶτον οἰκτείρω φίλων,
ὤλεσας δ' ἥβην, ἀμύνων πατρίδος δουληΐην.

115. [Ep. 17.]

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
βοΐδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

νακτος. τοῦ αὐτοῦ (*Ἀνακρέοντος*). Kaibel hoc epigramma Anacreonti abiudicat, quoniam cetera Anacreontis poematia, quae illo loco leguntur, secundum litterarum ordinem sint disposita: hoc recte animadvertit, sed fortasse in editionibus poetae Teii epigrammatum sylloge postea novis additamentis fuit aucta. — V. 3. *κρείοντι* Brunck, cod. *κρειόεντι*.

Epigr. 112. Anth. Pal. VI 346: A *Ἀνακρέοντος*. — V. 1. *Τέλλιδι* scripsi, *Τελλίᾳ ἱμερόεντα* Reiske, cod. *τε λαιαι ἡμεροεντα*. — V. 3. *δὸς δέ μιν εὐθυδίκων*, Hecker *δὸς δέ οἱ εὐθυδίκῳ Εὐ. ἐνὶ δήμῳ*. — V. 4. *ἀγαθήν*, Barnes *ἀγαθῆς*.

Epigr. 113. Anth. Pal. VII 263: C *εἰς Κλεηνορίδην* (sed *ιδ* in rasura) *ναυαγήσαντα*, corr. *Ἀνακρέοντος Τηΐου*. et in marg. ad. v. 2 C *εἰς κλεάνορα*. Carmen hoc ab antiqua simplicitate aliquantum abhorret: nescio an sit Leonidae: memorabile certe, quod sequens Leonidae epigramma in naufragum anonymum sic inscribitur a m. pr. *εἰς τὸν αὐτὸν κλέ*, a m. sec. *Λεωνίδου*. — V. 2. *θαρσήσαντα* Plan., cod. P *θαρσήσαντι*. — V. 3. *ἀνέγγυος* Plan., cod. P *ἀνέγκυος*. — V. 4. *ἀφ'*, Plan. *ἀμφ'*. — *ἔκλυσεν*, malim *ἔκλασεν*.

Epigr. 114. Anth. Pal. XIII 4: *Ἀνακρέοντος τετράμετρον*. — V. 1. *φίλων*, cod P *φίλω̄*. — V. 2. *δουληΐην* Iacobs, cod. P *δουλείην*. Videtur non tam epigramma, quam maioris alicuius carminis exordium esse.

Epigr. 115. Anth. Pal. IX 715: *Ἀνακρέοντος*. Et hoc et subse-

116. [Ep. 18.]

Βοΐδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
χαλκωθέν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

---

117. [130.]

Strabo XIV 633: *Τέω δὲ Ἀθάμας μὲν πρότερον (ἔκτισεν), διόπερ Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων.* Eadem Steph. Byz. v. *Τέως.*

118. [133.]

Plato Theag. 125 D: *ΣΩ. Ταῦτ' ἔστιν, ἅπερ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλικρίτην* (sic u, vulgo *Καλλικρήτην*) *ἐπίστασθαι· ἢ οὐκ οἶσθα τὸ ᾆσμα; ΘΕ. ἔγωγε. ΣΩ. Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ ξυνουσίας ἐπιθυμεῖς ἀνδρός, ὅστις τυγχάνει ὁμότεχνος ὢν Καλλικρίτῃ τῇ Κυάνης* (sic 𝔄, vulgo *Κυανῆς*), *καὶ ἐπίσταται τυραννικά, ὥσπερ ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής, ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύραννος γένῃ καὶ* 1038
τῇ πόλει. Apud Arcad. 110, 25 *κυάνη κύριον* legitur, sed cum de bisyllabis agatur, restituendum *Κάνη*, quod etiam Schmidt vidit. Nomen *ΚΥΑΝΕ* comparet in vasculo Musei Britannici quod descripsit Broendstedt p. 56, estque illic haud dubie Atticae virginis, siquidem ibidem fontis nomen *ΚΑΛΙΡΕΚΡΕΝΕ* adscriptum.

119. [134.]

Schol. Apoll. Rhod. I 789: *Καλῆς δι' ἀναστάδος·] καλῆς δέ, ἤτοι ὅτι βασίλεια τὰ οἰκήματα ἢ ὅτι ἐρωτικά· τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἐρωμένων· ὡς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης φησίν.* Anacreontis locus excidisse videtur.

120. [135.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: *Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας ... καὶ αὖθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαιά φησι.*

121. [136.]

Athen. I 12 A: *Παρ' ὅλην δὲ τὴν συνουσίαν παρέκειντο αἱ*

quens epigramma Anacreonti abiudicandum, nisi forte iunioris fuit Anacreontis.

Epigr. 116. Anth. Pal. IX 716: *τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος).*

τράπεζαι πλήρεις, ὡς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθος ἐστί, κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν κατὰ Ἀνακρέοντα.

122. [137.]

Gregor. in Hermog. Rhett. VII 1236: *Αἰσχρῶς μὲν κολακεύει τὴν ἀκοὴν ἐκεῖνα, ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά· οἷον τὰ Ἀνακρέοντος, τὰ Σαπφοῦς· οἷον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἁπαλωτέρα, πηκτίδων ἐμμελεστέρα, ἵππου γαυροτέρα, ῥόδων ἀβροτέρα, ἱματίου ἑανοῦ μαλακωτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα.* Cf. Sappho fr. 122. 123. Quae exempla ex Anacreonte sint desumpta, incertum.

123. [128.]

Pollux VI 107: *Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαί φησι καὶ κοριάννοις καὶ αὐτῷ* (om. A, legas *καὶ λύγῳ*, vid. fr. 42) *καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ* (*σάμψυχος οὗτος ἦν*) (vid. fr. 83) *καὶ ἀνήτῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖος.*

124. [139.]

Himer. Or. III 3: *Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιόον προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσᾴσομαι, ἡδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποίησιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Ἐπεὶ δὲ ἀγέρωχοί τε ὄντες καὶ ὑψαυχένες ἄφετοί τε καὶ ἔξω μέτρων ἀθύρουσιν, ὀλίγα παρακαλέσας τὴν ποίησιν δοῦναί μοί τι μέλος Τήϊον· ταύτην γὰρ φιλῶ τὴν Μοῦσαν· ἐκ τῶν ἀποθέτων τῶν Ἀνακρέοντος τοῦτόν σοι φέρων τὸν ὕμνον ἔρχομαι, καί τι καὶ αὐτὸς προσθεὶς τῷ ᾄσματι· Ὦ φάος Ἑλλήνων καὶ τῶν ὅσοι Παλλάδος ἱερὸν δάπεδον Μουσάων τε ἄλση νεμόμεθα.* Et primora et haec novissima ex poeta aliquo petita videntur, et crederes ad Anacreontis imitationem composita esse, nisi sophista *ἐκ τῶν ἀποθέτων* adiecisset, id quod valde minuit testimonii fidem. Cum exordio compares symbolum mysticum ap. 1039
Firm. Matern. p. 26: *χαῖρε, νυμφίε, χαῖρε νέον φῶς.* Anacreonti abiudicat Blass.

125. [140.]

Himer. Or. IV 3: *Φέρε οὖν, ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς, ὦ παῖδες, ὥσπερ τις θεός, ὅδε ὁ ἀνὴρ φαίνει, οἵους ποιηταὶ πολλάκις εἰς ἀνθρώπων εἴδη μορφάς τε ποικίλας ἀμείβοντες πόλεις τε εἰς μέσας καὶ δήμους ἄγουσιν, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφέποντας,*

οἵαν Ὅμηρος μὲν Ἀθηνᾶν, Διόνυσον δὲ Ἀνακρέων Εὐριπίδης τε ἔδειξαν.

126.

Himer. Or. V 3: (Ἔσπευδε) μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους στελλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον προσφθέγξασθαι, ἡδὺ δ' ἦν καὶ Πινδάρῳ προσειπεῖν πρὸ τοῦ Διὸς τὸν Ἱέρωνα.

127. [143.]

Photius 570, 13: Ταντάλου τάλαντα· πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διεβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ', γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται· Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντελίζεται. Cf. Apostol. XIV 16. Suidas v. Τὰ Ταντάλου (τάλαντα) ταντελίζεται. Arsen. 443.

128. [144.]

Zenob. V 20: Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· Μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων· καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονικαῖς (IV 95)· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι· ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις. Cf. ibi interpr. Adde Arsen. 351 et Paroem. Miller Misc. 366.

129. [12.]

Himer. Or. XIV 4: Νῦν ἔδει μοι Τηΐων μελῶν, νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύρας, ἣν ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκεῖνος ὑπεροφθῇ ποτε, καὶ κατ' αὐτῶν Ἐρώτων οἶδεν ἁρμόσασθαι· εἶπον ἂν πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκείνου ῥήματα· Ὑβρισταὶ καὶ ἀτάσθαλοι καὶ οὐκ εἰδότες, ἐφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε (pluralem numerum sophista substituisse videtur). τάχα δ' ἂν καὶ ἠπείλησα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἔρωσιν (haec haud dubie referenda sunt ad fr. 24 et 25)· ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι.

130. [132.]

Schol. Hom. Od. θ 294: Καὶ Ἀνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν ὅπλων τεχνίτας (Σίντιας) μέμνηται· τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων φιλοκίμεως καὶ Σκυθῶν μέλει; unde Buttmann scri-

psit: τί μοι Τῶν ἀγκύλων τόξων φίλε, Τί μοι δὲ Σιντίων μέλει; 1040
Aliquanto rectius Cram. An. Par. III 455, 29: Καὶ Ἀνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν μέμνηται· τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων φιλοκιμέρων καὶ Σκυθῶν μέλλει. unde Cramer Σιντίων τῶν ἀγκυλοτόξων coniecit, Schneidewin τί μοι τῶν ἀγκυλοτόξων Ὦ φίλε Κιμμερίων Σιντιέων τε μέλει. Locus certo corrigi nequit, olim haec proposui:

Τί μοι τῶν ἀγκυλοτόξων
Σιντέων φυλόπιδος Κιμμερίων τε μέλει;

sed fortasse praestat: Τί μοι Σιντέων τῶν ἀγκυλοτόξων Καὶ φίλε Κιμμερίων καὶ Σκυθέων μελέτης; quemadmodum Eurip. Hippol. 221 τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης; quod Homerus Il. φ 360 breviter dixit τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς, de qua brachylogia scripsit Bernhardy Paralip. II 67.

131. [13.]

Schol. Hom. Il. τ 21: Ἐν ἑαυτῷ τι πρᾶγμα τὴν ὑποβολὴν ἔχον, ὑπεροχὴν (Schneidewin bis ὑπερβολὴν requirit) οὐκ ἐπιδέχεται μείζονα· καὶ Ἀνακρέων· κωμάζει δέ, ὡς δεῖ, Διόνυσος, αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας. Schneidewin ὡς ἂν δὴ coni. vel ὡς ἂν εἰ. Hartung: κώμαζε δ' ὅπως δεῖ Διόνυσον. Scribendum videtur:

. . . κωμάσει δ',
ὡς ἂν δῇ Διόνυσος.

132. [145.]

Mythogr. Vat. III 4 (Fulgent. Myth. I 25): „Iupiter enim, ut Anacreon antiquissimus auctorum scribit, rex extitit Cretae, qui dum adversus Titanas, id est Titani filios, qui frater Saturni fuerat, bellum suscepisset, et sacrificium Coelo fecisset, in victoriae auspicium aquilae sibi adesse prosperum vidit volatum, cuius cum vicisset augurio, in signis bellicis sibi auream fecit.“ Videntur haec ex *Anacreontis iunioris Phaenomenis* petita esse; C. Fr. Hermann medii aevi scriptorem, qui Creontis vel Anacreontis nomen mutuatus de natura deorum scripserit, sibi videtur hic deprehendere, vid. Philol. X 323.

133.

Schol. Hor. Carm. IV 9, 9: „Anacreon satyram scripsit, amicus Lysandri. Alii dicunt, quod scripsit Circen et Penelopen in uno laborantes.“ Postrema ex Hor. Carm. I 17, 18 petita sunt: *et fide Teia Dices laborantes in uno Penelopen vitreamque*

Circen; nec minus suspecta sunt priora, atque universum scholion librorum auctoritate destitutum.

134. [109.]

Orion 3, 11: *Ἁβρός, ὁ κούφως βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὗρον.*

135. [96.]

Hesych.: *Αἰθιόπαιδα· τὸν Διόνυσον. Ἀνακρέων. ἄλλοι τὸν οἶνον, ἄλλοι τὴν Ἄρτεμιν.* Cod. *Αἰθιοπεῖς παῖδα.* Corrigas: 1041
Αἰθοπίης παῖδα. Hartung *αἰθίοπα* vel *αἴθοπα παῖδα.*

136. [125.]

Et. M. 514, 28: *Κινάκη, ὁ ἀκινάκης κινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τοῦ ἰῶτα γράφεται καὶ γέγονεν ἔκθλιψις τοῦ ἰῶτα, καὶ κράσει τοῦ ωα τὠκινάκῃ, ὥσπερ ὦ Ἄπολλον Ὤπολλον.* Fortasse quod ibidem legitur *σὺν τῇδε τὴ στραπῇ* (vel *τῇ στραπῇ*) item Anacreontis est.

137. [110.]

Bekk. An. I 373, 28: *Ἀκταινῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι· πεποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτή, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· οὕτως Ἀνακρέων.*

138. [97.]

Et. M. 703, 28: *Ῥῆγος, τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον. . . . ὅτι δὲ ῥαγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ· Ἁλιπόρφυρον ῥέγος.* Similia Et. Gud. 492, 18 (ubi *ῥῆγος* scribitur) et Zonar. 1608.

139. [111.]

Hesych.: *Ἄμιθα· ἔδεσμα ποιὸν καὶ ἄρτυμα, ὡς Ἀνακρέων.* Exspectes *Ἀμίθη.* cf. ib. *Σαμίθη· ῥόφημά τι, ὡς Γλαυκίας ὁ ἰατρός.* Contra Schmidt putat *ἄμιθα* depravatum esse ex *ἀμμαμηθάδης*, quod idem Hes. interpretatur *ἥδυσμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων δι' ἀρτυμάτων.*

140.

Eust. Od. 1538, 50: *Ὅθεν ἀνήλατός φησι παρὰ Ἀνακρέοντι ὁ ἀπειθής, ἀπὸ ὑποζυγίων.*

141.

Et. Sorb. (vid. Et. M. 159, 50 not.) *Ἀστράβη·* ... *εἰς Ἀνακρέοντα εἴρηται καὶ ἀστραφὴ καὶ ἐπὶ ὀχήματος, ἐφ' οὗ ἀσφαλῶς κάθηνται.* Fuit fortasse etiam forma *στράβη* in usu, vid. Hesych.: *Ἐπιστραβής* (cod. *πιστράβη* . .)· *ὄχημα, ἀκινδύνως φέρων.* ubi scribendum:

Ἐπὶ στράβης, ὄχημ' ἀκινδύνως φέρων.

explicatio enim excidit, estque fortasse Anacreontis versus. Similiter locum correxit Pierson, nisi quod *ἐπ' ἀστράβης* scripsit.

142. [112.]

Hesych.: *Αὐτάγητοι· ἀγάμεναι ἑαυτὰς καὶ θαυμαστῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν. Ἴων Ἀλκμήνῃ· ἔνιοι δὲ αὐθάδεις. καὶ Ἀνακρέων οὕτω κέχρηται.*

143. [113.]

Athen. IV 182 F: *Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν
Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρί-* 1042
γωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Cf. ib. 175 D.

144. [114.]

Eust. 932, 1: *Καὶ ὅτι τοὺς οὕτως ἔχοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας καὶ γονυκρότους τηνικαῦτα δριμέως ἐστὶ προσειπεῖν, καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασίν, ὅτι γονύκροτοι οἱ βλαισοί· Ἀνακρέων δὲ κέχρηται ἐπὶ δειλῶν.*

145. [115.]

Pollux III 49: *Ἀνακρέων δὲ δίτοκον* (sic Bekker, v. *διτόκον*) *τὴν δὶς τεκοῦσαν.*

146. [116.]

Et. M. 385, 91: *Ἐσυνῆκεν· Ἀλκαῖος ἐσυνῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐξυνῆκεν πλεονασμῷ.* Nauck analogiae obsecutus *ἐξύνηκεν* requirit, sed multa in his rebus incerta, neque Iadem eodem accentu, quo Aeolis, in hac forma usam esse compertum.

147. [177.]

Schol. Arist. Acharn. 1133: *Διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στῆθος θωρήσσειν λέγουσιν τὸ μεθύειν καὶ ἀκροθώρακας* (vulgo *θώρακας*) *τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν· κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ*

Ἀνακρέων· ἔστι δὲ Ἀττική. Cf. Suidas v. *θωρήξασθαι* et Zonar. 1068, ubi Anacreonti tribui videntur verba *ὥστε θωρακισθῆναι*, quae etiam apud Schol. leguntur, sed tanquam grammatici verba: potuit Anacreon *ὥστε θωρηκισθῆναι* in tetrametro claudo dicere, nec tamen verisimile, nam *θωρακίζειν* pedestre est vocabulum, elegiaci autem poetae *θωρήσσειν* eo sensu frequentant, vide ad Theogn. 470.

148. [141.]

Pollux III 98: *Μετοχαὶ δὲ τέρπων, ἀλλὰ καὶ ἔτερψεν· τὸ γὰρ ἥδω Ἰωνικὸν καὶ τὸ ἧσε* (AC *ἧσεν*, vulgo *ἧδε*) *σπάνιον μὲν παρ' ἡμῖν, Ἀνακρέων δ' αὐτὸ εἴρηκεν, Ἴων καὶ ποιητὴς· ἀνήρ.* Ephippo comico ap. Athen. VIII 363 C Turnebus voluit vindicare, sed *εἶσε* potius legendum.

149. [118.]

Apollon. Dysc. in Bekk. An. II 572, 14: *Τούτοις δὴ ἐπιστήσας ὁ Τρύφων ἐζήτει περὶ τοῦ μεγαλωστί, ἱρωστὶ* (cod. *ἱερωστί*, sed infra *ἱρωστί*) *παρὰ Ἀνακρέοντι.* Cf. Schol. Il. σ 26 ubi *ἡρωιστί*, et Favorin. 103, qui *δίκην ἱερέως* interpretatur. Hoc adverbium olim existimavi restituendum esse Theocrito in Helenae Epithalamio v. 49: *ἱρωστὶ σέβου* pro *δωριστί*, sed potius legendum est: *Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριών τις Ἀννείμῃ, κωριστί· σέβου μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί. Ἀνιερωστί* dixit Heraclitus apud Clem. Al. Protr. p. 19 *τὰ γὰρ νομιζόμενα κατ' ἀνθρώπων μυστήρια ἀνιερωστὶ μυεῦνται.*

150. [119.]

Pollux V 96: *Σὺ δ' ἂν προσθείης . . . καὶ κάλυκας παρ' Ὁμήρου τε καὶ Ἀνακρέοντος.*

151.

Et. Gud. 339, 22: *Κορώνη . . . παρὰ τὸ καῦρον, ὃ σημαίνει τὸ κακόν· Ἀνακρέων κόρωνα βαίνων φησί.* Cf. cod. Havn. ad 1043
Et. M. 530, 17. (Cod. Flor. male *φαίνων*.)

152. [120.]

Pollux II 103: *Πτύσμα . . . τὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὀνόματα πτύειν, ἀποπτύειν, καταπτύειν, κατάπτυστον, ἀπόπτυστον· Ἀνακρέων δὲ καὶ καταπτύστην εἴρηκε.*

153. [121.]

Eust. 1654, 17: Ὥσπερ καὶ κλάς φησι (Ἡρακλείδης) παρὰ Ἀνακρέοντι. Favorin. 443. Nisi est fr. 17, 1.

154. [99.]

Proclus Hesiod. Op. 371: Κωτίλλουσα δὲ σημαίνει ἡδέα λέγουσα· καὶ γὰρ τὴν χελιδόνα κωτίλλειν λέγει, ὡς ἔστι παρὰ Ἀνακρέοντι· κωτίλη χελιδών. Cf. Tzetz. ibid.

155. [100.]

Schol. Aesch. Pers. 41: Ἁβροδίαιτοι δὲ οὗτοι (Λυδοί), ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Ἀνακρέοντι· Λυδοπαθεῖς τινες ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. Respicit Athen. XV 690 C. Eust. 1144, 14.

156. 157. 158. 159. [142.]

Suid.: Μυσάχνη ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ ... Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν καὶ λεωφόρον καὶ μανιόκηπον· κῆπος γὰρ τὸ μόριον. Adde Eust. 1329, 34 qui his quartum convicium addit: Καὶ μὴν ὁ Ἀνακρέων τὴν τοιαύτην οὐ πάνυ σφοδρῶς, ἀλλὰ περιεσκεμμένως πανδοσίαν ὠνείδισε καὶ λεωφόρον καὶ πολύυμνον. id. 1921, 61 quatuor haec convicia sine poetae nomine interpretatur, sed 1088, 38 ex Anacreonte affert πανδοσία et λεωφόρος, quae iam 1084, 41 s. p. n. adscripserat, rursus 862, 45 s. p. n. μανιόκηπος, quod ipsum 1572, 13 *comici poetae* esse dicit.

160. [124.]

Schol. Apoll. Rhod. II 127: Παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν, κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἱππῶναξ καὶ Ἀνακρέων.

161. [101.]

Pollux VI 23: Καὶ οἰνηρὸς θεράπων παρὰ Ἀνακρέοντι.

162. [102.]

Pollux VI 21: Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γυνὴ ὡς Ἀνακρέων.

163.

Serv. Virg. Aen. I 749: „Bibebat amorem". Allusit ad convivium. Sic Anacreon: "Ἔρωτα πίνων."

164. [103.] 1044

Hesych.: *Γυναῖκες εἱλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν· καὶ Ἀνακρέων· Πλέξαντες μηροῖσι παρὰ* (cod. *πὲ*) *μηρούς.* Scribendum puto:

Πλέξαντες μηροῖς πέρι μηρούς * *

165. [104].

Schol. Apoll. Rhod. III 106: *ῥαδινῆς· τρυφερῆς, Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· Ῥαδινοὺς πώλους.*

166. [105.]

Choerobosc. II 555: *Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τό· τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται ... καὶ τὸ ῥεραπισμένῳ νώτῳ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι.* ita cod. Bar., sed Par. ap. Bekk. An. III 1287 *ῥεραπισμένα* (*μένος*) *νῶ*, unde coniicias *ῥεραπισμένα νῶτα.* Cram. An. Ox. IV 415, 4 *ῥεραπισμένῳ νῶτον*, Herodianus in Aldi Cornu cop. 194 *ῥεραπισμένων ὤτων.* Denique schol. Hom. Od. ζ 59: *ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι ὁ ῥεραπισμένῳ νώτῳ*, item Cram. An. Ox. IV 185, 17 (ubi *ῥεραπισμένω*) et An. Par. IV 226, 17 *ῥεραπισμένῳ νώτῳ*, quae vera videtur scriptura.

167. [126.]

Et. M. 707, 50: *Καὶ σαλαΐζειν* (V supra *σαλαμβίζειν*) *Ἀνακρέων ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν.* Cf. Orion 148, 5, ubi *σηλάζειν.* Hesychius: *σαλαΐζειν, κόπτεσθαι.*

168. [106.]

Clem. Alex. Paedag. III 294: *Τὸ γὰρ ἁβροδίαιτον τῆς περὶ τὸν περίπατον κινήσεως καὶ τὸ σαῦλα βαίνειν, ὥς φησιν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἑταιρικά.* Schneidewin opinatur Clementem vel confudisse cum fr. 151 vel intellexisse Simonidis Amorgini fr. 18: sed neutrum probabile.

169. [107.]

Schol. Apoll. Rhod. III 120: *Μάργος Ἔρως· κατὰ μετωνυμίαν ὁ μαργαίνειν ποιῶν ... καὶ Ἀνακρέων Τακερὸς δ' Ἔρως.*

170. [108.]

Serv. Virg. Aen. XI 550: „*Caroque oneri timet*] Anacreon *φορτίον ἔρωτος* id est onus amoris." Scribendum *φόρτον*

Ἔρωτος, quod Europae virgini convenit, cf. Batrachom. 75, cuius auctor aperte alius poetae celebrem aliquem locum imitatur, fortasse Anacreontis, et Nonnus IV 118.

171. [127.] 1045

Schol. Hom. Il. *ν* 227: *Ὕμνον γὰρ καὶ Ἀνακρέων τὸν θρῆνόν φησιν.* Cf. Eust. 928, 63.

172. [128.]

Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 11, 26: *Φίλλος, παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα.* Dindorf vel *Βίλλος* vel *βίλλος* coniecit (Arcad. 53, 1 *βίλλος τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον παρὰ Ἐφεσίοις*), at *Φιλλώ* nomen mulieris legitur in titulo Attico Ephem. Arch. 3500, *Φιλλέας* in inscr. Delphica ap. Wescher et Foucart n. 65, et *Φιλλίς* pro *Φιλίς* fort. restituendum est apud Hippocratem Epidem. IV 4, quamquam sane etiam nomen *Βίλλος* apud eundem legitur Epidem. V 96.

XX.

ANACREONTEA.

Anacreontea. De originibus horum carminum accurate et docte disputavit C. G. Stark (Quaestiones Anacreonticae Lips. 1846): neque tamen, quod ille existimat, germanum ullum Anacreontis carmen in his inest, sed recentioris originis sunt omnia, diversis illa quidem aetatibus composita et temporis decursu identidem immutata: quae quas subierint vicissitudines, ostendi ad carmen 3: et hinc potissimum intelligitur, quanta sit adhibenda cautio in his carminibus ad criticae artis leges corrigendis. Carmina eo ordine exhibeo, quo in codice leguntur, vulgari ordine insuper significato. — Collectanea haec carmina quam varias subierint vicissitudines et quemadmodum sensim amplificata sint, perspiciet, qui ad metrorum diversitatem potissimum animum adverterit. A principio enim haec sylloge comprehendebat tantum carmina hemiambis inclusa, id quod etiam nunc titulus testificatur. Haec carmina breviuscula ut plurimum et tenui sermone conscripta nec leporis expertia haud dubie vincunt poemata dimetris ionicis composita, ampliora fere et fucato nitore insignia, quae rhetorum et sophistarum potius artem, quam poetarum produnt, ut prae illis sordeant, nisi forte unum vel alterum ad antiquum exemplar est compositum, velut 31. His quidem noviciis admodum cantilenis aucta est postea principalis sylloge. Accessit denique Byzantinorum hominum sedulitas, qui utroque versuum genere usi cantilenas ineptas plerumque et semibarbaras addiderunt. Verum haec pluribus persequi non est huius loci. — Ceterum non recepi neque carmen *εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν*, quod *Theocrito* vulgo tribuitur, sed *Bionis* potius esse videtur, neque *Theodori Prodromi* carmen, quod est editum in Notitiis et Exc. Codd. Paris. VIII 2 p. 125, nec denique *Pauli Silentiarii* carmen *εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμά*. Contra alia quaedam carmina in Appendice subieci, de quibus dicetur suo loco. — Anacreontea propagata sunt solo Anthologiae Palatinae exemplo, in quo carminibus figuratis subiecta leguntur: ex hoc libro primus Henricus Stephanus foras dedit: Spaletti librum, qui tunc Vaticanae bibliothecae thesauris conditus erat, denuo examinavit Romae 1781 (83) parum ille quidem diligenter: denique tertium contulit Rose Parisiis, ubi eam partem codicis, quae Anacreontea continet, relictam esse constat, idemque edidit Lipsiae 1868. Codex Palatinus plurimas lectionis varietates exhibet vel supra vel in margine additas: ac nonnulla quidem ipse librarius suo periculo videtur correxisse, sed pleraque aliunde ascivit: nam aperta menda, velut *πίθων* pro *πείθων*, alia id genus vel sensu cassa, velut 51, 5 *παραμένων* pro *περίμεινον*, nequeunt correctori tribui. Videtur aliud exemplum adhibuisse, unde transtulit passim varias scripturas, alias autem repperit opinor in archetypo, quod descripsit, id quod arguunt duplices scripturae eiusdem versus in ordinem verborum receptae 4, 10. 11 et 61, 14. 15, item saepius

1. [65.]*)

Ἀνακρέων ἰδών με
ὁ Τήϊος μελῳδός
ὄναρ λέγων προσεῖπεν·
κἀγω δραμων πρὸς αὐτόν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
καλός γε καὶ φίλευνος·
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου,
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσιν·
τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδησάμην μετώπῳ· 1047
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

2. [48.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. (ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ.)

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς·
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους, κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω,
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
τὸ παροίνιον βοήσω.
δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.

nota varietatis ·/. addita ad marginem relegans comparet, sed nihil in margine adscriptum: haec quoque ad archetypum revocanda sunt, quod fideliter descripsit librarius. — Inscribuntur haec carmina in cod. Pal. *Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια*, index Anthol. Palat. T. III p. 4 exhibet: *ἀνακρεόντια: καὶ τρίμετρα: τοῦ ἁγίου γρηγορίου τοῦ θεολόγου ἐκ τῶν ἐπῶν ἐκλογαὶ διάφοροι.*

1. Mehlhorn in tres strophas quinorum versuum discripsit, quibus duo versus epodi loco sint subiecti. Ipsi carmini Brunck *Βασιλίου* praemisit, quoniam 2 inscribitur *τοῦ αὐτοῦ Βασιλίου*, sed tamen satis incerta haec coniectura, vide ad. 2. — V. 3. *λέγων*, si quid mutandum, *γελῶν* possis scribere, Baxter *ὄναρ λέγω, προσεῖπεν*. — *προσεῖπεν* Stephanus, cod. *προεῖπεν* (o superscr.). — V. 5. *περιπλάκην*, cod. *περὶ πλάκην*. — V. 7. *γε* Casaubonus, *δὲ* cod., vulgo *τε*. — *φίλευνος*, Brossius *φίλοινος*, possis *φίλυμνος* coniicere, sed totus versus commode abiici potest, et cancellis circumscripsit Rose. — V. 16. *καὶ δῆθεν*, Mehlhorn et Iacobs *κἀντεῦθεν*.

2. *τοῦ αὐτοῦ.* (*Βασιλικοῦ*) scripsi, cod. ad v. 2 *τοῦ αὐτοῦ βασιλι* ⋇, unde vulgo *τοῦ αὐτοῦ Βασιλίου*, Rose *βασιλικὸν* edidit. Videtur librarius aliquis nomen auctoris sive *Βασιλικοῦ* sive *Βασιλείου* addidisse, cuius rei fides sit penes auctorem. Illud certum est carmen 2 non esse ab eodem poeta conditum, cuius est c. 1, id quod vel metrorum diversitas arguit; cf. quae de sylloges origine p. 296 significavi. — V. 4. *φέρε μοι νόμους, κεράσσω*, vulgo distinguunt *φέρε μοι· νόμους κεράσσω.* — V. 9 et 10 om. Stephanus probante Rosio.

---

*) Numeri adiecti sunt editionum vulgarium.

2 B. [49.]

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε μούσης·
. . . .
φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
ἑτεροπνόους ἐναύλους
. . . .
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας.
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλούν-
των.

3. [17.]

ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Τὸν ἄργυρον τορεύων
Ἥφαιστέ μοι ποίησον
πανοπλίαν μὲν οὐχί,
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
ποτήριον δὲ κοῖλον, 1048
ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
μήτ' ἄστρα μήτ' ἅμαξαν,
μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·
τί Πλειάδων μέλει μοι;
τί γὰρ καλοῦ Βοώτου;
ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας.
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου
ληνοβάτας πατοῦντας,
τοὺς Σατύρους γελῶντας,
καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἔρωτας,

2 B. In cod. non est disiunctum a carm. 2, Mehlhorn post 24 inseruit. V. 5 et 6 vulgo inserunt post v. 2, quod quamvis probabile sit, tamen ea traiectione nequaquam integrum restituitur carmen, itaque satius duxi post v. 2 et post v. 4 lacunam indicare. — V. 4. *ἑτεροπνόους*, in marg. *ἑτεροπόρους*, Stephanus *ἑτεροπνόοις ἐναύλοις*, Barnes coniecit *φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς*, Brunck *φιλοπαίγμονός τε Βάκχου ἑτεροπνόους ἐναύλους*, Mehlhorn, qui post versum *φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι* quaedam intercidisse statuit, scripsit *ἑτέρᾳ πνόους ἐναύλους*. Rose v. 3 et 4 aliunde adscriptos censet. — V. 7. Barnes *ἂν δύνηται*, Brunck *εἰ δύναιτο*.

3. Exhibui hoc carmen secundum cod., nisi quod v. 10 *Πλειάδων* pro *πληάδων* scripsi. V. 19 Rose *Κυθέρην*, nescio an sec. cod. Commode autem accidit, ut hoc carmen, quod Welckero non indignum antiquo poeta videbatur, non solum legatur in Anthol. P. XI 48 *τοῦ αὐτοῦ* (i. e. *Ἀνακρέοντος*, sed cod. P om. lemma, nam exhibet post Anacreonteum 7, duobus his carminibus coniunctis, quasi unum esset carmen), et inde Cram. An. Par. IV 376, sed etiam apud Gellium N. A. XIX 9: „Oblectati autem sumus praeter multa alia versiculis lepidissimis *Anacreontis senis*, quos equidem scripsi (leg. *adscripsi*), ut interea labor hic vigiliarum et inquies suavitate paulisper vocum atque modulorum acquiesceret: *τὸν ἄργυρον κτλ.*" Intelligitur hic luculento exemplo per quos gradus corruptio harum cantilenarum sensim serpere solita sit et quam longe a germana forma ea species recedat, quam codex exhibet. Est enim carmen

καὶ Κυθήρην γελῶσαν,
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα κἀφροδίτην.

sec. Anthologiam:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἥφαιστέ μοι ποίησον
(πανοπλίαν μὲν οὐχί·)
ποτήριον δὲ κοῖλον
ὅσον δύνῃ βάθυνον.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
μηδ' ἄστρα μηδ' ἁμάξας,
μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα,
ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας
καὶ βότρυας γελῶντας
σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ.

V. 3 om. Cod. P et Cram., sed habet Planudes; fortasse autem etiam proximus versus τί γὰρ μάχαισι κἀμοί librarii tantum negligentia omissus est, nam Cod. Pal. hic bina semper cola singulis versibus exhibet ex adverso posita. — V. 7. μηδ' ἁμάξας, Cod. P. μὴ αμάξας.

sec. Gellium:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἥφαιστέ μοι ποίησον
πανοπλίας μὲν οὐχί,
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
ποτήριον δὲ κοῖλον
ὅσον δύνῃ βάθυνον.
καί μοι ποίει κατ' αὐτό
μήτ' ἄστρα μήτ' ἁμάξας,
(μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.)
τί Πλειάδων μέλει μοι,
τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
ποίησον ἀμπέλους μοι
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν
καὶ χρυσέους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

V. 3. πανοπλίας Hertzii libri et vett. edd., vulgo πανοπλίαν. — V. 7. καί μοι ποίει scripsi, καὶ μὴ ποίει Hertz ex suis libris, ut videtur, et vett. edd., vulgo ποίει δέ μοι. — V. 9 omittunt vett. edd. et Hertzii libri. — V. 10 et 11 ita Hertzii codices et vett. edd., sed vulgo τί Πλειάδεσσι κἀμοί, τί δ' ἀστράσιν Βοώτεω; — V. 13. αὐτῶν Hertzii libri, vulgo αὐτό.

Ex his apparet *antiquissimam* formam esse, quam Anthol. exhibet, ubi tenuis cantilena versibus 11 (vel 12) constat, hanc postea alius quis amplificavit additis versibus 5 (4. 10. 11. 14. 16) et immutata paululum oratione, maxime, ut fieri solet, sub finem carminis: hoc autem factum est aliquanto ante Gellii aetatem, quare ille poetarum recentium idyllia ab his cantilenis distinguit. Neque tamen ex hac forma continuo ea orta, quam cod. Pal. exhibet, sed primum tertius aliquis rursus exitum cantilenae exornavisse videtur in hunc modum:

Ποίησον ἀμπέλους μοι
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας.
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
καὶ χρυσέους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα κἀφροδίτην.

Tum denique alius tribus his ultimis versibus substituit:

ληνοβάτας πατοῦντας
τοὺς Σατύρους γελῶντας
καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἔρωτας
καὶ Κυθήρην γελῶσαν.

4. [18.] 1049

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Καλλιτέχνα τόρευσον
ἔαρος κύπελλον ἡμῖν
τὰ πρῶτ' ἤδη τὰ τερπνά
ῥόδα φέρουσιν Ὧραι·
(τὸν) ἄργυρον δ' ἁπλώσας
ποίει πότον μοι τερπνόν·
μὴ τελετῶν, παραινῶ,
μὴ ξένον μοι τορεύσῃς,
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·
μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον Εὔϊον ἡμῖν·
μύστις νάματος ἡ Κύπρις
ὑμεναίους κροτοῦσα.
χάρασσ' Ἔρωτας ἀνόπλους
καὶ Χάριτας γελώσας
ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
εὖ βότρυσιν κομῶσαν·
σύναπτε κούρους εὐπρε-
πεῖς·
ἡμῖν Φοῖβος ἀθύροι.

Haec autem omnia quamvis temere in codice Pal. coniuncta videmus. Hoc exemplo satis edocemur, qualis sit condicio reliquorum carminum. Apparet igitur, quo iure Mehlhorn haec in ternas quinorum versuum strophas redegerit, sex versibus segregatis. — Pariter c. 7 interpolationis incrementa testificatur: nam in Anth. P. XI 47 versibus 10 poematii argumentum commode absolvitur, in sylloge praeter necessitatem auctum est versibus 5. Neque mirum hanc insignem diversitatem eodem libro Palatino esse traditam: scilicet c. 3 et 7 in Anth. XI 47. 48 ex antiquiore aliquo Florilegio recepta sunt, sylloge vero Anacreonteorum quemadmodum posteriore tempore ferebatur interpolationibus aucta Anthologiae est inserta. Hoc igitur indicio est iam Constantini Cephalae saeculo interpolationem in Anacreonteis refingendis tam foede grassatam esse, ut nihil supra possit, siquidem Cephalas haec Anthologiae inseruit; sin postea ab alio addita esse statuas, ad proximum saeculum XI deferimur, cui adscribitur codex Palatinus: nam non solum index, in quo Anacreonteorum fit mentio, a prima manu scriptus, sed etiam ea pars codicis, quae Anacreontea exhibet, ab eadem manu fertur confecta esse.

4. Cod. addit *τοῦ αὐτοῦ Ἀνακρέοντος*, quod vulgo deest. Mehlhorn binos versiculos coniungit, ut sint tetrametri politici, ideoque v. 9 subditicium censet et alia quoque mutavit, alii etiam audacius in hoc semibarbaro carmine grassati sunt. — V. 1. cod. *καλητέχνα καλλιτέχνα*, in marg., vulgo *καλὴ τέχνα*. — V. 2. *κύπελλον ἡμῖν· τὰ πρῶτ' ἤδη* scripsi, legebatur *κύπελλον ἤδη· τὰ πρῶτ' ἡμῖν*, ita cod., non *πρῶθ'*. Stephanus *κύπελλον ἡδύ*, Rose distinxit *κύπελλον· ἤδη τὰ πρ.* — V. 4. *φέρουσιν Ὧραι* scripsi, nam veris adventantis signa erant proponenda, tum demum poculi simulacra describuntur. Cod. *ῥόδα*^{ο} *φέρουσαν ὥρην*, — V. 5. *(τὸν) ἄργυρον* Barnes, cod. *ἀργύρεον*, sed in marg. *ἀργύρεων μοι*. — V. 7. *παραινῶ*, cod. *παρ' αἰνῶ*, Salmasius *παρ' οἴνῳ*. — V. 8. *μὴ ξένον μοι*, fort. legendum *ξένον τί μοι*. — V. 9. *ἱστόρημα*, cod. pr. *ἐστόρημα*. — V. 13. *ὑμεναίους* Rose, cod. *ὑμεναίοις*. — *κροτοῦσα* Stephanus, cod. *κροτῶσα*. — V. 17. *εὖ βότρυσιν κομῶσαν* scripsi, legebatur *εὐβότρυον, κομῶσαν*. — V. 18. *εὐπρεπεῖς*, cod. *εὐπρεπαι*, supra *ῆς*. — V. 19. *ἡμῖν* scripsi, vulgo *ἂν μὴ*, cod. *ἀν μη*, Medenbach *ἅμα δή*. — *ἀθύροι* Mehlhorn praeeunte Medenbachio, cod. *ἀθύρει*^{η}.

5. [59.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
καὶ τῶν πτερῶν κατασχών
ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον·
λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν,
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

6. [11.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ἀνακρέων, γέρων εἶ,
λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μέν,
εἴτ' εἰσίν, εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

7. [15.]

ΕΙΣ ΤΟ ΑΦΘΟΝΩΣ ΖΗιΝ.

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.

Rose *ἀθύρειν*, quod non intelligo. Fort. poeta scripsit *σύναπτε κ. εὐπ. ἡμῖν, Φοῖβος δ' ἀθύροι.*

5. Legitur etiam in Anth. Plan. 388, ubi inscribitur *ἀπὸ Ἰουλιανοῦ* (ed. princ. hoc nomen solum exhibet) *ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου*. Rose contendit Planudis errore poematium Iuliano attributum esse, argumentis usus non sat gravibus vel fallacibus, velut quod dicit in Barberino indice inter antiqua Anacreontea referri, cum Iulianus ille saec. VI vixerit: recensetur sane in illo indice, vid. infra p. 341, sed verba *ἄλλοι ἀρχαῖοι* quae Rosium induxerunt in errorem, iam probabili emendatione expedivi. — V. 1. *ποθ'* Plan. *ποτ'* cod. — V. 5. *λαβὼν*, malim *λαθών*. — *ἔπινον* Brunck, cod. *ἔπιον*, Rose *λαβὼν δ' Ἔρωτα πῖνον* coniecit, abusus fr. Anacr. 163.

6. *εἰς ἑαυτόν*, cod. add. *ἄλλο*, sed in m. om. — V. 2 cod. *Ἀνακρεων* (o suprascr.). — V. 8. *τοῦτο δ'* Stephanus, cod. *τὸ δέ*. — V. 10. *τὸ*, Stephanus *τά*. — *παίζειν*, cod. *παίζ'*.

7. Composita est haec cantilena ad similitudinem Archilochi fr. 24: *Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι Θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος.* quod documento est etiam aliorum lyricorum praeter Anacreontem carmina in usum suum convertisse auctores harum cantilenarum. Legitur in Anthol. Pal. XI 47 *Ἀνακρέοντος* et in Cram. An. Par. IV 376 pars prior huius carminis usque ad v. 10, quod rursus documento est, quo pacto haec carmina sensim amplificata sint. Etiam varietas lectionis deprehenditur in Anth. et Cram. An., v. 1 *μέλει Γύγεω* om. *τὰ*, unde Plan.

ἐμοὶ μέλει μύροισιν
καταβρέχειν ὑπήνην·
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισιν
καταστέφειν κάρηνα.
τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
ὡς οὖν ἔτ' εὐδία 'στιν,
καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος, ἤν τις ἔλθῃ,
λέγῃ σε μὴ δεῖ πίνειν.

8. [31.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΜΕΜΕΘΥΣΜΕΝΟΝ.

Ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν πιεῖν ἀμυστί·
θέλω θέλω μανῆναι. 1051
ἐμαίνετ' Ἀλκμέων τε
χὠ λευκόπους Ὀρέστης,
τὰς μητέρας κτανόντες·
ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,
πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρίν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην
καὶ τόξον Ἰφίτειον.
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν·
ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι.

Γύγαο, v. 3 *οὐδ' αἱρέει με χρυσός*, v. 4 Anth. *οὐκ αἰνέω* (ex corr., fuit olim haud dubie *οὐ φθονέω*) *τυράννους*, sed Cram. *οὐ φθονέω τυράννους*, v. 5 et 7 Cram. *ἐμοῦ* (atque ita Anth. ante corr.). — V. 1. *Γύγεω*, cod. *γύγου*, sed m m. *γύγεο*. — V. 11—15 postea ab alio adiecti sunt, qui carminis argumentum magis dilucide exponere studuit; igitur hic quoque Mehlhorn frustra carmen, quod ex diversis partibus est conglutinatum, ad stropharum aequalitatem redigere studuit. — V. 11. *ὡς*, Barnes *ἕως*. — *εὐδία 'στιν* scripsi, cod. *εὐδί' ἔστιν*, Hermann *ἕως οὖν εὖδι' ἐστίν*. — V. 12. *πῖνε*, melius quadraret *παῖζε*, sed poeta potius quam librarius culpandus est. — V. 15. *λέγῃ* Stephanus, cod. *λέγει*. Deinde Stephanus et Scaliger *μηδὲ*, Barnes *μὴ πιεῖν δεῖν*, sed neutrum placet, sententiae institutae conveniret *ὕδωρ λέγῃ σε πίνειν* vel *λέγῃ σ' ἄλητα πίνειν* i. e. *πτισάνην*. Hippocrates *ἄλητον* i. e. *ἄλευρον* frequentat, *ἄλευρον* Aristophanes in Georgis fr. 10 eodem modo videtur dixisse, cf. Hesych. *ἀλεύρου*.

8. V. 4. *Ἀλκμέων* scripsi, legebatur *Ἀλκμαίων*. — V. 5. *χὠ*, cod. *χὸ*. — *λευκόπους*, Arnaldus *ἀελλόπους*, Pauw *λευκόνους*, alii *λεικόνους*, *λευκόχρους* vel *λευκόφρυς*. Orestes proprie *λυκόπους* dictus, exules enim et extorres cum lupis solebant comparari, cf. J. Grimm Rechtsalterthümer 733: sed iam veteres magistri hoc vocabulum quid significaret, non satis compertum habebant, hinc non mirum, si hic *λευκόπους* sit substitutum, quemadmodum etiam apud Aristophanem in Lysistr. v. 667 Hermann praeter metri necessitatem censuit *λευκόποδες* pro *λυκόποδες* scribendum. — V. 8. *ἐρυθρόν*, cod. in marg. *λεύκον*. — V. 10. *ἐμαίνεθ'* Stephanus, cod. *ἐμαίνετ'*. — V. 16. *ἔχων* Stephanus, cod. *ἔχω*. — V. 18 fortasse aliena manu additus, Bothe v. 17 tollendum existimavit. Carmen videtur strophis senorum versuum constare. Mehl-

9. [12.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί σοι, λάλη χελιδών;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεύς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων
ὑπορθρίαισι φωναῖς
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

10. [77.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ἔρωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·
ἐγὼ δέ οἱ παραστάς,
„πόσου θέλεις, ἔφην, σοί
τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;“
ὁ δ' εἶπε δωριάζων·
„λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς·
ὅπως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης· 1052
ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτᾳ.“
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μή, σύ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

11. [13.]

ΕΙΣ ΑΤΤΙΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι.
οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου

horn strophas ternorum versuum discripsit, ita ut novissima versu auctior sit, praeeunte Lachmanno Chor. syst. trag. p. 5.

9. V. 1 et 2 malim traiicere. — V. 2 λάλη Stephanus, cod. λάλευ. Munker κωτίλη om. σοι propter Anacr. fr. 154 fortasse recte. — χελιδών Stephanus, cod. χελιδόν. — V. 3. σευ, cod. supra σου. — V. 9. ὑπορθρίαισι, cod. ὑπ' ὀρθρίαισι.

10. V. 5. τυχθὲν cod. in marg., legebatur τευχθέν. — V. 8. ὅπως, cod. supra ὅμως. — δ' add. Scaliger, alii. — πᾶν cod. supra, νιν infra. Secutus sum Fabrum. Scaliger ὅμως δ', ἵν' ἐκμάθῃς νιν, item Brunck, nisi quod πᾶν praeoptavit, Rose cum prioribus iungens ὅπως ἂν . . νιν. Graeter et Mehlhorn totum versum subditicium censent, hic quidem, ut carmen ad tres strophas quinorum versuum redigeret. — V. 9. κηροτέχνης, corrigunt καροτέχνας, quemadmodum etiam aliis locis doricae dialecti formas restituere conati sunt. — V. 10. θέλω, Pauwius οὔ τι λῶ, fort. σθένω. — V. 11 cod. παντορεκτᾳ (η supra).

11. Mehlhorn haec in strophas quaternorum versuum discripsit.

λάλον πιόντες ὕδωρ
μεμηνότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθείς
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης
θέλω θέλω μανῆναι.

12. [14.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με,
ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
ἄβουλον οὐκ ἐπείσθην.
ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
καὶ δοῦρα καὶ βοείην
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον·
ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὀϊστούς,
ἤσχαλλεν· εἶθ' ἑαυτόν
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον,
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καί μ' ἔλυσεν·
μάτην δ' ἔχω βοείην·
τί γὰρ βάλω μιν ἔξω,
μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

13. [32.] 1053

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ κύματ' οἶδας εὑρεῖν
τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
μόνον ποῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
ἔρωτας εἴκοσιν θές
καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου

— V. 3. βοῶντα, speciosius quam verius Bentley βοῶσαν, idem non recte v. 6 et 7 πιόντας ὕδωρ μεμηνότας βοῆσαι coniecit.

12. V. 2 cod. ἐπεὶ θ' ἔρως φιλεῖ με, corr. Stephanus. — V. 4 cod. pr. ἐπίσθην. — V. 6. χρυσέην Stephanus, cod. χρυσίην. — V. 10 et v. 20 cod. supra βοΐην. — V. 14. εἶθ' Stephanus, cod. εἶτ'. — V. 15. εἰς, Pauw ὡς. — V. 16. καρδίης μευ Stephanus, cod. κραδίης μεῦ. — V. 17. ἔλυσεν, Iacobs ἔλησεν. — V. 18. βάλω μιν scripsi (i. e. περιβάλω ἀσπίδα), cod. βάλομεν, Stephanus βαλώμεθ', Boissonade λάβωμεν, Rose λάβω μιν, vulgo βάλωμεν. — V. 20. Haud scio an hic repetitus fuerit versus θέλω θέλω φιλῆσαι, in quo cardo totius carminis versatur, quemadmodum et hi Anacreontici poetae et Catullus primum versum loco novissimo iterare solent.

13. Cod. ἄλλο τοῦ αὐτοῦ. et in marg. τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτας. — V. 3. κύματ' οἶδας Davisius, cod. κυμαθῶδες. — V. 4. τὰ Davisius, cod. τὸ. — V. 6. ποῶ cod. — V. 9 fort. aliena manu additus. — V. 11

θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι
καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων
καὶ Καρίης Ῥόδου τε
δισχιλίους ἔρωτας.
τί φῄς; ἐκηριώθης;
οὔπω Σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόθους Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
τῶν Βακτρίων τε κἰνδῶν
ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

14. [9.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμίη πέλεια,
πόθεν πόθεν πέτασσαι;
πόθεν μύρων τοσούτων
ἐπ' ἠέρος θέουσα
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς ἐστί σοι μεληδών;
„Ἀνακρέων μ' ἔπεμψεν
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα·
καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου 1054
ἐπιστολὰς κομίζω.

cod. *ὁρμαθοὺς.* — V. 13. *καλαὶ γυναῖκες* Stephanus, cod. *καλλιγυναῖκες.* — V. 16. *Καρίης Ῥόδου τε* Stephanus, cod. *καρίην ῥόδον τε.* — V. 18. *ἐκηριώθης* scripsi, cod. *ἀεὶ κηρωθεὶς* addita nota ·/. quae correctionis in margine adscriptae index est, sed ibi nota repetitur, correctio desideratur. Meam emendationem satis stabiliunt glossae Hesychii: *κηριοῦσθαι, ἐκπλήττεσθαι.* item *κηριωθῆναι· ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι.* et *ἐκηριώθη· ἐσκοτώθη, ἐθανατώθη.* item *ἐκκεκηριωμένη· ἐκπεπληγμένη, ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα·* et *ἐξεκηρίωσας, ἐξέστησας.* Scaliger *ἀεί γ' Ἔρωτες* scripsit, Baxter *ἀεὶ κηρῷ θές*, Hermann *ἀνεπτερώθης.* — V. 21. *ἅπαντ'*, cod. *ἁπάντ'.* Mihi *τὰ πρῶτ' ἐχούσης* scribendum videtur. — V. 22. *Κρήτης*, cod. in m. sed ante v. 21 memorabilem scripturae varietatem *ῥώμης* exhibet. — *πόλεσσιν*, cod. pr. *πολέσσιν.* — V. 24. *ἀριθμῶ* Scaliger, cod. *ἀριθμεῖν.* — V. 25. *τοὺς*, cod. supra *τά.* Fortasse *καὶ τἄκτὸς αὖ Γαδείρων* corrigendum, quamquam etiam *καὶ τοὺς πέρα Γαδείρων* coniicias. Corrigunt *τοὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων.* — V. 26. *τῶν* cod., Brunck *τούς.*

14. Partem carminis usque ad v. 24 Mehlhorn in strophas senorum versuum redegit. — V. 1. *πέλεια*, cod. 2 *πέλια.* — V. 2. *πέτασσαι* Barnes et Buttmann cod. *πέτασαι*, Brunck *πετᾶσαι.* — V. 4. *θέουσα*, cod. a m. pr. *θέασα.* — V. 5. *πνέεις*, cod. *πνίεις.* Rose non recte *πνείεις.* — V. 6. *τίς ἐστί σοι μεληδών* scripsi, quod Valpergam occupavisse video, cod. *τίς ἔστι σοι μέλει δέ*, Brunck *τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ*, Rose *τίς ἐς τί σοι μέλει δέ* permire. — V. 11. *μ' ἡ* Faber, cod. *με.* — V. 14. *τοσαῦτα*, fort. *τοιαῦτα* (*τοαῦτα*). — V. 15. *ὁρᾷς* Stephanus, cod. *οἵας.*

καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν.
ἐγὼ δέ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ·
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
κἀν δένδρεσιν καθίζειν
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δέ μοι δίδωσιν
τὸν οἶνον, ὃν προπίνει·
πιοῦσ' ἄδην χορεύω,
καὶ δεσπότην κρέκοντα
πτεροῖσι συσκιάζω.
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ'· ἄπελθε·
λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης."

15. [28.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
γράφε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,

— V. 21. πέτασθαι, Stephanus πέτεσθαι. — V. 23. κἀν Pauw, cod. καί, item δένδρεσι. — V. 30. πιοῦσ' ἄδην χορεύω καὶ δεσπότην κρέκοντα πτεροῖσι συσκιάζω scripsi; nam πιοῦσα δ' ἀναχορεύω a carminum horum lege recedit, ἀγχορεύω invisitatum est, quamquam Attici poetae passim talia admittunt, et usitata velut ἀμπαύεται etiam in Anacreonteis leguntur; cod. πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω καὶ δεσπότην ἀνακρέον(τ) πτεροῖσι σὺν καλύψω (supra συσκιασω). Corrector aliquis, cum πιοῦσα δ' ἢν vel ἂν legere sibi videretur, substituit coni. aor. χορεύσω et συγκαλύψω. Nostri homines, cum animadvertissent isti enuntiato apodosin deesse, commenti sunt voculam ἂν indicativo futuri (χορεύσω, συγκαλύψω) vel praesentis (χορεύω, συγκαλύπτω, quemadmodum Pauw scripsit) additam esse, perperam illi quidem, nam haec structura Graeci sermonis legibus plane adversatur: oportebat ἐχόρευον ἄν, συνεκάλυπτον ἂν dici; neque αὖ, quod Hartung post alios commendavit, huic loco convenit. Scripsi κρέκοντα, cum ante γέροντα proposuissem, columba postquam vinum vidit, saltat et dominum chordas pulsantem obumbrat; ac Fischeri commentarius testatur nescio quem, fortasse Valpergam, δεσπόταν κρέκοντα coniecisse. Rose edidit δεσπότην ἂν ἅβροις πτεροῖσι συγκαλύψω. — V. 33. κοιμωμένη, malim κοιμωμένου. — V. 34 cod. βαρβῆτωι.

15. Hoc carmen sicut quod sequitur 16 prorsus rhetorum argutias prae se fert; cf. Luciani Imag. c. 7 et 8. V. 2 ab inepto interpolatore additus videtur, v. 4 post v. 5 collocandus, ut hoc fuerit carminis principium:

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω.

— V. 3. Ῥοδίης Stephanus, cod. ῥοδέης. — κοίρανε, Lennep κάρανε.

γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις
ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε, μήτε μίσγε·
ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυ,
βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον, 1055
ἅμα γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρόν, ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτήν
ὑποπορφύροισι πέπλοις·
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.
τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

16. [29.]

ΕΙΣ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας·
ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι
πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς
ἄφες, ὡς θέλωσι, κεῖσθαι.
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρύς
κυανωτέρη δρακόντων.
μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
κεκερασμένον γαλήνῃ,
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται·
χνοΐην δ' ὁποῖα μῆλον

— V. 7. *ἁπαλάς*, fort. *λιπαράς* restituendnm, cf. 16, 3. — V. 11. *πορφυραῖσι*, cod. *πορφύραισι*. — V. 16. *τὸ*, Pauw *τί*. — *λεληθότως*, cod. a m. pr. *λεληθότος*. — *σύνοφρυ, βλεφάρων δ' ἴτυν κ.* Barnes quod etiam Stephanus sed dubitanter proposuit, legebatur *σύνοφρυν βλεφάρων ἴτ. κελ.* — V. 22. *ῥῖνα* Stephanus, cod. *ῥῖνας*. — V. 23. *τῷ* Stephanus, cod. *τό*. — V. 28. *πέτοιντο* cod. in marg., in textu ÷ο' *πετῶνται*. — V. 32 cod. *ἔλεγχον*. — V. 33. *ἀπέχει*, Stephanus *ἄπεχε*, Mehlhorn *ἀπέχον*.

16. *νεώτερον* omisit Stephanus. — V. 4. 5. *τὰ μὲν — τὰ δὲ* Stephanus, cod. *τὰς μὲν — τὰς δ'*. — V. 6 si quid video, corrigi oportet *ἕλικας δ' ἐλευθέρους, μὴ πλοκάμων ἄτακτα συνθείς, ἄφες.* — V. 8. *ὡς θέλωσι*, Stephanus *ὡς θέλουσι*. — V. 10 cod. *ὀφρῦς*. — V. 14. *Ἄρηος*, cod. a m. pr. *ἄρεος*. — *ἕλκον* Stephanus, cod. *ἕλκων*. — V. 16. *φοβῆται* Stephanus, cod. *φοβεῖται*. — V. 17. *τὸ δ' ἀπ'* Ste-

ῥοδέην ποίει παρειήν·
ἐρύθημα δ', ὡς ἂν Αἰδοῦς,
δύνασαι γάρ, ἐμποίησον.
τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ' οἶδα
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
ἁπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς.
τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτός
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
ἐλεφάντινος τράχηλος.
μεταμάζιον δὲ ποίει
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
Διονυσίην δὲ νηδύν. 1056
ἁπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς·
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
καθελὼν ποίει Βάθυλλον.
ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

17. 18. [21. 22.]

ΑΛΛΟ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩιΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι, δότ' ὦ γυναῖκες Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·

phanus, cod. *τοῦ δ' ἀπ'*. — *κρεμᾶται*, cod. *κρέμαται*, Rose scripsit *κρέμηται*. — V. 18. 19. *χνοΐην δ' ὁποῖα μῆλον ῥοδέην ποίει παρειήν* scripsi vocabulis primoribus traiectis, legebatur *ῥοδίνην ὀπ. μ. χνοΐην π. π.* atque ita codex, nisi quod supra *ῥοδίνην* legitur *ῥοδέην*, quod praetuli. — V. 21. *δύνασαι γάρ, ἐμποίησον* correxi traditum *δύνασαι βαλεῖν, ποίησον*. Rose *δύνασ' εἰ βαλεῖν, π.* — V. 23. *ποιήσεις*, cod. supra *ποιήσῃς*. — V. 24. *γέμον τε* Stephanus, cod. *γέμον τὸ*. Totus locus ita videtur refingendus: *ἁπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς τόδε πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς ἐχέτω λαλοῦν σιωπῇ*, nisi forte v. 24 post v. 22 collocandus, sed vel sic emendationes *τόδε*, *αὐτό* (nisi tunc *αὐτῆς* praeferas, cf. c. 15, 34) et *λαλοῦν* teneo. Ἐχέτω similiter dicitur de tabula picta c. 15, 15. — V. 27. *μετὰ*, cod. *μέγα* (τ supra) et in m. *μέτα*. — V. 28. *τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν* Salmasius, cod. *τὸ δ' Ἀ. παρῆλθον*. — V. 33. *δὲ*, Faber *τε*. — V. 35. *μηρῶν*, Canter *μαλερόν*. — V. 39. *ὅτι μὴ* Stephanus, cod. *ὅτι μοι*. — V. 42. *ὅσσον* Stephanus, cod. *ὅσον*. — V. 43. Mehlhorn *αὐτὸς δὲ τόνδ' Ἀπόλλω* dubitanter proposuit. — V. 45. *ποτ' ἔλθῃς*, cod. supra *εἰς ἔλθῃς*.

17. 18. In unum coniunxi duo carmina, quae vulgo diremta leguntur secundum codicem, in quo prius (v. 1—10) inscribitur *ἄλλο τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικόν*. et iterum proximo versu *τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν ᾠδάριον*, posterius (v. 10—17) non solum asterico ab illo segregatur, sed etiam in margine additum *ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν*. Sed hic ipse titulus indicio est, in archetypo carmine coniuncta fuisse: nam *εἰς τὸν αὐτὸν* respicit inscriptionem c. 16 *εἰς νεώτερον Βάθυλλον*, cuius nomen cum etiam in hoc carmine v. 10 compareat, subiectum est carmen continuo carmini 16. itaque licuit inscribere *ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν*, sin alienum carmen fuisset interpositum, oportebat *εἰς Βάθυλλον* inscribi, id quod

ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προδοθεὶς ἀναστενάζω.
δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου
στεφάνους, δόθ', ὡς πυκάζω
τὰ μέτωπα μὴ 'πικαίειν
τόδε καῦμα· τῶν δ' Ἐρώτων
κραδίην, τίνι σκεπάζω;
παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου
καθίσω· καλὸν τὸ δένδρον·
ἁπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
μαλακωτάτων κλαδίσκων.
παρὰ δ' αὐτὸ ψιθυρίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς·
τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

19. [30.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
δήσασαι στεφάνοισιν
τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ λύτρα φέρουσα
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
κἂν λύσῃ δέ τις αὐτόν, 1057
οὐκ ἔξεισι, μένει δέ·
δουλεύειν δεδίδακται.

Stephanus suo periculo substituit. Neque vero existimandum est, ordinem carminum turbatum esse, praecessisse olim c. 18 εἰς τὸν αὐτόν, proximum locum obtinuisse c. 17 ἐρωτικὸν ᾠδάριον. Nam arctissima necessitate haec coniuncta sunt; prior particula cum nulla ex parte perfecta sit et interrogatione terminetur, ea quae desideramus commode suppeditat altera particula. Iure igitur Mehlhorn carminis membra disiuncta consociavit; idem ad strophas quaternorum versuum aggressus est revocare non recte v. 6 expuncto. — V. 1. δότ' ὦ Stephanus, cod. δότε. — V. 3. ὑπὸ Stephanus, cod. ἀπό. — V. 4. προδοθεὶς cod. πυρωθείς (superscr. προδο). — V. 5 Graeter proscripsit et v. 6 corrigit στεφάνους δ' ἐγὼ πυκάζω. — V. 6 Mehlhorn subditicium esse censet. δόθ', ὡς scripsi, cod. δ' οἵους. Arnaldus δ' οἵοις. — V. 7 τὰ μέτωπα μὴ 'πικαίειν scripsi, subiungens haec, quae ad καῦμα sunt referenda, praegressis, vulgo τελείαν στιγμὴν post πυκάζω locant, cod. τὰ μέτωπά μου 'πικαίει (superscr. ω). — — V. 9. κραδίη, τινι, Stephanus non recte κραδίῃ τινι, nam incommodus duplex dandi casus, poeta animum suum compellat, σκεπάζειν est arcere, quemadmodum ap. Hom. Od. XIII 99 ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα. — σκεπάζω, cod. supra σκεπάσω. — V. 10. Βαθύλλου, Stephanus Βάθυλλε. — V. 11. καθίσω Salmasius, cod. κάθισο et in m. ϰ, Stephanus κάθισον. — V. 13. μαλακωτάτων κλαδίσκων emendavi traditam scripturam μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ. — V. 14. παρὰ δ' αὐτὸ ψιθυρίζει scripsi, cod. παρὰ δ' αὐτὸν ἐρέθίζει. Nihil egerunt critici αὐτῷ (Stephanus), αὐτῷ γ' (Barnes), αὐτῶν (Rose), αὐτὴν (Mehlhorn) scribentes, nec Canteri inventum τερετίζει probandum. ψιθυρίζειν alias arbores dicuntur, hic fores leviter strepentes: nam παρὰ δ' αὐτῷ κελαρύζει longius recedit a litterarum vestigiis. — V. 16. τίς ἂν οὖν in m. plane scriptum, in ordine verborum τισοῦν (superscr. αν).

19. Tres strophas ternorum versuum distinxit Mehlhorn. — V. 8 cod. ἐξέισιν (superscr. ι). — μένει, Stephanus μενεῖ.

20. [66.]

ΑΛΛΟ.

Ἡδυμελὴς Ἀνακρέων,
ἡδυμελὴς δὲ Σαπφώ·
Πινδαρικὸν δέ μοι μέλος
συγκεράσας τις ἐγχέοι.
τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ
καὶ Διόνυσος ἐλθὼν,
καὶ Παφίη λιπαρόχροος,
καὐτὸς Ἔρως ἂν ἐκπιεῖν.

21. [19.]

ΑΛΛΟ.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε' αὖ γῆν.
πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

22. [20.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με·
ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω·
μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγώ σ' ἀλείψω.
καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
καὶ σάνδαλον γενοίμην·
μόνον ποσὶν πάτει με.

20. Carmen duabus strophis sec. Mehlhornium constat. — V. 3. *δέ* scripsi, cod. *τόδε*, Hermann *δέ τι*. — V. 4. *τις*, cod. *τὶς*. — V. 6. *ἐλθὼν* Hermann, cod. *εἰσελθών*. — V. 7 cod. *παρόχροος*, correctum supra et in marg. sed cum syllaba videatur redundare, coniicias *ἁπαλόχροος* crasi admissa, vel *ῥοδόχροος*. — V. 8. *καὐτὸς Ἔρως ἂν ἐκπιεῖν* Hermann, cod. *καὶ αὐτὸς ἔρως κὰν ἐπίειν*.

21. *ἄλλο* additum in marg. — V. 2. *δὲ δένδρε' αὖ γῆν* scripsi, cod. *δένδρεα δ' αὐτήν*. — V. 3. *θάλασσ' ἀναύρους* Heskin, cod. *θάλασσα δ' αὔρας*.

22. Cod. inscriptionem iterat. — Mehlhorn ad strophas quaternorum versuum revocavit, sed et hic et alias potius bini versus arcta necessitate sunt iuncti. Nicetas Eugenianus, qui II 327 seq. hoc carmen imitatur, sane strophis quaternorum versuum usus est, quos ephymnio distinxit: sed id suopte ingenio instituit, carmen enim in hoc libro, quo usus est Nicetas, tantum versibus XIV constabat. — V. 10. *σε* Stephanus, cod. *σεῦ*. — V. 12. *ἀλείψω* Brunck, cod. *ἀλείφω*. — V. 13. *ταινίη*, cod. a m. pr. *τενίη*. — *μαστῶν*, cod. *μασθῶν*. — V. 14. *μάργαρον* cod. supra, infra *μάργαρος*. v. 13 et 14 ab aliena manu

23. [1.] 1058

ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΑΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
ἤμειψα νεῦρα πρώην
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δέ
ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
ἥρωες· ἡ λύρη γάρ
μόνους ἔρωτας ᾄδει.

24. [2.]

ΑΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ἀντ' ἀσπίδων ἁπασᾶν,
ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

25. [33.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν φίλη χελιδὼν
ἐτησίη μολοῦσα

sunt adiecti, neque legit Nicetas Eugenianus, non omissurus has elegantias, si in suo exemplo reperisset. — V. 16. *πάτει*, cod. *πάτεῖ*, sed corr. *πάτει*, Stephanus *πατεῖν*.

23. V. 3. *ἁ βάρβιτος*, Mehlhorn scripsit *ὁ β.*, sed generis diversitas nulli calumniae obnoxia, quandoquidem hoc nomen ex adiectivo *βαρύμιτος* originem ducit, itaque non mirum tria genera nominis promiscue usurpari. — V. 7 cod. *ἦδον*. — V. 11. *ἥρωες* Stephanus emendavit, cod. *ἔρωτες*.

24. Graeter, ut in strophas quaternorum versuum redigeret, v. 6 vel v. 7 tollendos censet, utrumque agnoscit Nicet. Eug. V 145 seqq. — V. 2. *ὁπλὰς* scripsi, legebatur *ὁπλὰς δ'*, particulam quod Nicetas exhibet, exigui est momenti. — V. 3. *ποδοκίην* cod. — V. 5. *τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν*, cod. *τοῖς ἰχθοῖσι τὸ νικτόν* (η supra ι). — V. 8. *γυναιξὶν οὐκέτ' εἶχεν*, malim *γυναιξὶ δ'*. — V. 9. *τί οὖν; δίδωσι κάλλος* Iacobsius distinxit, legebatur *τί οὖν δίδωσι; κάλλος κτλ.*

25. Graeter et Mehlhorn carmen in strophas quinorum versuum dispescunt, ita ut in tertia stropha versus interciderit: a quibus seorsim sentio. — V. 1. *φίλη*, Nicet. Eugen. V 132 videtur *καλὴ* repperisse. — *χελιδὼν* cod., sed corr. *χελιδόν*, illud etiam Nic. tuetur. — V. 2 cod.

θέρει πλέκεις καλιήν·
χειμῶνι δ' εἶς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ᾠόν ἐστιν ἀκμήν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
βοὴ δὲ γίνετ' αἰεί
κεχηνότων νεοσσῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς 1059
οἱ μείζονες τρέφουσιν.
οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς
πάλιν κύουσιν ἄλλους.
τί μῆχος οὖν γένηται;
οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

26 A. [16.]

ΑΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς·
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες·
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ' ὀμμάτων με βάλλων.

26 B. [55.]

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν·
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
ἐγνώρισεν τιάραις.
ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς·
ἔχουσι γάρ τι λεπτόν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ἐτισίῃ. — V. 3 existimo versum *Διϲϲοῖς μίαν νεοϲϲοῖς*, quem auctore Nic. Eugeniano reciperavi, intercidisse: sic demum intelligitur, quae necessitudo inter prooemium hoc et ipsum carmen intercedat. — V. 4 cod. *εἷς*, corr. *εἶς*. — V. 6. cod. *μεν*. — V. 7. *καρδίῃ* Stephanus, cod. *κραδίηι*, qui praeterea *καλιὴν* exhibet. — V. 10. *ἡμίλεπτος* Stephanus, corr. *ἡμὶν ληπτὸς*. — V. 11. *γίνετ'*, Brunck *γίγνετ'*. — *αἰεί* Stephanus, cod. *ἀεί*. — V. 15. *οἱ δὲ τραφέντες*, fort. *οἱ δ' ἐκτραφέντες*, quamvis Nicet. Eug. V 139 illud tueatur. — V. 18. *σθένω*, Mehlhorn *στέγω*, at Nicetas quoque, qui *ἰσχύει* exhibet, illud legit. — V. 19. *ἐκβοῆσαι* haud dubie corruptum, antea *ἐκσοβῆσαι* scripsi Pauwio auctore, nec tamen satis conveniens carminis instituto videtur, fort. *ἐκκυῆσαι* delitescit, Nicetae paraphrasis synonyma cumulat *ἀεὶ τοκεύειν*, *ζωπυρεῖν*, *φέρειν*, *τρέφειν*. Scaliger *ἐκποῆσαι*, Triller *ἐκτροφῆσαι*, Pauw denique etiam *εὖ φορῆσαι*. — Wiedemann v. 18 et 19 subditicios censet.

26 A. V. 2 cod. *ἀϋτᾶς*. — V. 3 cod. *ἐμᾶς*. — V. 6. *δὲ καινὸς*, Wiedemann coni. *δ' ἐκεῖνος*. — V. 7. *με βάλλων*, Stephanus *βαλών με*.

26 B. In codice hoc carmen cum priore coniunctum, separavit Stephanus; vulgo inscribitur *εἰς τοὺς ἐρῶντας ᾠδάριον*. Secundum Mehlhornium duabus strophis carmen constat. — V. 1. *ἐν*, Brunck *ἐπ'*. — V. 4. *ἐγνώρισεν*, Rose *ἐγνώρισ' ἄν*.

27 A. [41.]

ΑΛΛΟ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΒΕΛΟΣ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
παρὰ Λημνίαις καμίνοις
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
ἐπόει λαβὼν σίδηρον.
ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ ἀϋτῆς
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων
βέλος ἠυτέλιξ' Ἔρωτος·
ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐστίν, εἶπεν,
βαρύ· πειράσας νοήσεις.
ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
ὑπεμειδίασε Κύπρις.
ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
βαρύ, φησίν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησίν.

27 B. [46.]

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.

27 C. [46.]

Γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός

27 A. Inscriptio legitur in margine, Ἔρωτος omissum esse apparet. — V. 1 cum neque hiatus ὁ ἀνὴρ ferendus sit, nec ἀνὴρ sive ὡνὴρ placeat, verisimillimum post v. 4 nonnulla librarii socordia omissa esse; fort. scribendum ὅτ' ἀνὴρ . . . ἐπόει, λαβὼν σίδηρον (ἐς ὕδωρ ἐβάπτισ' εὐθύς), quamquam ignis mentio aptior quam aquae videtur: cf. Moschus I 29 ὅπλα Ἔρωτος) τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται. — V. 2 cod. παρα λιμνίαις, correxit Stephanus. — V. 4. ἐπόει cod., vulgo ἐποίει. — V. 6. μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα, Hermann μέλιτι γλυκεὶ βαλοῦσα, Moebius μέλιτος γλύκος λαβ., Mehlhorn μέλιτος χλωροῦ λ. Fortasse βδαλοῦσα scribendum, i. e. βλίσασα. Hesychii glossa βδαλῆται· θηλάζηται, ἀμέλγηται ad verbum βδαλέω referenda, sin accentum immutaveris βδάληται ad aoristum ἔβδαλον, quamquam Hes. etiam formam ἐβδηλάμην testatur. — V. 10 cod. ἠΰτέλιζ'. — V. 12 Cod. post h. v. repetit v. 17. — V. 13. Etiam si largiaris λαβεῖν dici posse de eo, qui telum corpore recepit, ista tamen ambiguitas ab hoc loco plane abhorret: mihi corrigendum videtur ἔβαλεν δ' Ἄρη βελέμνῳ vel (ἅμα δ') ἔμβαλεν βέλεμνον deleto voc. Ἄρης. Argutatur Bentleius vir summus hunc versum explanans. — V. 16 cod. ἄρον.

27 B et C, quibus in codice continuatur c. 27 A, Stephanus vidit separanda esse, atque εἰς Ἔρωτα inscripsit. At non unum est carmen, sed rursus post v. 4 verbis Γένος οὐδὲν κτλ. alia inchoatur cantilena, id quod Nicetae quoque paraphrasis commendat, qui tantum c. 27 B in usum suum convertit, id quod etiam Mehlhornio visum. — 27 B. V. 8 χαλεπώτερον, in proclivi est correctio χαλεπώτατον, sed comparativum etiam Nic. Eug. V 147 tuetur. — V. 4 cod. ἀπὸ τυγχάνειν.

27 C. Post v. 7 quaedam excidisse manifestum est, velut ad hoc

ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

28. [44.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΟΝΑΡ.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλιβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
ἐδίωκε καὶ κίχανεν.
τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;
δοκέω δὴ 'γωγε πολλοῖς
ἐν Ἔρωσί με πλακέντα
διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

29. [7.]

ΑΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
χαλεπῶς Ἔρως ῥαπίζων
ἐκέλευε συντροχάζειν.
διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς·
κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
ἁπαλοῖς πτεροῖσιν εἶπεν·
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

exemplum διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες (φρονέουσι πίστ'· ἔρις δὲ) πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν possis redintegrare.

28. Inscriptio in m. legitur. Carmen in duas strophas dispescuit Mehlhorn. — V. 6. τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' Brunck, nisi cum Zeunio scribere malis τί θέλει δ' ὄναρ τόδ', cod. τί θέλει τόδ' ὄναρ. — V. 7. δοκέω δὴ 'γωγε scripsi, legebatur δοκέω δ' ἔγωγε. Eundem versus numerum ostentat c. 31, 9. — V. 8. ἐν Ἔρωσί με πλακέντα, malim σὺν Ἔρ. — V. 9. διολισθάνειν Mehlhorn, cod. διολισθένειν, Steph. διολισθανεῖν. — ἄλλους, Fischer correxit traditum ἄλλοις multo melius, quam alii μὲν tentantes ἐν ἄλλοις. — V. 10. ἐνὶ τῷδε, cod. corr. ἐνὶ τῶδε, fuit τὸ δέ. Pauw coniecit ἐνί τῳ δέ probante Mehlhornio, mihi poeta videtur scripsisse ἐνὶ τῷδε δ' ἐνδεθῆναι.

29. Inscriptio in m. addita. — V. 2. χαλεπῶς Stephanus, cod. χαλεπός. — ῥαπίζων Brunck, cod. βαδίζων. — V. 3. ἐκέλευε, Stephanus ἐκέλευσε. — V. 6. τεῖρεν ἱδρώς Salmasius, cod. πεῖρεν ἴδρος vel ἴδρως. — V. 9. 10 frustra interpretes expedire conantur, Brunck σαίνων commendavit, sed cum hic quoque paradosis mutilata sit, nam amoris responsum non integrum esse servatum apparet, haud scio an haec medela sit adhibenda μέτωπ' (ἀνασπῶν), ἁπαλοῖς πτεροῖσι σείων, ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ εἶπεν· σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι. Amoris verba, quae desiderantur, varie redintegrari licet.

30. [4.] 1061

ΑΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας θέλω προπίνειν·
ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ
μέθυ μοι διακονείτω.
τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
βίοτος τρέχει κυλισθείς·
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις ὀστέων λυθέντων.
τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
πρὶν ἐκεῖσ' ἕδρας μ' ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων, χορείαις
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

31. [3.]

ΑΛΛΟ.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
στρέφεθ' ἡνίκ' Ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μευ

30. Cod. praeterea in m. *ἄλλο* et *ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον.* Tres strophas senorum versuum distinxit Mehlhorn. — V. 1. *τερείναις*, cod. *τερίναις.* — V. 2. *ποίαις*, cod. *πόαις.* — V. 6. *διακονείτω* Stephanus, cod. *διακονεῖτο.* Perperam Rose scripsit *Σὺ δ', Ἔρως, χ. . . . διακονοῖο* inductus v. 16 ubi mendosum *ἔρως* vocativi vice fungi existimat. — V. 7. *ἅρματος γὰρ* Stephanus, cod. *γὰρ ἅρματος.* — V. 12. *χέειν* Stephanus, cod. *καίειν.* — V. 16. *πρὶν ἐκεῖσ' ἕδρας μ' ἀπελθεῖν ὑπὸ νερτέρων, χορείαις σκεδάσαι θ. μ.* emendavi vitiosam codicis scripturam *πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν ὑπὸ νερτέρων χορείας* (fuit ante corr. *εῖας*) *σκ. θ. μ.* V. 16 variis coniecturis critici tentaverunt, v. 17 nulli fuit offensioni, at *ἀπελθεῖν ὑπὸ χορείας* prorsus non ferendum, item iure miramur in Anacreontea cantilena choreas apud inferos memorari. Utramque offensionem removi *χορείαις* scribendo, quo vocabulo ut alias in his noviciis cantilenis effusa comissationis hilaritas significatur. Iam *ἕδρας ὑπὸ νερτέρων ἀπελθεῖν* graeci sermonis consuetudini convenit, *ἕδραν* similiter appellavit Euripides *ὦ θεοὶ χθόνιοι, ζοφερὰν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν*, nec verborum collocatio insolens, velut est in Euripideo *Λακεδαίμονος γῆς δεῦρο νοστήσουσ' ἄπο.* Baxter *πρίν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν* scripsit, Barnes *πρὶν ἔραζε δεῖν μ' ἀπελθεῖν*, Peerlkamp *πρὶν ἔρως ἔχει μ'*, Brunck *πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν*, Mehlhorn *πρὶν χρεὼν ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν* qui poterat servare solennem numerorum legem scribens *πρὶν ἐκεῖ χρεών μ' ἀ.* Ego antea proposui *πρὶν ἐκεῖ μ' ὥρα 'στ' ἀπελθεῖν.*

31. Cod. margo exhibet *ἄλλο*, vulgo inscribitur *εἰς Ἔρωτα*, quod Stephanus addidit. — V. 1. *ποθ'* Stephanus, cod. *ποτ'* ut solet. — V. 2. *στρέφεθ' ἡνίκ'* scripsi, cod. *στρεφέτην ὅτ'*, Stephanus *στρέφεται*

θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
κατά μευ σχίζεις ὀνείρους.
ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησίν·
βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι·
βρέχομαι δὲ κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μέν
ἐσορῶ φέροντα τόξον
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
παρὰ δ' ἱστίην καθῖσα,
παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκεν,
φέρε, φησί, πειράσωμεν
τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
τανύει δὲ καί με τύπτει 1062
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος·
ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἡμῖν,
σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

32. [43.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκώς
βασιλεὺς ὅπως ἀείδεις·
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
ὁπόσα τρέφουσιν ὗλαι.
σὺ δὲ φαίνεαι γεωργῶν
ἀπὸ μηδένας τι βλάπτων·
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,
θέρεος γλυκὺς προφήτης·
φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,

ὅτ', Rose στρέφετ' ἦμος. — ἄρκτος, cod. ἆρκτος. — V. 7. θυρέων Stephanus, cod. θυράων. — V. 9. σχίζεις cod., Stephanus σχίσεις, Barnes σχίσας, quibus mutationibus facile caremus. — V. 11. φόβησαι Stephanus, cod. φοβῆσαι. — V. 17. ἐσορῶ Stephanus, cod. εἰς ὁρῶ. — φέροντα, Stephanus φέρον δὲ. — V. 19. καθῖσα παλάμαις τε Mehlhorn coniecit
ξ · τὲ
(vel κάθιξα), cod. καθίσας παλάμας καὶ, Stephanus καθίξας παλάμαισι, quem ceteri sequuntur. — V. 24. πειράσωμεν cod. supra, infra πειράσωμαι (vel potius πειράσομαι). — V. 25. εἴ τι Stephanus, cod. ἔστι. — μοι, malim μή. — V. 30 cod. σὺ . . χάρηθι. — V. 31. ἡμῖν scripsi, cod. ἐμοὶ, Stephanus ἐστιν, Rose ἦν μοι. — V. 32. καρδίην Stephanus, cod. καρδίαν.

32. Inscriptio in m. legitur. — V. 2. ὅτε, Stephanus ὅτι. — V. 4. ἀείδεις, cod. supra ἀείδῃς. — V. 5. κεῖνα Stephanus, cod. καινά. — V. 7. ὁπόσα τρέφουσιν ὗλαι scripsi, cod. κοπόσα φέρουσιν ὧραι, sed supra υλαι, Stephanus χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι, et sic reliqui, nisi quod Mehlhorn χὠπόσα, Rose ὁπόσ' αὖ substituit. — V. 8. φαίνεαι correxi cod. scripturam φιλία, Hermann φίλιος εἶ correxit, ut iam Faber φίλος εἶ, Barnes σὺ γὰρ εἶ φίλος, contra Rose φίλτατος. — V. 9. μηδένας scripsi, legebatur μηδενὸς, et στιγμὴν post γεωργῶν sustuli. Hoc dicit poeta μηδένας γεωργῶν τι ἀποβλάπτων. — Post v. 12 videtur versus

φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
σοφέ, γηγενής, φίλυμνε·
ἀπαθὴς δ', ἀναιμόσαρκε,
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

33. [40.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισιν
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον· παταχθείς
τὰς χεῖρας ὠλόλυξεν·
δραμὼν δὲ καὶ πετασθείς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην
ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
ὄλωλα κἀποθνήσκω·
ὄφις μ' ἔτυψε μικρός
πτερωτός, ὃν καλοῦσιν
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
ἁ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

interceptus esse. — V. 14 cod. ὄιμην et in m. ×, unde Rose alios ἀοιδὴν legisse suspicatur. — V. 15. γῆρας οὔ σε τείρει Stephanus, cod. γεῤας ευ σε τηρεῖ et in m. ·:·. — V. 16. γηγενής, φίλυμνε Stephanus, cod. γηγενῆ φίλυπνε, Rose praefert σοφὲ γηγενές, φίλυμνε. — V. 17. ἀπαθὴς δ' Rose novum exorsus enuntiatum, cod. ἀπαθὲς, Stephanus ἀπαθὴς adiungens hunc versum prioribus. — ἀναιμόσαρκε cod. supra, ἀνεμόσ. infra. Rose ἀναιμόσαρκος, quem non sequar.

33. Inscriptio in m. addita. — V. 1. ποτ', cod. πότ'. — V. 4. παταχθεὶς (cod. ut vid. παταχθὴς) de vitio suspectum: nam etiam si formae insolentiam condonaveris novicio poetae, participium hoc quidem loco plane redundat. Brunck πατάξας scripsit, Stephanus τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς τᾶς χειρὸς. Mihi videtur hoc loco restituendum, quod infra v. 6 legitur πετασθεὶς τὰς χεῖρας, quamquam insolens structura atque πεταννὺς vel πετάσσας erat in proclivi. — V. 5. τὰς χεῖρας, Stephanus τᾶς χειρὸς, vide ad v. 4. — ὠλόλυξεν Stephanus, cod. ὀλόλυξε. — V. 6. πετασθείς, si supra restituatur, non potest hic iterari, quamvis ab alia stirpe (πέταμαι) descendat; videtur πτερυχθεὶς scriptum fuisse, cf. paraphrasin Nicetae IV 316 καὶ στυφελιχθεὶς ἐπτερύξατο τρέχων. Antea mihi versus videbantur traiiciendi: ἐτρώθη Τὸν δάκτυλον παταχθείς· Δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς Τὰς χεῖρος ὠλόλυξε Πρὸς τὴν κ. Κ., quod Rose comprobavit. — V. 14. πονεῖ, Briggs ὀλεῖ. Antea conieci εἴ σε κεντρον πονεῖ vel εἰ τὸ κέντρον πονεῖ σε τ. μ., nec tamen nunc ausim hanc structuram, qua utitur Pindarus, huic versificatori vindicare; magis placet εἰ τὸ κέντρον κλονεῖ σε τ. μ. atque tale quid videtur Nicetas Eug. repperisse IV 420 εἰ τῆς μελίττης συνθλίβει τὸ κεντρίον, ubi omnino σε θλίβει corrigendum. — τᾶς Stephanus, cod. τὰς, Rose τῆς μελίττης praeoptat. — V. 16. Ἔρως plane otiosum, desiderat antithesis Amoris tela, oportebat igitur poetam dicere τόξοις ὅσους σὺ βάλλεις vel τόξοισιν, οὓς σ. β., cf. Nic. IV 423 πόσον δοκεῖς πονοῦσιν οἱ βεβλημένοι ἐκ σῶν, Ἔρως παῖ, δυστυχῶν τοξευμάτων, nisi forte is magis integrum hunc locum repperit Ἔρως, ὅσους (ὀϊστοῖς δυσδαίμοσιν) σὺ βάλλεις.

34. [23.] 1063

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
ἐκαρτέρουν φυλάττων,
ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὖν τὸ μὴ πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί καὶ μάτην στενάζω;
τί καὶ γόους προπέμπω;
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἡδύν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

35. [8.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΟΝΑΡ.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
ἁλιπορφύροις τάπησιν,
γεγανωμένος Λυαίῳ
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσῶν
δρόμον ὠκὺν ἐκτανύσσαι
μετὰ παρθένων ἀθύρων.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι Λυαίου,
δακέθυμά μοι λέγοντες
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐθέλοντος δὲ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες·
μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

34. Inscriptio in m. addita. Mehlhorn in tres strophas quinorum versuum discripsit, v. 11 deleto. — V. 1. *εἴ γε*, Hermann *εἰ δέ*, ut carminis initium interciderit. Mihi poeta scripsisse videtur: *ὁ πλοῦτος εἰ βροτοῖσι τὸ ζῆν παρεῖχε, πλοῦτον ἐκ φυλ.* — *χρυσοῦ*, Sevinius *Κροίσου*. -- V. 2. *παρεῖχε*, Steph. *παρῆγε*. — *θνητοῖς* cod. supra, infra *βροτοῖς*, unde Rose maluit *βροτοῖς παρεῖχεν* scribere. — V. 4. *ἵν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ* Stephanus, cod. *ἵν' ἀσθενεῖν ἐπέλῃ*. — V. 6. *οὖν τὸ μὴ* scripsi, cod. *οὖν μη τὸ*, Stephanus *οὐδὲ τὸ*, Brunck coniecit *οὔ τί που*. Rose *εἰ δ' οὔ μέ του πρίασθαι . . θνητόν* commentus est. — V. 8. *ὠφελεῖ*, cod. *ὀφελεῖ*. — V. 11. Mehlhorn subditicium censet. — V. 13. *πιόντι*, malim *πίνοντι*, quod etiam Pauwio placuit. — V. 15. *ἁπαλαῖσι*, Scaliger *ἀγλααῖσι*. — V. 16. *τὰν*, Scaliger *τιν'*, Rose *τὴν Ἀφροδίτην* requirit; ego neque hic neque aliis locis doricas formas quas cod. Pal. praebet oblitteravi. -- Mihi quidem ab aliena manu videntur v. 15 et 16 adiecti. Mehlhorn dicit idem videri Hermanno El. Doctr. Metr. 484, sed nihil ibi de his versibus dictum, quin p. 479 eos tuetur.

35. Inscriptio ita add. in margine. Mehlhorn, qui in tres strophas carmen dispescuit, v. 2 et 3 subditicios putat, non recte. — V. 1. *νυκτὸς* Stephanus, *νυκτῶν* cod. — V. 2. *τάπησι*, cod. a m. pr. *τάπισι*. — V. 3. *γεγανωμένος* Barnes, cod. *γεγανυμένος*. — V. 4. *ταρσῶν* codicis scripturam revocavi, Stephanus *ταρσοῖς*. — V. 5. *ἐκτανύσσαι* scripsi, cod. *ἐκτανύειν*. — V. 11. *ἐθέλοντος* scripsi, *ἐθέλοντα* Stephanus, cod. *ἐθέλοντι*. — *δὲ* cod., Zeune *δή*. — V. 12. *με* Stephanus, cod. *μοι*. -- V. 13. *μεμονωμένος*, cod. (*μ*)*εμονωμένος*. — V. 14 cod. *καθεύδην*.

36. [41.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
τὸν ἐφευρετὰν χορείας, 1064
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
τὸν ὁμότροφον Ἐρώτων,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
τὸ μὲν οὖν πῶμα κερασθὲν
ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.
τὸ μὲν οὖν πῶμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν·
τί γάρ ἐστί σοι τὸ κέρδος
ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος·
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν·
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

37. [47.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ Η ΕΙΣ ΕΤΑΙΡΟΝ ΠΡΕΣΒΥΤΗΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
φιλῶ νέον χορευτάν·
ἂν δ' ὁ γέρων χορεύῃ,
τρίχας γέρων μέν ἐστιν,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

36. In marg. additum *ἄλλο*. Graeter proscripsit v. 9. 10 et 23, carmen in quatuor strophas senorum versuum redegit, Mehlhorn, distichon in exordio pariterque in fine segregans, sex strophas quaternorum versuum discripsit, ut post v. 22 versus interceptus sit. — V. 1. *ἱλαρωὶ πίωμεν* Stephanus, cf. v. 26. cod. *λιαρὸν πίομεν*. — V. 3. *ἐφευρετὰν*, Rose *ἐφευρετὴν*. — V. 4. *ὅλας*, fort. *ὅλως*. — V. 5. *ὁμότροφον* scripsi, cod. *ὁμότροπον*. — *Ἐρώτων* Rose, cod. *ἐρώ*, legebatur *Ἔρωτι*. — V. 8. *χάρις*, perperam Barnes *χάρις τ'*, nnmeri lex neglecta non magis offendit quam v. 5 aliisque locis. — V. 9. *ἀμπαύεται*, Hermann *ἀμπαύσατο*. — V. 11. *πῶμα* cod., sed supra *πόμα*. Non recte Rose locum ita refinxit *τὸ μὲν οὖν πόμ' ἂν κερασθὲν ἁπαλοὶ φέρωσι παῖδες, τότ' ἄχος πέφευγε*. — V. 14. *ἀνεμοτρόφῳ* cod. supra, *ἀνεμοτρόπῳ* infra, Faber *ἀνεμοστρόφῳ*, Brunck dubitanter *ἀνεμοτρεφεῖ*. — V. 15. *πῶμα* vulgo, *πόμα* cod. — V. 16. *τὰς δὲ φροντίδας* cod., Hermann *τὰ δὲ φροντίδος*. — V. 17 et 18 in codice iterantur. — V. 17. *τὸ* addidit Fabri filia, in cod. deest. — V. 18. *ὀδυνωμένῳ* Aemil. Portus, cod. *ὀδυρώμενος*, Stephanus *ὀδυρωμένῳ*. — V. 22. Barnes post hunc versum inseruit quem ipse composuit: *μετὰ τῶν καλῶν ἐφήβων*, sed fortasse potius v. 23 aliena manu est adiectus.

37. Cod. add. in marg. *ἄλλο*. — V. 2. *χορευτάν* cod. supra, infra *χορευτήν*. — V. 3. *ἂν δ' ὁ γέρων*, Stephanus *γέρων δ' ὅταν*, Rose *ἂν δ' οὖν γέρων*.

38. [24.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτύχθην
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλ-
θον·
ὃν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ
οἶδα.
μέθετέ με φροντίδες·
μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
παίξω, γελάσω, χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

39. 1065

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ ΗΤΟΙ ΚΑΛΟΚΕΡΙΝ.

Τί καλόν ἐστι βαδίζειν,
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,
κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
χὐπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἁπαλὴν παῖδα κατέχων,
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

40. [42.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας·
φιλέω δ', ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω·

38. V. 1. ἐτύχθην, cod. ἐτύ$^{\varepsilon}$χθην, unde Stephanus ἐτέχθην, sed correctorem ἐτεύχθην substituisse vidit Rose; eadem scripturae varietas reperitur supra 10, 5. — V. 3. ἔγνων, cod. ἔγνον. — ὃν παρῆλθον, Barnes ὃς παρῆλθεν. — V. 5. μέθετέ με, versificator μεθίετέ με videtur scripsisse, cod. μεθέτε με. — V. 6. ἔστω, cod. infra ἔστο. In margine hic et v. 9 comparet ⁒

39. In inscriptione recte cod. scripturam ἤτοι καλο$^{\zeta}$ expedivit Rose, καλοκέριν i. e. καλοκαίριον revocans, cf. indicem Anacreonteorum Barberinum infra p. 341. — V. 1 cod. τὶ καλὸν, (corr. όν) εστι, unde vulgo τὶ, quod vel ab hac semibarbara cantilena abhorret. Fortasse scribendum τί καλόν ἐστ' ἢ βαδίζειν, quemadmodum in interrogando passim infertur ἤ, quamvis neque ἄλλο neque comparativus praecesserit: nisi forte gravius latet mendum, nam veris mentionem desideramus velut: ἔστ' ἔαρ, ἔστι βαδίζειν, Barnes τί κάλλιον. — V. 5 cod. κλήματο βακχεῖον (ι supra scr.) ειδεῖν, correxit Stephanus, ac suspicor eum, qui supra ι adscripsit εἰδεῖν potius, quam βάκχειον corrigere voluisse. — V. 6. πέταλα, versificator fortasse scripserat πέτηλα, quam formam novicii poetae norunt, cf. Lucian. Tragodopod. 48 ἁπαλοῖς κομᾷ πετήλοις. — V. 7. κατέχων, Fischer κατέχειν, Pauw χἀπαλὴν π. κατέχειν; at nominativum participii vel in probo scriptore, nedum in hoc proletario poeta ferendum censeo, velut est in versu, quo grammatici utuntur ut exemplo σχήματος σολοικοφανοῦς, Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων (Schol. Eurip. Phoen. 481).

40. V. 1. ποθέω μέν, cod. ποθέ$^{\omega}$ομεν. — V. 3. ὅταν, cod. ὅτ' ἄν,

στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.
[φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,]
φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν.
φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κωφά·
στυγέω μάχας παροίνους.
πολυκώμους κατὰ δαῖτας
νεοθηλέσιν ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
βίον ἥσυχον φεροίμην.

41. [6.]

ΑΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισιν
ῥοδίνους συναρμόσαντες
μεθύωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατακίσσοισι βρέμοντας 1066
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
χλιδανόσφυρος χορεύει.
ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος

Hermann *ὁπόταν*, multo deterius Valperga *ὅταν γ'*, possis *φιλέω δ' ᾠδὰν . . . λυρίζειν* suspicari. — V. 9. cancellis saepsi, nam suppeditat tantum scripturae diversitatem proximi versus, quae ex margine in ordinem recepta est, id quod aliis quoque locis animadvertere licet. Contra Mehlhornio v. 10 subditicius visus est. — V. 10. *δαϊκτόν* mendosum, neque satisfacit Pauwii inventum *δαϊκτήν*. Poeta, qui pervagatum *δίκαιός ἐστιν ὁ φθόνος, τὸν γὰρ φθονοῦντα δάκνει* mente tenebat, videtur *οἶδ' ἀναδήκτην* vel *αἰνοδήκτην* scripsisse. Praeterea iustum versuum ordinem turbatum esse existimo, quem commode in hunc modum restitueris: *φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτήν· στυγέω μάχας παροίνους· φιλολοιδόροιο κτλ.* Constat hoc carmen ex quatuor quaternorum versuum strophis, quemadmodum etiam Mehlhorn discripsit. — V. 11. *φιλολοιδόροιο* Stephanus, cod. *φιλόλοιδόροισι*. — V. 12. *φεύγω* Stephanus, *ἔφυγον* Rose, cod. *ἔφευγε*. Haud scio an verba *φεύγω* et *στυγέω* alieno loco legantur, ut poeta scripserit *στυγέω βέλεμνα κωφά· φεύγω* (vel *ἔφυγον*) *μάχας παροίνους*. — *κωφά* Valckenaer, cod. *κοῦφα*. — V. 13. *στυγέω*, cod. *στυγεῶ* (ν supra). — V. 15. *νεοθηλέσιν* Mehlhorn, cod. *νεοθηλαῖσιν*, Barnes *νεοθηλέσ'*. Solutae longae syllabae exempla cum in his cantilenis passim reperiuntur, tum ap. Lucianum Tragod. 31 *Φρυγες ἔνθεον ὀλολυγήν*, 34 *Φρυγίου κατ' ὄρεα Τμώλου*, et praeterea 43 *πρώταις ἔαρος ἐν ὥραις*, ubi fort. *ἔαρος πρώταις ἐν ὥραις* traiicere praestat: sed in Anacreonteis eiusmodi licentia, velut 42, 5 *πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες*, non est offensioni. — V. 17. *φεροίμην* scripsi, cod. *φέρωμεν*, Pauw *φέροιμι*.

41. V. 3. *μεθύωμεν* Arnaldus, cod. *μεθύομεν*. Post hunc v. Mehlhorn, qui hoc carmen in tres strophas quaternorum versuum discripsit, versum excidisse suspicatur. — V. 4 cod. *κοῦρα*. — V. 5. *κατακίσσοισι* Stephanus, cod. *κατὰ κισσοῖσι*. — *βρέμοντας*, fort. *βρύοντας*. — V. 7. *χορεύει*, cod. supra *χορεύῃ*, quod non debebat Rose recipere, qui ad eundem modum etiam *ἀθύρῃ* scripsit, deceptus v. 3 *μεθύωμεν*, id quod etiam correctorem induxit, quem v. 3 coniunctivum repperisse certum. — V. 8. *ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος* Stephanus, cod. *ἁβροχαῖται δ' ἅμα*

στομάτων ἁδὺ πνεόντων
προχέων λίγειαν ὀμφὴν
κατὰ πηκτίδων ἀθύρει.
ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

42. [5.]

ΑΛΛΟ ΟΜΟΙΩΣ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
μίξωμεν Διονύσῳ·
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
ῥόδον, ὦ φέριστον ἄνθος,
ῥόδον εἴαρος μέλημα,
[ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά·]
ῥόδον, ᾧ παῖς ὁ Κυθήρης
στέφεται καλοὺς ἰούλους
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
στέψον οὖν με, καὶ λυρίζων
παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
μετὰ κούρης βαθυκόλπου
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος χορεύσω.

κοῦροι. Librario pluralem inferenti fraudi fuit versificatoris infantia, qui satis inepte στομάτων et πηκτίδων pluraliter extulit. — V. 10 et 11 in cod. et vulgo inverso ordine leguntur, quos traieci, ut librariorum, non scriptoris errorem tollerem. — προχέων . . ἀθύρει scripsi, cod. προχέ^{ω}ειν et ἀθύρειν, Stephanus ἀθύρων προχέει edidit, sed illam quoque scripturam agnovit. — κατὰ πηκτίδων, requiro ὑπὸ π., cf. h. Hom. in Panem 15 δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων. Fort. μετὰ scribendum. — V. 12 cod. χρυσοχαΐτας, qua ambiguitate prosodiae non utar ad aeolicam formam revocandam. — V. 14. καί, Baxter μετὰ, quod cum alii, tum nuper Rose probaverunt. — Κυθήρης Stephanus, cod. κυθερεΐας. Totum versum Mehlhorn probabiliter censet subditicium esse. — V. 16. μέτεισι Stephanus, cod. μεθίησι.

42. Cod. in marg. εἰς ῥόδον. — V. 1. ῥόδον cod. supra, infra ῥόδων. — V. 2. Διονύσῳ, cod. τῷ Διονύσῳ, sed τῷ expunxit librarius. — V. 5 possis habiliore numero traiicere verba ἁβρὰ πίνωμεν γελῶντες, sed vide ad 40, 15, huc adde 41, 3 μεθύωμεν ἁβρὰ γελῶντες. — V. 6 — 11 enuntiatum absolvitur compellatione, ut fit in hymnis apud lyricos et scenicos poetas: neque enim, quod Rosio visum est, continuatur v. 12 στέψον οὖν με, quibus verbis novum inchoatur enuntiatum. — V. 6. ῥόδον, ὦ, Lennep τὸ ῥόδον, φέριστον ἄνθος, Bothe ῥόδον φέρ. ἄν. — V. 7. εἴαρος Baxter, cod. ἔαρος. — V. 8. Importunum hoc additamentum, quod fortasse ex perdito rosarum encomio depromptum, circumscripsi. Audacter novavit Rose ῥόδον, ᾧ θεοῖσι τερπνόν, supplens στέφεσθαι. Versum subditicium esse iam Hermann animadvertit probante Mehlhornio, qui carmen in tres strophas quinorum versuum redegit. — V. 9. ᾧ Hermann, cod. ὁ. — V. 10. καλοὺς ἰούλους Pauw, cod. καλοῖς ἰούλοις. — V. 12. στέψον οὖν με καὶ cod., Mehlhorn στέψον με καί, Rose στέφε νῦν με, καὶ λυρίξω, hoc versu terminans superius enuntiatum. — λυρίζων Pauw, cod. λυρίζω, Fischer λυρίξω. — V. 13. Διόνυσε, Hermann Δεύνυσε, qua forma Teius poeta usus est, non novicii versificatores.

43. [25.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ ῼιΔΑΡΙΟΝ.

Ὅταν πίω τὸν οἶνον,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
τί μοι γόων, τί μοι πόνων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω·
τί τὸν βίον πλανῶμαι;
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον, 1066
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου·
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

44. [37.]

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσι·
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ·
ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ·
ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
ζαφελῶς δ' ἔλαμψε Τίταν
νεφελῶν σκιαὶ κλονοῦνται·
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
[καρποῖσι γαῖα προκύπτει.]
καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
Βρομίου στέφεται νᾶμα
κατὰ φύλλον κατὰ κλῶνα
καθελὼν ἤνθησε καρπός.

43. Inscriptio in marg. addita. — V. 1. *πίω* Barnes, *πίνω* cod. — V. 3. *τί μοι γόων, τί μοι πόνων*, cod. *τί μοι πόνων, τί μοι γόων*, sed postea correctum. — V. 5. Stephanus *κἂν μὴ θέλω, θανεῖν με δεῖ.* — V. 6. *τί* Barnes, cod. *τί δέ*, Rose *τί δὴ βίον.* — V. 9. Scaliger *σὺν τῷ πιεῖν γὰρ ἡμᾶς*, Mehlhorn *σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμέας*, ut versus sit acatalectus.

44. Inscriptio in margine legitur. — V. 1. *ἔαρος φανέντος*, Hermann *φανέντος ἦρος.* — V. 2. *ῥόδα βρύουσι* Stephanus, cod. *βρύουσι ῥόδα* vitioso numero, sed librarius potius culpandus quam scriptor, nec magis ferendum in Luciani Tragod. 53 *τὸν Ἴτυν στένει δακρύοις*, ubi constat lex carminis *τὸν Ἴτυν στένει γοῶσα Δακρύοις Ἀτθὶς ἀηδών* verbis traiectis. Ceterum Hermann structurae insolentia offensus *ῥόδον βρύουσι* scripsit improspere; si quid mutandum, malim *Χαρίτων ῥόδα βρύουσιν.* — V. 5. *νῆσσα*, cod. a m. pr. *νῆσα.* — V. 7. *ζαφελῶς* scripsi, legebatur *ἀφελῶς*, cf. Iohann. Alex. de acc. 39, 18: *παρὰ τὸ ζάφελος προπαροξυνόμενον ὀφείλει καὶ τὸ ζαφελως ἐπίρρημα βαρύνεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ζάθεος ζαθέως· οὐ γάρ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ ζαφελής· δείκνυσι δὲ Ἡρωδιανός, ὡς ὅτι κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ ἀμελῶς καὶ ἐντελῶς περιεσπάσθη τὸ ζαφελῶς.* — V. 8. *κλονοῦνται* scripsi, legebatur *δονοῦνται.* — V. 10 cancellis sepsi, quippe qui sit ex dittographia ortus, vulgo delent v. 11. — *καρποῖσι*, corrigunt *καρποῖς.* — V. 11. Insolens ionici figura _ ◡ ◡ _, fortasse scribendum *ἐλάας καρπὸς προκύπτει*, ut scriptor ᾱ corripere sit ausus. Rose *ἐλαίας πρόκυψε καρπός* perperam, idem antea versum excidisse statuit. — V. 12 et seq. non possum expedire. Hermann *Βρομιοτρεφές τε νᾶμα κατάφυλλον, κατάκλωνον θαλέθων ἤνθισε κ.*, Boeckh *Βρομίου στέγων τὸ νᾶμα . . . σταφυλῶν ἤνθισε κ.*,

45. [38.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω·
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
Σειληνὸν ἐν μέσοισιν
μιμούμενος χορεύσω.
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν·
ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
παρέστω καὶ μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελίχρουν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας φόρησον.
ἐγὼ γέρων μέν εἰμι, 1068
(νέων πλέον δὲ πίνω.)

46. [26.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΦΙΛΟΠΟΤΗΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
δοκῶ δ' ἔχειν τὰ Κροίσου.
θέλω καλῶς ἀείδειν,
κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.

Mehlhorn Βρομίου στραφὲν τὸ νᾶμα, reliqua servans, nisi quod ἤνθισε scripsit, Rose Βρομίου στέφον τε νᾶμα. — V. 13. κλῶνα Stephanus, cod. κλόνον. — V. 14. ἤνθησε cod., Barnes ἤνθισε.

45. Inscriptio in m. legitur. — Lachmann redegit hoc carmen in strophas senorum versuum, ita ut tertiae strophae primus tantum versus supersit. — V. 3. δεήσῃ με cod., Hermann μὲν δέῃ, at non solum Byzantini homines, sed iam Lucianus promiscue hemiambos et ionicos in eodem poemate adhibent, nec longa syllaba primore versu offendit, velut est ap. Lucianum 49 ἁ δὲ δύσγαμος κατ' οἴκους. — V. 4 et 5 huc transposuit Lachmann, in cod. leguntur in fine carminis. — V. 6. ἔχω scripsi, v. 5 extremo τελείαν στιγμὴν addens, cod. ἔχων, sed corrector ν̄ expunxit, quem sequor, quamquam is necessitati cessit, quoniam in cod. v. 8 praecedit, itaque etiam Stephanus et priores ἔχω probaverunt, Lachmann alii ἔχων tuentur. — V. 7. ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν cod., Mehlhorn ὁ δ' οὐδέν ἐσθ' ὁ νάρθηξ. Commodius foret νάρθηξ γὰρ οὐδέν ἐστιν. sed non decet ineptissimum hunc centonem ad artis legis examinare. — V. 9. παρέστω καὶ cod., corrigunt πάρεστι γάρ, ex Anacr. fr. 92. — V. 11. μελίχρουν cod., corrigunt μελιχρόν. — V. 14. Nihil videtur deesse, nisi repetitus v. 2, quem adieci ad carmen redintegrandum.

46. Cod. add. in marg. τοῦ αὐτοῦ εἰς φιλοπότην. — V. 1. ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ cod., Scaliger ὅταν εἴς με Βάκχος ἔλθῃ, Barnes ὅτ' εἴς με Βάκχος ἔλθῃ, Bothe ὁ Βάκχος ὅταν ἐσέλθῃ, Hermann ὅταν Βάκχος ἐσέλθῃ, possis ὅταν εἰσέλθῃ μ' ὁ Βάκχος, sed taedet his nugis perpoliendis operam navare. — V. 3. δοκῶ cod., quod revocavi, terminans hoc versu enuntiatum. Stephanus, qui v. sequentem adiunxit, δοκῶν scripsit, non recte. — V. 4 et 5 fortasse sic refingendi sunt: θέλω

. . . .
ὄπλιζ᾽ ἐγὼ δὲ πίνω.
φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

47. [32.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ, ΗΓΟΥΝ ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
ὁ λυσίφρων ὁ Λυαῖος,
ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμάς
εἰσέλθῃ μεθυδώτας,
διδάσκει με χορεύειν.
ἔχω δέ τι καὶ τερπνόν
ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς·
μετὰ κρότων, μετ᾽ ᾠδᾶς
τέρπει με κἀφροδίτα,
καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

48. [39.]

ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότ᾽ ἐμὸν ἦτορ ἰανθέν
. . . .
λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας.
ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον, 1069
ἀπορίπτονται μέριμναι
πολυφρόντιδές τε βουλαί
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.

καλοὺς ἀείδειν, κισσοστεφής τε κεῖσθαι. — Ante v. 7 unum alterumve versum intercidisse planum est, velut μελίχρουν οἶνον ἡδὺν ὄπλιζ᾽· ἐγὼ δὲ πίνω, si licet versum prioris carminis (45, 11) asciscere. — V. 6—10 Hermann novi carminis initium esse censet, sed licuit versificatori amplificandi centonis gratia subiungere.

47. Inscriptio in m. addita. Mehlhorn duas strophas quinorum versuum discripsit. — V. 2. ὁ Λυαῖος cod., Barnes articulum abiecit. — V. 3. ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμᾶς cod., Barnes ὅταν φρένας γ᾽ ἐς ἀμάς, Baxter ὅταν φρένας τὰς ἀμάς, possis, si operae pretium, ὅταν εἰς φρένας γ᾽ ἐσέλθῃ | τὰς ἐμὰς ὁ μ. — V. 4. μεθυδώτας cod. ex corr., fuit μεθυδότας. — V. 5. διδάσκει με cod., Mehlhorn διδάσκομαι. — V. 6. ἔχω, Rose ἠχῶ divinavit. — δέ τι καὶ cod., Stephanus δὲ καί τι. — V. 8 Mehlhorn ad praegressa refert. — μετ᾽ cod. ex corr., fuit μεθ᾽. — V. 9. με κἀφροδίτα cod., Mehlhorn καί μ᾽ Ἀφροδίτα. — V. 10. πάλιν cod., Barnes πάλι, Heinsius καὶ delet.

48. V. 2. τότ᾽ ἐμὸν scripsi, cod. τότε μέν, Brunck τότ᾽ ἐμεῦ ἰανθὲν ἦτορ, Rose τότε μὴν. Versus numero subvenias scribendo ἐμεῦ vel ἐμεῖ᾽, quamquam de hac elisione adhuc est sub iudice lis, cf. Schneider ad Callim. fr. 131, ubi me quidem iudice non σεῖ᾽ ὦ vel σεῦ καὶ legendum, sed πολλάκι σῆς, ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασιν: de industria enim poeta tugurii tantum hospitalis mentionem fecit. — V. 3 λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας Hermanno librarii supplementum esse videtur, Moebius λίγα Μούσας ἄρχετ᾽ αἰνεῖν, Mehlhorn duorum versuum reliquias esse existimat . . . . Μούσας . . ἄρχεται λιγαίνειν, ego versum interceptum esse indicavi. — V. 5. ἀπορίπτονται, cod. ἀπορίπτανται. — V. 7. ἐς Stephanus, cod.

ὅτ' ἐγὼ πίω τόν οἶνον,
λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
δονέει μέθῃ γανώσας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθείς τε τῷ καρήνῳ,
βιότου μέλπω γαλήνην.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδει τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων Κύπριν ἀείδω.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τοῦτό μοι μόνον τὸ κέρδος,
ὅ τ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

49. [34.]

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μή με φύγῃς ὁρῶσα
τὰν πολιὰν ἔθειραν·
μηδ' ὅτι σοὶ πάρεστιν
ἄνθος ἀκμαῖον ἥβας,
δῶρα τἀμὰ διώσῃ.
ὅρα κἀν στεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκά
ῥόδοις κρίν' ἐμπλακέντα.

50. [36.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΤΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τοὺς νόμους διδά-
σκεις
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δέ μοι λόγων τοσούτων,

εἱς. — V. 9. λυσιπαίγμων de vitio suspectum, sed nescias, utrum φιλοπαίγμων an cum Piersono λυσιπήμων sit scribendum. — τότε Stephanus, cod. ὅτε μοι et in m. ⁒. — V. 10. μ' recte addidit Stephanus, cod. om., sed cf. v. 9. — αὔραις, Salmasius ὥραις. — V. 14. τε scripsi, cod. corr. δὲ, fuit δὲ καρ. — V. 15. βιότου μέλπω, Barnes μέλπω βιότου, Valperga μέλπω βίου. — V. 18. ἀγκάλαις Stephanus, cod. ἀγκάλας. — V. 21. 22 aperte mendosi fortasse in hunc modum hemistichiis traiectis procurandi: τὸν ἐμὸν νόον κυπέλλοις ὑπό τε κρότοις ἁπλώσας. Nihil profecerunt critici, qui vitium gravissimum non attigerunt, velut Rose scripsit ὑπὸ κυρτοῖς δὴ κ., Brunck ὑπὸ κυρτοῖσι, Barnes ὑποκύρτοισι, Hermann ὑποκυρτωθεὶς κυπέλλοις, τὸν ἐμὸν νόον δ' ἁπλώσας. — V. 23. τέρπομαι κούρων, Pauw τέρπομ' ἑταίρων, Barnes θιάσῳ γέγηθα κούρων. — V. 25. τοῦτό μοι, Stephanus τόδε μοι, alii τόδ' ἐμοί. — μόνον Barnes, cod. μόνῳ. — V. 26. ὅ τ' scripsi, i. e. ὅ τι, cod. τοῦ τ', Stephanus τόδ'. — V. 27.
δεῖ
γάρ, cod. γὰρ . μετα. Scribendum videtur μετὰ πάντων γὰρ θανεῖν δεῖ.

ει
49. V. 2. ἔθειραν, cod. αἴθηραν. — V. 4. 5. ἄνθος ἀκμαῖον ἥβας, δῶρα τἀμὰ διώσῃ scripsi, cod. ἀ. ἀ. τὰς ἐμας: δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις. Antea edidi ἀ. ἀ. τἀμὰ δῶρα, φίλα, διώσῃ. Stephanus τἀμὰ φίλτρα διώξῃς, Hermann ἄνθος ἀκμαῖον, ὥρας ἐμᾶς δῶρα διώσῃ. — V. 6. κἀν Stephanus, cod. κὰν ἐν. — V. 8. ῥόδοις Stephanus, cod. ῥοῖδοις. — κρίν' ἐμπλακέντα, correxi codicis lectionem κρίνα πλακέντα ascita praep. ἐν ex v. 6.

50. Hermann duas strophas quaternorum, unam quinque versuum

τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πῶμα Λυαίου·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
πολιαὶ στέφουσι κάραν·
βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον, ὦ παῖ,
τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

51. [54.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΟΜΟΙΩΣ.

Ὅτ' ἐγὼ νέων σ' ὁμίλῳ
ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα·
τότε δή, τότ' ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
περιμαίνομαι, Κυβήβα·
παράδος· θέλω στέφεσθαι·
πολιὸν δὲ γῆρας ἐκδύς
νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοί τις
φερέτω ῥοῦν ἀπ' ὀπώρης,
ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκήν
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως δὲ μανῆναι.

constituit. — V. 4. τί δέ μοι, Brunck τί δ' ἐμοί. — V. 4 cod. ὀφελούντων. — V. 6. πῶμα Barnes, πόμα cod. — V. 9. στέφουσι κάραν cod., Barnes κάρα στέφουσιν. — V. 10. βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον Bothe, cod. δὸς ὕδωρ, βαλ̑ (i. e. βαλὼν) οἶνον. Immutavit versificator Anacr. fr. 63, 1 φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ. — V. 11 in hunc modum corrigendus ψυχὴν μέθῃ κάρωσον, Barnes ψυχὴν δέ μοι κ., Hermann τὴν ψυχήν με κ. — V. 12. καλύπτεις, malim καλύψεις. Librarius, qui huic versui addidit ⁜, versui 13 tres asteriscos subiecit.

51. In m. ἄλλο. Mehlhorn tres strophas quinorum versuum distinxit, versum post v. 13 interceptum esse ratus. — V. 1. νέων σ' ὁμίλῳ ἐσορῶ scripsi, cod. σε (delevit corr.) ⁒ νέοις ὁμίλουν (in m. ⁒) ἐσορῶν ⁒ πάρεστιν (in m. ⁒). Antea νέοις σ' ὁμιλεῖν edidi, Stephanus νέων ὅμιλον ἐσορῶ, cum νέοις ὁμίλουν ἐσορῶν edidisset, Baxter νέοις ὁμιλῶ ἐσορῶν, Mehlhorn σε νέοις ὁμιλεῖν ἐσορῶ, ipse repudians, quod dubitanter proprosuit ὁμιλοῦντ'. — ἥβα cod., non ἧκα. — V. 3. δὴ Stephanus, cod. δέ. — V. 5. περιμαίνομαι Salmasius, id quod Cybebae mentio flagitat, v. 14 commendat; cod. περιμεινον (supra: α α ⁒ ε ω) με et in m. ⁒ ζ^τ (ζήτει), correctio παραμένω sive παραμένων inepta. Propius Salmasiano invento a cod. scriptura abest quod ego conieci περίμηνόν με, Κυβήβα, sed compositorum aor. ἔμηνα inusitatus. Stephanus περί μοι νέῳ συνήβα, Moebius περίμεινον οὖν με κούρα. — V. 6. παράδος de vitio suspectum, sed emendatio incerta, Stephanus ῥόδα δός, Cybelae vero sacris violae magis quam rosae conveniunt. — V. 7. ἐκδύς lenem certamque medelam adhibui, cod. ἑκὰς (corr. del. acc.). Arnaldus, ut numeri legem servaret, verba traiecit πολιὸν δ' ἑκὰς τὸ γῆρας. — V. 9. Διονυσίης Stephanus, cod. διονυσίοις. — V. 10. ῥοῦν Pauw, cod. supra ῥόον, infra ῥοιὰν, unde Baxter alii ῥοὰν vel ῥοὴν ἀπ' ὀπώρης, fortasse recte. — V. 11 cod. ἴδῃι. — V. 14 cod. supra χαριέντως et in m. ⁒ — δὲ, Brunck τε.

52. [35.]

ΕΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι·
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίαν γυναῖκα·
περᾷ δὲ πόντον εὐρύν,
τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς·
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθείς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος ἐκεῖνος.

53. [53.] 1071

ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
μέλομαι ῥόδον τέρεινον

52. Inscriptio legitur in margine. — Tribus strophis quaternorum versuum carmen constare videtur Mehlhornio, qui tertiam stropham mutilatam esse censet. — V. 2. Stephanus disposuit verba, cod. δοκεῖ τις εἶναί μοι Ζεύς. — V. 4. Σιδωνίαν, cod. supra σιδονιον, unde Hermanno Σιδονίην placuit. — V. 5. περᾷ δὲ Stephanus, cod. παρὰ δὲ, sed supra δή. — V. 6. τέμνει δὲ, malim τε. — V. 7. οὐκ ἂν Stephanus, cod. οὐκὰν οὖν. — V. 8. ἐλασθείς, haud scio an λιασθεὶς sit praeoptandum. — V. 10. μόνος, Stephanus μόνος γ', fort. μοῦνος scribendum.

53. Cod. εἰς τὸ ῥόδον, sed in m. εἰς ῥόδον. — Antea auctore Mehlhornio a priore carminis parte (v. 1—19) separavi posteriorem (v. 30—48), ratus duo eiusdem argumenti poemata ut fit in hac sylloge continuo se excepisse ac postea in unum coaluisse. Ac reapse in codice Palatino, ubi clausulae carminum fere asterisco insigniuntur, comparet ⋇ additus versui 20, sed quod eadem nota etiam ante v. 30 adscripta est, rursus huic indicio auctoritatem videtur derogare. Nunc illam opinionem abieci: tanta enim est similitudo utriusque partis, ut omnia eiusdem poetae esse consentaneum sit: parum autem verisimile eundem versificatorem bis idem plane argumentum tractavisse. Multo gravius hoc est, quod priore quidem parte propositum commode absolvi videtur, non item posteriore: inprimis offendit v. 24 τόδε, cum non praecesserit ῥόδον, sed floris nomen solis compositis vocabulis ῥοδοδάκτυλος, ῥοδοπήχεες, ῥοδόχρους v. 20 seq. sit indicatum. A carminis exordio molestae hae ambages abhorrent, decebat poetam plane carminis consilium profiteri. Sin perpetuum est carmen, desideraveris aegre continuam seriem sensorum et aequabile orationis flumen; nam caesim et intervallis argumentum explicatur. Scilicet carmen non est continuum, sed alternis vicibus cantatur, id quod iam Dacieria perspexit: v. 3 quamvis corrupto ipse poeta id professus erat. Constat carmen, si a prooemio (v. 1—3) discesseris, strophis inaequalibus quattuor, quas intervalla manifesta segregant, fuitque in archetypo singulis strophis asteriscus additus, quam notam duobus locis etiam nunc cod. Pal. servavit.

V. 1. στεφανηφόρου Stephanus, cod. στεφανηφόρον. — V. 2. μέλομαι, cod. supra μέλπομαι. Eadem scripturae varietas deprehenditur in Anacr. fr. 65, quod hic versificator imitatus est: τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν μέλομαι βρύοντα μίτραις πολυανθέμοις ἀείδειν· ὅδε γὰρ θεῶν

. . . .
σὺν δ', ἕταιρ' ἄεξε μέλπων.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις,
πολυανθέων τ' Ἐρώτων
ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν·
γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πεῖραν
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
. . . .
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις
προσάγειν τ' Ἔρωτος ἄνθος.
Τί δὲ φῶ; τί δ' ἂν τὸ τερπνόν
θαλίαις τε κἂν τραπέζαις
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς
δίχα τοῦ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,

δυναστής, ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει, ubi etiam μέλπομαι ἀείδων est traditum. — τέρεινον Salmasius, quam formam τερεινότερος satis tuetur, cod. τερινόν, neque vero τερεινὸν scribendum, nam haec prosodia est paronymorum, ut ἐλεινός, σκοτεινός. Stephanus θερινόν, Barnes θέρειον. Post h. v. alius intercidit, qui haud dubie vocabulo ἀείδειν terminabatur, ut est in Anacr. fr. 65; nam v. 3, quem solent huic adiungere, omnino est separandus. — V. 3. σὺν δ', ἕταιρ', ἄεξε μέλπων scripsi, sive μολπῇ malis, vult poeta sodalem cantus participem esse et hortatur, ut secum rosae laudes versibus celebret, hoc enim est ἀέξειν, quod non sunt assecuti critici, qui hoc verbum tuiti sunt; cod. σὺν εταιρεῖ αὔξει μέλπειν vel μέλπην. Scaliger συνέταιρ', ἄεξε μέλπειν (Heinsius μολπήν), Barnes σύν, ἕταιρ', ἄεξε μολπήν, Arnaldus σὺ δ' ἕτ. ἄ. μέλπειν, tuentes illi quidem v. 2 μέλπομαι, contra Hermann μέλομαι . . . συνέταιρον ὀξὺ μέλπειν, quod secuti sunt Mehlhorn et Rose, nisi quod vitioso numero συνέταιροι vel σὺν ἑταίρῃ scripserunt. — V. 4 cod. τὸ δέ. — V. 5. τὸ χάρμα Stephanus, cod. χαρμα, sed correctio in m. non extat. Valde frequentant hi versificatores articulum, itaque Salmasii correctio χάρημα spernenda. Bothe longe melius βροτοῖσι χάρμα. — V. 6. ἐν ὥραις, Rose ἐνώροις. — V. 7. τ' addidi, vulgo deest. — V. 10. φυτόν τε, conieci τι. — V. 11. ποιοῦντα, cod. supra ×, haud dubie etiam ποιοῦντι (ut vulgo) legebatur. — Post v. 12 deesse versum notavi, possis locum redintegrare adscribens v. 15 προσάγειν ἔρωτος ἄνθος. — V. 13. λαβόντα cod. (qui praeterea θάλπην), vulgo λαβόντι. — V. 14. κούφαις, Mehlhorn κοῦφα. — V. 15. προσάγειν τ' Medenbach, cod. προσάγοντ', unde vulgo προσάγοντ'. Sed vide supra ad v. 12. — V. 16. τί δὲ φῶ; τί δ' ἂν τὸ τερπνόν refinxi ut potui cod. scripturam ὡσσοφῶ τὸ δ' αὐτῶ τερπνόν (in m. ζ× i. e. ζήτει). Alii aliter difficultates expedire conati sunt, Aemil. Portus τῷ σοφῷ (Barnes ὡς σοφῷ, Bothe ἀσόφῳ) τόδ' αὐτὸ τ., Mehlhorn καὶ τῷ σοφῷ τί τερπνόν, Hermann σκύφῳ ἔστι δ' αὖτε τ. — V. 17. κἂν scripsi, legebatur καί, Rose novum exorsus enuntiatum τί κἂν scripsit. — V. 18. θ', cod. ut solet τ'. — V. 19. δίχα τοῦ ῥόδου Mehlhorn, cod. τί δὲ δίχα τοῦ ῥ., Stephanus audacter novavit τί δ' ἄνευ ῥόδου. Mihi videtur versus interceptus esse: τί δὲ ‿‿‿‿‿, δίχα τ. ῥ. — V. 20—23. Rose non recte censuit post v. 15

ῥοδόχρους δὲ κἀφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται·
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ φύσιν λέγωμεν·
χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης
δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευσε πόντος ἀφρῷ,
πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεύς,
φοβερὰν θέαν Ὀλύμπῳ,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητόν
νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
πολυδαίδαλον λόχευμα· 1072
μακάρων θεῶν δ' ὅμοιον
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαῖος.

54. [50.]

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτήν
τελέων θεὸς κατῆλθεν,
ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
πόθον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον
ἐπὶ κλημάτων ὀπώραις

collocandos. — V. 24. νοσοῦσιν, cod. νουσοισιν ἀρκεῖ, supra οὗ, unde aliis νόσοισιν placuit. — V. 27. δὲ, fort. τὸ legendum. — V. 29. φύσιν, cod. supra φυῆν, i. e. φυήν, quod reprobandum. — V. 32. ἐλόχευσε Rose, legebatur ἐλόχευε. — V. 34. ἔδειξεν ὁ Ζεύς cod. supra, ἐδείκνυεν Ζεύς infra, sed offendit insolens patrii casus usus, videtur poeta ἀνῆκεν scripsisse, Rose ἄϊξεν. — V. 36. ῥόδων Stephanus, cod. ῥόδον. — V. 37. ἤνθισε Stephanus, convenitque cod. ἠνθῆσε, quamquam aptius ἤνθησε, quod haud raro transitivam vim asciscit. — V. 39. ὅμοιον (cod. ὅμοι supra o) iure restituit Rose, sed perperam hunc versum cum prioribus coniunxit. Stephani correctionem ὅμιλος secuti sunt editores. Ὅμοιον etiam patrium casum asciscere testantur Priscianus alii: exempla rara sane, ambigiturque passim vel de scriptura vel de explanatione, cf. Schneider ad Platon. Remp. V 472 D, neque vero haec structurae varietas omnino addubitanda, quam etiam alibi deprehendimus, cf. ἀδελφὸς et ἀντίος, nam παραπλήσιος incertae mihi videtur auctoritatis esse. — V. 41 cod. ἐπιτέξας. — ἀνέθηλεν quod olim restitui Rose in cod. repperit (non ἀνέθηλειν), Stephanus ἀνέτειλεν scripsit. — V. 43. Λυαῖος Rose emendavit, cod. Λυαίω, supra ου.

54. Cod. in m. addit ἄλλο. — V. 1. 2 interpunctionem correxi, legebatur ἀτειρῆ νέον, ἐν π. — Cod. νέον, supra νέων. — V. 6. πόθον, Stephanus πότον, sed etiam proximum voc. suspectum, conieci πότον ἄμβροτον. — V. 7 iteratur in cod. — V. 8. ἐπὶ κλημάτων ὀπώραις πεπεδημένον φυλάττων scripsi, legebatur πεπεδημένον ὀπώραις ἐπὶ κλημάτων φυλάττων, unde Barnes πεπεδημένον γ' correxit, idem φυλάτ-

πεπεδημένον φυλάττων,
ἵν', ὅταν τέμωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητόν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

55. [51.]

ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ἄρα τὶς τόρευσε πόντον,
ἄρα τὶς μανεῖσα τέχνα
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ;
ἐπὶ νῶτ' ἔβη θαλάττης;
ἄρα τὶς χάραξε λευκάν
ἁπαλὰν ὕπερθε Κύπριν;
νόος ἐς θεῶν ἀέρθη
μακάρων φύστιος ἀρχάν.
ὅδε νεῖν ἔδειξε γυμνάν,
ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι,
μόνα κύμασιν καλύπτει.
ἀλαλημένη δ' ὑπ' ἀκτᾷ

τειν commendavit. — V. 10. τέμωσι Sephanus, cod. τέμνωσι. — V. 12 cod. in ras. θῖητόν, fuit θηητόν. — V. 14. ἐς ἔτους, cod. ἐσέτους. Mihi scribendum videtur ἐς ἔτος i. e. per annum, usque dum novus adventet. — Welckero hoc carmen antiquum et Anacreonte haud indignum visum est, sed novicium esse apparet, eo tantum nomine commendabile, quod translaticiae ineptiae et puerilia verborum pigmenta procul habentur.

55. V. 1 cod. ἄρα τις, sed v. 2 recte ἄρα τὶς. — πόντον cod. corr., infra πόντῳ. — V. 2. μανεῖσα τέχνα, Rose perperam μανεὶς ἄτεχνα. — V. 4. ἐπὶ νῶτ' ἔβη θαλάττης scripsi et post v. 3 stigmen locavi, legebatur ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάττης versusque adhaerebat praegresso, quod cum plane perversum esset, Richter v. 4 subditicium esse suspicatus est, Rose autem clavum clavo trudens v. 4 arcta necessitate cum v. 5. 6 coniungendum esse censuit. Interpretes cum usus pronominis τὶς haud infrequens lateret, poematis sensa non sunt assecuti. Hoc dicit poeta: quicumque pontum in disco caelavit, ipse per maria vectus est, i. e. imitatio ad veritatem proxime accedit. Eadem orationis forma iteratur proximis versibus 5—8, unde plane apparet me iure restituisse verbum necessarium ἔβη sive ἔπλει malis. Iam veteres grammatici adnotant passim τὶς non πυσματικῶς adhiberi, sed ἄρθρου vice (i. e. ὅς vel ὅστις) fungi, dixit de hoc usu post alios O. Schneider ad Callim. I 422, estque inprimis tritum plebeio et novicio sermone, ut tituli Asiae potissimum primoris testantur, velut τὶς ἂν προσάξει vel τὶς ἂν κακὸν προσποιήσει. — V. 5. ἄρα τὶς χάραξε et 6 ἁπαλὰν ὕπερθε vocabulis traiiciendis numero prospexi, legebatur ἄρα τις ὕπερθε . . . ἁπαλὰν χάραξε. Rose scripsit ἄρα τίς δ' vel τίς θ'. — V. 7. νόος, Barnes et Bothe νόον, qua correctione facile caremus: hoc dicit poeta: qui Venerem caelarit, eius animus in coelum elatus est ibique vidit principium generis deorum. — θεῶν haud cunctanter correxi cod. scripturam θεούς. — ἀέρθη cod. infra, ἀερθείς supra. — V. 8. φύστιος Hermann, cod. φύσιος, nisi forte φίτυος praestat, etsi patrium casum voc. φῖτυ credo ἀμάρτυρον esse. Male Rose φύσιν τ' ἐς ἄκραν. — V. 9. ὅδε νεῖν scripsi, legebatur ὁ δέ νιν. Sane plerumque participium subiungitur verbis δεικνύναι, ποιεῖν, ἐργάζεσθαι, sed licuit etiam infinitivo uti, quemadmodum latini dicunt *Herculem conveniri fecit ab Ulixe* alia. Hermann ὅδε μὴν, Rose ὁ δέ νιν δέδειχε. — V. 10. ὅσα Stephanus, cod. χόσα. — δ' cod. supra add. — V. 12. ἀλαλημένη Baxter, cod.

βρύον ὥς, ὕπερθε λευκᾶς
ἁπαλόχροον γαλήνας
δέμας εἰς πλόον φέρουσα, 1073
ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῷρα τέμνει.
μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις
κρίνον ὣς ἴοις ἑλιχθέν
διαφαίνεται γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
δολερὸν Πόθος μετώπῳ
Ἔρος Ἵμερος γελῶντες.
χορὸς ἰχθύων τε κύρτος
ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
Παφίης τὸ σῶμ' ὀπάζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

ἀλαλημένος. sed. in m. ⁒ varietatis indicium, Stephanus ἀλαλημένον. — ὑπ' ἀκτᾷ scripsi, Stephanus ἐπ' ἀκτᾷ, cod. ἐπαυτά. — V. 13 cod. βρ⁒ύον ὡς et in m. ⁒ sed varia scriptura omissa. — λευκᾶς scripsi, cod. λευκάν, Stephanus λευκόν. — V. 14. ἁπαλόχροον χαλήνας correxi cod. lectionem ἁπαλόχρους ⁒ παλάμας, in m. ⁒ γαλήνας. Epitheton hoc Veneri, non maris tranquillitati convenit, itaque ἁπαλόχροον δέμας restitui, quemadmodum in Anacreonteis λιπαρόχροος, ῥοδόχρους leguntur. Praecedunt duo epitheta, subsequuntur duo nomina, quod latini poetae frequentant, raro admittunt graeci. Mehlhorn ἁπαλοχρόοις παλάμαις, Rose ἀλαλημέναις. δ' ἐπ' αὐτὰ . . ἁπαλόχροις παλάμαισι. — V. 17 in m. ⁒ additum. — V. 18 cod. pr. δήρης. — V. 19. πρῷρα (*quasi prora*) scripsi, legebatur πρῶτα, Rose νῶτα novavit. — V. 21 cod. ὡς et ελιχθὲν. — V. 23 cod. ex corr. διεφαίνετο inepte. — V. 23. ἀργύρῳ, quod Rose substituit ἀργυροῖ illo non melius est, nescio an ὑ π ο π ο ρ φ ύ ρ ο ι ς corrigendum sit. — ὀχοῦνται Stephanus, cod. ὀρχοῦνται. — V. 24 cod. δελφίσι, vulgo δελφῖσιν non reete. — χορευταῖς, malim χ ο ρ ε υ τ α ί, nam delphinorum choreae iterum v. 27 memorantur. — V. 25 δολερὸν Πόθος μετώπῳ Ἔρος Ἵμερος γελῶντες confidenter correxi traditam scripturam δολερὸν νόον μερόπων κτλ. nam asyndeton trimembrem orationem testificatur, itaque tertium quoque Veneris ministrum Πόθον commemoratum esse certum est. Mendosum esse μερόπων agnoverunt Barnes (δολεροὶ νέον μέτωπον) et I. H. Voss (δολερὸν νόον μετώπῳ). — V. 26. Ἔρος Barnes, cod. ἔρως. — V. 27. τε, Barnes δὲ praetulit. — V. 28. τὸ σῶμ' ὀπάζει probabiliter cod. lectionem τὸ σῶμα παίζει expedivisse mihi videor. Sane παίζειν convenit, quemadmodum est in Titanomachia cyclica ἰχθύες ἐλλοὶ παίζοντες νήχοντο, sed structura παίζειν σῶμα praepostera, oportebat id σῶμα σαίνει dici, cf. Sophocl. fr. 691 χορὸς δὲ μύνδων ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. Itaque Homericum ὀπάζει restitui, qualia adamant isti versificatores. Rose correxit κ υ β ι σ τ ᾷ Παφίης τε (fort. ex cod.) σῶμα παίζει.

56. Additum in m. ἄλλο. Carmen hoc perperam in duas partes discerptum: prior pars v. 1—22 hic legitur, quam continuo excipit c. 58 *ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ*, tum sequitur 59 *ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ*, quocum coaluerunt carminum reliquiae, quas cod. Pal. servavit: et altera quidem pars huius poematis v. 23—36 novissimum obtinet locum, itaque τέλος τῶν Ἀνακρέοντος συμποσιακῶν subscriptum: hos quatuordecim hemiambos a proximis dimetris ionicis segregandos esse manifestum: sed solus Barnes perspexit coniungendos esse cum c. 56, quod commode iam his versibus redintegratur: itaque non iam dubitavi in suum locum resti-

56.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ δραπέτας ὁ χρυσός,
ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
διηνέμοις τε ταρσοῖς, —
ἀεὶ δ̣', ἀεί με φεύγει· —
οὔ μιν διώκω· τίς γάρ
μισοῦν θέλει τι θηρᾶν;
ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθείς
[τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ]
ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
φέρειν ἔδωκα λύπας,
λύρην δ' ἑλῶν ἀείδω
ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
πάλιν δ' ὅταν με θυμός
ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
ἄφνω προσεῖφ' ὁ δραπέτας,
φέρων μέθανδοἴφροντιδῶ́ν,
ἑλών μιν ὡς μεθήμων
λύρης γένωμαι νιγλάρων.
ἄπιστ' ἄπιστε χρυσέ,
μάταν δόλοις με θέλγεις·
χρυσοῦ πλέον τὰ νεῦρα
πόθους κεκλυθι αδεις.
σὺ γὰρ δόλων, σύ τοι φθόνων
ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσιν·
λύρη δ' ἄλυπα παστάδων

tuere, cum antea mihi esset ultimum carmen (61): at non esse integrum poema apparet: simillima autem et maxime gemina utraque pars tam argumento quam sermonis proprietate, ut non sit dubium, quin haec in unum coniungenda sint; librarius, cum posteriorem partem omisisset, cognito errore in calce libri adiecit. — V. 1. *ὁ χρυσός* Barnes, cod. *μ' ὁ χρ.* — V. 2. *φύγῃ με* Stephanus, cod. *φεύγει με.* — *κραιπνοῖς* Stephanus, cod. *κραιπνεῖς*, supra *ω*, nisi forte praestat *κραιπνῶς διηνέμοισι ταρσοῖς.* — V. 5. *οὔ μιν* Stephanus, cod. *οὐ μην.* — V. 6. *μισοῦν* Dacieria, cod. *μισῶν.* — *τι* Stephanus, cod. *το.* — V. 8 cancellis saepsi, Barnes *τῷ δραπέτα* (ita cod.) *τῷ χρυσῷ* scripsit. — V. 11. *ἑλῶν* scripsi, cod. *ἑλὼν*, unde *ἑλὼν* corrigunt. — V. 12 cod. *ἐρωτικᾶς ἀοιδᾶς*, correxit Stephanus. — V. 15 cod. *προσεῖπ' ὁ*, correxit Stephanus, *προσεῖπε δρ.* maluit Mehlhorn. — V. 16 ita cod. mendose, neque margo quidquam suppeditat praeter repetitam notam ×, ut fit per omnia in hoc carmine. Vulgo *μέθαν μοι φροντίδων* ex Dacieriae invento, perperam, aliquanto melius Mehlhorn *λήθαν φέρων μοι φρ.*, sed gravius vitium contraxit locus, conieci *ὑπερφρονεῖν διδάξῃ ἄφνος* (i. e. *ἄφενος*), *μεθέντα φροντίδων· φέρων* (i. e. *ocius*) *προσεῖφ' ὁ δρ.* — V. 17. *μεθήμων* Dacieria, cod. *μεθήμῶν.* — V. 18. *νιγλάρων* scripsi, cod. *λαρον*, unde Stephanus *λαρόν*, Pauw *λαροῦ*, Dacieria *δαρόν.* Spondeus loco paenultimo in hoc poemate non offendit. — V. 20. *μάταν* scripsi, Mehlhorn *μάτην*, cod. *μετ' ἀν.* — *θέλγεις*, cod. supra *ῃς.* Stephanus *ἔστ' ἂν δ. μ. θέλγῃς.* — V. 21. *χρυσοῦ πλέον τὰ νεῦρα* scripsi, cod. *πλέον χρυησου νεῦρα*, Barnes *πλέον τὰ νεῦρα χρυσοῦ*, Mehlhorn *πλέον τι χρυσοῦ νεῦρα*, Rose *πλέον τί σου τ. ν.* — V. 22 cod. *κεκλυ αδεις*, versum intactum reliqui, vulgo *κέκλυθι ἀδαῖς*, Rose *πόθους, κέκλυθι, ἄδει*, quod *ᾔδει* esse voluit. Tentavi *πόθου κύπελλον ἀνδάνει.* — V. 23. *δόλων* et *φθόνων* scripsi, cod. *δόλωι* et *φθόνωι*, Pauw *δόλω . . φθόνω.* — *σύ τοι*, cod. pr. *συ τοὶ.* — V. 25. *λύρη* Rose,

φιλαμάτων τε κεδνῶν
πόθων κύπελλα κιρνᾶ.
. . . .
ὅταν θέλῃς δέ, φεύγεις·
λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδάν
οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
⁒ ξείνοισιν σὲ δ' ἀγχιμου-
σῶν
δόλίοις ἀπίστοις ἀνδάνεις·
ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ
μούσαις φρεσὶν ἀποίκους
ἀχανδέας ὀρίνεις
⁒ αἴγλαν τε λαμπρύνοις. ⁒

57. [52.] 1074

ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν κελαινόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέρουσιν ἄνδρες
μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων·
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες,
μόνον ἄρσενες πατοῦσιν
σταφυλήν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὶν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐκζέοντα Βάκχον·
ὃν ὅταν πίῃ γεραιός,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
πολιὰς τρίχας τινάσσων.
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος . . . . .
. . . . . . ἐλυσθείς

cod. ⁒λύρην, deinde cod. δ' ἄλυπα accentu deleto, vitium haud dubie delitescit, conieci δ' ἄποινα. — V. 27. κιρνᾶ scripsi, nisi doricam formam κιρνῇ praetuleris, cod. κρίνει, supra η. Dacieria κίρνῃ, Rose κίρνη. Deinde versum vel etiam plures intercidisse significavi. Poeta enim πλούτου mobile ingenium reprehendit, suam constantiam laudat. — V. 28 cod. ὅτὰν θελ$^{\varsigma}$ δὲ φεύγῃς. — V. 31—36 adeo situ obruti sunt, ut non liceat medelam adhibere, neque quidquam opis attulerunt criticorum pericula. — V. 32 cod. ἀνδάν$^{\varsigma}$ (i. e. ut videtur ἀνδάνῃς). — V. 35. ἀχανδέας quamquam alias non legitur, alia similia composita, velut εὐχανδής, πολυχανδής, βουχανδής tuentur. — ὀρίνεις, cod. ὁρινεις et supra οι. — Inter v. 35 et 36 insertus est alius αἴγλαντε λαμπρϊῶχαν ⁒: apparet variam scripturam v. 36 esse, quae cum olim in margine legeretur, postea in ordinem verborum recepta est; fortasse ὦχαν non huius est versus, sed 35 ἀχανδέας varietas.

57. Inscriptio in m. addita. — V. 1. κελαινόχρωτα scripsi, cod. μελανόχρωτα (infra χροτα). — V. 2. φέρουσιν Stephanus, cod. φέροντες. — V. 4. Bothe proscripsit. — V. 5. Pauw coniecit σταφυλῆς λ. οἶνον, Bothe σταφυλὴν λ. οἴνου, neutrum tradita scriptura praestantius. — V. 8 cod. ἐπιληνέοισι, corr. Stephanus. — V. 9. ἐρατὸν displicet, fort. ῥυδὸν ἐν πίθοις, Homericis enim verbis valde delectantur versificatores dimetris usi. — V. 10. ἐκζέοντα Faber, cod. ἐσζέοντα. — V. 11. πίῃ, cod. πίνῃ vel πίνῃ, correctionis principem auctorem non repperi. — V. 15 intercepta esse complura manifestum est, cum enuntiatum careat verbo principali, quod detrimentum cum non animadvertissent critici, temere v. 19 tradita verba interpolaverunt. Videtur iactura in hunc fere modum resarcienda:

ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
ὁ δ' ἔρως ἄωρα θέλγων
. . . .
προδότιν γάμων γενέσθαι·
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

58.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
μελέτη δ' ἔπεστι παντί
σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
ἅτε τις κύκνος Καΰστρῳ
ποικίλον πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμῳ σύναυλος ἠχῇ.
σὺ δὲ Μοῦσα συγχόρευε·
ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
κιθάρη δάφνη τρίπους τε.
λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον.
σαόφρων γάρ ἐστι κούρα·

ἐρατὸς νέος (προσέρπει,
καταλαμβάνει τ') ἐλυσθείς.

Novissimo loco Stephanus, ut numerum servaret, *μεθυσθεὶς* substituit. — V. 17 manifesto laborat vitio, ambigo utrum *χλοερῶν* an *ὕπαιθα* sit emendandum; illud, quamvis longius recedat, praeoptaverim. — V. 19 ita plane codex, in m. additum *ἄωρος*: *ἄωρα*, unde suspiceris olim vitiose *ἀώρως* scriptum esse, cui librarius prudenter *ἄωρα* suffecit. Sed hoc quoque enuntiatum non integrum, deest versus, in quo erat verbum, quod desideramus. Barnes audacter haec prioribus subiungens scripsit *ἐς ὕπνον ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει*, quod secuti sunt editores, quos fugit sublata Cupidinis lenocinio incommode post *ὁ δὲ* v. 14 continuo id ipsum v. 21 iterari. -- V. 20. *προδότιν* Stephanus, cod. *προδότην*. — V. 21. *πείθων*, cod. supra *πῖθων*.

58. Titulus in m. additus. — V. 3. *ἔπεστι παντὶ* Stephanus, cod. *ἐπέστω* (corr. ut vid. *στο*) *πάντη*. — V. 4. *λαχόντ' ἄωτον* Stephanus, cod. *λαχων ἀώτον* (ω supra). — V. 8. *Καΰστρῳ* scripsi, legebatur *Καΰστρου*. — V. 9. *ποικίλον*, Stephanus coni. *πολιοῖς*. — V. 10. *ἠχῇ* Rose, cod. *ἠχθη* et supra *ηχη*, ego conieceran *ἀνέμῳ σύναυλος ἠχεῖ*, Stephanus *ἀνέμου σύναυλον ἠχήν*. — V. 14. *λαλέω δ'* Stephanus, cod. *λαλέων*. — V. 15 cod. *ἀνεμόλιον*. — V. 16. *ἐστι κούρα* Stephanus, cod. *ἐστ' ἀκούσας*, sed in m. *εὔτ' ἀκούσης*, in quo aliud quid delitescere videtur; neque vero audiendus Rose scribens *εὖτε κούρα τοῦ μὲν ἐκπέφευγε κέντρα*, tunc omnino *ἐξέφευγε* dici oportebat: praeterea foret enuntiatum anantapodoton, nisi forte v. 20 seq. has vices sustinere largiaris. Offendit quod amplum satis prooemium subsequitur argumentum nimis in arctum contractum, nam constat 8 tantum, illud 15 versibus. Haud dubie poeta fabularem memoriam et planius et plenius exposuerat; post v. 15 videntur plura intercidisse: iam Daphnes amore, quo deus ardebat, memorato fortasse haec fere sequebantur:

τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν,
φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήχθη.
ὁ δὲ Φοῖβος ἦε, Φοῖβος
κρατέειν κόρην νομίζων,
χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.

59.

Ἄγε θυμέ, πῇ μέμηνας
μανίην μανεὶς ἀρίστην;
τὸ βέλος, φέρε, κράτυνον,
σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς·
τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα.
τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ,
τὸν ἀοίδιμον μελιστήν.
φιάλην πρόπινε παισίν,
φιάλην λόγων ἐραννήν.
ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
παραμύθιον λαβόντες,
φλογερὸν φυγόντες ἄστρον
. . . .

σαόφρων γάρ, εὖτε (Γαῖα
ὄπα τῆς κόρης) ἄκουσεν,
φύσεώς τ' ἄμειψε μορφήν,
τὸ μὲν ἐκπέφευγε κτλ.

nam v. 18, quem traieci, commode licet ad alienum auxilium revocare. — V. 17. *τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον*, Stephanum secutus sum, cod. *τὸν μὲν ἐκπέφευγα κεντρ̄*, unde Rose *τοῦ μὲν* et *κέντρα* scribere maluit. — V. 18. *ἄμειψε* Stephanus, cod. *ἄμειψα*. — V. 19. *ἐπήχθη* i. e. *ἐπάγη* scripsi, cod. *ἐπ' ἤχει* i. e. *ἐπηχεῖ* ut Stephanus edidit, Rose *ἐπήνθει*. — 20. *ἦε* Aemil. Portus, cod. *ἠέ*, sed cum nimis langueat hoc potissimum loco, malim *ἦξε*, Medenbach *εἶλε*. — V. 22. Pauw coniecit *χλιαρὸν δ. δὲ φλοιόν*.

59. In codice hic versibus 13 absolvitur carmen praegressum, neque editoribus id offensioni fuit; ego separavi, frustra adversante Rosio. Nam c. 58, quamvis inaequabilitate quadam partium, ut supra monui, laboret, consummatum est: quae deinceps sequuntur ab instituto argumento prorsus sunt aliena: neque enim ad Apollinem et Daphnes fortunam spectant, sed ad puerorum amores. Atque hoc quoque carmen, quod admodum inficeti versificatoris esse apparet, detrimentum cepit: in extrema parte plura interciderunt, nec mirum, cum hoc carmen novissimum locum archetypi olim obtinuerit. — V. 2 cod *μανς*. — V. 3. *κράτυνον* scripsi, legebatur *κρατύνων*, codex utrumque testificatur *κρατύνων*. Rosio videtur idem quod mihi in mentem venisse, sed male scripsit *κρατῦνον*. — V. 6. *ᾧ* Aemil. Portus, cod. *ὡς*. — V. 13. *φυγόντες*, Mehlhorn, ut sensum absolveret, *φύγωμεν* substituit, quod Rose secutus praeterea *οἶστρον* edidit: in eiusmodi rudere coniecturis abstinere satius est.

Editores Anacreonteorum praeterea Theodori Prodromi carmen receperunt (Fischeri ed. LXII), quod Boissonade ab alio quodam conditum putat, cum istius hominis ingenio venustius videatur; non credo, quamquam ille fortasse aliud antiquius carmen imitatus est, neque olim in exordio *θεάων ἄνασσα Κύπρι* fuit scriptum, sed:

Θαλάμων ἄνασσα, Κύπρι.

cf. etiam Hesychii glossam: *θαλάμων ἄνασσα· Ἀφροδίτη*.

60. 1076

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
μέθυσόν με καὶ κάρωσον·
τὸ ποτήριον λέγει μου,
ποδαπόν με δεῖ γενέσθαι.

61.

Τί με φεύγεις τὸν γέροντα;

62.

Δοκέει κλύειν γὰρ ἤδε,
λαλέειν τις εἰ θελήσῃ.

Quae sequuntur reliquiae perditorum carminum, additae sunt ex veteribus scriptoribus.

60. Origenes (Hippolytus) adv. Haeret. p. 107 ed. Miller: *τοῦτο, φησίν, ἐστὶ τὸ ποτήριον τὸ κόνδυ, ἐν ᾧ βασιλεὺς πίνων οἰωνίζεται. τοῦτο, φησί, κεκρυμμένον εὑρέθη ἐν τοῖς καλοῖς τοῦ Βενιαμὶν σπέρμασι. Λέγουσι δ' αὐτὸ καὶ Ἕλληνες, φησίν, οὕτως μαινομένῳ στόματι· φέρε ὕδωρ, φέρε ... γενέσθαι· τοῦτο, φησίν, ἤρκει μόνον νοηθὲν ἀνθρώποις, τὸ τοῦ Ἀνακρέοντος ποτήριον ἀλάλως λαλοῦν μυστήριον ἄρρητον. Ἄλαλοι γάρ, φησί, τὸ Ἀνακρέοντος φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ φησὶν Ἀνακρέων λαλεῖ ἀλάλῳ φθέγματι, ποδαπὸν αὐτὸν δεῖ γενέσθαι, τουτέστι πνευματικόν, οὐ σαρκικόν, ἐὰν ἀκούσῃ τὸ κεκρυμμένον μυστήριον ἐν σιωπῇ.* ubi Miller coni. *ἄλαλον γάρ, φησίν, Ἀνακρέων φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ λαλεῖ κτλ.*, idem verba *μαινομένῳ στόματι* male retulit ad ipsum carmen. — V. 1 et 2. Cf. carminis 50 v. 10 et 11.

61. Schol. Cod. Gud. Eurip. Hec. 1141: *ὡς τό· Τί με κτλ.*

62. Gregor. Cor. p. 396: *ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις, οἷον· δοκέει κτλ.* — V. 2. *εἰ θελήσῃ* ed. Gorm., *εἰ θελήσει* cod. Meer. ut vulgo, *ἐθελήσοι* Voss, *θελήσει* Vat.

Quae leguntur apud Schol. Hephaest. p. 172 (coll. Bachm. Anecd. 1077
II 192. Matranga Anecd. Praef. 31 not. Mangelsdorf Anecdot. Chisian. p. 12 seq.)

Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον.
Ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων.
Ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου.
Ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας
ἁγίων περσιδάμου κόσμου ἄϊων.
Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε.
Ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπονος ἥβη.

maximam partem ex christianis carminibus videntur petita esse, quemadmodum ibidem Sancti Sophronii versus legitur:

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

(quem etiam Elias p. 81 una cum aliis eius generis adhibet). Ac *tertium* quidem exemplum est petitum ex Sophronio carm. V 1, *sextum* ex eodem v. 17, *secundum* contra ex Constantino Siculo I 1, *primum* legitur etiam ap. Moschopulum 49 et Eliam p. 81. — V. 5 S *κόσμον*

ἀειών, B κόσμον ἀεὶ ὢν, atque ita cod. August. ap. Herm. Elem.Metr. 488. — Versus qui praeterea legitur apud Matrangam et An. Chis.:

Βλέπε πρὸς (πῶς) κόνις τὰ πάντα.

Ignatii est, vid. Matrang. An. 664. Ibidem duo trimetri leguntur:

Τὰ καθ' ἡμᾶς δακρύων ἄξια πάντες
καθορῶντες δακρύων ῥεύματα χεῖται (l. χεῖτε).

— Christiani hominis stropha est quatuor versuum, quam adscripsit Elias de metris p. 80 (v. 1. 2. 4 extant etiam ap. Keil Anal. gr. p. 13):

Φίλε μὴ λάθοι' ἐμεῖο
ἀρετῆς τρόποισι λάμπων,
ἀγάπης ὅρους φυλάττων,
μοναχῶν ἄριστε Μάρκε.

ex cuculio, quod his versibus subiunctum fuit, fortasse petitus versus, quem praeter Hephaest. schol. idem Elias exhibet:

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας.

— Item duo versus, qui leguntur apud Gramm. Harlei. p. 333 ed. Gaisford. (eosdem ex cod. Bernensi adscripsit Hermann Elem. Metr. 488):

Ὁ νόος θέλει γεραίρειν,
ὁ νόος θέλει καθυμνεῖν.

haud dubie ex christiano carmine petiti sunt.

Denique versus, quos adscripsit Tricha p. 36:

Ἐν ἀφανέσ(σ)ι βελέμνοις
κραδίην μέσην γυναικός.

quorum priorem etiam p. 33 affert, posteriorem repetit p. 51, ubi praeterea tertium hunc addit:

Ἔδραμον δύσοιστον οἶμον.

exordium sunt poematis, quod ipse Tricha condidit, ut recte animadvertit Westphal Metr. II 2, 113. Erat stropha versuum octo, quam cuculium sequebatur duobus trimetris constans.

XXI.

APPENDIX ANACREONTEORUM.

Appendice hac continentur praeter adespoton poema (*εἰς τὰ βρουμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ*) *Ioannis Gazaei*, *Constantini Siculi*, *Leontis Magistri* et *Georgii Grammatici* carmina, quae Matranga Anecdotorum volumine, quod Romae (a. 1850) edidit, publici iuris fecit. Leguntur haec carmina pleraque in codice Barberino, ex quo idem ille Matranga Sophronii Anacreontea edidit in Spicilegii Vaticani vol. IV, cui codici praemissus est index carminum (quem Matranga Spic. Vat. IV Praef. p. XXXVI seq. adscripsit), in quo quidem indice multo plura carmina recensentur, quam ipse codex exhibet: quamquam Matrangae diligentiae non nimium tribuendum, qui cum asterisco notaverit carmina perdita, usus est hac nota etiam in adespoto carmine *εἰς τὰ βρουμάλια*, idem tamen dixit Praef. p. XXXVI occupare hanc odam duo codicis folia, et postea edidit in Anecdotis. Usus autem est Matranga in Anecdotis praeter codicem Barberinum etiam cod. Vindobonensi et Laurentiano (vid. Praef. Anecd. p. 25 seqq.), sed parum dilucide de his libris exposuit. — Codicem Barberinum n. 246 saeculi XI vel XII denuo contulit Studemund, itaque licuit multos errores a Matranga commissos, quos vel in epecdosi, vel postea, cum tertiam editionem praepararem, sustuleram, codicis ipsius auctoritate corrigere. Continet autem liber omnia carmina praeter tria Constantini Siculi poemata, quae Matranga vel ex Laurentiano vel ex Vindobonensi libro videtur descripsisse. Codicem Barberinum notavi littera B. De codice Laurentiano (XXXII 52, saec. XIV), quem idem Studemund inspexit, dixi ad Constantini carm. 2 et Georgii carm. 4. De Vindobonensi codice nihil innotuit.

Ioannis Gazaei, qui sexto saeculo adscribitur, supersunt carmina sex, septimum quod recensetur in indice cod. Barb. *τοῦ*

αὐτοῦ τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Διόνυσος τοῦ ἔαρους ἐληλυθότος, desideratur.

Constantini Siculi tria supersunt carmina: et primum quidem atque alterum in indice cod. Barb. recensentur, sed in codice neutrum extat, fuitque secundum iam antea a Cramero in Anecdotis Paris. sed sine poetae nomine editum: tertium autem, quod quidem Constantino Siculo omnino abiudicandum, neque in indice neque in cod. B comparet. Constantinus Siculus ad saeculum nonum vel decimum videtur referendus; extat eius epigramma in Anthol. Pal. XV 13, cui Theophanes nescio qui respondet ib. XV 14: utrumque Constantini Cephalae aetate vel paulo ante vixisse verisimile est.

Leontis Magistri, qui vixit saeculo decimo, carmina super- 1079
sunt quinque, sed index septem recenset, desideratur 1: *ἐπιτύμβιον ἀνακρεόντιον εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν Παλατῖνον*, 2: *τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντιον εἰς τὴν Θεοκτίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ*, denique initium 3 (quod nobis est 1): *τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντιον εἰς τὴν αὐτήν.*

Adespoton carmen *εἰς τὰ βρουμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ*, ubi H. Weil iure *Coluthi* nomen restituit: carmen hoc si conditum est a discipulo Coluthi Lycopolitae, epici poetae, cui Weil probabiliter carmen dicatum esse censet (quamquam Coluthi nomen apud Aegyptios satis frequens), ad primordia saeculi sexti referendum.

Georgii Grammatici, cuius octo supersunt odae, in indice commemorantur carmina 9, sed in codice desunt 1: *ἔρις Ἡλίου καὶ Ἀφροδίτης*, 2: *τί εἴποι ὁ Ἀπόλλων τοῦ Ἔρωτος στέφοντος αὐτοῦ τὰ τόξα ἀπὸ δάφνης καὶ ῥόδου*, porro initium 3 (quod nobis est 1): reliqua carmina in codice eo ordine leguntur, quo nostra editio exhibet, inde a fol. 96 A usque ad 109 B, Matranga enim nescio quam ob causam Epithalamia duo (7 et 8) a reliquis segregavit. In indice autem titulus carm. 2: *Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη κτλ.* librarii negligentia omissus est, nam hoc quoque carmen haud dubie a Georgio conditum est. Aetas hominis incerta, fortasse Ioannis Gazaei si non aequalis, at popularis certe fuit; cf. Stark Gaza p. 645.

Alia praeterea huius generis carmina, quae interierunt, in illo indice recensentur, velut *Arethae* archiepiscopi *εἰς τὰ τοῦ Λέοντος τοῦ βασιλέως βρουμάλια*, porro *Λέοντος ποιητικοῦ καὶ φιλοσόφου ἀνακρεόντιον εἰς τὰ βρουμάλια τοῦ Καίσαρος Βάρδα* (cod. *βαρ* with δ above) et sive eiusdem sive anonymi *ἐγκώμιον Ἡφαίστου* (*Ἡφαιστίωνος*) *στρατηλάτου Ἀλεξάνδρου.*

Maxime vero dolendum quod carmina, quae p. XXVIII A recensentur in pinace, non extant: nam si confidere licet non solum carminum titulis, sed etiam ordini, quo recensentur in indice, non fuerunt diversa ab Anacreonteis, quae vulgo feruntur; cf. etiam Stark Quaest. Anacr. 43 seq. Subieci igitur hunc indicem et in margine addidi numeros carminum, quae in Palatina sylloge extant.

Ἀνακρεόντιον συμποσιακὸν περὶ ὀνείρων.*)

4. 5. εἰς ποτήριον.
6. εἰς ἔρωτα.
7. εἰς ἑαυτόν.
16. εἰς νεώτερον ἄλλος ἄλλον.**)
34. εἰς φιλάργυρον.
37. εἰς γέροντα.
38. εἰς ἑαυτόν.
39. εἰς καλοκέριν.***)
44. εἰς τὸ ἔαρ.
45. εἰς ἑαυτόν.
46. εἰς φιλοπότην.
εἰς νεώτερον.
52. εἰς εὐρώπην. ἄλλοι ἀρχαῖοι.†)

Tituli igitur indicis plane conveniunt cum sylloge Palatina praeter paenultimum cui Stark c. 51 adhibuit, quod inscribitur εἰς ἑαυτόν: ab eo argumento manifesto dissidet εἰς νεώτερον, qui titulus videtur mutilatus, fortasse εἰς νεώτερον (Βάθυλλον) scribendum, nam hoc solo nomine utuntur isti versificatores, ita ut ad c. 17 referendum sit, quod in cod. Pal. perperam diremptum est, prior pars inscribitur ἐρωτικὸν vel ἐρωτικὸν ᾠδάριον, altera

---

*) Cod. ἀνακρεοντ. συμποσιακ (α superscr.). Igitur legendum:

Ἀνακρεόντεια συμποσιακά.
περὶ ὀνείρων.

sive Ἀνακρεοντείων συμποσιακῶν, quo nomine comprehenduntur poemata, quae deinceps recensentur. Περὶ ὀνείρων inscriptio est carminis vel potius duorum carminum 28 et 35 (utrumque inscribitur ὄναρ.).

**) Cod. ἄλλ° ἀλλ. Itaque corrigendum εἰς νεώτερον Βάθυλλον, quemadmodum c. 16 inscribitur. Idem etiam Starkio in mentem venit.

***) εἰς καλοκέριν, c. 39 vulgo εἰς τὸ ἔαρ inscribitur, sed cod. Pal. addit ἤτοι καλοκ. hoc est ut recte animadvertit Rose καλοκέριν sive καλοκαίριον, quemadmodum Byzantini ver appellant.

†) Ita codex eodem versu: deinde in nova pagina ab alia manu index continuatur; quae deinceps recensentur carmina ab hac sylloge aliena sunt, id quod etiam indicis auctor videtur adnotavisse, quem scripsisse credo ἄλλη ἀρχή (non ἄλλοι ἀρχαῖοι).

εἰς τὸν αὐτόν i. e. *εἰς Βάθυλλον*, quod nomen prae se fert c. praecedens 16. Itaque bis tantum, hoc loco et praeterea ab initio (*περὶ ὀνείρων*) ordo syllogae Palatinae neglectus est; nam quod quarto versu indicis legitur *εἰς ἑαυτόν* cum c. 7 componendum esse, non est quod dubites, quamquam *εἰς ἑαυτὸν* etiam c. 12. 19. 33 (et 45, quod item in indice comparet) inscribuntur. Iam cum omnes tituli indicis extent in sylloge Palatina, cumque ordo omnium, si a duobus locis discesseris, plane congruat, consentaneum est carmina indicis Barberini selecta esse ex sylloge Palatina. Neque enim credibile Barberinas eclogas esse postea additamentis auctas et amplificatas, ut Palatinae sylloges minor sit auctoritas: nam eclogae istae neque elegantia praeter cetera commendantur neque aequabilem quandam prae se ferunt mediocritatem, sed lepida inventa inficetis nugis, castigata poemata semibarbaris admixta sunt, ut planissime appareat, utriusque sylloges eandem esse conditionem et originem.

Non recepi in hanc Appendicem carmina Christiana, neque 1080
alia quaedam, quae mera barbarie commendantur, velut quod edidit Matranga An. 675: *Στίχοι τοῦ ΚΑΤΡΑΡΗ εἰς τὸν ἐν φιλοσόφοις φιλόσοφον καὶ ῥητορικώτατον Νεόφυτον . . . ἀνακρεόντειοι.* neque id, quod sequitur: *τοῦ βασιλέως ΚΥΡΟΥ ΜΑΝΟΥΗΛ τοῦ παλαιολόγου στίχοι ἀνακρεόντειοι πρός τινα ἀμαθῆ καὶ πλεῖστα φληναφοῦντα.*

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΓΑΖΗΣ.

1.

Ἐπιβατήριος.

Ὦ φίλοι, ἤτοι κλῆρος ἐμός, χαίρω δὲ καὶ αὐτός
Πιερικὴν πλάστιγγα πολύτροπον ὄμμασι λεύσων·
Μοῦσά με νῦν θώρηξεν ἑκηβόλος, οὐκ ἐπὶ χάρμην,
οὐκ ἐπὶ δυσμενέων νίφα βάρβαρον· ἀλλὰ μενοινήν
ὑμετέρην σκοπὸν οἶδα τανύσκοπον, ἥν ῥα δοκεύων
εἴσομαι αἴκε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ὁ χορὸς τίς ἐστιν οὗτος,
ὁ σοφῆς βρύων μελίσσης;

Ioannis carmen 1 extat apud Matrangam 575. — V. 2. *ἤτοι*, B *ἦτοι*. — V. 3. *ἑκηβόλος* B, non *ἑκήβολα*, ut Matranga. — V. 4. *βάρβαρον*, B *βαρβάρων*. — V. 5. B *τὰ νύσκοπον*. — V. 6. *τύχωμι* B, Matranga *τύχοιμι*. — V. 7. *χορὸς*, B *χωρὸς*.

ἔλαθον πόδες με μᾶλλον
μεμεθυσμένον λαβόντες
Ἑλικῶνος εἰς τὸ μέσσον.
Ὁ δ' ἄναξ λόγων Ἀπόλλων
Ἑλικωνίδες τε Μοῦσαι
τροχαλὸν λαβόντες Ἑρμῆν
κρίσιν εἰσφέρουσι τόλμῃ·
τί πάθω, φίλοι, τί ῥέξω;
Κραδίη, φύγοις τὸ τάρβος,
ἔχε θάρσος εἰσδραμοῦσα·
φιλίης πνέουσι Μούσης,
νοερῶν λόγων κρατοῦσι,
νοεροὺς λόγους κομίζοις.
Ὁ καλὸς γέρων ὁ κύκνος
Ζεφύρου πνέοντος ἔγνω
λιγυρὸν μέλος τι μέλπειν·
ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος,
γλυκερὴν χέων ἐέρσην.
Γέρανοι τρέχουσι πάσης
σπόρον αὔλακος διώκειν·
φιλοτερπέος δὲ Γάζης 1081
σπόρον ἤλυθον λιγαίνειν·
ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος.
Δότε βάρβιτον δονήσω·
ὁ δὲ καλλίμολπος Ὀρφεύς
σὺν ἐμοὶ μέλος λιγαίνοι·
ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος,
γλυκερὴ ῥέουσα Μοῦσα.
Περί με πνέων ὁ Φοῖβος
χέλυν ἤλυθεν τινάσσειν
παλάμῃ σοφῇ μελίζων·
ὁ δὲ δῆμος ἐστὶ Φοῖβος
νοερῆς γέμων μελίσσης.

V. 24. μέλος B, Matranga μέλπος. — τι, B τί, sed v. 25 ἐστιν. — V. 27. πάσης scripsi, B πᾶσαι. — V. 29. φιλοτερπέος B, Matranga φιλοτερπέως. — V. 30. ἤλυθον B, Matranga ἤλυθεν. — V. 32. B βάρβητον. — V. 33. ὁ δὲ B, Matranga ὁ. — V. 38. ἤλυθεν B, Matranga ἤλυθε.

2.

Τοῦ αὐτοῦ

Λόγος εἰς τὸν ὑπερφυέστατον Ζαχαρίαν τὸν Δοῦκα τὸν Ἀσκαλωνίτην· ἔχει δέ τινα καὶ εἰς τὸν μεγαλοπρεπέστατον Ζαχαρίαν τὸν Γαζαῖον παρόντα τῇ ἀκροάσει.

Ὁ λόγος στρατηγικὴν λαβὼν ἐξουσίαν,
θαρρῶν πρόεισι τῷ στρατηγῷ συντρέχων.

Ἀπὸ φοιβάδος μελίσσης
πεφορημένον με, Μοῦσαι,
πολιηόχοισι κώμοις
πολιήοχον δονεῖτε·
Ὁ δὲ νοῦς ὅλος χορεύων
ὁμοτερπέεσσιν αὔραις,
καθαρὸν μέλος τινάσσων
καθαρῷ μέλος κομίζοι.
Ὁ δ' Ἄρης ἄναξ ὁ σῶφρον
δεδιδαγμένος γελάσσαι,
Παφίης χάριν κομίζων,
σὺν ἐμοὶ κρότους βοήσει.
Στρατιῆς, μάκαρ, κρατήσας,
σοφὸν ἱππότην διδάξας,
τὸ δὲ πεζὸν ἡμερώσας,
ἔχε μείζονας θοώκους.
Πόθεν ἦλθε Φοῖβος, ἄνδρες,
κράτος Ἄρεος κεράσσας;
ὁ δὲ Φοῖβος ἄλλος ἐγγύς
πάλιν εἴκελος φαάνθη.

3.

Τοῦ αὐτοῦ

Ἐπιθαλάμιος σχεδιασθεὶς εἰς τὸν θαυμασιώτατον Ἀνατόλιον Φαύστου τὰ πρῶτα φέροντα Γάζης.

Ὁ λόγος ἐρωτικὴν ἐπιγνοὺς παρρησίαν
ἦλθεν χορεύων ὡς δεδοικὼς τοὺς πόθους.

Γλυκερὸς πάρεστι κῶμος 1082
νεολαμπέος γαλήνης,
ὅτι τὴν νέαν Κυθήρην
Φαέθων νέος κομίζει.
Ὅθεν ἡ πόλις τὸ φέγγος
φιλοπαννύχου χορείας
στεφανηφόροισι μέλπει
δύο φωσφόροις μιγεῖσι.
Δότε μοι πόθου κύπελλον
γλυκερῆς βρύον μελίσσης,
ἵνα τὰς φρένας συνάπτων
νεονυμφίον χορεύσω.

Ioannis carmen 2. Extat ap. Matrangam 633. — V. 2. *θαρρῶν*, B *θαρρών*. — V. 8. *ὁμοτερπέεσσιν* scripsi, B *νομοτερπέεσσιν*, cf. carm. 3, 17, sed credo utroque loco *ὁλοτερπὴς* corrigendum i. e. *παντερπής*, nam *φιλοτερπής*, quo vocabulo hic poeta alias utitur, minus aptum. — V. 11. *σῶφρον*, B *σώφρων*. — V. 14. *βοήσει*, fort. *βοῆσαι*. — V. 15. *κρατήσας* Piccolos, B *κροτήσας*. — V. 22. *εἴκελος* B, Matranga *ἴκελος*.

Ioannis carm. 3. Extat ap. Matrangam 634. — V. 2. *δεδοικὼς* Matranga, *δεδοικὸς* B. — *τοὺς πόθους* B, *τοῦ πάθους* Matranga. — V. 4. *νεολαμπέος* B, non *νεολάμπεος*. — V. 8. *φιλοπαννύχου* scripsi, legebatur *φιλοπαννύχους*. — V. 9. *μέλπει* Matranga, B *μέλπε*. — V. 14.

Ὁ δ' ἔρως, ὁ πάντα τίκτων,
φρένας εἰς φρένας συνάπτων,
ὁμοτερπέεσσιν αὔραις
φιλοτησίαν κεράσσοι.
Φιλονύμφιος δὲ Κύπρις
γάμιον φέρουσα φίλτρον,
παρὰ παστάδας γελῶσα
γάμον εὔγαμον λιγαίνοι.
Ἀνατελλέτω τὸ φέγγος
τὸ φερώνυμον τοκῆος·
Φαέθων φάος λοχεύων
νεαρὸν σέλας κομίζοι.

4.

Τοῦ αὐτοῦ

Σχέδιον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ῥόδων μετὰ τὸ εἰπεῖν τοὺς φοιτητάς.

Ζεφύρου πνέοντος αὔραις
Χαρίτων θάλος δοκεύω·
ῥοδέης ἅπαντα χαίτης
Παφίης γέμουσιν ἄλση.
Ὁ δ' ἔρως σοφῷ βελέμνῳ
φύσιν εἰς φύσιν συνάπτει,
ἵνα μὴ χανοῦσα λήθη
γένος ἐκ γένους καλύψῃ.
Φιλοτερπέες δὲ μολπαὶ
Διονυσίαις ἐν ὥραις,
ἔαρος νέον φανέντος,
νοεραῖς πνέουσι Μούσαις.
Χλοερῶν ὕπερθε δένδρων
μέλος ὄρνεον λιγαίνει,
δεδονημένη δὲ πᾶσα
φύσις εἰς ἔαρ χορεύει.
Σοφίης ἄναξ Ἀπόλλων
φαέθων ἔλαμψε φέγγος,
ὑπερήμενος δὲ πώλοις
γλυκερὸν φάος προσαύξει.
Δότε μοι ῥόδον Κυθήρης,
ἀγέλαι σοφῆς μελίττης,
ἵνα Κύπριδος γελώσης
μέλος εἰς ῥόδον τινάξω.

5.

Τοῦ αὐτοῦ

Λόγος, ὃν ἐπεδείξατο ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ῥόδων ἐν τῇ ἑαυτοῦ διατριβῇ.

Ὅτε φωσφόρος παρέρπει
Φαέθων μέσην πορείην,

νεονυμφίον B, non νεονύμφιον. — V. 17. B ὁμοτερπέεσιν. — V. 18. κεράσσοι, A κεράσσῃ, Matranga περάσσοι. — V. 23. τὸ, B τί. Ceterum haec non satis conveniunt cum inscriptione, in qua Faustus pater Anatolii dicitur: fortasse supra Φαῦστον pro Φαύστου corrigendum, ut patri Anatolii, filii Fausti nomen fuerit, qui quidem postea etiam paternum nomen asciverit. — V. 25. λοχεύων B, Matranga λεχεύων. — V. 26. κομίζοι B, Matranga κομίζει.

Ioannis carmen 4. Extat ap. Matrangam 635. — V. 6. ῥοδέης B, Matranga ῥοδαίης. — V. 7. μὴ χανοῦσα, B μηχανοῦσα. — V. 20. B πρὸς αὔξει.

ὑπὸ κριὸν ἅρμα τείνων,
χθόνιαι φλέβες γελῶσιν.
Χθονοφοίτορες δὲ Μοῖραι
κρυφίας γονὰς ἀρούρης
πάλιν εἰς φάος καλοῦσι, 1083
χθόνα ποικίλην τελοῦσαι,
Ἵνα κόσμος ἀμφιθάλλων
ἐρόεις ἀεὶ νεάζῃ,
πολυκαρπίμους δὲ φύτλας
σὺν Ἔρωτι Κύπρις ἕλκῃ.
Φύσι πότνια, χλοάζεις,
νεότητας ἐγχαράττεις,
ἵνα μὴ βίος καθεύδων
βροτέας σκέπῃ γενέθλας.
Τί γὰρ οὐ φέρουσιν Ὧραι
μετὰ χείματος κελεύθους;
τί δὲ μὴ Χάρις φυτεύει
ἔαρος στέφουσα κάλλος;
Τί γὰρ οὐκ ἔαρ κομίζει
βιότου λύον μερίμνας,
ὅτε καὶ ῥόδον λοχεύει
περιπορφύρους κορύμβους;
Ἁπαλόχροος Κυθήρη
ῥοδέας ἔχει παρειάς,
ἐθέλει πνέουσα φύλλων
ῥοδοδάκτυλος καλεῖσθαι.
Ὅτε καὶ νέος χλοάζων
γλυκερώτερος γαλήνης
γυάλους ἕλειπε γαίης
Χαρίτων βρύων Ἄδωνις.
Ὁ δὲ κοῦρος ἐστὶ καρπός,
κρατερὸς βίου προφήτης,
φύσεως ἐὼν λόχευμα,
Ἀφροδίσιον χόρευμα.
Τί με, παῖδες, οὐ φιλεῖτε
τὸν ἀεὶ ζέοντα Μούσαις,
νοερὸν φέροντα Βάκχον
Ἑλικωνίοις κυπέλλοις;
Νέον ἦθος ἐνθαμίζον
κρίσιν οὐκ ἐᾷ κομίζειν·
νεοτησία γὰρ ἥβη
φιλέει μάλιστα παίζειν.
Ὁ σοφὸς χρόνος βαδίζων
ἐς ἐτήτυμον δικάσσει,
ὅτε τὸν τρέφοντα μύθοις
γενέτην ἔχειν διδάξει.
Μετὰ ποιμνίων ὁ ποιμήν,
μεθύων γάλακτι Μούσης,
λιγέως ἄριστα παίζω,
καλύκων χάριν δοκεύων.
Ὁ δὲ Φοῖβος ὀργιάζων
μέλος εὔλυρον θοάζει,
ἐπὶ Κυπρίοις πετήλοις
ἱλαρώτερον μελίζων.

Ioannis carmen 5. Extat apud Matrangam 636. — V. 5. χθονοφοίτορες nolui mutare, dici oportebat χθονοφύτορες, quamquam ne id quidem aptum: rhetori obversatum videtur veteris poetae exemplum, velut[illegible]quod Hesychius exhibet: χθονόπαιδ' Ὥραν· καθ' ὃ ἐκ γῆς αἱ Ὧραι τὰ φυόμενα, ὡς ἡμέρα ἡλίου. καθ' ἱστορίαν. — V. 11. πολυκαρπίμους B, Matranga πολυκαρπίμου. — V. 12. ἕλκῃ Piccolos, cod. ἕλκει. — V. 13. Φύσι, cod. φυς, Matranga φύσιν, Piccolos φύσις ἐξ ὕπνου χλοάζει. — V. 14. νεότητας B, Matranga νεότητος, Piccolos νέα τῆτες ἐγχαράττει vel νεότητος ἔργα πράττει. — B ἐγχαράττης. — V. 16. σκέπῃ, B σκέπη. Non expedio locum. — V. 24. περιπορφύρους κορύμβους, legebatur περιπορφύροις κορύμβοις. — V. 27. ἐθέλει Matranga, B ἐθέλη. — V. 31. γυάλους B, Matranga γυαλοὺς. — V. 32. B ἄδωνις. — V. 43. B ἥβη. — V. 48 non expedio. — V. 51. B λιγαίως.

6.

Τοῦ αὐτοῦ

Τίνας εἴποι λόγους ἡ Ἀφροδίτη ζητοῦσα τὸν Ἄδωνιν· ἀντιφθέγγεται δὲ πρὸς ταύτην ὁ Ζεὺς ἔπος πρὸς ἔπος ἀμειβόμενος.

ΑΦ. Ὁ γέλως ὁ τῆς Κυθήρης
ἀπαθῶς βρύων γαλήνην,
γενέσεις ἀεὶ λοχεύων,
ἄχεσιν λίην κρατεῖται·
τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω; 1084
Φιλίης ἄνασσα πηγῆς,
ζαθέῳ βρέμουσα κέντρῳ,
φιλομείλιχος γελῶσα
Παφίη, γέμω μερίμνης·
τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω;
Ὁ τεὸς σπόρος με τίκτει,
ἵνα φίλτρα πᾶσι μίσγω,
γονίμους σχέσεις λαβοῦσα·
πόθεν οὖν ἔχω τι λύπης;
τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω;
Ζ. Τὸ δίκης σέβας σε βάλλει,
ὃ ποεῖς, μόλις σὺ πάσχεις·
φιλέεις ἅπαντα παίζειν
κραδίαις φλόγας τιθεῖσα·
τὸ δίκης σέβας σε βάλλει.
Φορέεις ἄπιστον ἦθος,
μακάρων νόον πιέζεις,
βροτέας φρένας μαραίνεις,
γενετῆρος οὐδὲ φείδῃ·
τὸ δίκης σέβας σε βάλλει.
Ἔμαθον πυρὸς θυέλλας,
πολύμορφον αἶσχος ἔγνων
χθονίοις γάμοισι χαίρων,
ὁ θεῶν ἄναξ ἐπαίχθην·
τὸ δίκης σέβας σε βάλλει.
ΑΦ. Τί με παιγνίοις ἀτίζεις;
ἐθέλω βλέπειν Ἄδωνιν
ἐρατὸν βρύοντα κάλλος·
λυκάβαντος ἐστὶ κόσμος
γονίμους στέφων ἀρούρας.
Ἄρεως θανὼν ὀδόντι
ὁ νέος νόον χαλέπτει·
ἄγονος φύσις καθεύδει·
ὑπὸ γῆν ἐὼν ὁ κοῦρος
Ἀΐδου δάμαρτα τέρπει.
Καταβήσομαι πρὸς Ἅιδην,
ὅθι Κέρβερος βαΰζων,
ζοφερὸς κύων τυράννου,
ἐμὸν οὐ σθένος φοβήσει,
ἵνα μὴ φίλον κομίσσω.
Ζ. Κατάβηθι, Κύπρι, θᾶττον
σὺν Ἔρωτι, σὺν βελέμνοις
νεκύων κάτω πρὸς αὐλάς,
ἵν' ἀπαλλαγῶ φαρέτρης,
ἐν ὅσῳ πόνοις σχολάζεις.
Τέο μέχρι ταῦτα βάζω,
ἅτε κέρτομος πλανήτης;
τί γαρ ἐν θεοῖσι χάρμα;
τί δὲ λυπρὸν ἐμβατεύει;
ἀπαθὴς Ὄλυμπός ἐστιν.
Ἀπάτας πλέκουσι μῦθοι,
κενεὰ πνέουσι τόλμαι,
τὰ πάθη πνέουσι γαίης
μακάρων ἄνω πρὸς οὖδας·
ἀπαθὴς Ὄλυμπός ἐστιν.

Ioannis carmen 6. Extat apud Matrangam 638. Adieci personarum notas. In inscriptione B ἄδωνιν. — V. 5. B πᾶτερ. — V. 13. σχέσεις B, non σχέσει. — λαβοῦσα, fort. λαβοῦσι. — V. 24. φείδῃ B, non φείδη. — V. 32. B ἄδωνιν. — V. 36. B ὀδόντι. — V. 41. Ἅιδην B, non ᾅδην. — V. 57. τόλμαι, B τόλμαις.

Ὅτ' ἂν ἡδονάς τις εὕρῃ,
μεταβάλλεται πρὸς ἥβην·
ὅτε συνδράμωσι λῦπαι,
θορύβοις κέαρ δονεῖται·
θεὸς οὐ τρόπους ἀμείβει.
Θεότητι συγχορεύει
ἀγαθῶν ἄϋλος ὅρμος,
ὅθι ῥαδίως ἄπαυστος
βιοτὴ μάλιστα θάλλει,
ὅπερ ἡδονὰς καλοῦσιν.
Τί δὲ κωλύει τὸ θάλλειν;
τί δὲ μὴ σύνεστι κάλλος;
ἐς ἀεὶ πέλουσι πάντῃ
ἀγαθὴν ῥέοντες ἀλκήν,
ὅπερ ἡδονὰς καλοῦσιν.
Γάνυμαι τὰ τερπνὰ πάσχων,
ἐσορῶν ἄγαλμα κόσμου
ὑπερουσίῳ φρονήσει,
ὅπερ ἤνυσα ξυνάπτων
νοεροῖς λόγοισι δήσας.
Κρυφίως ὕπερθεν ἄλλου
ἕτερος σθένος φαείνει,
τὸ δὲ δευτέρων προάρχον 1085
καθ' ἑαυτὸ χωρὶς ἔστη
ὑπὸ μείζονος προνοίης.
ΑΦ. Τὸ δὲ νόσφι τοῦτο μῦθος,
ὃ διαίρεσιν δοκεύων
μακάρων ἔνισπε λύπην·
θεομυθίαι φιλοῦσιν
λιγέως ἅπαντα παίζειν.
Ζ. Παφίη, φύλαγμα κόσμου,
τὸ τελεσφόρον κομίζεις,
ἀνὰ νύκτα καὶ καθ' ἦμαρ
διὰ νυμφίων ἐρώτων
γενεὰς τρέφουσα πάσας.
Ἀρότους δίδασκε τίκτειν
— — — — — — —

ΣΤΙΧΟΙ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΙ ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΟΥ, ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΕΝ ΤΗι ΘΑΛΑΣΣΗι.

1.

Ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων
λογικοὶ νέοι μολεῖτε,
ἵνα πενθάδος χορείης
λύραν ὁ ξένος δονήσω.
Βλεφάρων ῥόος χεέσθω
ποταμῶν δίκην τρεχόντων,
ὅτι μου φίλην γενέθλην
κατέπεφνε ῥοῦς θαλάσσης.
Δακρύων ἡμετέρων ἄρχεο
κρήνῃ,

V. 63. συνδράμωσι, B συνδράμουσι, Matranga συνδάμουσι. — V. 67. B ὁρμος. — V. 68. ἄπαυστος, B ἀπαύστως. — V. 69. βιοτή, B βιοτὴ. — V. 70. B καλοῦσι. — V. 76. πάσχων B, πάσχειν Matranga. — V. 82. ἕτερος B, Matranga ἕτερον. — V. 85. B προνοίας (η supra ι).

Constantini carmen 1. Extat apud Matrangam 689. In indice cod. Barber. sic inscribitur: Κωνσταντίνου γραμματικοῦ ἀνακρεόντιον, ὃς μαθημάτων χάριν πατρίδα καταλιπὼν καὶ γονεῖς εἰς τὴν Βύζαντος

ποταμῶν ὑδροφόρων παύσατε ῥεῖθρα.
Γοερούς πέπλους ὑφαίνων,
τίνα δακρύσω πρὸ πάντων,
τίνα δ' ὑστάτως στενάξω,
ἀπορῶ μὰ τὸν γενάρχην.
Πέλαγος κυμοτρόφον τοὺς γενετῆρας
ζοφεροῖς ἐν ῥοθίοις ἀμφικαλύπτει.
Δότε μοι λόγον, τοκῆες,
δότε, ποῦ τανῦν ἀλᾶσθε;
δνοφεροῖς δόμοις θαλάσσης
τάχα κἂν λόγον στερεῖσθε.
Ἑλικωνίδας τρυγῆσαι
ἐθέλων σοφὰς μελίσσας,
πόθεν εὑρέθην τρυγήσας
στυγερὸν μόρον γενέθλης;
Πατρίδα πλουτοδότιν, βάρβαρα ἔθνη,
τοκέων ὀλωλότων, σπεύσατ' ὀλέσσαι.
Ζοφερὸν σάλον κορύσσων
ἁλὸς ἐκ βάθους ἀήτης
ῥόον ὁλκάδος ἐκφέρει
στερεῶν ὑπὲρ κορύμβων.
Γενέθλην ἡμετέρην Τυρσανὸν οἶδμα
ἐπιβρίσαν ζακότοις ἔκλυσε ῥείθροις.

H 1086
. . . .
. . . .
. . . .
Θαμινῶς θάλασσα δ' ὦρτο
ὀρέων δίκην ἀπείρων,
καταποντίσαι μαιμῶσα
ἐϋσελμάτους διήρεις.
Κορυφαὶ τῶν ὀρέων στάξατε πᾶσαι
μετ' ἐμῶν ὀμβροφόρων δάκρυα ὅσσων.
Ἴδε τὸν κλύδωνα, Σῶτερ,
ἴδε τὴν βίαν θαλάσσης·
ὁ πάλαι Πέτρον σαώσας,
ἐβόων, σάωζε πάντας.
Κατέχουσα δ' ἡ τεκοῦσα
μετὰ δακρύων τὰ τέκνα,
γλυκεροὶ κλάδοι, προσηύδα,
φοβερὸς πάρεστι πότμος.
Τάφον ὑγρὸν τίς ἴδεν τέρμα θανόντων;
τάφον ἐς ῥεῦμα τόσον πῶς τε νοήσω;
Λογικοὺς πόνους μελίττης
πόλιν ἐς ξένην ἀμέλγων,
ἐδάην μόρον τεκόντων,
ἐδάην πόνους ὁμαίμων,
Μετ' ἀηδόνος γλυκείας
λιγυρὸν μέλος λιγαίνω,

ἀνῆλθε πόλιν, ψευδῆ δὲ φήμην περὶ τῶν γονέων μαθών, ὡς ναυαγίῳ ἀπώλοντο (cod. ἀπώλοντι) ἐκ Σικελίας ἀπαίροντες, πένθει ἀτλήτῳ βεβολημένος ᾖσε τοιάδε. — V. 15. κυμοτρόφον, cod. κυματοτρόφον. — V. 20. στερεῖσθε, fort. ʼστέρησθε. — V. 22. ἐθέλων Matranga, θέλων cod. — σοφὰς μελίσσας, cod. σοφῆς μελίσσης, Piccolos Ἑλικωνίδος . . τροφὴν (vel τρυφὴν) μελίσσης. Sed fort. scribendum ἤθελον σοφὰς μελίσσας, ὅθεν εὑρέθην. — V. 24. μόρον Piccolos, cod. μόρους. — V. 29. ἐκφέρει corruptum. scripsit fortasse καταρρεῖ sensu transitivo. — V. 31. Τυρσανὸν, sive Τυρσηνὸν malis, cod. τυρσανές. — V. 36. ἐϋσελμάτους, cod. ἐϋσαλμάτους. Post hanc stropham inserui cuculium, quod in codice legitur post proximam stropham ante v. 43 κατέχουσα κτλ., nam sic instituit Constantinus, ut cuculium modo quaternis, modo octonis dimetris subiiceretur. — V. 37. στάξατε scripsi, atque ita Piccolos, cod. στενάξατε. — V. 47. ἴδεν, cod. εἶδε. — V. 48 fortasse τάφον ἐς

ὅτε καὶ πάρεστιν αὕτη
Ἴτυλον γόνον γοῶσα.
Νῦν θαλέθειν (τὸ ἔαρ)
πάντα κελεύει,
ἐμὲ δὲ φλὸξ μεγάλη ἄρτι μα-
ραίνει.
Νόμος ἔνθεος τὰ τέκνα
θεραπευέμεν τοκῆας·
γενέτας δ' ἐμοὺς ἀνάγκη
δακρύοις ἄπαυστα λείβειν.
Τέκνον ἐμὸν γλυκερόν,
παύεο μούσης,
ὅτι τοὺς σοὺς γενέτας ὤλεσεν
ὕδωρ.
Ξένον ἀθρόως γεγῶτα
ξένισον πόλις μεδόντων,
ἵνα τοῖς ξένοις προείπω,
ὅτι καὶ ξένους ξενίζεις.
Ὁ φέρων λόγῳ τὰ πάντα,
ὁ χρόνους βροτοῖς ὁρίζων,
ἀνάπαυσον οὓς στενάζω
μετὰ πνευμάτων δικαίων.
Νιόβης αἰνοτόκου ἄρα τὸ
πένθος
παθέων ἡμετέρων ἀντιφερίζει.
Παρὰ θῖν' ἁλὸς βαδίζειν
πολιῆς τανῦν ἐρῶμαι,
ἀπαρηγόρητα, μῆτερ,
στενάχων σὲ καὶ τοκῆα.
Πλοκάμους ἡμετέρους δέχ-
νυσο, μῆτερ,
ἵνα τούτους κατέχῃς ἀβυσσο-
πόλους.
Ῥόδα μὲν δέμας Κυθήρης
πόρεν ὡς λόγος βροτοῖσι,
τὸ δ' ἐμὸν δέμας τοκεῦσι
κρίνα δακρύων κομίζει.
Σὺ τὰ πάντα συμφερόντως
τελέθεις, ἄναξ ἁπάντων·
διὸ κἂν πόνους ὑπέτλην,
μέλος εὐχάριστον ᾄδω.
Γενέτας ἐν ῥοθίοις θάναι
κελεύσας,
Παραδείσου ναέτας, Δέσποτα,
δεῖξον. 1087
Τοκέων ἀπωρφανίσθην,
κασέων γύμνωσιν ἔσχον·
ὅθεν εἰκότως με, Σῶτερ,
ὑπὸ σαῖς πτέρυξι θάλψον.
Ἐμὲ τὸν μουσοπόλον κλαύ-
σατε, κοῦροι
πινυτοί, Σικελίης πατρίδος
ἔρνη.
Ὕστατον γόον τινάσσω
ἔαρος νέου καθ' ὥρην,
λάλον ὄργανον δ' ὑπάρχει
γοερὸν στόμα στενάζον.
Φαέθον, Θεοῦ τὸ ἔργον,
στυγέω βλέπειν τὸ φῶς σου,
ἔτι μηδόλως νομίζων
γλυκὺ τῷ βίῳ φαείνειν.
Ἀγαρηνῶν νομάδων ἄσπετα
φῦλα,
πατρίδα πλουτοδότιν σπεύσατ'
ὀλέσσαι.
Χλοερὰς βρέχων ἀρούρας
νεφελῶν τόκος κατάρδει,
ἐμὲ δὲ βρέχων ἀπαύστως

ῥεῦμα τοσόνδε πῶς νοήσω; — V. 55. ὅτε, cod. ὅτι. — V. 57. τὸ ἔαρ Matranga addidit. — V. 63. παύεο, cod. παύεε. — V. 65. ἀθρόως haud dubie corruptum. — V. 67. προείπω, cod. προσείπω. — V. 72. πνευμάτων, fortasse νευμάτων. — V. 73. ἆρα, cod. ἄρα. — V. 81. Κυθήρης, cod. Κυθείρης. — V. 86. τελέθεις, videtur τελέεις scribendum. — V. 88. εὐχάριστον Piccolos, cod. ἀχάριστον. — V. 89. θάναι nolui mutare, Piccolos θανεῖν. — V. 97. ὕστατον γόον τινάσσω scripsi, cod. ὑστάτην γόον τινάσσων. — V. 100 de vitio suspectus. — V. 106. πλου-

ῥόος ὀμμάτων μαραίνει.
Σὺν ἐμοὶ κόσμος ὅλος στυ-
γνάσοι ὄντως,
ὅτι κέντρα θανάτου νῦν με
δαμάζει.
Ψεκάσιν νεφῶν ἐρίζει
βλεφάρων ἐμῶν τὸ ῥεῖθρον·
διὸ καὶ χθόνα δροσίζει
μετὰ δενδρέων πετήλων.
Ὡς ματαιότης τὰ πάντα,
ὡς κόνις, θύελλα, τέφρα·
ὁ πόνος πέπεικε γάρ με
πέρα καὶ μέτρου ποδίζειν.
Ὁ πολίτης Ἰθάκης μνήσατο
νόστου,
τάχα δ' ὡς Δημοφόων νόστον
ἀλύξω.

2.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ ᾨΔΑΡΙΟΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ

δι' ἀνακρεοντείου καὶ κουκουλλίου, λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελῳδίας τινός.

Ποταμοῦ μέσον κατεῖδον ποτὲ τὸν γόνον Κυθήρης·

τοδότιν, cod. πλουτοδότην. — V. 111. στυγνάσοι scripsi, cod. στύγνασον, nam imperativus στύγνασον, qui propius abest, vix ferendus. — V. 113. νεφῶν scripsi, cod. λόφων.

Constantini carmen 2. Extat apud Matrangam 693, et iam ante edidit Cramer An. Paris. IV 380 sine poetae nomine. Crameri codicem notavi C, Matrangae M. Matrangae codex videtur Laurentianus esse vel potius apographon cod. Laur., quod est in bibliotheca Panormitana, nam in Addendis Spicilegii Vatic. IV 620 haec scripsit: „ibique oden et titulum (τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Ἀπόλλων κατατρέχων τὴν Δάφναν καὶ ἐμποδισθεὶς εἰς ἄκανθαν ῥόδου) inspexi, quae ipsissima habet Codex Barberinianus. Desunt cetera carmina Georgii in cod. Mediceo, qui tamen binas odas, quae in cod. Barber. desiderantur, prae se fert, quarum hi sunt tituli: τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον ἐρωτικὸν δι' ἀνακρέοντος καὶ κουκουλλίου, λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελῳδοῦ τινός. Initium ποταμοῦ μέσον κατεῖδον. — Τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντειον χωρὶς ἀνακλωμένων πρός τινα ἐρῶντα παρθένον κατὰ ἀλφάβητον. Initium ἄγαμαι μόνον ὁρῶν σε.“ At in codice Laurentiano videtur neutrum carmen nunc legi, nam si Studemundi adnotata recte intellexi, nihil superest nisi titulus prioris carminis in pagina codicis novissima, vide ad Georgii carm. 4. Piccolos in Supplementis Anth. Gr. p. 171 dicit Matrangam hoc carmen ex cod. Laurentiano petivisse et scriptoris nomen indagavisse: at ille in Add. Spic. Vatic. videtur Georgio tribuere utrumque carmen, atque addit hunc Georgium in cod. Laur. *Siculum* dici, quod qua fide dixerit, nescio: fortasse haec duo carmina Constantini nomine insignita in cod. Vindob. leguntur. — In inscriptione δι' ἀνακρεοντείου edidi, δι' ἀνακρέοντος M, δι' ἀνακρεοντείων Piccolos, δι' ὀνακρεόν^{το} cod. Laur. — μελῳδίας scripsi, ut est in ind. Barb., μελῳδιου cod. Laur.,

ἐνενήχετο προπαίζων 1088
μετὰ Νηΐδων χορείης·
Ποταμὸς δὲ χρυσοδίνης
ἐβόα, τί πυρπολεῖς με,
τί με, παιδίον, φλογίζεις;
ἀπ' ἐμῶν ἄπελθε ῥείθρων.
Πλοκάμους χρυσοχύτους
θαῦμα ἰδέσθαι
ὁ γόνος τῆς Παφίης εἶχε καρήνῳ.
Ὃν ἰδὼν ἐγὼ τότ' ἔσχον
ἐπιθυμίαν κρατῆσαι,
κραταιοῖς πέδαις τε δῆσαι,
θαλεροῖς νέοις τε δεῖξαι·
Ὁ δὲ νόσφι τῶν ῥεέθρων
ὑπέφευγε προσγελῶν μοι,
ποτὲ μὲν ποσὶ προβαίνων,
ποτὲ δὲ πτεροῖς ἀλύσκων.
Μικρὸς ἦν, ὑπόπτερός τε,
πολυποίκιλός τε μύθῳ,
πολυδαίδαλος τὸ εἶδος,
πολυήρατος τὸ κάλλος.
Παῖδα ὀϊστοβόλον Ἀφρογενείης,
εὐγενέων λογάδων, φεύγετε, κοῦροι.
Γυμνὸς ἦν ἀνάρβυλός τε,
πυρὶ δ' εἴκελος τὰ πάντα·
ἀπὸ δ' ὀμμάτων βολάων
φλογερὴν ἔπεμπεν αἴγλην·
Ἐρατὴν φέρεν φαρέτρην
πεπυρωμένων βελέμνων,
ἐπίχρυσον εἶχε τόξον
κεχαλασμένων κατ' ὤμων.
Μικρὸν ἔχει τὸ βέλος, μακρὰ δὲ βάλλει,
ὃν δὲ βάλῃ, πυρόεις οἶστρος ἐλαύνει.
Γλυκερὴν ὄπα προῆκεν
διὰ τὸν πόθον λαλῶν μοι,
λιγυρὸν μέλος λυρίζων
καθάπερ Πρόκνη κατ' ἄλσος·
Παλάμην ἄγαν βραχεῖαν
ὑπεμειδία κραδαίνων·
ἐπεδείκνυεν δὲ ταύτην,
προφανῶς τὸ πῦρ ἀφάσσων·
Ἀναγαλλίδας παρῆλθεν,
ἴα καὶ κρόκους παρέπτη·
Ζεφύρου πνοὰς γὰρ εἶχεν 1089
κατοπισθίους λιγείας.
Τὸ βρέφος τῆς Παφίης φεύγετε, κοῦροι.
ἀφανῶς τόξα πόθων ἀγκύλα τείνει.
Καθάπερ ταώς τις ὄρνις
ὁ κατάστερος πτεροῖσιν,

μελῳδοῦ M. In pinace Cod. Barber. inscribitur: τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον ἐρωτικὸν ἀνακρεόντιον (cod. δι ἀνακρ., scr. διὰ ἀνακρεοντείου), ὅπερ ᾖσεν ἐν νεότητι παίζων οὔτι σπουδάζων· ἔλαβε δὲ τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελῳδίας τινὸς ᾀδομένης ἐν γάμῳ. — V. 2. Κυθήρης, M κυθείρης. — V. 3. προπαίζων, M προβαίνων. — V. 4. Νηΐδων M, ut Hermann Epit. Doctr. Metr. 174 ed. sec. coniecit, Νηρηΐδων C. — V. 10. γόνος M, Ἔρως C. — καρήνῳ, M καρήνων. — V. 11. τότ', M ποτ'. — V. 19. μικρὸς, Hermann πικρός. — V. 23. Hermann παῖδα ὀϊστοβόλον φεύγετε, κοῦροι Εὐγενέων λογάδων, Ἀφρογενείης. — V. 25. ἀνάρβυλος, C ἀνάρβιλος. — V. 29. ἐρατὴν φέρεν M, ἐρατὰν φέρων C. — φαρέτρην, M φαρέτραν. — V. 32. ὤμων, M ὤμους. — V. 33. ἔχει, M εἶχε. — βάλλει, M πέμπεν. — V. 36. τὸν πόθον, M τῶν πόθων. — V. 40. ὑπεμειδία M, ἐπεμειδία C. — κραδαίνων, M κερδαίνων. — V. 41. ἐπεδείκνυεν scripsi, C ἐπιδείκνυ, M ὑπεδείκνυε. — V. 42. ἀφάσσων, M ἀφύσσων. — V. 43. ἀναγαλλίδας, C ἀναγγαλίδας. — παρῆλθεν, C παρίπτων. — V. 44. παρέπτη, C παρῆλθεν. — V. 50. κατάστερος, M κατάπτερος. —

ὑπερίπτατο πλανῶν με,
λιβάδων ὕπερθε παίζων·
Ἔκαμον τρέχων, ἐλαύνων·
ἀπεπαυσάμην διώκων·
ὁ δὲ τοῖς ῥόδοις με βάλλων,
ὑπέθελγέ πως πρὸς οἶστρον.
Πόσα ἄνθη ἔδραμον καὶ ῥο-
δεῶνας,
ὀπίσω παιδαρίου πολλὰ διώ-
κων;
Τὸν Ἔρωτα τὸν πλανήτην
τί μάτην, νέοι, ποθεῖτε;
μανίης πέφυκε δῆγμα,
νεότητός ἐστι πῆμα·
Νεότης πέφυκε πᾶσα
ταλακάρδιος θρασεῖα
ἀκατάσχετός τε τόλμα,
ἀτελῶν πόνων ἐρῶσα.
Καλύκων συνῆγεν ἄνθη,
παρέχων ἐμοὶ πονεῖσθαι·
πλατάνοισι γὰρ προβαίνων
στεφάνους πλέκειν με θῆκεν.
Δροσερὰς εἰς λιβάδας πολλὰ
διώξας,
τὸν Ἔρωτα βροχίσαι οὐκ ἐδυ-
νήθην.
Ὑποδὺς δ' ἔνερθε λόχμης
σκιεροῖς ἔπαιζε δένδροις·
πύματον βέλος δὲ πέμψας
βάλεν ἠπάτων τὰ κοῖλα·
Συνομηλίκων χορεία,
συναρήξατε προθύμως·
κατακαίομαι, κλονοῦμαι,
ἀφανῶς τε πυρπολοῦμαι.
Ἀνθοκόμους λιβάδας πεζο-
πορήσας
παῖδα πανοῦργον ἑλεῖν οὐκ
ἐδυνήθην.
Δότε μοι λόγον, τί ῥέξω,
τί πάθω, τί δ' αὖ προ-
σοίσω,
τί δὲ φάρμακόν ποθ' εὕρω
κραδίην ἐμὴν δροσίζον;
Φάρμακον ἐξ Ἑλένης εἴ τις
ἐφεύροι,
ἡμετέραις φιάλαις ἐγκατα-
μῖξαι.
Ἄκος εἰς ἔρωτ' ἀκούω
ἀποδημίαν γενέσθαι·
σὺ μένειν θέλων δὲ μᾶλλον
ἕτερον τρόπον μετέρχου·
Ἀΰπνους ἴαυε νύκτας

V. 53. ἔκαμον M, ἔκαμνον C. — V. 55. με βάλλων ut scripsi M, C ἐμβάλλων. — V. 57. ῥοδεῶνας scripsi, C ῥοδωνιῶνας, M ῥοδωνίας. — V. 58 huius loco M exhibet τὸν ἔρωτα βροχίσαι οὐκ ἠδύνηθεν. vid. v. 72. — V. 59 et 60 om. C. — V. 61. μανίης, M κραδίης, fort. recte. — δῆγμα M, δεῖγμα C. — V. 63. νεότης om. C, fort. μανίη scribendum. — V. 64 om. C. — V. 65. τόμα, M τόλμη. — V. 68. C παρέσχε μοι πογεῖν δὲ. — V. 70. με θῆκεν, M μεθῆκεν, Hermann πλέκων μεθῆκεν. — V. 72. ἐδυνήθην, M ἠδυνήθην, C ἠδυνήθη. — V. 75. πύματον, C πήματον. — δὲ πέμψας M, προπέμψας C. — V. 76. βάλεν M, βάλλεν C. — V. 77. συνομηλίκων, M συνομιλήκων. — V. 79. κλονοῦμαι M, κλονουμένων C. — V. 81. ἀνθοκόμους, M ἀνθεκόμους. — πεζοπορήσας M, πεζοκονήσας C. — V. 82. ἐδυνήθην scripsi, legebatur ἠδυνήθην. — V. 84. προσοίσω Cramer, προσήσω C, προσείπω M, fort. προσάσω. — V. 87 et 88 M collocat post v. 92, recte opinor, nec tamen aequabilitas stropharum hoc modo restituitur, sed videntur praeterea quatuor versus intercepti esse post v. 86, ita ut haec paenultimo stropha duodecim dimetris et cuculio, ultima octo dimetris et cuculio constet atque per totum carmen vicissim strophae dispares adhibitae sint. Hermann inaequalitatem tuetur. — V. 92. μετέρχου, M μετέρχῃ. —

μετ' Ἀχιλλέως ἑταίρων,
σὺν ἀηδόσιν λιγείαις
μελιηδέα προσᾴδων.
Ἐδάην πόθου τὸ φίλτρον,
ὁδὸν οὐδαμῶς δ' ἀπέγνων,
δότε μοι συνοιμοδίτην
τὸν Ἔρωτα συλλαλοῦντα.
Τῆς Παφίης τὸ βρέφος φεύ-
γετε, κοῦροι,
λαμπάδα καιομένην χερσὶ κο-
μίζει.

3.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΙ

χωρὶς ἀνακλωμένων, πρός τινα ἐρῶντα παρθένου, κατὰ ἀλφάβητον.

Ἄγαμαι μόνον ὁρῶν σε
ἀγλαὸν φέρουσαν εἶδος·
Βέλεσιν ἔρωτος, οἴμοι,
κατὰ καρδίας ἐδήχθην.
Γέγονας λίθος μαγνῆτις,
ἀνέρας ἄγουσα πάντας·
Δέομαι, κόρη, καλῶ σε
σὺν ὁλοψύχῳ θελήσει.
Ἐπὶ σοὶ γέγηθα χαίρων,
πανυπερτάτη γυναικῶν.
Ζιζάνια ταῦτα, φίλε,
ὄφιος πονηροτάτου.
Ἧλοι μοι τάδε καρδίας
πεπυρωμένοι δοκοῦσιν.
Θανατηφόρα ποθοῦντι
τὰ λελεγμένα τυγχάνει.
Ἵνα τί λόγους προσάγεις
ἀπᾴδοντας, οἷς προσάγω;
Κεκρατηκυῖα χερός με
μεγάλα παρηγορήσεις.
Λιγυρῶς δ' ἅμα λαχοῦσα,
ὁπόση χάρις, ἔπελθε·
Μία μοι παραμυθία,
φάος ὀμμάτων ἐμῶν τε.
Νενικηκυῖά περ ἄκρως
ἔπεσι, χάρισι, τάξει,
Ξένον οἷον αὐγαζούσας
κόρας ἁπάσας ἐν εἴδει.
Ὁ μὲν οὖν Ἔρως ἀνῆψε,
σὺ δ' ὕδωρ μέσον φλογός που·
Περιεκράτησε φεῦ μου,
φρένας ἐξέκοψε, γυῖα.
Ῥὶς ἅμα γνάθοις γελᾷ σου
ἐπίχαρι τοῖς ὁρῶσι.
Συνεμειδίασε τούτοις
ὀφρύες, μέτωπα, πώγων·
Τὰ ῥοδόχροά τε χείλη,
στόμα λευκότης ἐπανθεῖ.
Ὑπεμειδίασε πάντα
ἀνέρι φίλα λαλοῦντι,
Φρονιμωτάτῳ λογίῳ,
ἀγλαῷ, σοφῷ, μεγίστῳ.·

V. 94. ἑταίρων, M ἑταῖρε. — V. 98. ὁδὸν οὐδαμῶς δ' ἀπέγνων scripsi, legebatur ὁδὸν δ' οὐδαμῶς ἐπέγνων. — V. 99. συνοιμοδίτην M, ut Hermann coniecit, συνομοδίτην C. — V. 102. χερσί, Hermann χειρί.

Constantini carmen 3. Extat apud Matrangam 696, est autem manifesto ab alio quo compositum neque in indice cod. B comparet. Nolui quidquam mutare; est diverbium, nam v. 11—16 virgo loquitur, sed novissima poematis pars, ubi cum alia, tum maxime v. 46 offendunt, plane obfuscata est semibarbari scriptoris infantia.

Χάρισιν ἅμα χορεύων
χρύσεον βλέπω τὸν ὅρμον,
Ψυχαγωγίαν ὀλίγην
ἐπισυνάγων ἐρῶ σῇ.
Ὢι λόγος δίδωσιν ὦτα,
ὁ πόθος δ' ἄλυτος ἔστω.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ 1091

Ἀνακρεόντειον

Εἰς Θεοκτίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ.

1.

— — — — — — — — — — — —

ἀργυρόπεζα Θέτις, χάρμα τεκόντων,
ποῦ κατέδυς λέγε μοι; ναὶ λέγε, τέκνον.
κάλυκας παρθενίδας, καὶ κρίνα θεῖα,
ῥόδα, νάρκισσον ἔχων, πῶς κόνιν ἔσχον;
ἡ πάρος ἀνθοφόρος, σῆψιν ἐφεῦρες,
εἴδεϊ λαμπομένη νύκτα βαρεῖαν.
ἑλκεσίπεπλον ἔχεις παρθένον, Ἅιδη,
ἐρατήν, σεμνοτάτην· παμφάγε, τέρπου.
ὑψίμεδον, κατέχοις νῦν Θεοκτίστην
καλλίχορον σκιόεν θεῖον ἐπ' ἄλσος·
ἀθανάτους στεφάνους ἆθλα παράσχοις,
ὑψιμέλαθρα πόλου, δέσποτα, δείξαις.
φάσμασι μὴ φθονέῃς νυκτεροφοίτοις
θυμὸν ἐμὸν βαλέειν ἡδὺ γελῶσα·
βαλσαμόπνευστον ἔαρ, ναρδοροδόπνουν,
πῶς δυσάπνουν ἐφάνης; εἰπέ, τί τοῦτο;
κινναμόβλαστον ἔχων ὅρπηκα κούρην,

V. 43. Piccolos *χαρίτεσσι συγχορεύων*, et v. 46 *ἐπισυνάγων ἐρώσῃ.*

Leontis carmen 1. Extat apud Matrangam An. 561, qui inscripsit *Λέοντος τοῦ μαγίστρου ἐπιτύμβιον εἰς Θεοκτίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ*, in indice est *τοῦ αὐτοῦ ἀνακρ. εἰς τὴν αὐτήν*, vide supra p. 340. Strophae binorum versuum in codice distinctae sunt. — V. 3. *παρθενίδας*, non opus correctione *παρθενίδος*, cf. Pollux VI 106. — *κρίνα*, B *κρῖνα*. — V. 6. *εἴδεϊ* B, Matranga *εἴδεσι*. — V. 7. *Ἅιδη* B, non *Ἄιδη*. — V. 8. *παμφάγε* Matranga, B *παλφάγε*. — V. 10. *ἐπ'*, malim *ἀν'* vel *ὑπ'*. — V. 11. *ἆθλα*, B *ἄθλα*. — V. 12. *δείξαις*, B *δεῖξαις*. — V. 13. *φθονέῃς* Studemund, B *φθοναίης*. — *νυκτεροφοίτοις* Studemund, B *νυκτεροφύτοις*. — V. 14. *ἡδὺ*, B *ἡδύ*. — V. 15. *ἔαρ*, quod alias quoque legitur, servavi. — V. 16. *δυσάπνουν* scripsi, B *δυσώπνουν*. — *εἰπέ, τί*, B *εἰπετὶ*. — V. 17. *ὅρπηκα* B, Studemund *ὅρπακα*.

σαπροτάτην ὁρόω τήνδε πρὸς οὖδας·
τὰ δίκης παντεφόρου κέντρα με τύπτει,
διόπερ δακρυπόνους νύκτας ὑφέλκω.

2.

Εἰς τὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος.

Ἀπὸ πασσάλου καθεῖλον
λύραν εὐστόχως λαλοῦσαν,
δροσερὰν κόρην νοήσας
ὑπὸ παστάδα γλυκεῖαν.
Ἄμ' ἄρ' οὖν τοὺς στεφάνους
πλέξατε πάντες, 1092
ὀργανόφωνον ἔπος μέλψατε,
κοῦροι.
Βλέπε τοῦ πόθου τὸ κέντρον,
βλέπε τοῦ πόθου τὸ πλῆκ-
τρον·
θέλε τὴν φλόγα δροσίζειν,
δροσερὸν πόθον φλογίζειν.
Δαφνοφόρους θαλάμους καὶ
ῥοδοπλόχμους
ἑλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχνυσο
νύμφην.
Δότε μοι ῥόδον φορῆσαι,
δότε μοι νάβλαν δονῆσαι·
ἄφες ὡς φιλῶ κροτήσω,
ἄφες ὡς θέλω χορεύσω.
Ἱμερόφωνε κόρη, χρύσεον
ἔρνος,
κυμβαλόφωνα μέλη δέχνυσο
ταῦτα.
Μάθε πῶς πόθος ποθεῖται,
μάθε πῶς ἔρως ἐρᾶται·
Χαρίτων χάριν λαβοῦσα
χάριν ἀντίδος μεγίστην.
Ἥλιε, φωτοφόρον σύζυγον
εὗρες,
κρουσίλυρον παρέχω νῦν ὅθεν
ᾆσμα.
Ἐθέλω, θέλω χορεύειν,
ἐθέλω κρότους ἐγείρειν,
γαμικὸν μέλος προσᾴδειν,
ἵνα πᾶς βλέπων συνᾴδῃ.
Εὔχροος ἀγλαΐη, χρώματος
ἄνθος,
ἄνθεϊ μαργαρέῳ σώματος
αἴγλη.
Λογικοῖς μέτροισι μέλψω
σοφίης ἄγαλμα θεῖον·
λογίων σοφῶν γὰρ ἄρτι
Χάριτες πάλιν γελῶσιν.

V. 18. B ὁρόω et προσούδας. — V. 20. δακρυπόνους, fort. δακρυρόους.

Leontis carmen 2. Extat ap. Matrangam 561. Inscribitur in B λέοντος μαγίστρου ἀνακρέοντ΄. εἰς τὸν κτλ. — V. 5. ἆμ' ἄρ' οὖν, B ἀμαροῦν — V. 7. ῥόδον B, non πόθον, ut olim edidi. cf. 5, 33 seq. — V. 11. 12 repetuntur 8, 5. 6, sed requiritur utroque loco δαφνοφόροις θαλάμοις καὶ ῥοδοπλόχμοις, ut est 5, 37 παστάσιν ἀργυρέαις καὶ ῥοδοπλόχμοις ἑλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχνυσο νύμφην. Ceterum hic B θαλαμους et ἑλκεσίπεπλον. — V. 13 seqq., cf. 5, 9 seqq. — V. 17. χρύσεον, B χρυσέον. — idem v. 20 ἑρᾶται, v. 23 ἦλιε et εὗρες. — V. 24. κρουσίλυρον, B κρουσόλυρον. — ᾆσμα, B ἆσμα. — V. 25. χορεύειν B, χορεύσειν Matr. — V. 27. B προσάδειν et deinde συνάδη. — V. 35.

Ῥοδόεις, ἱμερόεις, λευκοκρινόχρους,
θαλέθων θάμβος ἔχων νυμφίος ἔστιν.
Κεφαλὴν ῥόδοις ἀνάψας
λύραν Ὀρφέως τινάσσω,
στεφάνοις ἄνακτα βάλλων,
ὅτι καλόν ἐστι θαῦμα.
Μειλιχόθυμον ἔαρ, κάλλος ἑῷον,
ξυνοτερπές τι φάος πᾶσι φαάνθης.
Παλάμαις ῥόδον λαβοῦσα
ποτὶ σὰς κόμιζε κοίτας,
ὁ ἔρως ὅπως συνών σοι
νομίμοις πόθοις δαμάσσῃ.
Ξανθόκομος, ῥοδόχρους παῖς ἀνεδείχθης,
τῶν χαριτοβλεφάρων ὡς ὑπερήρθης.
Γλυκερὴν ὅλην χορείην
φιλόμολπον εὗρον ἄρτι·
διὸ καὶ κλάδους γελῶντας
κατέχων, τρίχας τινάσσω.
Ἐρατὴ Πηνελόπη, δώματος ἄστρον,
νεκταρέοισιν ἴοις παστάδα ῥαίνω. 1093
Ὁ ἔρως βέλη τιταίνων,
ὁ πόθος φύσεις συνάπτων,
καλύκων χάριν παρέξει
ῥοδοδακτύλου λοχείας.
Εἴσιθι, βαῖνε, κρότει, χαῖρε χορεία,
χρυσορόφοις θαλάμοις ἀμφιπολοῦσα.
Φλογερὰν ἔχεις φαρέτρην,
φλογέοις τύπηθι κέντροις,
ἵνα σὰς φρένας λιπαίνοις,
ἵνα πᾶν μέλος γλυκαίνοις.
Ἐπέων ἡδυτάτων ἴδμονες ἄνδρες
τὰ ποσίκρουστα μέλη ῥυθμονομεῖτε·
Μακάρων ἄνασσα τέκνον,
Χαρίτων ἔχεις τὸ κάλλος·
εἴ τις οὐκ ἔχει σε θαῦμα,
λιθίνας φρένας κομίζει.
. . . .
. . . .

λευκοκρινόχρους B, λευκοκρίνοχρους M. — V. 37 seq. cf. 5, 28. — V. 38. λύραν correpta ultima usurpavit, ut 5, 4. Constant. 1, 4. — V. 40. ἐστι, B ἔστι. — V. 42. ξυνοτερπές τι, B ξυνοτερπέσι, cf. 4, 55 et 5, 55. — V. 44. ποτὶ σάς, B ποτισας. cf. 5, 46 seq. — V. 45. B συνῶν — V. 46. B δαμασση. — V. 48. ὑπερήρθης B, ὑπερῄρθης M. — V. 49 seq. cf. 5, 21 seq. — γλυκερὴν, λυ B in rasura. — V. 50. εὗρον, B ἕυρον. — V. 54. νεκταρέοισιν ἴοις, B νεκταρέοις ἐνίοις, quod etiam 5, 31 legitur haud dubie corruptum; emendaverunt Piccolos et Studemund. cf. Pindari dithyr. 53, 15 φυτὰ νεκτάρεα. — V. 55 seq. cf. 5, 57 seq. — ἔρως, B ἑρως. — V. 58. λοχείας, C λοχείαις. — V. 59. 60 repetuntur 5, 19. 20. — χρυσορόφοις scripsi, legebatur utroque loco χρυσοφόροις. — V. 61 seq. cf. 5, 51 seqq., sed nihil novavi. — V. 63. B a pr. m. ut videtur φραῖνας. — V. 65. B ἡδυτάτων ἴδμονες. — V. 67 seqq. cf. 5, 61 seq. — V. 70. B λιθῖνας. Deinde cuculium deesse significavi, nisi forte plura praeterea omissa sunt.

3.

Εἰς τὸν αὐτὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος.

Ἀνὰ τὴν πόλιν, πολῖται,
βροτέη χάρις κεχύσθω·
γαμικὸν μέλος δονείσθω,
δροσερὰ κόρη στεφέσθω.
Δαφνοφόρους θαλάμους καὶ ῥοδοπλόχμους
ἑλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχνυσο νύμφην.
Ἐπὶ χρυσόπαστον οἶκον
ζαθέη κόρη βαδίζει,
χαριτοβλέφαρος ἄρτι
θαλερῷ νέῳ πλακεῖσα.
Ἱμερόφωνε κόρη, χρύσεον ἄστρον,
εὐγενόφωνα μέλη δέχνυσο ταῦτα.
Ἴδε πῶς ἅπαντα χαίρει,
καλὸν ὡς ἔαρ δὲ λάμπει
λογάδος γάμῳ φερίστης
μετὰ κυμβάλων προθύμως.
Ἐπέων ἡδυτάτων ἴδμονες ἄνδρες,
τὰ προσίκρουστα μέλη δεῦτε τελεῖτε.
Νομίμως Λέων ποθήσας
ξεναγεῖ γάμῳ πολίτας·
ὅθεν, ὦ φίλοι παρόντες,
παρὰ παστάδα τρυφᾶτε.
Εἴσιθι, χαῖρε, κρότει ξανθόπαις φῦλον,
ἀργυρόπαστα κύκλῳ δώματα βαῖνε.
Ῥοδέην φύσιν συνεύνου
σύ, Λέων, παραγκαλίζει·
τὰ πόθου βέλεμνα τοίνυν 1094
ὑποδύς, τρύγα τὰ μῆλα.
Ἥλιε, φωτοφόρον σύζυγον εὗρες,
ἀστέρας εὐστεφέας παῖδας ἐνέγκοις.
Φέρε λαμπάδας κομίζων
χαρίεν μέλος προσοίσω·
ψόγος οὐδαμῶς γάρ ἐστι
νομίμους γάμους λιγαίνειν.
. . . .
. . . .

4.

Εἰς τὸ λοετρὸν τὸ ἐν τῇ βασιλείῳ αὐλῇ ὑπὸ Λέοντος τοῦ αὐτοκράτορος οἰκοδομηθέν.

Ἀνὰ τὴν πόλιν δονεῖτε
μέλος ὀργάνων τί τοῦτο;

Leontis carmen. 3. Extat apud Matrang. 564. Inscribitur in B ἕτερον ἀνακρεόντιον τοῦ αὐτοῦ μαγίστρου λέοντος εἰς τὸν αὐτὸν γάμον τοῦ αὐτοκρ. Λ., et similiter in Pinace: ἕτερον ἀνακρεόντιον τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον τοῦ αὐτοκρ. Λ. — V. 3. B δονείσθω. — V. 12. εὐγενόφωνα vix integrum, fort. παρθενόφωνα, cf. 2, 18 et 5, 2. — V. 17. B ἴδμονες. — V. 18. B τελεῖται. — V. 20. B γάμῷ. — V. 23. ξανθόπαις φῦλον expedire nequeo, cf. 2, 59. 5, 19 Piccolos ξανθοπεδίλῳ. — V. 26. Λέων B, Matranga Λέον. Deinde fort. παραγκαλίζου legendum. — V. 29. B ἥλιε. — V. 31. λαμπάδας B, λαμπάδος Matranga. — V. 35. Cuculium intercidisse notavi.

Leontis carmen 4. Extat apud Matrangam 565, ubi inscribitur

λεγέτω τις, ὃς διέγνω,
φρασάτω τις, εἴπερ οἶδεν.
Βασιλεὺς Λέων ἐπ' ἔργοις
φρένα Δαιδάλου παρῆλθε.
λιγυρὰν χέλυν τινάξω
παταγοσφύρῳ χορείᾳ.
Γεγανωμένοι πολῖται
περὶ τὴν θέαν μολεῖτε,
λοετρῶν δόμους ὁρᾶτε,
μέλος ὀργάνων κροτεῖτε.
Δόμος ὡς πόλος φαάνθη·
ἀλαβαστροχρυσομόρφους
κυκλικῶς λάϊγγας ὄψει·
μετ' ἀγαλμάτων γὰρ ἄρτι
Ὁ φρεσὶ καὶ σοφίῃ κῦδος ἀφύσσας
ἐσθλοπόνους καμάτους ἐκτολυπεύει.
Ἐπὶ τὰς πύλας δὲ βάντι
πρόδομος μακρός σε κρύψει·
ὅθι δὴ χάρις προλάμπει
γλυφικῆς τέχνης τι θαῦμα.
Ζαθέων ἐκεῖ γερόντων
ἀπίδων θέας θεάσῃ,
ζαμενεῖς κλόνους, σφαγάς τε
πολέμων ἐγερσιθύμων.
Θολοκογχόχρυσον ἔργον
ἐν ὑποστόοις διαύλοις
ἐρατοῖς ἰδών, καλύψεις
φαέων βολὰς σαόζων.
Ὑδάτων θερμοβόλων ῥεῖθρα προχεῖται
καθαρὰ προῖκα· πόλις δεῦρο γενοῦ μοι.
Ἰδίως θέαν Γεούχου
ἐπὶ τὴν πρόκογχον ὄψει,
ῥοδέην φύσιν φοροῦσαν,
ξίφος ἐν χεροῖν κρατοῦσαν.
Καλύκων χάριν προπέμπει
Βασίλισσα κεῖθεν αὖθις,
γλυκερωτάτοις προσώποις 1095
ῥοδέην φυὴν φοροῦσα.
Λόγος οὐ γράφει τὸ κάλλος·
φιλάδελφε, τίς σε γράψας
ἐριθηλὲς ὥσπερ ἔρνος
ἀνέθηκεν εἰσορᾶσθαι;
Μετὰ τὴν θέαν δὲ τήνδε,
ποταμῶν θέας χαράξας
φοβεροστρόφοις προσώποις
μετρικοὺς ἔγραψεν αἴνους.
Δόγματα θειολόγα γράψατε, κοῦροι·
ζαθέων ἐκ στομάτων ὄμβρος ἐπέστη.

in B ἕτερον ἀνακρεόντ' . . τοῦ αυτοῦ μαγίστρου λέοντος εἰς τὸ κτλ. — — V. 2. B τί τούτω. — V. 3. B τίς. — V. 6. B φραῖνα. — V. 8. B κατογοσφύρω χορεῖα. — V. 9. γεγανωμένοι B, γαγαν. Matranga. — V. 10. B μολεῖται et deinceps ὁρᾶται, κροτεῖται. — V. 14. ἀλαβαστροχρυσομόρφους Piccolos, B ἀκροβλαστο. — V. 15. κυκλικῶς obscurum, fort. *γλυφικῶν* scribendum, cf. v. 22. — V. 16 insolens, quod anacreontei versus cum cuculio arcte cohaerent. Ceterum in hoc carmine secunda pariter atque novissima stropha triade constat, reliquae quaternionibus, si nihil est a librariis peccatum. — V. 17. B σοφίῃ et ἀφῦσσαι. — V. 20. πρόδομος B, πρόδρομος Matranga. — V. 21. δή, B δη. — V. 22. τι scripsi, B τὸ. — V. 24. ἀπίδων B, ἀπιδών, quod olim edidi, non convenit, conieci *ἀσπίδων*, ut clypei clarorum virorum imagines exhibentes intelligantur. — θεάσῃ, θεάσῃ B, non θεάσσει ut Matranga dicit. — V. 26. ἐγερσιθύμων B, ἀγερσιθύμων Matr. — V. 28. ὑποστόοις scripsi, legebatur ἀποστόοις. — V. 29. B ἰδῶν. — V. 33. B ἰδίως. — V. 35. B φῦσιν. — V. 42. B φιλαδελφε. — V. 51.

Νεπόδων ἄγρην θεάσῃ
καλάμῳ, βρόχῳ τε, κύρτῳ·
ἐπὶ νῆσον αὖ ἑκάστην
ἐρατὴν τράπεζαν ὄψει.
Ξενοτερπὲς ἄλλο θαῦμα,
ὅτι πηγόρειθρα κάλλη
πολύμορφον εἶδος ἔσχεν
κορικὴν χάριν φοροῦντα.
Ὁ θυρῶν ψόφος δὲ τέχνῃ
πολύμουσον ᾆσμα πέμπει,
τὸ δ' ἔπος λέγει τό, δόξα,
βασιλεῦ ἄναξ, μεδόντων·
Παρὰ Δεσπότου ποσὶν δὲ
χλοεροῖς κλάδοισι νίζει
μελοτραυλόφωνος ὄρνις
λυροκαλλίμολπα τρύζων.
Ψευδαλέων ἐπέων ῥίψατε
λέσχην,
τεχνικῶν νῦν λογίων δράξατο
Λέων.
Ῥόος ὑδάτων ἀπείρων
μέλος ὀργάνων προπέμπει
ἀφανῶς, ἄνευ κρατοῦντος,
βασιλεῖ πλέκων τὸν αἶνον.
Σοφίῃ δράκων ἀνέρπει,
ὁ λέων μέγα βρυχᾶται,
γέρανος δὲ σαπφιρόχρους
ἐπικλαγγάσασα τέρπει.
Ταχύεργος αὖθις ὄρπηξ
φορέει γένη λυρώδη
λιγυρὸν περικροτοῦντα
ἀπὸ χρυσέων πετήλων.
Ὑπὸ τὴν μέσην δὲ λάμπει
ὑδάτων ἐν ὀκτακόγχῳ
πολύθερμον οἶδμα ῥεῦμα,
ἄκος οὐ μικρὸν νοσοῦσιν.
Πῶλος ὁ κυκλοφόρος γῆθ',
ὅτι Λέων
ἄτροπα φωτοφόρων νήματα
δέρκει.
Φοβερόν, φίλοι, θέαμα,
γρυπὸς ἆσθμα νᾶμα βάλλει
πυριλαμπές, ἐκφοβῶν περ
βροτέην φύσιν παρόντων.
Χάριν ἀπλέτου δ' ὑγείας
πολύλουτρον ἔσχε κάλλος,
μερόπων νόσους ἀλεῦον,
δυνάμεις ἐπιβραβεῦον.
Ψεκάδων ἀφ' ὑγροθέρμων
μελέων τόνος παρέλκων
παλίνορσον εὗρε ῥῶσιν
μακρὸν εἰς χρόνον νεάζων.
Μεδέων ῥητορίης ἦλθεν ἐς
ἄκρον·
ἀτέχνων ὠ λογίων φεύγετε
πλάσται.

ἄγρην B, ἄγραν Matranga. — V. 53. B ἑκάστην, sed mox ὄψει. — V. 55 vide ad 2, 42. — V. 57. B πολλύμορφον. — V. 61. B ἔπος λέγει το. — V. 64. B νίζῃ. — V. 75. γέρανος δὲ, B γεράνος δε. — V. 76. ἐπικλαγγάσασα B, non ἐπικλαγκάσασα, ut Matr. — V. 78. γένη λυρώδη B, γένει λυρώδη Matranga. — V. 82. B ὀκτακ. et v. 84 ἄκος, v. 88 ἄσθμα. — V. 83. ῥεῦμα adscriptum fuit ad explanandum οἶδμα, quod interpretamentum aliud germanum vocabulum expulit, fort. θῦον. — V. 87. Legebatur φοβερὸν θέαμα, φίλοι, correxit Studemund. — V. 89. ἐκφοβῶν, requiro ἐκφοβοῦν, nisi structuram κατὰ σύνεσιν statuamus. — V. 93. ἀλεῦον et v. 94 ἐπιβραβεῦον scripsi, B ἀλεύων et ἐπιβραβεύων. — V. 96 seq. vitium contraxerunt, conieci μελέων τόνους περ ἕλκων. — V. 100. φεύγετε, B φεύγεται.

5. 1096

Εἰς τὴν Αὐγούσταν Ἑλένην Κωνσταντίνου τοῦ νέου σύζυγον.

Ἡδύκομον, ῥοδόχρουν, χρύσεον ἄνθος,
παρθενόφωνα μέλη δέχνυσο ταῦτα.
Ἀπ' ἐμῶν δόμων κατέσχον
λύραν εὐστόχως λαλοῦσαν,
δροσερὰν κόρην νοήσας
ὑπὸ παστάδα γλυκεῖαν.
Δαιδαλέους θαλάμους ἠδ' ὑμεναίους
νυμφιδίους ὁρόω καὶ ῥόδα ῥαίνω.
Δότε μοι ῥόδον φορῆσαι,
δότε μοι νάβλαν δονῆσαι,
ἄφες ὡς θέλω χορεύσω,
ἄφες ὡς θέλω κροτήσω.
Ἀμαράντους στεφάνους πλέξατε πάντες,
ὀργανόφωνον ἔπος μέλψατε κοῦροι.
Ἐθέλω, θέλω χορεύειν,
ἐθέλω μέλη λυρίζειν,
γαμικὸν μέλος προσᾴδειν,
ἵνα πᾶς βλέπων συνᾴδῃ.
Εἴσιθι, βαῖνε, κρότει, χαῖρε χορεία,
χρυσορόφοις θαλάμοις ἀμφιπολοῦσα.
Γλυκερὴν ἐφεῦρον ἄρτι
φιλόμολπον ὧδε τάξιν·
διὸ καὶ κλάδους γελῶντας
κατέχων τρίχας τινάσσω.
Ἐπέων ἡδυτάτων ἴδμονες ἄνδρες,
τὰ ποσίκρουστα μέλη ῥυθμονομεῖτε.
Κεφαλὴν ῥόδοις ἀνάψας,
λύραν Ὀρφέως κροτήσας,
στεφάνοις ἄνακτα βάλλω,
ὅτι καλόν ἐστιν ἔρνος.
Νεκταρέοισιν ἴοις στέψατε νύμφην,
ἐρατὴν νῦν Ἑλένην χάρμα τεκόντων.
Βλέπε τοῦ ῥόδου τὸ κέντρον,
βλέπε τοῦ πόθου τὸ πλῆκτρον,
θέλε τὴν φλόγα δροσίζειν,
δροσερὸν πόθον φλογίζειν.
Παστάσιν ἀργυρέαις καὶ ῥοδοπλόχμοις
ἑλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχνυσο νύμφην.
Μάθε πῶς πόθος ποθεῖται,
μάθε πῶς ἔρως ἐρᾶται,
Χαρίτων χάριν λαβοῦσα,
χάριν ἀντίδος γλυκίστην.
Ἥλιε, φωτοφόρον σύζυγον εὗρες,

Leontis carmen 5. Extat ap. Matrangam 568. — B *τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Αὐγούσταν κτλ.* — V. 2. *παρθενόφωνα* B, non *παρθενόφρωνα*, ut Matr. — V. 5. B *δροσερᾶν*. — V. 6. *παστάδα*, B *παστάδας*, cf. 2, 4. — V. 9. B *φωρῆσαι*. — V. 10. *νάβλαν*, B *ναύλαν*. — V. 16. *λυρίζειν* scripsi, B *λυγίζειν*, sed *λ* e corr. — V. 17. *γαμικὸν*, B *γαμικῶν*. — V. 19. B *χορεῖα*. — V. 20. *χρυσορόφοις* scripsi, B *χρυσοφόροις* — V. 21. *ἐφεῦρον* B, non *ἐφευρὼν*, ut Matr. — V. 22. B *ὧδε*. — V. 29. *βάλλω* Piccolos, B *βάλλων*. — V. 31. *νεκταρέοισιν ἴοις*, B *νεκταρέοις ἐνίοις*, vide ad 2, 54. — V. 33. *ῥόδου* B, non *ῥόδον* ut Matr. — V. 37. *ἀργυρέαις*, B *ἀργυραίοις*. — V. 38. *δέχνυσο*, B *δέξεο*. — V. 40. B *ἔρος ἐρᾶ-*

κρουσίλυρον παρέχω νῦν ὅθεν
ᾆσμα.
Ἁπαλὴν κόρην λαβών γε
ποτὶ σὰς κόμιζε κοίτας,
ὁ ἔρως ὅπως συνών σοι
νομίμους πόθους διδάξῃ. 1097
Ἱμερόφωνε κόρη, ποικίλον
ἄνθος,
κυμβαλόφωνα μέλη προσφέρω,
δέχου.
Φλογέην ἔχεις τὴν φύσιν,
φλογέοις τύπηθι φίλτροις,
ἵνα σὰς φρένας γλυκαίνοις,
ἵνα πᾶν μέλος ἰαίνοις.
Ξυνοτερπές τι φάος πᾶσι
φαάνθης,
μειλιχόθυμον ἔαρ, κάλλος
ἑῷον.
Ὁ ἔρως βέλη τιταίνων,
ὁ πόθος φύσεις συνάπτων,
καλύκων χάριν παρέξει
ῥοδοδακτύλου λοχείας.
Ξανθότριχος, ἀνθόπνους
παῖς ἐφαάνθης,
τῶν χαριτοβλεφάρων ὡς ὑπερ-
ήρθης.
Μακάρων τέκνον τοκήων,
Χαρίτων ἔχεις τὸ κάλλος·
ὅστις οὐκ ἔχει σε θαῦμα,
λιθίνας φρένας κομίζει.
Ῥοδόεις, ἱμερόεις, λευκοκρι-
νόχρους
θαλέθων Κωνσταντῖνος νυμ-
φίος λάμπει.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

εἰς τὰ Βρουμάλια Κολούθου τοῦ γραμματικοῦ.

Σοφίης ἔλαμψεν ὥρη, χρόνιοι λόγοι δονοῦνται,

ται. — V. 44. κρουσίλυρον scripsi, B κρουσόλυρον, non χρυσόλυρον, ut Matr. — V. 45. B ἀπαλὴν. — V. 46. B ποτισας. — V. 47. B συνῶν. — V. 48 διδάξῃ Piccolos, B διδάξει. — V. 50 versus clausula numero adversatur, quemadmodum v. 68. — V. 51 nolui tentare, cf. 2, 61. — V. 53. 54 rectius φρένας ἰαίνοις, et μέλος γλυκαίνοις dixeris, sed ἰαίνοις in utroque versu numero adversatur, quamvis longe sit aptius, quam quod 2, 63 legitur λιπαίνοις. Videtur neuter locus integer, poeta scripserat et hic et illic:

ἵνα σὰς φρένας γλυκαίνοις,
ἵνα πᾶν μέλος λιγαίνοις.

Piccolos γλυκαίνῃς et ἰαίνῃς requirit. — V 55. ξυνοτερπές, B ξενοτερπές. — V. 56. μειλιχόθυμον B, μειλίχοθυμον M. — V. 58. φύσεις, B φύσις. — V 61. ἀνθόπνους, B ἀνθώπνους. Versus numeri insolentia offendit. — V. 63. τοκήων Piccolos, B τοκείων. — V. 67. B ἡμερόεις. — V. 68. B νυμφῖος.

Adespoton hoc carmen extat apud Matrangam 571; inscribitur in B εἰς τὰ βρουμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ, unde olim Acolutho attribui, sed verissime monuit H. Weil (Revue critique 1870, p. 401 seq.) carmen non esse Acoluthi, qui dicitur, grammatici, sed in eius honorem a discipulo aliquo compositum, quemadmodum aliud Anacreonteum inscribitur Λέοντος ποιητικοῦ καὶ φιλοσόφου εἰς τὰ βρουμά-

ὅθεν ὡς χρόνος κελεύει
πάλιν ἐν λόγοις χορεύω.
Ἑλικῶνα νῦν ἀμείψας
φαέθων ἄναξ Ἀπόλλων,
Ἑλικῶνα τοῦτον ἔγνω,
σοφίης φάος κομίζων.
Ἐπὶ σοὶ σοφὴ Κυθήρη
μετὰ Παλλάδος χορεύει·
ἔριδος τρόπους πατοῦσαι
φιλίης νόμους κρατοῦσι.
Σοφέ, γραμμάτων ἀνάσσεις,
ἔλαχες λόγων τὰ πρῶτα·
μετὰ γὰρ σὸν οὖν τὸ κάππα
τότε τῶν λόγων τὸ γράμμα.
Χάριτες λόγοις γελῶσιν,
ὅτε γράμμα σὸν προλάμπει.
Φάος ἐκ λόγων προῆλθε 1098
σκοτόεν νέφος καλύπτον,
ὅτε τοῦ σοφοῦ τὸ γράμμα
Χαρίτων χόρους ἐγείρει.
Σοφίης ἄναξ Ἀπόλλων,
καλέειν κύκνον δοκεῖ μοι,
ἵνα τὸν σοφὸν προσείπῃ
λιγυραῖς φάρυγξι κύκνος.
Κρατέων, Ὅμηρε, μύθων,
ἐπέων δὲ Μοῦσα, τέχνῃ
σοφίης ἄνακτα μέλψον,
ὅτι σὸν πέφυκεν ἄνθος.
Στέφανον φέρουσιν ἄνθος,
Χάριτες λόγοις γελῶσιν.
Θρασὺς ὡς νέος προῆλθον,
νόμον Ὀρφέως λιγαίνων,
Φαέθοντι φῶς κομίζων,
ὅτε σοι λόγους κομίζω.
Δότε μοι κρότους τὸ θάρσος,
ἀφόβως θέλω χορεύειν,
ἵνα τὸν λόγων κρατοῦντα
λογικοῖς μέλεσσι μέλψω.
Ὅτε σὸν πάρεστιν ἦμαρ,
λογικαὶ πάρεισι Μοῦσαι·
στέφος ἐκ λόγων κρατοῦσαι
λογικοὺς στέφουσι πάντας.
Λογικὴν πᾶσαν ἔχεις, ἄφθονε, νίκην,
φθονεροὺς ἐξελάσας, εὔστοχα βάλλων.
Δότε μοι, φίλοι, τὸ θάρσος·
ὁ λόγων ἔρως γὰρ ἄρτι

λια τοῦ Καίσαρος Βάρδα. Idem Weil sagaciter perspexit nomen hominis *Κολούθου* esse scribendum, nam v. 15 nomen eius a littera *Κ* inchoari mediamque syllabam *ΛΟ* esse; quapropter etiam nomina *Καλλιόπη* v. 52 et *Κύπρις* v. 70 cum isto componuntur. Denique Weil probabiliter coniecit hunc grammaticum Coluthum non esse alium, quam epicum poetam Lycopolitam (cf. carmen v. 27 seq.), quem constat saeculo VI ineunte Anastasio imperante vixisse, ita ut eidem aetati haec cantilena adscribenda sit. — Offensioni est, quod saepe parum commode aut iusto ordine sententia instituta absolvitur, sed ambigo, utrum librarii socordia has dederit turbas an scriptoris infantia sit culpanda, qui fortasse primum hoc rudimentum artis edidit. Etiam numerorum conformatio insolens, siquidem disparibus intervallis cuculii loco bini dimetri interseruntur, semel vero solomni more trimetri comparent v. 45. 46. — V. 4. *χορεύω,* fort. *χορεύσω.* — V. 15. *κάππα*, nescio an *κόππα* scripserit. — V. 16. *μετὰ τῶν* non ausim tentare, quamquam *ἕπεται* convenientius. — V. 18. *προλάμπει* Matranga, B *προλάμψει*, nolui *προλάμψῃ* scribere. — V. 21. *ὅτε* scripsi, legebatur *ὅτι*. — V. 23. *Ἀπόλλων*, malim *Ἄπολλον*. — V. 26. *φάρυγξι* B, *φάραγξι* Matranga. — V. 28. *τέχνῃ* B, *τέχνη* Matranga. — V. 31. *Στέφανον φέρουσιν ἄνθος*, corrigendum puto *στέφ. φέρουσι Μοῦσαι*, erroris origo manifesta. — V. 34. *νόμον* scripsi, legebatur *νόον*. — V. 36. *σοι*, B *σύ*. — V. 40. *μέλεσσι*, B *μέλεσι* sicut infra v. 61. — V. 41. *σόν*, B *σῶν*. — V. 46. *φθονεροὺς* scripsi, B *φθονεροῦ*,

κραδίην ἐμὴν προσῆγε
σοφίης φίλον γεραίρειν.
Μέλος Ὀρφέως με βάλλει·
τάχα μητέρος τὸ γράμμα,
ἅμα καὶ σοφοῦ λιγαίνων,
λογικὴν λύρην τινάσσει.
Φαέθων ὁδοὺς σελήνης
ποθέει τὰ νῦν ὁδεύειν·
Φαέθοντα γὰρ δοκεύει
σὲ τὸν ἐν λόγοις φανέντα.
Ὁ λέγων ὅτι πρεπόντως
δύναται σοφοῦ τὸ γράμμα
λογικοῖς μέλεσσι μέλψαι,
πέλαγος λόγων περήσει.
Ἀπορῶ μὰ τὴν Ἀθήνην
ἀρετὰς σοφοῦ βοῆσαι.
Ἀπὸ σῶν λόγων προῆλθον,
ἵνα σοὶ τεοὺς προσάξω,
σοφίην ὅλην γεραίρων·
σοφίης μόνος γὰρ ἄρχεις.
Παφίη τὰ νῦν χορεύει,
ὅτι καὶ Κύπρις καλεῖται·
ὁμογράμματος γὰρ οὖσα
λογικῶς τὰ νῦν χορεύει.
Ὅθεν εἰκότως χορεύω
χρέος ἐξ ἔθους κομίζων.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

1.

Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη τῆς Ἀθηνᾶς φυτευσάσης ἐλαίαν, καὶ ἀνελθόντος ῥόδου;

— — — — — — —
— — — — — — —
Ὁ Ἔρως χάριν συνάπτων
πόρε μοι ῥόδον Κυθήρῃ,
ἵνα σὺν πόθοις χορεύω 1099
Ἑλικῶνι, σὺν βελέμνοις.
Φλογερὸν βέλος τινάσσει
τὸ γένος τὸ τῶν Ἐρώτων.
Ἀπ' ἐμῶν ῥόδων προῆλθες,
ἀπ' ἐμοῦ φέρεις τὸ κάλλος,
ἵνα σε πλέον τὸ κέντρον
ῥοδέοις φυτοῖς δαμάσσῃ.
Ἄχρι τὶς μάθῃ, τὸ κρεῖσσον
ἀγνοῶν δοκεῖ κακίζειν·
ὅτε δὲ χρόνῳ νοήσῃ,
τὶ πρὶν οὐ μάθεν στενάζει.

Matranga *φθονερῷ*. — V. 49. *προσῆγε* scripsi, legebatur *προσεῖπε*. — V. 50. *φίλον*, fort. *φάος*. — V. 53. *λιγαίνων* Weil, legebatur *λιγαῖνον*. — V. 60. *δύναται* correxi apertum mendum *δύναμαι*. — V. 69–72. Haec stropha, quae satis intempestive ordinem orationis interrumpit, nam v. 73 et 74 arto vinculo cum v. 65—68 coniuncta sunt, videtur post v. 50 inserenda esse. — V. 73. *χορεύω* scripsi, B *χορεύει* prono errore, siquidem eadem clausula versus praecedentis.

G e o r g i i carmen 1 extat apud Matrangam 638. Legitur in codice Barberino fol. 96a, ac praecedit Ioannis grammatici carmen 6. Initium carminis haud dubie interiit. Hoc quoque poematium cuculii loco exhibet binos dimetros, qui imparibus intervallis inseruntur, bis vero terni dimetri comparent, v. 111 seq. et v. 144 seq. Ego pauca quaedam correxi. — V. 1. *ὁ Ἔρως*, cave *ὁ δ' Ἔρως* corrigas, hic hiatus frequens apud Georgium. — V. 2. *Κυθήρηι* B, *Κυθήρῃ* Matranga. — V. 4. *Ἑλικῶνι*, fort. *Ἑλικῶνα*. — V. 11. *μάθῃ*, B *μάθει*. — V. 13. *νοήσῃ*, B *νοήσει*. — V. 14. *τὶ*, B *τί*. — *στενάζει* Piccolos, B *στενάζειν*. — V. 18.

Τὸ καλὸν φύσει μαθοῦσα,
μάθε καὶ πόθεν τὸ κρεῖσσον.
Τὸ ῥόδον πάλιν προλάμπει
Χάριτας κλάδοις χαράσσον·
ὃ γὰρ ἡ φύσις προσεῦρεν
τὸ ῥόδον μόνον προσεῦρεν.
Γλυκερὸν ῥόδον προῆλθεν,
γλυκερὴν χάριν κομίζει,
κοτίνου δὲ πικρὸν ἄνθος
γλυκεροῖς κλάδοις καλύπτει.
Φύσεως μόνην κρατοῦσαν
Παφίην ἔδειξε πάσης
δροσόεν ῥόδον κρατῆσαν
στιβαρῶν κλάδων ἐλαίης.
Τὸ ῥόδον φυτῶν τὸ κάλλος
παλάμαις τεαῖς λαβοῦσα,
Παφίης μελῶν, Ἀθήνη,
ἐρατοὺς χοροὺς μετέρχου.
Παφίην μόνην Ἀθήνης
κρατέειν ῥόδον διδάσκει.
Δότε μοι ῥόδον φυτεύσω,
ἵνα καὶ ῥόδον προέλθῃ,
ὅτε δὲ τραπῇ πρὸς ἄλλο,
τότε Παλλάς ἐστι κρείσσων.
Τί λέγουσιν Ἀφροδίτην
βυθίοις ἁλὸς γενέσθαι,
ὅτε καὶ πλέον με γαῖα
διὰ τοῦ ῥόδου σεβίζει;
Ἔτι παρθένος καλεῖσθαι
τάχα νῦν θέλεις, Ἀθήνη·
μάθε τοὺς πόθους Κυθήρης
ἵνα καὶ ῥόδου κρατήσῃς.
Ἀρετῆς πόσης μετέσχεν,
ὅτ' ἂν εἰς ῥόδον μετῆλθεν
τὸ φυτὸν τὸ τῆς Κυθήρης
ὅτε τὴν ἄκανθαν εἷλξεν.
Πρόφασις πέλει ποθούντων
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης.
Πάλιν ὁ χρόνος κομίζει
γλυκερὸν φάος χορείης,
λογικοῖς λόγοις κρατοῦντες,
τελετῆς νόμον τεκόντες.
Σταχυηκόμος δὲ γαῖα,
ἅτε Κύπριδος τὸ ἄνθος,
νοτερὴν ἄνοιγε βῶλον,
ῥόδον οὐ στάχυν φέρουσα.
Λιβάνου κλέος Κυθήρη,
Χαρίτων ὅπου τὰ τόξα·
Μαραθὼν ἔρως Ἀθήνης,
σοφίης ὅπου τὰ τόξα·
Ὁ γέρων Ἔρως χορεύει
ῥόδον εἰς χάριν συνάπτων.
Ἐδάης τὰ νῦν, Ἀθήνη.
καλύκων σθένος Κυθήρης,
ῥόδα Κύπριδος χορεύει,
ὅτι Παλλάδος κρατοῦσιν.
Παφίη, χόρευε μούνη,
ὅτι καὶ μόνη διδάχθης
κρατέειν σοφῆς Ἀθήνης
φλογεροῖς ῥόδοις τυπείσης.
Φλογεροῖς ἐμοῖσι κέντροις
βροτέη φύσις κρατεῖται·
μάθε, Παλλάς, ἐξ Ἐρώτων,
ὁπόσον σθένος Κυθήρης.
Ἐδάης ῥόδου τὸ ἄνθος,
μάθε καὶ πόθου τὸ κέντρον.
Πτόλις ἐστὶν Ἀφροδίτης
μεγάλαι σοφῶν Ἀθῆναι,
ὅτι Κύπριδος προσῆλθε
τὸ φυτὸν τὸ τῆς ἐλαίης.

χαράσσον, B χαράσσων. — V. 20. B προς εὗρεν. — V. 37. τραπῇ, B τραπηι. — V. 48. ὅτ' ἂν B, non ὅταν, Piccolos ὁπότ'. — V. 53 seq. haec stropha videtur ex duabus confusa esse. — V. 57. B στάχυηκόμοσσε γαῖα. — V. 59. νοτερὴν scripsi, B νοερὴν. — V. 60. φέρουσα scripsi, nisi forte φέρουσαν praestat, B φερούσῃ. — V. 63. Μαραθὼν, B μαράθων. — V. 83. ὅτι Κύπριδος προσῆλθε, nescio an ὅθι Κύπριδος προῆλθε scribendum sit.

Ὅτε μῆλον ἔσχε Κύπρις,
κλέος ἄφθιτον προσεῦρεν,
πλέον ἄστατον δὲ μᾶλλον
φθόνον ἐκ θεῶν ἁπάντων.
Τὸ ῥόδον πλέος με μήλου
σοφὸν εἰς κλέος κομίζει.
Βελέων Ἔρωτος οἶδεν
τὸ ῥόδον πλέον με τέρπειν,
ὅτι Παλλάδος κρατῆσαν
Παφίῃ κλέος προσάπτει.
Ἄγαμαι φύσιν πετήλων,
κάλυκας πλέον γεραίρω·
διὰ τῶν ῥόδων γὰρ ἄρτι
σοφίης κρατοῦσα λάμπω.
Παλάμαις ῥόδον λαβοῦσα
ποτὶ σὰς κόμιζε ῥῖνας,
ἵνα τὴν χάριν λαβοῦσα
ῥοδόεσσά τις φανείης.
Τὸ φυτὸν τὸ τῆς Ἀθήνης
Παφίης κάλυξ ἐτύχθη,
ἵνα τῶν ὅλων φανείη
νοερῶς μόνη κρατοῦσα.
Φλογερὸς πέφυκεν οἶστρος,
φλογερώτερον δὲ τούτου
καλύκων πέφυκεν ἄνθος
σοφίης ἄνασσα μάρτυς.
Σοφίης ἄνασσαν ἄρτι
τὸ ῥόδον φανὲν διδάσκει,
ὅτι Κύπριδος τὰ πάντα.
Ἔμαθεν τὰ νῦν Ἀθήνη
γλυκεροὺς κλάδους Ἐρώτων,
ἔμαθεν σθένος Κυθήρης,
φρονέει τὰ τῶν Ἐρώτων.
Τρομέεις τὰ νῦν κρατοῦσα
φλογεροῦ ῥόδου τὸ κέντρον·
Παφίης γάρ ἐστι τέκνον,
ὅ σε τοῖς δόλοις δαμάζει.
Πολέμων ἄνασσα Παλλάς,
σθεναρῶν βελῶν κρατοῦσα,
ῥοδέοις ὅπλοις ἐλήφθης,
ἐδάης μάχην Κυθήρης.
Ἐδόκεις κρατεῖν, Ἀθήνη,
ἔλαβες δὲ πεῖραν ἄρτι
καλύκων λαβοῦσα κέντρον·
πάλιν ἂν θέλῃς ἀνάπτω.
Τὸ γένος τὸ τῆς Κυθήρης
μακάρων ὅλων ἀνάσσει.
Βλέπε, Παλλάς, Ἀφροδίτης
τὸ ῥόδον τὸ μικρὸν ἄνθος
κραδίης τεῆς κρατῆσαν
δροσερὸν βέλος κομίζον.
Κραδίην θεῶν ἰαίνει
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης·
λάβε μικρὸν ἄρτι γεῦμα,
ἵνα σὸν κέαρ κρατήσῃ.
Τὸ κράτος τὸ τῆς Ἀθήνης
ὁ κάλυξ ἔδειξεν οὐδέν·
ὅθεν ἀρτίως προλάμπων
Παφίῃ δίδωσι χάρμα.
Ὁ γλυκὺς κάλυξ ἐδείχθη
μεγάλης θεᾶς Ἀθήνης
τελέως φυτοῦ κρατήσας.
Κρατέουσα νῦν Ἀθήνης
Παφίη θέλω κρατῆσαι
Ζυγίης· μόνη γὰρ αὕτη
παλάμας ἐμὰς προφεύγει.
Ῥόδον ἐκ φρενῶν Ἀθήνης 1101
ἐφάνη μόνον κρατῆσαν·

V. 86. B προσεῦρεν. — V. 87. Piccolos κλέους ἀστάτου δὲ μᾶλλον. — V. 100. B ῥίνας. — V. 110. μάρτυς B, non μάρτυρ, ut Matranga. — V. 116. ἔμαθεν B, ἔμαθε Matranga. — V. 119. ῥόδου B, non ῥόδον. — V. 121. ὅ σε B, ὁ δὲ Matranga. — V. 129. Piccolos πάλιν, ἂν θέλῃς, συνάπτω. — V. 131. ἀνάσσει, sed ει m. sec. in ras. B. — V. 139. σὸν B, σοὶ Matranga. — V. 143. Παφίῃ, B Παφίη. — V. 145. θεᾶς, B θεὰς. — V. 148. Παφίη, B Παφίηι. — V. 151. ἐκ Matranga, εὖ Pic-

τάχα που ῥόδον κομίζει
δροσερὰς φρένας φυτοῖσι.
Βραδέως ἔγνως τὸ κρεῖσσον,
βραδέως δὲ γνοῦσα, Παλλάς,
ταχέως δίδου βεβαίαν
κραδίαις τεαῖσι πίστιν.
Πολέμοις κόμιζε μᾶλλον
σάκος ἐκ ῥόδων, Ἀθήνη,
Δαναῶν ὅπως τις εἴποι·
Παφίην ὁρῶμεν ἄλλην.
Φρονέεις πλέον λαλοῦσα
τὸ ῥόδον τὰ νῦν, Ἀθήνη.
Ὁ Ἔρως ὁ τῆς Κυθήρης,
τὸ ῥόδον πάλιν Κυθήρης·
κατέχω δύο κρατοῦντας·
ὁ θέλων μάχην συνάψει.

2.

Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη τῆς Ἀθηνᾶς διὰ ῥόδου πεισθείσης βοηθῆσαι τοῖς Τρωσίν;

Καλύκων χάριν λαβοῦσαν
θεράπαιναν Ἀφροδίτην
ῥοδέην δέδεξο, Παλλάς,
ἵνα γνῷς πόθεν τὸ κρεῖσσον.
Σοφίης Ἔρως ὁ λάτρις,
Χάριτες πάλιν σὺν οἴστρῳ·
ἔχε, Παλλάς, Ἀφροδίτης
γλυκερὴν ὅλην γενέθλην.
Δαναοῖς, θέλεις, ἀμύνω,
Φρυγίοις πάλιν ἀρήγω·
μερόπων τί μοι τὸ φίλτρον
φιλίης τεῆς τυχούσῃ;
Φέρε πάντα τῶν Ἐρώτων·
τί δέ σοι χρέος στενάζειν;
ἐχέτω μάχην τὸ θνητόν,
μακάρων πόθον τὸ φῦλον.
Ἀγαπᾶν θεοῖς προσήκει,
ἀπαθὴς φύσις γὰρ ὤφθη·
τὸ πάθος πρέπει βροτοῖσιν,
χαλεπὴν ἔριν τελέσσαι.
Ποταμῶν θάλασσα πάντων
δέχεται μόνη τὸ ῥεῦμα,
Παφίη δὲ τῶν Ἐρώτων
ἀρετὰς χάριν κομίζει.
Τὸ γένος τὸ τῶν Ἐρώτων
κρατέει δοκοῦν λατρεύειν.
Φρυγίοις ἔλαμψεν ὥρη
ῥοδέης γέμουσα νίκης·
σοφίῃ πόθοις ἐπείσθη
Δαναοὺς μόνους ὀρίνειν.
Μέγα νῦν κλέος προσεῦρον.
ξένα Παλλὰς ἔργα πτήσσει,
ῥοδόεν στέφος κρατοῦσα
Παφίης πόνους γεραίρει.

colos, *εἰς* B. — V. 157. *βεβαίαν*, B *βεβαῖαν*. — V. 160. *σάκος*, B *σᾶκος*. — V. 161. *τις*, B *τὶς*. — V. 168. *συνάψει* B, *συνάψοι* Matranga.

Georgii carmen 2. Extat apud Matrangam 654. Carmen semel disticho distinctum est v. 25. 26, ita enim strophae in codice discriptae sunt, a quo discessit Matranga, qui v. 29. 30 tanquam distichon separavit. — In titulo B *βοηθήσαι*. — V. 1 seq. videtur scribendum *Καλύκων χάριν λαβοῦσα θεράπαιναν Ἀφροδίτης ῥοδέην δέδεξο*. — V. 4. *γνῷς*, B *γνῶς*. — V. 5. *λάτρις*, B *λάτρης*. — V. 9. *Δαναοῖς*, scripsit opinor *Δαναοὺς*. — V. 12. *τυχούσῃ* Piccolos, B *τυχοῦσα*. — V. 16. *πόθον*, B *ποθὸν*, Piccolos *πόθεν*. — *φῦλον* Piccolos, B *φῦλλον*, Matranga *φύλλον*. — V. 17. *ἀγαπᾶν* B, non *ἀγαπᾷν*.

Διός ἐστιν Ἀφροδίτη,
ὁ Ἔρως πάλιν Κυθήρης·
ὁ θέλων Ἔρωτα νικᾶν
Διΐ τὴν μάχην συνάψει.
Ὅπερ οὖν πάρος δοκεύω,
γελόωσα νῦν δοκεύω·
ὅπερ οὐ πόθος προσεῦρεν,
Παφίης ῥόδον προσεῦρεν.

3. 1102

Τί εἴποι ὁ Ἄρης τῆς Ἀφροδίτης τρωθείσης ὑπὸ ἀκάνθης ῥόδου;

Τὸ ῥόδον δύω τιτρώσκει,
σὲ μὲν ἐς δέμας, Κυθήρη,
ἐμέθεν δ' ἔπληξεν ἦτορ,
ὅτι σοι πόνους προπέμπει.
Φέρε τὴν ἄκανθαν ἕλξω
ἀπὸ σῶν μελῶν, Κυθήρη,
ἵνα μὴ πλέον τυπεῖσα
μεταδῷς Ἄρηϊ κέντρον.
Τὸ σὸν ἄνθος, ὦ Κυθήρη,
ἴσον ἐστὶ τῇ μελίσσῃ,
ὅτι καὶ πόνους κομίζει
φέρον ἡδονὴν τὸ κέντρον.
Παφίην ῥόδον τιτρώσκει,
τὸ ῥόδον δὲ νῦν τὸ πλῆττον
ποτέροις πόθοις ἐτρώθη,
ὅτι Κύπριδι προσῆλθεν;
Ῥοδέην ἄκανθαν εἴθε
Κρονίδης Ἄρηα τεῦξεν,
ἵνα σῶν μελῶν μετάσχω
γλυκερῷ βαλών σε κέντρῳ.
Ἐπ' ἐμον δέμας, Κυθήρη,
φέρε σου βάδισμα πέμψον,
ἵνα μὴ πάλιν σε πλήξῃ
χλοεροῦ δένδρου τὸ κέντρον.
Μάθε τοῦ ῥόδου τὸ νύγμα,
μάθε τῶν πόνων τὸ κέντρον,
ἵνα τοῖς πόθοις κρατοῦσα
ὑπὸ τῶν ῥόδων κρατύνῃ.
Χθονίῳ βραχεῖ βελέμνῳ
Παφίην Ἔρως δαμάζει,
γλυκερὸν βέλος φυτεύει
ῥόδον, ὃ κρατεῖ ποθούντων.
Ἀπὸ σῶν αἷμα μελῶν στάξε, Κυθήρη,
γλυκερῶς ἡμετέρων ἔνδοθι κόλπων.
Τί ποθεῖς πόθων κρατοῦσα
τὸν Ἄδωνιν οὐ ποθοῦντα,
τὸν Ἄρην δὲ καὶ ποθοῦντα
στυγέεις, καλὴ Κυθήρη;
Βροτός ἐστιν, ὃν διώκεις,
Παφίη, τὰ νῦν ποθοῦσα·
θεὸς οὖσα δὲ στενάξεις
θεὸν ὄντα με στυγοῦσα.
Ἐθέλω, θέλω δαμῆναι
ῥοδόεντι σῷ βελέμνῳ·
μόνον, ὦ θεῶν κρατοῦσα,
τέλεσον χάριν ποθοῦντι.
Ὁ Ἔρως Ἄρην δαμάζει
παρέχων πόνους Κυθήρῃ.
Χαρίτων χάριν κομίζει
τὸ ῥόδον, τὸ πῦρ, τὸ κέντρον,

V. 37. νικᾶν B, νικᾷν M. — V. 39. δοκεύω, malim δόκευον.

Georgii carmen 3. Extat apud Matrangam 655. — V. 1. δύω B, δύο Matranga — V. 8. B μεταδῶς. — V. 22. πέμψον scripsi, B πέμψω. — V. 34. γλυκερῶς Piccolos, B γλυκεροῖς. — V. 36. B ἄδωνιν. — V. 44. σῷ B, τῷ Matranga. — V. 46. ποθοῦντι scripsi, B ποθοῦντα. — V. 48.

τὸ βέλος τὸ τῶν Ἐρώτων,
ὅ τι καὶ Κύπριν δαμάζει.
Τὸ ῥόδον τάχα προῆλθεν
φέρον ἐκ φθόνου τὸ τύμμα,
ὅτι μῆλον Ἀφροδίτη
ἕτερον φυτὸν γεραίρει.
Ὅτε καὶ Κύπρις δονεῖται,
τότε καὶ ῥόδον ποθεῖται.
Βελέων μάτην ἀνάσσω·
τί δέ μοι χρέος φαρέτρης,
ὅτε τὴν ἐμὴν Κυθήρην
ῥοδόεν βέλος δαμάζει;
Ἔλαβεν Κύπρις τὸ τύμμα
ἐπὶ γῆς, ἐγὼ δὲ κέντρον,
ὅτι τοὺς πόνους Κυθήρης
ἔλαβον, ποθῶν Κυθήρην.
Φαέθων Κύπριν δαμάζει,
λέχος οἶδεν ἐξελέγχειν,
ἔχον ἡλίου τὸ κέντρον
τὸ ῥόδον Κύπριν δαμάζει.
Τὸ ῥόδον Κύπριν δαμάζει,
ὅτι κάλλος εὗρε μεῖζον.
Ὁ Ἔρως σε, Κύπρι, βάλλει,
τὸ ῥόδον δὲ ταῖς ἀκάνθαις,
ἵνα πως λάβωσι πεῖραν 1103
ἀπὸ σοῦ θεῶν ἀνάσσειν.
Κατὰ σοῦ τὰ τόξα τείνει,
νόθον οὐ πέφυκε τέκνον
ἀπὸ τῶν δρυΐ τραφέντων
πάλιν ἢ πέτρᾳ στραφέντων.
Ὁ λέων φέρων τὸ κέντρον
ἴδιον δέμας τιτρώσκει·
Παφίη, ῥόδοισι βάλλεις
γλυκερὸν σέθεν τὸ σῶμα.
Ἰδίοισιν ἀγριοῦται
ὁ λέων τυπεὶς βελέμνοις·
Παφίη δὲ ταῖς ἀκάνθαις
πολὺ μᾶλλον ἠγριώθης.
Γενεὴν τεὴν οἰδάσκεις,
ἵνα τῶν θεῶν κρατήσῃς.
Γλυκερὸν ῥόδου τὸ τύμμα
γλυκεροὺς πόνους προπέμπει,
τὸ δὲ τύμμα σόν, Κυθήρη,
φλογεροὺς πόνους προπέμπει.
Μέγα θαῦμα νῦν δοκεύω,
ὑπὸ τοῦ ῥόδου κρατεῖται
Παφίη, κρατοῦσα πάντων
μερόπων θεῶν τε φύτλης·
Παφίης, Ἔρως, ὁπλίζου
παλάμαις βέλος κομίζων,
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης
ἀθετεῖ τὰ νῦν Κυθήρην.
Βελέων ἄπειρον ὤφθη
τὸ ῥόδον τὸ σόν, Κυθήρη,
τεὸν εἰ μάθῃ δὲ κέντρον,
τρομερὸν νόον κομίσσει.
Ὀλίγον ῥόδον Κυθήρης
ὀλίγους δίδωσι μόχθους,
ὁ δὲ βαιὸς Ἀφροδίτης
μεγάλους Ἔρως προπέμπει.

B *Κυθήρη*. — V. 52. *ὅ τι*, legebatur *ὅτι*. — V. 68. *οἶδεν* B, *εἶδεν* Matranga. — V. 75. *πως*, legebatur *πῶς*. — B *πείραν*. — V. 79. *τραφέντων* B, Matranga *τραπέντων*, nondum tamen locus emendatus, nam neque *πάλιν* quid sibi velit, intelligo, neque *στραφέντων* convenit, cuius loco *κρυβέντων* vel tale quid exspectaveram. Solebant infantes sub arboribus vel rupibus exponere, quo nonnulli grammatici, velut Didymus, referebant illud *ἀπὸ δρυὸς ἠδ' ἀπὸ πέτρης*, vid. Schol. Il. *X* 126: *οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ἐκτιθέμενα βρέφη παρὰ δρυσὶν ἢ πέτραις εὑρίσκοντες ἐνόμιζον ἐκ τούτων γεγενῆσθαι κτλ.* Adde schol. Hesiodi Th. 563: *ὅτι γεννώμενοι ἐρρίπτοντο ὑπὸ ταῖς μελίαις ὅ ἐστι δένδροις*. — V. 83. B *παφίηι*. — V. 89. Pronum est *γενεὴν τεὴν διδάσκεις* corrigere, quod etiam Piccolos proposuit, sed non satis assequor, quid rhetor dicere voluerit.

Τὸ ῥόδον ῥόδον τιτρώσκει·
τί καλὴ πέφυκε τέρψις;
τὸ ῥόδον δὲ ποῖον εἴπω,
ἀπορῶ μὰ τὴν Ἀθήνην.
Ἐδάης πόνων τὸ κέντρον,
μάθε μὴ πόνοις με βάλλειν.
Ὁ Ἔρως δίκαια πράττει,
ὁρόων γὰρ Ἀφροδίτην
νόον ἄστατον λαχοῦσαν,
ῥοδέοις ἔνυξε κέντροις.

4.

Τί εἴποι ὁ Ἀπόλλων κατατρέχων τῆς Δάφνης
καὶ ἐμποδισθεὶς εἰς ἄκανθαν ῥόδου;

Γενεὴν ῥόδων φανεῖσαν
δότε μοι δρέπειν μανέντα·
τί μάτην δὲ τοῦτο πράττω; 1104
ὁ χρόνος φέρει γὰρ ἄλλα.
Κιθάρης μέλος δονήσω
κραδίης πόνους συνᾴδων,
ἐλαφρίζεται γὰρ οἶστρος,
ὅταν ἐκ βάθους ἀνέλθῃ.
Πτερόεις Ἔρως ὑπάρχων
μετέωρον αἶρε Φοῖβον,
ἵνα μὴ τὸ μικρὸν ἄνθος
ἀπὸ σοῦ δρόμου με παύσῃ.
Χθόνα καὶ πόλον τοσοῦτον
Φαέθων ἐγὼ κυκλεύω.
πόθεν οὖν, πόθεν κρατοῦμαι
ἁπαλὴν κόρην πιέζειν;
Λέγε μοι, ῥόδον Κυθήρης,
τί τὸ τραῦμα μου βαθύνεις;
πυρὶ πῦρ τί νῦν προσάπτεις
δροσερῆς Δάφνης στεροῦν με;
Κύκνε, σὺ δραμὼν πτεροῖσι
λέγε τῇ Δάφνῃ τρεχούσῃ,
ἵνα μοι φίλημα πέμψῃ
λεχέων, ἀφ' ὧν στερεῖ με.
Φιλοκερτόμως με παίζειν
ἐνόησα τὴν Κυθήρην.
Ὁ Ἔρως τρέχειν διδάσκει,
σύ, ῥόδον, τρέχοντα παύεις·
γενεὴν μίαν λαχόντες
κατ' ἐμοῦ διχῶς φρονεῖτε.
Σύ, Κύπρις, πόθοις με θέλ-
γεις,
σύ με καὶ ῥόδοις κατέσχες·

Georgii carmen 4. Extat apud Matrangam 659. Hoc carmen legitur etiam in cod. Laurentiano XXXII 52 saec. 14 fol. novissimis 124 et 125, ubi inscribitur *ανακρονια κῶν γραμματικοῦ τίνας ἂν εἴπη λόγους ὁ Ἀπόλλων κτλ.* Igitur in hoc libro (quem littera L notavi) hoc carmen Constantino Siculo tribuitur; congruit quod in fine carminis addit L: *τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον ἐρωτικὸν δι' ἀνακρέον*[το] *καὶ κουκουλλίου λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελωδιου τινός*, hic enim titulus secundi carminis Constantini, vide supra p. 351. Neque tamen hoc carmen *Γενεὴν ῥόδων* Constantini est, a cuius ingenio abhorret; plane enim refert rhetorum nugas, quibus Georgius grammaticus delectatur. In titulo *τῆς Δάφνης* LB, Matranga *τὴν Δάφνην*. — V. 2. *μανέντα*, L *μανέντι*. — V. 8. LB *ὅτ' ἂν*. — V. 12. *παύσῃ* LB, *παύῃ* Matranga. — V. 14. *κυκλεύω*, L *κυκλέω*. — V. 17. *Κυθήρης*, L *Κυθείρης*. — V. 20. *δροσερῆς*, L *τρυφερ*[σ]. — *στεροῦν με*, L ut videtur *στεροῦμεν*. — V. 23. *πέμψῃ*, LB *πέμψει*. — V. 25. *παίζειν* L, *παίσει* B. — V. 26. *Κυθήρην*, L *Κυθείρην*. — V. 32. *σύ με*, L *σὺ δὲ*. — *κατέσχες*, L a pr. m. *κατέχες*. —

τί με τοῖς πόθοις διώκεις,
τί πάλιν ῥόδοις κρατεῖς με;
Τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης
Παφίης πλέον δαμάζει·
ὅτε γὰρ συνῆλθε Κύπρις,
τὸ ῥόδον τότε φθονεῖ μοι.
Ἀμελῶ πόθου κρατοῦντος·
τὸ ῥόδον πλέον με τέρπει,
ὅτε καὶ Δάφνην ἐάσω.

5.

Τί εἴποι ἡ Φαίδρα ὁρῶσα τὸν Ἱππόλυτον ἐστεμμένον ῥόδοις;

Τὶ καλὸν χρόνον δοκεύω,
Παφίην ὁρῶ τυχοῦσαν·
ὁ ποθούμενος γὰρ ἄρτι
ῥοδόεν στέφος κομίζει.
Ὀλίγην Ἔρωτος αἴγλην,
Παφίη, ῥόδοισι μῖξον,
ἵνα τοὺς πόνους νοήσας
φλογερὸν λέγῃ φαρέτρην.
Χαρίεις Ἄδωνι χαίροις,
διὰ σοῦ ῥόδον γὰρ ἄνθος
φλογεροὺς πόνους προπέμπον
κραδίην ἐμὴν ἰαίνει.
Ῥόδον ἤθελον γενέσθαι,
ἵνα μετρίως τυχοῦσα
ἐπικειμένη μετώποις
μετεβαλλόμην φιλοῦσα.
Χαρίτων φέρει τὰ τερπνά,
ὅτε τις φιλῶν ποθεῖται.

6. 1105

Ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐπ' ἐμοὶ πανδαμάτωρ ὅπλα κορύσσει,
ἐπ' ἐμοὶ πάντα βέλη νεῦρα τινάσσει,
ὅτι παῖς Ἱππολύτης στέμμα Κυθήρης
φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
Χρονίων, Κύπρι, πόθων ἵλαθι Φαίδρης,
φλογερῆς παῦσον ἐμῆς οἶστρον ἀνάγκης,
ὅτι παῖς Ἱππολύτης στέμμα Κυθήρης
φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
Κορυφαῖς ἀνθοφόροις παίξατε θῆρες,
βελέων παυσαμένων ἰοχεαίρης,

V. 33. *διώκεις*, L *διώσκεις*. — V. 35. *Κυθήρης*, L *Κυθείρης*. — V. 38. *μοι* LB, *με* Matranga. — V. 39 seq. Non credo rhetorem tristichon clausulae loco adhibuisse, sed videtur versus interceptus esse. Hos tres versus om. L.

Georgii carmen 5. Extat apud Matrangam 661. — V. 1. *τὶ*, B *τί*. Videtur pro *ὅ τι* positum, quod genus dicendi proletarii scriptores haud fugitant. — V. 6. *μῖξον* Piccolos, B *μεῖξον*. — V. 8. *λέγῃ*, B *λέγει*. — V. 16. *μετεβαλλόμην* B, non *μεταβαλλόμην*. — V. 18. *τις*, B *τίς*.

Georgii carmen 6. Extat apud Matrangam 662. — V. 2. *νεῦρα* scripsi, legebatur *νευρὰ*. — V. 5. *ἵλαθι* B, non *ἴλαθι*. — V. 10. B *ἰο-*

ὅτι παῖς Ἱππολύτης στέμμα Κυθήρης
φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
Μὰ τοὺς Ἔρωτας νῦν ἀριθμὸν γὰρ μέγαν
χρεὼν ὀνομάζειν εἰκότως, βλέπουσά γε
τὸν χθὲς μὲν ἄκανθαν, σήμερον δὲ τοῦ ῥόδου
ἔσχον ὑγίειαν τῶν ποθούντων φαρμάκων.
Γλυκὺ Θησέως τὸ τέκνον
βάλε καὶ λόγοις με, Κύπρι,
ἵνα πᾶν μέλος συνᾴδῃ,
ἀκοή, φρένες σὺν ὄψει.
Ὁ πόθος πόθοις ἐρίζει,
ἀγαθὸν πέφυκε νεῖκος·
φλέγε πῦρ, ἐγὼ κομίζω,
φλέγε πῦρ, τὸ πῦρ τὸ καῖον.
Στεφάνους τί νῦν κομίζεις;
ῥόδα φαιδρὰ δέξο, Φαίδρα·
ἐὰν ὀκλάσῃς ἀφάσσων,
τότε μανθάνεις τὸ κρεῖσσον.
Ἀρετῆς πόθεν μετέστη
γενέτης τεὸς τοσαύτης;
λαβύρινθε, μαρτύρει μοι,
ὅτι τὸ κράτος Κυθήρης.
Ἀνέμων πνοαῖς ἐρίζω,
πελάγους βάθος διώκω,
λιμένας φίλους δοκεύσω·
ἕνεκεν τίνος πλανῶμαι;
Ὁ φιλῶν ὅτε στυγεῖται,
ἀέρος σκιὰν διώκει,
καμάτους φέρων ἀΰπνους. 1106
Παφίης Ἔρωτα φεύγων,
Παφίης ῥόδοις τί τέρπῃ;
φιλέων ῥόδον Κυθήρης,
ἔχε καὶ νόον Κυθήρης.

χεάρης. — V. 13. Μὰ B, καὶ Matranga. — V. 19. συνᾴδῃ, B συνάδει. — V. 26 nescio an scribendum sit ῥόδα φαιδρὰ δέξο Φαίδρα, nam Hippolytum alloquitur. — V. 28. ὀκλάσῃς, B ὀκλάσῃις. — V. 34. βάθος B, non βάθους. — V. 35. δοκεύσω, fort. δοκεύω. — V. 38. ἀέρος, littera ο a m. sec. in ras. — V. 39. Hic plene interpunxi, ut trium versuum haec sit stropha, quamquam ambiguum, utrum poeta ita instituerit, an quartus versus sit interceptus. Tum discripsi quinque quaternorum versuum strophas, quibus distichon additum est. Apud Matrangam (atque ut puto etiam in cod. B) cum summo sententiae detrimento strophae initium fit v. 41, 45, 49, 53, 57, ut novissima stropha versibus

Παφίη, πόθων ἀνάσσεις,
Παφίη, κρατοῦσα δεῖξον,
ἵνα τοῖς τεοῖς βελέμνοις
φιλίης γένοιτο τέρψις.
Στυγέων Ἔρωτος ἔργα,
φρένα σὴν ῥόδοις νοθεύεις·
ἐρατῆς γὰρ Ἀφροδίτης
ἐρατὸν πέφυκεν ἄνθος.
Βέλος ἄρχεται κομίζειν
ὑπὸ Κύπριδος γελώσης,
ἵνα γνῶ, πόσον δαμάζει
φλογερὸν βέλος Κυθήρης.
Παφίη, χόλῳ μετρήσεις·
ὁ χόλος πόθου με βάλλει,
ὁ πόθος ῥόδοις με τήκει·
πόσα τίς βέλη κομίσσει.
Φύσις οὐκ ἔμεινε, Κύπρι,
τὰ σὰ μὴ φέρουσα κέντρα.

7.

Ἐπιθαλάμια.

Γάμιαι πνέουσιν αὖραι,
μέλος ὀργάνων δονεῖται,
τάχα παστὸν Ἀφροδίτῃ
Χαρίτων πλέκουσι κῶμοι.
Ὁ δ' ἔρως ὁ πάντα παίζων,
ὁ γένος γένει συνάπτων
ἀπ' ἐλευθέρας φαρέτρας
βέλος ἱμέρου τινάσσει.
Ὁ γέρων πάρεστι Νεῖλος
κεφαλὴν ῥόδοις πυκάσσας, 1107
ἵνα σὺν νέοις χορεύσῃ
πολιοὺς πόδας τινάσσων.

quinque constet, quod prorsus a lege recedit. — V. 41. *τέρπῃ* B, *τέρπει* Matranga. — V. 44. *ἀνάσσεις*, conieci *ἄνασσα*. — V. 47. *φιλίης* B, Matranga *φιλίοις*. — V. 49. *σὴν* B, Matranga *σύν*. — V. 52. Haec et quae sequuntur non possum expedire. — V. 54. *δαμάζει*, legebatur *παμάζει*. — V. 59. *τίς* B, non *τὶς*.

Georgii carmen 7. Extat apud Matrangam 573. — V. 8. *ἱμέρου* scripsi, legebatur *ἡμέρας*.

Κιθάρης ἄναξ Ἀπόλλων
γάμιον μέλος λιγαίνει·
γλυκεραὶ πάρεισι Μοῦσαι
Βρομίῳ γάμους τελοῦσαι.
Ὅθεν ἄσμενος προῆλθον
ἐπέων μέλος χαράξας,
ἵνα σὺν νέοις χορεύσω
γαμίους νόμους τελέσσας.

8.

Ἐπιθαλάμια.

Ἀναβάλλομαι χορεύειν
λιγυροῖς μίτοισι κρούων
γαμικὸν μέλισμα σεμνόν,
βιοτῆς χάρισμα πρῶτον.
Τί γάρ, εἰπέ μοι, τίς ὤφθης;
κιθάρης μαθὼν ἀταρπόν,
τόσον εἰς χρόνον μεθῆκας
ἀγέραστα κέντρα πλήκτροις;
Ἑλέτω πόθος δ' ἐκείνης,
ἑλέτω μάκαρ λιγαίνειν
φίλον εἰς λέχος κιόντα
μετὰ σώφρονος συνεύνου.
Ἀπὸ πασσάλου δ' ἀκούσας
χέλυν ὡς τάχος καθεῖλον,
ἐθέλω δὲ ταῦτα μέλπειν,
ὅσα μοι βίος κελεύει.
Πόθεν οὖν γένοιτο βαλβίς
Ἑλικωνίδος μερίμνης;
τίνα δ' ὡς θέμις προσειπών
* * * * * * *
Ἄγ' ἔλασσον ἢ τεκόντας
γενέτην σὸν ἢ τεκοῦσαν,
ἐπέων φέρουσαν εὖχος,
γεραροῖς νόμοις κομῶσαν.

Georgii carmen 8. Extat apud Matrangam 574. — V. 11. *κιόντα*, B *κίοντα*. — V. 19. In B nullum lacunae vestigium, fortasse non solum unus versiculus, sed integra praeterea stropha intercidit. — V. 20. *ἄγ' ἔλασσον ἢ* Matranga, B *ἀγελασσον η*, ego non expedio, sententiae institutae conveniret *πατέρ ἢ σὸν ἢ τεκόντας γενέτην σὸν ἢ τεκοῦσαν ἐπέων φέρουσαν εὖχος γεραροῖς νόμοις κομῶ σήν*; vel *κομήσω*. — V. 21. *ἢ τεκοῦσαν* Matranga correxit, B *ἡ τεκοῦσα*. — V. 22. *φέρουσαν* B, *φοροῦσαν* Matranga. — V. 23. *γεραροῖς*, B *γερανοῖς*.

Χρόνος ἐστὶ ταῦτα βάζειν,
κόρον ἐκ χρόνου δὲ φεύγω, 1108
ὅτι ϑ' ἥματος μί' ὥρα
χρόνος ἐστὶ τοῖς ποϑοῦσιν.
Μικρὸν οὖν κόρην προσειπών,
μελέων ἐμῶν ἀφορμήν,
ϑαλίης μέλισμα πάσης
ἀποπαύσομαι λιγαίνειν.
Ἐρατὴ πέλουσα νύμφη,
ἐρατοῦ δὲ καὶ γραφεῖσα
φιλοσώφρονος συνεύνου,
πόσιν ἄξιον μετέρχῃ.
Ὅϑεν, ὦ μάκαιρα, χαίροις
γεραροῖς ζυγεῖσα λέκτροις·
τετελεσμένας δ' ἐς ὥρας
πάϊν ἀγκάλαισι φέρβοις.

V. 26. *ὅτι δ' ἥματος*, scribendum *ὅτι κήματος μι' ὥρα χρόνος ἐστὶ τοῖς ποϑοῦσιν*, h. e. *vel una diei hora amantibus longissimum temporis spatium videtur.* nam *τοῦ ἥματος* Georgium scripsisse non esse verisimile. — V. 33. *γραφεῖσα* de vitio suspectum, fort. *στραφεῖσα* i. e. *ἐπιστραφεῖσα.* — V. 35. *πόσιν*, B *ποσίν.* — V. 38. *ἀγκάλαισι*, B *ἀγκάλαις.*

LASUS.

1.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΜΙΟΝΙ ΔΗΜΗΤΡΑ.

– –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Δάματρα μέλπω κόραν τε Κλυμένοι' ἄλοχον Μελίβοιαν,
ὕμνων ἀναγνῶν Αἰολῇδα
βαρύβρομον ἁρμονίαν.

Lasus. Fr. 1. Athen. XIV 624 E: *Αὕτη γάρ ἐστιν* (*ὑποδώριος καλουμένη ἁρμονία*), *φησὶν ὁ Ἡρακλείδης, ἣν ἐκάλουν Αἰολίδα, ὡς καὶ ὁ Λᾶσος* (sic Dindorf, vulgo *Λάσος*) *ὁ Ἑρμιονεὺς ἐν τῷ εἰς τὴν Ἑρμιόνι* (sic AB, *ἑρμιόνῃ* P, *ἑρμιόνην* VL, *ἐν Ἑρμιόνῃ* Schweighaeuser) *Δήμητρα ὕμνῳ λέγων οὕτως· Δάματρα κτλ. Ταῦτα δ' ᾄδουσι πάντες ὑποδώρια τὰ μέλη, ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λᾶσος.* Cf. X 455 C, ubi simul aliud Lasi carmen *Centauri* memoratur: *ταῦτα* (Pindari fr. 56) *σημειώσαιτ' ἄν τις πρὸς τοὺς νοθεύοντας Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως τὴν ἄσιγμον ᾠδήν, ἥτις ἐπιγράφεται Κένταυροι. Καὶ ὁ εἰς τὴν Δήμητρα δὲ τὴν ἐν Ἑρμιόνῃ ποιηθεὶς τῷ Λάσῳ ὕμνος ἄσιγμός ἐστιν, ὥς φησιν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τρίτῳ περὶ μουσικῆς· οὗ ἐστιν ἀρχή· Δάματρα μ. κ. τε Κλ. ἄλοχον.* Cf. Eust. 1335, 52. — V. 1. *Δάματρα*, altero loco B *δαμάτερα*, PVL et A a m. pr. *Δήμητρα*. — *μέλπω* altero loco, priore APV *μ' ἔαπω*, B *μ' εαπο*. — *Κλυμένοι'* scripsi, *Κλυμένοιο* priore loco, altero l. P *κλυόμενοι*, B *κλυομένοια*, L *κλυ'ομένοιο*, V *κλυοιμένοιο*. — V. 2. *ὕμνων* Iacobs, legebatur *ὕμνον*. — *ἀναγνῶν* scripsi (nisi *ἀναγνέων* malis) secutus L, *ἀναγνων* PV, *ἀνάγνων* Ahrens, cf. Hesychius *ἀγνεῖν, ἄγειν· Κρῆτες. ἀγνεῖ· λαμβάνει.* item *ἄγνηκε* (cod. *ἀγνήσσει*, corr. Ahrens)· *ἀγήοχε. Λάκωνες.* et fortasse *ἀγνήκαμες· ἠγνοήκαμεν* (scr. *ἀγηόχαμεν*) *Αἰολεῖς*. Huc adde in titulo nuper Amyclis reperto *καλῶς τὰν ἀρχὰν διεξαγνηκέναι.* — *Αἰολῇδα βαρύβρομον* scripsi, PVL *Αἰολίδ' ἁμαβαρύβρομον*, Casaubonus divisim *Αἰολίδ' ἅμα βαρύβρομον*, Hartung scripsit *μελιβόαν ὕμνον τ' ἀνάγων Αἰολίδα χᾶμα βαρύβρ. ἁρ.*

2.

Aelian. Var. Hist. XII 36: *'Εοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις . . . Λᾶσος δὲ δὶς ἑπτὰ λέγει.*

3. 1110

Aelian. Hist. Anim. VII 47: *Ἔοικε δὲ καὶ τὰ τῶν λυγγῶν ἔκγονα ὁμοίως (σκύμνοι) ὀνομάζεσθαι· ἐν γοῦν τοῖς Λάσου λεγομένοις διθυράμβοις οὕτως εὑρίσκεται σκύμνος εἰρημένον τὸ βρέφος τὸ τῆς λυγγός.*

4.

Natalis Comes 1018: „Fuit autem Sphinx Echidnae Typhonisque filius, ut scribit Lasus Hermioneus."

XXIII.

APOLLODORUS.

Τίς τοιῆδ' ἐν ὥρῃ
ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θυράων;

Apollodorus. Erotian. p. 366: τὸ τέρθρον τοῦ πάθους ἀντὶ τοῦ τὸ τέλος. . . . Καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ τοὺς ὕμνους γράψας φησί· τίς τοιῆδε (τοι ἧδε AD, τοι ἧδε B, τι ἧδε C, idem deinde ἐπὶ τὸ τέρθρον θηράων) ὥρῃ κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τέλει (fort. τέλῃ, Klein τέλος) τῶν θυρῶν. quae correxi, inserens praeterea ἐν Meinekio auctore, nisi forte scribendum τίς τοιῇδ' ὄρῃ, nam veteres Atticos ὄρη correpta priore syllaba pro ὥρη dixisse testificatur Plato in Cratylo p. 410 C, sed quod in hymno Homerico in Cerer. v. 399 cod. Mosq. exhibet ὀρέων potius ὠρέων restituendum, quemadmodum est ib. 492 ὠρηφόρε, quamquam ibi ὀρηφόρε haud incommodum. — V. 2. θυράων, videtur θυρέων potius quam θυρᾶν scribendum. — Apollodorus Atheniensis Pindari est magister, vid. Eustath. vit. Pind. p. 20 et schol. Pind. Ol. IX 74, quemadmodum emendavi ad Simonid. fr. 75. Si coniecturam periclitari licet, Apollodori fortasse est fragmentum epinicii carminis in *Echecratem* Orchomenium in charta Aegyptiaca repertum, quod infra fr. adesp. 85 edidi.

XXIV. TYNNICHUS.

Εὕρημά τι Μοισᾶν.

Tynnichus. Plato Ione p. 534 D: *Μέγιστον δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ Τύννιχος ὁ Χαλκιδεύς, ὃς ἄλλο μὲν οὐδὲν πώποτ' ἐποίησε ποίημα, ὅτου τις ἂν ἀξιώσειε μνησθῆναι, τὸν δὲ παιῶνα, ὃν πάντες ᾄδουσι, σχεδόν τι πάντων μελῶν κάλλιστον, ἀτεχνῶς, ὥσπερ αὐτὸς λέγει, εὕρημά τι Μοισᾶν* (*Γ εὑρήματι, Ε Μουσᾶν*). quod ex ipso illo carmine videtur petitum esse. Conf. Porphyr. de abst. II p. 133: *Τὸν γοῦν Αἰσχύλον φασίν, τῶν ἀδελφῶν ἀξιούντων εἰς τὸν θεὸν γράψαι παιᾶνα, εἰπεῖν, ὅτι βέλτιστα Τυννίχῳ πεποίηται· παραβαλλόμενον δὲ τὸν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκείνου, ταὐτὸν πείσεσθαι τοῖς ἀγάλμασι τοῖς καινοῖς πρὸς τὰ ἀρχαῖα· ταῦτα γάρ, καίπερ ἁπλῶς πεποιημένα, θεῖα νομίζεσθαι, τὰ δὲ καινὰ περιέργως εἰργασμένα θαυμάζεσθαι μέν, θεοῦ δὲ δόξαν ἧττον ἔχειν*, ubi *τῶν Δελφῶν ἀξιούντων* scribendum. — Nomen huius poetae Valesius restituit etiam ap. Ptolem. Heph. Phot. Bibl. CXC: *τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμᾶνος* (ita recte, opinor, Casaubonus pro *Ἀλκμάνους*, Meineke Com. Poet. I p. 108: *Ἀλκιμένους*) *πρὸς τῇ κεφαλῇ Τυννίχου τοῦ Χαλκιδέως εὑρεθῆναί φασιν* pro *Τυρονίχου* vel *Τιτωνύχου*. Hecker voluit etiam apud Athenaeum VI 250 B *Tynnichi* nomen in *Phrynichi* locum substituere, vix recte. — Fallitur Benndorf (Archaeol. Untersuchungen auf Samothrake p. 76) huic Tynnicho attribuens distichon inscriptum in navi lapidea, quam Agamemnon ferebatur Dianae in Geraesto promontorio dedicavisse; testificatur Procopius B. Goth. IV 22 multa in ea navi incisa esse *γράμματα ἢ τηνικάδε ἢ ὕστερον*, pleraque iam evanida, *τὰ δὲ πρῶτα καὶ ἐς τόδε διαφαίνεται λέγοντα ὧδε·*

Νῆα μέλαιναν ἱδρύσατο τῇδ' Ἀγαμέμνων
Ἑλλήνων στρατιῆς σῆμα πλοϊζομένης.

καὶ ἐν ἀρχῇ ἔχει· Τύννιχος ἐποίει Ἀρτέμιδι Βολοσίᾳ. Quoniam poetae epigrammatum non solent suum nomen profiteri, coniecit Benndorf titulum antiquum posteriore tempore denuo instauratum atque tum Tynnichi nomen, qui illud epigramma condidisse ferebatur, additum esse; hoc inventum exornavit Gomperz qui trimetrum sibi deprehendere videtur:

Τύννιχος ἐποίησ' Ἀρτέμιδι Βολωσίᾳ.

At *ποιῆσαι θεῷ* neque artifex neque poeta dicitur. Procopius, quem ipsum monumentum oculis usurpavisse manifestum est, coniunxit quae seorsim scripta erant. Fuit incisum:

Ἀρτέμιδι Βολωσίᾳ
Νῆα με λαϊνέην ἱδρύσατο κτλ.

ita enim traditam lectionem *μέλαιναν* verissime correxit Gomperz. Supra, vel in sinistro latere legebatur *Τύννιχος ἐποίει*, architecti, non poetae nomen, postea opinor ab aliena manu additum, quandoquidem alienum locum occupat, nam epigrammati erat subiiciendum. Epigramma est integrum, quae deinceps scripta erant, oblitterata illa quidem fere, ut testatur Procopius, videntur a visitantibus incisa esse. Diana *Βολωσία* i. e. *Μολωσία* eadem est, quae alias *Εἰλείθυια* vocatur.

XXV.

TELESILLA.

1.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἅδ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι,
φεύγοισα τὸν Ἀλφεόν.

2. 1112

Athen. XIV 619 B: *Ἡ εἰς Ἀπόλλωνα ᾠδὴ φιληλιὰς* (ita PVL, *φηλικίας* AB) *ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν.*

3.

Paus. II 35, 2: *Τὸ μὲν δὴ τοῦ Πυθαέως ὄνομα μεμαθήκασι παρὰ Ἀργείων· τούτοις γὰρ Ἑλλήνων πρώτοις ἀφικέσθαι Τελέσιλλά φησι τὸν Πυθαέα ἐς τὴν χώραν Ἀπόλλωνος παῖδα ὄντα.*

4.

Paus. II 28, 2: *Ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὄρους Κορυφαίας ἐστὶν ἱερὸν Ἀρτέμιδος, οὗ καὶ Τελέσιλλα ἐποιήσατο ἐν ᾄσματι μνήμην.*

5.

Apollod. Bibl. III 5, 5: *Ἐσώθη δὲ τῶν μὲν ἀρρένων* (ex Niobae liberis) *Ἀμφίων, τῶν δὲ θηλειῶν Χλωρὶς ἡ πρεσβυτέρα, ᾗ Νηλεὺς συνῴκησε, κατὰ δὲ Τελέσιλλαν* (ita Aegius, libri *τελεσίαν*) *ἐσώθησαν Ἀμύκλας* (ita codd., *Ἀμύκλα* v.) *καὶ Μελίβοια, ἐτοξεύθη δὲ ὑπ' αὐτῶν καὶ Ἀμφίων.* Ultima haec de Amphione interfecto non ad Telesillae carmen spectant, sed continuatur his Apollodori narratio: nam Amphion pater intelligendus est, et supra pro Amphione filio cuius alias nulla fit mentio fort. *Δα-*

Telesilla. Fr. 1. Hephaest. 62: *ἔστι τοίνυν ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἐφθημιμερῆ μὲν τὰ τοιαῦτα, οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο· Ἅδ' κτλ.* — V. 1 etiam ib. 26 legitur, ubi FlBS *κόρα.*

μασίχθων corrigendum. Conf. Pausan. II 21, 9, ubi Argolicam famam de his Niobae filiis refert: *τὴν δὲ εἰκόνα παρὰ τῇ θεῷ τῆς παρθένου Χλῶριν ὀνομάζουσι, Νιόβης μὲν θυγατέρα εἶναι λέγοντες, Μελίβοιαν δὲ καλεῖσθαι ἐξ ἀρχῆς· ἀπολλυμένων δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος τῶν Ἀμφίονος παίδων περιγενέσθαι μὲν μόνην τῶν ἀδελφῶν ταύτην καὶ Ἀμύκλαν, περιγενέσθαι δὲ εὐξαμένους τῇ Λητοῖ. Μελίβοιαν δὲ οὕτω δή τι παραυτίκα τε χλωρὰν ἐποίησε τὸ δεῖμα, καὶ ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου διέμεινεν, ὡς καὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ τῷ συμβάντι ἀντὶ Μελιβοίας αὐτῇ γενέσθαι Χλῶριν.* Apud Apollodorum *πρεσβυτάτη* corrigendum pro *πρεσβυτέρα*, neque enim verisimile duas eiusdem nominis filias Niobae fuisse. Quae contra haec disputavit Car. Robert de Apollodori bibl. p. 52, nihil moror, neque enim operam dedi, ut varias narrationes cum Apollodori catalogo conciliarem, ut Robert opinatur.

6.

Hesych.: *Βελτιώτας· τὰς βελτίους Τελέσιλλα.* Aut *τὰς* delendum aut *τοὺς* scribendum, Lobeck *βελτιωτέρας* coniecit.

7.

Athen. XI 467, 5: *Τελέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεία καὶ τὴν ἅλω καλεῖ δεῖνον* (C supra *δῖνον*). Cf. Eust. 1207, 9.

8.

Poll. II 23: *Καὶ παρὰ Φερεκράτει οὐλοκέφαλος· οὐλοκίκιννα δὲ Τελέσιλλα εἴρηκε.* corr. *οὐλοκίκιννος*, vel *οὐλοκικίννα.*

9.

Sch. Hom. Od. *ν* 289: *Καλῇ τε μεγάλῃ τε. Ἐκ τῆς κατὰ τὴν ὄψιν κοσμιότητος καὶ αἰδοῦς καὶ τοῦτο ὑπονοεῖν δίδωσι, καθὰ καὶ Ξενοφῶν καὶ Τελέσιλλα ἡ Ἀργεία διαγράφουσιν Ἀρετῆς καὶ Καλοκαγαθίας εἰκόνα.* Nitzsch coni. *Ἀρετῆς καὶ Κακίας*, non recte, alterum vocabulum Xenophontem, alterum Telesillam spectat. Pravitatis notio ab hoc loco omnino aliena.

Photius in Bibliotheca in catalogo poetarum, quibus usus sit Stobaeus, etiam Telesillam memorat, nunc nulli versus Telesillae apud Stobaeum extant, neque ex adespotis lyricorum fragmentis quae ibi leguntur, licet quidquam Argivae vindicare.

SIMONIDES.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩι ΝΑΥΜΑΧΙΑΝ. 1–4.

1. 2. [2. 3.]*)

. . . . ⏑ – – ⏑́ ⏑ – ⏓

Ἐβόμβησεν θαλάσσας.
Ἀποτρέποισι κῆρας.

3. [5.]

Schol. Apoll. Rhod. I 211: *Τὴν δὲ Ὠρείθυιαν Σιμωνίδης ἀπὸ Βριλησσοῦ φησὶν ἁρπαγεῖσαν ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θρᾴκης ἐνεχθῆναι . . . ἡ δὲ Ὠρείθυια Ἐρεχθέως θυγάτηρ, ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἁρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θρᾴκην κἀκεῖσε συνελθὼν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ὡς Σιμωνίδης ἐν τῇ Ναυμαχίᾳ.* Cf. Eudoc. 440. Poeta stragem ingentem enarrans, qua ad Sepiadis littus tempestatis saevitia afflicta est Persarum classis, subsidium, quod tunc Boreas Atheniensibus tulisse ferebatur, non praetermisit silentio, inde exspatiatus veterem fabulam de Orithyiae raptu perstrinxit, ut necessitatem quae inter Atticos et Boream intercessit illustraret. Simonidei carminis vestigia secuta sunt qui res Medico bello altero gestas exposuerunt Herodotus VII 189 et Choerilus (vid. Schol. Ap.). Fabulam de Orithyiae raptu quam logographi Acusilaus et Pherecydes memoriae prodiderunt, Simonides Athenis degens haud dubie fando accepit, Boream primus opinor in hoc

Simonides. Fr. 1. 2. Priscian. de metr. com. 250 Lindem. (Keil II 428): „Simonides et Alcman in iambico teste Heliodoro non solum in fine ponunt spondeum, sed etiam in aliis locis. Simonides in *ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ* in dimetro catalectico: *ἐβ. θάλ.* (*θάλασσα* Ald. sed codd. *θαλάσσας*) in secundo loco spondeum posuit: *ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ· ἀποτρέπουσαν* (sic Ald., Putsche *ἀποτρέποις εἶ*, PV *ἀποτρεπου σει*, A *ἀποτρεποίσει*, Hermann *ἀποτρέπουσα*, Schneidewin *ἀποτρέποισα*, ego *ἀποτρέποισι* scripsi) *κῆρας*.

*) Numeri adiecti sunt editionis Schneidewinianae.

ipso carmine γαμβρὸν Ἐρεχθῆος dixit (cf. Suidas, quamquam grammaticus Callimachum potius respexit, unde statim oraculum fictum, quod Herodotus commemorat τὸν γαμβρὸν ἐπίκουρον καλέσασθαι. Quod Simonides ἀπὸ Βριλησσοῦ Orithyiam raptam esse perhibet, offensioni fuit Heynio, qui Ἰλισσοῦ correxit, multo audacius Welcker, qui docte et copiose de hac fabula disputat (Alte Denkmäler III 144 seq.), novavit Βριλισσοῦ, quo nomine Ilissum a Simonide vocitatum credit. Variant haec pro arbitrio poetae: cum montem Atticae Simonides memorasset, Choerilus fontes substituere maluit, Herodotus Ilissum perhibet, atque haec fama evaluit postquam ibi Boreae sacellum dedicatum.

*4. [9.]

– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ –
∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ –
– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
∠ ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ ⏑ ⏓
– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ .. ⏑
∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ∠ ∧ –
∠ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ∠ ⏑ ⏓

Στρ. . . . .
. . . .
. . . .

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων 1114
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνᾶστις, ὁ δ'
οἶκτος ἔπαινος·

Fr. 4. Diod. Sic. XI 11: Διόπερ οὐχ οἱ τῶν ἱστοριῶν συγγραφεῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ποιητῶν καθύμνησαν αὐτῶν τὰς ἀνδραγαθίας· ὧν γέγονε καὶ Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς ἄξιον τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ποιήσας ἐγκώμιον, ἐν ᾧ λέγει· Τῶν κτλ. unde descripsit Arsenius 242. Schneidewin existimat peculiare carmen (*encomium*) in illos a Simonide compositum fuisse, quod Diodori verba nequaquam significant: ipsa autem Simonidis oratio suadet, ut has laudes alii carmini insertas fuisse censeamus: itaque ad carmen εἰς τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν retuli. Novem versus, qui supersunt, non integram carminis stropham exhibent, sed servata est strophae secunda pars (v. 1—5), antistrophae primores versus (v. 6—9): stropha constat octonis versibus; unus tantum versus iteratur, v. 1 et 9 sibi respondent. Igitur v. 1 et 2 ex epodis huius carminis sunt deprompti, nam in stropha hac nihil reperitur, quod cum his componas, praeter v. 2 τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος, ut incredibile hunc versum veteres magistros perperam diremisse in colon trochaicum et dimetrum iambicum: praeterea praestat, opinor, πότμος hoc loco correpta paenultima efferri. — V. 1. Θερμοπύλαις, AH Θερμοπύλαισι. — V. 3. βωμός, Emperius κῶμος. —

ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς
οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος.

Ἀντιστρ. *ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν*
Ἑλλάδος εἵλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδας
Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμον ἀέναον κλέος τε.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

ΣΚΟΠΑι ΤΩι ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΘΕΣΣΑΛΩι

5. [12.]

´ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑
⏑ ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ´ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
⏑ ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – ∧ –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑

πρὸ γόων Ilgen et Eichstaedt, libri *προγόνων.* — *οἶκτος* Iacobs et Hermann, vulgo *οἶτος* (*οὗτος* K). — V. 4. *οὔτ' εὐρώς*, in edit. 1 scripsi *εὐρώς* deleta particula *οὔτ'*, Hartung non recte *οὔποτ'* scripsit. — V. 6. *ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε* scripsi, legebatur *ἀνδρῶν ἀγαθῶν· ὁ δέ*, Arsen. *ἀγαθῶν ἀνδρῶν· ὁ δέ*, prava verborum distinctione. Sed non recte antea inserui particulam *ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν.* nam haec verba non ad eos qui apud Thermopylas occubuerunt referenda sunt, quorum laudes stropha extrema absolutae sunt, sed spectant praesens argumentum, id quod *ὅδε σηκὸς* plane evincit. Poeta enim virtutem Atheniensium, qui navali proelio occubuerunt, dicit aequiparandam esse Leonidae et Spartanorum egregiis laudibus. Cum verbis *μαρτυρεῖ λελοιπώς* componas Pind. Isthm. V 43. — *σηκός*, Schneidewin *σακός*. — *οἰκέταν* Schneidewin, vulgo *οἰκετᾶν*, Hermann *οἰκητάν*, Thiersch *οἰκέτιν*, Hartung *οἴκοθι τὰν εὐδοξίαν* requirit. — V. 7. *εἵλετο* Hermann, vulgo *εἵλατο.* — *δὲ καὶ* Arsen., *δὲ* Diod. — V. 8. *Σπάρτας βασιλεύς*, legebatur *ὁ Σπ. β.*, delevi articulum. — *λελοιπώς*, Arsen. *λιπών.* — V. 9. *ἀέναον*, L *ἀέννασν.* — *κλέος τε* scripsi, legebatur *τε κλέος*, nam quod in ed. 1 *τε κλεῖος* correxi, dudum abieci. Rara exempla particulae *τε* hoc modo traiectae, neque tamen desunt, vid. Pind. Nem. VII 95 *Ἥρας πόσιν τε* Aeschyl. Prom. 141 *τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόνα . . . Ὠκεανοῦ*, nam Eumen. 279 *ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον* minus offendit.

Epinicia Simonidis a veteribus grammaticis in varias classes secundum certaminum genera discripta erant, sic fr. 14 est *ἐκ τῶν Σιμωνίδου τεθρίππων*, fr. 12 *Σιμωνίδης ἐν τοῖς πεντάθλοις*, porro huc pertinet quod ex Herodiano adscripsit Bandini Catal. Bibl. Laur. 146: *ὁ Σιμωνίδης ἐπέγραψεν ἐπίνικοι* (legebatur *ἐπίκικοι*) *δρομέσι, δέον τοῖς δρομεῦσι.* Sane a diligentioribus grammaticis ad Callimachum potius, ut Schneidewin animadvertit, haec carminum inscriptio refertur, vid. Choerobosc. Bekk. An. III 1185: *Δρομέσι παρὰ Καλλιμάχῳ· ἐκεῖ-*

νος (v. *ἐκεῖνα*) *γὰρ οὕτως ἐπέγραψεν, ὀφεῖλων ἐπιγράψαι δρομεῦσι* (vid. Choerob. Epimer. I 115, 15 cum cod. Marc. ap. Gaisford Praef. Et. M. p. VII et Cram. An. Ox. III 254), tamen verisimile est Callimachum propterea hac forma usum esse, quoniam in ipsius Simonidis carminibus reperit, vel quod iam antiquiores editiones Callimacho hunc titulum suppeditabant. Haec etiam nunc tueor, quamquam aliter de hac quaestione statuit O. Schneider Callim. II p. 689 seq.

Fr. 5. Plato Protag. 339 A: *Καὶ δὴ καὶ νῦν ἔσται τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ αὐτοῦ μέν, περὶ οὗπερ ἐγώ τε καὶ σὺ νῦν διαλεγόμεθα, περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμένον δὲ εἰς ποίησιν τοσοῦτον μόνον διοίσει. Λέγει γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν, τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι Ἄνδρα ἀγ. . . . τετυγμένον* (v. 1. 2) . . . *Οἶσθα οὖν, ἔφη, ὅτι προϊόντος τοῦ ᾄσματος λέγει που, Οὐδέ μοι . . . ἔμμεναι* (v. 8. 9) . . . p. 341 D: *ἐπεὶ ὅτι γε Σιμωνίδης οὐ λέγει τὸ χαλεπὸν κακόν, μέγα τεκμήριόν ἐστιν εὐθὺς τὸ μετὰ τοῦτο ῥῆμα. λέγει γὰρ ὅτι· θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας* (v. 10) . . . p. 344 C: *ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας, ἄνδρα δὲ οὐκ . . . καθέλῃ* (v. 10. 11) . . . *σὺ δὲ φῄς, ὦ Πιττακέ, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, τόδ' ἔστι γενέσθαι μὲν χαλεπόν, δυνατὸν δὲ ἐσθλόν· ἔμμεναι δὲ ἀδύνατον· πράξας μὲν γὰρ εὖ πᾶς . . . κακῶς* (v. 12. 13) . . . p. 345 C: *ἐπιπλεῖστον δὲ καὶ ἄριστοί εἰσιν, οὓς ἂν οἱ θεοὶ φιλῶσιν* (v. 14). *Ταῦτά τε οὖν πάντα πρὸς τὸν Πιττακὸν εἴρηται, καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ᾄσματος ἔτι μᾶλλον δηλοῖ· φησὶ γάρ· Τοὔνεκεν . . . ἀπαγγελέω* (v. 15—18). *φησίν· οὕτω σφόδρα καὶ δι' ὅλου τοῦ ᾄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι. πάντας δὲ ἐπαίνημι . . . μάχονται* (v. 19—21) . . . p. 346 C: *Ταῦτα δὴ καὶ τῷ Πιττακῷ λέγει, ὅτι ἐγώ, ὦ Πιττακέ, οὐ διὰ ταῦτά σε ψέγω, ὅτι εἰμὶ φιλόψογος, ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκεῖ ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰδώς γε ὀνήσει πόλιν δίκαν ὑγιὴς ἀνήρ· οὐ μὴν ἐγὼ μωμήσομαι· οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος· τῶν γὰρ ἠλιθίων ἀπείρων γενέθλα* (v. 3—6) . . . *ὥστ' εἴ τις χαίρει ψέγων, ἐμπλησθείη ἂν ἐκείνους μεμφόμενος· πάντα . . . μέμικται* (v. 7). Simonidea a Platonis oratione primus rectius separare instituit Schleiermacher, ipsos versus restituere et ad numeros revocare studuerunt post Heynium (Opusc. I 160 seqq.) Hermann (in edit. Heindorfii) et Boeckh Pind. I 2 p. 337 (qui quidem epodum, quam sibi deprehendisse visus est Hermann, praetermisit), a quibus mihi saepius discedendum fuit. Schneidewin in strophis discribendis Boeckhium sequitur, in epodo Hermanni vestigia legit. Hartung me auctore epodum sprevit, sed quatuor strophas distinxit, str. 1 initium tantum superesse statuit (v. 1. 2), str. 2 et 3 integras, quibus quartam hanc subiungit: *οὐδ' ἂν ἔγωγε, μέσως λέγοντ' ἀλαθές, | διὰ ταῦτ' οὔ|πως, ὦ Πίττακε, σ' ἔψεγον· | εἰμὶ δ' οὐ φιλόμωμος· ἐξαρκεῖ δέ μοι | ὃς ἂν ᾖ κακὸς μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰ|δὼς δ' ὀνησίπολιν δίκαν | ὑγιὴς ἀνήρ· ἦ μὴν οὔ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· τῶν γὰρ ἠλιθίων | ἀπείρων γενέθλα· | πάντα τοι καλὰ τοῖσί τ' | αἰσχρά γε μὴ μέμικται.* Blass denique (Mus. Rhen. XXVII 326 seq.) et monostrophicum esse carmen largitur et quemadmodum carminis disiectas particulas in ordinem redegi comprobat, nisi quod post v. 2 septem versus omissos esse statuit; itaque v. 1 et 2 exordium str. 1 esse censet, v. 3—7 secundae strophae adscribit. — Carmen hoc Simonidis vel eo nomine insigne, quod fere integrum servatum: nam deesse nihil videtur, nisi carminis exordium sive prima stropha, in qua poeta haud dubie professus erat, se hoc carmen ad Scopam Thessalum mittere, ac fortasse simul Scopae gentiles vel familiares allocutus erat, hinc in fine carminis v. 18 eosdem appellat. Videtur Scopas ob facinus aliquod commissum in gravem hominum reprehensionem incidisse; ab

Στρ. α'.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι 1115
χαλεπὸν χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ
ψόγου τετυγμένον·
ὃς ἂν ᾖ κακὸς μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰδώς γ' ὀνασίπολιν
δίκαν 1116

hac invidia ut Scopam liberaret poeta hoc carmen composuit, quod non fuit epinicium, sed quemadmodum veteres grammatici Pindari epiniciis etiam paraenetica carmina aliaque id genus inseruerunt, ita Simonideum quoque poema hunc locum commode obtinebit, quod veteres quoque verisimile est non separavisse a reliquis carminibus in Scopae honorem conditis. Blassio carmen *σκολιὸν* fuisse videtur. — V. 1. *μὲν* om. Θ. — *ἀλαθέως*, *εὐλαθέως* e. — V. 2. *χερσίν*, libri *χερσί*. — *ποσὶ καί*, *ποσὶ* BCErwye. — *ψόγου*, *λόγου* w a manu pr. Cf. Plato 344 A: *οὐ γὰρ εἶναι, ἀλλὰ γενέσθαι μέν ἐστιν ἄνδρ' ἀγαθὸν χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον, χαλεπὸν ἀλαθέως* (*ἀληθέως* ΣEw). Adde Diog. Laert. I 76: *εἶπέ τε* (*Πιττακὸς*) *χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, οὗ καὶ Σιμωνίδης μέμνηται λέγων· ἄνδρα ἀ.* (*μὲν* om.) *ἀλ. γενέσθαι χαλεπὸν τὸ Πιττάκειον· μέμνηται δ' αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ· ἀνάγκᾳ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται* (ut hoc quoque Pittaci sit, cf. Simon. v. 21) et Suid. v. *Πιττάκειον*. V. 2 respic. Aristot. Eth. Nic. I 10, 11. Rhet. III 11. Sopater ap. Stob. Flor. XLVI 51. Iulian. Caes. 333 B. Damasc. ap. Suid. v. *τετράγωνος*. Eust. Il. 475, 31. — V. 3—7 hoc loco inserui, idque etiam nunc tueor, quamvis possit aliquis suspicari haec ad quartam stropham referenda esse, ut pariter extrema pars primae strophae atque initium quartae strophae desit. Neque Blassio assentiendum, qui assensus mihi v. 3—7 ante stropham *οὐδέ μοι ἐμμελέως κτλ.* (v. 8 seq.) esse collocandos, hic septem versus omissos esse arbitratur, quibus poeta Thessalum sit affatus; at sententiae omnino tam arcta necessitate vinctae sunt, ut non sit verisimile ordinem hunc iustum continentemque orationem diremtam esse ampla hac allocutione, qua multo commodius ipsum carmen inchoari licuit: nam quae Blass p. 328 profert, ut ostendat non satis apte v. 3 continuo excepisse v. 1 et 2, non multum valent. Illud omnino improbandum, quod Schleiermacher censet hos versus (3—7) medium obtinere locum inter v. 14 et v. 15: nihil enim probant ea quae Plato 346 C, ubi v. 3—7 affert, addit: *οὐ τοῦτο λέγει, ὥσπερ ἂν εἰ ἔλεγε πάντα τοι λευκά, οἷς μέλανα μὴ μέμικται· γελοῖον γὰρ ἂν εἴη πολλαχῇ· ἀλλὰ ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ τὰ μέσα ἀποδέχεται, ὥστε μὴ ψέγειν· καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη, πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρ. ὅ. κ. αἰ. χθονός· ἔπειθ' ὑμὶν εὑρὼν ἀπαγγελέω. ὥστε τούτου γ' ἕνεκα οὐδένα ἐπαινέσομαι, ἀλλά μοι ἐξαρκεῖ, ἂν ᾖ μέσος καὶ μηδὲν κακὸν ποιῇ, ὡς ἐγὼ πάντας φιλέω καὶ ἐπαίνημι, καὶ τῇ φωνῇ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μυτιληναίων, ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων τὸ πάντας δὲ ἐπαίνημι καὶ φιλέω ἑκὼν* (*ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἑκὼν διαλαβεῖν λέγοντα*), *ὅστις ἕρδῃ μηδὲν αἰσχρόν, ἄκων δ' ἔστιν οὓς ἐγὼ ἐπαινῶ καὶ φιλῶ· σὲ οὖν, καὶ εἰ μέσως ἔλεγες ἐπιεικῆ καὶ ἀληθῆ, ὦ Πιττακέ, οὐκ ἄν ποτε ἔψεγον· νῦν δέ, σφόδρα γὰρ καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψευδόμενος δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, διὰ ταῦτα σὲ ἐγὼ ψέγω.* haec, inquam, nihil probant, quoniam manifestum est, Platonem hic liberrime suoque instituto convenienter Simonideas sententias disposuisse. Ut credamus stropham 3 (v. 15—21) continuo post stropham 2 (v. 8—14) collocatam fuisse non solum commodus sententiarum ordo suadet, sed etiam ipse Plato 345 C, qui allato

ὑγιὴς ἀνήρ· οὐδὲ μή μιν ἐγώ
μωμάσομαι· τῶν γὰρ ἀλιθίων
ἀπείρων γενέθλα. 1117
πάντα τοι καλά, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

Στρ. β'.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον

v. 14 pergit: *καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ᾄσματος μᾶλλον δηλοῖ . . . τοῦνεκεν κτλ.* (v. 15 seqq.), Schleiermacherum tamen secutus Hermann ex his versibus (3—7) epodum constituit: *Ἔμοιγ' ἐξαρκεῖ, | ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ . . . οὔ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· | οὐ γὰρ φιλόμωμος* (eiecto verbo *εἰμι*, pro quo Schneidewin *ἐγὼ* coni.) *κτλ.* At vero horum versuum numeri aperte sunt iidem, qui in strophis deprehenduntur, ut nullis omnino epodis Simonides in hoc carmine usus esse videatur. Quare hic inserui, ut prima stropha iam sit integra: apteque Simonides, postquam dixit difficile esse, virum omni ex parte bonum evadere, subiecit, sibi vel mediocres homines probari, et tum aptissime Pittaceum illud sub examen vocavit: neque adversantur huic coniecturae, quae Plato 344 B dicit. Iam apparet quod est apud Platonem 346 C, ubi hos versus (3—7) affert *ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκεῖ ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ κτλ.* (quamquam infra 346 D repetit *ἀλλά μοι ἐξαρκεῖ, ὃς ἂν μέσος ᾖ*) non esse a Simonide profectum, sed Platonem poetae verba liberius suae orationi accommodavisse. Itaque v. 3 emendavi *ὃς ἂν ᾖ κακὸς* deleta negatione *μή*, quae facile ex sequentibus repeti potest. Nam quod fortasse alicui in mentem veniat *ὁ δὲ μὴ κακὸς μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος*, huic coniecturae vel ea, quae Plato p. 343 C de particula *μὲν* v. 1 disputavit, obstant. — *εἰδώς*, *Σ* e corr. *οὐχ ὃς.* — *γ' ὀνασίπολιν* scripsi, *τ' ὀνησίπολιν* Hermann, (Schneidewin *τ' ὀνασίπ.*,) libri *γε ὀνήσει πόλιν.* — V. 4. *οὐδὲ μή μιν* scripsi, nisi praestat *οὐδὲ μή νιν*, sed de Simonidis usu nihil constat, itaque nolui quidquam ea in parte novare, *οὔ μιν* Schleiermacher, libri *οὐ μὴν.* — V. 5. *μωμάσομαι* Schneidewin et deinde *ἀλιθίων*, libri *μωμήσομαι* et *ἠλιθίων.* — Quae post *μωμάσομαι* sequuntur: *οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος* Platonis sunt verba Simonidem explicantis, neque vero Simonidis versiculus, ut Schleiermacher et qui illum sequuntur existimant; quam sententiam frustra tuearis eo, quod Plato supra dixit: *οὐ διὰ ταῦτα σὲ ψέγω, ὅτι εἰμὶ φιλόψογος.* — V. 6. *ἀπείρων γενέθλα*, sic libri nisi quod *γένεθλα* exhibere videntur, quod non recte tuetur Stallbaum, ut *ἀπείρων* sit genitivus adiectivi *ἄπειρος*, edd. vett. *ἄπειρα γενέθλα*, unde Stephanus *ἄπειρα γένεθλα* vel *ἄπειρος ἁ γενέθλα.* — V. 7. *καλά, τοῖσί τ'*, r *καλὰ λευκὰ τοῖσι.* — *μὴ* om. *Γ.* — Versus compositus ex pherecrateo et ithyphallico, id quod non offendit, si quidem Corinna trochaicam tripodiam vice logaoedicae tripodiae admisit, atque eadem licentia usus est Alcman: iam v. 14 quomodo sit confirmandus, non satis constat, sed v. 21 *οὐδὲ θεοὶ μάχονται* logaoedicus videtur, nam synizesis hic quidem parum grata: itaque existimo Simonidem in hac strophae clausula aut alternis vicibus trochaicum et logaoedicum colon adhibuisse, aut logaoedicos versiculos: sed disparibus figuris – ∪ ∪ – ∪ – – v. 21, – ∪ – ∪ ∪ – ∪ v. 14 et v. 7: tunc igitur pro *μέμικται* restituendus coniunctivus *μεμίγηται*, quem etiam Platonis paraphrasis commendat: scripsi per *γ̄*, quoniam perfectum secundum Choeroboscum est *μέμιγα.* Sane a Pindari arte haec vicissitudo disparium formarum abhorret. sed quemadmodum recentiores poetae remiserunt de hac severitate, ita licuit etiam antiquioribus passim popularis carminis consuetudinem sequi. — V. 8. *οὐδέ*, *Γ οὐδέν.* — *Πιττάκειον*, *πιττάκιον* 𝔄ΓΘΞΣwe

νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· χαλεπὸν
φάτ' ἐσθλὸν ἔμμεναι.
θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ
κακὸν ἔμμεναι,
ὃν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλῃ.
πράξαις γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
κακὸς δ', εἰ κακῶς (τι)·
καὶ τὸ πλεῖστον ἄριστοι, τοὺς θεοὶ φιλέωντι.

Στρ. γ'.

Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι
δυνατὸν διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν
αἰῶνος βαλέω,
πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα
χθονός· 1118
ἐπί τ' ὔμμιν εὑρὼν ἀπαγγελέω.
πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,

— V. 9. ἐσθλὸν, Boeckh ἐσλὸν, qua forma neque Pittacum neque Simonidem usum esse credibile est. Ceterum cf. Schol. Arist. Eth. in Herme V 356 ἐπὶ Πιττακὸν μὲν τὸν Μιτυληναῖον (ἀναφέρεται) τὸ χαλεπὸν ἐσθλὸν ἐμμέναι, contra Polyb. XXIX 7: τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Σιμωνίδου· χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Adde Cratet. Epist. in Not. et Extr. Bibl. Paris. X 278. — V. 10. τοῦτ' ἔχοι, p. 341 E: τοῦτο ἔχοι 𝔄ΓΘΞCryr, vulgo ἔχοι τοῦτο, infra 344 C: τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας (Γ τοῦτ' ἔχοι, r ἔχοι τοῦτο). Respicit Aristot. Metaph. I 2, cf. etiam Schol. Aristot. IV 529. Cram. An. Par. I 387, 33. Boisson. An. Nov. 210. — μὴ οὐ, Hartung μή. — V. 11. ὃν scripsi, et sic e, vulgo ὃν ἄν. — ἀμάχανος Boeckh, v. ἀμήχανος. — καθέλῃ, καθέλοι rr. — V. 12. πράξαις Boeckh, v. πράξας. — γὰρ Hermann, v. μὲν γάρ. — εὖ, e εἶ. — V. 13 εἰ, e εἶ. — κακῶς τι scripsi, sive τις praeferas, quod in ed. 3 addidi (Blass κακῶς αὖ non recte), apud Platonem τι deest, quod potuit facile oblitterari, quoniam p. 345 A haec continuo subsequuntur τίς οὖν εἰς γράμματα ἀγαθὴ πρᾶξίς ἐστι, quamquam potuit etiam ipse Plato abiicere, quemadmodum deinde eadem haec in brevius contracta repetit κακὸς δὲ κακῶς. Quod antea scripsi κακὸς δ', εἰ κακῶς· καὶ | τοὐπιπλεῖστον, numerorum concinnitati adversatur, nam non tantopere vox monosyllaba versu novissimo displicet, quam quod novum sententiae exordium in versus clausula fit. — V. 14. καὶ τὸ πλεῖστον ἄριστοι, τοὺς θεοὶ φιλέωντι scripsi, antea φιλέοισι dedi, Hermann καὶ τοὐπίπλειστον ἄριστοι, τούς κε θεοὶ φιλῶσιν, Blass κἀπίπλειστον praeoptat, ap. Plat. ἐπὶ πλεῖστον δὲ καὶ ἄριστοί εἰσιν, οὓς ἂν οἱ θεοὶ φιλῶσι. — V. 16. διζήμενος, Σ διζόμενος. — κενεὰν, 𝔄 κεν ἐάν. — ἐς, εἰς ΣEyr. — V. 17. πανάμωμον, r παράμωμον. — εὐρυέδους, 𝔄Θr εὐρυεδοῦς et similiter infra 346 D. Verba εὐρυέδους, . . . χθονός affert Plut. Quaest. Symp. IX 14, 2 (εὐρυεδοῦς), de tranquill. c. 10. de fraterno am. c. 14 (utroque l. εὐρυόδου γ'), adv. Stoic. c. 7 (εὐρυέδυος et ἐδόμεθα, sed Dübner . . . μεθα). — V. 18. ἐπί τ' scripsi, sive ἐπὶ δ' malis, vulgo ἔπειθ' et hic et infra 346 D. — ὔμμιν Hermann, v. ὑμῖν. — ἀπαγγελέω, Γ utroque loco ἀπαγγελλέω. — V. 19. πάντας, Γ priore l. πάντα. — ἐπαίνημι, Σ

ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ
μηδὲν αἰσχρόν, ἀνάγκᾳ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι.

6. [14.]

Schol. Pind. Isthm. II Argum.: *Οὗτος δὲ ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἴσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν εἰκοστὴν τετάρ-* 1119
την Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει· καὶ Σιμωνίδης ἐπαινῶν ἀμφοτέρας αὐτοῦ τὰς νίκας κατατάσσει. Pindarus, qui utramque victoriam et Pythiam Ol. 72, 3 partam et Isthmiam (incerto. tempore, sed ante Ol. 76, 1 reportatam) in duobus carminibus

ἐπαινῆμι| 𝔄Θ *ἐπαίνημιν* (sed infra *ἐπαίνημι*), ΞBCrwye *ἐπαινῆμιν* (infra *ἐπαινῆμι*), E utroque l. *ἐπαινοῖμι* (sed e corr. *η*). — *φιλέω*, e *φιλέη*. — V. 20. *ὅστις*, Θ infra *ὥστις*. — *ἔρδῃ*, r *ἔρδει*, Ξe *ἔρδει*. — V. 21. *αἰσχρόν*, e infra *αἰσχρῶ*. — *ἀνάγκᾳ* Diog. Laert. I 76, *ἀνάγκῃ* Plato. Respic. hanc sententiam Plato Leg. VII 818. schol. Eurip. Orest. 488. Stob. Ecl. Phys. I 154. Synes. Epist. 103. Procl. in Plat. Cratyl. 156. Suid. v. *Σιμωνίδης*, Zenob. I 85. Paroemiogr. II 98 ed. Goett., Apostol. III 6. Arsen. 58. — Apparet igitur Simonidem non in hoc poemate quod parecbasi carebat, sed in alio epinicio in eiusdem Scopae honorem composito Dioscurorum laudes celebravisse: victoriam Scopas haud dubie reportaverat curuli certamine, non pugilatu, quod facile quis coniiciat ex Quintiliano, v. infra. Huc spectat praeter Valer. Max. I 8, 7 et Phaedrum IV 23 Cicero de Orat. II 86: „Dicunt enim cum coenaret Crannone in Thessalia Simonides apud Scopam hominem fortunatum et nobilem cecinissetque id carmen, *quod in eum scripsisset,* in quo multa ornandi causa poetarum more *in Castorem scripta et Pollucem fuissent,* nimis illum sordide Simonidi dixisse, se dimidium eius ei, quod pactus esset, pro illo carmine daturum, reliquum a suis Tyndaridis, quos aeque laudasset, peteret, si ei videretur. Paullo post ferunt nuntiatum Simonidi, ut prodiret; iuvenes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum magno opere evocarent: surrexisse illum, prodisse, vidisse neminem: hoc interim spatio conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidisse: ea ruina ipsum oppressum cum suis interiisse." Adde Quintil. XI 2, 14: „Est autem magna inter auctores dissensio, Glaucone Carystio an Leocrati an Agatharcho an *Scopae* scriptum sit id carmen, et Pharsali fuerit haec domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur, utque Apollodorus et Euphorion et Larissaeus Eurypylus tradiderunt; an Crannone, ut Apollas (et) Callimachus, quem secutus Cicero hanc famam latius fudit." (ubi *Apollas et Callimachus* Meineke scripsit, Preller *Apollas Callimachius* praeoptat, perperam Nolte totum locum sic conformat: *Euphorion; an Larissae, ut Eurypylus et Apollas tradiderunt; an Crannone, ut Callimachus* et quae seq.) Ex hoc loco apparet, Simonidem etiam in aliis carminibus Tyndaridarum laudes celebrasse, ut in epiniciis *Glauci* (vid. fr. 8), *Leocratis, Agatharchi* (de his duobus carminibus nihil aliunde compertum), hinc grammaticorum illa dubitatio repetenda: non magis constat, quod carmen fuerit, in quo aedium Pharsaliarum ruinae mentionem fecerit poeta. Cf. Schneidewin Proleg. in Simon. XII seqq.

quae Thrasybulo Xenocratis filio inscripsit, laudibus decoravit, easdem victorias etiam memorat in carmine Ol. II 49, quod Theroni Xenocratis fratri destinavit, ubi quod in scholiis legitur: *Ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς (Θήρων) γέρας ἔδεκτο, ἀντὶ τοῦ μόνος· Πύθια δὲ καὶ Ἴσθμια Ξενοκράτης* (scr. *καὶ Ξενοκράτης*, hic enim interpres statuit utrumque Delphis et in Isthmo vicisse)· *κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους Πυθιονίκης μόνος Θήρων ἀναγέγραπται.* adversa fronte pugnat cum schol. Isth. II; at *Θήρων* perperam scriptum pro *Ξενοκράτης*, ut iam Boeckh animadvertit: *Ἰσθμιονικῶν* catalogo carebant Alexandrini, itaque de Isthmia victoria rem in medio relinquunt. — Simonides videtur eo tempore, quo in Sicilia commoratus est, encomium in Xenocratem scripsisse, in quo utriusque victoriae mentionem fecit, neque peculiaria carmina his victoriis celebrandis destinavisse.

---

7. [17.]

ΑΝΑΞΙΛᾼ ΡΗΓΙΝῼ ΑΠΗΝῌ

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –

Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων.

---

8. [20.]

ΓΛΑΥΚῼ ΚΑΡΥΣΤΙῼ ΠΥΚΤῌ.

. . . . –́ ⏑ ⏖ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

. . . . Οὐδὲ Πολυδεύκεος βία
χεῖρας ἀντείναιτ' ἂν ἐναντίον αὐτῷ,
οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος.

Fr. 7. Aristot. Rhet. III 2: *Ὁ Σιμωνίδης ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὀρεῦσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν. ἐπεὶ δ' ἱκανὸν ἔδωκεν, ἐποίησε· Χαίρετ' κτλ.* (ubi QYbZb *θυγατέρες*). *Καίτοι καὶ τῶν ὄνων θυγατέρες ἦσαν.* Cf. Heraclid. Pont. Polit. c. 25: *ἐτυράννησε δὲ αὐτῶν Ἀναξίλας Μεσσήνιος, καὶ νικήσας Ὀλύμπια ἡμιόνοις εἱστίασε τοὺς Ἕλληνας· καί τις αὐτὸν ἐπέσκωψεν εἰπών· Οὗτος τί ἂν ἐποίει νικήσας ἵπποις; ἐποίησε δὲ καὶ ἐπινίκιον Σιμωνίδης· Χαίρετ' κτλ.* Errabundus, ut videtur, haec, quae de Anaxila memorantur, ad eius filium Cleophronem rettulit Athen. I 3 E: *Ἀλκιβιάδης . . . θύσας Ὀλυμπίῳ Διῒ τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἱστίασε· τὸ αὐτὸ ἐποίησε καὶ Λεώφρων* (scr. *Κλεόφρων*) *Ὀλυμπίασιν, ἐπινίκιον γράψαντος τοῦ Κείου Σιμωνίδου.*

Fr. 8. Lucian. pro Imag. c. 19: *Ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιητὴς δόκιμος τὸν Γλαῦκον, Οὐδὲ Πολυδ. βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν*

9. [23.]

ΕΥΑΛΚΙΔΗι.

Herodot. V 102: *Καὶ πολλοὺς αὐτέων οἱ Πέρσαι φονεύουσι ἄλλους τε ὀνομαστούς, ἐν δὲ δὴ καὶ Εὐαλκίδεα* (*εὐελκίδην* MPABKE, *εὐαλκήδεα* F?) *στρατηγέοντα Ἐρετριέων, στεφανηφόρους τε ἀγῶνας ἀναραιρηκότα καὶ ὑπὸ Σιμωνίδεω τοῦ Κηΐου πολλὰ αἰνεθέντα.* si quidem epinicium fuit, quod respexit: fortasse pluribus carminibus Simonides Eretriensem illum celebravit: certe non est de epigrammate cogitandum, quo mortui memoriam illustraverit.

---

10. [28.]

ΑΣΤΥΛΩι ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΗι.

. . . . . – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑
– –́ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Τίς δὴ τῶν γε νῦν τοσάσδε πέταλσι μύρτων
ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο νίκας
ἐν ἀγῶνι περικτιόνων;

11.

ΟΡΙΛΛΑι.

Diogenian. Praef. Paroem. 175: *Καρικὸς αἶνος λέγεται, ὃν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας οὐδὲ σ. Ἀ. τ. Ὁρᾷς, ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε· καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμουν ἄμφω καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπί τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι.* Epinicium hoc haud dubie scriptum in Olympiam victoriam maxime nobilitatam (vid. Paus. VI 10), quam adolescens rettulit, sec. Bekk. Anecd. I 232 et Suidam Ol. XXV, corrigunt LXXV, non recte, nam ea Olympiade Theagenes vicit, vid. Paus. VI 6, 2: scribendum igitur *πεμπτὴν καὶ ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα* id quod etiam Brunn Hist. Art. I 83 vidit, aliis ille quidem argumentis correctionem firmans.

Fr. 10. Photius 413, 20: *Περιαγειρόμενοι· ἐκ τούτου σύνηθες ἐγένετο κύκλῳ περιπορευομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα· ὅθεν Σιμωνίδης περὶ Ἀστύλου* (cod. *ἀετύλου*) *φησὶν οὕτως· Τίς δὴ κτλ.* Eadem Suid. v. *περιαγειρόμενοι.* Apostol. XIV 18. Didymus qui dicitur, Miller Misc. 403, ubi novissima intercepta sunt, nam nihil nisi *στεφάνοις περικτιώνων* legitur. Numerorum discriptio incerta. — V. 1. *γε* quod et sententiae et numeri legi convenit, inserui. — *τοσάσδε* Portus et Porson, legebatur *τοσάδε*, sed cod. Flor. *τόσας δή*. — *πέταλσι* scripsi, legebatur *πετάλοισι*, c. Fl. *πετάλοις*. Cf. Cram. An. Ox. I 121 *ἐν ἠρινοῖς πέταλσι.* Antea scripseram *τίς δὲ τῶν νῦν τοσσάδε | πετάλοισι μύρτων.* — V. 2 detrimentum cepisse videtur, fort.: *ἢ στεφάνοισι ῥόδων χαίταν ἀνεδήσατο νίκας.*

ἀναφέρουσιν εἰς γένει Κᾶρα ἄνδρα· τοῦτον γὰρ ἁλιέα τυγχάνοντα χειμῶνος θεασάμενον πολύποδα εἰπεῖν· Εἰ μὲν ἀποδὺς κολυμβήσαιμι ἐπ' αὐτόν, ῥιγώσω· ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί' ἀπολῶ. Κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ Τιμοκρέων ἐν μέλεσι καὶ Σιμωνίδης αὐτοῦ μνημονεύει ἐν τῷ εἰς Ὄριλλαν ἐπινικίῳ. Cf. Walz. Rhet. II 11. Nomen vix integrum, fort. εἰς Τυρίμμαν, qui Ol. 80 cursu vicit Olympia, sed potuit idem in aliis certaminibus iam antea victor renuntiari: nomen autem hoc varie a librariis est depravatum. Quod si nominis tantum similitudinem secteris, possis etiam *Δόριλλον*, *Ἀρίμμαν* alia coniicere.

---

12. [18.]

´∪∪–´∪∪–∪∪–∪∪––
–´∪∪–∪∪–∪⏓
´∪∪–∪∪–´∪∪–∪∪–∪∪⏓
´––∪∪–´∪–
´∪∪– . . . . . .

Ὡς ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ 1121
Ζεὺς ἄματα τέσσαρα καὶ δέκα,
λαθάνεμόν τέ μιν ὥραν καλέοισιν ἐπιχθόνιοι
ἱρὰν παιδοτρόφον ποικίλας
ἀλκυόνος.

13. [19.]

∪´∪∪–∪–∪––
–´∪–´∪–∪´∪⏓
∪́∪́∪

Fr. 12. Aristot. Hist. Anim. V 9: Ἡ δ' ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς τὰς χειμερινάς· διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαί, Ἀλκυόνειαι ἡμέραι, ἑπτὰ μὲν πρὸ τροπῶν, ἑπτὰ δὲ μετὰ τροπάς, καθάπερ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν· ὡς ὁπόταν κτλ. Respicit huc Bekk. An. I 377, 27: Ἀλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται· Σιμωνίδης μὲν γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἕνδεκα (sed cod. ια', id est ιδ') φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων. Adde Suid. s. eadem voce, Apostol. II 20. Arsen. 40. Eudoc. 35, ubi πέντε pro ιδ' similiterque Eust. Il. 776, 34. — V. 1. χειμέριον κατὰ μῆνα, AaCa κατὰ μῆνα χειμ. — πινύσκῃ, Aa πινύσκει. Vocabuli elegantiam non animadvertunt, qui coniecturis tentant, Ruhnken τιτύσκῃ, Hartung ἐπιμύσῃ, Blass τανύσσῃ. — V. 2. ἄματα Schneidewin, v. ἤματα. — τέσσαρα καὶ δέκα, PDa τεσσαρεσκαίδεκα. — V. 3. τέ, Schneidewin δέ. — καλέοισιν Schneidewin, v. καλέουσιν. — V. 4. ἱρὰν Schneidewin, v. ἱεράν. — ποικίλας, Hartung ποικιλίδος. Fortasse scribendum: ἱράν, παιδοτρόφον ποικίλας ἀλκυδόνος. Formam ἀλκυδὼν agnoscit Herodianus Et. M. 66, 35: syllabam paenultimam productam esse testatur latinum vocabulum *alcedo*, ut hic sit versus numerus: –––∪∪––∪–––∪– Eadem forma resti-

fut 145

'Επέξαϑ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως
ἐλϑὼν ἐς εὔδενδρον ἀγλαὸν Διὸς Wil: Pind. 118 1)
τέμενος.

14. [11.]

–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.

*15. [15.] 1122

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἱπποτροφία γὰρ οὐ Ζακύνϑῳ,
ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις ὀπαδεῖ.

tuenda Antipatro Anth. Pal. IX 567 *Λύσιδος ἀλκυδών, τερπνὸν ἄϑυρμα Μέϑης* ubi corrigunt *ἀλκυονίς*.

Fr. 13. Schol. Aristoph. Nub. 1356: *Ἀρχὴ ᾠδῆς εἰς Κριὸν τὸν Αἰγινήτην· ἐπέξαϑ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως· φαίνεται δὲ εὐδοκιμεῖν καὶ διαφανὴς εἶναι.* ita Schol. cod. Rav. et Ven., unde Schneidewin antea existimavit carmen in Crium victorem scriptum esse, postea scholiastae errorem agnovit: est enim potius in Crii aemulum aliquem compositum. Alius schol. *τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου· ἐπ. ὁ κριὸς οὐκ ἀ. ἦν δὲ παλαιστὴς Αἰγινήτης. Ἄλλως· τῇ πρὸς τὸ ζῷον κοινωνίᾳ τῆς λέξεως συνέπλεξε τὰς κοινωνίας ὁ ποιητὴς λέγων· ἐπ. ὁ κριὸς οὐκ ἀ. ἐλϑὼν . . . τέμενος . . . . τὸ δὲ ἐπέχϑη καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἀπὸ τοῦ πέκω καὶ διφϑογγογραφεῖται.* denique rursus v. 1 affertur sic scriptus *ἐπέξαϑ' ὁ καιρὸς* (sed cod. Harl. *ἐπήξαϑ' ὁ κριὸς*) *οὐκ ἀκαίρως*, quae lectio recte se haberet, si adverbium ad *ἐλϑών* referendum esset. — V. 1. *ἐπέξαϑ'*, cum apud Aristophanem alii legerint *ἐπείχϑη*, coniicias etiam hic olim *ἐπείξαϑ'* scriptum fuisse, sed haec lectio non magis probanda, quam *ἀκαίρως*. — *Κριὸς*, Hermann *Κρῖος* adversante Aristarcho, vid. Lehrs de Arist. stud. Hom. 296. — V. 2. *ἐς εὔδενδρον* scripsi, vulgo *εἰς δένδρον*, Valckenaer *ἐς ἀγλαόδενδρον*, Hermann non recte trimetros restituens, *ἐπέξατ' ἄρ' . . . δενδρεῶν' ἐσελϑὼν* (vel *δένδρεων ἐσ.*) *τέμενος ἀγλαὸν Διός*, Hecker *ἐλϑὼν εἰς τέμενος Διὸς ἀγλαόδενδρον*.

Fr. 14. Aristoph. Eqq. 405: *Ἄισαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον· πῖνε πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.* ubi Schol. *τότε γάρ, φησίν, ἐπᾴσαιμί σοι τὸ Σιμωνίδου μέλος· Πῖνε, πῖν' ἐν ταῖς συμφοραῖς. ἐκ τῶν Σιμωνίδου δὲ τοῦτο Τεϑρίππων. τὸ δὲ συμφοραῖς ἐπ' ἐσϑλοῖς· τῶν μέσων γὰρ ἡ συμφορά.* Schneidewin in Simonide scripsit: *πῖνε, πῖν' ἐν συμφοραῖς*, quemadmodum Aristophanes scribere potuit, sed servare ille integra Simonidis maluit verba, itaque haec restitui; firmat autem etiam Suid. v. *συμφορά*, ubi est *ἐπὶ συμφορᾷ*, adde Eustath. Opusc. 279, 13: *παῖζε, παῖζ' ἐπὶ συμφοραῖς*. Ex schol. Aristoph. fluctuante traditione fortasse aliquis coniiciat melicum dixisse *πῖνε, πῖν' ἐπὶ ἐσϑλαῖς συμφοραῖς*, cf. Eurip. Alcest .1160: *χοροὺς ἐπ' ἐσϑλαῖς ξυμφοραῖσιν ἱστάναι*, comicum autem simplici vocabulo *συμφοραῖς* usum esse, sed hoc in medio reliquo.

Fr. 15. Plutarch. de discrim. amic. et adul. c. 2: *ἔτι δ' ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ Ζακύνϑῳ* (pars librorum *λακύϑῳ*)

*16.

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

. . . *Κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἄρθη.*

*17. [16.]

⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Μὴ βάλῃ φοίνικας ἐκ χειρῶν ἱμάντας.

*18. [27.]

⏑ –́ ⏑ – ⏓ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ – –́ – – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Δίδωτι δ' εὖ τὶν Ἑρμᾶς ἐναγώνιος,
Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου παῖς·
ἔτικτε δ' Ἄτλας τάν γ' ἔξοχον εἶδος

ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις (unus liber *πυροφόροισι*). Constituit Schneidewin. Frustra Cobet Mnem. N. L. 358 ineptam lectionem *λακύθῳ* tuetur.

Fr. 16. Schol. Aristoph. Pac. 117: *Τὸ δὲ μεταμώνιος οἱ μὲν ἐξεδέξαντο ματαίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, οἱ δὲ φασιν ἰδίως μεταμώνιον τὸν ἑτέρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενοι τοῦτο παρὰ Σιμωνίδου οὕτω εἰπόντος· Κονία κτλ.* — *ἄρθη* scripsi, legebatur *ἠέρθη*, Schneidewin *ἀέρθη*.

Fr. 17. Plutarch. de virtut. mor. c. 6: *οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια, τοῦ χείρονος πρὸς τὸ βέλτιον ζυγομαχοῦντος ἅμα καὶ τὸν ἡνίοχον διαταράττοντος, ἀντέχειν ὀπίσω, καὶ κατατείνειν ὑπὸ σπουδῆς ἀναγκαζόμενον ἀεί, μὴ β. φ. ἐκ χ. ἱ. κατὰ Σιμωνίδην.*

Fr. 18. Athen. XI 490 F: *Καὶ Σιμωνίδης δὲ τὰς Πλειάδας Πελειάδας εἴρηκεν ἐν τούτοις· Δίδωτι δ' εὖτες* (sic A, *δ' εὖ τέ σ'* VL, *δεῦτέ σ'* P). *Ἑρμᾶς ἐναγώνιος, Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς, ἔτικτε δ' Ἄτλας, ἑπτὰ* (sic VL, *ἐπιτα* A, *ἐπιτὰ* P) *ἰοπλοκάμων φίλαν θυγατέρων τάν γ' ἔξοχον* (ita AB, *τ' ἀνέξοχον* P, *τὰν ἔξοχον* VL) *εἶδος, αἳ* (ita VL, *αγι* A, *ἀγι* P) *καλέονται Πελειάδες οὐράνιαι.* Extrema haec respicit Eust. Od. 1713, 3. Locum non integrum esse servatum argumento est Schol. Pind. Nem. II 16: *Σιμωνίδης δὲ μίαν τῶν Πλειάδων Μαῖαν ὀρείαν προσηγόρευσεν εἰπών· Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου. κατὰ λόγον· αὕτη γάρ· Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεὸν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν.* quae recte huc adhibuit Schneidewin. Inde Tzetz. Lycoph. 219: *Καὶ Σιμωνίδης· Μαιάδος ὀρείης ἑλικοβλεφάροιο γένεθλον. αὕτη γὰρ κτλ.* (sed Vit. 2. 3. Gud. nihil nisi *ἑλικοβλεφάρου κατάλογον τάχ' Ἑρμῆν*). Quod Pindari scholiasta dilucide testatur *οὐρείας* apud Athenaeum omissum, qui deinde *εὐπλοκάμοιο* exhibet, quod vel propter proximum *εὐπλοκάμων* suspectum: itaque Pindarico scholiastae omnino fides habenda. — V. 1. *δ' εὖ τὶν* scripsi, v. *δ' εὖ τέ σ'*, scriptum videtur *τεὶν* et supra additum *σοί*. — V. 2 secundum sch. Pind. restitui. — V. 3. *ἔτικτε δ' Ἄτλας τάν γ' ἔξοχον εἶδος*, tria

ἑπτὰ ἰοπλοκάμων φιλᾶν θυγατρῶν, ταὶ καλέονται
Πελειάδες οὐράνιαι.

*19. [103.] 1123

Aristotel. Phys. Ausc. IV 13: *οἱ μὲν σοφώτατον ἔλεγον τὸν χρόνον, ὁ δὲ Πυθαγόρειος Πάρων ἀμαθέστατον, ὅτι ἐπιλανθάνονται ἐν αὐτῷ.* ad quem locum Simplic. T. IV 393: *εἰκότως οἱ μὲν σοφώτατον, οἱ δὲ ἀμαθέστατον λέγουσιν εἶναι τὸν χρόνον· Σιμωνίδης μὲν γὰρ σοφώτατον, ὅτι γίνονται ἐπιστήμονες ὑπὸ χρόνου, Πάρων δὲ ὁ Πυθαγόρειος ἀμαθέστατον, ὅτι ἐπιλανθάνονται ὑπὸ χρόνου. οὗτος δ' ἔοικεν εἶναι, οὗ καὶ Εὔδημος ἀνωνύμως ἐμνήσθη, λέγων ἐν Ὀλυμπίᾳ Σιμωνίδου τὸν χρόνον ἐπαινοῦντος, ὡς σοφώτατον, εἴπερ ἐν αὐτῷ αἱ μαθήσεις γίνονται καὶ αἱ ἀναμνήσεις, παρόντα τινὰ τῶν σοφῶν εἰπεῖν, τί δέ, ὦ Σιμωνίδη, οὐκ ἐπιλανθανόμεθα μέντοι ἐν τῷ χρόνῳ; καὶ μήποτε καὶ παρὰ Ἀριστοτέλει ἐν τῷ· ὁ δὲ Πυθαγόρειος παρων· τὸ παρων οὐκ εἶναι ὄνομα κύριον, ἀλλὰ μετοχήν.* Similia Themistius et Philoponus ad h. l. Apophthegmatis haec speciem referunt, sed potuit Simonides etiam in carmine in Olympionicam scripto haec dicere, quae Pythagoreus ille praesens praesenti poetae opprobrio vertit.

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΔΙΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ.

20. [34.]

Himer. Orat. V 2: *Ἠλεῖοί ποτε τῆς Σιμωνίδου λύρας λαβόμενοι, ὅτε ἐπὶ τὴν Πῖσαν ἔσπευδεν, ὕμνῳ κοσμῆσαι τὸν Δία, δημοσίᾳ φωνῇ τὴν πόλιν πρὸ Διὸς ᾄδειν ἐκέλευον.*

novissima verba, quae ap. Ath. post *θυγατρῶν* leguntur loco satis incommodo, huc revocavi. — Non audiendus Blass, qui Pindari scholiastam alio Simonidis loco usum esse ratus, verborum ordinem qui apud Athenaeum est, tuetur, corrigens *ἔτικτεν Ἄτλας ἑπτὰ . . . τὰν ἔξοχον*, h. e. *τὰν ἔτικτεν Ἄτλας*, quasi post tantam intercapedinem licuerit relativum pronomen inferre. — V. 4. *φιλᾶν θυγατρῶν* Schneidewin, legebatur *φιλαν θυγαγέρων*. — *ταὶ* Hartung, hoc enim non *αἳ* videtur in librorum lectione *αγι* (*ἅι*) latere. — In principio Schneidewin coniecit *ἴδοιτο δαὖτέ σ'*, Iacobs *διδοῖ τιν εὖχος*, Emperius *ἱδρῶτι δεῦσ'*. Hartung scripsit *ὄδοιτο δ' εὖ σ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος, Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάροιο γένεθλον, τὰν τέκεν Ἄτλας ἑπτὰ ἰ. φ. θ. ἔξοχον εἶδος, ταὶ καλ. Π. οὐρ.* — In Schol. Pind. Nem. Schneidewin recte vidit Hesiodi versum delitesceree, est autem scribendum: *αὕτη γὰρ κατὰ τὸν α' κατάλογον· Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν.* Item tres versus qui praecedunt Hesiodi esse videntur, sed astronomico poemati, non catalogo adscribendi.

ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

21. [35.]

Schol. Eurip. Med. v. 5: *Πάγχρυσον δέρας· τὸ δέρμα· τοῦτο οἱ μὲν ὁλόχρυσον εἶναί φασιν, οἱ δὲ πορφυροῦν. Καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐν* 1124
τῷ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὕμνῳ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ πορφυρῶν κεχρῶσθαι αὐτὸ λέγει. Cf. Et. M. 597, 14: *Νάκη, τὸ αἰγεῖον δέρμα, κῳδία καὶ κῴδιον τὸ προβάτειον. Οὐκ ἄρα τὸ ἐν Κόλχοις νάκος ῥητέον. κακῶς οὖν Σιμωνίδης νάκος φησίν.* add. Schol. Apoll. Rhod. IV 177: *Πολλοὶ δὲ χρυσοῦν τὸ δέρας εἰρήκασιν, . . . ὁ δὲ Σιμωνίδης ποτὲ μὲν λευκόν, ποτὲ δὲ πορφυροῦν.* ut videatur pluribus carminibus Argonautica attigisse. Cf. Eudoc. 108.

*22. [36.]

Schol. Eurip. Med. 2: *Ταύτας* (*τὰς Συμπληγάδας*) *ὁ Σιμωνίδης Συνορμάδας φησίν* (A *συναρβώδας*).

*23.

_ ∸ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ _

∸ ∪ _ _ ∸ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ _ ∸ ∪ _

∸ ∪ _ ∪̄ ∸ ∪ _ _ ∸ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας
εὐπρόσωποί σφας παρά̈ιξαν ἔρωτες ναΐας
κλαΐδος χαραξιπόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

ΚΑΤΕΥΧΑΙ.

24. [39.]

Schol. Hom. Od. ζ 164: *Ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαός*] *λέγοι δ' ἂν πολὺν λαὸν οὐ τὸν ἴδιον στόλον, ἀλλὰ τὸν Ἑλληνικόν, ὅτ' ἀφηγούμενος εἰς Δῆλον ἦλθε Μενέλαος σὺν Ὀδυσσεῖ ἐπὶ τὰς Ἀνίου θυγατέρας, αἳ καὶ Οἰνότροποι ἐκαλοῦντο. ἡ δὲ ἱστορία καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐν ταῖς κατευχαῖς.* Haec Schneide-

Fr. 23. Plutarch. Praec. rei publ. ger. c. 2: *Πολλὰ δὲ ἀπὸ τῆς τύχης ἀψάμενοι τῶν κοινῶν καὶ ἀναπλησθέντες οὐκέτι ῥᾳδίως ἀπελθεῖν δύνανται, ταὐτὸ τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτ' ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος πεπονθότες, ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν δὲ καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες, λευκᾶς κτλ.* Haec Xylander Pindaro, rectius Schneidewin Simonidi tribuit, ego huc retuli. — V. 2. *παράιξαν* scripsi, vulgo *παρήϊσαν*, Hermann *παρέπεισαν*. — V. 3. *κλαΐδος* Hermann, v. *κληΐδος*. — *χαραξιπόντου* Xylander, legebatur *χαράξει πόντου*, Hermann *πόντου χάραξιν*, Schneidewin *εὐπρόσωπος σφὰς παρακνίξας γέλως ναΐαις κλάδεσσ' ἀράξει πόντου κτλ.*

winum secutus sed dubitanter Hymnis adscripsi, nam potuit Simonides etiam *εὐκτικὸν ᾆσμα* condere eius generis, quod veteres magistri *εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις* referre solent. *Κατευχαὶ* in utramque partem dici solent, sed Anii et filiarum historia arguit preces ac vota potius, quam diras et devotiones poetam fudisse. Neque Simonidis nomen, quod olim in suspicionem vocavi, tentandum: nam is qui de Homericis fabulis commentatus est, antiquos et claros potissimum auctores adhibet, et hanc quidem fabulam a poetis certatim illustratam (velut a Callimacho *ἐν τοῖς Αἰτίοις*, vid. schol. vett. Lycophr. 570. 580, quem ut assolet sequitur Ovidius Met. XIII 640 seq.) primus opinor Simonides plene enarraverat: nam Cypriorum auctor (vid. schol. Lyc. et Tzetz.) fortasse strictim tantum attigit. Itaque iam retracto, quod olim conieci, scribendum videri *παρὰ Σιμμίᾳ ἐν ταῖς κατευχαῖς*.

ΕΙΣ ΑΝΕΜΟΝ.

25. [38.]

Himer. Orat. III 14: *Ὁ δὲ (ἄνεμος) ἐπιγνούς, οἶμαι, τὴν Κείαν ᾠδήν, ἣν Σιμωνίδης αὐτῷ προσῇσε μετὰ τὴν θάλατταν, ἀκολουθεῖ μὲν εὐθὺς τοῖς μέλεσι, πολὺς δὲ πνεύσας κατὰ πρύμνης οὔριος ἐλαύνει τὴν ὁλκάδα τῷ πνεύματι.* Adde ibid. Eclog. XIII 32: *Νῦν γὰρ ποιητικῶς ἐθέλων καλέσαι τὸν ἄνεμον, εἶτα οὐκ ἔχων ποιητικὴν ἀφεῖναι φωνήν, ἐκ τῆς Κείας* (sic Wernsdorf, vulgo *οἰκείας*) *Μούσης προσειπεῖν ἐθέλω τὸν ἄνεμον* . . . 33: *ἁπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος πορφυρᾶ σχίζε* (ita, sic recte notavi, Wernsdorf pro *σχίζει*) *περὶ τὴν πρῷραν τὰ κύματα.* similiterque Ecl. X 18: *καὶ σχίσαι ζεφύρῳ πορφύροντα περὶ τὴν πρῷραν τὰ κύματα.* In his Simonidis versus sibi visus est Schneidewin deprehendisse:

Ἁπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος
πορφύρεα σχίζει περὶ πρώραν τὰ κύματα,

Hartung *ἁπαλὸς δ' ὑπὲρ ἅλμας χευόμενος τὰ πορφυρᾶ σχίσαι π. π. κύματα.* Ex Himerii utroque loco sane conficias, Simonidem carmen ad venti vim placandam condidisse, sed quale fuerit incertum; si composuit publica auctoritate ad tempestatem deleniendam, quale carmen Sophocles videtur scripsisse (vid. de vita Soph. p. XX), poterat hoc carmen hymni speciem referre: neque tamen videtur prior Himerii locus hoc firmare, ex quo coniicias poetam, cum in mari versaretur et adversis ventis laboraret, eiusmodi carmen composuisse. Nisi forte Simonides in carmine, quod ad tragoediae similitudinem prope accessit, alium quem ventos precibus delenientem fecit.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ.

26 A. [40.]

Iulian. Ep. XXIV 395 D: *Σιμωνίδῃ δὲ ἄρα τῷ μελικῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἕκατον προσειπόντι καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινὸς ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κοσμῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἑκατόν, ὥς φησιν, ἐχειρώσατο· καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἕκατον ἢ Πύθιον χαίρειν προσαγορευόμενον, οἷον κλήρου τινὸς ἐπωνυμίας συμβόλῳ προσφωνούμενον.* Cf. Eust. Il. 52, 12. Tzetz. Exeg. in Il. p. 117, 17.

*26 B.

⏑́ ⏑ ⏑⏑͡ ⏑́ ⏑ ⏑⏑͡ ⏑́ . . .
⏑́ ⏑ ⏑⏑͡ ⏑́ ⏑ ⏑⏑͡ ⏑́ ⏑ ⏑̲

Δαλογενές, εἴτε Λυκίαν . . . . .
χρυσεοκόμας Ἕκατε, παῖ Διός.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ. 1126

27. [41.]

ΜΕΜΝΩΝ.

Strabo XV 728: *Λέγεται γὰρ δὴ (Σοῦσα) καὶ κτίσμα Τιθωνοῦ τοῦ Μέμνονος πατρὸς . . . ἡ δ' ἀκρόπολις ἐκαλεῖτο Μεμνόνιον· λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι, φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν, ταφῆναι δὲ λέγεται Μέμνων περὶ Πάλτον (παλ-*

Fr. 26 B. Aristotel. Rhet. III 8: *Ἔστι δὲ Παιᾶνος δύο εἴδη, ἀντικείμενα ἀλλήλοις· ὧν τὸ μὲν ἓν ἀρχῇ ἁρμόττει, ὥσπερ καὶ χρῶνται· οὗτος δ' ἐστίν, οὗ ἄρχει μὲν ἡ μακρά, τελευτῶσι δὲ τρεῖς βραχεῖαι· Δαλογενές κτλ. Καί· Χρυσεοκόμα κτλ.* quae, quamquam Simonides non nominatur, huc retuli. — V. 1. *εἴτε*, Schol. Aristot. ap. Cram. An. Par. I 308 *ἦτε*, cogitans de hymno in Apollinem et Dianam. — *Λυκίαν*, Q *Λυκία*, Osanni cod. *Λύκιε*, schol. anon. Arist. editus *Δαλογενές· εἶτα Λύκιε Ἑκάεργε.* — In fine *ἔχεις* addendum puto, praeterea autem plures videntur versus adiuncti fuisse. — V. 2. *χρυσεοκόμας* scripsi, vulgo *χρυσεοκόμα.* — *Ἕκατε*, Osanni cod. *Ἑκαεργε.* — Quod deinde addit Aristoteles, fortasse et ipsum est Simonidis: *Ἕτερος δ' ἐξ ἐναντίας, οὗ βραχεῖαι ἄρχουσι τρεῖς· ἡ δὲ μακρὰ τελευταία·*

⏑⏑͡ ⏑ ⏑́ ⏑⏑͡ ⏑ ⏑́ ⏑⏑͡ ⏑ ⏑́ ⏑⏑͡ ⏑ ⏑́
Μετὰ δὲ γᾶν ὕδατά τ' ὠκεανὸν ἠφάνισε Νύξ.

ubi videtur *ὠκεανοῦ ἀφάνισι* scribendum.

τὸν F) τῆς Συρίας παρὰ Βαδᾶν (βανδᾶν morz. Letronn. coniecit Βαλᾶν, Schneidewin Philol. I 40 Βάλαιον) ποταμόν, ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης ἐν Μέμνονι διθυράμβῳ τῶν Δηλιακῶν (δαλιδιακῶν Ald.). Additamentum τῶν Δηλιακῶν quid sibi velit, non liquet; Schneidewin ἐν Μ. διθ. καὶ Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν . . . τῶν Δηλιακῶν. M. Schmidt coniecit (de Dithyrambo p. 133) Σιμωνίδης ἐν Μέμνονι διθυράμβῳ καὶ Δαλίων ἐν δ' Συριακῶν, qui unde Syriaca asciverit, ignoro: sed scripsit Dalio Αἰθιοπικά (vid. Isigon. mirab. c. 2), in quibus Memnonis mentionem factam esse verisimile est.

28. [137.]

ΕΥΡΩΠΑ.

Aristoph. Byz. ap. Miller Misc. 430: Σιμωνίδης δ' ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὸν ταῦρον ὁτὲ μὲν ταῦρον, ὁτὲ δὲ μῆλον, ὁτὲ δὲ πρόβατον ὀνομάζει. Eustath. Il. 877, 37: προφέρει δὲ (Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς) καὶ Σιμωνίδου χρήσεις, ἐν αἷς βοῦν ἄρρενα ὁτὲ μὲν ταῦρον, ὁτὲ δὲ μᾶλον ἤγουν μῆλον, ὁτὲ δὲ πρόβατον ἐκεῖνος ὀνομάζει. Cf. idem Od. 1649, 2. Poeta in dithyrambo aliquo Europae raptum videtur enarravisse. Hoc Simonidis carmen mihi videtur Horatius Carm. III 27 secutus esse, manifesta enim ibi deprehenduntur vestigia graeci exempli, cuius eximias virtutes latinus poeta pro virium suarum modulo aemulatus est, quamquam possis etiam ad Bacchylidem revocare, qui eandem fabulam illustraverat aliquo carmine, vid. schol. Il. μ 292.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

29. [43.]

∪ ∪ ∠ ∪ – ∪ ∠ ∪ –
∪ ∠ ∪ – ∪ ∠ ∪ –
∪ ∪ ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ ∠ ∪ ∪ – ∪ ∠ ∪ – ∪ ∠ –

Fr. 29. Plut. Symp. IX 15, 2 (de quo loco corrupto disputavit Steinmann Petropoli 1845): Καὶ ὅλως ἔφη μεταθετέον τὸ Σιμωνίδειον ἀπὸ τῆς ζωγραφίας ἐπὶ τὴν ὄρχησιν, τὴν μὲν ὄρχησιν εἶναι ποίησιν σιωπῶσαν, τὴν δὲ ποίησιν πάλιν ὄρχησιν φθεγγομένην· ὅθεν οὔτε εἰπεῖν ἔστι γραφικῇ μετεῖναι ποιητικῆς, οὔτε ποιητικῇ γραφικῆς, οὐδὲ χρῶνται τὸ παράπαν ἀλλήλαις· ὀρχηστικῇ δὲ καὶ ποιητικῇ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστὶ καὶ μάλιστα μιμούμεναι περὶ τὸ τῶν ὑπορχημάτων γένος, ἐνεργὸν ἀμφότεραι τὴν διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων μίμησιν ἀποτελοῦσιν. Δόξειε δ' ἄν, ὥσπερ ἐν γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα ταῖς χρώσεσιν ἐοικέναι, τὰ δὲ ὀρχήματα ταῖς γραμμαῖς, ὑφ' ὧν ὁρίζεται τὰ εἴδη. Δηλοῖ δὲ ὁ μάλιστα κατωρθωκέναι δόξας ἐν Ὑπορχήμασιν καὶ γεγονέναι πιθανώτατος ἑαυτοῦ,

'Απέλαστον ἵππον ἢ κύνα
'Αμυκλαίαν ἀγωνίῳ
ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο, καμπύλον μέλος διώκων.

~~30.~~ [44.] 1127

–́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
–́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏓ . . . .

Οἷος (δὲ κύων) ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν πεδίον
πέταται θάνατον κεροέσσᾳ
εὑρέμεν ματεύων ἐλάφῳ·
τὰν μεθέπ' αὐχένα στρέφοισαν ὑγρόν τε κάρα
πάντ' ἐπ' οἶμον.

~~31.~~ [45.]

⏑ –́ ⏑ – – . . .
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

῞Οταν δὲ γηρῶσαι νῦν,

τὸ δεῖσθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας. *Τὸ γάρ· 'Απέλαστον κτλ.* — V. 1. *'Απέλαστον*, Meineke coni. *Πελασγόν*, Hartung *ἀδάμαστον*. — V. 2. *ἀγωνίῳ* Wyttenbach, vulgo *ἀγωνιῶ*, Dübner *ἀγωνιῶν*.

Fr. 30. Plutarch. Sympos. Qu. IX 15, 2 pergit post fr. 29: ἢ τό· *Οἷος . . . πάντα ἕτοιμον καὶ τὰ ἑξῆς*. — V. 1. *δὲ κύων* inserui. — *πεδίον* Wyttenbach, vulgo *τε πεδίον*. — V. 2. *κεροέσσᾳ* Wyttenbach, vulgo *κεράσασα*. — V. 3. *ματεύων* Schneidewin, vulgo *μανύων*, Wyttenbach coni. *κύων*, Hermann *εὑρέμεναι κύων*. — V. 4. *τὰν μεθέπ' αὐχένα στρέφοισαν ὑγρόν τε κάρα* scripsi, nisi malis *αὐχένα τε*, nam verbum omnino requiritur, legebatur *τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοιαν* (Wyttenbach *στρέφοισαν*) *ἕτερον κάρα*. Schneidewin *τὰν δ' ἕλ' αὐχένι στρ. σφέτερον κάρα*. Hermann *στρέφοισαν ἔτειρεν*, Hartung, qui *ἕλε* probat, *στρέφοισαν ἑτέρωσε*. — V. 5. *πάντ' ἐπ' οἶμον* Schneidewin, vulgo *πάντα ἕτοιμον*, Hartung *πάντ' ἄτολμον*.

Fr. 31. Plut. Sympos. IX 15, 2: *Αὐτὸς γοῦν ἑαυτὸν οὐκ αἰσχύνεται περὶ τὴν ὄρχησιν οὐχ ἧττον ἢ τὴν ποίησιν ἐγκωμιάζων· ῞Οταν δὲ γηρῶσαι νῦν ἐλ. ὄρχημα οἶδα . . . τρόπον*. — V. 1 quomodo sit corrigendus, incertum, sed v. 2 certa emendatio a me iam olim proposita *ὄρχημ' ἀοιδᾷ* pro *ὄρχημα οἶδα*, nam *μιγνύμεν* hunc dativum desiderat, et numerus creticus, quem reciperavi, huic loco convenientissimus. Sed cum poeta se saltandi artis peritissimum esse dixerit, ut Plutarchus testatur, neque *οἶδα* verbum abiiciendum, itaque poetam haec fere scripsisse puto:

῞Οταν δ' ἐπ' ἦρος αἴω νέον
῎Ελαφρον ὄρχημ' εὖ οἶδ' ἀοιδᾷ ποδῶν μιγνύμεν.

ἐλαφρὸν ὄρχημ' ἀοιδᾷ ποδῶν μιγνύμεν·
Κρῆτά μιν καλέοισι τρόπον, τό θ' ὄργανον Μολοσσόν.

ΘΡΗΝΟΙ. 1128

32. [46.]

ΕΙΣ ΣΚΟΠΑΔΑΣ.

_ ⏑́ ⏑ ⏑ _ ⏑́ ⏑ ⏑ _ ⏑́ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏓
_ ⏑́ ⏑ ⏑ _ ⏑́ ⏑ ⏑ _ ⏑́ ⏑ ⏑ _ ⏑ _
_ ⏑́ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ∧ _ _
⏑́ ⏑ _ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏓

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φάσῃς ὅ τι γίνεται αὔριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσεται·
ὠκεῖα γάρ, οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας
οὐ τόσα μετάστασις.

33.

Schol. Theocrit. XVI 36: *Οἱ δὲ Σκοπάδαι Κρανώνιοι τὸ γένος· Κράνων δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος, Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας* (*Ἐχεκράτου* Gen. b., *Ἐχεκράτ'* M, L. Dindorf *Ἐχεκρα-*

Schneidewin *ὅπα δὲ γαρῦσαι σύν τ' ἐλαφρὸν κτλ.*, Hartung utroque usus *ὅπα δὲ γηρῦσαι σύν τε ποδῶν ἐλαφρὸν ὄρχημ' ἀοιδᾷ μιγνύμεν.* Blass speciosius quam verius scripsit *ἐγκωμιάζων, ὅταν λέγῃ· Ῥῶσαι νυν ἐλαφρὸν ὄρχημ' ἀοιδᾷ ποδῶν μιγνύμεν*: haec enim sensu cassa sunt. — V. 3. *Κρῆτά μιν* Casaubonus, Plut. *Κρῆτα μέν*, sed Ath. IV 181B: *ὅθεν καὶ Κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα Κρήταν* (sic CB et agnoscit hanc formam hoc loco Eustath. 1166, 49, vulgo *Κρῆτα*) *μιν* (sic Casaub., *μὴν* VL, *μὲν* P, *τε* C) *κ. τρόπον* (*τὸν τρόπον* C) *κτλ.*, Schneidewin *Κρήταν δέ μιν.* — *καλέοισι* Schneidewin, v. *καλέουσι.*

Fr. 32. Favorin. ap. Stob. Flor. CV 62: *Ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε φῇς* (Vind. *φής*, AB *εἴπῃς*), *ὅτι γίνεται αὔριον, μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσον χρόνον* (AB *ὅσσον χρόνου*) *ἔσεται* (Vind. *ἔσσεται*)· *ἀλλὰ μηδὲ οἶκον, ὥσπερ ἀμέλει ὁ ποιητὴς διεξέρχεται τὴν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν.* Auctum duobus versiculis hoc fragmentum legitur apud eundem Stob. CV 9: *Σιμωνίδου Θρήνων* (hoc om. Vind.). *Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φήσῃς* (A *φήσῃ*), *ὅτι γίγνεται μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὅσσον χρόνον ἔσσεται* (B *ἐσσεῖται*)· *ὠκεῖα γὰρ κτλ.* sed male ibi v. 1 *αὔριον*, v. 2 *ὄλβιον* omissum. — V. 1. *φάσῃς* scripsi pro *φήσῃς*. — *ὅτι γίνεται*, Meineke coniecit *τί γενήσεται.* — V. 2. *ἄνδρα*, fort. *ἄνδρ'*. Deinde Heimsoeth corrigit *ὄλβιον* (*εἴπῃς*) *ὁπόσον χρόνον ἔσσ.* — V. 4. *οὐ τόσα* scripsi, legebatur *οὕτως ἁ*, Heimsoeth *οὐ δὲ τανυπτερύγοιο μυίας ὑστέρα μετάστασις.* Blass omnia expedita esse censet stigme post *γὰρ* sublata.

τείας, Meineke *Ἐχεκρατίδος*) *υἱός. Καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρήνοις* (Vulc. *ὕμνοις*, om. M).

ΕΙΣ ΑΝΤΙΟΧΟΝ.

34. [48.]

Aristid. I 127: *Ποῖος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει; τίς Πίνδαρος; ποῖον μέλος ἢ λόγον τοιοῦτον ἐξευρὼν Στησίχορος* (libri *τίς χορὸς*) *ἄξιον φθέγξεται τοιούτου πάθους; ποία δὲ Δύσηρις Θετταλὴ τοσοῦτο πένθος ἐπένθησεν ἐπ' Ἀντιόχῳ τελευτήσαντι, ὅσον νῦν μητρὶ τῇ τούτου πένθος πρόκειται;* quae ex Simonidis carmine petita esse docet Schol. Theocrit. XVI 34: *Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα*] *ὁ δὲ Ἀντίοχος Ἐχεκρατίδου* (sic M, vulgo *Ἐχεκρατίδος*) *καὶ Δυσήριδος* (sic Valesius, *Σίριδος* M Gen. b, *Σύριδος* vulgo) *υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.*

ΕΙΣ ΛΥΣΙΜΑΧΟΝ.

35. [49.]

Harpocrat. 174, 15: *Ταμύναι· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριέων αἱ Ταμύναι, ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς οἵ τε τὰ Εὐβοϊκὰ γράψαντες μαρτυροῦσι* 1129
καὶ Σιμωνίδης (sic Valesius, *Σίμων* codd.) *ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἐρετριέα Θρήνῳ.* Cf. Phot. 568, 14 et Suid. v. *Ταμύναι.*

---

36. [51.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏓
⏑ –́ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑́ ⏑́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ∧ – ⏓

Οὐδὲ γὰρ οἳ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο,
θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ' υἷες ἡμίθεοι,
ἄπονον οὐδ' ἄφθιτον οὐδ' ἀκίνδυνον βίον
ἐς γῆρας ἐξίκοντο τελέσσαντες.

Fr. 36. Stob. Floril. XCVIII 15: *Σιμωνίδου Θρήνων* (hoc add. Vind., A om. totum locum). — V. 1 seq. Hartung sic in artum redegit *οἳ πρότερόν ποτε θεῶν ἐξ ἀνάκτων ἐπέλοντο παῖδες ἄπονον κτλ.* — V. 2. *ἐγένονθ'* Schneidewin, vulgo *ἐγένοντο.* — V. 3. *ἄπονον οὐδ'*, vulgo *ἄπονον οὐδὲ.* — V. 4. *τελέσσαντες* scripsi, vulgo *τελέσαντες*, Hartung traiecit *τελέσαντες εἰς γῆρας ἐξίκοντο.*

37. [50.] Wilam. Textg. 144 ff

Stropha.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ – – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓

Epodus.

⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ∧ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –́ – ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Fr. 37. Dion. Hal. de verbor. compos. c. 26: Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς τὰ Σιμωνίδου ταῦτα· γέγραπται δὲ κατὰ διαστολάς, οὐχ ὧν Ἀριστοφάνης ἢ ἄλλος τις κατεσκεύασε κώλων, ἀλλ' ὧν ὁ πεζὸς λόγος ἀπαιτεῖ· πρόσεχε δὴ τῷ μέλει καὶ ἀναγίνωσκε ταῦτα κατὰ διαστολάς, καὶ εὖ ἴσθ' ὅτι λήσεταί σε ὁ ῥυθμὸς τῆς ᾠδῆς καὶ οὐχ ἕξεις συμβαλεῖν οὔτε στροφὴν οὔτε ἀντίστροφον οὔτε ἐπῳδόν, ἀλλὰ φανήσεταί σοι λόγος οὑτωσὶ διειρόμενος (Ahrens λόγος εἷς εἰρόμενος)· ἔστι δὲ ἡ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη, τὰς ἑαυτῆς ἀποδυρομένη τύχας· Ὅτε κτλ. Ipsum carmen, quomodo constituendum sit, admodum incertum: nam Dionysius indicare videtur adscriptas esse stropham et antistropham cum epodo, nec tamen certa satis responsionis vestigia deprehenduntur. Equidem stropham et epodum discripsi, Ahrens ad ἀπολελυμένα referre videtur, Hartung in strophae et antistrophae formam redegit, audacissime poetae verba refingens, nec meliore successu ad eundum modum digessit Blass, denique Nietzsche sibi rem absolvisse videtur, v. 1—3 attribuens strophae extremae, quam insequatur antistropha v. 4—12 una cum epodo: ita enim Dionysii verbis omnino satisfieri existimat, de numerorum aequabilitate securus, quandoquidem hos versus a se refictos

ὅτε λάρνακι δαιδαλέᾳ ἀνεμός τ' ἐμάνη πνείων
παριόντος κύματος οὐκ ἀλεγίζεις οὐδ' ἀνέμου

sibi respondere credidit. Ego, cum antea epodum v. 13 orsus essem, iam intellexi iusto breviorem esse prae strophae amplitudine, itaque nunc stropham v. 9 terminavi, atque constat tam stropha quam epodus trinis periodis. Neque obstat huic discriptioni, quod ex-

Ὅτε λάρνακι κεῖτ' ἐν δαιδαλέᾳ,
ἄνεμός τ' ἐφόρει μιν πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα,
δεῖμα προσεῖρπε τότ' οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς,
ἀμφί τε Περσέϊ βάλλε φίλαν χέρ', εἶπέν τ'· ὦ τέκος,
οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἀωτεῖς·
γαλαθηνῷ λάθεϊ κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ

trema stropha enuntiatum inchoatur, non absolvitur, id enim haud raro fit. In singulis versibus discribendis quantum licuit curavi, ut ne rhythmica incisa cum pedestris sermonis membris congruerent, quandoquidem Dionysius monuit, si quis *κατὰ κῶλα τοῦ πεζοῦ λόγου* discribat, numeros carminis non facile animadverti. Scripsit de hoc carmine Ahrens peculiarem libellum (Hannoverae 1853), cf. praeterea C. Volckmar in Philologo VII 743 seq. Nietzsche in Mus. Rhen. XXIII 481 seq. et Blass in Philol. XXXII 140 seq. — V. 1. *ὅτε*, Ald. *ὅτι*. — *κεῖτ' ἐν* scripsi, legebatur *ἐν*, Schneidewin *δ' ἐν*. — *δαιδαλέᾳ*, *δαιδαλαίᾳ* Reg. 1 (sive Parisinus 1741, quem contulit denuo Schneidewin) Colb. Guelf. Ald. — V. 2. *ἄνεμός τ' ἐφόρει μιν πνέων* addito verbo *ἐφόρει*, legebatur *ἄνεμός τε μιν πνέων*, ubi *μιν* Schneidewin restituit, *τε μὴν* Reg. 1 Colb. Gud. Ald. in marg., *τ' ἐμῇ* Ald., vulgo ex manifesta correctione *βρέμῃ* et sic p, *τε λίην* Ahrens. Existimant versibus 1—3 protasin contineri, at v. 4 apodosis non tam coepit, quam continuatur, neque v. 3 verba *δείματι ἤριπεν οὔτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς* ad ventum et maris undas licet referre: v. 3 cum apodosis initium sit, apparet hic verbum necessarium interceptum esse, itaque *ἐφόρει* inserui, quod etiam Dionysii *ἡ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη* commendant. — *κινηθεῖσά τε* Brunck, vulgo *κινηθεῖσα δὲ*. — V. 3. *δεῖμα προσεῖρπε* (vel *ποθεῖρπε*) *τότ' οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς* scripsi, legebatur *δείματι ἔρειπεν* (libri *ἔριπεν*, Guelf. *ἔριπε*), *οὔτ' ἀδιαντῆσι* (ita Guelf., *ἀδίαν τοῖσι* Reg. 1, *ἀδίαν ταῖσι* Ald., in m. *τοῖσι*, p *ἀδιὰν ταίσι*) *παρειαῖς*. Brunck correxit *δείματι ἤριπεν οὐδ'* (Thiersch *οὐκ*) *ἀδιάντοισι παρειαῖς*. Ahrens *δεῖμα παρῖσχεν*, quod ferri nequit, nisi *ὅτε λάρνακί οἱ δαιδαλέᾳ* scripseris, neque enim in arca ventus et undae saeviunt, sed Danaen arcae inclusam perterrefaciunt. Ipse aliquando *δείματι ῥῖπτεν* conieci, quod Volckmar quoque proposuit, sed parum aptis exemplis commendavit. *Δείματι ἤριπεν* omnino alienum, nam sive *terrore obruit* sive *prae timore concidit* interpreteris, neutra interpretatio sermonis consuetudini convenit: neque quae sequuntur sunt integra, nam dativus *ἀδ. παρειαῖς* quomodo explicari possit non video, itaque antea *οὐδ' ἀδίαντοί οἱ* (*ἀδίανταί οἱ*) *παρειαί* conieci. In mendosa librorum scriptura nihil aliud videtur delitescere, quam quod supra dedi, i. e. *timor obrepsit genis, quas lacrimae irrigabant*. — V. 4. *Περσέϊ* Schneidewin, vulgo *Περσεῖ*, Reg. Guelf. Ald. *Πέρσει*. — *βάλλε*, Guelf. a m. pr. et Ursinus *βάλε*. — *χέρ'* scripsi, vulgo *χέρα*, Ald. *χέραν*. — *εἶπέν τ'*, vulgo *εἶπέν τε*, Guelf. *εἶπέ τε*. — *τέκος* Guelf., vulgo *τέκνον*. Adde Athen. IX 396 E: *Σιμωνίδης δ' ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ* (V *γαλαθηνῶν*) *δ' ἤτορι κνώσσεις*. — V. 5. *ἔχω*, Guelf. *ἔχων*. — *σὺ δ' ἀωτεῖς* Casaubonus, cf. Hesych. *ἀωτεῖς, ἀπανθίζεις, κοιμᾷ*. Et. M. 117, 46 not.: *ἀωτεῖς ἀντὶ τοῦ κάλλιστον τοῦ ὕπνου ἀπανθίζῃ καὶ συλλέγεις*. cf. Hom. Il. *κ* 159. Schneidewin *σὺ δ' ἀωρεῖς*, H. A. Koch *σὺ δ' οὐκ ἀΐεις*, Mehlhorn coni. *σὺ δ' αὔτως*, Hermann *σὺ δ' αὖ τέως*, quod probat Ahrens, Volckmar *σὺ δ' αὖτ' αἰές*. — V. 6. *γαλαθηνῷ λάθεϊ* scripsi, et occupavit Ahrens

δούρατι χαλκεογόμφῳ, 1131
νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ καταλείς·
ἅλμαν δ' ὕπερθεν τεᾶν κομᾶν βαθεῖαν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, οὐδ' ἀνέμων Ἐπ.
φθόγγον, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον κλιθὲν προσώπῳ.

λήθει corrigens, Athen. *γαλαθηνῷ δ' ἤτορι*, unde Casaubonus *τ' ἤτορι*, quod olim secutus sum quamvis dubitanter propter formae insolentiam, nisi quod in christiano epigrammate (Kaibel 725) *ἤτορι σεμνῷ* extat. Non minus mendosae scripturae librorum Dionysii; Ald. *πόνου, οὐ δ' αὐταὶς ἐγαλασθηνωθεῖ θεικνοώσσεις*, Guelf. Reg. 1 *οὐ δ' αὐταῖς* (Reg. *ἀυταῖς*) *ἐγαλαθηνωδεῖ θεικνοώσσεις*, p (cuius nulla auctoritas) *σὺ δ' αὐτὲ γαλαθηνῷ ἤτορι κνώσσεις*, ubi Burges *εἴδεϊ*, Emperius *μείδεϊ*, Schneidewin *στήθεϊ*, ego *ἤθεϊ* conieci, quod probavit Nietzsche, qui *γαλαθηνῶν* requirit. — V. 7. *δούρατι* Guelf., *δούναντι* Ald. (*δούνατι* Reg. 1), *δώματι* vulgo et p. — *χαλκεογόμφῳ* Thiersch et Schneidewin, legebatur *χαλκεογόμφῳ δὲ* (Schaefer *τε*). Nescio an *χαλκογόμφῳ* praestet, quod numeris melius convenire videtur, si versus recte digessi. Nietzsche post *δούρατι* distinguens *χαλκεογγόμφῳ δὲ νυκτὶ | λάμπεις* scripsit, non veritus dithyrambicorum ineptiis et ampullis hoc venustissimum carmen dedecorare. Si vocula *δὲ* non penitus tollenda, licet corrigere *δούρατι χαλκογόμφῳ, διὰ νυκτὸς ἀλαμπεῖ | κυανεῷ τε δνοφῷ καταλείς*. — V. 8. *νυκτὶ ἀλαμπεῖ* Ilgen, legebatur *νυκτιλαμπεῖ*. Hiatus satis habet excusationis, quamquam *νυκτί τ' ἀλαμπεῖ* poterat scribi: omnino Simonides Ionum more videtur hiatum frequentius admisisse, quam ceteri lyrici poetae, neque vero tanta licentia usus, quam visum est Ahrensio. Ahrens scripsit *ἀενάῳ τε λάπᾳ*. — *καταλείς* i. e. *coopertus*, quam emendationem et sententia instituta et versus lex flagitat; quae antea tentavi, repetere nihil adtinet. Schneidewin *ταθείς* coniecit aliisque probavit. Reg. 1 *ταδ' εἰς αὐλέαν κτλ.*, Guelf. *κυαναίω τε δνόφω τάν δ' εἰς αὐλέαν δ' ὑπ.*, Ald. *κυανίω τε δνόφῳ· τάδε εἰς* (sive *τάδ' εἰς*, et inter versus *τόδ' εἰς*) *αὐλέαν δ' ὑπ.*, vulgo *δνόφῳ· τόδ' αὐαλέαν ὑπ.* — V. 9. *ἅλμαν* scripsi, vulgo ex Stephani coniectura *αὐαλέαν*, quod cum displiceret, ego *οὖλαν . . . κόμαν* olim proposui, Ahrens *ἀγλαὰν* (vel potius *ἀγλαᾶν*), Reg. 1 Guelf. Ald. *αὐλέαν*. — *δ'* Reg. 1 Guelf. Ald., vulgo deest. — *ὕπερθεν* Reg. 1 Guelf. Ald., *ὕπερθε* vulgo. — *τεᾶν κομᾶν* Ahrens, legebatur *τεὰν κόμαν*, sed non debebat ad eundem modum *βαθειᾶν* corrigere, quod epitheton infantis capillis non convenit. sed recte se habet *βαθεῖαν ἅλμαν*, cf. Pind. Nem. VI 36 *βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα*, item alias *βαθεῖαν πόντου πλάκα, ἁλὸς βαθείας κέλευθον* et similia. Volckmar *εἰνάλιον ὑπένερθε τεὸν κῶμα βαθύ*, quae coniunxit cum praecedentibus. — V. 10. *παριόντος, περιόντος* Guelf. Ald., Ahrens *περῶντος*. — V. 11. *ἀνέμων* scripsi, vulgo *ἀνέμου*, Guelf. *ἀνέμον*. — *φθόγγον* Ald. Reg. 1 Guelf., vulgo *φθόγγων*. — V. 12. *πορφυρέᾳ* Victorius, Guelf. Reg. 1 *πορφυρεὰ* et *πορφυρέα*.
δ
— *χλανίδι*, Guelf. *χλανίσι*, Reg. 1 *ἐχλανι*. Nietzsche *πορφυρέαισιν κ. ἐν χλανίσιν* perperam vestes interpretatus, quae sunt *σπάργανα*, cf. Sophoclis versus ex Niobe: *λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα*. — *πρόσωπον κλιθὲν προσώπῳ* sive *κλιθείς* malis, i. e. *inprimens genae genam*, sed insolentiorem accusativi absoluti structuram

εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
κέλομαι δ', εὗδε βρέφος, εὑδέτω δὲ πόντος,
εὑδέτω δ' ἄμοτον κακόν·
μεταιβολία δέ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, 1132
ἐκ σέθεν· ὅττι δὲ θαρσαλέον ἔπος
εὔχομαι νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

praetuli, quoniam propius abest a librorum scriptura, vulgo πρόσωπον καλόν (unde antea καλὸν πρόσωπον edidi), sed Ald. Guelf. Reg. 1 πρόσωπον καλόν (Guelf. κὲ λὸν) πρόσωπον, Ahrens πρόσωπον καλὸν προφαίνων, Volckmar πρόσωπον καλὸν προσάπτων, Nietzsche προσέχων κ. πρ. — V. 13. τοι, antea τοὶ scripsi, fortasse σοὶ restituendum. — ἦν, Guelf. ἠ̃, Reg. 1 ἦι, Ald. ἦ. — V. 14. καί κεν, Reg. 1 Ald. κέ κεν, Guelf. καὶ μὲν, Schneidewin ἤ κεν coni. — ῥημάτων, conieci θρηνημάτων, sed malim ὁρμημάτων, ut Simonides Homerico vocabulo sit usus, ita interpretatus, quemadmodum veteres magistri. Verbi structura πρὸς τὸ σημαινόμενον insolentior, nam dandi casum exspectamus, neque alterum suppeditat exemplum, nam Theogn. 887 μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος dispar. Nullum casum subiunxit Marcellus (CIGr. IV 6280) v. 80 ἀκίνητος δὲ θέαιναι καὶ πολυτίμητοι καὶ ὑποσχεῖν οὖας ἕτοιμον. Ahrens ῥεγμάτων λεπτῶν. — λεπτὸν, Colb. Reg. 1 Guelf. Ald. λεπτῶν. — V. 15. κέλομαι δ' scripsi, vulgo κέλομαι, Guelf. κέλλομαι, Schneidewin κέλομ'. — εὗδε, εὖδε Reg. 1 Guelf. Ald., similiter deinde bis pro εὑδέτω Guelf. εὖ δὲ τῶ, Reg. 1 Ald. εὖδε τῷ. — δὲ πόντος, Guelf. δ' ἐπόντος, Ald. δε πότος. — V. 16. δ' ἄμοτον scripsi, legebatur ἄμετρον, Guelf. ἀμότρον, particulam δὲ inseruit Thiersch. — V. 17. μεταιβολία scripsi, Reg. 1 μ^ταιβουλία, Guelf. μεταβουλία, vulgo ματαιοβουλία. — V. 18. ἐκ σέθεν scripsi, legebatur ἐκ σέο, ut sit prioris versus clausula sed rectius haec verba inchoant novum versum. — ὅττι δὲ Mehlhorn, ὅτι δὲ Hudsonus (non Ald.), ὅττι δὴ Reg. 1 Guelf. et vulgo, εἴτι δὲ Schaefer. — V. 19. νόσφιν δίκας scripsi, margo Vict. νόσφι δίκας, Ahrens ἢ νόσφι δίκας, τεκνόφι δίκαν Mehlhorn, τεκνόφι δίκᾳ Schaefer, vulgo τεκνόφι δίκας, Reg. 1 Guelf. Ald. κνοφιδίκας. — σύγγνωθι, quod vulgo deest, add. Reg. 1 Guelf. Ald. — Hartung totum carmen sic conformavit: Στρ. Ὅτε λάρνακα δαιδαλέαν ἄνεμος Βράσσε πνέων Κινηθεῖσά τε λίμνα, Δείματι ἤριπε (πᾶν Δέμας τρομοῦσα), Οὐδ' ἀδιάνταισιν παρειαῖς Ἀμφί τε Περσεῖ βάλεν Χεῖρα φίλαν ἔειπέν τ'· Ὦ τέκος, οἷον ἔχω Πόνον, σὺ δ' ἀωτεῖς Γαλαθηνῷ μείδεϊ, κνώσσεις τ' Ἐν ἀτερπεῖ δούρατι χαλκογόμφῳ, Νυκτί τ' ἀλαμπεῖ Κυανέῳ τε δνόφῳ ταθείς, Οὐλίου δ' ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν Ἀντιστρ. Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, Οὔτ' ἀνέμου Φθόγγων, κείμενος ἀμφὶ Πορφυρέᾳ χλανίδι, Καλὸν πρόσωπον. Εἰ δὲ τὸ δεινὸν δεινὸν ἦν τοι, Καί κεν ἐμῶν ῥημάτων Λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας. Εὗδε, βρέφος, κέλομαι. Εὕδοι δέ τε πόντος, Ἄμοτον δ' εὕδοι κακὸν ἀμόν, Μεταβουλεία δέ τις αὖ φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σοῦ· Ὅττι δὲ θαρσαλέον ϝέπος, Εὔχομαι, σὺ τέκνοφί μοι δίκαν σύγγνωθι. Hartungiana inventa cum integra adscripserim, par est subiicere Blassii recensionem, qui melius sibi rem administravisse visus est. Στρ. Ἄνεμός τε μιν πνέων Ὅτε λάρνακι σὺν δαιδαλέᾳ κινηθεῖσά τε λίμνα Δείματι ῥῖπτεν, οὔτ' ἀδιάντοισιν παρειαῖς. Ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε φίλαν χέρ', εἶπε θ' (ὧδ')· ὦ τέκνον, ὃ Οἷον ἔχω πόνον· Σὺ δ' αωτεῖς γαλαθηνῷ δ' ἤθεϊ κνώσσεις Ἔν (τ') ἀτερπέϊ δούρατι Χαλκεογόμφῳ [δέ],

* 38. [52.]

–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ – – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖται δασπλῆτα Χάρυβδιν,
αἱ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.

*39. [54.]

–́ – – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – . . .

'Ανθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος, ἄπρακτοι δὲ μεληδόνες,
αἰῶνι δὲ παύρῳ πόνος ἀμφὶ πόνῳ·
ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος·
κείνου γὰρ ἴσον λάχον μέρος οἵ τ' ἀγαθοί 1133
ὅστις τε κακός.

σύν τ' ἀλαμπεῖ κυανέῳ [τε] *δνόφῳ· Θαμὰ δ' εἰς αὐαλέαν* 10 *Καθύπερθε τεὰν κόμαν βαθείας* (*ἐξ ἁλὸς*) *ἀντιστρ. Παριόντος κύματος* (*Βαρὺν*) *οὐκ ἀλέγεις οὐδ' ἀνέμου φθόγγον, πορφυρέαισι Κείμενος ἐν χλανίσσιν,* (*ἔχων*) *καλὸν πρόσωπον. Εἰ δέ τοι* (*ἦν*) *δεινὸν τό γε δεινόν, ἤ κ' ἐμῶν ῥημάτων* 15 *Λεπτὸν ὑπεῖχες οὖς. Κέλομ' εὗδε* [*εὗδε*] *βρέφος· εὑδέτω* [*εὑδέτω*] *δ'* (*ἆρα*) *πόντος, Εὑδέτω* (*δ'*) *ἄμετρον κακόν· Μεταβολία δέ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· Ὅ τι δ' ἦ θαρσαλέον* 20 *Ἔπος εὔχομαι ἢ νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.* Unum illud, ne quis decipiatur, moneo, miro errore Blassium v. 16 *εὗδε* et *εὑδέτω* cancellis circumscripsisse, cum in libris geminari crediderit, qui psilosin tantum ostentant.

Fr. 38. Stob. Flor. CXVIII 5. *Σιμωνίδου* (sic A Vind., om. Trinc.). — V. 1. *δασπλῆτα* A a m. s. B, *λασπηδα* Vind., *λασπῆδα* vulgo. Hartung traiecit *πάντα γὰρ ἱκνεῖται μίαν δ. Χ.* — V. 2. *τ' ἀρεταί* Gaisford, AB *τἀρεταί*, vulgo *ἀρεταί*. Meineke coniecit *ἀρχαί*, non recte. Deinde malim *χὠ πλοῦτος*, post h. v. nonnulla omissa sunt, nisi forte *καὶ βαθὺς ὁ πλοῦτος* scribendum.

Fr. 39. Plut. Consolat. ad Apoll. c. 11: *Ὁ γοῦν Σιμωνίδης ἀνθρώπων φησὶν ὀλίγον μὲν κτλ.* — V. 1. *ἄπρακτοι*, *ἄπρηκτοι* Schneidewin. — V. 2. *αἰῶνι δὲ*, Schneidewin *αἰῶνι δ' ἐν.* — V. 3. *ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς* Stephanus et libri septem, E Voss. *ὁ δ' ἄφυκτος ὠμός*, N *ὁ δ' ἄφυκτ' ὠμός*, Mehlhorn *ὁ δ' ἄφυκτος*, deleto *ὁμῶς* et sic ut videtur codd. Parisini. — V. 4. *λάχον*, fort. *λάχομεν*, quod probavit Hartung, qui deinde *οἵ γ' ἀγαθοί θ' ὅστις τε κ.* scripsit. — *μέρος* Pflugk et Schneidewin olim deleverunt. — V. 5. *ὅστις*, D *ὅς*.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

40. [18.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι ποτῶντο
ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς, ἀνὰ δ' ἰχθύες ὀρθοί
κυανέου ἐξ ὕδατος ἅλλοντο καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ.

41. [18.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἀήτα τότ' ὦρτ' ἀνέμων,
ἅ τις κατεκώλυε κιδναμέναν μελιαδέα γᾶρυν
ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν.

42. [69.]

–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Ῥεῖα θεοὶ κλέπτοισιν ἀνθρώπων νόον.

43. [72.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓

Fr. 40. Tzetz. Chil. I 316: *Ὡς γράφει που περὶ αὐτοῦ (Ὀρφέως) καὶ Σιμωνίδης οὕτως· Τοῦ καὶ κτλ.* — V. 1. *ποτῶντο* scripsi, Ursinus *ποτῶντ'*, vulgo *πωτῶντ'*. — V. 2. *ὄρνιθες*, *ὄρνιχες* Schneidewin, qui hoc fragm. coniunxit cum fr. 12 et 41. — V. 3. *κυανέου ἐξ*, Hartung *κυανέου 'ξ*. Herwerdenus offensus praep. *σύν*, ne muti pisces canere dicantur, scripsit *καλᾶς ὑπ' ἀοιδᾶς*, frustra, vid. Pind. Dith. fr. 75, 19 *ἀχεῖτ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς*, nam Pyth. X 57 *σὺν ἀοιδαῖς θαητὸν θησέμεν* alius generis.

Fr. 41. Plutarch. Quaest. Symp. VIII 3, 4: *Νηνεμία γὰρ ἠχῶδες καὶ γαλήνη καὶ τοὐναντίον ὡς Σιμωνίδης φησίν· οὐδὲ γὰρ κτλ.* — V. 1. *ἀήτα*, antea *ἄητα* scripsi Aeolensium more correpta ultima pro *ἀήτη* (vel *ἄητα* .. *ὅστις*). Fort. *ἐνῶρτ'* pro *ὦρτ'* legendum. — V. 2. Versum huius modi Servius in Centimetro IV 11 dicit: „Simonidium constat trimetro hypercatalecto, ut est hoc: *tuba terribili procul aere sonat: clypeum quate miles.*“ — *κιδναμέναν* Schneidewin, *σκιδναμέναν* Reiske, vulgo *σκιδναμένα*, Wyttenbach et Dübner *κιδναμένα*.

Fr. 42. Stob. Eclog. II 10: *Σιμωνίδης.* — *κλέπτοισιν* Schneidewin, v. *κλέπτουσιν*.

Fr. 43. Schol. Apoll. Rhod. III 26: *Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν*

Σχέτλιε παῖ, δολόμητις Ἀφροδίτα
τὸν Ἄρει κακομαχάνῳ τέκεν.

44. [73.]

. . – ⏑ ´⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ –
´ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

. . *Ἔνθα χερνίβεσσιν ἀρύεται .*
Μοισᾶν καλλικόμων ὑπένερθεν ἁγνὸν ὕδωρ.

45. [74.]

´ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ´ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
´ ⏑ ⏑ – ´ ⏑ – ⏑̄ ´ ⏑ – – ´ ⏑ ⏑ –
– ´ ⏑ ⏑ – ´ ⏑ ⏑ – ´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – –

Ἔρωτα γενεαλογεῖ, Σαπφὼ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, Σιμωνίδης δὲ Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος· Σχέτλιε κτλ. Cf. Argum. Theocrit. Id. XIII. Eudoc. 158. Quod Serv. Virg. Aen. I 664 (Mythogr. Vat. II 35) dicit: „aut secundum Simonidem, qui dicit Cupidinem ex Venere tantum esse progenitum, quamquam alii dicunt ex ipsa et Marte.“ aut erravit grammaticus, aut alium intellexit locum. — V. 1. *παῖ, δολόμητις Ἀφροδίτα* scripsi, vulgo *παῖ δολόμηδες* (cod. P *δολόμητες*) *Ἀφροδίτας* (Ursin. Steph. *Ἀφροδίτα*). — V. 2. *Ἄρει*, *Ἄρη* L. — *κακομαχάνῳ* scripsi, vulgo *δολομηχάνῳ* (Stephanus *δολομαχάνῳ*), Schaefer *δολομάχανος* coniecit.

Fr. 44. Plut. de Pyth. Orac. c. 17: *Μουσῶν γὰρ ἦν ἱερὸν ἐνταῦθα περὶ τὴν ἀναπνοὴν τοῦ νάματος, ὅθεν ἐχρῶντο πρὸς τὰς λοιβὰς τῷ ὕδατι τούτῳ, ὥς φησι Σιμωνίδης· Ἔνθα κτλ.* — V. 1. *ἀρύεται* An. TVMez, vulgo *εἰρύεταί τε*. Reiske *εἰρύεται* scripsit. — *Μοισᾶν* Schneidewin, vulgo *Μουσᾶν*. Non Castaliam dicit, quamquam hoc fonte ad lustrandum uti solebant (vide Ulrichs Reisen I 48), sed Musarum fontem, qui ut Plutarchus indicat, versum meridiem situs sub ipsam templi crepidinem: cf. O. Müller ap. Dissenum Pind. II 629. Hic autem Musarum fons videtur derivatus esse ex sacro fonte, qui fuit in adyto, qui ex Cassotide originem ducebat, nam quod infra fr. 45 aqua huius Musarum fontis *εὐῶδες ὕδωρ* dicitur, eadem virtus fuit fontis in adyto, vid. Plut. de def. orac. c. 50: *ὁ γὰρ οἶκος, ἐν ᾧ τοὺς χρωμένους τῷ θεῷ καθίζουσιν, οὔτε πολλάκις οὔτε τεταγμένως, ἀλλ᾽ ὡς ἔτυχε διὰ χρόνων εὐωδίας ἀναπίμπλαται καὶ πνεύματος, οἵας ἂν τὰ ἥδιστα καὶ πολυτελέστατα τῶν μύρων ἀποφοράς, ὥσπερ ἐκ πηγῆς τοῦ ἀδύτου προσβάλλοντος.* hinc Pindarus dixit Ol. VII 32 *εὐώδεος ἐξ ἀδύτου*. De eodem fonte Pausan. X 24, 7: *ταύτης τῆς Κασσοτίδος δύεσθαί τε κατὰ γῆς λέγουσι τὸ ὕδωρ καὶ ἐν τῷ ἀδύτῳ τοῦ θεοῦ τὰς γυναῖκας μαντικὰς ποιεῖν.* Ulrichs vero (I 82) hunc adyti fontem illum ipsum Musarum aquam esse contendit, quam Simonides dicit (I 100: „An die Stelle des Heiligthums der Gaea trat der nachmalige Apollotempel, auf dessen Stufen die sich Unterhaltenden sitzen, und deren Adyton jene prophetische Quelle einschloss, welche einige Wasser der Musen, andere Wasser der Styx nannten. — Ein abgesondertes Heiligthum der Gaea und eine Musenquelle südlich vom grössern Tempel anzusetzen ist unstatthaft, da diese Personen des Dialogs von der Stelle, wo sie sitzen, Gelegenheit nehmen über das zu reden, was einst an dieser Stelle war.“)

Fr. 45. Plut. de Pythiae orac. c. 17: *Μικρῷ δὲ περιεργότερον*

Ἁγνὰ ἐπίσκοπε Κλειοῖ, χερνίβων πολύλιστον
ἄτ' ἀρυόντεσσι νᾶμα χρυσοπέπλου Μναμοσύνας
εὐῶδες ἵεις ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.

46. [75. 77.] 1135

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑̄

Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐκ ἀπόρως γεύει τὸ παρὸν μόνον, ἀλλ' ἐπέρχεται
πάντα θεριζομένα· μή μοι καταπαύετ', ἐπείπερ ἄρξατο
τερπνοτάτων μελέων ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός.

47. [76.]

. . . ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – . .

(Hartung πρότερον) αὖθις ὁ Σιμωνίδης, τὴν Κλειὼ προσειπὼν ἁγνὰν ἐπίσκοπον χερνίβων, φησί, πολύλιστον ἀραιόν τέ ἐστιν ἀχρυσόπεπλον εὐῶδες ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐρανὸν ὕδωρ. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὔδοξος ἐπίστευσε τοῖς Στυγὸς ὕδωρ τοῦτο καλεῖσθαι ἀποφήνασι. Locus haud dubie ex eodem carmine, quo praecedens fr. petitus, inde a χερνίβων ipsa poetae verba sequuntur, ut φησί indicat, itaque χερνίβων non est cum ἐπίσκοπος iungendum, quamquam haec continuo se excipiunt. Emendavi ut potui mutilatam orationem inserens ἄτε, νᾶμα, Μναμοσύνας et ἵεις. Antea conieci ἄτ' ἀρυόντεσσι χρυσορανίδ' ἵεις εὐῶδες, coll. Hesych. χρυσορανίς· ἡ χέρνιψ ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν, sed χρυσόπεπλος vitii immune, itaque Μναμοσύνας adieci, cf. Pind. Isthm. VI 75. Permire Blass ἀχρυσόπεπλον eiiciendum censet, quasi librarius aliquis hoc modo verba corrupta ἀραιόν τέ ἐστιν emendare conatus sit. Schneidewin coniecit:

Ἁγνᾶν ἐπίσκοπε χερνίβων,
πολύλλιστ' ἀρυόντεσσιν ἀχρυσόπεπλον
εὐῶδες ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐρατεινὸν ὕδωρ.

Hartung ἁγνᾶν ἐπίσκοπε χερνίβων πολυλίστων, | ἀρυόντεσσιν ἃ χρυσόπεπλος εὐοδεῖς | ἀμβροσίων | ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.

Fr. 46. Aristid. II 513: Φέρε δὴ καὶ ταῦτα (Σιμωνίδου) ἐξέτασον· Ἁ Μοῦσα ... θεριζομένα. ... Ταῦτ' οὐ δοκεῖ σοι σαφῶς ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἐπαινῶν λέγειν, ὡς γόνιμον καὶ πόριμον εἰς τὰ μέλη; τί δ' ἐπειδὰν λέγῃ· μή μοι καταπαύετ' κτλ. Coniunxi haec fragmenta in unum, quae *Simonidis* esse haud obscure testificatur Aristides. — V. 1. Μοῖσα Schneidewin, vulgo Μοῦσα. — οὐκ ἀπόρως, poeta οὐκ ἄπορος videtur scripsisse. — V. 2. θεριζομένα ΓΘ, vulgo θεριζομένη. — μή μοι Γ, μή μου Θ, vulgo μή με. — ἄρξατο Schneidewin, v. ἤρξατο.

Fr. 47. Plut. de prof. in virt. c. 8: Ὥσπερ γὰρ ἄνθεσιν ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μέλιτταν ξανθὸν μ. μηδομέναν. Respi-

. . . Ὁμιλεῖ δ' ἄνθεσιν, (ὥτε) μέλισσα
ξανθὸν μέλι μηδομένα.

48. [85.] 1136

⏑ ´– ⏑ – ⏑ ´– ⏑ – – ´– ⏑ –
– ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ´– ⏑ ⏓
´– ⏑ ⏑ – ⏑ ´– ⏑ – ´– ⏑ – ⏓

Ὁ δ' ἵκετ' ἐς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν
ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος
σύνθρονος ἄστεος Λεχαίου τ' ἄνασσεν.

49. [91.]

´– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ´– ⏑ – ⏑ ⏑ . . .

Καὶ σὺ μέν, εἴκοσι παίδων μᾶτερ, ἵλαθι.

cit huc de audiend. rect. rat. c. 8 et de amore prol. c. 2. Cf. Cram. An. Ox. III 173, 12. *Καλῶ δέ σε . . . καὶ μέλιτταν Μούσης· οὐκ ἀπό τινων θύμον καὶ δριμυτάτων ἀνθέων ξανθὸν μέλι μηδομένην, ὥς φησιν ὁ Σιμωνίδης κτλ.* In ordinem redegi, nam Simonides poetam vel Musam cum apibus comparavisse videtur, cf. Plato Ione 534 B. Hartung *ὁμιλεῖ δ' ἄνθεσι δριμυτάτοις ξ. μέλι μηδ. μέλισσα.*

Fr. 48. Schol. Eurip. Med. 20: *Ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσεν (ἡ Μήδεια) Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ Σιμωνίδης λέγων οὕτως· Οὐδὲ κατ'* (B *κάτ'*) *εἰς Κόρινθον, οὐ* (B *οὐδέ*, sed *δὲ* expunctum) *Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος Θράνου Λεχαίου τ' ἄνασσε.* cf. Schol. ad v. 10 *ὅτι δὲ βεβασίλευκε τῆς Κορίνθου ἡ Μήδεια, Εὔμηλος ἱστορεῖ καὶ Σιμωνίδης.* quae correxi, ac *σύνθρονος ἄστεος* pro *συνάστεος Θράνου* recte mihi videor emendavisse, nam Thranus nullus omnino locus agri Corinthiorum fuit. — V. 1 nescio an poeta scripserit *ὁ δὲ κατεὶς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν*, i. e. *ὁ δὲ κατιών*, quemadmodum enim *εἷς* pro *ἐών* (*ὤν*) dicitur, potuit etiam *εἴς* pro *ἰών* dici, sed grammaticorum testimonia desidero. Corrigit Elmsley: *Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ' ἵκετ' εἰς Μαγνησίαν· ἀλ. δὲ Κ. συνέστιος κτλ.*, Schneidewin *ὁ δ' ἵκετ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖ', ἀλ. δὲ Κ. συνάορος κτλ.*, Hartung *ὁ δ' ἵκετ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναίων, ἀλ. δὲ Κ. συνέστησε θρόνον κτλ.*

Fr. 49. Schol. Il. κ 252: *Ὁμήρου εἰπόντος* (Il. ω 496)· *Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἴης ἐκ νηδύος ἦσαν, Σιμωνίδης δὲ φησίν· Καὶ σὺ μὲν εἴκοσι π. μ. ἵλαθι*, ita Bekker, *εἴκοθι* et *ἔλλαθι* Villoisson, *ἔλλαθι*, quod Aeolensibus vindicant grammatici, probavit Schneidewin. — Respicit huc schol. Theocr. XV 139 *εἴκατι παίδων· εἴκοσι παίδων· τῷ ἀρτίῳ* (*γὰρ*) *ἀριθμῷ ἀποκέχρηται, ὡς καὶ Σιμωνίδης· Ὅμηρος* (*δὲ*) *ἐννεακαίδεκα λέγει.* Blass suspicatur hunc versum subiungendum esse fr. adesp. 101.

50. [94.]

∪ ́ ∪ – – ́– ∪ ∪ – ∪́ ∪́ ∪ –

Κορινθίοις δ' οὐ μανίει, οὐδὲ Δαναοί.

51. [7.] 1137

– ́– ∪ ∪ – ∪ ∪ –
∪ ∪ ́– ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏓

Ἴσχει δέ με πορφυρέας
ἁλὸς ἀμφιταρασσομένας ὀρυμαγδός.

52. [26.]

. . . ́– ∪ ∪ –
∪ ́– ∪ ∪ – ∪ – ∪́ ∪́ ∪ – –
– ́– ∪ – ∪ ́– ∪ ⏑͡⏑ – ́– ∪ ⏓

. . . (*Εὐρυδίκας*)

Fr. 50. Schol. Pind. Ol. XIII 78: *Οἱ Κορίνθιοι, φησίν, ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ· καὶ γὰρ τοῖς Τρωσὶ συνεμάχησαν καὶ τοῖς Ἕλλησι. . . . τοῦτο δὲ καὶ Σιμωνίδης εἶπε· Κορινθίοισιν οὐ μανιεῖ οὐδὲ Δαναοῖς· ἀμφοτέροις γὰρ σύμμαχοι ἐγένοντο.* Ita cod. Add. Plut. vit. Dion. c. 1: *Ἆρά γε, ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης φησὶν τοῖς Κορινθίοις οὐ μηνίειν τὸ Ἴλιον ἐπιστρατεύσασι μετὰ τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι κἀκείνοις οἱ περὶ Γλαῦκον ἐξ ἀρχῆς Κορίνθιοι γεγονότες συνεμάχουν προθύμως.* Aristot. Rhet. I 6: *Διὸ λελοιδορῆσθαι ὑπέλαβον Κορίνθιοι ὑπὸ Σιμωνίδου ποιήσαντος· Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον.* Cram. Par. I 285, 8: *Ὁ γοῦν Σιμωνίδης λέγει, ὅτι Κορινθίοις οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον, ὡς τάχα πολεμήσασιν αὐτοῖς διὰ τοῦ Εὐχήνορος, ὡς εἰρήκαμεν· ἀλλ' ἑτέρωθεν καὶ εὐχαριστεῖ αὐτοῖς μᾶλλον, ὡς συμμαχήσασι τῇ Ἰλίῳ διὰ Γλαύκου· . . . οὕτω δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησε· Κορινθίοις δ' οὐ μανίει, οὐδὲ Δαναοῖς. τὸ Ἴλιον* (cod. *ἴλιον τὸ*) *δηλαδή.* unde *Κορινθίοις δ'* recepi, *Δαναοὶ* autem Boeckh emendavit, qui scripsit *Κορινθίοισιν οὐ μανίει τὸ Ἴλιον οὐδὲ Δαναοί*, sed *τὸ Ἴλιον* ut addatur, non est necesse. — Vater (Praef. ad Eurip. Iph. Aulid. XX) dicit hunc locum etiam memorari ap. Schol. Anthologiae Palatinae, sed locum non reperi.

Fr. 51. Plut. de Exil. c. 8: *Οὐκ ἀθυμῶν οὐδὲ ὀδυρόμενος οὐδὲ λέγων ἐκεῖνα τὰ τῶν παρὰ Σιμωνίδῃ γυναικῶν, ἴσχει κτλ.* — *ἀμφιταρασσομένας*, Dübner *ἀμφιταρασσομένης*. — *ὀρυμαγδός*, vulgo *ὀρυγμαδός*.

Fr. 52. Athen. IX 396 E: *Καὶ ἐν ἄλλοις (Σιμωνίδης) ἐπ' Ἀρχεμόρου εἴρηκεν· ἰοστεφάνου κτλ.* — V. 1. *ἰοστεφάνου* B, *οἰστεφάνου* PQ, *ἰὼ στεφάνου* D, *εὐστεφάνου* VL. Apparet aliquid excidisse, Schneidewin *ἰοστεφάνου στόματος* scripsit, Dobree *Νύμφαι* vel *Μοῦσαι ἰοστέφανοι*, adieci *Εὐρυδίκας*, quod propter *εἴρηκεν* facile potuit excidere, est enim de Archemoro Lycurgi et Eurydicae filio sermo, atque nescias, utrum ad *Threnos* an ad *Epinicia* haec referenda sint. — Hartung

ἰοστεφάνου γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν
ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος.

53. [25.]

. . . . . – ⏑́ ⏑ – –
– ⏑́ ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑͡⏑ – ⏑́ ⏑ – –

. . . . *Ὃς δουρὶ πάντας*
νίκασε νέους δινάεντα βαλὼν
Ἄναυρον ὕπερ πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ·
οὕτω γὰρ Ὅμηρος ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς.

54. [29.]

. . . – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – – . . . . ⏑ ⏑ – –

Φοινίκεον ἱστίον ὑγρῷ 1138
πεφυρμένον πρινὸς ἄνθει . . . ἐριθάλλου.

55. [30.]

⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ – –

Βιότου κέ σε μᾶλλον ὤνασα πρότερος ἐλθών.

ἰοστέφανον ψυχὰν γλυκεῖαν | *ἐδάκρυσαν ἀποπνείοντα γ. τ.* scripsit. — V. 3. *τέκος* L, *τόκος* V, *τέχος* P.

Fr. 53. Athen. IV 172 E: *ὅτι δὲ τὸ ποίημα τοῦτο* (*Ἆθλα*) *Στησιχόρου ἐστίν, ἱκανώτατος μάρτυς Σιμωνίδης ὁ ποιητής, ὃς περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν λόγον ποιούμενός φησιν· ὃς δουρὶ κτλ.* — V. 1. *ὃς* L, *ὡς* PV. — V. 2. *νίκασε νέους* L, *νικᾶς ἐνεοὺς* APV, *νικᾶν ἐνεόυς* B. — *δινάεντα*, B *δινήεντα*. — V. 4. *ἠδὲ*, B *ὡς δὲ*. — *Στασίχορος*, BP *στησίχορος*.

Fr. 54. Plut. vit. Thes. c. 17: *Τότε δὲ τοῦ Θησέως τὸν πατέρα θαρρύνοντος καὶ μεγαληγοροῦντος, ὡς χειρώσεται τὸν Μινώταυρον, ἔδωκεν ἕτερον ἱστίον λευκὸν τῷ κυβερνήτῃ* (*Αἰγεύς*), *κελεύσας ὑποστρέφοντα σωζομένου τοῦ Θησέως ἐπάρασθαι τὸ λευκόν, εἰ δὲ μή, τῷ μέλανι πλεῖν καὶ ἀποσημαίνειν τὸ πάθος· ὁ δὲ Σιμωνίδης οὐ λευκόν φησιν εἶναι τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἀλλὰ φοινίκεον κτλ. καὶ τοῦτο τῆς σωτηρίας αὐτῶν ποιήσασθαι σημεῖον.* — V. 1. *ὑγρῷ πεφυρμένον*, Bab *πεφυρμένον ὑγρῷ*. — *πρινὸς*, x *τρυγός*, Meziriac *πρίνου*. Deinde lacunam indicavi, nisi forte *πρινὸς ἐριθαλέος ἄνθεϊ*, Hartung *πρίνου τ' ἄνθεϊ καὶ ἐριθάλου*.

Fr. 55. Schol. Soph. Aiac. 740: *Καὶ ἐν* (cod. G *παρὰ*) *Σιμωνίδῃ ἐπὶ τοῦ πρὸς Αἰγέα ἀγγέλου πεμφθέντος· Βιότω* (cod. G *βίος ὅπ* with *ω* written above) *καί σε κτλ.* correxit Hermann *βιότου κε*. — *ὤνασα*, Schneidewin coni. *ὄνασα*.

56. [29.]

Plutarch. vit. Thes. c. 17: *Ἐκυβέρνα δὲ τὴν ναῦν Ἀμαρσυάδας Φέρεκλος, ὥς φησι Σιμωνίδης.* Est ex eodem carmine, ex quo fr. 54 et fr. 55.

57. [10.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ∧ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ – –

Τίς κεν αἰνήσειε νόῳ πίσυνος Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον
ἀενάοις ποταμοῖς ἄνθεσί τ' εἰαρινοῖσιν
ἀελίου τε φλογὶ χρυσέᾳ λιπαρᾶς τε σελάνας
καὶ θαλασσαίαισι δίναις ἀντία θέντα μένος στάλας;
ἅπαντα γάρ ἐστι θεῶν ἥσσω· λίθον δὲ 1139
καὶ βρότεοι παλάμαι θραύοντι· μωροῦ φωτὸς ἅδε βουλά.

Fr. 57. Diog. Laert. I 89: *Οὗτος (Κλεόβουλος) ἐποίησεν ᾄσματα καὶ γρίφους εἰς ἔπη τρισχίλια καὶ τὸ ἐπίγραμμά τινες τὸ ἐπὶ Μίδᾳ τοῦτόν φασι ποιῆσαι· Χαλκέη παρθένος εἰμί, Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι, Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ, Ἥλιος δ' ἀνιὼν λάμπῃ λαμπρά τε σελήνη, καὶ ποταμοί γε ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα, Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται. Φέρουσι δὲ μαρτύριον Σιμωνίδου ᾆσμα, ὅπου φησί· Τίς κτλ.* Inter *Encomia* retulit Schneidewin, sed potius ex *Threnis* versus petiti videntur. Ceterum credo Simonidem aliud quod Cleobuli poematium, non nobile illud in Midam epigramma respexisse, quod Homeri nomine ferebatur; nam ibi *χαλκέη παρθένος*, hic *λίθος* memoratur, nisi haec sic conciliare velis, ut marmoreae columnae Sirenem impositam fuisse statuas, quamquam Krische de Platonis Phaedro p. 105 non haesit. Cf. etiam Rathgeber Münzen der Athen. p. VIII. — V. 1. *νόῳ*, cod. Mon. *νῷ*. — *πίσυνος*, conieci *πινντός*. — V. 2. *ἀενάοις* cod. Mon., vulgo *ἀεννάοις*. — *εἰαρινοῖσιν* scripsi, vulgo *εἰαρινοῖς*, ut versus pentametri speciem referat: hoc ut evitetur, aut *ποταμοῖσιν* aut *εἰαρινοῖσιν* scribendum: hoc nunc praetuli. — V. 3. *χρυσέᾳ λιπαρᾶς τε σελάνας* scripsi, nisi *χρυσέου* malis, legebatur *χρυσᾶς τε σελάνας* (Hermann *χρυσέας*), quod omnino vitiosum. Poteram leniore medela adhibita *χρυσέᾳ δίας τε σελ.* scribere, sed numero versus minus commodo. — V. 4. *δίναις*, Cobet *δίνης*. — *ἀντία θέντα* scripsi, nam quod Rossbach et Hartung reposuerunt, *ἀντιτιθέντα* ferri nequit, *ἀντιθέντα μένος στάλας* Stephanus, *ἀντιθέντα μένος (μένας) στήλας* codd., *ἀντιθετούμενος στήλας* ed. Frob. — V. 6. *βρότεοι* Hermann, v. *βρότειοι*.

58. [32.]

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒
–́ ∧ – –́ . . . .

Ἔστι τις λόγος ποτὲ τὰν ἀρετάν
ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις,
νῦν δέ μιν θεῶν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν,
οὐδ᾽ ἀπαντᾶν βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτον,
ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρώς
ἔνδοθεν μόλῃ θ᾽, ἵκηταί τ᾽ ἐς ἄκρον
ἀνδρείας.

59. [83.]

Τοῦτο γὰρ μάλιστα φὴρ ἔστυγε πύϊρ.

Fr. 58. Clem. Alex. Strom. IV 585: *εἰκότως οὖν Σιμωνίδης γράφει· ἔστι κτλ.* Resp. Theodoret. XII 172: *οὐδὲ Σιμωνίδην τὰν ἀρετὰν εἰρηκότα ναίειν* (D *ναίειν δὲ*) *δυσβάτοις ἐπὶ πέτραις.* — V. 1. *ἔστι*, Schneidewin *ἔστι δέ.* — *ποτὲ* adieci voculam necessariam, ut *νῦν* v. 3 arguit. Simonides enim Hesiodum Op. 287 secutus Virtutem dicit olim in rupibus inaccessis habitare solitam nunc (h. e. ubi numina divina terram reliquerunt) in coelo inter deos versari. Virtutis sedem in monte summo parum scite exornavit Quintus Smyrn. V 51 et XIV 195. — V. 2. *ναίειν*, ap. Cl. vulgo *νέειν.* — V. 3. *θεῶν* scripsi, legebatur *θνάν*, Schneidewin *ἁγνὰν δέ μιν θεὰν*, Hartung *μόναν δὲ μονόθεν* coniecit, ego antea *οὐρανὸν δέ μιν θεῶν.* — V. 4. *οὐδ᾽ ἀπαντᾶν βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτον* scripsi, legebatur *οὐδὲ πάντων β. θ. ἔσοπτος*, nisi forte poeta *ἐσόβδαν* scripsit, cf. Callim. fr. 522 *Μούσῃσι γὰρ ἦλθον ἐσόβδην.* Schneidewin *οὐδὲ μὰν* vel *γὰρ* et *γλεφάροις* scripsit. — V. 6. *μόλῃ θ᾽, ἵκηταί τ᾽* scripsi, vulgo *μόλῃ, ἵκητ᾽.* Nihil egerunt Emperius scribens *ἵκῃ τ᾽*, Doederlein, qui post *ἔσοπτος* plene interpungit, *οὐκ ἂν ἵκοιτ᾽*, Hartung *ἵδρως ἐν σθενοτόλμᾳ ῥέῃ, ἵκῃ τ᾽ ἐς ἄκρον ἀνδρείας.*

Fr. 59. Herodian. *π. μ. λέξ.* 12, 18: *Πῦρ· οὐδὲν εἰς υρ λῆγον οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ· ὅπερ Σιμωνίδης καὶ ἕνεκα μέτρου δισυλλάβως ἀπεφήνατο· τοῦτο γὰρ μάλιστα φηρὲς ἐς τύγε πύϊρ*, quae correxi similiterque Emperius, ut de leone sit sermo (Aristot. Hist. An. IX 31, 2), quamquam loci emendatio anceps, cum ne illud quidem sit certum, utrum Ceus an Amorginus poeta sit intelligendus. Lobeck *φῆρες ἔστυγον πύϊρ* scripsit, Reisig *φρὲς ἐς τόγε πύϊρ.* Trimetrum efficiunt Ahrens *τὸ γὰρ* (vel *καὶ γὰρ*) *μάλιστα φῆρες ἔστυγον πύϊρ*, et qui similiter corrigunt, Schneidewin *τῇ γὰρ* et Hecker (*οὐ γὰρ . . . πύϊρ;*). Ceterum *πύϊρ* fortasse Phrygibus usitata fuit forma, quam significat Plato Cratylo 410 A.

60. [24.] 1140

– ⏒ ⏑ – – ⏒ ⏑ ⏑ – – ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

1 Ὤνθρωπε, κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γᾶς ἐκείνων.

61. [33.]

Οὔτις ἄνευ θεῶν
ἀρετὰν λάβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός.
θεὸς ὁ πάμμητις· ἀπήμαντον δέ
οὐδέν ἐστιν ἐν αὐτοῖς.

62.

. . . . – – ⏒ ⏑ –
⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ – – ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏒ ⏑ ⏑ – – ⏒ ⏑ ⏑ . . . .

. . . . *Οὐκ ἔστιν κακόν*
ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις, ὀλίγῳ δὲ χρόνῳ
πάντα μεταρρίπτει θεός.

Fr. 60. Aristid. II 513: *κάτά σε ἀνήρ τις Σιμωνίδειος ἀμείφεται· ὤνθρωπε κτλ.* — *γᾶς* Schneidewin, v. *γῆς*. Fortasse Aristides haec quoque ut alia, quae ibi profert, ex Simonideo epigrammate delibavit:

> *Ὤνθρωφ', (ὃς . . . .*
> *κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γῆς ἐκείνων.*

ut hexametrum binae tripodiae logaoedicae exceperint.

Fr. 61. Theophil. ad Autolyc. II 8: *Σιμωνίδης· Οὔτις ἄνευ θεῶν ἀρετὰν λάβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός· θεὸς ὁ* (Stephanus *οὐ*) *πάμμητις* (legebatur *παμμῆτις*)· *ἀπήμαντον δὲ* (Steph. *τε*) *οὐδέν ἐστιν ἐν αὐτοῖς*. Ita codd. unde Fellus in hexametros redegit: *οὔτις ἄνευ τε θεῶν ἀρετὴν λάβεν, οὐ πόλις, οὔτις οὐ βροτός, οὐ θεός, ὃς παμμῆτις δ' ἐστὶν ἐν αὐτοῖς οὐδὲν ἀπήμαντον.* Ap. Stob. Ecl. Phys. I p. 28 tantum legitur: *οὔτις ἄνευ θεῶν ἀρ. λ. οὐ πόλις οὔτις* (om. A) *οὔ.* Credo duo fragmenta, sed utrumque Simonidis coaluisse. V. 3 et 4 non esse integros apparet: conieci . . . *θεὸς οἷος* | *πάμμητις· ἀπήμαντον δ'* (*ἄνευθε θεοῦ*) | *οὐδέν ἐστι θνατοῖς*. nisi forte plura intercepta sunt, ac possis uti verbis, quae apud Stob. I 2, 9 ante Simonideum *οὔτις ἄνευ θ.* leguntur *Ζεὺς ὁ καὶ ζωῆς καὶ θανάτου πείρατα νωμῶν* ad haec redintegranda:

> *Θεὸς ὁ καὶ ζωᾶς (βροτοῖσι) πείρατα καὶ θανάτου νωμῶν*
> *πάμμητις· ἀπήμαντον δ' ἄνευθε θεοῦ*
> *οὐδέν ἐστιν ἐν αὐτοῖς.*

Extrema Schneidewin sic conformavit *ἀπήμαντον γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἐν θνατοῖς* (Hermann *ἐν ἀνθρώποις*).

Fr. 62. Theophil. ad Autol. II 37: *Σιμωνίδης· οὐκ ἔστιν κακὸν ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις, ὀλίγῳ κτλ.* Ita libri, Humphreius in versus iambicos redegit:

63. [104.]

–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ἔσχατον δύεται κατὰ γᾶς.

64. [105.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ –̇ ⏑ ⏑ –

Παρὰ χρυσὸν ἀκήρατον ἑφθὸν
οὐλομόλυβδος ἐών.

65. [106.] 1141

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑́ ⏑ ⏓

Ὁ δ' αὖ θάνατος κίχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

66. [107.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Ἔστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.

Οὐκ ἔστ' ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις κακόν,
ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πᾶν μεταρρίπτει θεός.

Theophilus de divini numinis vindicta disserit, at hi versus instabilem esse hominum fortunam docent: ut congruant cum Antiocheni proposito, prorsus refingendi, velut *οὐκ ἔστιν κακὸν* (*κακοῖς*) *ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις· ἄδικον δὲ χρόνῳ πάντα μάρπτει θεός.* Veri similius hos versus, sive Simonidis sive alius poetae, in Anthologio, quo utebatur Theophilus, alieno loco adscriptos fuisse, atque Antiochenum, quem fugit erratum, iis usum esse tanquam commodis ad sententiam institutam comprobandam.

Fr. 63. Plut. an seni respubl. sit ger. c. 1: *Πολιτεία δὲ δημοκρατικὴ καὶ νόμιμος ἀνδρὸς εἰθισμένου παρέχειν αὑτὸν οὐχ ἧττον ἀρχόμενον ὠφελίμως ἢ ἄρχοντα, καλὸν ἐντάφιον ὡς ἀληθῶς τὴν ἀπὸ τοῦ βίου δόξαν τῷ θανάτῳ προστίθησι· τοῦτο γὰρ ἔσχατον* (Naeke coni. *ἐσχάτιον*) *κτλ. ὥς φησι Σιμωνίδης.* Fortasse etiam *τοῦτο γὰρ* poetae est.

Fr. 64. Plut. discrim. amic. et adulat. c. 24: *Τὸν δὲ κρείττονα τρέμει καὶ δέδοικεν, οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνεύων, ἀλλὰ παρὰ χρυσὸν ἑφθόν, ὥς φησι Σ., ἀκήρατον οὐδὲ μόλυβδον ἔχων.* Locus non integer servatus; corrigunt *ἔχοντα*, frustra, scripsi *οὐλομόλυβδος ἐών.* Herwerden *ἄπεφθον* desiderat.

Fr. 65. Stob. Flor. CXVIII 6: *Σιμωνίδου.* — *κίχε καὶ* scripsi, *ἔκιχε τε* AB, *ἔφυκε καὶ* Trinc., *ἔκιχε καὶ* Gaisford. — *φυγόμαχον*, malim *φυγομάχαν.*

Fr. 66. Aristid. II 192: *Ὅρα μὴ λέοντα ξυρεῖν ἐπιχειρῶμεν, οὐ Θρασύμαχον συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, ἀλλὰ κωμῳδεῖν Περικλέα, καὶ ταῦτα εἰς δειλίαν, ἔπειτ' αὐτοὶ δόξωμεν ἀνδρειότεροι τοῦ δέοντος εἶναι τοῖς βουλομένοις ἀντικατηγορεῖν, καὶ φανῇ τι καὶ δειλίας, εἰ δὲ βούλει, σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, ὥς τις τῶν Κείων ἔφη ποιητής.* ubi Schol. III 501: *Τὸ δὲ σιωπῆς ἀκ. γ. ἐκ Σιμωνίδους ἐστὶ τοῦ Κίου.*

67. [109.]

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Πόλις ἄνδρα διδάσκει.

68. [110.]

. . . . ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

. . . . *Ἐπεὶ*
πάσαις κορυδαλλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι.

69. [111.] 1142

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται.

70. [116.]

. . . . . –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏓

Stob. Flor. XXXIII 5. *Ἀθηνοδώρου: Ἔστι καὶ τὸ σιγῆς* (Gesn. m. *σιγᾶν*) *ἀκίνδυνον γέρας*, ubi male Athenodoro tribuitur philosopho, rectius Plut. Apophth. Imper. p. 207 C refert Augustum retinuisse apud se Athenodorum his verbis: *ἔτι σου παρόντος χρείαν ἔχω· καὶ κατέσχεν αὐτὸν ὅλον ἐνιαυτόν, εἰπών, ὅτι ἐστὶ καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας*, quae germana est forma versiculi. Est autem eiusdem carminis, ex quo fr. 65. Conf. Horat. Carm. III 2, 14: *Mors et fugacem consequitur virum* et ib. 25: *Est et fideli tuta silentio Merces.* Usus est hoc versu auctor tituli Romani CIGr. III 6308 *ὁ πανσίλυπος οἶκος οὗτός ἐστιν ἄστομος* (i. e. *mutus*)*· ἔστι δὲ καὶ σιγᾶν ἀκίνδυνον γέρας*. Respiciunt huc Walz Rhet. VIII 119. Clem. Paed. II 203. Strom. II 465. Greg. Nazianz. IV p. 317. Apostol. VIII 97. Arsen. 242. Iulian. Or. I 3. Liban. Decl. XV 1, 445. Philo vit. Mos. 646 C.

Fr. 67. Plut. an seni resp. sit ger. c. 1: *Τὸ γὰρ Πόλις ἄ. δ. κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἐχόντων μεταδιδαχθῆναι, καὶ μεταμαθεῖν μάθημα.*

Fr. 68. Plut. de util. ex host. cap. c. 10: *Ἐπεὶ δὲ πάσαισι κορυδαλῇσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι κατὰ τὸν Σιμωνίδην.* ubi Mosc. 1. 2 *κορυδαλλίσι*. Idem Praec. Polit. c. 14: *Ἐπεὶ δὲ πάσαις κορυδαλίσι κατὰ Σιμωνίδην χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι καὶ πᾶσα πολιτεία φέρει τινὰς ἔχθρας καὶ διαφοράς.* Affert etiam vit. Timol. c. 37: *ἐπεὶ δὲ χρῆν, ὡς ἔοικεν, οὐ μόνον πᾶσι κορυδαλλοῖς λόφον ἐγγίγνεσθαι κατὰ Σιμωνίδην.* Cf. Apostol. III 94.

Fr. 69. Schol. Soph. Ai. v. 375: *Ἐπὶ τετελεσμένοις καὶ ἴασιν οὐκ ἔχουσιν· κατὰ τὸ Σιμωνίδου· Τὸ γὰρ κτλ.* Eadem Suid. v. *τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης*. Respicit Plut. cons. ad Apoll. c. 26 *τὸ μὲν γὰρ γεγενημένον οὐδὲ θεῷ δυνατόν ἐστι ποιεῖν ἀγένητον*, quamquam fortasse simul Agathonis obversati sunt versus ap. Aristot. Eth. Nic. VI 2 *μόνου γὰρ αὐτοῦ καὶ θεὸς στερίσκεται ἀγένητα ποιεῖν ἅσσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα.* — *γεγενημένον*, Schneidewin *γεγεναμένον*.

Οὐδὲ καλᾶς σοφίας ἐστὶν χάρις,
εἰ μή τις ἔχει σεμνὰν ὑγίειαν.

71. [117.]

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Τίς γὰρ ἁδονᾶς ἄτερ
θνατῶν βίος ποθεινὸς ἢ ποία τυραννίς;
τᾶς δ' ἄτερ οὐδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

72. [119.]

. . . – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏔ ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

. . . . *Πορφυρέου*
ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος.

73. [120.]

–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Εὖτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι, 1143
χλωραύχενες, εἰαριναί.

74. [121.]

–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Fr. 70. Sextus Emp. adv. Math. XI 556 Bekk.: *Σιμωνίδης μὲν γὰρ ὁ μελοποιός φησι, μηδὲ καλᾶς σοφίας εἶναι χάριν, εἰ μή τις ἔχοι σεμνὴν ὑγιείαν.* Schneidewinum secutus sum, nisi quod *ἐστὶ* adieci. — V. 2. *ἔχει*, Hartung *ἔχῃ* scripsit.

Fr. 71. Athen. XII 512 C: *Καὶ οἱ φρονιμώτατοι δέ, φησί, καὶ μεγίστην δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ ἔχοντες μέγιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν εἶναι νομίζουσιν· Σιμωνίδης μὲν οὕτως λέγων· Τίς γὰρ κτλ.* — V. 2. *θνατῶν* et v. 3 *ζαλωτὸς* Stephanus, vulgo *θνητῶν* et *ζηλωτός.*

Fr. 72. Athen. XIII 604 B: *Ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς· Οὐδὲ τόδε σοὶ ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκέον τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρῆσθαι· Πορφ. κτλ.* — V. 2. *ἀπὸ* delendum censet Boeckh, fort. leg. *πορφυρέου δ' ἀπὸ στ.* — *ἱεῖσα* Schweighaeuser, v. *ἰεῖσα*, deinde BP *παρθέμενος.*

Fr. 73. Etym. M. 813, 8: *Χλωρηῒς ἀηδών· ἀπὸ τοῦ χρώματος· . . . καὶ Σιμωνίδης· Εὖτ' ἀηδ.* Cf. Schol. Od. τ 518 et Eust. 1875, 41. — V. 1. *εὖτ'*, Schneidewin *δεῦτ'* coni. — *πολυκώτιλοι*, Hecker *ποικιλοκώτιλοι.*

Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου,
κυανέα χελιδοῖ.

75. [124.]

. . . . . . – – ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ –
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑́ ⏑ –

. . . . *Κούρων δ' ἐξελέγχει νέος*
οἶνος οὐ τὸ πέρυσι δῶρον
ἀμπέλου· ὁ δὲ μῦθος κενεόφρων.

76. [125.]

. . . . ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – –

. . . . *Τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται.*

Fr. 74. Schol. Arist. Av. 1410: *Καὶ παρὰ τὰ Σιμωνίδου· Ἄγγελε κτλ.* — V. 1. *κλυτὰ ἔαρος*, *κλητὰ ἔαρος καὶ* cod. Ven. Ald. — V. 2 affert Schol. Arist. Av. 1301, ubi *χελιδών*.

Fr. 75. Schol. Pind. Ol. IX 74: *Αἴνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων. Δοκεῖ δὲ τοῦτο πρὸς τὸ Σιμωνίδειον εἰρῆσθαι· ἐπεὶ ἐκεῖνος ἐλασσωθεὶς ὑπὸ Πινδάρου λοιδορίας ἔγραψε κατὰ τοῦ κρίναντος ἀγαθῶν εἰδέον* (Boeckh *ᾠδῶν*, mihi iudicis nomen delitescere videtur, fortasse *Ἀγαθοκλέους*)· *ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἐξελέγχει ὁ ν. οἶ. οὔπω πέρ. δ. ἀμ. ὁ δὲ μῦθος ὅδε . . . κενεόφρων· κούρων δέ, διὰ τοῦτο ἐπαινεῖ ὁ Πίνδαρος παλαιὸν οἶνον.* Verba male habita aegre restitui possunt. Boeckh delet *κούρων δέ*, quod sit ortum ex schol. sequente, non recte, sed verba necessaria ex loco novissimo in primorem partem transtuli, iam reliqua facili negotio expedire licuit. — V. 1. *νέος* Gerhard, legebatur *ὁ νέος*. — V. 2. *οὐ τὸ* Gerhard, legebatur *οὔπω*, quod fortasse aliquis tueatur, ut Simonides paullo modestius dixerit: nondum ita confectus sum senio, ut mei labores superentur adolescentium rudimentis. — V. 3. *ἀμπέλου*, fort. *ἀμπέλοι'* scribendum. — *ὅδε μυθος*, erat *ὅδε μῦθος ὅδε*. Simonides, cum adolescentulo poetae posthabitus esset, non sine acerbitate castigat Agathoclem eiusque discipulum Pindarum, cui cum magister in certamine musico iudicis officio functus palmam deferret, dixisse videtur veteris Bacchi donum saepe vinci recente vino: regerit Simonides, stultum hoc esse verbum, nam poetarum labores non esse ad hoc exemplum examinanda. — Hartung *ἐξελέγχει δ' ὁ νέος μὲν οἶνος | τὸ πέρυσι δῶρον ἀμπέλου, | ὁ μῦθος δ' ὁ κενόφρων | ἄκυρος* (*μήδεϊ πυκνοτέρῳ*). Ego antea conieci:

. . . · *οὐδ' ἐξελέγχει νέος*
οἶνος ὡς τὸ πέρυσι δῶρον ἀμπέλου·
μῦθος κενεόφρων (sive *κενοφρόνων*) *κούρων ὅδε.*

Fr. 76. Schol. Eur. Or. 236: *Καὶ Σιμωνίδης· τὸ δοκεῖν καὶ τὴν ἀλήθειαν* (AM, *τὰ μάλα θεῖα* BI) *βιᾶται* et rursus 782: *Εὔχου, φησί, πάντας οὕτω δοξάζειν, ὅτι δίκαιόν ἐστι τὸ πρᾶγμα, ἐπεὶ πολλοῖς ἐδόκει ἄδικον εἶναι. Καὶ Σιμωνίδης· Τὸ δ. κ. τὴν ἀλήθειαν βιάζεται.*

77.

Μόνος ἅλιος ἐν οὐρανῷ.

78. [128.] 1144

⏒́ ⏑ – – ⏒́ ⏑ – –

Εἶσ' ἅλα στίζοισα πνοιά.

79. [133.]

– ⏒́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒́ ⏑ ⏑ –

Οὗτος δέ τοι ἥδυμον ὕπνον ἔχων.

80 A. [147 c.]

⏑ ⏑ ⏒́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἕνα δ' οἷον ἔνειχε θεὰ μέγαν εἰς δίφρον.

80 B. [123.]

⏒́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἁμερόφων' ἀλέκτωρ.

Adde Platon. Rep. II 365 C: *οὐκοῦν, ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοί, καὶ τὰν ἀλάθειαν* (ita Par. A. Vat. H Vind. EFAmbr. C. Ang. B. Flor. ABCV, *τὰν* vel *τὴν ἀλήθειαν* reliqui) *βιᾶται.*

Fr. 77. Theodor. Metoch. 90: *Καὶ μόνος ἅλιος ἐν οὐρανοῖς φησὶ Σιμωνίδης καὶ μόνος Ἀριστοτέλης καὶ τὰ ἐκείνου συντάγματα πᾶσα πρόθεσις ἐστὶ τοῖς περὶ φιλοσοφίαν.* — *οὐρανῷ* scripsit Schneidewin, sed praeterea videtur *ἐν* delendum. — *ἅλιος,* codd. Angel. Mon. *ἅγιος.*

Fr. 78. Schol. Il. φ 127: *Ἔστιν ἡ φρὶξ κινουμένου τοῦ πνεύματος ἀρχή· Σιμωνίδης δὲ αὐτὴν καὶ δεῖξαι πειρώμενος οὕτως ἔφη· Ἐς ἅλα στίζουσα πνοιά.* — *εἶσ'* scripsi, nisi *ὡς* malis. — *στίζοισα* Schneidewin. — *πνοιά, πνοά* Ursinus.

Fr. 79. Schol. Hom. Il. β 2: *Ὅτι δὲ τὸ νήδυμος μετὰ τοῦ ν καὶ οὐχὶ ἥδυμος, ὡς ἔνιοι, παρὰ τὸ ἡδύς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ· Νήδυμος ἀμφιχυθείς, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν λέγουσιν . . καὶ Σιμωνίδης· οὗτος κτλ.* — *ἥδυμον* Buttmann, *ἅδυμον* Schneidewin, vulgo *ἥδυμος.* Cf. Eust. 163, 28.

Fr. 80 A. Cram. An. Paris. IV 186, 33: *Νίκη· Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου ὁ ἐνεικει, τουτέστιν ἐν ᾗ ὑποχωρεῖ* (scrib. *ὃ ἐνὶ εἴκει, τουτέστιν ὃ ἐνὶ ὑποχωρεῖ*)*· γέγονεν δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, συγκοπῇ τῆς ει διφθόγγου· ὁ γοῦν Σιμωνίδης παρετυμολόγει* (*παρετυμολογεῖ* Nauck)*· φησὶ γάρ· ἐν δὲ οἱονεικει θεαὶ μ. εἰς δ.* Cf. Cram. An. Ox. I 440, 2: *Χειρὸς κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε γέγονε, παρὰ τὸ ἔχειν, ὡς παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν κατὰ Σιμωνίδην νίκη.* In Simonidis versu scripsi *ἕνα δ' οἷον ἔνειχε θεά*, possis coniicere *ἐνὶ δ' οἴῳ Εἴκει θεὰ μέγαν δίφρον,* sed nequaquam necesse est, Simonidem ipso verbo *εἴκειν* usum esse credamus. Hartung *ἐν δ' Οἰνεὺς εἴκει θεᾷ, μέγαν εἰς δίφρον* (*ἐπιβαινούσῃ*).

Fr. 80 B. Athen. IX 374 D: *Σιμωνίδης· ἱμερόφων' ἀλ.* sed B *ἡμε-*

ΕΛΕΓΕΙΑ.

81.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΜΑΧΗΝ.

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος,
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.

82.

Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεοῦ καὶ πάντα κατορθοῦν.

ῥόφων', quod correxit Schneidewin. Ahrens ἱερόφων' i. e. λιγυρόφων' requirit.

Fr. 81. Aristoph. Pac. 736: *Εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος Κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται, Ἄξιος εἶναί φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν*, ubi Schol. *Παρὰ τὰ Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐλεγείων· Εἰ δ' ἄρα κτλ.* — V. 1. θύγατερ Schneidewin, cod. θυγατέρα. — V. 2. δῆμος, Dübner vel Dindorf δήμῳ nescio qua de causa coni. — ἐξετέλεσσα Schneidewin, cod. ἐξετέλεσα, Hartung ἐξετέλεσσε requirit. Resp. huc Auctor vit. Aeschyl. (Biogr. p. 119): *Κατὰ δ' ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ (Αἰσχύλος)· τὸ γὰρ ἐλεγεῖον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτότητος μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον.* — Goettling hoc distichon epigramma esse censet, quod ad *Ἀθηνᾶν Πρόμαχον* refert (in comm. acad. Ienae 1859).

Fr. 82. Scholion ad Gregorii Naz. or. II in Iulianum p. 169 D ex cod. Laurentiano*) edidit Piccolomini vel Kirchhoff Herm. VI 489: *τὸ ἀναμάρτητον, φησίν, ὑπὲρ τοὺς ἀνθρώπους· τὸ δὲ μικρόν τι πταίσαντας ἐπανάγεσθαί τε καὶ διορθοῦσθαι ἀνθρώπων ἐστὶ καλῶν τε κἀγαθῶν. λέγει δὲ καὶ Σιμωνίδης (εἷς δ' οὗτος τῶν θ' λυρικῶν) ἐν ἐπιγράμματι ῥηθέντι αὐτῷ ἐπὶ τοῖς Μαραθῶνι πεσοῦσιν Ἀθηναίων τὸν στίχον τοῦτον· μηδὲν . . . κατορθοῦν.* Quod interpres iste ἐν ἐπιγράμματι scripsit, ubi ἐν ἐλεγείοις dicendum erat, non offendit, nam alias quoque haec vocabula promiscue usurpantur. Neque fides deneganda tribuenti hunc versum Simonidi, qui legitur in epigrammate facto in memoriam eorum, qui in proelio Chaeronensi ceciderunt apud Demosth. or. de cor. 289 v. 9 sive paenultimo: neque enim temere proelium Marathonium cum pugna Chaeronensi confusum, neque elogium illud Simonidi epigrammatographorum principi adscriptum: nam interpres iste deinde recenset quot Persae quotque Athenienses mortem apud Marathonem obierint, etiam ducem Atticorum vita defunctum nominatim appellat, ut apertum sit locuplete auctore usum hunc versum ad res Medico bello gestas rettulisse. Itaque censendum est, hunc versum scriptorem epigrammatis ex Simonidis elegia ad suum praeconium transtulisse; neque vero mala fraude aliena sibi arrogavit, sed verba Simonidea tunc omnibus nota testimonii loco adhibuit, id quod satis superque arguunt ea, quae his praemissa sunt *ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἥδε κρίσις.* Neque vero existimandum est, integrum hoc distichon ex Simonidis elegia esse delibatum, nam epigrammatographus inflexit Cei

*) Horum scholiorum codicem Parisinum olim examinavit Bast, cuius excerptis usus est Gaisford in ed. Suidae, velut v. λῆμα.

83. [8.]

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΝΑΥΜΑΧΙΑΝ.

Plutarch. vit. Themist. c. 15: *Οἱ δ' ἄλλοι τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος ἐν στενῷ κατὰ μέρος προσφερομένους καὶ περιπίπτοντας ἀλλήλοις ἐτρίψαντο μέχρι δείλης ἀντισχόντας, ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης, τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ περιβόητον ἀράμενοι νίκην, ἧς οὔθ' Ἕλλησιν οὔτε βαρβάροις ἐνάλιον ἔργον εἴργασται λαμπρότερον, ἀνδρείᾳ μὲν καὶ προθυμίᾳ τῶν ναυμαχησάντων, γνώμῃ δὲ καὶ δεινότητι Θεμιστοκλέους.* Hoc carmen Schneidewin inter *melica* retulit: Suidas enim dicit v. *Σιμωνίδης· . . . καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία καὶ Ξέρξου ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς, θρῆνοι, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, παιᾶνες, καὶ τραγῳδίαι καὶ ἄλλα.* codd. nihil variant, nisi quod E *βασιλέως* pro *βασιλεία* exhibet, at Eudocia 383 meliore libro usa: *καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς.* Atque eadem prorsus Schol. Aristoph. Vesp. 1411 ed. Ald. Schneidewin inde colligit Simonidem scripsisse carmen, cui *ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία* fuerit nomen, deinde autem scribit *καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἡ μὲν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ δι' ἐλεγείας κτλ.* At auctor, quem sequitur Suidas, ut Simonidis aetatem describeret, haud dubie dixerat vixisse poetam *regnantibus Cambyse, Dario, Xerxe.* (Idem significat auctor vitae Pindari p. 98 Westerm.: *ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώτερος πρεσβυτέρου· τῶν γοῦν*

poetae decretum, vide quae supra T. II p. 333 exposui. Inde etiam repetenda varietas *θεοῦ*, ubi elogium illud *θεῶν* exhibet. Possit sane aliquis suspicari, cum Gregor. Naz. scripserit *ἐπειδὴ τὸ παντελῶς ἀναμάρτητον ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἔταξεν ὁ θεός* interpretem hominem christianum suo periculo *θεοῦ* pro *θεῶν* dedisse in Simonidis versu, sed *θεοῦ* etiam agnoscit scriptor incertus ap. Suid. v. *συγγνώμονα*, qui Simonidem potius quam elogium usurpavit; huc adde sophistam, qui Phalaridis nomen mutuatus epistolas concinnavit, 129: *τὸ μηδὲν ἁμαρτάνειν εἰκότως ἴσως καὶ δικαίως θεοῦ νομίζεται.* Quod Lysias (Rutil. Lup. II 8) *deorum proprium* substituit, non magis est mirum, quam quod in elogio illo etiam scriptura *θεοῦ* reperitur. — Elegia hac fortasse usus Aristides or. 46, T. II 219: *Πλάτων . . . Μιλτιάδην φησὶ τὸν ἐν Μαραθῶνι, καίτοι τοῦτό ἐστιν ἐγγυτέρω θρήνου τινὸς ἢ μέμψεως, καὶ τιμῶντος μᾶλλον ἢ κακίζοντος, ὥσπερ οὓς Σιμωνίδης εἴωθε τιμᾶν ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν· ὅμως δὲ καὶ Μιλτιάδης μετέχει τοῦ καταλόγου καὶ περιέστηκεν αὐτῷ τὸ τῶν Πλαταιέων τῶν ὑπ' αὐτοῦ τότε κοσμηθέντων· κατηγορίας γὰρ οὐδεμιᾶς αὐτοῦ προειρημένης ἐξ ἀνάγκης τρόπον τινὰ ἀγωνίζεται, διὰ τὸ ἐνεῖναι τοὔνομα ἐν τοῖς διακόνοις αὐτοῦ* (haec ultima non intelligo). Fortasse Simonides in hac elegia Plataeensium, qui soli Atheniensibus auxilium tulerunt, res fortiter gestas in proelio Marathonio duce Miltiade attigit: itaque Aristides hic Plataeensium fortunam cum Miltiadis sorte componit.

αὐτῶν μέμνηνται ἀμφότεροι πράξεων· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Ξέρξου βασιλείας, quod nequaquam ita explicandum, ac si Pindarus Simonidis aliquod carmen respexerit. Deinde autem auctor ille Simonidis carmina, quae in universum dorica dialecto scripta esse dixit, recensuerat, in his etiam duo carmina, quibus poeta victorias navales ad Artemisium et Salamina reportatas celebraverat: illud certo colligas ex hoc loco haec carmina dispari fuisse forma: iam cum carmen *εἰς τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν melicum* fuisse constet, sequitur carmen *εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν elegiacum* fuisse: itaque ille, quem sequitur Suidas, scripserat: *καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία μελικῶς, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι δι' ἐλεγείας.* Hoc quoque carmen, quemadmodum id quod praecedit et ut opinor quod sequitur, conditum, cum Athenienses patrio more iusta persolverent civibus, qui in bello ceciderant. Fortasse tunc non ut priore bello certamen poetarum institutum, sed publica auctoritate Simonidi munus demandatum mortuos laudandi.

84. [59.] 1146

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΠΛΑΤΑΙΑΙΣ ΜΑΧΗΝ.

Μέσσοι δ' οἵ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες,
παντοίης ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ.

Fr. 84. Plut. de Herodoti malign. c. 42: *Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν, ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις καὶ τέλος ἡλίκον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἔξεστι Σιμωνίδου πυθέσθαι, γράφοντος ἐν τούτοις· Μέσσοι κτλ. . . . πατέρων.* (v. 1—6.) *Ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδ' ᾆσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' εἰς τὰς πράξεις ἐκείνας ἐλεγεῖα γράφων ἱστόρηκεν.* Duo diversa sunt fragmenta eiusdem elegiae, ut scite animadvertit Blass: nam v. 3 seq. non possunt continuo excipere primum distichon, quandoquidem v. 3 Corinthii fere iisdem verbis recensentur, quibus v. 1; priore disticho poeta locum indicavit, quem Corinthii in acie obtinuerunt, v. 3 seq., postquam proelii descriptio ad finem est perducta, laudat praeter alios Corinthios propter egregia facinora. Praeconii insolentia, solem enim poeta adhibet testem rerum, quae praesente Graecorum exercitu gestae erant, satis arguit, Corinthios statim post proelium Plataeense in varias reprehensiones incurrisse: poeta prudens, cum intelligeret non esse suum delicta sive ducum sive militum, si quae admissa erant elevare vel defendere, invidiam quantum licitum studuit arcere. — Iunghahn, cui Plutarchei libelli fides suspecta est, etiam hos Simonidis versus subditicios esse censet, vel si Cei poetae sint, ludibrii causa has nugas scripsisse, quae redarguere otiosi est hominis. — V. 1. *Μέσσοι*, BE et vett. edd. *μέσσοισι*. — *Ἐφύρην* Schneidewin, BTV *γ' Ἔφυραν*, vulgo *γέφυραν*. — V. 3 et seq. manifesto mendo laborant, sed cura incerta, fortasse scri-

Οἵ τε πόλιν Γλαύκοιο, Κορίνθιον ἄστυ, νέμοντες,
*οἳ * κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων*
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καί σφιν ἀέξει
αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων·
ξεινοδόκων γὰρ ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

---

85. [60.]

(Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί·)
ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν· 1147
παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,

bendum *Οἳ δὲ πόλιν . . . νέμονται, οἷον καλλίστων μάρτυν ἔθεντο πόνων χρυσὸν τιμήεντα τὸν αἰθέρι*, ascivi *οἷον* ab Hermanno, *καλλίστων* a Reiskio propositum. Quod Schneidewin scripsit *κύκλον καλλίστων κτλ.*, monendum hanc verborum collocationem a Simonidis arte abhorrere, postea suasit *οἳ καὶ* (ita Ursinus) . . . *χρυσὸν τιμήενθ' ὃς ἐν αἰθέρι*, sermone plus quam pedestri. Ipse olim dubitanter refinxi *οἳ καὶ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόλον*, Bamberger coni. *οἷον καλλίστων* vel *οἵων κάλλιστον*. Hartung multa molitus *ξεινοδόκον κρείσσω δαίμον' ἔθεντο πόνων* scripsit. Schmidt *γάνος* pro *πόνων* suasit. — V. 7 adieci ex Apollonio Lex. Hom. 116, 25 *Ξεινοδόκος. . . . ὁ δὲ Πίνδαρος· ξεινοδόκησέν τε δαίμων* (fr. 311)· *ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησεν· καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ* (σ 63)· *Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ, ἔδοξέ τισι λέγειν* (*μάρτυρα*)· *φησὶ γοῦν Σιμωνίδης· Ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρ. ἐν αἰθέρι λαμπρός. ἀντὶ τοῦ μαρτύρων.* — *γὰρ ἄριστος* scripsi, *δ' ὥριστος* Brunck, vulgo *δ' ἄριστος*. Meam emendationem recepit. Hartung. — *λάμπων* pro *λαμπρός* exhibent Et. M. 610, 46. Et. Gud. 414, 35 et Zonar. 1415 (Mingarelli codd. Nan. 496), qui eundem versum per errorem Pindaro tribuunt et *ὁ* omittunt.

Fr. 85. Stob. Flor. XCVIII 29: *Σιμωνίδου*. Elegiacum hoc carmen, quod plenum atque integrum esse videtur, non dubitaverunt homines docti Ceo poetae vindicare, mihi a melici consummata arte et ingenio prorsus abhorrere videtur, itaque nescio an potius sit Amorgini, quem praeter iambos etiam elegias scripsisse constat, vide quae dixi vol. 2 p. 441: atque assensus mihi est L. de Sybel. Est autem hoc carmen non solum antiqua simplicitate insigne (velut paucis his versibus *θνητῶν* et *θνητοῖς* ter, *βιότου* bis iteratur, *νέων* v. 6 si integrum est, eadem sententia proximis versibus repetitur), sed etiam protrepticum carminis consilium plane conspirat cum antiquioris Simonidis ingenio. Tamen Plutarchus sive quis alius Homeri vitam scripsit (vide ad v. 2) quando Simonidem cum Pindaro coniungit, melicum poetam, non iambographum dicere videtur, siquidem illi biographi hanc elegiam respexerunt. — V. 1 solus Ursinus habet, in Stobaeo desideratur. — V. 2. Resp. Plut. vit. Hom. 283 ed. Gale: *Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χῖον*. Cf. vit. Hom. ed. Westerm. 28 (Cram. An. Par. III 98, 13). — *ἓν δὲ τὸ*, Hecker *ἓν δέ τι*. — V. 3. *τοίη δὲ*, legebatur *τοιήδε*. — V. 4. *μὴν* scripsi, atque

ἀνδρῶν ἦτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότοι' ὀλίγος
θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

86. [11.]

* * *Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων.*

87. [65.]

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

*88. [67. 68.]

Ἦν ἄρ' ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν,
ἀλλά τι καὶ χλεύης οἶνος ἔχειν ἐθέλει·
οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Simonidis epigrammata, quorum insignes reliquiae ad nos propagatae sunt, inter praeclarissima litterarum Graecarum mo-

ita Meineke et Hermann, vulgo *μιν*. — V. 6. *ἦ τε νέων*, conieci *ἦ τ' ἐνεῶν*. — V. 9. *γηρασέμεν* Vind., *γῆρας ἔμεν* A, *γηρασσέμεν* vulgo, *γηρασκέμεν* Buttmann. Ionici sermonis lex *γηρησέμεν* videtur requirere, quemadmodum *πειρήσειν* dicitur. — V. 10. *οὐδ'*, Hartung *οὔθ'*. — V. 11. *νήπιοι, οἷς* Stephanus et Ursinus, vulgo *νηπίοις*, A *νηπίοισι*, B *νηπυτίοις*. — V. 12. *βιότοι'* Stephanus, *βιότου* vulgo, Ursinus *βιότοιο*, Hermann *βιοτῆς*.

Fr. 86. Ath. X 447 A: *Τοῦτο γὰρ παθεῖν οὐ δύνανται οἱ τὸν κατὰ Σιμωνίδην πίνοντες οἶνον ἀμ. δυσ.* (B *δυσφρόσυνον*), nisi forte *δυσφροσυνᾶν* scribendum, ut sit ex melicis carminibus.

Fr. 87. Stob. Eclog. Phys. I 28: *Σιμωνίδης· Ζεὺς κτλ.* — *πάντων* cod. Grotii, *πάντως* A. Versus hic fortasse epigrammatum reliquiis adscribendus.

Fr. 88. Athen. I 32 B: *Ἦ γὰρ κτλ. ὁ Κεῖός φησι ποιητής*. Fortasse tertius tantum versus Simonideus est, et si omnia Simonidis sunt, dubium an haec cohaereant. — V. 1. *ἦν ἄρ'* Porson, vulgo *ἦ γάρ*. — V. 2. *χλεύης* scripsi, BCDV *λεύχης*, L *λέσχης*. — V. 3. *οὐ γὰρ* Schweighaeuser, libri *οὐδὲ γάρ*.

numenta referenda esse consentiunt periti. Simonides enim praeter ceteros hoc poesis genus illustravit iisque qui post secuti sunt consummatae artis exemplum ad imitandum proposuit. Huc accedit, quod Simonides suam operam illustribus potissimum hominibus temporibusque dicavit, itaque poematia, quae quidem publicis monumentis inscripta fuerunt, rerum bellis Medicis gestarum gravissima suppeditant testimonia. Sed quo iure Simonidi attribuamus epigrammata, quae eius nomine feruntur, in quaestione versatur, quam controversiam cum penitus dirimere non liceat, pro viribus tamen in commentario expedire studui. De singulis epigrammatis cum suo loco dictum sit, nonnulla praemunienda sunt quaestioni, quae plena est inter doctos indoctosque dissensionis.

1.

Qui nuper studiose et naviter de fide et auctoritate epigrammatum disputaverunt, quae Simonidis nomen prae se ferunt, id agunt, ut etiam quae veteres scriptores testificati sunt, tantum non omnia in suspicionem vocent. Hinc igitur ordiendum.

Bellis Medicis confectis et civitates et homines privati, qui gloriosi laboris non fuerunt participes, ambitiose expetebant communionem laudis, qua merito fruebantur, qui fortiter hostiles impetus propulsaverant; inde rerum gestarum memoria fictis titulis vitiata. Quousque ambitio immoderata progressa sit, ostendit Herodotus, narrans IX 85 post pugnam Plataeensem tumulos inanes in memoriam eorum, qui illi pugnae non interfuerant, exaggeratos esse: *τῶν δὲ ἄλλων ὅσοι καὶ φαίνονται ἐν Πλαταιῇσι ἐόντες τάφοι, τούτους δέ, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης, ἑκάστους χώματα χῶσαι κεινὰ τῶν ἐπιγινομένων εἵνεκα ἀνθρώπων. ἐπεὶ καὶ Αἰγινητέων ἐστὶ αὐτόθι καλεόμενος τάφος, τὸν ἐγὼ ἀκούω καὶ δέκα ἔτεσι ὕστερον μετὰ ταῦτα, δεηθέντων τῶν Αἰγινητέων, χῶσαι Κλεάδην τὸν Αὐτοδίκου, ἄνδρα Πλαταιέα, πρόξεινον ἐόντα αὐτῶν.* Hoc Herodoti testimonium Plutarchus de maledic. Herod. c. 42 acriter sane et facete perstringit, velut Simonidis ep. 140 inserens quaerit: *μὴ καὶ τοῦτο Κλεάδας ἤ τις ἄλλος, ὦ Ἡρόδοτε, κολακεύων τὰς πόλεις ἐπέγραψεν;* et rursus c. 43 non sine exaggeratione historiarum scriptorem insectatur (*κεινὰ δὲ πολυάνδρια τιμώμενα ἑκάστοις, ψευδῶν δὲ γραμμάτων μεστοὶ τρίποδες ἑστᾶσι καὶ βωμοὶ παρὰ τοῖς θεοῖς*), verum reapse nihil protulit, quo Herodoti fidem in hac quidem memoria elevaret.

Si discrepant qui posterioribus saeculis monumenta bellorum Medicorum recensent Strabo et Pausanias ab Herodoto, neque huius neque illorum de auctoritate addubitandum aut veri simile post Herodoti aetatem faciem illorum locorum, qui egregiorum quondam facinorum testes fuerunt, penitus immutatam esse. Monumenta ac tumuli, quos viderunt Strabo et Pausanias, iam Herodotus novit, sed quia diligenter sciscitatus elogia publica auctoritate inscripta ab iis, quae postea addita sunt, segreganda esse intellexit, haec quidem praetermisit. Hic igitur dissensus Herodoti fidem planissime confirmat.

Herodotus Thermopylis tria elogia, Peloponnesiorum, Spartanorum, Megistiae vatis, Amphictyonum auctoritate pilis inscripta fuisse memoriae prodidit VII 228. At Strabo IX 425 quinque pilas in communi sepulcro positas esse tradit et Locrorum elogium adhibet: *καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ τὸ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ.* Accedit elogium Thespiensium, quod Stephanus Byz. v. *Θέσπεια* adscripsit: *καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἣν δὲ Φιλιάδου τοῦ Μεγαρέως·*

ἄνδρες, τοί ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,
λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

Quamquam enim Thespienses etiam proelio Plataeensi interfuerunt (Herod. IX 30), hoc tamen epigramma non dubito ad Thermopylensem pugnam referre, in qua Thespiensium virtus singularis enituit.*) Itaque quinque recuperavimus epigrammata, ac totidem columellas sitas esse auctor est Strabo. Sed ambigas, utrum Strabo monumenti, quod Simonidis consilio Megistiae honori dedicatum est, rationem habuerit necne: equidem antea (p. 1149 ed. 3) hanc quaestionem in medio reliqui, sed Locrenses si tituli honorem impetraverunt, etiam Phocensium desideriis satis factum esse verisimile; quinta igitur columella fuit Phocensium: huc denique accessit Megistiae monumentum.

Ut Herodoti et Strabonis inter se dissentientium testimonia

*) Elogium non integrum servatum; bina olim fuisse videntur disticha, quemadmodum epigramma in Megistiae honorem quattuor versibus constat: duo tituli (Sim. ep. 91. 92) duobus versiculis occisorum laudes comprehendunt, tertium (ep. 93) utrum distichon an tetrastichon fuerit incertum, vid. adn. Recepi v. 1 Brunckii emendationem, nam in libris est *ἄνδρες θ' οἵ*, quam lectionem si sequimur, alius gentis nomen in exordio carminis memoratum fuisse statuendum: at Thespienses Thebanorum societatem parum honorificam aversatos esse consentaneum est.

conciliarem, antea scripsi, Herodotum videri praecipua tantum delibavisse, omissis, quae ipsi minus gravia videbantur. At Simonidis opera cum usi sint Amphictyones, omnia elogia, quae quidem tunc publica auctoritate pilis inscripta sunt, ab hoc poeta suppeditata esse consentaneum: at Thespiensium elogium Philiadi Megarensi attribuitur, neque quidquam causae est, cur Stephani testimonio fidem derogemus. Igitur a principio praeter Megistiae monumentum duae tantum pilae Peloponnesiorum et Spartanorum memoriae fuerunt consecratae. Amphictyones igitur Spartanorum importunitati ac superbiae obsecuti Thespienses, quorum virtus Spartanis aequiparanda fuit, suo honore fraudaverunt: de hac iniuria merito conquesti Thespienses postea impetraverunt, ut sibi liceret columellam in communi sepulcro excitare, neque iam poterant Amphictyones Locrensibus aut Phocensibus eum honorem invidere.*) Ita iuste petentibus satis factum, non vanitati aut arrogantiae Graecarum gentium obtemperatum. Sed Herodotus haec additamenta non curavit.

De sepulcris ad Plataeas haec scribit Pausanias IX 2, 5: *κατὰ δὲ τὴν ἔσοδον μάλιστα τὴν ἐς Πλάταιαν τάφοι τῶν πρὸς Μήδους μαχεσαμένων εἰσί· τοῖς μὲν οὖν λοιποῖς ἐστιν Ἕλλησι μνῆμα κοινόν· Λακεδαιμονίων δὲ καὶ Ἀθηναίων τοῖς πεσοῦσιν ἰδίᾳ τέ εἰσιν οἱ τάφοι καὶ ἐλεγεῖά ἐστι Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς· οὐ πόρρω δὲ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων Διός ἐστιν Ἐλευθερίου βωμός· τοῦτο**) μὲν δὴ χαλκοῦ, τοῦ Διὸς δὲ τόν τε βωμὸν καὶ τὸ ἄγαλμα ἐποίησαν λευκοῦ λίθου.* Quae periegeta summatim perstrinxit, Herodotus IX 85 pluribus exponit: *οἱ δὲ Ἕλληνες, ὡς ἐν Πλαταιῇσι τὴν ληΐην διείλοντο, ἔθαπτον τοὺς ἑωυτῶν χωρὶς ἕκαστοι.* Lacedaemonios tria fecisse sepulcra (*τριξὰς θήκας* h. e. *εἰρένων*, reliquorum Spartiatarum, Helotarum): tum pergit *Τεγεῆται δὲ χωρὶς πάντας ἀλέας· καὶ Ἀθηναῖοι τοὺς ἑωυτῶν ὁμοῦ, καὶ Μεγαρέες τε καὶ Φλιάσιοι τοὺς ὑπὸ τῆς ἵππου διαφθαρέντας· τούτων μέντοι πάντων πληρέες ἐγένοντο οἱ τάφοι.* Quae Herodotus de tribus Lacedaemoniorum tumulis tradit haudquaquam pugnant cum

---

*) Locrorum et Phocensium antea nullam habuisse rationem videntur, quoniam proximo anno Persarum signa secuti sunt (Herod. IX 31), at Thespiensibus insignita iniuria facta.

**) *τοῦτο* scripsi, quod ad monumentum (*μνῆμα*) referendum, libri *τοῦτον*, perperam corrigunt *τούτους* i. e. *τάφους*, at tumulos aheneos quis unquam excitatos esse audivit? Paulo ante *ὁ δὲ Κιθαιρὼν τὸ ὄρος Διὸς ἱερὸν Κιθαιρωνίου ἐστὶν* vel scripturae varietas *Κιθαιρωνίας* aliquid interceptum esse arguit, scribendum *Διὸς ἱερὸν Κιθαιρωνίου καὶ Ἥρας Κιθαιρωνίας*, cf. Plut. Aristid. c. 11 et Eurip. Phoen. 24.

verbis Pausaniae, qui plures fuisse tumulos dilucide testari brevitatis gratia noluit. Item uterque dicit Athenienses suos seorsim terrae mandavisse, at dissentiunt de ceteris gentibus. Pausanias haud dubie erravit, his commune sepulcrum vel potius monumentum tribuens: si in hoc tumulo *μνῆμα χαλκοῦν* positum fuisset, socii maiore honore forent affecti quam Lacedaemonii et Athenienses. Hoc monumentum, quod Pausanias unus memoravit, Graecos in memoriam victoriae Plataeensis excitavisse credo, fuit igitur *μνῆμα Ἑλλήνων κοινόν*. Pausaniae error videtur inde repetendus, quod circa hoc monumentum tumuli ceterarum gentium erant siti: titulum enim huic monumento non fuisse subiectum arguit Plut. vit. Aristid. 19, qui cum contra Herodotum disserens adhibuerit epigramma in ara Iovis Liberatoris inscriptum, huius monumenti titulum non praetermississet*): nam commode poterat uti Plutarchus hac inscriptione, qua planum fiebat hoc monumentum aut ab omnibus Graecis in proelii memoriam aut honori reliquorum sociorum dedicatum esse.

Omisso igitur Pausaniae testimonio Herodoto confidimus a singulis gentibus mortuos seorsim sepultos esse: recenset autem praeter Lacedaemonios et Athenienses tumulos Tegeatarum, Megarensium, Phliasiorum**), aperte professus aliorum monumenta postea addita esse, velut Aeginetarum.***) Sed hic quoque non tam vanitas Graecorum, quam Pausaniae et Lacedaemoniorum insolentia culpanda, qui videntur compluribus gentibus tituli honorem invidisse: in Aeginetas certe non cadit opprobrium, quod Herodotus omnibus his facit (*ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης*), namque ipse Herodotus eorum copias in acie recenset IX 28, adde IX 79 et 80. Fortasse nullus Aegineta in ipso proelio occisus, ut eorum copias prorsus integras ex hoc gravissimo bello discessisse non est verisimile. Ipse Herodotus IX 70 recenset quot Spartani †), Tegeatae, Athenienses in proelio mortem obierint, IX 69 Megarensium et Phliasiorum plurimos in pugna

---

*) Plutarchum Chaeronensem, qui urbis et agri Plataeensium antiquitates diligentissime investigavit, haec loca visitavisse certum est.

**) Horum nomina pilae ostentabant, elogia utrum addita fuerint necne, incertum, nam Herodotus de epigrammatis tacet, Pausanias tantum Simonidis carmina Atheniensium et Lacedaemoniorum sepulcris adscripta memorat. Sed verisimile has quoque pilas elogio non caruisse, cf. ad Simon. ep. 102. 103.

***) Verba Herodoti supra p. 429 et 427 adscripsi.

†) Helotarum occisorum numerum, quem haud exiguum fuisse par est, Herodotus non indicavit.

equestri cecidisse testificatur. Plutarchus, qui in vita Aristidis c. 19 numerum ab Herodoto IX 69 proditum memorat, iure haec addit: *θαυμαστὸν οὖν τὸ Ἡροδότου, πῶς μόνους τούτους φησὶν ἐς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις, τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων μηδένα· καὶ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν πεσόντων μαρτυρεῖ καὶ τὰ μνήματα**) *κοινὸν γενέσθαι τὸ κατόρθωμα· καὶ τὸν βωμὸν οὐκ ἂν ἐπέγραψαν οὕτως, εἰ μόναι τρεῖς πόλεις ἠγωνίσαντο, τῶν ἄλλων ἀτρέμα καθεζομένων.* Prorsus enim incredibile de tot tantisque sociorum copiis neque prioribus proeliis neque in ipso discrimine ullos interemtos esse. Civitates praeter fas suo honore orbatae, cum de iniuriis conquererentur, postea impetraverunt tumuli et elogii decora, ac fortasse etiam indigni velut Elei et Mantinenses in honoris societatem pervenerunt.

Qui primi epigrammatis clarorum poetarum colligendis operam dederunt, saepe vel incertam secuti coniecturam, vel mystagogorum memoriae nimis faciles aures praebentes aliena carmina interseruerunt, neque tamen existimandum eos per omnia summa levitate hoc munere functos esse. Non defuerunt, qui religiose poetarum nomina investigarent, id quod docet epigramma Thermopylis in Thespiensium tumulo inscriptum (vid. supra p. 428). Neque Simonidi hoc elogium adscripserunt, quod proclive erat, neque Thespiensi alicui poetae, gratificaturi ambitioni civitatis, quam iure *μουσοφίλητον* Corinna dixit, sed Philiadi Megarensi, homini peregrino neque nominis claritatem adepto, hos versiculos vindicarunt, plane ut appareat, non levibus suspicionibus indulsisse, sed idoneorum testium auctoritatem secutos esse. Nam quamvis Simonides praecipue egregia illa facinora praeconio suo illustraverit, tamen alii quoque memoriam illius saeculi epigrammatis propagaverunt, vid. Aristid. II 209 *ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις ἐκπεπληγμένων τῶν ποιητῶν τοῖς ὅτ' εἰσήεσαν οἱ βάρβαροι πραχθεῖσιν, ὅμως τις ὕμνησεν αὐτῶν εἰς ταῦτα ὕστερον.***)

2.

De Simonidis epigrammatis largam disceptandi materiam praebent quaestiones, quas Iunghahn edidit Berol. 1869 et quae

*) Monumenta dicit in tumulis, quos inanes fuisse auctor est Herodotus, posita, quae Plutarchi aetate etiam tunc integra servata erant.

**) Cavendum est ne quotquot epigrammata eius aetatis servata sunt, uni Simonidi vindicentur; velut distichon ap. Harpocr. p. 160: *ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν τόνδ' ἀνέθηκαν Βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι*

illius exemplum secutus Kaibel scripsit (in Mus. Rhen. XXVIII 436 seq. et in Iahnii Annalibus 1873), quorum opera potissimum in eo est posita, ut germana carmina Simonidis secernantur ab iis, quae huius poetae nomen falso prae se ferunt. Hoc quam arduum sit negotium norunt periti; ceterum Iunghahn quamvis difficillimae quaestioni expediendae impar, certe industriae laude non est fraudandus. Et hoc quidem loco potissimos errores redarguam, de ceteris, et si quid probabiliter disputaverunt, quantum satis est dicetur in commentario.

Iunghahn Simonidi omnia epigrammata abiudicat, in quibus pronomen *οὗτος* est *δεικτικῶς* dictum. Sane constat hac vice plerumque *ὅδε* fungi, cum *οὗτος* fere sit *ἀναφορικόν*, sed iam veteres grammatici animadverterunt, eadem passim promiscue usurpari, velut Apollonius Dysc. de pron. 333 eos reprehendit, qui negabant *ὅδε* etiam *ἀναφορικῶς* adhiberi.*) Idem error veri tenet Iunghahnium, qui contendit comicos quidem poetas, velut Aristophanem, pronomen *οὗτος δεικτικῶς* usurpavisse, sed ab antiquioribus hunc usum esse alienum, argutias interpretandi machinatus, ut removeret, quae huic legi obstare vidit. Apud Pindarum Ol. IV 26 victor cum pervenisset ad curriculi terminum, *οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι* dicit, quod Apollonius de pron. p. 332 composuit cum Homerico *ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ.***) Quod si novae legi obtemperandum, actum est de hoc carmine, sed non credo quemquam eo audaciae progressurum, ut Pindaro abiudicet poema. Nihil agit Iunghahn, qui p. 11 nescio quibus interpretandi machinis usus Homericorum carminum exempla, quae ipsius doctrinae adversantur, removere conatur, velut Il. *Ψ* 618 *τῆ νυν καὶ σοὶ τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω* et alia id genus, item *K* 341, ubi Ulixes conspicatus speculatorem compellat Diomeden *οὗτός τις, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ,*

πειθόμενοι potuit quilibet pangere neque necesse est, hoc negotium mandatum esse Simonidi, quamvis Themistocle familiariter sit usus.

*) Homerico versu Od. *α* 185 *νηῦς δέ μοι ἧδ' ἕστηκεν* usus addit: *μεμπτέοι γὰρ οἱ ψιλῶς ἀναγνόντες, ἵνα ὁ καὶ νοῆται, ὑπολαμβάνοντες αὐτὴν δεικτικῶς μόνως τίθεσθαι.* Schol. Hom. *τὸ ἧδε ἀναφορικῶς εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ δεικτικῶς*, itaque Herodianus *ἥδε* scribendum esse praecepit: *ἔστι γὰρ ἀντωνομία ἀναφορική.* Neque vero inde conficiendum placuisse grammaticis circumflectere *ἧδε, τῆνδε, οἷδε, τοῦσδε* ibi tantum, ubi pronomen sit *ἀναφορικόν*, sed eodem tenore etiam *δεικτικὸν* insigniverunt.

**) Recte schol. Pindari *τὸ οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι δεικτικόν* vel *εἶπε δεικτικῶς οὗτος ἐγώ.* Iunghahn maluit recentiores interpretes sequi.

vel *K* 82 *τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος;**) ut praetermittam Homeri et Hesiodi locos, in quibus hoc pronomen praenotat proxima, velut Od. *α* 159 *τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή.*

Atque isti legi obsequium renuntiandum esse ostendunt etiam tituli in artis operibus inscripti, velut in antiquissimo Graecae artis monumento, in cista, quae Cypseli dicitur, hi versus legebantur (v. Pausan. V 18 et 19):

*Λατοίδας οὗτος τάχ' ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.***)
Ἄτλας δ' οὐρανὸν οὗτος ἔχει, τὰ δὲ μᾶλα μεθήσει.
Ἰφιδάμας οὗτός γε, Κόων περιμάρναται αὐτοῦ.
Οὗτος μὲν Φόβος ἐστὶ βροτῶν, ὁ δ' ἔχων Ἀγαμέμνων.

contra *ὅδε* semel comparet:

Ἑρμείας ὅδ' Ἀλεξάνδρῳ δείκνυσι διαιτῆν.

Haec epigrammata Pausanias Eumelo epico poetae attribuit, quod sane incertum, sed Iunghahnio hoc vetustum artis monumentum ad Periclis aetatem ex imperio referenti nemo adsentiet.***) In Achaeorum monumento Olympiae legebatur (Paus. V 25, 10)

τῷ Διῒ τἀχαιοὶ τἀγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν
ἔγγονοι ἀντιθέου Ταντιλίδα Πέλοπος.

Onatas, Simonidis et Pindari aequalis, se fecisse testatur: *πολλὰ μὲν ἄλλα σοφοῦ ποιήματα καὶ τόδ' Ὀνάτα ἔργον, ὃν Αἰγίνᾳ γείνατο παῖδα Μίκων.*†) Aliquanto recentior titulus scriptus ille

*) Sed Il. *K* 477 *οὗτος*, quamvis *ἰδὼν Διομηδέϊ δεῖξεν* praecesserit, pronomen non *δεικτικόν*, sed *ἀναφορικὸν* est. Item Il. *Γ* 178, ubi Helena dicit *οὗτός γ' Ἀτρείδης*, nam referendum ad v. 167, ubi Priamus sciscitatus erat *ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνήρ*: eademque ratio ib. v. 200 et 229. Neque *κεῖσ' οὕτως* Il. *Φ* 184 aliter explicandum, sed *ταύτῃ* apud Theognidem v. 717 est *δεικτικόν*.

**) Legendum est *οὗτός γε* vel *γα Ϝάναξ*. Pausanias ipse litteras obscuras non recte dignovisse videtur, quod alias quoque accidit, velut VI 10, 5 legit, si libris fides, *τέχναν εἰδότες ἐκ προτέρων*, ubi *ἐκ πατέρων* opinor scriptum fuit.

***) Non usus sum titulo, quem perhibebant mystagogi Amphitruonis thalamo additum esse, Paus. IX 11, 1: *Ἀμφιτρύων . . . θάλαμόν τ' εἰλίξατο τοῦτον ἑαυτῷ*, ubi *εἰλίξατο* plane ineptum, videtur *τεῖδ' εἵσατο* fuisse.

†) Quod ibidem Onatas in Thasiorum donario de se *αὐτὸς ἐν*

quidem ἀρχαίοις γράμμασι (Paus. V 22, 3) in Apolloniatarum donario, quod Lycius Myronis filius fecit:

οἳ γᾶς τέρμαθ' ἑλόντες Ἀβαντίδος ἐνθάδε ταῦτα
ἕστασαν σὺν θεοῖς ἐκ Θρονίου δεκάταν.

His addo titulum Melium valde antiquum (CIGr. I 3), qui etiamnunc extat:

παῖ Διός, Ἐκφάντῳ δέξαι τόδ' ἀμενφὲς ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόφων.

ubi τόδε ἄγαλμα dicitur donarium, quod haud dubie columnae olim fuit impositum, τοῦτο est titulus, quem exhibet columna striata.*) Item Tegeaticum epigramma (Sch. Eurip. Hippol. 263) haud dubie antiquum:

ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν,
μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά.

Neque desunt exempla orationis pedestris, velut est in titulo, quem regis Psammetichi mercenarii Psampoli in colossi femore insculpserunt: Βασιλέος ἐλθόντος ἐς Ἐλεφαντίναν Ψαμ(μ)ατίχου ταῦτα ἔγραψαν. Item in vasculo (Annal. Inst. Archaeol. VII 238 seq.) ubi hirundinis adventum homines Attici his vocibus celebrant: ἰδοῦ χελιδών. νὴ τὸν Ἡρακλέα. αὐτηΐ. ἔαρ ἤδη. quem titulum antiquum esse satis testatur ἀρχαία σημασία, quam vasculum exhibet.

Vicissim τόδε haud raro ἀναφορικῶς pro τοῦτο dici solet, velut apud Hom. Od. α 183, ubi interpretes Apollonium sequi debebant, item ap. Hesiodum Op. 297 ὅδ' αὖτ' ἀχρήιος ἀνήρ, hoc et similibus locis Schaefero auctore nostri ὁ δ' scribere solent, non recte. Eundem usum testificantur vetusta epigrammata, quemadmodum legitur in Corcyraeo titulo: υἱοῦ ΤλασίαϜο Μενεκράτεος τόδε σᾶμα, Οἰανθέος γενεάν· τόδε δ' αὐτῷ δᾶμος ἐποίει· . . . . σὺν δάμῳ τόδε σᾶμα κασιγνήτοιο πονήθη. item in alio: σᾶμα τόδ' Ἀρνιάδα· χαροπὸς τόνδ' ὤλεσεν Ἄρης βαρνάμενον παρὰ ναυσίν. Item in titulo quem Ol. 79 proxime ante Simo-

---

Αἰγίνῃ δώματα ναιετάων perhibet, corrigendum νάσῳ ἐν Αἰγίνᾳ, quemadmodum legitur VIII 42, 9, nam artifex idem distichon etiam Hieronis monumento subscripsit.

*) Boeckhii lectionem, non interpretationem sequor.

nidis obitum Cimon et collegae in memoriam rerum ad Strymonem prospere gestarum pilis inscripserunt: *ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδ' ἔδωκαν ἀντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς· μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασι δῆριν ἔχειν.* Quos titulos debebat Iunghahn, ut id quod posuit tueretur, pariter in fraudis suspicionem vocare.

Sed certis indiciis convici nullam esse quam Iunghahn scripsit legem: non novicius est hic pronominis *οὗτος* usus, poetae a principio haec solent variare: quod *ὅδε* multo frequentius legitur quam *οὗτος*, non est mirum: etenim *οὗτος* et quae inde declinata sunt trochaei vel spondei modum explent et gravitate numeros retardant; at *τόδε*, *τοῦδε* ceteraeque formae, cum duorum vel trium sint temporum, volubile ac rotundum reddunt orationis flumen. Comici poetae, qui communis vitae consuetudinem sequuntur, minus hoc curant ac frequentant *οὗτος*.

Usus est pronomine *οὗτος* Anacreon ep. 102, quod suo loco a Iunghahnii et Kaibelii criminationibus vindicavi, igitur Simonidem quoque illi aetate proximum non plane abhorruisse ab eo vocabulo verisimile est, quod in quattuor epigrammatis 98, 129, 134, 135 deprehendimus, quae omnia eo nomine Iunghahnio sunt suspecta,*) ut obelo notare non dubitaverit. Ep. 98 quamquam antiquum elogium et ep. 129 novicium poematium segreganda censeo, sed aliis usus argumentis; contra ep. 134 et 135 propter *ταῦτ' ἀπὸ* et *ταῦτ' ἀνέθεν* haudquam Simonidi sunt abroganda.

3.

Iunghahn cum antiquis poetis pronomine *οὗτος* interdixisset, Simonidi cum alia epigrammata abiudicavit, tum 98 et 134 utrumque Corinthiis scriptum; assensus est Kaibel et pro virili parte inventum firmare et consummare studuit. Utuntur utroque epigrammate Plutarchus et Dio Chrysostomus Corinthiorum causam adversus Herodoti criminationes agentes. Iam cum et Plutarchi librum *περὶ κακοηθείας Ἡροδότου* et Dionis *Κορινθιακὸν* critici evicerint *ψευδεπίγραφα* opuscula esse, fraudis suspicio adhaeret etiam his duobus epigrammatis, quae praeterea nusquam

---

*) Quintum his adiungit Iunghahn ep. 184, quod unus Schneidewinus tueri studuit, ego novicium carmen Leonidae attribui.

leguntur, nisi quod in Anthologiam recepta sunt, cuius nulla est auctoritas: sed eadem fraudis suspicio cadit etiam in reliqua epigrammata Corinthiis scripta, tam ea, quae istis pseudepigraphis libellis solis accepta referimus, quam quae alii praeterea testificantur, ep. 96, 97 (etiam Aristides eiusque schol. novit), ep. 137 (ex Chamaeleonte descriptum, nam quod Theopompus testificari videtur, errorem subesse credo),*) denique vel maxime suspecta sunt Atticum ἀδέσποτον (in quo ταῦτα deprehendimus) 135 et Naxiacum 136, utrumque enim legitur in libello de malignitate Herodoti, quamquam ep. 135 etiam Plutarchus in vita Themistoclis testificatur. Culpandus autem inprimis is, qui Plutarchi personam gerit, nam inde haec carmina petiit, qui Corinthiacam scripsit orationem. Contendunt autem non solum omnia haec carmina falso Simonidi adscripta, sed omnino artis expertia et novicia esse, sed ad quod saeculum referenda sint, noluerunt aperire. Si, quod illi censent, auctor ep. 134 revera scripsit ὅπλ' ἀνέθεντο Λᾶτοῖ, quod vitium vix Byzantino magistello est condonandum, et epigrammata et pseudepigraphi isti libelli indigni omnino sunt, qui Graecarum litterarum monumentis adscribantur.

Scilicet multi, si qui liber criticis visus est falso inscriptus esse, tanquam subditicium et manifestae fraudis convictum omnino eximendum numero censent. Pythagoreum, qui Timaei personam induens de anima mundi libellum concinnavit, iure doli mali insimulaveris; sed multa sunt pseudepigrapha scripta a fraudis suspicione omnino aliena: libellus de republica Atheniensium, qui perperam Xenophontis nomine fertur, si quis alius antiquus et germanus est, item libellus praeclarissimus περὶ ὕψους, qui Longino, vel περὶ σχημάτων, qui Herodiano grammatico vulgo adscribitur, aliique multi. In hunc numerum etiam isti libelli referendi sunt, siquidem opusculum περὶ κακοηθείας Ἡροδότου Plutarcho est abiudicandum, quod haudquaquam est exploratum: nam quamquam acrimonia, qua Herodoti invidia et malevolentia castigatur, passim malitiae haud expers est, id quod a moribus et ingenio Plutarchi alienum esse videtur, non tamen propterea ausim librum Chaeronensi abiudicare: nam cetera indicia, quibus quis fortasse utatur, minus etiam reprobando opusculo sufficiunt, de quo satis iniquum iudicium tulit Iunghahn, decla-

*) Ep. 112 item Corinthiacum, quod una Anthologia propagavit, segregant, credo quod a rebus Medicis alienum.

matoris, non historici esse confidenter pronuntians. Difficillimum est, eum, qui adversarii partes suscepit, iudicii aequitatem per omnia servare, sed neque eruditionem neque fidem desiderabit, qui circumspecto iudicio examinaverit libellum. Neque malae fraudis suspicio cadit in Corinthiacam orationem, quam Emperius suo iure negavit Dionis esse, sed quod Favorino attribuit, mihi quidem non persuasit. Neque alter alterius libro usus est; quod dictitant personatum Dionem epigrammata ex Plutarchi libello petiisse, nego ac pernego: obstat huic opinioni non solum insignis scripturae varietas, quam passim deprehendimus, sed etiam id quod sophista Simonidi attribuit carmina, quae sine poetae nomine adhibuit Plutarchus.*) Usus est uterque editione Simonideorum carminum; quod si aliena epigrammata in hanc recepta fuerunt, malae fraudis neque eos, qui primi hanc syllogen condiderunt, nedum eos insimulabimus, qui his auctoribus confisi subditicia pariter atque germana testimonii loco proferunt.

4.

Simonidi attribuuntur tria elogia pilis olim inscripta prope Thermopylas in memoriam Peloponnesiorum, Spartanorum, Megistiae vatis (Simon. ep. 91, 92, 94), neque quisquam criticorum ausus est poetam de possessione deiicere: solus Kaibel confidenter derogat Simonidi ep. 91 et 92, incertae admodum auctoritatis ep. 94 esse contendit, auctore usus Herodoto, qui gravissimus est testis; nam ceteri novicii sunt. Herodotus ubi tria elogia adscripsit, haec addit: *ἐπιγράμμασι μέν νυν καὶ στήλησι ἔξω ἢ τὸ .τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα Ἀμφικτύονές εἰσί σφεας οἱ ἐπικοσμήσαντες, τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίεω Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπεός ἐστι κατὰ ξεινίην ὁ ἐπιγράψας.* Unde Kaibel conficit, ignorari, qúo iure ep. 94 Simonidi attribuerit Herodotus, quandoquidem in monumentis poetarum nomina epigrammatis non sint addita; illud certum esse et exploratum, historiarum scriptorem nihil accepisse de auctore ep. 91 et 92; itaque cum tria carmina eodem tempore monumentis incisa sint, et duorum elogiorum auctor iam Herodoti saeculo ignotus fuerit, consentaneum esse, non scripsisse Simonidem, cui tertium (94) tribuatur: nam quae

*) Fortasse quispiam comminiscatur, sophistam traditam scripturam suo periculo immutavisse et Simonidis nomen addidisse, ne Plutarchum expilasse coargui posset: per me licet hac interpretatione utantur, qui calumniatoris, non boni iudicis partes suscipiunt.

Herodotus indagare nequiverit, neque eos, qui post vixerint, investigare potuisse, nedum nobis licere: nullius igitur momenti esse si qui novicii auctores, velut Cicero vel Aristides, Simonidi haec vindicent. Sed fundamentum huius argumentationis subruendum est. Putat enim Kaibel Herodotum nescire nomen poetae, quod reticuerit. Historiarum scriptores et oratores saepenumero carminum, quae in publicis monumentis inscripta fuerunt, testimonio utuntur, sed nusquam poetarum nomina adiiciunt; nam carmen quis scripserit, nihil refert, titulus monumenti in medio positi satis superque habet auctoritatis. Itaque Herodoti silentium, quo tanquam fundamento Kaibelii disputatio nititur, nullius est momenti ad hanc quaestionem solvendam. Uno hoc loco praeter solitum poetae fit mentio, quoniam amici mortui memoriam pila ac titulo honoravit.*) Amphictyones, qui gentibus gloriosi certaminis participibus tituli honorem denegaverunt, si haud gravate Megistiae privato homini concesserunt, gratificati sunt Simonidi, qui cum Amphictyonum rogatu publica monumenta versibus suis ornavisset impetravit, ut pietati erga defunctum amicum satisfacere sibi permitterent. Certum igitur exploratumque est Simonidem tria haec elogia condidisse.

5.

Deinde Kaibel speciem Simonidei epigrammatis delineavit, non Cei poetae carminibus adhibitis, quorum suspecta omnino est fides, sed titulis antiquis, qui lapidibus incisi etiam nunc extant. Ad hanc normam examinans quae Simonidis feruntur epigrammata facili negotio existimat germana a subditiciis segregari posse, neque mirum si denique eo devenit, ut tantum non omnia Simonidi abiudicaret: nam pauca admodum ad perpendiculum isti regulae respondent, velut epitaphium 118:

*) Herodotus Simonidem monumenti auctorem, non elogii scriptorem dicit, privati hominis monumentum, quod amicus defuncto excitavit, segregans a publicis gentium monumentis. Poetam vero, qui primus hoc poesis genus praeclarissime illustravit, quando amici tumulum epitaphio decorat, non aliena opera usum esse consentaneum est. Herodoti locum importuno librariorum additamento ἐπίγραμμα auctum esse non animadverterunt critici; τὸ τοῦ μάντιος est sepulcrum sive tumulus (σῆμα).

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

vel donaticum 158:

Κρὴς Ἄλκων Διδύμου Φοίβῳ στέφος Ἴσθμι' ἑλὼν πύξ.

Atque haec cum sint et exilia et in Anthologia, cuius vacillat auctoritas, tradita, Simonide principe poetarum vix digna videntur. Rursus si quod amplius est carmen ac nitore commendabile, suspicioni est obnoxium, quoniam abhorret a simplicitate, quam omnia antiqua epigrammata in lapidibus obvia prae se ferunt.

Quamvis *στηλοκόπαι* nostri plurima investigaverint poematia, tamen eorum, quae ad Simonidis saeculum vel ulteriora tempora sint referenda, exiguus est numerus: atque haec quidem fere omnia privatis, non publicis monumentis incisa non poeta, sed versificator unus de multis composuit: manifestum igitur secus iudicare, qui haec cum Simonideis poematis componat, velut Kaibelio omnia sunt suspecta, quae quorsum spectent nisi lemmate addito intelligi non possit. Atqui id ipsum indicio est, non esse novicia vel demonstrativi generis, sed olim inscripta monumento, in quo id quod desideramus extrinsecus fuit additum.

Antiquissimi tituli perbreves sunt neque numeris adstricti, donativa pariter atque epitaphia nihil fere nisi nomina exhibent: nec minus parci verborum fuerunt, qui primi fecerunt versus, velut

Αἰνέᾳ τόδε σῆμα
*Τιμοκλῆς ἐπέθηκε**)

vel

Βάστα Κάρας Σάμιος
*Ἥρῃ τήνδ' ἀνέθηκεν***)

vel

Λυσέᾳ ἐνθάδε σῆμα πατὴρ Σήμων ἐπέθηκεν.

---

*) Kaibel Epigr. Gr. 14 nescio quo errore captus dicit me in hexametrum Rossio auctore redegisse, qui Hist. litt. Gr. I 385 scripsi: „Auf einem Grabmale, ebenfalls bei Eleusis, finden sich zwei kurze logaoedische Reihen, die man vergeblich in einen Hexameter zu bringen versucht hat.“

**) Servavit Hesychius, ubi *Ἥρῃ τήνδε θήρην ἀν.* legitur, manifestam interpolationem *τήνδε Ἥρην* (unde mendosum *θήρην* provenit) segregavi.

qui tituli si a numero discesseris plane pedestris sermonis speciem prae se ferunt. Sed qui duobus versibus heroicis vel disticho vel denique binis distichis constant, iam copiam verborum ornatumque aliquem orationis admittunt. Verum etiam in his titulis, quamvis quo spectet monumentum plane enuntient nominibus additis, passim haec ipsa nomina extrinsecus repetita deprehendimus, velut disticho subiectum *Ἀντιστάτης Ἀθηναῖος* (Kaibel Ep. Gr. 22), tribus versibus praemissum *Καλλίμαχος* (ib. 23), item *Διονύσιος* litteris minio insignibus (ib. 35) vel (*Ἐπι*)*στήμων τόδ' ἐπόει Ἱπποστράτου σῆμα* (ib. 8).*) Etenim prisci moris tenaces pedestri titulo pariter atque versibus ornaverunt monumentum, id quod Romani quoque observaverunt, velut in Scipionum monumentis nomen defuncti miniatis litteris prisco more inscriptum est, subsequitur elogium numeris astrictum.**) Igitur non mirum accidit, si poeta parcus verborum praetermisit ea, quae pedester titulus adiectus indicabat, velut arguit epigramma Themistoclis monumento incisum, vid. Philochorum ap. Harpocr. (v. *πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς*) *Ἀθηναίων ἀρξαμένων τειχίζειν τὸν Πειραιᾶ οἵ θ' ἄρχοντες τοῦτον ἀναθέντες ἐπέγραψαν·*

ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν τόνδ' ἀνέθηκαν
βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

integrum est epigramma, sed extrinsecus erat adscriptum Themistoclem et collegas una cum tribubus Mercurio hoc signum dedicavisse.***) Quidni idem licuisse Simonidi existimamus? nihil igitur causae est, cur huic poetae abrogemus epigrammata, quae olim indice aliquo instructa fuisse apparet, velut ep. 99 et 100, quae plana sunt et expedita, si in pila *Λακεδαιμονίων* vel *Ἀθηναίων* supra scriptum fuit.†)

---

*) Etiam aliud epigramma (ib. 19) additamentum eiusmodi ostentat, sed tituli lectio nondum expedita.

**) Alia ratio est anaglyphorum, velut in vetere artis opere Tanagrae reperto (Kaibel 484):

Ἀμφάλκης ἕστασ' ἐπὶ Κιτύλῳ ἠδ' ἐπὶ Δέρμυι.
Κιτύλος Δέρμυς

***) Cf. Harpocr. v. *Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι.* Praeterea etiam, quo anno signum dedicatum sit, verbis *ἐπὶ Τβριλίδου ἄρχοντος*, videtur adnotatum fuisse, cf. Hesych. *ἀγοραῖος Ἑρμῆς.*

†) Etiam epitaphia Thermopylensia ep. 91 et 92, quamquam gen-

Elogia iam ante Simonidem poetae subinde familiaribus gratificati sunt, sed princeps Ceus poeta hoc carminum genus ita illustravit, ut legem quasi sanxisse videatur, quam qui post secuti sunt religiose servarent. Neque vero amicis tantum gratificatus est, sed etiam civitatibus, quae studiose eius operam expetebant, ut publica monumenta decoris versibus ornarent. Praecipue res a Graecis bello Medico praeclare gestae uberrimam materiam poetae suppeditabant: plurima tunc monumenta honoris ergo sunt excitata, quae posteris proderent memoriam eorum, qui pro communis patriae libertate gravissimum subierunt discrimen. Singularem hanc animorum elationem spirant etiam Simonidis elogia, qui quemadmodum optimus quisque Graecorum tunc animatus fuit, praeclaris versibus rerum magnitudini convenienter expressit. Haec elogia, quae rerum gestarum non interitura monumenta esse videbantur, poetae generosum animum atque ingenii ubertatem satis superque declarant. At Kaibel omnia epigrammata, quibus Simonidem publica monumenta in memoriam rerum Medicarum ornavisse traditum sit, sese eripuisse arbitratur. His detractis parvi erat moliminis reliqua poematia censoria nota adpungere. Itaque Kaibel confidenter edixit vanam esse opinionem pervagatam, Simonidem epigrammatis condendis praecipuam laudem consecutum esse, quem Byzantini demum magistelli epigrammatographis accensuerint (Mus. Rhen. 459). Sane Tzetzes Prol. Lycophr. p. 258 scripsit *ἐπιγραμματογράφοι δὲ ποιηταὶ Σιμωνίδης ὁ παλαιός, οὗ Ἡρόδοτος μέμνηται*, qui respexit Herod. VII 228, ubi ep. 94 historiographus adscripsit. Suidas autem et Eudocia Hesychium describentes, cum Simonidis poemata recensent, etiam *ἐπιγράμματα* memorant: iusto enim ordine in veteribus editionibus erant poemata digesta, singularis liber comprehendit epigrammata, hunc *ἐπιγραμμάτων* librum testificantur Apio, Trypho, Hephaestio, Herodianus, Stobaeus, vid. ep. 179, 159, 131, 166, 175, 176. Novit haec veterum grammaticorum testimonia Kaibel (M. Rh. 451), nihilominus putat Suidae tantum et Tzetzae auctoritate inter epigrammatum poetas esse relatum. Atqui plurimi scriptores inde ab Herodoto et Thucydide usque ad Aristidem, Pausaniam et Athenaeum, ut novicios auctores praetermittam, cum

---

tium nomina testantur, fortasse non carebant titulo, in quo scriptum erat Amphictyones hoc elogii honore Peloponnesios et Lacedaemonios decoravisse.

Simonideis versibus utuntur, *ἐπίγραμμα* vel *ἐλεγεῖον* dicunt, ut quaevis fere pagina adnotationis arguit. Simonidem nominatim appellant eius epigrammatis usi Herodotus et Aristoteles atque omnes deinceps. Theodoridas Mnasalcae aequalis poetae epigrammata sub examen vocans vitio illi vertit, quod presserit Simonidis vestigia potius, quam suapte natura valeat, vid. Anth. P. XIII 21:

Μνασάλκεος τὶ σᾶμα τῶ Πλαταιίδα
τῶ 'λεγηοποιῶ·
ἁ Μῶσα δ' αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα σπάθας
*ἧς ἀποσπάραγμα.**)

Meleager Gadarensis, qui antiquorum epigrammatographorum carmina anthologio inseruit, praeter ceteros Simonidem adhibuit, in prologo, ubi honoris ergo mulieres Sappho, Anyte, Moero primo loco recensentur, continuo cum Melanippide Ceus poeta subsequitur:

καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω.

Denique manifestum est, tam eos poetas, qui proximis saeculis floruerunt, quam eos, qui post Alexandri Magni mortem hoc poesis genus illustraverunt, Anyten, Mnasalcam, Callimachum, alios saepenumero haec ipsa quae feruntur Simonidis nomine epigrammata imitatos esse.**) Adde huc, quod cum poetarum, qui ante Simonidem vel post usque ad Alexandrinorum saeculum scripsere epigrammata, tenues reliquiae, plerumque singula tantum poematia extent, unius Simonidis nomine nonaginta fere tradita sunt, ut ea praetermittam, quae manifesto errore huic sunt attributa. Planissime igitur apparet insignem maxime fuisse poetam,

*) Scripsi *σπάθας*, cod. Pal. *πλάθας*, vulgo, ex Salmasii ut videtur correctione, *πλάτας*. Theodoridas apte Simonidis artem in his poematis collocatam cum textoris opera componit.

**) Qui Simonidem de honore deiecit, certe debebat quaerere, quem in eius locum substitueret: nam Simonidis saeculo constat hoc genus poesis primum laeta cepisse incrementa: ab antiqua enim simplicitate, quam germanis Simonidis poematis vindicat Kaibel, plurimum abhorrent poetae, qui post Simonidis discessum in Siciliam Cimonis res gestas versibus decoraverunt, id quod arguunt tria epigrammata quae postquam Cimon cum collegis expeditione ad Strymonem Ol. 77, 3 prospere confecta Athenas rediit, honoris ergo pilis incisa sunt, item epigrammata in memoriam belli ad Eurymedontem gesti facta (vid. Simon. ep. 105 et 142), quae cum Simonideae artis haud sint expertia, huic poetae attributa esse non mirabimur.

qui ceteris fuerit exemplo, cuius plurima posteritati propagata sint epigrammata. Nihilo secius Kaibel, qui pleraque omnia Simonidi abiudicat, permulta novicia esse contendit, hac insignita fraude tam veteres, quam nostros homines deceptos esse opinatur.

6.

Simonidis epigrammata cum alia apud alios legantur scriptores, de testium fide prudenter iudicandum est: incommode autem accidit, ut antiquiores fere non indicent scriptores epigrammatum, sive quod talia minus curabant, sive quod tunc poetae nomen omnibus fuit notum. Itaque Simonidis nomen saepe novicii alicuius grammatici testimonio munitum, quamquam epigramma antiquum esse et fraudis suspicione vacare locupletes auctores evincant. Alia denique plane ἀνεπίγραφα tradita hoc demum saeculo critici Simonidi vindicare conati sunt coniecturis usi incertis; quis enim in coniectando ab omni errore sibi caveat? Apertum igitur est, quae quantaque dubitandi sit materia, sed qui nuper huc animum applicaverunt, difficillimae quaestionis molestiam mirum in modum auxerunt, quod etiam quae certa sunt in incertum revocant, omnia moliti, ut poetam Ceum de possessione plane deiiciant.

Ego Simonidi adscripsi praeeunte Schneidewino epigramma quadrigae in arce Athenarum subscriptum, (ep. 132), quod Herodotus aliique poetae nomine non addito servaverunt: neque temere aut inconsiderate hoc proposui, sed motus auctoritate Aristidis, qui illud epigramma una cum aliis Simonideis adhibet. Hoc recte factum negat Kirchhoff, qui contendit, Aristidem potius adversari huic opinioni.*) Neque de hoc solo epigrammate agitur, sed de omnibus, quae eodem loco leguntur: nam iam alii haec quoque in suspicionem adduxerunt, confisi iis, quae Kirchhoff protulit.

Aristides in oratione XLIX, quae περὶ τοῦ παραφθέγματος inscribitur, sex epigrammata adhibet, quibus laudes Atheniensium,

---

*) In Actis menstr. Ac. Berol. 1869 p. 411: „In den Sammlungen wird das Epigramm gewöhnlich dem Simonides zugeschrieben; fragt man, auf welche Autorität hin, so wird man auf die Stelle des Aristides verwiesen: sieht man bei diesem nach, so sieht man, dass die Worte desselben und der Zusammenhang, in dem sie stehen, nicht den geringsten Anhalt für eine solche Behauptung, wohl aber für das gerade Gegentheil bieten, wovon sich zu überzeugen ich getrost dem Leser überlassen kann.“

Laconum, Corinthiorum celebrantur; ep. 132 ad bellum Atheniensium adversus Boeotos et Chalcidenses Ol. 68, reliqua ad bella Medica referuntur: nusquam autem rhetor poetam plane nominat, neque tamen dubitavi omnia Simonidi attribuere, vid. ep. 90. 104. 142. 132. 91. 97. Ex his tria 142, 91, 97 in Anthologia vel in schol. Aristid. Simonidis nomen prae se ferunt, ac Thermopylense quidem elogium (ep. 91) a suspicione satis defendit Herodotus, cuius verba si quis religiose interpretatur, a Simonide scriptum esse intelliget. Sed tria *ἀνεπίγραφα* sunt tradita, ep. 90 elogium Marathonium Lycurgus orator agnoscit, sed de auctore tacet, ep. 104 solus Aristides servavit, ep. 132 Herodotus aliique usurpant praetermisso poetae nomine.

Si propterea, quod tria epigrammata Simonidis esse aliunde constat, huic poetae totidem adespota vindicassem, levitatis crimen a me avertere non ausim: at omni animi intentione Aristidis libellum iterum ac saepius lectitavi, itaque rhetoris institutum perspexi, quod fugere solet eos, qui errantibus oculis libros percurrunt. Aristides ut se a vanitatis crimine defenderet, aliorum exemplo se tuetur, docens ab antiquissimis temporibus Graecorum esse ingeniorum *φρονεῖν ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ*. Hoc epicorum carmina satis superque testari asserit, tum ad melicos poetas accedit, Sapphonis, Alcmanis, Pindari versibus usus: iam Pindaro adiungit Simonidem (T. II p. 510), cui plurimum se tribuere dicit propter egregiam viri modestiam (*σωφροσύνην*), sed hunc quoque magnifice de se sensisse; exempli gratia rhetor subiecit ep. 146, in quo Simonides memoriae vim, qua praeter ceteros excelluit, praedicat: sed expectationem nostram, fore ut rhetor ex Simonidis carminibus alia iactationis documenta proferat, frustratur, nam docet etiam victores in ludicris certaminibus, quorum encomia Simonides et Pindarus scripserint, laudis studio ductos esse, ac postquam haec paucis perstrinxit, ostendit civitates quoque rerum a civibus suis gestarum monumentis gloriosos addere titulos: *τί δέ σοι βούλεται τὸ παράγραμμα Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θηβαίων ἢ Περσῶν, ἢ Λακεδαιμόνιοι ἀπὸ τῶν δείνων; ἢ ὅτι δή ποτ' ἂν ᾖ τοὐπίγραμμα, ἐξαλειπτέον;**) *ἆρα σοὶ καὶ τὰ τοιάδε δόξει ἀλαζονεία τις εἶναι· Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι κτλ.* ac deinceps sex epigrammata singillatim percenset, ut id quod posuerat confirmaret. Novissimum locum obtinet elogium Corinthiorum (ep. 97), cui rhetor

*) Ita haec scribenda, vulgo legitur *ἀπὸ τῶν δείνων, ἢ ὅτι δήποτ' ἂν, ἢ τοὐπίγραμμα ἐξαλειπτέον.*

haec subiecit: *ὥστε ὥρα σοι σκώπτειν αὐτοὺς ὡς ἀδολέσχας τινὰς νεκροὺς καὶ οὐκ εἰδότας ἡσυχίαν ἄγειν· κᾆτά σε ἀνήρ τις Σιμωνίδειος ἀμείψεται· ὤνθρωπε, κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γῆς ἐκείνων* (Simon. fr. 60). *φέρε δὴ καὶ ταῦτα ἐξέτασον· ἁ Μοῖσα γὰρ . . . . θεριζομένα* (Sinıon. fr. 96). *ταῦτ' οὐ δοκεῖ σοι σαφῶς ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἐπαινῶν λέγειν ὡς γόνιμον καὶ πόριμον εἰς τὰ μέλη; τί δ' ἐπειδὰν λέγῃ· μή μοι καταπαύετε . . . αὐλός* (Simon. fr. 46). Itaque adversarium facete redarguens adhibet versum Simonideum ex melico carmine fr. 60,*) et tandem reversus ad propositum, a quo declinaverat, docet ipsum quoque poetam ingenue laudes suas testificatum esse.**) Iam Simonide et melicis poetis absolutis transit rhetor ad historiarum scriptores.

In aperto igitur est, disputationem de titulis, in quibus Graecae civitates sempiternam rerum gestarum gloriam magnifice extulerunt, parecbasin esse, sed ut par est non alienam a proposito. Simonidi sui fiduciam non defuisse in principio et in fine capitis rhetor comprobavit: iam quemadmodum supra, ubi de epicis poetis verba fecit, ostendit heroes in carminibus Homericis multa gloriatos esse, ita hic docet Athenienses, Laconas, Corinthios in carminibus Simonideis suas virtutes eximie praedicavisse: Simonideis per omnia elogiis utitur rhetor: quid enim perversius, quam aliorum poetarum carmina adhibere, aut aliena Simonideis interserere? Itaque omnia haec epigrammata res bellis Medicis vel paulo ante gestas illustrant; nam si Aristides dedita opera de laudis studio, quo omnes omnino civitates ducuntur, disputaturus erat, exempla diversarum aetatium proposuisset; nunc quoniam de Simonide tam suarum quam alienarum laudum praecone dicit, ex huius poetae carminibus documenta erant petenda. Rhetor dum librum, qui Simonidis epigrammata continebat, evolvit, statim in poematium, quod poeta octoginta annos natus scripserat, incidit; iam cum pergit explicare volumen, animum advertit ad elogia publicis monumentis destinata, eaque res eum permovit, ut paulisper a proposito digrederetur. Itaque omnia epigrammata, quae Aristides adhibuit, in editionibus carminum Simonideorum, quas Alexandrini critici adornaverunt***), olim legebantur, neque amplius par est,

---

*) Nisi forte haec quoque verba ex epigrammate repetita sunt.

**) Fr. 46. Simonidem dici manifestum est, neque unquam quisquam hic haesitavit.

***) Videntur veteres grammatici epigrammata ita disposuisse, ut ea,

derogare his nomen Simonidis, quoniam Aristides reticuit, qui eruditis hominibus hunc libellum destinaverat: nam putidiusculum fuisset, singulis elogiis more grammaticorum Simonidis nomen praemittere: etiam tunc ea omnibus satis erant nota, et si qui forte minus memoria tenebat, facile tamen rhetoris institutum perspexit.

7.

At quo iure singula epigrammata ab iis, qui primi Simonidis carmina collegerunt vel postea additamentis amplificarunt, huic poetae sint attributa, in quaestione versatur. Velut poematia 105 et 142, quae Cimonis res ad Eurymedontem gestas spectant, critici fere abrogaverunt Simonidi, quoniam existimant poeta iam defuncto has laudes Cimoni partas esse. Equidem quaestionem hanc maxime impeditam expedire conatus rettuli has res a Cimone gestas ad Ol. 77, 4 extr. sive Ol. 78, 1 in. (vide, quae exposui ad ep. 142, neque poenitet eorum, quae olim scripsi), itaque olim existimavi Simonidem, qui Ol. 78, 1 extremo diem supremum obiit, has victorias praeconio suo ornare potuisse; nunc mihi secus videtur. Simonides enim Syracusis defunctus et sepultus est, ut testantur reliquiae epigrammatis Callimachei fr. 71. Fieri sane potest, ut Ceus poeta Hieronis hospitio per complures annos usus redierit Athenas ac deinde rursus Syracusas domicilium contulerit, sed si ponimus poetam Ol. 78, 1 Athenis commoratum haec epigrammata condidisse, iter Siciliense et poetae obitum minimo temporis momento diremta fuisse statuamus necesse est, quod parum est probabile: neque poetam Syracusis commorantem in Atheniensium gratiam haec poematia fecisse verisimile. Itaque iam haec epigrammata Simonidi abiudico quae alius quis poeta aequalis, Melanthius opinor vel Archelaus vel Ion denique Chius, quibus Cimonem familiariter usum esse constat, condidit: sed cum Simonides potissimum publica monumenta bellorum Medicorum memoriae dedicata versibus decoravisset, non est mirum, si haud ita multo post tituli eiusdem saeculi, sed a Simonide alieni, huic poetae attributi sunt, quos qui primus collegit Simonidis poemata, tralaticiam famam secutus, non dubitavit in ordinem recipere*). Haec igitur duo epigrammata et si quae alia

quae ad ipsum poetam attinebant, praemitterent: sequebantur elogia civitatibus ordinatis quemadmodum in tripode Delphico et in monumento Olympiae earum nomina incisa erant, quem ordinem etiam Aristides secutus est.

*) Non tamen temere abutendum est hac observatione ad auctori-

certis indiciis falso Simonidi attributa esse mihi visus sum perspicere, obelo in margine addito insignivi, neque vero adpunxi, quidquid dubitationi obnoxium; nam paradosis saepenumero incerta admodum. Veteres rerum gestarum scriptores cum adhibent epigrammata publicis monumentis inscripta, poetae nomen reticent: qui post secuti sunt, pendent ex auctoritate eorum, qui primi Simonidis epigrammata undique conquisita et collecta ediderunt. Eorum autem carminum, quae privatis monumentis addita fuerunt, paradosin multo magis incertam esse apparet. Itaque si haec editio epigrammatum ad nos propagata esset, criticis non deesset addubitandi copia: nunc, cum illam syllogen nobis aetas inviderit atque necesse sit reliquias epigrammatum denuo undique conquirere, multo iniquiore conditione utimur: nam qui propagaverunt haec epigrammata, poetae nomen saepe reticent, aut si addunt, auctores parum locupletes sunt. Velut Anthologiae Palatinae, quae plurima Simonidis epigrammata suppeditat, in poetarum nominibus tradendis quam incerta sit fides, satis superque constat. Sed quo magis huius instrumenti auctoritas vacillat, eo maior cautio est adhibenda, ut ne fundamenta penitus subducantur. Sane nomina poetarum epigrammatis in Anthologia adscripta multis ac variis obnoxia fuerunt erroribus, quos deprehendere plerumque proclive, expedire difficillimum. Procul autem habenda suspicio plurima nomina temere ac pro arbitrio esse addita: sane passim adespoton poematium suo arbitrio vindicaverunt huic vel illi poetae, sed probabilem fere capientes coniecturam; sed plerumque vetere aliquo exemplo usi nomina in suum locum restituerunt. Nam in antiquis anthologiis carminibus adespotis nullus erat locus: qui postea epigrammatum eclogas condiderunt, hoc minus curaverunt, quo accessit librariorum socordia, qui saepe nomina adscripta neglexe-

---

tatem principis editionis Simonideorum epigrammatum convellendam: velut ep. 132 quod supra p. 445 docui receptum fuisse in hanc syllogen, omnis veritatis notas prae se fert; nihilominus Kirchhoff ausus est Simonidi abiudicare, argumentis usus levissimis, ut suo loco exposui. — Epigr. 163 receptum fuisse in editiones testatur Aristophanes Byzantius, qui Simonidi attribuit: Aristoteles tanquam adespoton adhibuit ita, ut appareat ignorasse philosophum Simonidis esse poematium. Locupletissimus auctor Aristoteles, praesertim cum Ὀλυμπιονικῶν indices condiderit, in quo opusculo condendo etiam eiusmodi titulos non neglexisse videtur, non tamen propterea Simonidi epigramma illud derogandum: nam etiam principum virorum scripta aliorum studiis emendantur et augentur, poteratque carminis auctor, quem ignoravit Aristoteles, postea indagari. A rebus incertis iudicium cohibere decet; nam particula tantum carminis servata est, ut vel nomen victoris nos lateat.

runt. Optime igitur meritus corrector codicis Palatini, qui multis locis Simonidis nomen adiecit, neque enim Finslero assentiendum, qui in libro bonae frugi de Anth. Gr. p. 136 his additamentis fidem abrogat, cum antea de correctoris fide et industria incorruptum tulisset iudicium*). Sed haec quae iam in praef. ad Pindarum p. VII attigi, non licet hic pluribus persequi.

Equidem operam dedi, ut cautio magis quam audacia mea in reprehensionem incurrat; quam incerta sit multorum epigrammatum auctoritas, non dissimulavi, atque etiam in iis, quorum fides minus vacillat, largior inesse quae criticos suspiciosos reddant; ubi momenta in utramque partem nutant, nolui legentium iudicia occupare. Sed de his quantum satis dictum in adnotatione. Dialectum denique epigrammatum non magis quam antea ausus sum ad aequabilem legem conformare.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΑ.

89. [148.]

Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί, σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
ἐγγύθεν Εὐρίπου δημοσίᾳ κέχυται, 1148
οὐκ ἀδίκως· ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα
τρηχεῖαν πολέμου δεξάμενοι νεφέλην.

Epigr. 89. Anth. Plan. 26: *Σιμωνίδου*. Recte Schneidewin arbitratur epitaphium esse Atheniensium, qui in bello adversus Chalcidenses gesto circa Ol. 68, 3 ceciderant; ad res ea tempestate gestas etiam alia Simonidis epigrammata 108 et 132 pertinent. — V. 3. *οὐκ ἀδίκως* similiter in recentiore Attico epigr. (Kaibel 381) est adhibitum: *ζηλοῖ σ' Ἑλλὰς πᾶσα ποθεῖ θ' ἱεροῖς ἐν ἀγῶσιν, Εὐθία, οὐκ ἀδίκως· ὃς τέχνῃ, οὐχὶ φύσει ἐν βοτρυοστεφάνῳ κωμῳδίᾳ ἡδυγέλωτι δεύτερος ὢν τάξει, πρῶτος ἔφυ* (non opus correctione *ἔφυς*) *σοφίᾳ*. Nisi forte Simonides *οὐκ ἀϊκῶς* scripsit, cf. Hom. Il. *X* 335 *σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' ἀικῶς*, ubi mirari licet Antimachi inscitiam *κακῶς* corrigentis, quandoquidem ionica hac forma etiam tragici et Plato comicus usi sunt, nisi quod vocales coaluerunt. Etiam ap. Soph. El. 102 *αἰκῶς* et *ἀδικῶς* confusa. — V. 4. *τρηχεῖαν* Schneidewin, vulgo *τρηχείην*, quemadmodum librarii saepius peccant in antiquis scriptoribus,

---

*) Correctoris fidem et iudicium satis illustrat, ut uno defungar exemplo, VII 405, ubi Hipponactis epitaphium in cod. Pal. quemadmodum apud Planudem est *ἀδέσποτον*. Corrector in margine ext. *Φιλίππου*, in m. int. *Μιμνέρμου οἱ δὲ Φιλίππου* adscripsit; ut Finslero videtur, utrumque nomen coniecturae indulgens instauravit; at repetit ille in m. int. parepigraphen veteris exempli, sobrio autem iudicio usus in-

90. [149.]

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

itaque non dubitavi apud Simon. Amorg. 31 B traditum παχείην corrigere. Item suspectum de vitio Anth. Pal. VII 315 τρηχείην praeter necessitatem admissum in epigrammate incertae auctoritatis. Sed novicii poetae has formas non repudiant, ubi metrum productam syllabam desiderat, vid. Meineke Del. Ep. p. 200.

Epigr. 90. Lycurg. Leocr. 109: Τοιγαροῦν ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου (corrigunt ἠρίοις) μαρτύρια ἔστιν ἰδεῖν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἀναγεγραμμένα ἀληθῆ πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας, ἐκείνοις μέν, ὦ ξεῖν' ἀγγειλον κτλ. (ep. 92), τοῖς δὲ ὑμετέροις προγόνοις· Ἑλλήνων προμαχοῦντες κτλ. *Simonidis* esse epigramma testatur Aristid. II 511, qui una cum aliis huius poetae epigrammatis affert, ubi v. 2 sic scriptus: ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας. Adde Schol. Aristid. 289 ed. Frommel, ubi εἴκοσι μυρ. extat. Hoc distichon pilae in campo Marathonio fuit inscriptum, neque quidquam desiderabis, nam nomina occisorum solemni more addita erant. Pausan. I 32, 3: τάφος δὲ ἐν τῷ πεδίῳ Ἀθηναίων ἐστίν, ἐπὶ δὲ αὐτῷ στῆλαι τὰ ὀνόματα τῶν ἀποθανόντων κατὰ φυλὰς ἑκάστων ἔχουσαι. Sed offendit insignis scripturae varietas v. 2: neque Lycurgus coram iudicibus epitaphium Marathonium recitans insimulandus erroris, neque Aristides, qui libellum περὶ παραφθέγματος scribens volumen Simonidis carmina continens adhibuit: itaque existimo in duobus elogiis v. 1 iteratum esse: carmen quod Lycurgus recitavit, haud dubie ad tumulum Marathonium spectat, epigramma, quo Aristides utitur, donario inscriptum fuisse videtur, cuius carminis particulam tantum adscripsit rhetor, velut ep. 104 et 132 breviavit. Coniecturam si periclitari licet, Panis signo (cf. ep. 133) subscriptum fuerit in hunc fere modum:

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
στῆσεν Μιλτιάδης τῆδ', ὅτ' ἐλευθερίᾳ
Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας.

Quamvis Aristides diversum carmen adhibuerit, vel sic eius testimonio confisi ep. 90 vindicamus Simonidi, nam ipsi tantum licuit Simonidi versum iterare in publico monumento. Sed praeterea v. 2 ap. Arist. de vitio suspectus; nam quamvis soliti sint Graeci res bellis Medicis gestas altius exaggerare, inauditum est, nonaginta milia Persarum in proelio Marathonio occisa esse, quasi universus fere exercitus hac strage peremptus fuerit. Herodotus, quem constat saepe

---

scripsit Φιλίππου, nam poematium plane prae se fert peculiare orationis filum, quo utitur Philippus, ut haud cunctanter equidem huic poetae vindicaverim, etiam si nomen non esset traditum. Mimnermi nomen tam alienum, ut ne insignis quidem stupor aut temeritas coniectando hoc facinus admittere potuerit; error haud dubie inde ortus, quod Mimnermi aliquod poematium interceptum est, quod detrimentum saepenumero eiusmodi peperit errores. Sane Mimnermus nulla scripsit epigrammata, sed etiam infra IX 50 elegiographi versus leguntur. Et hoc quidem capite, quod epitaphia complectitur, poterat haud incommode Mimnermi fr. 5, quod Diogenes Laertius suppeditat, in ordinem recipi.

runt. Optime igitur meritus corrector codicis Palatini, qui multis locis Simonidis nomen adiecit, neque enim Finslero assentiendum, qui in libro bonae frugi de Anth. Gr. p. 136 his additamentis fidem abrogat, cum antea de correctoris fide et industria incorruptum tulisset iudicium*). Sed haec quae iam in praef. ad Pindarum p. VII attigi, non licet hic pluribus persequi.

Equidem operam dedi, ut cautio magis quam audacia mea in reprehensionem incurrat; quam incerta sit multorum epigrammatum auctoritas, non dissimulavi, atque etiam in iis, quorum fides minus vacillat, largior inesse quae criticos suspiciosos reddant; ubi momenta in utramque partem nutant, nolui legentium iudicia occupare. Sed de his quantum satis dictum in adnotatione. Dialectum denique epigrammatum non magis quam antea ausus sum ad aequabilem legem conformare.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΑ.

89. [148.]

Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί, σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
ἐγγύθεν Εὐρίπου δημοσίᾳ κέχυται, 1148
οὐκ ἀδίκως· ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα
τρηχεῖαν πολέμου δεξάμενοι νεφέλην.

Epigr. 89. Anth. Plan. 26: *Σιμωνίδου*. Recte Schneidewin arbitratur epitaphium esse Atheniensium, qui in bello adversus Chalcidenses gesto circa Ol. 68, 3 ceciderant; ad res ea tempestate gestas etiam alia Simonidis epigrammata 108 et 132 pertinent. — V. 3. *οὐκ ἀδίκως* similiter in recentiore Attico epigr. (Kaibel 381) est adhibitum: *ζηλοῖ σ' Ἑλλὰς πᾶσα ποθεῖ θ' ἱεροῖς ἐν ἀγῶσιν, Εὐθία, οὐκ ἀδίκως· ὃς τέχνῃ, οὐχὶ φύσει ἐν βοτρυοστεφάνῳ κωμῳδίᾳ ἡδυγέλωτι δεύτερος ὢν τάξει, πρῶτος ἔφυ* (non opus correctione *ἔφυς*) *σοφίᾳ*. Nisi forte Simonides *οὐκ ἀϊκῶς* scripsit, cf. Hom. Il. *X* 335 *σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' ἀικῶς*, ubi mirari licet Antimachi inscitiam *κακῶς* corrigentis, quandoquidem ionica hac forma etiam tragici et Plato comicus usi sunt, nisi quod vocales coaluerunt. Etiam ap. Soph. El. 102 *αἰκῶς* et *ἀδικῶς* confusa. — V. 4. *τρηχεῖαν* Schneidewin, vulgo *τρηχείην*, quemadmodum librarii saepius peccant in antiquis scriptoribus,

---

*) Correctoris fidem et iudicium satis illustrat, ut uno defungar exemplo, VII 405, ubi Hipponactis epitaphium in cod. Pal. quemadmodum apud Planudem est *ἀδέσποτον*. Corrector in margine ext. *Φιλίππου*, in m. int. *Μιμνέρμου οἱ δὲ Φιλίππου* adscripsit; ut Finslero videtur, utrumque nomen coniecturae indulgens instauravit; at repetit ille in m. int. parepigraphen veteris exempli, sobrio autem iudicio usus in-

90. [149.]

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

itaque non dubitavi apud Simon. Amorg. 31 B traditum *παχείην* corrigere. Item suspectum de vitio Anth. Pal. VII 315 *τρηχείην* praeter necessitatem admissum in epigrammate incertae auctoritatis. Sed novicii poetae has formas non repudiant, ubi metrum productam syllabam desiderat, vid. Meineke Del. Ep. p. 200.

Epigr. 90. Lycurg. Leocr. 109: *Τοιγαροῦν ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου* (corrigunt *ἠρίοις*) *μαρτύρια ἔστιν ἰδεῖν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἀναγεγραμμένα ἀληθῆ πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας, ἐκείνοις μέν, ὦ ξεῖν' ἀγγεῖλον* κτλ. (ep. 92), *τοῖς δὲ ὑμετέροις προγόνοις· Ἑλλήνων προμαχοῦντες* κτλ. *Simonidis* esse epigramma testatur Aristid. II 511, qui una cum aliis huius poetae epigrammatis affert, ubi v. 2 sic scriptus: *ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας.* Adde Schol. Aristid. 289 ed. Frommel, ubi *εἴκοσι μυρ.* extat. Hoc distichon pilae in campo Marathonio fuit inscriptum, neque quidquam desiderabis, nam nomina occisorum solemni more addita erant. Pausan. I 32, 3: *τάφος δὲ ἐν τῷ πεδίῳ Ἀθηναίων ἐστίν, ἐπὶ δὲ αὐτῷ στῆλαι τὰ ὀνόματα τῶν ἀποθανόντων κατὰ φυλὰς ἑκάστων ἔχουσαι.* Sed offendit insignis scripturae varietas v. 2: neque Lycurgus coram iudicibus epitaphium Marathonium recitans insimulandus erroris, neque Aristides, qui libellum *περὶ παραφθέγματος* scribens volumen Simonidis carmina continens adhibuit: itaque existimo in duobus elogiis v. 1 iteratum esse: carmen quod Lycurgus recitavit, haud dubie ad tumulum Marathonium spectat, epigramma, quo Aristides utitur, donario inscriptum fuisse videtur, cuius carminis particulam tantum adscripsit rhetor, velut ep. 104 et 132 breviavit. Coniecturam si periclitari licet, Panis signo (cf. ep. 133) subscriptum fuerit in hunc fere modum:

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
στῆσεν Μιλτιάδης τῆδ', ὅτ' ἐλευθερίᾳ
Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας.

Quamvis Aristides diversum carmen adhibuerit, vel sic eius testimonio confisi ep. 90 vindicamus Simonidi, nam ipsi tantum licuit Simonidi versum iterare in publico monumento. Sed praeterea v. 2 ap. Arist. de vitio suspectus; nam quamvis soliti sint Graeci res bellis Medicis gestas altius exaggerare, inauditum est, nonaginta milia Persarum in proelio Marathonio occisa esse, quasi universus fere exercitus hac strage peremptus fuerit. Herodotus, quem constat saepe

---

scripsit *Φιλίππου*, nam poematium plane prae se fert peculiare orationis filum, quo utitur Philippus, ut haud cunctanter equidem huic poetae vindicaverim, etiam si nomen non esset traditum. Mimnermi nomen tam alienum, ut ne insignis quidem stupor aut temeritas coniectando hoc facinus admittere potuerit; error haud dubie inde ortus, quod Mimnermi aliquod poematium interceptum est, quod detrimentum saepenumero eiusmodi peperit errores. Sane Mimnermus nulla scripsit epigrammata, sed etiam infra IX 50 elegiographi versus leguntur. Et hoc quidem capite, quod epitaphia complectitur, poterat haud incommode Mimnermi fr. 5, quod Diogenes Laertius suppeditat, in ordinem recipi.

91. [150.]

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

amplificandis rebus gestis indulsisse, VI 117 sex tantum millia et quadringentos cecidisse auctor est. Vaniloquentia ista indigna Atheniensibus removetur, si poeta non numerum occisorum hostium, sed copiarum indicavit, itaque emendaverim ἔκλιναν:*) cum ἔκλειναν esset scriptum, inde proclivi errore ἔκτειναν ortum. Maluit autem Aristides hoc carmine quam Marathonio elogio uti, quoniam virtus Atheniensium magnificentius illustratur grandi numero adversariorum indicato. — Longe aliter difficultatem expedire conatus est Goettling (in scriptione acad. Ienae 1859), qui epigramma hoc subscriptum fuisse putat pictae tabulae in porticu, quae *Ποικίλη* vocitata est: suspicatur autem Simonidem certavisse cum Aeschylo, atque eo refert scripturae diversitatem, Simonidem scripsisse ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας, Aeschylum χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

Epigr. 91. Herod. VII 228: *Θαφθεῖσι δέ σφι αὐτοῦ ταύτῃ τῇπερ ἔπεσον, καὶ τοῖσι πρότερον τελευτήσασι ἢ τοὺς ὑπὸ Λεωνίδεω ἀποπεμφθέντας οἴχεσθαι, ἐπιγέγραπται γράμματα λέγοντα τάδε· Μυριάσιν κτλ.* Anth. Pal. VII 248: Corr. *Σιμωνίδου.* C *εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδην μαχεσαμένους πρὸς Πέρσας*: Corr. *ἐν Θερμοπύλαις* (sed haec duo verba potius ad seq. epigr. pertinere videntur). Affert etiam Aristides II 512 cum aliis Simonidis elogiis et Diodor. Sic. XI 33. Suid. v. *Λεωνίδης* (sed om. ABV). Iriart. 91, ubi *Alcaeo* tribuitur, sed 293 sine p. nom. affertur. De Kaibelii athetesibus, qui hoc et reliqua epigrammata apud Herodotum Simonidi abrogat, dixi supra p. 437 sq. — V. 1. τῇδε, Schneidewin τᾷδε. — τριακοσίαις Iriarte, τριηκοσίαις Herod. Anth., τριηκοσίῃς Arist., διακοσίαις Diod. — V. 2. *Πελοποννάσου* Anth. et ap. Her. SMPK, *Πελοποννήσου* rel. — τέτορες, Arist. et ap. Diod. L τέτταρες (K τέττορες). — Semper mihi offensioni fuit vaniloquentia minus etiam condonanda, quam ea, de qua supra dixi: nam quis animum inducat, nonaginta myriadas Persarum in angustiis convallibus Thermopylarum cum Graecorum paucitate conflixisse? Sed corruptelae suspicio procul habenda esse videtur, quandoquidem omnes praeter Diodorum τριακοσίαις testantur; Siculus enim διακοσίαις exhibet, fortasse ex librarii correctione quae nullius est usus**). Sed quamvis Herodoti scripturam alii testes, qui non secuti sunt Halicarnassensem, confirment, nihilo minus hic mendum delitescere contendo, quod μυριάσιν τριακόντοις corrigens sustuleris: possis sane χιλιάσιν τριακοσίαις suspicari,

---

*) Conferas reliquias epigrammatis, quod Kirchhoff probabiliter ad proelium Marathonium rettulit, perperam ille quidem signo Minervae *Προμάχου* subscriptum esse ratus (Kaibel 749), ἄστυ, βίᾳ Περσῶν κλιναμένω(ν) . . ita enim scribendum, nam quod Kirchhoff dedit κλινάμενο(ι δύναμιν) a sermonis graeci proprietate abhorret. Fortasse hoc quoque poematium (duo ut videtur epigrammata sunt) Simonides composuit; sed exiles reliquias non licet redintegrare.

**) Diodorus non Herodotum descripsit, id quod ep. 92 arguit, sed Ephorum videtur secutus esse; idem exercitum, quem Xerxes in Thessaliam duxit, centum myriadum fuisse dicit XI 5 et 11, quod aperte pugnat cum hoc epitaphio, et cum dicit de quingentis Spartanis (totidem enim recenset) *οὐδὲ τῷ χιλιοστῷ μέρει τῶν πολεμίων ἴσοι τὸν ἀριθμόν*, vel iste numerus iusto auctior videtur.

92. [151.]

Ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

passim enim μύριοι et χίλιοι permutantur, sed multo efficacius myriades barbarorum cum chiliadibus Graecorum componuntur. Patrius casus numeralium passim apud poetas reperitur, quemadmodum τριακόντων Hesiodus, Callimachus, alii adhibent; et Chii quidem etiam in communi vitae consuetudine inclinationem retinuerunt, cf. Cauer delect. 133, ubi τεσσερακόντων, ἐνενηκόντων (quod Machoni ex coniectura olim restitui), πεντηκόντων δυῶν, δέκων δυῶν legitur, unum ἑπτά non inflectitur, quamquam Alcaeus πέμπων dixit. Dandi casum infrequentem esse non mirum accidit, sed Philodemus Anth. P. XI 41 dixit ἑπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες, poteramque ad eundem modum hic τριακόντεσσι μάχονται scribere sed praeoptavi metaplasmum, velut Iones δυοῖσι pro δυσί, et τριοῖσι pro τρισί dicunt (Hippon. fr. 51). Vulgi ore tritum fuit hoc epitaphium, itaque non mirum, si vel insolentia formae vel supra modum amplificandi studium germanam scripturam oblitteravit, inde corruptela etiam in libros scriptos propagata est: sed τριηκόντοις pilae titulum exhibuisse contendo; nam Amphictyonas homines graves et poetam modestia praeter ceteros insignem non decet reos facere tanti tamque impudentis mendacii, quod vix glorioso militi in scena condonaveris.

Epigr. 92. Herod. VII 228: Ταῦτα μὲν δὴ τοῖσι πᾶσι ἐπιγέγραπται· τοῖσι δὲ Σπαρτιήτῃσι ἰδίῃ· Ὦ ξεῖν' κτλ. *Simonidis* esse testatur Cicero Tusc. I 42 et Anthol. Pal. VII 249 (corr. Σιμωνίδου). Afferunt praeterea Lycurg. Leocrat. 109. Diodor. XI 33. Strabo IX 429. Suidas v. Λεωνίδης. Arsen. 118. — V. 1. ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν Herod. codd. Suid. (ABV ἄγγελε), ὦ ξένε ἄγγειλον Diod., ὦ ξεῖν' ἄγγειλον Lyc. Anth. Ars. (om. ὦ), Herod. vett. edd., ὦ ξέν' ἀπάγγειλον Strabo. ap. Iriarte 91, ubi *Alcaeo* tribuitur, ἄγγειλον, sed 293 (ubi s. p. nom.) ἀγγέλλειν. — τῇδε, Schneidewin τᾶδε. — V. 2. ῥήμασι πειθόμενοι, Lyc. Strabo Diod. Ars. πειθόμενοι νομίμοις idque Cicero repperit interpretatus:

Dic hospes Spartae, nos te hic vidisse iacentis,
Dum sanctis patriae legibus obsequimur.

et ante Ciceronem Phaennus Simonidem imitatus Anth. P. VII 437 in Leonidae elogio: ἀλλ' ἐπὶ Θερμοπύλαισι τὸ Περσικὸν ἔθνος ἀμύνων ἐδμάθης, πατέρων· ἁζόμενος νόμιμα. Huic igitur scripturae, quam complures testantur, videri possit posthabenda esse lectio, quam unus Herodotus tuetur; inprimis grave Strabonis testimonium, qui pilam et titulum etiam tunc integrum servatum esse refert: sed quamvis ipse quaedam oculis usurpaverit, poterat postea, cum Romae orbis terrarum situm describeret, tralaticiam carminis recensionem sequi. *Νόμιμα* sane Thucyd. I 132 de Pausania in ius vocato verba faciens scripsit, εἴ τι που ἐξεδεδιῄτητο τῶν καθεστώτων νομίμων, poteratque etiam Ceus poeta de Spartanis eo vocabulo uti, quamquam fortasse neutrum vocabulum a Simonide profectum. Falso ῥήμασι interpretantur ῥήτραις, cui vocabulo δόγμασι potius poeta substituisset, sed ῥῆτραι omnino alienae a Leonidae elogio. Conieci τήνων νεύμασι, cf. Aeschyl. Suppl. 373 κρατύνεις μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν. Nescio quo errore Vischer (Erinner. aus Griechenl. 645) Hermannum castigat, quod hoc epitaphium Simonide indignum censuerit, qui in comm. de officio interpr. XII ingenue professus est, nullum in his versibus esse verbum,

***93.** 1149

Τούσδε ποθεῖ φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν εὐθυνόμων Ὀπόεις.

94. [152.]

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὅν ποτε Μῆδοι
Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

— 95. [155.] 1150

Εὐκλέας αἶα κέκευθε, Λεωνίδα, οἳ μετὰ σεῖο
τῇδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδείων τ' ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

quod non et necessarium et maxime proprium sit, ut propter hanc ipsam simplicitatem nihil hoc praeconio gravius fingi possit.

Epigr. 93. Strabo IX 425: *Ὁ δ' Ὀποῦς ἐστι μητρόπολις (Λοκρῶν), καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ τὸ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ· Τούσδε κτλ.* *Simonidi* probabiliter tribuit Schneidewin; quamquam enim Herodotus non memorat, quia Locrensibus Amphictyones hunc honorem non concesserunt (vid. p. 428), tamen non ita multo post videntur impetravisse, ac verisimile est, eos Simonidem precibus adiisse, ut digno elogio suorum memoriam decoraret. — V. 1. *ποθεῖ* Meinekii correctionem dubitanter recepi, legebatur *ποτε* exordio carminis convenienter, cum verbum velut *ποθεῖ* novissimum locum fere occupet. Strabo fortasse non integrum adscripsit epigramma; altero disticho, quod subiectum fuit, poeta laudibus Locrensium fortitudinem extulerat. — V. 2. *εὐθυνόμων Ὀπόεις* Coraes, *εὐθυνόμων ὀπίοις* A (*θυνόμων ὀπίοις* a m. sec. ut gh, in marg. *κεύθει νομοπόεις*), l *κεύθει νομως ὀπόεις*, BK *κεύθει ὀπόεις*, no Ald. *κεύθει . . . ὀπουντία*, h a m. sec. *κεύθει ὁμοῦ ὀπόεις*, Schneidewin *κεύθει ὅλων Ὀπόεις*, Kramer *κεύθει ὁμῶς Ὀπόεις*, Hecker *κευθάνει ὧδ' Ὀπόεις*, quae ferri non possunt, nam non sunt in patria humati.

Epigr. 94. Herod. VII 228: *Λακεδαιμονίοισι μὲν δὴ τοῦτο· τῷ δὲ μάντι τόδε· Μνῆμα κτλ. Ἐπιγράμμασι μέν νυν καὶ στήλῃσι, ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα, Ἀμφικτυόνες εἰσί σφεας οἱ ἐπικοσμήσαντες· τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίεω Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπεός ἐστι κατὰ ξεινίην ὁ ἐπιγράψας.* Adde Anthol. VII 677: corr. in ras. *ἐκ τῆς ἱστορίας Ἡροδότου·* C *εἰς τὸν τάφον μεγίστεως τοῦ μάντεως τοῦ ὑπὸ Περσῶν ἀναιρεθέντος.* *Simonidi* tribuit etiam Iriart. 293. — V. 1. *κλεινοῖο*, ap. Her. VS et Iriar. *κλειτοῖο*. — *Μεγιστία*, Anth. *Μεγιστίου*.

Epigr. 95. Anth. Pal. VII 301: corr. *τοῦ αὐτοῦ·* tum *Σιμωνίδου* expunctum; C *εἰς τοὺς μετὰ λεωνίδην τὸν σπαρτιάτην τελευτήσαντας.* — V. 1. *εὐκλέας αἶα* Planudes, *εὐκλεᾶ γαῖα* cod. — V. 2. *Σπάρτης* cod., *Σπάρτας* Planud. — *βασιλεῦ* Planud., *βασιλεῖς* cod. — V. 4. *τ'* om. cod. Pal., inseruit Brunck ex Planud., ubi est *Μηδείων τ' ἀν-*

δρῶν δ. πολεμον. — Hoc epigramma confidenter abiudicavi Simonidi, obelo in m. addito, neque aliter visum Schneidewino et Hartungo: dilucide Leonidae et Spartanorum laudes illustrat, et qui scripsit, finxit Leonidae tumulo additum esse (v. 2 τῇδ' ἔθανον), sed inde iam manifestum demonstrativi generis poematium esse, quod per errorem Simonidi est tributum; nam in Spartanorum tumulo fuit ep. 92. — Fortasse hoc epigramma, quod postea ut videtur est insertum Simonideis epigrammatis, non est integrum servatum: item in Anth. P. VII 252 Ἀντιπάτρου legitur epigramma εἰς τοὺς αὐτοὺς (i. e. εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας), quo satis incommode duo Simonidis epigrammata separantur:

Οἵδ' Ἀΐδαν στέρξαντες ἐνύπνιον οὐχ ἅπερ ἄλλος
στάλαν, ἀλλ' ἀρετὰν ἀντ' ἀρετᾶς ἔλαχον.

Lemma utique videtur huic disticho convenire, sed non integrum esse poematium apparet; itaque conieci hos duos Antipatri versus huic epigrammati subiiciendos esse: commodam enim clausulam epigramma recuperat, si πλείστων δὴ . . . πολέμῳ continuatur verbis οἵδ' Ἀΐδαν . . . ἔλαχον. Quod hoc epigramma communem sermonem, illud distichon Doricum prae se fert, haec varietas non obstat meae coniecturae. Quod Antipater negavit trecentos Spartanos nactos esse στήλης honorem, adversatur veritati, nam fuit in memoriam illorum pila cum elogio (Simon. ep. 92) in tumulo posita, sed demonstrativi carminis scriptores satis pro arbitrio argumenta variant.*) Ceterum scriptor epigrammatis 95, quisquis fuit, Simonidei sermonis filum aemulatus est, quemadmodum cum alii, tum Mnasalcas, velut arguit eius poemation Anth. P. VII 242, hinc Theodoridas Anth. XIII 21 eum τᾶς Σιμωνίδα πλάτας ἀποσπάραγμα appellavit.

Epigrammata Corinthiorum laudibus destinata 96. 97. 98, quibus accedit 134, Simonidi abiudicant, qui nuper huius poetae epigrammatis operam navaverunt: nam pugnare videntur haec carmina cum iis, quae Herodotus memoriae prodidit, utuntur his poematis Dio Chrysostomus et Plutarchus, ille in oratione Corinthiaca, quam ab alio rhetore eiusdem aetatis scriptam esse certum est, alter in libello de Herodoti maledicentia, quem critici nonnulli Chaeronensi indignum censent. Haec igitur manifesta fraudis indicia videntur: Kaibel denique investigavit, orationis Corinthiacae scriptorem ementitum esse Simonidis nomen, nam a Plutarcho, quem iste expilaverit, poetae nomen reticeri. At cum hac opinione pugnat lectionis diversitas, quam passim in his epigrammatis deprehendimus, quamque non licet ad librarios horum opusculorum referre. Epigrammata haec sunt haud dubie antiqua, sed ep. 98 cui anno sit adscribendum incertum, quoniam ignoramus, quando mortuus sit Adimantus. Etiam monumentum in Isthmo (ep. 97) potest compluribus annis post proelium Salaminium excitatum esse, nam cum Athenienses spargerent rumorem de ignavia Corinthiorum (Herod. IX 94) et cum Herodoteum opus editum Adimanto gravem ignominiam inussisset, consentaneum est, Corinthios his rumoribus obviam ivisse; et ep. 97 πήματα . . . μνήματα rhetoris artem prodere videtur. Sed ep. 96 statim post proelium conditum vel Herodotum agnoscere puto IX 94 οὐ μέντοι αὐτοί γε Κορίνθιοι ὁμολογέουσι, ἀλλ' ἐν πρώτοισι σφέας αὐτοὺς τῆς ναυμαχίης νομίζουσι γενέσθαι Hoc igitur et ep. 134 cur Simonidi eripiamus nulla est causa.

---

*) In Antipatri v. 1 Ἀΐδαν στέρξαντες ἐνύπνιον vitio manifesto laborat, fort. Ἀΐδα στέρξαντες ἐναύλιον legendum. V. 2. ἀρετὰν significat honorem sive felicitatem.

96. [157.] 1151

Ὦ ξεῖν', εὔυδρόν ποτ' ἐναίομεν ἄστυ Κορίνθου,
νῦν δ' ἅμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμίς·
ἐνθάδε Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἑλόντες
καὶ Μήδους ἱερὰν Ἑλλάδα ῥυσάμεθα.

97. [158.]

Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι

Epigr. 96. Dio Chrys. Or. XXXVII 525: *Ἐν Σαλαμῖνι δ' ἠρίστευσαν (οἱ Κορίνθιοι) καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν· Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραφεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων τεθαμμένοις ἐν Σαλαμῖνι· Ὦ ξένε κτλ.* Legitur omisso poetae nomine ap. Plutarch. de Herod. malign. c. 39. — V. 1. *ὦ ξεῖν'* Brunck, B a m. pr. *ὦ ξεῖνε*, reliqui *ὦ ξένε*. — *εὔυδρον*, Schneidewin *εὔανδρον* coni. — V. 2. *νῦν δ' ἅμμ' Αἴαντος* Valckenaer recte, nisi quod *ἀμὲ* scribendum, Dio *νῦν δὲ μετ' Αἴαντος*, Plut. *νῦν δὲ ἀνάματος*. — *ἔχει*, M a pr. m. *ἔχε*. — V. 3. *ἐνθάδε* Plut., *ῥεῖα δὲ* Dio. — *νῆας*, ap. Dion. vulgo *ναῦς*, sed Br. *νῆας*. — V. 4. *ῥυσάμεθα* scripsi praeeunte Iacobsio, ap. Plut. *ῥυόμεθα*, Dio *ἱδρυσάμεθα*. Corinthios res a se in proelio Salaminio gestas magni fecisse ipse Herodotus testatur VIII 94: *ἐν πρώτοισι σφέας αὐτοὺς τῆς ναυμαχίης γενέσθαι* neque quisquam praeter Athenienses de his laudibus detrahere conatus est: *μαρτυρεῖ δέ σφι καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλάς.* Itaque non offendit superba oratio, sed *ῥεῖα*, quod rem extenuat magis quam exaggerat, incommodum: hic mendum delitescere vel scripturae diversitas (*ἔνθα*) indicio est, quam recepi, sed malim *πρῶτα*, si quis *πρῶτοι* requirat, conferat Hom. Il. *Δ* 297 al. In dextro cornu, unde primus impetus factus (Aesch. Pers. 399), propter Lacedaemonios Corinthiorum naves constitutae poterant hanc laudem sibi vindicare. Phoenissae naves sane Atheniensibus erant ex adverso, sed eo nomine hic universa hostium classis significatur. *Πέρσας* simul et *Μήδους* commemorari mirum esse censet Kaibel, immemor Herod. VIII 89 scripsisse *ἀπὸ δὲ (ἔθανον) ἄλλοι πολλοί τε καὶ οὐνομαστοὶ Περσέων καὶ Μήδων*: quamquam largior in huiusmodi poematio aliquid offensionis habere, itaque ipse conieci *ἔνθ' ἅμα Φοινίσσας νῆας καὶ ναῦτας ἑλόντες καὶ Μήδους*: cf. Herodian. II 16 *τὸ ᾱ ἐκτεινόμενον ἐπὶ πληθυντικῶν αἰτιατικῶν οἱ Δωριεῖς συστέλλουσι, ναύτας, Σκύθας* (hoc ex Hesiodo petitum). Zenodotus Hom. Il. *Θ* 378 *προφανείσας* corripiendum existimavit, quod Herodianum probavisse mireris. Insolentiam correptionis *Πέρσᾰς* iam olim notavi, Kaibel indocti poetae hanc esse licentiam non recte dicit. Poteris carmen abiudicare Simonidi neque vero in subditiciorum numerum referre. Atqui Simonides in carminibus, quae Doriensibus suppeditavit, potuit Dorici sermonis consuetudinem asciscere.

Epigr. 97. Plut. de Herod. malign. c. 29 affert v. 1 et 2: *Τὸ δ' ἐν Ἰσθμῷ κενοτάφιον ἐπιγραφὴν ἔχει ταύτην· Ἀκμᾶς κτλ.* Eosdem versus 1. 2 exhibent Schol. Aristid. Panath. III 136 (s. p. n.) et Anthol. Pal. VII 250: corr. *Σιμωνίδου*, C *εἰς τοὺς αὐτοὺς* (i. e. *in eos, qui ad Thermopylas ceciderunt*, praecedit Simon. ep. 92). Integrum affert Aristid. II 512. *Alcaeo* trib. Iriarte 91. — V. 1. *Ἀφμᾶς ἑστακυῖαν*, Arist. *ἀκμῆς ἑστηκυῖαν*. — V. 2. *αὐτῶν* Sch. Arist., v. *αὑτῶν*. — V. 3.

δουλοσύνας· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πήματα πάντα
ἥψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίας·
ὀστέα δ' ἅμιν ἔχει Σαλαμίς· πατρὶς δὲ Κόρινθος
ἀντ' εὐεργεσίης μνῆμ' ἐπέθηκε τόδε.

— 98. [160.] 1152

Οὗτος Ἀδειμάντου κείνου τάφος, οὗ διὰ βουλάς
Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

δουλοσύνας, Θ δουλοσύνης. — V. 4. ναυμαχίας, Θ ναυμαχίης. Apparet librarios fere ubique ionicas formas substituisse; doricas qui volet revocaverit, ego satis habui v. 5 ἅμιν scribere, ἅμμιν Brunck, vulgo ἡμῖν. — V. 3—6, quos solus servavit Aristides una cum aliis Simonidis carminibus, quamvis huius epigrammatis auctorem non nominatim testatur, Schneidewin subditicios censet, assentiente Hartungo, cui inprimis paenultimum distichon displicet, sed περιάπτειν cum duplici dativo iunctum non est reprehendendum, usus est poeta figura quae dicitur καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος, quemadmodum apud Homerum ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ: sed fortasse Aeschyleum vocabulum restituendum Πέρσαις δὲ περίφροσι i. e. *superbis*, ut simplex verbum ἅπτειν idem sit quod προσάπτειν sive περιάπτειν. Scholiasta Aristidis quod primum tantum distichon adhibuit, nullius est momenti: cum docere dicitur carmen, ὅτι δεῖ βαρβάρων καταφρονεῖν, suspiceris reliqua a librario omissa esse: sed ille ex Anthologia aliqua ad modum Palatinae concinnata descripsit hoc distichon. Kaibel in primo disticho nihil investigavit, quod reprehendat, sed antiquitus in monumento inscriptum esse negat: huic disticho postea additos esse ab aliis v. 3—6 in Corinthiorum laudem, ab aliis encomium Atheniensium epigr. 106, velut a schol. Arist. III 136 (qui quidem huius culpae immunis, vide infra). In his versibus (3—6) cum alia vituperat, quae refellere operae non est pretium, tum μνῆμ' ἐπέθηκε, dicendum enim fuisse ἀνέθηκε, sed exemplis hoc firmare neglexit (nam Rossii supplementum Arch. Aufs. II 581 incertum). Sane σῆμα vel μνῆμα ἐπέθηκε dicitur vulgo de eo, qui in sepulti hominis tumulo monumentum erigit, at quemadmodum κενὸν μνῆμα, κενὸς τύμβος alia dici solent, ita etiam hic μνῆμα ἐπέθηκε non est addubitandum, ita Homerus χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη Od. Δ 585, ubi de honoris simulacro poetam loqui non ex verbis, sed ex rerum necessitudine intelligas.

Epigr. 98. Plut. de Herodoti malign. c. 39: Αὐτός γε μὲν ὁ Ἀδείμαντος, ᾧ πλεῖστα λοιδορούμενος Ἡρόδοτος διατελεῖ καὶ λέγων, μοῦνον ἀπαίρειν τῶν στρατηγῶν ὡς φευξόμενον ἀπ' Ἀρτεμισίου καὶ μὴ περιμενοῦντα, σκόπει τίνα δόξαν εἶχεν· Οὗτος κτλ. Simonidi epigramma attribuit praeter Anth. Pal. VII 347: C Εἰς Ἀδείμαντον τὸν ὑπατικόν· et infra C Σιμωνίδου τοῦ Κήου (nisi forte hoc pertinet ad seq. epigr. VII 348) etiam Dio Chrysost. XXXVII 526: ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἐπίγραμμα Σιμωνίδῃ εἰς αὐτὸν τὸν στρατηγὸν ἐξαίρετον· οὗτος κτλ. Lemma epigrammatis in Anth. εἰς Ἀδείμαντον τὸν ὑπατικόν vitium contraxisse videtur: praecedit 346 εἰς Σαβῖνον ἐν Κορίνθῳ, itaque corrigendum arbitror εἰς Σαβῖνον τὸν ὑπατικόν et εἰς Ἀδείμαντον ἐν Κορίνθῳ. Ipsa carmina nihil testificantur, sed passim in Anth. adscripta sunt lemmata antiqua, quae commode suppeditant id, quod poeta non indicavit. — V. 1. κείνου om. Plut. — οὗ διὰ βουλὰς Anth. (P διὰ βου-

99. [154.] 1150

Ἄσβεστον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες

λᾶς) et ap. Dion. BMm (r. οὐ διαβολάς, v. οὐ διὰ βουλᾶς), ὃν διὰ πᾶσα Plut. — V. 2. ἐλευθερίας, cod. Pal. ἐλευθερίης. — Epigramma fortasse non integrum servatum, Plut. et Dio, cum Herodotum redarguunt, exordium carminis sufficere rati sunt. Si hoc epitaphium iure attribuitur Simonidi, scriptum est antequam poeta Syracusas discessit, ut Adimantus tribus fere annis post Salaminiam pugnam mortem obierit, sed longius vitam traxisse videtur Plut. testari: *οὔτ' ἂν ἐτόλμησε τῶν θυγατέρων ὄνομα θέσθαι τῇ μὲν Ναυσινίκην, τῇ δ' Ἀκροθίνιον, τῇ δ' Ἀλεξιβίαν, Ἀριστέα δὲ καλέσαι τὸν υἱόν, εἰ μή τις ἦν ἐπιφάνεια καὶ λαμπρότης περὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἔργων ἐκείνων.* Fortasse non omnes liberi confecto demum Medico bello nati sunt, sed nomina certe *Ναυσινίκη* et *Ἀκροθίνιον* manifesto spectant res gestas, quarum particeps fuerat Adimantus*). Sed Simonidi epigramma abrogandum esse luculenter arguit praeconium insigne, quo poeta prudens poterat Themistoclem decorare, non Adimantum. Sane fides deneganda iis, quae Herodotus de Adimanti ignavia refert, Atheniensium calumniis faciles praebens aures, sed recenti rerum memoria haud quisquam ausus esset hac vaniloquentia derogare Themistoclis meritis, qui omnium confessione consiliis suis universam Graeciam servaverat. Adimantus videtur Themistocle in exilium pulso vel defuncto diem supremum obiisse, itaque tunc Corinthii, ut Atheniensium criminationes repellerent, non dubitaverunt insolenti hoc epitaphio Adimanti memoriam ornare. Qui primus Simonidis epigrammata collegit, cum cognovisset Simonidem res a Corinthiis bello Medico gestas versibus illustravisse, etiam hoc poematium in ordinem recepit, itaque mirum non est, si scriptores, qui Herodoti fidem sub iudicium vocaverunt, tanquam Simonidis testimonio usi sint; equidem obelo notavi. — Imitatur hoc epigramma Aristoteles qui fertur in Peplo ep. 13: *οὗτος Ὀδυσσῆος κεῖνον τάφος, ὃν διὰ πολλὰ Ἕλληνες πολέμῳ Τρωικῷ εὐτύχεσαν.*

Epigr. 99. Anth. Pal. VII 251: corr. CN ·:· Σιμωνίδου· C εἰς τοὺς αὐτοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας. *Alcaeo* tribuitur ap. Iriarte. — Lemmatis nulla est fides; praecedunt 248. 249 Simonidis elogia (ep. 91. 92) eorum, qui Thermopylis occiderunt, sequitur 250 (Sim. ep. 97), quod quoniam in antiquo anthologio lemmate carebat, temere librarius εἰς τοὺς αὐτοὺς praescripsit, nam alio spectat epigramma; idem lemma deinde ut solet propagatum ad proxima epigrammata 251 (Simon. ep. 98), 252 Antipatri, 253 (Simon. ep. 92). Et Antipatri quidem epigramma, quod quo spectet postea videbimus, male hoc loco insertum: divellit enim duo Simonidis epigrammata, quae arctissima necessitudine coniuncta esse apparet; item manifestum, non fuisse destinata Leonidae et trecentis Spartanis, neque vero proptera abiudicanda sunt Ceo poetae, id quod olim quamvis dubitanter posui praeeunte Schneidewino p. 152 et comprobante Hartungo. Carmina enim haudquaquam sunt expertia artis Simonideae, ut Schneidewino visum. Equidem non dubito,

---

*) Iunghahn adversatur Plutarcho, immemor etiam Themistoclem filiabus nomina *Μνησιπτολέμαν* et *Νικομάχην* indidisse, vid. Plut. Themist. c. 32; item nomina *Ἰταλία* et *Σύβαρις* quorsum spectent, aperit Themistoclis oratio ap. Herod. VIII 62. Adimanti filius Aristeus Ol. 87, 1 praefuit Corinthiorum copiis Potidaeae.

κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

100. [153.] 1149

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,

quin utrumque elogium revocandum sit ad memoriam eorum, qui apud Plataeas cum Medis manus conserentes mortem obierunt, alterum Lacedaemoniorum, Atheniensium alterum praeconio dedicatum; cf. Pausan. IX 2, 5 τοῖς μὲν οὖν λοιποῖς ἐστιν Ἕλλησι μνῆμα κοινόν, Λακεδαιμονίοις τε καὶ Ἀθηναίοις τοῖς πεσοῦσιν ἰδίᾳ τε εἰσὶν οἱ τάφοι, καὶ ἐλεγεῖά ἐστι Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. Quod proelium non indicatur, non offendit in monumentis, quae eo ipso loco fuerunt sita, ubi pugna commissa, vid. ep. 91. 92. 93; desideramus sane nomina eorum, in quorum honorem carmina fuerunt condita; comparent nomina in titulis Thermopylensibus, contra in Plataeensibus praescripta fuisse consentaneum est. Poeta cum olim (ep. 91. 92. 93) singulis distichis absolvisset elogia, hic uberiore praeconio decoravit viros fortes, et quo expeditius sibi esset iter, nomina gentium segregavit, quae in fronte cipporum supra addita legebantur. Cum verendum esset, ne poeta, si alterutri genti palmam tribuisset, gravem sibi invidiam conflaret, Simonides aequa lance pensitavit laudes omnemque offensionem prudenter evitavit, quo fit, ut gentium nominibus detractis ambigamus, quibus unumquodque elogium destinatum fuerit. Fortasse aliquis existimet ep. 99 propter v. 1 ad Spartanos esse referendum, siquidem Λακωνικὸν ἐπικήδειον olim haud ignobile, quod Teles et Plutarchus exhibent (vid. p. 1189 ed. 3)

Οἳ θάνον αὐτὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὔτε τὸ θνήσκειν,
ἀλλὰ τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφότερ' ἐκτελέσαι

hac laude impertit Lacedaemonios, at obstat v. 3, nam Graeciae in libertatem vindicatae laudem Athenienses studiosissime expetebant, qui aegre tulissent, si poeta aemulis hoc decus attribuisset, contra Lacedaemonii haud gravate Atheniensibus eiusmodi praeconium concedere soliti erant. Iam si ep. 99 Atheniensibus iure vindicavimus, ep. 98 Lacedaemoniorum esse elogium in aperto est. — V. 1. οἵδε, P οἶδε, quemadmodum etiam in proximis saepius οἶδε, ἄδε exhibet, secundum veterum grammaticorum praecepta; cf. ad Theogn. v. 41. — V. 2. θανάτου, Ahrens θανάτοι', fortasse vere; in Attico titulo CIA I 465 ubi lapis ΟΔΟΙ exhibet, ambigas utrum ἔστησ' ἐγγὺς ὁδοῖ' ἀγαθοῦ καὶ (σώφρονος ἀνδρός) an ὁδῷ sit legendum, inscite nuper ὁδοῦ illatum. Friedemann ἀμφεβάλοντο νέφος κυάν. θαν., Schneidewin ῥυσάμενοι θανάτου δ' ἀμφ. νε. — P ἀμφ' ἐβάλοντο. — V. 3. καθύπερθεν, cod. P καθύπερθε.

Epigr. 100. Anthol. Pal. VII 253: corr. Σιμωνίδου· C εἰς τοὺς αὐτούς. Schol. Aristid. III 154: ἐπίγραμμα εἰς τοὺς ἐν Πύλαις ἀποθανόντας, sed B Σιμωνίδου στίχοι, D Σιμωνίδης (Frommel p. 58 et 59, adde 357 Σιμωνίδης). Aristides in Panath. T. I 214 de Spartanis, qui Thermopylis occubuerunt: ἀπώλοντο ἐνὶ τούτῳ κοσμήσαντες τὴν Ἑλλάδα τῷ καλῶς ἀποθανεῖν καὶ τοσοῦτον ἐπιδειξάμενοι μόνον. Hinc scholiasta adhibet Simonidis epigramma, quod in anthologio, quo usus est, haud dubie consimili lemmate instructum fuit. *Alcaeo* (Messenio) tribuitur ap. Iriarte, quoniam in Anth. P. VII 247 huius poetae epigramma Simonideis elogiis praemissum est. Reapse Simo-

ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη·
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθεῖναι
κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

101. [159.]

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξελάσαντες
ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

nidis versus inscripti fuerunt in cippo Atheniensium prope Plataeas, vid. adn. fr. 98. — V. 1. ἀρετῆς, Anth. cod. P ex corr. ἀρετᾶς. — V. 2. ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' Anth. et BD ap. Schol. Ar., vulgo ἐκ πάντων τοῦθ' ἡμῖν. — V. 3. σπεύδοντες, D Schol. σπεύσαντες. — ἐλευθερίην, cod. Pal. BD ἐλευθερίαν. — περιθεῖναι, cod. Pal. περὶ θεῖναι, B παραθεῖναι. — V. 4. ἀγηράντῳ Planud., ἀκηράτῳ Schol., ἀγηράτῳ Pal.

Epigr. 101. Schol. Aristid. T. III 155 postquam adscripsit ep. 100 pergit ἕτεροι τοῦ αὐτοῦ (D ἄλλα τοῦ αὐτοῦ Σιμωνίδου ubi ἄλλο ex Frommelii libris corrigendum), item 136 subiecit s. p. n. hos versus primo disticho ep. 97, ubi apparet καὶ ἄλλο vel tale quid intercidisse, quemadmodum etiam 155 Paris. A ap. Fr. hoc additamentum neglexit; vana igitur Kaibelii opinio schol. duo carmina in unum coniunxisse, quae copulari nequeunt, ut vel diversitas manifesta κείμεθα et ἤρκεσαν arguit. (Frommelii libri p. 58. 59 *Simonidis* nomen testantur, 52 omittunt.) Legitur h. ep. etiam in Anthol. Pal. VII 257: corr. in ras. Ἄδηλον εἰς τοὺς Ἀθηναίους προμάχους. Non recte Schneidewin dicit haec inscripta fuisse in monumento Atheniensium ad Salamina occisorum, nam v. 1 pedestre, non navale proelium indicari videtur; itaque rettuli ad Athenienses, qui Plataeis occiderunt (atque id etiam Krüger Hist. Stud. I 71 coniecit) assensusque est Duncker Hist. Antiq. IV 847, atque etiam nunc tueor, quod olim proposui. Elogium Atheniensium in cippo prope Plataeas inscriptum cum supra (ep. 100) exstet, consentaneum est hoc pilae in Ceramico additum fuisse, quemadmodum bina epitaphia Corinthiorum (ep. 96. 97), item Tegeatarum (ep. 102. 103) extant. Sed non integrum servatum hoc epigramma, quemadmodum etiam ep. 97 detruncatum exhibent schol. Arist. et Anth. Pal., h. e. iidem, qui hoc ep. soli propagaverunt. Proelium enim, quo viri fortes occubuerunt, non decebat reticeri in Ceramici monumento, ut testificantur antiqua elogia publica, quae supersunt, in quibus praeter Atheniensium nomen etiam proelium indicatur ἐπ' Ἠιόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς et Ποτειδαίας δ' ἀμφὶ πύλας ἔδ(αμεν). Videtur autem exordium elogii interceptum esse; scriptum fortasse fuit: Ἄνδρας μὲν πόλις ἥδε ποθεῖ καὶ δῆμος Ἐρεχθέως Τούσδε· Πλαταιᾶσιν δ' ἐν προμάχοις ἔθανον Παῖδες Ἀθηναίων· Περσῶν κτλ., quemadmodum est in elogio Ol. 87, 1 condito ἄνδρας μὲμ πόλις ἥδε ποθεῖ καὶ δῆ . . . . . . πρόσθε Ποτειδαίας οἳ θάνον ἐμπρο . . . . . παῖδες Ἀθηναίων· ψυχὰν δ' κτλ. Asyndeton, quamvis alias Simonides non admiserit, non est offensioni. — V. 1. ἐξελάσαντες scripsi, legebatur ἐξολέσαντες, quemadmodum est ep. 140, 3 de hoc ipsa pugna Plataeensi Πέρσας ἐξελάσαντες, atque confirmat emendationem cod. Paris. A ap. Frommel 357, qui praeterea παῖδας exhibet. — V. 2. δουλοσύνην Plan., δουλοσύναν c. Pal. (sec. m. δουλοσύνας correxit, sed deinde δουλοσύναν restituit), schol. Arist. utramque scripturam praebent.

102. [165.] 1152

Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ ἵκετο καπνός
 αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέας·
οἳ βούλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
 παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι θανεῖν.

Epigr. 102. Anth. Pal. VII 512: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου), C εἰς τοὺς ἕλληνας τοὺς τὴν τέγεαν ἐλευθεροποιήσαντας. — V. 1. ἀνθρώπων insolenter dictum, antiqua corruptela delitescere videtur, fort. ἀνορέαν ἀρετάν τ' vel ἡρῴαν ἀρετὰν, cf. Pind. Ol. XIII 51. Schmidt ἀνορέαν τ' ἐρατὴν coniecit. — V. 2. Τεγέας Schneidewin, vulgo Τεγέης. — V. 4. θανεῖν, olim Schneidewinum secutus invitus πεσεῖν edidi. Hoc epigramma sicut proximum (103) quorsum spectet incertum: lemmata Anthol. Pal. hic quoque fide indigna, nam apparet utrumque poematium Tegeatarum praedicare virtutem, qui patriam urbem adversus hostes fortiter defenderunt. O. Müller Dor. 1, 188 refert ad bellum Tegeatarum et Spartanorum, quod post Ol. 75, 2 sed ante Ol. 78, 4 gestum esse statuit; sed saepius Tegeatae et Spartani inimicitias agitaverunt: ut antiquiora bella praetermittam (vid. Herod. I 65), etiam ante belli Medici incendium Spartani infesti erant Tegeatis, vid. Herod. IX 37. Accedit, quod haudquaquam certum est haec ad bellum cum Spartanis gestum referenda esse, inprimis epigr. 103 v. 4 cum hac interpretatione non satis convenit. Facile apparet duo haec epigrammata eiusdem poetae esse et easdem res a Tegeatis gestas praedicare: plane enim inter se conspirant; hoc inde repetendum, quod alterum (103) sepulcro (ὧν ὅδε τύμβος) fuit destinatum. alterum (102) inani sive honorario tumulo inscriptum, qua necessitudine etiam ep. 96 et 97 coniuncta esse apparet. Iam si Tegeatae haud procul ab urbe secundo Marte cum hostibus conflixerant, inani tumulo haud fuerit opus, itaque bellum hoc extra fines gestum esse consentaneum est. Equidem non dubito haec poematia ad res a Tegeatis bello Medico gestas referre, quos constat proelio ad Plataeas interfuisse et post proelium seorsim suis tumulum exstruxisse, vid. Herod. IX 85 Τεγεῆται δὲ χωρὶς πάντας ἀλέας (ἔθαψαν), quibus petentibus Simonides utrumque elogium gratificatus est, nam insignis nitor carminum huius poetae operam satis superque testatur, quamvis Kaibel utrumque demonstrativi esse generis existimet, poetam nihil praeter sententiarum acumina sectatum esse professus. Sane ep. 102 bellum cum finitimis gestum videtur spectare, sed ep. 103 arguit universae Graeciae salutem in discrimen vocatam fuisse; nam si recte v. 4 ἀποφθιμένη restitui, poeta dicit Tegeatas fortiter pugnavisse pro urbe sua, ut communis patriae salutem tuerentur: Graecia enim subacta se quoque hostilis dominationis haud fore expertes intellexerunt*) Insignem enim patriae amorem ea tempestate Tegeatae probaverunt, qui et Spartanos tergiversantes perpulerunt, ut Atheniensibus opem ferrent, et inprimis auctores fuerunt, ut dissidia Graecarum civitatum Medico tumultu ingruente componeretur: cf. Herod. IX 9. Plut. Themist. c. 6 et de Herod. malign. c. 41. Polyaen. V 30. Poeta quod Tegeatas pro sua urbe, non pro Graecia propugna-

*) Ac fortasse in lemmate olim fuit scriptum εἰς τοὺς Τεγεάτας τοὺς τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεροποιήσαντας, quod immutavit librarii procacis inscitia.

103. [166.] 1153

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν ὅδε τύμβος,
οἳ θάνον εὔμηλον ῥυόμενοι Τεγέαν,
αἰχμηταὶ πρὸ πόληος, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένη κρατὸς ἐλευθερίαν.

104. [161.] 1152

Ἀμφί τε Βυζάντειαν ὅσοι θάνον, ἰχθυόεσσαν
ῥυόμενοι χώραν, ἄνδρες ἀρηΐθόοι.

— 105. 1153

Οἵδε παρ᾽ Εὐρυμέδοντά ποτ᾽ ἀγλαὸν ὤλεσαν ἥβην
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις
αἰχμηταί, πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν,
κάλλιστον δ᾽ ἀρετῆς μνῆμ᾽ ἔλιπον φθίμενοι.

visse dicit, haud obscure significat de sua potissimum salute sollicitos fuisse, cum orator Tegeatarum fortis consilii auctor fieret*), item eius populares gloriosi laboris participes sui honoris studiosos fuisse**).

Epigr. 103. Anth. Pal. VII 442: corr. *Σιμωνίδου*: C *εἰς τοὺς ἐν τεγέᾳ πεσόντας ἀριστεῖς ἀθηναίους.* — V. 1. *μνησώμεθα*, Schneidewin *μνασώμεθα.* — V. 2. *Τεγέαν*, P *τέγεαν.* — V. 3. *αἰχμηταὶ*, Schneidewin *αἰχματαὶ.* — V. 4. *ἀποφθιμένη* scripsi, cod. Pal. *ἀποφθιμένου*, Planudes suo periculo, ut solet, *ἀποφθιμένοις κάρτος ἐλευθερίας* (Urs. . . *ίης*), Iacobs coni. *ἀπ᾽ ἰφθίμου κρατὸς ἐλευθερίαν.*

Epigr. 104. Aristid. II 511 sine poetae n. affert sed una cum aliis Simonidis epigrammatis. — V. 1. *Βυζάντειαν* scripsi, cf. Steph. Byz. *Βυζάντιον· . . . ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς χώρας Βυζάντεια διὰ διφθόγγου*, Scaliger *Βυζάντειον*, vulgo *Βυζάντιον.* — *θάνον* Scaliger, vulgo *θάνατον.*

Epigr. 105. Anthol. Pal. VII 258: corr. *Σιμωνίδου·* C *εἰς τοὺς μετὰ κίμωνος ἐν εὐρυμέδοντι ἀριστεύσαντας.* — V, 1. *οἵδε*, P *οἱδε.* — *Εὐρυμέδοντα* cod. Pal., *Εὐρυμέδοντι* Plan. — *ποτ᾽* haud infrequens in epitaphiis, vid. 106, 1, hoc quidem loco numero versus non satis conveniens, fortasse *κατ᾽ ἀγλαὸν ὤλεσαν ἥβην*, quo composito utitur Aeschylus. — *ἀγλαὸν* Plan., *ἀγλαὰν* cod. P. — *ἥβην*, cod. P supra *ἥβαν.* — V. 3. *αἰχμηταί* Plan., *αἰχμηταῖς* cod. Pal. — Simonidi Krüger abiudicat Hist. Stud. I 67 exile poematium vocans, iniuria ille quidem. A Simonide sane victorias ad Eurymedontem reportatas celebrari potuisse supra p. 446 negavi, itaque obelo confixi poematium, neque vero novicium est vel demonstrativum, sed antiquum; videtur hoc epigramma Athenis columellae in Ceramico inscriptum fuisse, cf. Paus. I 29, 13.

---

*) Oratoris nomen (*Χειλεως, Χειλεος, Ξιλιος* de vitio suspectum, nec tamen ausim *Ἐχέλαος* sive *Ἐχελλαος* corrigere.

**) Simonides memor erat eorum, quae Herod. IX 25 refert de contentione inter Tegeatas et Athenienses ante pugnam Plataeensem.

106.

Τῶνδέ ποτ' ἐν στέρνοισι τανυγλώχινας ὀϊστούς
λοῦσεν φοινίσσᾳ θοῦρος Ἄρης ψακάδι,
ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων 1154
ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέκευθε κόνις.

107. [167.]

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἆμαρ ἀέξειν

Epigr. 106. Anthol. Pal. VII 443: corr. *Σιμωνίδου·* C *εἰς τοὺς πεσόντας παρ εὐρυμέδοντα ποταμὸν ἕλληνας.* Disseruit de hoc carmine Hecker. I 224. II 291. Schneiderus demonstrativi generis esse existimavit, quod ab inepto rhetore sit fictum, Schneidewin abiudicavit Simonidi, quoniam res ad Eurymedontem gestae sint poeta iam defuncto, Hecker tuetur, carmen vel maxime Simonide dignum iudicans. Hic quoque incertum, quae fides sit lemmatis cod. P, nam in ipso poematio nihil inest, quod pugnam ad Eurymedontem intelligendam esse suadeat. Si epigramma in antiquo anthologio lemmate carebat et praecedebat sive ep. 105 sive 142, vel utrumque, proclivi errore poterat librarius iterare summarium. Neque audeo carmen, quod quas res gestas spectet prorsus ignoramus, Simonidi abiudicare: alterum sane distichon argutiis insigne, sed versatile poetae ingenium ubique asciscere solet orationis filum instituto conveniens variatque pro ingenio eorum, quibus poemata destinavit. — V. 1. *ποτ' ἐν* Meineke, legebatur *ποτὲ.* — *τανυγλώχινας* P m. s. et Iacobs, vulgo *τανυγλωχῖνας.* — V. 2. *φοινίσσᾳ,* P *φοίνίσσαι.* — *ψακάδι* (*ι* ex corr. m. s., fuit *ψακάδα*) cod. Pal., *ψεκάδι* Brunck. — V. 3. *ἀντὶ,* Hecker olim *οὔτι,* quod postea ipse abiecit. — *μνημεῖα,* fort. *μναμεῖα.* — *ἀκοντοδόκων* alias non legitur: hunc ipsum versum opinor resp. Et. M. 50, 55 quamquam non recte *ὁ ἐπιτηρῶν, μή που ἀκοντίῳ βληθῇ* interpretatur, nam est vir fortis, qui telorum ictus excipere non dubitat. — V. 4. *ἅδε,* P *ἄδε.* — Hunc versum subditicium censet Iacobs iniuria, *μνημεῖα* nihil aliud est quam *λείψανα,* cineres et ossae, quae poeta *ἄψυχα* dicit, mortuos ipsos *ἐμψύχους,* quandoquidem viri fortes etiam post mortem aeterna vigent memoria. Antitheti figura satis tuetur *ἐμψύχων,* cf. Aristot. Rhet. III 10 *κινδυνεύοντος γὰρ αὐτοῦ ἱκετεύει ἡ εἰκών, τὸ ἄψυχον δὴ ἔμψυχον, τὸ ὑπόμνημα τῶν τῆς πόλεως ἔργων.* Frustra haec coniecturis tentaverunt, velut coniecit Meineke *ἄψυχ' εὐψύχων,* Hecker olim *ἄψυχ' ἐμψυχῶντ',* Hartung *ἄψυχ' ἀψύχων τάνδε κέκευθε κόνιν.* Denique Hecker postea proposuit *ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέλευθος ἔχει.*

Epigr. 107. Boeckh Corp. Inscr. I 1051: *Τὸ ἐπίγραμμα τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων καὶ κειμένων ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπολόμενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ[εσκεύασε]. . . . . Σιμωνίδης. Ἑλλάδι κτλ. Μέχρις ἐφ' ἡμῶν δὲ ἡ πόλις καὶ ταῦρον ἐνήγιζεν.* Respicere videtur hoc monumentum Pausan. I 43, 3: *εἰσὶ δὲ τάφοι Μεγαρεῦσιν ἐν τῇ πόλει· καὶ τὸν μὲν τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐποίησαν κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν τοῦ Μήδου.* Kaibel garrulitatem et dictionem parum elegantem castigat, miraturque unde Helladius resciverit Simonidis esse epigramma, cum poetae nomen non fuerit additum antiquo exemplo; fortasse ex scholio Theocriteo (vid. fr. 199) ascitum esse poetae nomen. Receperunt opinor in ordinem, qui

103. [166.] 1153

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν ὅδε τύμβος,
οἳ θάνον εὔμηλον ῥυόμενοι Τεγέαν,
αἰχμηταὶ πρὸ πόληος, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένη κρατὸς ἐλευθερίαν.

104. [161.] 1152

Ἀμφί τε Βυζάντειαν ὅσοι θάνον, ἰχθυόεσσαν
ῥυόμενοι χώραν, ἄνδρες ἀρηΐθόοι.

— 105. 1153

Οἵδε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἀγλαὸν ὤλεσαν ἥβην
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις
αἰχμηταί, πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν,
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνῆμ' ἔλιπον φθίμενοι.

visse dicit, haud obscure significat de sua potissimum salute sollicitos fuisse, cum orator Tegeatarum fortis consilii auctor fieret*), item eius populares gloriosi laboris participes sui honoris studiosos fuisse**).

Epigr. 103. Anth. Pal. VII 442: corr. *Σιμωνίδου*: C *εἰς τοὺς ἐν τεγέᾳ πεσόντας ἀριστεῖς ἀθηναίους*. — V. 1. *μνησώμεθα*, Schneidewin *μνασώμεθα*. — V. 2. *Τεγέαν*, P *τέγεαν*. — V. 3. *αἰχμηταί*, Schneidewin *αἰχματαί*. — V. 4. *ἀποφθιμένη* scripsi, cod. Pal. *ἀποφθιμένου*, Planudes suo periculo, ut solet, *ἀποφθιμένοις κάρτος ἐλευθερίας* (Urs. . . *ίης*), Iacobs coni. *ἀπ' ἰφθίμου κρατὸς ἐλευθερίαν*.

Epigr. 104. Aristid. II 511 sine poetae n. affert sed una cum aliis Simonidis epigrammatis. — V. 1. *Βυζάντειαν* scripsi, cf. Steph. Byz. *Βυζάντιον· . . . ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς χώρας Βυζάντεια διὰ διφθόγγου*, Scaliger *Βυζάντειον*, vulgo *Βυζάντιον*. — *θάνον* Scaliger, vulgo *θάνατον*.

Epigr. 105. Anthol. Pal. VII 258: corr. *Σιμωνίδου·* C *εἰς τοὺς μετὰ κίμωνος ἐν εὐρυμέδοντι ἀριστεύσαντας*. — V. 1. *οἵδε*, P *οἶδε*. — *Εὐρυμέδοντα* cod. Pal., *Εὐρυμέδοντι* Plan. — *ποτ'* haud infrequens in epitaphiis, vid. 106, 1, hoc quidem loco numero versus non satis conveniens, fortasse *κατ' ἀγλαὸν ὤλεσαν ἥβην*, quo composito utitur Aeschylus. — *ἀγλαὸν* Plan., *ἀγλαὰν* cod. P. — *ἥβην*, cod. P supra *ἥβαν*. — V. 3. *αἰχμηταί* Plan., *αἰχμηταῖς* cod. Pal. — Simonidi Krüger abiudicat Hist. Stud. I 67 exile poematium vocans, iniuria ille quidem. A Simonide sane victorias ad Eurymedontem reportatas celebrari potuisse supra p. 446 negavi, itaque obelo confixi poematium, neque vero novicium est vel demonstrativum, sed antiquum; videtur hoc epigramma Athenis columellae in Ceramico inscriptum fuisse, cf. Paus. I 29, 13.

*) Oratoris nomen (*Χείλεως*, *Χεῖλεος*, *Ξῖλιος* de vitio suspectum, nec tamen ausim *Ἐχέλαος* sive *Ἐχεῖλαος* corrigere.

**) Simonides memor erat eorum, quae Herod. IX 25 refert de contentione inter Tegeatas et Athenienses ante pugnam Plataeensem.

106.

Τῶνδέ ποτ' ἐν στέρνοισι τανυγλώχινας ὀϊστούς
λοῦσεν φοινίσσα θοῦρος Ἄρης ψακάδι,
ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων 1154
ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέκευθε κόνις.

107. [167.]

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἆμαρ ἀέξειν

Epigr. 106. Anthol. Pal. VII 443: corr. *Σιμωνίδου·* C *εἰς τοὺς πεσόντας παρ εὐρυμέδοντα ποταμὸν Ἕλληνας.* Disseruit de hoc carmine Hecker I 224. II 291. Schneiderus demonstrativi generis esse existimavit, quod ab inepto rhetore sit fictum, Schneidewin abiudicavit Simonidi, quoniam res ad Eurymedontem gestae sint poeta iam defuncto, Hecker tuetur, carmen vel maxime Simonide dignum iudicans. Hic quoque incertum, quae fides sit lemmatis cod. P, nam in ipso poematio nihil inest, quod pugnam ad Eurymedontem intelligendam esse suadeat. Si epigramma in antiquo anthologio lemmate carebat et praecedebat sive ep. 105 sive 142, vel utrumque, proclivi errore poterat librarius iterare summarium. Neque audeo carmen, quod quas res gestas spectet prorsus ignoramus, Simonidi abiudicare: alterum sane distichon argutiis insigne, sed versatile poetae ingenium ubique asciscere solet orationis filum instituto conveniens variatque pro ingenio eorum, quibus poemata destinavit. — V. 1. *ποτ' ἐν* Meineke, legebatur *ποτὲ.* — *τανυχλώχινας* P m. s. et Iacobs, vulgo *τανυγλωχῖνας.* — V. 2. *φοινίσσα,* P *φοίνισσαι.* — *ψακάδι* (*ι* ex corr. m. s., fuit *ψακάδα*) cod. Pal., *ψεκάδι* Brunck. — V. 3. *ἀντὶ,* Hecker olim *οὔτι,* quod postea ipse abiecit. — *μνημεῖα,* fort. *μναμεῖα.* — *ἀκοντοδόκων* alias non legitur: hunc ipsum versum opinor resp. Et. M. 50, 55 quamquam non recte *ὁ ἐπιτηρῶν, μή που ἀκοντίῳ βληθῇ* interpretatur, nam est vir fortis, qui telorum ictus excipere non dubitat. — V. 4. *ἅδε,* P *ἄδε.* — Hunc versum subditicium censet Iacobs iniuria, *μνημεῖα* nihil aliud est quam *λείψανα,* cineres et ossae, quae poeta *ἄψυχα* dicit, mortuos ipsos *ἐμψύχους,* quandoquidem viri fortes etiam post mortem aeterna vigent memoria. Antitheti figura satis tuetur *ἐμψύχων,* cf. Aristot. Rhet. III 10 *κινδυνεύοντος γὰρ αὐτοῦ ἱκετεύει ἡ εἰκών, τὸ ἄψυχον δὴ ἔμψυχον, τὸ ὑπόμνημα τῶν τῆς πόλεως ἔργων.* Frustra haec coniecturis tentaverunt, velut coniecit Meineke *ἄψυχ' εὐψύχων,* Hecker olim *ἄψυχ' ἐμψυχῶντ',* Hartung *ἄψυχ' ἀψύχων τάνδε κέκευθε κόνιν.* Denique Hecker postea proposuit *ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέλευθος ἔχει.*

Epigr. 107. Boeckh Corp. Inscr. I 1051: *Τὸ ἐπίγραμμα τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων καὶ κειμένων ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπολόμενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ[εσκεύασε]. . . . . Σιμωνίδης. Ἑλλάδι κτλ. Μέχρις ἐφ' ἡμῶν δὲ ἡ πόλις καὶ ταῦρον ἐνήγιζεν.* Respicere videtur hoc monumentum Pausan. I 43, 3: *εἰσὶ δὲ τάφοι Μεγαρεῦσιν ἐν τῇ πόλει· καὶ τὸν μὲν τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐποίησαν κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν τοῦ Μήδου.* Kaibel garrulitatem et dictionem parum elegantem castigat, miraturque unde Helladius resciverit Simonidis esse epigramma, cum poetae nomen non fuerit additum antiquo exemplo; fortasse ex scholio Theocriteo (vid. fr. 199) ascitum esse poetae nomen. Receperunt opinor in ordinem, qui

ἱέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·
τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίας ἄκρῳ πάγῳ, ἔνθα καλεῖται
ἁγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος·
τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος,
(ναῶν Φοινισσᾶν ἐξολέσαντες Ἄρη,)
τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἱππομάχους ἱέναι.
ἀστοὶ δὲ (μνᾶμ') ἄμμι τόδε γέρας ὀμφαλῷ ἀμφὶ
Νισαίων ἔπορον δαμοδόκων ἀγόρων.

108.

Χαίρετ' ἀριστῆες πολέμου μέγα κῦδος ἔχοντες
κοῦροι Ἀθηναίων ἔξοχοι ἱπποσύνῃ,
οἵ ποτε καλλιχόρου περὶ πατρίδος ὠλέσαθ' ἥβην
πλείστοις Ἑλλάνων ἀντία μαρνάμενοι.

Simonidis epigrammata collegerunt. — V. 1. *Ἑλλάδι*, lapis *ΚΑΛΛΔΙ. ἀέξειν*, l. *ΑΕΞΙΝ*. — V. 2. *ἱέμενοι*, l. *ΠΕΜΕΝΟΙ*. — *μοῖραν ἐδεξάμεθα*, l. *ΛΟΙΡΑΝΕΔΕΞΑΜΘΟΑΜΕ*. — V. 3. *Εὐβοίας ἄκρῳ πάγῳ* scripsi, l. *ΕΥΡΟΙΑΚ*ΙΠΑΧΩ*, Boeckh *Εὐβοίᾳ ναυσικλύτῳ*, Schneidewin partim ex Emperii coni. *Εὐβοίας ἁλίῳ πάγῳ*. — *καλεῖται*, l. *ΚΛΑΕΙΤΕ*. — V. 4. *ἁγνᾶς*, l. *ΕΑΓΝΑΕ*, id est *Ϝαγνᾶς*. — *τοξοφόρου*, l. *ΤΟΞΟΦΙΟΥ*. — V. 5. *ὄρει Μυκάλας*, l. *ΟΡΙΜΟΙΚΑΛΑΣ*. — *ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος*, l. *ΕΝΠΡΟΣΘΕΣΑΛΑΜΕΙΝΟΣ*. — V. 6 vel a lapicida vel a Fourmontio omissum supplevit Boeckh. — V. 7. *πεδίῳ*, l. *ΠΑΙΔΙΩ* et deinde *ΒΟΙΟΣΤ.Ω*. — V. 8. *ἱέναι*, l. *ΙΕΝΕ*. Conieci *ἱέναι ἱππομάχους*. — V. 9. *ἀστοὶ δὲ μνᾶμ' ἄμμι* scripsi, l. *ΑΣΤΟΙΔΕΑΜΜΙ*, Hartung *ἀστοὶ δ' ἄμμι τόδ' αὖ γέρας* et deinde cum Boeckhio *ὀμφ. ἀμφὶ πόληος*. Hecker *τόδ' ἓν γέρας*. — *γέρας*, in proecdosi scripsi *κτέρας*, quod etiam Ahrens coniecit; sed conf. Epigr. Atticum ap. Rangabé Antiq. Hell. I 25: *Σῆμα τόδε Κύλων παίδοιν ἐπέθηκε θανόντοιν Μνῆμα φιλημοσύνης*. — *ὀμφαλῷ ἀμφί*, l. *ΟΜΦΑΔΩΑΑΦΙΙΙ*. — V. 10. *Νισαίων ἔπορον δαμοδόκων ἀγόρων* scripsi (idque recepit Hartung, nisi quod *ἀγόρῳ* scripsit), l. *ΝΕΙΣΕΟΝΕΣΤΟΡΟΝΛΜΟΔΟΚΩΝΓΛΟΡΩ*. Boeckh coni. *ἀστοὶ δ' ἄμμι πόρον γέρας ὀμφαλῷ ἀμφὶ πόληος Νικέων ἡμετέρων ἀλλοδαπῶν παρ' ὅρων*, Schneidewin *ἀστοὶ δ' ἄμμι τόδε γ. ὀ. ἀμφὶ πόληος Νισαίων ἔπορον λαοδόκῳ ἀγορᾷ*.

Epigr. 108. Anth. Pal. VII 254: corr. *Σιμωνίδου·* C *εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους*. *Simonidi* tribuitur etiam ap. Iriarte p. 94. — V. 2. P a pr. m. *ἱπποσύνη*. — V. 4. *Ἑλλάνων*, Schneidewin *Ἑλλήνων*. — *μαρνάμενοι* cod. P in m. (et Plan.), in textu *μαχόμεναι*. — Schneidewin praeeunte Opsopoeo Simonidi abiudicat epigramma, quod ad bellum Peloponnesium referendum esse censet. Sed ad bellum pertinet, quod circa Ol. 68, 3 Spartani eorumque socii Cleomene et Demarato ducibus, quorum auspicia etiam Boeoti et Chalcidenses secuti sunt, Atheniensibus intulerunt, quod bellum, ut suspicor, non iniuria *πόλεμος Πελοποννησιακός* ab Atheniensibus dictum est, cf. Schol. Pind. Isthm. VI 34. In hoc bellum prorsus cadit quod hic legitur *πλείστοις*

109. [168.]

Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας ἀκροθίνια Φοίβῳ ἄγοντας
ἓν πέλαγος, μία νύξ, εἷς τάφος ἐκτέρισεν.

110. [169.]

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ', ὃν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λάϊνος ἐμβεβαώς.

Ἑλλάνων κτλ. Equites, qui fortasse in pugna equestri prope Eleusinem ceciderunt, poterant hac ipsa urbe oriundi esse, ut *καλλίχορος πατρὶς* Eleusis, non Athenarum urbs sit. Eleusinium enim agrum Cleomenes nihil veritus loci sanctimoniam vastum fecit (Herod. VI 75. Pausan. III 4, 2), id quod Athenienses aegerrime tulerunt. Prope templum Cereris erat fons *Καλλίχορος*, vid. Pausan. I 38, 6 *ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν καὶ ᾖσαν ἐς θεόν*, adde Hom. h. in Cer. 271 et Callim. in Cer. Kaibel Opsopoeo et Schneidewino assensus est.

Epigr. 109. Anth. Pal. VII 270: corr. *Σιμωνίδου*· C *εἰς τοὺς ἀπὸ σπάρτης ναυαγήσαντας* et rursus p. 310 post VII 650 non sine mira lectionis varietate aliter inscriptum: corr. *Σιμωνίδου*: C *εἰς ναυηγοὺς τινας ἐν τυρρηνίᾳ ναυαγήσαντας*. — V. 1. Altero loco *τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν*. Finsler zur gr. Anth. 91 hanc lectionem Cephalae interpolationi adscribit, mihi secus videtur, nam P altero loco emendatas lectiones *Φοίβῳ ἄγοντας* et *ἓν σκάφος* exhibet, atque si Apollini Pythio, ut consentaneum est, donaria destinata fuerunt, Spartanos legatos credideris itinere pedestri se Delphos contulisse, quamquam poterant sinum Corinthiacum navi traiicere. Si *ἀπὸ Τυρρηνῶν* probaveris, non Tyrrheni dedicant primitias Apollini, sed manubiae de Tyrrhenis deo offeruntur, nam *ἀπὸ* solenni more dici solet de manubiis, ut ep. 134 *ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ὅπλα*. Aeschines adv. Ctesiph. 116: *ἐπεγράψαμεν τὸ προσῆκον ἐπίγραμμα· Ἀθηναῖοι ἀπὸ Μήδων καὶ Θηβαίων ὅτε τἀναντία τοῖς Ἕλλησιν ἐμάχοντο*, aliisque plurimis locis. Singularis plane inscriptio galeae, quam Hiero Olympio Iovi dedicavit Tyrrhenis prope Cumam devictis CIGr. I 16 *τῷ Δὶ Τυρ(ρ)άν' ἀπὸ Κύμας*, ubi *ἀπὸ* eodem modo dictum est, quo Simon. ep. 135 *ἀνδρῶν γενεὰν Ἀσίας ἀπὸ χώρας*. Sin usitatam interpretationem verbis *ἀπὸ Τυρρανῶν* adhibemus, patriam legatorum, quam epitaphium praetermittit, in pila tumuli significatam esse necesse est, ac possis accipere de manubiis, quas Hiero post victoriam ad Cumam continuo obtulit Apollini Pythio, sicut regem tunc arma Tyrrhenorum Olympiam misisse constat. Simonides, qui Hieronis hospitio tunc utebatur, epitaphium scripsisse censendus est; certe nihil causae est, cur carmen hoc Simonidi abiudicemus: si v. 2 in memoriam revocat Callimachi et *τῶν νεωτέρων* epigrammata, quae uno disticho constant, tenendum est, hos sedulo Cei poetae vestigia legere. — *ἀκροθίνια*, *ἀκροθήνια* cod. Pal. et Pl. — *Φοίβῳ ἄγοντας*, cod. P priore l. *Φοῖβ' ἀγαγόντας*. — V. 2. *νύξ* cod. P priore l., altero cum Pl. *ναῦς*. — *εἷς τάφος*, cod. P priore l. Plan. *ἓν σκάφος*.

Epigr. 110. Anth. Pal. VII 344: corr. *Σιμωνίδου*· C *εἰς λέοντά τινα, ὃν ἐφρούρει λέων μαρμάρινος*. *Θηρῶν . . . ἐμβεβαώς* (v. 1. 2). — V. 2. *φρουρῶ*, fort. *φρουρέω*. — *λάϊνος* Meineke et M. Schmidt, neque aliter legit lemmatis auctor, cod. P *λαΐνῳ*. — Huic disticho sub-

[ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν οὔνομά τ' εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.]

iunxerunt Huetius et Iacobs alterum distichon, quod legitur corr. manu scriptum in eadem codicis pagina post VII 350 cum hoc lemmate: *Καλλιμάχου· εἰς λέοντά τινα, ὃν λέων ἐπὶ τοῦ λάρνακος ἔσκεπε λίθινος*. Continuo se excipiunt haec disticha ap. Plan. et Iriart. 94 (ap. Plan. secundo disticho praemissum *ἄδηλον*); eundemque ordinem veteris Anthologii fuisse apparet. — V. 3. *γε*, Hartung *τε* scripsit. — *οὔνομά τ'*, Plan. *ὡς ὄνομ'*, ex coniectura manifesta. — Cancellis saepsi alterum distichon, quod quamvis spectet praegressum, non tamen eiusdem est poetae. A Iacobsio, cui continuum carmen videbatur, iure Schneidewin discessit, quem alii secuti sunt. Prius distichon *Simonidi*, *Callimacho* alterum Meineke et O. Schneider attribuunt; prius distichon Schneidewin ad Leonidae tumulum rettulit coll. Herod. VII 225 *ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ ὅκου νῦν ὁ λίθινος λέων ἕστηκεν ἐπὶ Λεωνίδῃ*: sed huic monumento, quod videtur Herodoti demum saeculo excitatum esse, titulum subscriptum fuisse non est verisimile:*) itaque carmen Simonidi abrogandum et demonstrativis poematis foret adscribendum, quemadmodum Lollii Bassi Anth. VII 243 (*ἦν δ' ἐσορῇς ἐπ' ἐμεῦ ἰοβόστρυχον εἰκόνα θηρός, ἔννεπε τοῦ ταγοῦ μνῆμα Λεωνίδεω*): sed eius generis speciem haudquaquam prae se fert. Neque debebant Meineke et Schneider alterum Callimacho vindicare, quod recte ap. Plan. *ἄδηλον* inscribitur, utrumque carmen ad *Leontem* aliquem referendum est, ut lemmata indicant: Leontis tumulo leonis signum inpositum simul nomen viri et fortitudinem insignem notabat; poeta quorsum spectaret monumentum significasse satis habuit, ratus aequales non ignoraturos, cui simulacrum illud dedicatum fuerit. Postea vero alius quis subscripsit alterum distichon, ut aenigma quod videbatur postgenitis expediret, quemadmodum alias quoque ab aliena manu epigrammatis additi sunt versiculi**), quos a Callimacho plane alienos esse apparet. Prioris epigrammatis paradosis incerta, nam videtur in vetere Anthologio tam Simonidis quam Callimachi nomen adscriptum fuisse, sed Simonidis nomen aliqua ex parte confirmat lemma proximi ep. Anth. VII 345 *ἀδέσποτον· οἱ δὲ Σιμωνίδου,* cuius auctorem Aeschrionem Samium esse testificatur Athenaeus; Simonidi non potuit attribui carmen in Philaenidem nisi errore, cui praegressum carmen ansam dedit. Carmen haud dubie antiquum; si Simonidis est, possis ad Leontem Troezenium referre, quem ad Sciathum Troezeniorum navi capta Persarum nautae mactaverunt, ut Herodotus auctor est VII 180: *καὶ ἔπειτα τῶν ἐπιβατέων αὐτῆς τὸν καλλιστεύοντα ἀγαγόντες ἐπὶ τῆς πρώρης τῆς νηὸς ἔσφαξαν διαδέξιον****) ποιεύμενοι τὸν εἷλον τῶν Ἑλλήνων πρῶτον καὶ κάλλιστον· τῷ δὲ σφαγιασθέντι τούτῳ οὔνομα*

---

*) Pausanias certe III 8, 2 (adscripsi locum ad ep. 138) nullum epigramma neque Simonidis neque alius poetae publico monumento in Leonidae honorem inscriptum novit.

**) Conf. Simon. ep. 128 et 129. Etiam in lapidibus antiquis passim eiusmodi additamenta deprehendimus, denique librarii idem ausi sunt, velut in vita Aristotelis novissima duo trimetri contumeliosi leguntur, quos describens librarius adiecit *ἀναλφάβητος οὑτοσὶ στιχογράφος κτλ.*

***) Haud scio an corrigendum sit *ἔσφαξαν τῷ Διῒ δεξιὸν ποιεύμενοι.*

111. [170.] 1156

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις·
ἣ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων
παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

112. [172.]

Μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτεω
κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν
Ξανθίππην, Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψιπύργου
σήμαινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου.

ἦν Λέων· τάχα δ' ἄν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιτο. Consentaneum est eius, qui primus in hoc bello pro Graeciae libertate animam reddidit, non inhonoratam fuisse memoriam, ac fortasse extrema Herodoti verba, quae sunt ambigua, huc spectant. Constat omnino Graecos fortium virorum tumulis leonis signum imponere solitos esse*), cf. Antipatri ep. Anth. Pal. VII 426, ubi viator leonem in sepulcro conspiciens quaerit, quem servet, cui ille regerit *υἱὸς Θευδώροιο Τελευτίας, ὃς μέγα πάντων φέρτερος ἦν, θηρῶν ὅσσον ἐγὼ κέκριμαι· οὐχὶ μάταν ἕστακα, φέρω δ' ἔτι σύμβολον ἀλκᾶς ἀνέρος· ἦν γὰρ δὴ δυσμενέεσσι λέων*, quo loco non recte usus Iunghahn ap. Simon. v. 1 *πάντων* pro *θνατῶν* tentavit, sed *θνατῶν* ubi praecessit *θηῶρν* non plus offensionis habet, quam ep. ap. Kaibel 242: *ἦ ρ' ἐτύμως τόδε σᾶμα λέοντε (δύ' ἐμφρουρεῦσιν), οἱ μὲν γὰρ θηρῶν φέρτατοι, οἱ δὲ βρο(τῶν)* (ita enim redintegro). Utrumque carmen ad clarum aliquod exemplar, Simonidis ut puto hoc epitaphium, conformatum est.

Epigr. 111. Thuc. VI 59: *Ἱπποκλου γοῦν τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Αἰαντίδῃ τῷ παιδὶ θυγατέρα ἑαυτοῦ μετὰ ταῦτα Ἀρχεδίκην Ἀθηναῖος ὢν Λαμψακηνῷ ἔδωκεν* (*Ἱππίας*), *αἰσθανόμενος αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῳ ἐστὶν ἐπίγραμμα ἔχον τόδε· Ἀνδρὸς κτλ.* *Simonidis* esse docet Aristotel. Rhetor. 1, 9 qui v. 3 affert: *Καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου· ἣ πατρὸς κτλ.* Schol. ad h. l. ap. Cramer An. Par. I 267, 26: *ἔνιοι ἔφασαν ὡς τῆς Ἑκάβης ταῦτα· ἣ π. τε καὶ ἀ. οὖσα ἀδελφῶν τε τυράννων Δυσδαίμων γενόμαν πασῶν οἰκτροτάτη*, inepte ut nihil supra; sed fortasse aliquis, qui belli Troiani heroas epigrammatis ornavit, ad Hecubam transtulit, *δυσδαίμων πασῶν οἰκτροτάτη γενόμαν* substituens. V. 3 et 4 affert Isidor. Pelus. Ep. III 224: *Ἀρχεδίκη, πατρός, ἀνδρὸς κτλ.* — V. 2. *Ἀρχεδίκην*, A *ἀρχεδίκης*. — *κέκευθε*, K *κεύθει*. — V. 3. *τ'* om. i. — V. 4. E *νοῦν ἐασαστασθαλίην.*

Epigr. 112. Anth. Pal. XIII 26: *Σιμωνίδου ἐπιτ^υ τῶι Δ̄ μέτρ̃ μειονὸ Γ' μετρ̀* (omnia ab eadem m.). — V. 4. *τέρμ' ἔχων*, Salmasius

*) Lysippi summi artificis leo vulneratus ut videtur ornabat tumulum Cyzicenorum, qui cum Arrhidaeus urbem obsidione premeret, fortiter dimicantes ceciderunt. Neque vero huc pertinet leo, qui etiam nunc in insula Ceo visitur, qui in promontorio, cui *λέων* nomen fuit, extat, de quo vid. Broendstedt Itiner. I p. 32.

113. [173.]

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλέος εὖτ' ἂν ἴδωμαι,
οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

114. [64.] 1157

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελεν Ἴστρον

coniecit ἕρμ' ἔχων, recte improbante Buttmanno in Lexilogo I 113. Eodem modo principes τέλος ἔχειν, magistratus summus τελεστής, οἱ ἐν τέλει dicuntur.

Epigr. 113. Anth. Pal. VII 511: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)· C εἰς Μεγακλέα. Epigramma manifesto mutilatum; elegiae particulam esse censet Schneidewin, neque integrum est carmen, quamvis Kaibelio secus videatur, sed mihi detrimentum resarciri posse videtur, si ep. 114 quod et ipsum criticis imperfectum visum est, huic disticho subiiciatur. Cum in vetere Anthologio forte hoc poematium diremtum esset (librarius v. 2 addidit coronidem, quoniam v. 3 novi carminis exordium esse credidit)*), has particulas diversis locis inseruit, qui Anthologiam Pal. adornavit, id quod aliis quoque locis animadvertimus. Sane plurima Simonidis epigrammata singulis vel binis vel ternis inclusa sunt distichis, sed hunc modulum excedunt, ut incertae auctoritatis carmina praetermittam, ep. 107 et 115, alterum decem, alterum duodecim versibus absolutum. Huius poematii versus octo eo minus offensionis habent, quod non fuit tumulo inscriptum, sed epistolium consolandi causa missum Calliae, cuius filius Megacles naufragio prope Geraneam interiit: adolescentis tumulum imaginarium in littore Scironio propter viam visitans poeta quoties ad mercatus conventusque Graecorum in Peloponnesum proficiscebatur, nunquam non hunc casum commiseratus est. Calliae et Megaclis nomina Atticam originem satis testantur. Fortasse post v. 2 aliquot versus intercepti, quam iacturam licet resarcire, si novissimum distichon, quod Alcaei Messenii epigrammati VII 495 adhaerescit

Ἠϊθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάσσῃ
πλεῖστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλίης

praemiseris Simonidis ep. 1 quod continuo subsequitur VII 496 Ἠερίη Γεράνεια. Ascito enim hoc disticho iam nihil desideraveris, quandoquidem reliquiae epigrammatis Simonidei Σῆμα καταφθιμένοιο et Ἠερίη Γεράνεια arcta necessitudine vincta sunt. Vicissim distichon illud, si copulatur cum Alcaei poemate, satis otiosum additamentum: atque paradosin vitio laborare etiam correctoris adnotatio indicio est, qui ad Alcaei v. 3 adscripsit: ὅτι διῃρημένον εὗρον τὸ ἐπίγραμμα τὸ στυγνὸς ἐπ' ἀρκτούρῳ (v. 1) καὶ τὸ οὖ στίχεις παρὰ τύμβον ὁδοιπόρε (v. 3): fuit igitur in antiquo exemplo perperam dist. 1 a dist. 2 diremtum, cum potius dist. 3, quod Simonidi vindicaverim, sit segregandum. — V. 1. Μεγακλέος, cod. P μέγα κλέος. — V. 2. οἰκτείρω, Kaibel οἰκτίρω.

Epigr. 114. Anth. Pal. VII 496: corr. Σιμωνίδου· C εἰς τινὰ ναυηγὸν ἐν γερανείᾳ καὶ ταῖς σκιρονίσι πέτραις ναυαγήσαντα. — V. 1.

*) Accidit hoc in cod. Pal. cum alias, tum in Callimachi carmine VII 272, ubi Planudes germanam paradosin tuetur.

τῆλε καὶ ἐς Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης 1158
ἀγέα μαινομένης ἀμφὶ Μολουριάδα·
νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
ναυτιλίην κενεοὶ τῆδε βοῶσι τάφοι.

ὤφελεν, Salmasius *ὤφελες*, quod non debebant editores sequi. — *Ἴστρον*, cod. P supra *ἴστρου*. — V. 2. *ἐς* scripsi, cod. *ἐκ*, Heringa *ἐν* praeoptavit; *ὁρᾶν ἐς Ἴστρον*, *ἐς Τάναϊν* quemadmodum *βλέπειν πρὸς ἕω* alia dicuntur, *μακρὸν* adverbiascit. — V. 3. *μηδὲ*, cod. P *μὴ δὲ*. — V. 4. *ἀγέα μαινομένης ἀμφὶ Μολουριάδα* emendavi cod. P scripturam *ἀγνέα νειφομένας ἀμφὶ μὲ θουριάδος* (*o* in ras.). Poeta et Geraneam montem et finitimum mare Scironium cum rupe Molnride devovet, qui tractus naufragiis erat infamis. *Ναίειν* ad Homeri exemplum *νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός* i. e. *κεῖνται*, quod etiam tragici secuti sunt, Simonides dixit, sicut *ἀγέα* i. e. *ἐναγῆ* ad modum Hipponactis fr. 11 *ὧς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο*, ubi de prosodia et significatione vocis verba feci. Moluris rupes (de qua post Hemsterhusium dixerunt O. Müller Dorier II 432 et E. Curtius Peloponnes I 26), unde Ino se in mare praecipitavisse ferebatur, et vicinae cautes Scironis flagitiis insignes, scelestae pariter habebantur, quoniam nautis erant formidolosae: neque meae emendationi qui videtur adversari Pausanias I 49, 8 audiendus: *τὴν μὲν δὴ Μολουρίδα πέτραν Λευκοθέας καὶ Παλαίμονος ἱερὰν ἥγηντο· τὰς δὲ μετὰ ταύτην νομίζουσιν ἐναγεῖς, ὅτι Σκίρων παροικῶν σφίσιν, ὁπόσοις τῶν ξένων ἐπετύγχανεν, ἠφίει σφᾶς ἐς τὴν θάλασσαν*: nam ut solet ad fabulas magis pervagatas, quam ad rerum naturam animum advertit. Cum neque rupes ista, neque mare vicinum *nivale* dici potuerit, correxi *μαινομένης*: saevit enim mare vehementissime prope illam rupem. Vulgo corrigunt *ἄγκεα νειφομένας* (Iacobs *νιφομένης*) *ἀμφὶ Μολουριάδος* (Hartung *Μολουριάδας*), Salmasius *ἄγκεα* proposuit, at convalles montis Geraneae, non scopuli alicuius poterant memorari, verissime autem Hemsterhuys *Μολουριάδος* nomen investigavit: sed *ναίειν ἀμφὶ ἄγκεα* de mari praesertim dictum non video quo pacto defendi possit. — V. 5. 6 iniuria Hecker reprehendit, pluralem *τάφοι* vice singularis fungi ratus. Mare hauserat navem cum nautis, itaque in littore non tantum eius, cuius mortem poeta aegre fert, sed etiam reliquorum tumuli honorarii erant. — Iam si tribus his distichis praemiseris distichon ep. 113, id quod supra commendavi, integrum recuperabimus epigramma, non indignum opinor Ceo poeta: quod si dispar aliquantum carminis species suspiciosos criticos offendat, meminerint hanc esse Simonidis laudem praecipuam, quod argumentorum diversitati convenienter semper habitum filumque orationis variare solet. Antiquum autem carmen esse testificatur Callimachus ep. 19 (v. infra) per omnia imitatus hoc exemplum, et rursus ep. 20, 3 respexit: *χὠ μὲν ἐν ὑγρῇ νεκρός, ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων κηρύσσω κτλ.* Rursus Callimachum Leonidas Tarentinus Anth. VII 273 crassa ille quidem Minerva imitatur. — Paucis denique perstringam criticorum sententias. Quod nomen defuncti non commemoratum est, Val. Franke et Schneidewin elegiae fragmentum esse censent; Hecker I 218 seq. (cf. praeterea II 220) v. 5 et 6 subditicios censet et in eorum locum substituit Callimachi epigramma Anth. VII 271 (quod supra dixi ad Simonidis exemplum compositum esse), ut iam totum hoc carmen Callimachi sit:

115. [61.] 1156

Φῆ τότε Τιμόμαχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
ἡνίκ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην·
ὦ Τιμηνορίδη, παιδὸς φίλου οὔποτε λήξεις
οὔτ' ἀρετὴν ποθέων, οὔτε σαοφροσύνην.

116. [63.] 1157

Ὕστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλην ποτὶ μητέρα Γοργώ

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴστρον
τῆλε καὶ ἐν Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἄγκεα νειφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος·
ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
νῦν δ' ὁ μὲν ειν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

Hartung post v. 4 intercidisse putat distichon, quo nomen defuncti sit commemoratum, hunc fere in modum: *οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς (τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνα) ἐστένομεν*: nam ad huius epigrammatis exemplum conditum esse exile poematium, quod Callimachi nomine feratur.

Epigr. 115. Anth. Pal. VII 513: corr. *τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)*· C *εἰς πρόμαχον υἱὸν*. Corr. *τιμάνορος* in rasura. cf. Iriarte 96. — V. 1. *τότε* Val. Franke, vulgo *ποτε*. — *Τιμόμαχος* scripsi propter paternum nomen *Τιμηνορίδης*, siquidem patrum et filiorum nomina praesertim apud Athenienses frequenter ab eiusdem vocabuli stirpe repetuntur, antea auctore Heckero dedi *Πρωτόμαχος*, cod. P *πρόμαχος*, Plan. *Τίμαρχος*. Lennep coniecit *φῆ ποτε παῖς Πρόμαχος*. — *περὶ*, Hermann coni. *χερί*. — V. 2. *ἀφ'*, Plan. edd. *ἀμφ'*. — V. 3. *λήξεις* scripsi, atque ita etiam Hecker, vulgo *λήσῃ*, Schmidt *δήεις οὔτ' ἀρετὴν προθέοντ(α)*. — Simonidis germanum sit poematium an subditicium, quoniam proximi epigrammatis haud dispar est habitus, inquiram infra ep. 116.

Epigr. 116. Anth. Pal. VII 647: corr. *Σιμωνίδου, οἱ δὲ Σιμμίου, εἰς γοργῶ τινὰ κόρην τελευτ.* Ap. Planud. *Samii* est. *Simmiae* nomen ut praeferendum videatur (id quod Brunckio iam placuit et Meinekio) non tam suadet id, quod Simmias Rhodius peculiare carmen, cui *Γοργώ* fuit nomen, scripsit (ad hoc carmen auctore Brunckio hos versus rettulit Rohde der griechische Roman p. 81), sed magis quod epigrammata huic in Anthologia vicina Simmiam vel alium quem *τῶν νεωτέρων* auctorem commendant. Accedit, quod hoc epigramma (nam est epigramma, neque vero elegiae pars, ut Schneidewin censet) tum demum satis intelligi potest, si statuamus in monumento sepulcrali filiae matri valedicentis imaginem insculptam fuisse, cuiusmodi anaglypha an iam antiquior Graecorum ars noverit, valde dubito. Nec dispar conditio ep. 115, quo fit ut Anthologiae testimonium de utroque elogio suspectum sit de vitio; et assensus est praeter Kaibelium Iunghahn, sed ne parum cavisse viderer, nolui censoria virgula notare. Huic quidem epigrammati 116 simillimum Anytae carmen, quod in Anthol. antecedit (VII 646): *Λοίσθια δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ περὶ χεῖρε βαλοῦσα εἶπ' Ἐρατώ, χλωροῖς δάκρυσι λειβομένα· ὦ πάτερ, οὔτοι ἔτ' εἰμί· μέλας δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει ἤδη ἀποφθιμένης κυάνεος θάνατος*, ubi scribendum videtur

δακρυόεσσα, δέρης χερσὶν ἐφαπτομένα·
αὖθι μένοις παρὰ πατρί, τέκοις δ' ἐπὶ λῴονι μοίρᾳ
ἄλλην, σῷ πολιῷ γήραϊ κηδεμόνα.

117. [62.]

Αἰαῖ, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγαίρεις
ἀνθρώπων ἐρατῇ παρ νεότητι μένειν·
ἣ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
ἠΐθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον.

118. [174.] 1158

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

119. [175.]

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,
Κλείσθενες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου

οὔτοι ἔτ' εἰμί, τάλαιν'· ἐμὸν κτλ. — V. 1. *δὴ* om. cod. P. — *ποτὶ* Pl. et P, non *ποτὲ*. — V. 2. *ἐφαπτομένα*, Iacobs *ἐφαπτομένη*. — V. 3. *λῴονι*, P a m. pr. *λώιον*. — *μοίρᾳ*, Schneidewin *μοίρῃ*. — V. 4. *καδεμόνα* nonnullae edd. Plan., *καδεμόναν* aliae, *καδομέναν* (η η superscr.) cod. P; qui doricas formas repudiaverunt, eos *κηδεμόνα* scribere oportebat.

Epigr. 117. Anth. Pal. VII 515: corr. *Σιμωνίδου·* C *εἰς τίμαρχον νεώ* (τ superscr.) *ἐν νόσωι τελευτήσαντα*, cf. Iriarte 96. — V. 1. *Αἰαῖ*, vulgo *αἶ αἴ*. — V. 2. *ἐρατῇ* Iacobs, *ἐρατᾷ* Plan., *ἀρετᾶι* cod. Pal. — V. 3. *ἣ καὶ* Plan. P, non *ἢ καὶ*. — *ἄμερσας*, P a m. pr. *ἀμέρσας*. — V. 4. *κουριδίην*, Plan. *κουριδίαν*. Ne quis cavilletur, moneo interiectione *αἰαῖ* etiam Theognidem 1341 usum esse, item Mnasalcam (Anth. P. VII 488 et 491), quem praeter ceteros Simonidis vestigia legisse constat. Kaibel contortum dicendi genus reprehendit, atque addit ex hoc expressum esse novicium ep. (Ep. Gr. 613), quod plane alienum. Ceterum Val. Eranke hoc epigramma pariter atque ep. 115 reliquias elegiae esse coniecit, ita ut ep. 117 fuerit exordium, deinde subsecutum sit compluribus distichis interiectis, quae omissa sint, ep. 115. Vicissim Hecker II 47 negat Simonidem aut quemquam veterum poetarum ante Parthenium lugubre carmen in hominem privatum elegiaco numero adstrinxisse.

Epigr. 118. Anth. Pal. VII 509: corr. *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*)· C *εἰς Θέογνιν τὸν Σινωπέα*. — V. 1. *Σινωπέος* cod., vulgo *Σινωπέως*.

Epigr. 119. Anth. Pal. VII 510: corr. *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*)· C *εἰς Κλεισθένην ναηγὸν Χῖον*. — V. 1. *σῶμα* Plan. et Iriarte 95, *σῆμα*

πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου
ἤμπλακες, οὐδ' ἵκεν Κέων πάλιν ἀμφιρύτην.

120.* [176.] 1159

Αἰδὼς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου
ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον
Θρηϊκίῳ κύρσαντα λόχῳ· πατρὸς δὲ κλεεννόν
Διφίλου αἰχμητὴς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

cod. Pal. — V. 2. *μοῖρ'*, Plan. *κήρ*. — V. 3. *οἴκαδε*, *οἶκα* (*δε*) corrector in ras. — V. 4. *Κέων πάλιν* (sive *Κέω πάλιν* malis) scripsi, cod. P *Χῖον ἐπ'*, Plan. *Χῖον ἐς*, quod lemma quoque testatur. Coalescentes vocales qui non tulerit, potuit *Κῶν* scribere, sed si hoc epitaphium Simonides composuit, probabile est, poetam suis popularibus gratificatum esse, ac perpetuo permutantur *Κεῖος* et *Χῖος*. Permolle carmen videtur Iunghahnio, Kaibel iudicium cohibet, sed insolenter productam vocalem *Χῖον ἐς ἀμφιρύτην* novicium poetam prodere dicit, adhibens geminum exemplum attici epitaphii Ep. Gr. 88 *Χῖος ἀγαλλομένη Συμμάχῳ ἐστὶ πατρίς*, ut traditam scripturam tueatur. Froehlich *Κεῖον* vel *Κῆον* h. e. *Κέων*, quae formae prorsus carent auctoritate, Schneidewin *οὐδ' ἵκεις ἐς Χῖον*, Hartung *οὐδὲ Χῖον νείσῳ*, ego olim *οὐδ' ἵκεν πατρίδ' ἐς* scripsi, *Χῖαν ἐς ἀμφιρύτην* non ausus restituere propter correptae clausulae insolentiam, quamquam *Χία* pro *Χῖος* et talia vulgi ut videtur consuetudine dici solebat; hinc seriores frequentant, velut Theocr. XV 126 *τὰν Σαμίαν*, apud Plutarch. vit. Arati c. 12 omnino scribendum *τῆς Ἀνδρίας* i. e. *Ἄνδρου*, ubi vulgo *Ἀδρίας* legitur, ad eundem modum Athen. V 209 C: *περὶ Λεύκολλαν τῆς Κῴας* scripsit, quamquam *Κυπρίας* potius scribere debebat, ut vidit Casaubonus. Philo in Flacc. 541: *τὰς ἑξῆς νήσους τὴν Ἑλένην, τὴν Κίανον* (scr. *Κείαν*), *τὴν Κύθνον*. Neque aliter Latini scriptores, velut Plautus Merc. 647 *Lesbia*, ap. Cic. Arat. v. 422 *Chia* restituendum in locum *Chius*, Varr. de re rust. II praef. *ex insula Coa et Chia* (quemadmodum idem I 54 in *Sybaritano*, *in Olynthia* scripsit), Virg., Georg. I 14 *Cea*, item Valer. Max. II 6, 8 *in insula Cea*. — *ἐς* Plan., cod. P *ἐπαμφιρύτην*, sed *ἐπα* in rasura.

Epigr. 120. Anth. Pal. VII 514: corr. *Σιμωνίδου*· C *εἰς Κλεόδημον ὑπὸ Θρακῶν ἀναιρεθέντα καὶ κλέεννον διφίλου υἱόν*. — V. 1. *αἰδὼς* cod., non *αἰδῶς*, Hartung *Ἄιδης*. — *Κλεόδημον*, Reiske *Κλεόδαμον*. — V. 3. *κλεεννόν*, cod. *κλέεννον*, Reiske *κλεεινόν*. — V. 4. *ἔθηκ'*, Hartung *ἔκληξ'*. — Antiquum epigramma, quod iniuria Kaibel non satis dilucidum esse censet, sed rectene an secus Simonidis nomine feratur, non ausim diiudicare. Si probabile est poetam Hieronis hospitio usum usque ad diem supremum Syracusis commoratum esse, neque ad Eionem urbem a Cimone expugnatam licet epigramma referre, neque ad primam expeditionem Atheniensium in illas regiones et ad cladem, qua afflicti sunt, ut dicit schol. Aeschin. de f. l. 31 *ἐπὶ Φαίδωνος* h. e. Ol. 76, 1 vel rectius *ἐπὶ Ἀψεφίωνος*, hoc est Ol. 77, 4 cf. Krüger Hist. Strd. I 149. At prorsus ignoramus, quo tempore quove loco res gestae sint, quas epitaphium perstringit: fluvius *Θέαιρος* nusquam praeterea comparet, nam certum est alium esse *Τέαρον*, quem Herodotus et Plinius memorant, magno satis intervallo a Strymone diremtum: nomen fortasse idem est, ut solent nomina topica iterari ac variari per eundem tractum. Kaibel, si recte memini, carmen subditicium censet.

121. [177.]

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται·
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἥδε ποθεῖ.

122. [178.]

Χαίρει τις, Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὖ τῷ
χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

— 123. [179.]

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασίγνητόν τε κέκευθεν

Epigr. 121. Anth. Pal. VII 302: corr. *Σιμωνίδου·* C *εἰς Νικόδικον.* — V. 1. *αὐτοῦ* cod., *αὑτοῦ* Plan. — V. 2. *ποθεῖ* Schneidewin praeeunte Brunckio, cf. epigr. in eos, qui ad Potidaeam occubuerunt *ἄνδρας μὲν πόλις ἥδε ποθεῖ καὶ δ(ῆμος Ἐρεχθέως).* *πόλῃ* cod. Pal. a m. pr., *πολλή* a m. sec., *κλάει* Plan., *Πόλαι* Iacobs. Quamvis dubitanter *ποθεῖ* recepi, nam offendit *φίλων* desiderium, quod cum v. 1 non satis convenit, aptissimum foret *Νικοδίκου δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις,* cf. Tyrt. 12, 28; quare antea conieci *Νικοδίκου* (hoc etiam Salmasius) *δὲ φίλοι καὶ πόλις ἧδ' ἐχάρη.* ut sit epigramma ad *Paegnia* referendum; et ad eundem modum Hartung scripsit *ἥδεθ' ὅλη,* aliter Heimsoeth *Νικόδικον . . . ἦγεν ὅλη.* — Hoc epigramma aliquis abrogaverit Simonidi, quia quod praecedit in Anth. VII 301 (Simon. ep. 95) ab hoc poeta alienum, at incertum hoc indicium, quandoquidem ep. 301 postea videtur insertum esse, ac proximum Anth. VII 300 (Simon. ep. 123) quamvis adpungendum existimem certe Simonidis nomine antiquitus fuit propagatum.

Epigr. 122. Anth. Pal. X 105: ab eadem m. *Σιμωνίδου.* ap. Plan. est *ἄδηλον.* — V. 1. *θάνον,* Meineke *θάνεν,* irritus opinor. — *αὖ τῷ* Meineke, legebatur *αὐτῷ,* quae medela etiam alibi est adhibenda, velut ap. Homerum Od. *θ* 582 *οἵ τε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν,* ubi omnino *αὖ τῶν* restituendum. — V. 2 credat aliquis Horatio obversatum esse Art. Poet. 62 *debemur morti nos nostraque,* qui Simonidis carmina frequenter versaverat, sed decretum hoc pervagatum, tragici inprimis frequentant, velut Eurip. Alcest. 433 *ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται,* unde et parodia lusit Aristophanes Polyidi fr. 1 et interpolatione se insinuavit in Soph. Electram 1473, ut olim docui, et iteratur in titulis sepulcrorum recentibus, velut CIGr. III add. 3857m de Plutone *ᾧ χωρὶς μακάρων πάντες ὀφειλόμεθα.*

Epigr. 123. Anth. Pal. VII 300: corr. *Σιμωνίδου·* C *εἰς Πυθώνακτα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.* Non dubitavi hoc epigramma obelo configere: neque enim credere par est, Simonidem, qui in melico carmine fr. 57 plane ostenderit, quam fragilia sint monumenta et Cleobulum, cui secus visum, graviter reprehenderit (*μωροῦ φωτὸς ἅδε βουλά*), in epigrammate lapidem tumulo impositum non interiturum (*μνῆμα ἀθάνατον*) edixisse, quae adversa fronte inter se pugnant; sane variant iudicia hominum, diesque multa docet, sed vel adolescens poeta non adeo rerum humanarum imperitus erat, ut quemadmodum rhetor ineptus antitheta captans hac vaniloqua oratione sit usus. Qui post secuti sunt, ab hoc inani verborum sonitu haud abhorrent, velut est in Attico titulo CIGr. I 747 *εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν . . . μνημοσύνην θνη-*

γαῖ', ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν·
μνῆμα δ' ἀποφθιμένοισι πατὴρ Μεγάριστος ἔθηκεν
ἀθάνατον θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

— 124 A. [180.]

Ἄνθρωπ', οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον· ἀλλὰ γὰρ ἀνδρός
χερνήτεω μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός.

124 B. [180.]

Οὐκ ἐπιδὼν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφυκτον
Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

τοῦ σώματος ἀθάνατον, item in novicio III 3857 m *ἀέναον τόδε σῆμα πατὴρ εἵδρυσε θυγατρί, ἀθανάτην τειμήν*, adde Kaibel Epigr. 250 *ὑπὸ στάλᾳ κρύπτεται ἀενάῳ*, aliquanto modestius est ibidem 325 *ἀϊδίου μνήμης τύμβον ἐπα(γλάϊσαν*, ita enim videtur instaurandum) et 830 *στῆσεν ἄγαλμα τόδε, μνήμην ἀθάνατον σώζων πατρός.* Neque vero debebat Kaibel in Pericleae aetatis monumento, quod signabat reliquias eorum, qui in Potidaeae obsidione occubuerunt, 21 scribere *ἀθάνατόμ με* (*θ*)*α*(*νοῦσιν ἔθηκαν σῆμα πολῖται*), ubi priores prudentius *ἀθάνατον κλέος* commendaverunt, sed satius est supplendi periculo abstinere. —

V. 1 cod. Pal. pr. *κασιγηητε*, corr. supra *τε* partim in ras. scripsit *την*, idem in m. *γρ. κασίγνητόν τε κεκευθε, κασιγνήτην τε* Plan. — *κέκευθε* cod. Pal. in marg, vulgo *κεκεύθει*. — V. 3. *Μεγάριστος* Grotius, cod. *μέγ' ἄριστος*, Plan. *μέγ' ἄριστον*. — V. 4. *χαριζόμενος* Pal. cod. supra, *χαριζόμενον* in textu.

Epigr. 124 A et B. Anth. Pal. VII 507: C *Εἰς γόργιππον ἐπιτύμβιον·* corr. *Σιμωνίδου*. Planudes, qui prius tantum distichon exhibet, *Alexandro* tribuit. Manifestum est duo epigrammata coaluisse, itaque separavi, nam lemmatis nulla est fides. Et prius quidem distichon adpunxi, novicii poetae esse arguit Croesi mentio, id quod vere Iunghahn monuit, nam compellatio *ἄνθρωπε* a Simonidis more non abhorret, cf. fr. 60, quod fortasse ex epigrammate aliquo petitum. Possis Leonideae attribuere, cuius praecedit poemation, Alexandri Aetoli non esse arguit dialectus. Ep. 124 A imperfectum, si Leonidae est, complures versus interceptos esse veri simile. Ep. 124 B integrum esse arbitror: multi non solum antiquorum, sed etiam recentiorum, velut Callimachus, haud raro disticho defunguntur. Cum lemma olim praemissum desideretur, Simonidei nominis auctoritas levis vel nulla est, praesertim cum epigramma, quod in Anth. VII 508 subsequitur, a m. s. *Σιμωνίδου* sit inscriptum, quod Diogenes Laertius Empedocli vindicat, sed neutrius esse certum est: nihilominus arbitror ep. 508 antiquitus *Σιμωνίδου*, non *Ἐμπεδοκλέους**) inscriptum fuisse; quae deinceps leguntur 509—16 *τοῦ αὐτοῦ* inscripta maximam partem germana sunt Simo-

*) Vel insignis lectionis varietas testatur aliunde, non ex Diogene esse depromptum ep. 508 in Pausaniam medicum, cuius auctor cum ignoraretur, alii Empedocli, alii Simonidi attribuerunt, quoniam non suppetebant nomina aliorum poetarum, qui illo saeculo in Sicilia vixerant.

125. [209.]

Ἀργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος ἐνθάδε κεῖται
  νίκαις ἱππόβοτον πατρίδ' ἐπευκλεΐσας,
  Ὀλυμπίᾳ δίς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
  δύω δ' ἐν Ἰσθμῷ, πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ,
τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρές ἐστ' ἀριθμῆσαι.

nidis carmina. — Ep. 124 A. V. 1. λεύσσεις, cod. P λεύσεις. — V. 2. vulgo post χερνήτεω interpungitur. — Epigr. 124 B. V. 1. ἐπιδὼν, cod. P ἐπίδὼν (o superscr.). — κατέβην, in Pal. fuit κατέβη, postea ν̄ additum. — V. 2. θάλαμον, cod. P. θάλαμος.

Epigr. 125. Anth. Pal. XIII 14: ab eadem m. Σιμωνίδου, ἐπὶ ἐξαμέτρῳ πεντάμετρ̣ὸ καὶ δύο τριμετροι εἶτα ἐξάμετρον. — V. 1. Pal. δάνδις σταδιαδρόμος, posterius fortasse non reiiciendum. Dandes cum Ol. 77 vicerit stadio, si Simonidis hoc est epigramma, haud ita multo post diem supremum obiisse censendus est. Benndorf p. 15, ut solet fumum ex luce dare, censet Ἀργεῖος Λάδας scribendum, ut opinor etiam ceteris locis, ubi hoc cursoris nomen legitur, penitus oblitteraturus, quoniam ei fidem excedere videtur, duos eisdem temporibus celeberrimos cursores fuisse, utrumque Argivum. Atqui Ladam maiorem, cuius patria ignoratur, Argivum fuisse vana est Benndorfii suspicio, iisdem temporibus Ladam hunc et Dandem vixisse confidenter edixit; sed de Ladae maioris aetate nihil est proditum, nisi quod Myro eius simulacrum fecit; hinc colligas artificis aequalem fere fuisse, qui cum Ageladae discipulus, aequalis Phidiae fuerit, fere ab Ol. 80 usque ad Ol. 90 floruisse censendus est. De Lada, si recte memini, disseruit H. Iacobi in commentatione gymn. Posnaniensis, quae non ad manus est. — V. 3 Ὀλυμπίᾳ Schaefer, vulgo Ὀλύμπια. Cum de una tantum Olympica victoria constet, conieci aliquando Ὀλυμπιάνδις, ut haec dorica forma (Bekk. An. III 1303) non tantum Ὀλυμπίαζε sed etiam Ὀλυμπίᾳ significaverit, neque tamen quidquam mutandum, nam poterat Dandes, qui Ol. 77 stadio victor renuntiatus est, praeterea dolicho vel diaulo Olympiae vicisse. — V. 4. Ἰσθμῷ scripsi, idem placuit Meinekio, offendit enim insolens tradita scriptura ἐν Ἰσθμοῖ (cod. P ἐν ισθμοί), nam quod apud Platonem in Gorgia 472 legitur ἐν Πυθοῖ, ibi scite Boeckh Oecon. II 764 ἐν Πυθίῳ correxit, non recte Cobet Πυθοῖ scripsit, qui non debebat (Lect. Nov. 321) ἐν Ἰσθμῷ alia id genus ubique tollere conari; atqui Pindarus dixit Ol. VII 81: κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ, Isthm. V 15: ἐν Ἰσθμῷ, item ἐν Πυθῶνι Ol. II 39. Nem. XI 23. — Νεμέᾳ, cod. Pal. νεμαία, Schaefer coni. πεντεκαίδεκα Νεμέᾳ, Schneidewin ἐκ Νεμέας, Schmidt πέντ' ἐκαίνυτ' ἐν Ν., ego πεντάκις ἐν Νεμέᾳ (vel πεντάκι δ') ut versus sit iambelegus, quem ascivit poeta, quoniam Νεμέας nomen posteriori colo trimetri non convenit, solemnem autem ordinem ludorum deserere poeta religiosus noluit. Ad eundem modum in Attico epitaphio Kaibel 51 heroo subiicitur Ἀρχεστράτην ἀνδρὶ ποθεινοτάτην. — V. 5. ἀριθμῆσαι, Simonides fort. ἀμιθρῆσαι scripsit, quod etiam Nauck coniecit, numero commodiore; cf. fr. 228, quamquam non utendum est hoc testimonio ad Simonidis nomen huic elogio praemissum tuendum, nam alium spectat locum; sed Simonideae artis haud expers est hic titulus. — Post h. v. inter-

126. [181.] 1161

Σᾶμα τόδε Σπίνθηρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι.

* * * * * * * * *

127. [182.]

Κρὴς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κεῖμαι,
οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθών, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίαν.

128. [184.]

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
Ζεῦ Ξένι', οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιντο βίου.

— 129. [183.]

Οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

ceptum esse pentametrum statuit Hecker II 91, comparans Crinagorae epigr. Anth. IX 239.

Epigr. 126. Anth. Pal. VII 177: corr. *Σιμωνίδου.* — *Σπίνθηρι* Iacobs, cod. P *σπινθῆρι.* — *ἐπέθηκε*, P *θηκε*, sed corr. *ἐπέ* supra in rasura addidit. Versum deesse significavi, desideramus enim patris nomen, quod etiam in antiquis epitaphiis, quae uno versu absolvuntur, comparet, velut Kaibel 5 *Λυσίᾳ ἐνθάδε σῆμα πατὴρ Σήμων ἐπέθηκεν*, vel 14 *Αἰνέᾳ τόδε σῆμα Τιμοκλῆς ἐπέθηκε*, ubi temere Kaibel dicit me assensum esse iis, qui haec in hexametrum redigunt: plane enim dixi duo cola esse logaoedica. Sed liberorum nomina passim reticentur, velut Kaibel 9 et Simon. ep. 123, 1; sed Kaibel 12 legendum (*Ἐνθάδε σῆμα κασιγνήτῳ*) *Ξενόφα(ντος . . . Εὐδό)ξῳ κατέθηκεν.* Neque vero existimandum, quoniam *Σπίνθηρ* servile fere videtur nomen fuisse, patris nomen consulto esse omissum. Epigramma, si disticho continebatur, haud dubie antiquum; sed de Simonide sit fides penes auctorem.

Epigr. 127. Cod. Pal. ap. Iacobs. Not. Crit. Anth. Pal. VII 254: corr. *Ἐπὶ Βρόταχον. Σιμωνίδου.* et in fine *τοῦτο δισσῶς κεῖται.* Formas *βρόταχος* et *βράταχος* testantur Et. M. 214, 43 et Hesychius, in Batrachom. 294 scribendum *ὅς ῥα τότε βρατάχοισιν ἀρωγοὺς εὐθὺς ἔπεμψεν.* — V. 2. *ἐμπορίαν* Schneidewin, cod. *ἐμπορίην.*

Epigr. 128. Anthol. Pal. VII 516: corr. *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*)· C *εἴς τινα ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρεθέντα.* Legitur etiam in lemmate ad VII 77 (vid. epigr. 129). — V. 2. *βίον* cod. P, sed altero loco *βίον* (ου superscr.). — Dicetur de hoc epitaphio ad ep. 129.

Epigr. 129. Anth. Pal. VII 77: A *Εἰς Σιμωνίδην Σιμωνίδου.* ibidem haec in marg. corr. adscripsit: *Σιμωνίδης εὑρὼν νεκρὸν ἐν νήσῳ τινὶ θάψας ἐπέγραψεν· οἱ μὲν ἐμὲ κτλ.* (Epigr. 128). *ὁ ταφεὶς νεκρὸς ἐπιφανεὶς τῷ Σιμωνίδῃ ἐκώλυσε πλεῖν· διὸ τῶν συμπλεόντων μὴ πεισθέντων, αὐτὸς μείνας σώζεται, καὶ ἐπιγράφει τόδε τὸ ἐλεγεῖον τῷ τάφῳ· οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο κτλ.* Legitur etiam ap. Sch. Aristid.

III 533 Dind. sive Frommel 200 (Aristid. Panath. II 215, quem locum schol. interpretatur, nihil ad rem pertinet) et ap. Tzetz. Chil. I 632 (qui cum dicit τῇ στήλῃ παρενέγραψε, simul prius epigramma respicit). — V. 1. τοῦ om. sch. Ar. — *Κείοιο* Anthol., ceteri *Κείου* (*Κίου*). — *Σιμωνίδεω*, Anth. *Σιμωνίδου*. — V. 2. *τεθνηώς*, Anth. *τεθνηιώς*, in marg. *τεθνειώς* (sic Tzetz. et unus cod. sch. Ar.). — *ζῶντι παρέσχε*, *ζῶντ' ἀπέδωκε* Anth. quam lectionem commendat sermonis proprietas, atque hanc elisionem ne elegiaci quidem poetae plane fugiunt, cf. quae ad Anacr. fr. 17 adnotavi. — Ep. 128 et 129 quae arctissima necessitudine coniuncta sunt, in Anthologia perperam diremta leguntur, quemadmodum etiam in aliis Cei poetae carminibus peccat, qui hanc syllogen adornavit. Praeter lemma Anth., schol. Arist., Tzetz. etiam alii fide digni auctores hanc memoriam tradiderunt, Cicero de divin. I 25 Simonidis somnium creberrime a Stoicis commemoratum esse testatur, et iterum II 65, Valer. Max. I 7 ext. 3 graeco usus auctore, qui etiam epitaphii mentionem fecit: *memor beneficii elegantissimo carmine aeternitati consecravit, melius illi et diuturnius in animis hominum sepulcrum constituens, quam in desertis et ignotis harenis struxerat*, Libanius T. IV 1101 ed. Reiske, item epigrammatis mentionem faciens:*) qui quidem cum dicit prope Tarentum Simonidem sepelivisse hominem mortuum, in quem forte inciderat, et postridie voluisse pergere in Siciliam, sed somnio monitum iter distulisse atque ita grave discrimen evitasse, testificatur hoc accidisse, cum poeta ad Hieronem Syracusas profecturus erat. Nihil in his inest, quod fide indignum esse videatur. At Iunghahn homo ab omni superstitione alienus totum hoc commenticium esse censet, fidem enim excedere, hominem bis ex media morte esse ereptum, et cum Quintilianus famam de Tyndaridarum auxilio in aedium Crannoniarum ruina narrans miratus esset, quod poeta ipse huius rei nusquam meminisset, profecto non taciturus de tanta sua gloria**), Iunghahn, ut suam causam obtineret, importunum poetae testimonium amovendum esse intellexit, itaque utrumque epigramma censoria virgula notat, recentissima esse dictitans carmina. Ut ep. 128 in suspicionem vocaret, commentus est, pugnare verba *οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες* cum Ciceronis verbis *cum ignotum quendam proiectum mortuum vidisset* (Valerius *inhumatum corpus iacens*, Libanius *νεκρὸν ἄταφον ὡς ἐπεῖδεν ἐρριμμένον*), quae significent istum naufragio interemtum esse; quod vanum esse commentum religiosa interpretatio verborum evincit, quae de quolibet mortis genere commode dicuntur, neque hos auctores, qui noverant Simonideum carmen, credibile est quidquam scripsisse quod huic carmini adversetur. Nam ipsum carmen (germanumne sit an subditicium, in medio relinquo) eius rei testimonio est, neque vero fama tralaticia carmini fingendo ansam dedit. Aptissimum sane argumentum epigrammatographis insignis poetae nobilissimi pietas erga mortuum ignotum, quod meritum continuo remunerantes dii iterum ex mortis discrimine eripuerunt Simonidem, sed si quis animum huc appulisset, continuo carmine eius rei memoriam esset persecutus***):

---

*) Non pertinet huc quod levissimus auctor Phaedrus fab. IV 22 solus testatur, Simonidem ex Asia domum redeuntem naufragium fecisse, quo respicit etiam IV 25 poetam ex aedium ruina salvum evasisse narrans.

**) Quintilianus, qui famam de Simonidis somnio haud dubie novit, quamvis tacitus significat poetam huius rei meminisse, id quod Iunghahnium non animadvertisse miror.

***) Non ausi sunt demonstrativi generis cultores hoc argumentum delibare, sed certatim anonymi Anth. P. VII 310. 356. 357. 358. 359.

130. [185.]

Ἠ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ' ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἄγρωσσα Λυκάς·
τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον ἅ τ' ἀρίδηλος 1162
Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

---

epigr. 128. 129, quamquam necessitudine coniuncta, seorsim condita esse apparet, itaque etiam seorsim sunt sub iudicium vocanda. Et ep. 128 quidem omnes habet veritatis numeros: poeta mortuum tanquam fidelissimum arbitrum adhibuit, qui memor beneficii simul divinam vindictam expetit: non recte Iacobs censet ab hospitibus interfectum esse, quoniam Ζεὺς ξένιος invocatur, cf. Hom. Od. ι 270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, ξ 157 πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, adde Theaetetum Anth. P. VII 499. Facinoris auctorem ignorans poeta pluralem ex more adhibuit οἵ κτείναντες, tum addit οἵ θέντες sive concinnitatis gratia, ut Iacobsio visum, sive comites suos dicens, qui una corpus terrae mandaverant. Sed alterum ep. 129 non dubitavi obelo configere; suspectum reddit non tam pron. οὗτος, quod breviter dici poterat pro οὗτος ὃς ἐνθάδε κεῖται, quemadmodum in Attico titulo Kaibel 63 legitur, sed additus articulus ὁ, significans οὗτος ἐκεῖνός ἐστιν ὁ τὸν Σιμωνίδην σώσας, apparet igitur ab aliena manu additum esse hoc distichon. Libanius narrat poetam ipsum subscripsisse disticho (128) quo pilam in tumulo decoraverat (στεφάνους τῇ στήλῃ περιέθηκε καὶ ἐναγίσας τῷ νεκρῷ σωτῆρα αὐτοῦ τὸν κείμενον ἐκήρυξεν ἐπιγράμματι· καὶ τοῦτο ἡ στήλη δείκνυσιν)*), itaque Libanius utrumque epigramma vindicat poetae, tralaticiam famam secutus. Sed Simonidem pilam in tumulo erexisse non est veri simile, iecit hoc epitaphium (ep. 128) inter comites perfunctus officio: postea cum fama de somnio Simonidis pervagata esset, in memoriam rei pilam erigentes non solum nobile epigramma 128 inscripserunt, sed praeterea addiderunt alterum distichon 129.

Epigr. 130. Pollux V 47: Ἔνδοξον δὲ καὶ Λυκάδα τὴν Θετταλὴν Σιμωνίδης ἐποίησε, γράψας τουτὶ τοὐπίγραμμα ἐπὶ τῷ τάφῳ τῆς κυνός· Ἠ σεῦ κτλ. — V. 1. ἠ σεῦ Stephanus, vulgo ἧς αὖ. — λεύκ' ὀστέα τῷδ' Stephanus (et sic Bekker ex libris, ut videtur), vulgo λευκοστεάτῳ. — V. 2. ἄγρωσσα libri quod quamvis ἀμάρτυρον sit neque aliud plane simile exemplum noverim (nam ἡρῶσσα facilem habet intellectum), intactum reliqui, praesertim cum etiam verbi ἀγρώσσειν origo sit obscurior, ἀγρῶσι Schneider. — V. 3. Πήλιον, Πάλιον Schneidewin. — ἀρίδηλος Bekker, ἀρίδαλος vulgo. — V. 4. οἰονόμοι σκοπιαί,

---

360, ad quos Iulianus Aegyptius VII 580 et 581 accedit, scripserunt εἴς τινα ὑπὸ λῃστοῦ ἀναιρεθέντα καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαπτόμενον, cui chriae Simon. ep. 128 ansam dedit; manifesta imitationis vestigia deprehendimus 310 θάψεν ὅ με κτείνας κρυπτὸν φόνον· εἰ δέ με τύμβῳ δωρεῖται, τοίης ἀντιτύχοι χάριτος, quod ceteris opinor exemplo fuit; item 356 τοίου καὐτὸς ὄναιο τάφου et 381 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἴσων ἀντιτύχοις οὐρανόθεν χαρίτων.

*) Idem Tzetzes significat (παρενέγραψε). Neque aliter videtur rettulisse auctor, quem Valerius latine interpretatur, eundem fortasse adhibuit Libanius.

ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

131. [187.]

Ἡ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.

132. [188.]

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐκ πολέμου
δεσμῷ ἐν ἀχνυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·
τῶν ἵππους δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἀνέθεν.

cf. Anyte Anth. Plan. 291 φριξοκόμᾳ τόδε Πανὶ καὶ αὐλιάσιν θέτο νύμφαις δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς Θεύδοτος οἰονόμου, ita enim corrigo, v. legitur οἰονόμος. ad eundem modum eadem ib. 231 κατ' οἰόβατον δάσκιον ὕλην. Neque enim ad antiqui alicuius exempli imitationem sunt revocanda, quamquam passim Anytae poematia ad Simonidis artem prope accedunt, velut et ipsa epigramma in canem scripsit (Pollux V 48).

Ἀναθηματικά. Epigr. 131. Hephaest. 26: Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐπιγραμμάτων· Ἡ κτλ. Cf. Eust. 984, 8. — V. 1. φόως ESA, om. FIBHC. Deinde A γένετ' ἡνίκ'.

Epigr. 132. Herod. V 77: Τῶν λύτρων τὴν δεκάτην ἀνέθηκαν ποιησάμενοι τέθριππον χάλκεον· τὸ δὲ ἀριστερῆς χερὸς ἕστηκε πρῶτον ἐσιόντι ἐς τὰ προπύλαια τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλι· ἐπιγέγραπται δέ οἱ τάδε· Ἔθνεα κτλ. *Simonidis* esse docet Aristid. II 512, qui una cum aliis Simonidis epigrammatis postquam 142 adscripsit, affert: καὶ πρό γε τούτων· Ἔθνεα ... παῖδες Ἀθηναίων, οἶμαι λέγει τὸ ἐπίγραμμα καὶ πολλὰ ἕτερα· νὴ Δί', ἀλλὰ ταῦτα Ἀττικὰ καὶ θερμότερα. Integrum epigramma affert etiam Diodor. Excerpt. Vatic. T. III 40 s. p. n. et Anth. Pal. VI 343, ubi inscribitur A ἄδηλον· corr. Ἡροδότου. Cf. praeterea de hoc monumento Pausan. I 28, 2. Himer. Or. II 12. — V. 2. ἔργμασιν ἐκ πολέμου scripsi, atque ita ap. Her. ABCd et cod. P Anth., ἐν πολέμῳ Diod., ἐν πολέμου vulgo ap. Herodotum, quod cum δαμάσαντες iungunt perperam: hoc si dicere voluisset poeta, ἔργῳ Ἄρηος (cf. ep. 140, 1) vel κράτει πολέμου (ep. 142, 8) scripsisset, quemadmodum ep. 135, 3 ναυμαχίᾳ δαμάσαντες legimus; neque vero opus est eius modi additamento. Rettuli ad ἔσβεσαν ὕβριν, id quod Aristides suadet, quem ἐκ πολέμου legisse certum est, et v. 4, de quo infra dicam, plane flagitat: ἐκ πολέμου est *bello confecto*, cf. Thucyd. I 120 ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν ἐκ πολέμου εὐθὺς ξυμβῆναι, nam alia est ratio II 34 et 35 θάπτουσι τοὺς ἐκ τῶν πολέμων. Poeta dicit: fregerunt superbiam cogentes captivos ἐν πέδαις ἐργάζεσθαι. — V. 3. ἀχνυόεντι Heckeri emendationem recepi, quo ducunt libri Herod. Cd ἀχνυνθέντι, AB et Pal. Anth. ἀχνυνθέντι, legebatur ἀχλυόεντι male, nam carcer quidem tenebricosus dici poterat, non ferrea vincula. Nomen ἀχνύς testatur Et. M. 182, 1 adscripto versu τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνύι εἴβεται αἰών, unde ἀχνυόεις recte deducitur, ut M. Schmidtii coniectura ἀλγινόεντι facile careamus. — ἔσβεσαν, Anth. ἔσβεσεν. — V. 4. τῶν, Diod. ὧν. Cum Boeoti et Chal-

cidenses suos tandem ex servitute redemissent, Athenienses huius pecuniae decumam Minervae polluxerunt, ut Herodotus auctor est, quorsum spectat hic versus; sed si ἔργμασιν ἐν πολέμου legitur, non est, quo τῶν referri possit: duriusculum enim τῶν ad Boeotos et Chalcidenses referre, nam tunc ἀπὸ τῶν dicendum fuit; hanc difficultatem sustuli scribendo ἔργμασιν ἐκ πολέμου . . . ἔσβεσαν ὕβριν. Athenienses potissimum iis, qui argentaria metalla exercebant, videntur captivorum operas (ἔργματα) elocavisse, unde grandem pecuniam rediisse consentaneum est, quo accesserunt denique λύτρα, binas enim minas pro singulis redimendis solutas esse tradit Herodotus, poeta ut par est rem summatim perstringit; ἐργμάτων sive ἔργων δεκάτην eo modo dictum, quo λύτρων δεκάτη ap. Herodotum.*) — τάσδ', AB ut solent τᾶςδ'. — ἀνέθεν Schneidewin, legebatur ἔθεσαν, nisi quod S ap. Her. ἀνέθεσαν cuius auctoritati nolim obtemperare, sed solenni more ἀναθεῖναι δεκάτην dici solet, et corruptelae origo in proclivi est; eandem medicinam adhibui ep. 135, 4. — De quadrigis, quas Athenienses Minervae bello prospere gesto dedicaverunt, schol. Aristid. III 119 Dind. eadem fere, quae Herodotus narrat, quibus addit cod. Paris. A (Frommel 351) οὕτως Ἄγρων ἐν ἐπιγράμματι ἐπὶ τῷ τεθρίππῳ, ubi historiarum aliquem vel antiquitatum scriptorem nominatum esse coniicias, velut Ἀνδροτίων, quem has res gestas in Atthide attigisse consentaneum est; sed cum schol. Herodotum testatus sit, non desideramus alterius auctoritatem, ac praepositio ἐν potius epigrammatis scriptorem prodit, itaque conieci Ἀνακρέων, ratus grammaticos haesitavisse, utrum Simonidis an Anacreontis sint hi versus: sed Anacreon si etiam tum vixit, quod admodum est incertum, Athenis iam dudum discesserat. Ipse interpres videtur haec addidisse, οὕτως ἀνέγνων vel ὡς ἔγνωμεν, quae frequens est magistrorum cantilena in scholiis; quodsi ex Sopatri commentario repetitum est, quadrigae aheneae fere usque ad Iustiniani regnum superstites fuerunt. — Herodotus quadrigas prope Propylaea, quae Pericles aedificavit, positas esse narrat, vincula captivorum vidit in Erechtheo suspensa: et vincula quidem poterant facile ex urbis excidio servari; ut Herodotus refert, paries templi incendio obfuscatus**), nondum igitur haec Erechthei pars restituta fuit, cum Herodotus illa scripsit, sed quo pacto quadrigae tumultu Persico integrae potuerint servari, sane mireris: fortasse igitur composito demum bello Athenienses hoc monumentum dedicaverunt.***) — Haec in proecdosi scripsi: non

---

*) Diodori epitome ἐκ τῆς δεκάτης τῆς τῶν Βοιωτῶν ὠφελείας praedae factae (ὠφελείας) decumam memorat. Pausanias ἀπὸ Βοιωτῶν δεκάτῃ καὶ Χαλκιδέων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ.

**) Quod ap. Herod. legitur ἐκ τῶν τειχέων κρεμάμενοι, interpretes arcis muros intelligunt, mihi τειχίων videtur scribendum, ut catenae suspensae fuerint vel in pariete aedis vel in maceria, quae cingebat aedem. Locum, quem quadrigae obtinebant, planissime descripsit Herodotus: τὸ δὲ ἀριστερῆς χειρὸς ἕστηκε πρῶτα ἐσιόντι ἐς τὰ προπύλαια. Arcis Athenarum propylaea intrantibus haud dubie dextra semita, exeuntibus sinistra erat destinata, quemadmodum, qui sacrarum aedium limina superabant, religiose observabant maiorum morem, ut et intrantes et exeuntes dextrorsum iter facerent: hinc Simon. ep. 162 δεξιὰν θύραν dicit intrantium, sinistram ἐξιόντων δεξιὰν vocat, quoniam exeuntibus aede erat ad dextram. Erant igitur quadrigae ante Propylaea positae, ut intrantibus essent ad sinistram.

***) Accidit subinde, ut donariis perficiendis et dedicandis temporum iniquitas vel operis ampli difficultas aliaeve causae moras afferrent, velut statuae, quas Athenienses ex Marathonia praeda Apollini Del-

133. [189.] 1163

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

ita multo post Athenis in arce marmoris fragmentum repertum has litteras exhibens;

ΕΝΑΙΟΝΕΡΛΜ/
ΓΓΟϟΔΕ'^

quod Kirchhoff in act. menst. Acad. Berol. 1869 p. 409 seq. edidit et sagaciter animadvertit pertinere ad basin quadrigarum, in qua singula disticha singulis versibus incisa erant: nam manifesto supersunt pentametrorum reliquiae (*Ἀθ*)*ηναίων ἔργμα*(*σιν*) et (*ἵ*)*ππους δεκά*(*την*). Litterae sunt amplae et decorae, e quarum specie confecit Kirchhoff titulum scriptum esse circa Ol. 82—84. Herodotus igitur non antiquum simulacrum oculis usurpavit, quod Medico tumultu, cum arx incenderetur et diriperetur, interiit; sed Athenienses, ne memoria belli adversus Boeotos et Chalcidenses prospere gesti oblivione obrueretur, postea, cum Pericle auctore arx artis operibus magnifice ornaretur, hoc monumentum denuo instauraverunt*), addito, ut par erat, antiquo titulo, quem Simonidem fecisse, ut Aristides auctor est (vid. supra p. 477), cur negemus nihil omnino causae est, quamquam Kirchhoffio secus visum, qui epigramma hoc Simonidi abrogat: propter litterarum speciem, quam tituli fragmentum prae se fert, contendit Periclis demum aetate hoc monumentum Minervae esse dedicatum. Ita non solum eos, qui quondam Boeotos et Chalcidenses devicerunt, impietatis insimulat, qui satis habuerunt catenas captivorum suspendisse, fraudantes Minervam merito honore,**) sed etiam posteros eorum vanissimos mortalium fuisse sibi persuasit, qui ut arcem ornarent artis operibus, ementiti sint, quadrigas has a maioribus decuma facta dedicatas esse. Huic autem opinioni plane adversatur Herodotus, qui plane dicit Athenienses, postquam captivi manu missi erant, fecisse hoc monumentum, non praetermissuros silentio, si sexaginta fere annis post neglecti officii crimen a se avertere studuissent.

Epigr. 133. Anthol. Planud. 232: *Σιμωνίδου*, si revera antiquum est epigramma: nam recentiores poetae hoc argumentum ornaverunt, velui Theaetetus (Anth. Pl. 233) et anonymus (ib. 259), neque antitheti studium, quod hic deprehendimus, Simonidi videtur convenire, quamquam non prorsus abhorreat ab hoc poesis lumine. Si poematium Simonideum est, fortasse ex ampliore carmine breviatum et immutatum, cf. quae scripsi supra ad ep. 90. Panis hoc signum Constantinus vi-

---

phico voverant, aliquot annis post alterum demum Medicum bellum dedicatae sunt, siquidem Phidias has statuas fecit: vid. Pausan. X 10, 1 epigrammatis testimonium adhibens *ἀπὸ δεκάτης τοῦ Μαραθωνίου ἔργου τεθῆναι τὰς εἰκόνας*, quas *Φειδίας ἐποίησε, καὶ ἀληθεῖ λόγῳ δεκάτη καὶ οὗτοι* (statuae) *τῆς μάχης εἰσίν*.

*) Fortasse Calamis has quadriagas fecit, quem Plinius H. N. XXXIV 71 in equorum effigie exprimenda sine aemulo fuisse scribit, ut coniecturam capere liceat, quadrigam Calamidis, cui Praxiteles postea aurigam suum imposuit, hoc ipsum artis opus in arce esse.

**) More maiorum solebant Athenienses bello prospere gesto diis, Minervae potissimum, decumam pollucere, cf. Boeckh. Oecon. Ath. I 444.

134. [190.]

Τοῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου
ὅπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

*135. [192.]

Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίας ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῷδέ ποτ' ἐν πελάγει
ναυμαχίᾳ δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὤλετο Μήδων,
σήματα ταῦτ' ἀνέθεν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.

detur transtulisse Byzantium, si fides est Sozomeno hist. eccles. II 5: *καὶ οἱ ἐν Δελφοῖς τρίποδες καὶ ὁ Πὰν ὁ βοώμενος, ὃν Πανσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος καὶ αἱ Ἑλληνίδες πόλεις ἀνέθεντο μετὰ τὸν πρὸς Μήδους πόλεμον*: ubi prono errore Pausaniae vindicat quae Miltiadis opera fuit: neque aliter Nicephorus hist. eccl. VIII 33: *καὶ ὁ σεμνὸς ἐκ Δελφῶν τρίπους καὶ ὁ διαβόητος Πάν, ὃν Πανσανίας μετὰ τὸν Μηδικὸν ἀνέθετο πόλεμον*: nam Wieseleri coniectura, qui utroque loco *Πύθων* pro *Πάν* restituendum censet, parum verisimilis; minus etiam Welcker audiendus, qui Myth. II 812 apud Sozomenum *καὶ ὁ παμβοώμενος* (*τρίπους*) legendum suasit.

Epigr. 134. Plut de Herod. malign. c. 39: *Διοδώρου δέ τινος τῶν Κορινθίων τριηραρχῶν ἐν ἱερῷ Λητοῦς ἀναθήμασι κειμένοις καὶ τοῦτο ἐπιγέγραπται· Ταῦτ' κτλ.* Anthol. Pal. VI 215: A *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*)· item A *ἀνάθημα τῇ Λητοῖ παρὰ ναυτῶν*. Simonidi cur abiudicemus nihil causae est: neque enim *ταῦτα* v. 1 malae fraudis aut noviciae originis suspicionem movet. Sed Plutarchus hoc quoque epigramma non integrum videtur adscripsisse, deest distichon, quo poeta exposuit, quae Diodorus eiusque nautae in pugna Salaminia strenue gesserint. — V. 1. *δυσμενέων*, cod. Pal. *δυσαμένων*. — V. 2. *ἀνέθεν* Blomfield, Boeckh, Dobree, vulgo *ἀνέθεντο*, Hartung *ὅπλα θέσαν* requirit. — *ναυμαχίας*, Plut. *ναυμαχίης*.

Epigr. 135. Plut. de Herodot. malign. c. 34: *Εἶτα πιστεύειν ἄξιον τούτῳ γράφοντι περὶ ἀνδρὸς ἢ πόλεως μιᾶς, ὃς ἑνὶ ῥήματι τὸ νίκημα τῆς Ἑλλάδος ἀφαιρεῖται καὶ τὸ τρόπαιον καθαιρεῖ καὶ τὰς ἐπιγραφάς, ἃς ἔθεντο παρὰ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Προσηῴᾳ, κόμπον ἀποφαίνει καὶ ἀλαζονείαν; ἔχει δὲ οὕτω τὸ ἐπίγραμμα· Παντοδαπῶν κτλ.* Idem affert vit. Themistocl. c. 9, ubi v. 1 *Ἀσίης* et v. 3 *ναυμαχίῃ* legitur, priore loco *Ἀσίας* et *ναυμαχίᾳ* quae revocavi. — V. 4. *ἀνέθεν* scripsi, legebatur *ἔθεσαν*, quae librariorum est correctio, cum vulgaris forma *ἀνέθεσαν* tradita esset, quae versus numero adversatur. *Σήματα* poeta pilam et titulum inscriptum dicit, non *ἐπιγραφήν* sive *γράμματα*, quamquam *σήματα* apud Homerum antiqui interpretes in hunc modum interpretati sunt, adde Phaniam Anth. P. VI 295 *ἔργμα τε λείας σαμοθέτω*, sed in epigr. Romano CIGr. III 6222 *καρπαλίμως γράψαι σημήϊα δίπλοα φωνῆς Ἑλλάδος εὖ εἰδὼς ἠδὲ καὶ Αὐσονίων* notas tachygraphorum dici recte perspexit Bonada, quemadmodum est in epitaphio Agrippinensi CI Rhen. 323 *iam doctus in compendia Tot literarum et nominum Notare currenti stilo, Quot lingua currens diceret.* — *Simonidi* h. ep. probabiliter vindicavit Schneidewin; *ταῦτα* neque hic neque ep. 134 offensioni est.

136. [193.]

Δημόκριτος τρίτος ἦρξε μάχης, ὅτε παρ Σαλαμῖνα
  Ἕλληνες Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει·
πέντε δὲ νῆας ἕλεν δηΐων, ἕκτην δ' ὑπὸ χειρός
  ῥύσατο βαρβαρικῆς Δωρίδ' ἁλισκομένην.

137. [194.] 1164

Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἰθυμάχων πολιητᾶν

Epigr. 136. Plut. de Herod. malign. c. 36: Τὸ Δημοκρίτου κατόρθωμα καὶ τὴν ἀριστείαν, ἣν ἐπιγράμματι Σιμωνίδης ἐδήλωσε· Δημόκριτος κτλ. Insolens sane epigrammatis species, fraudis tamen suspicio procul habenda; Plutarchus haud dubie exordium in artum redegit, poeta videtur scripsisse: (ἄνθηκεν τόδε ....) Δημόκριτος .... (Νάξιος, ὅς) τρίτος ἦρξε μάχης. — V. 3. χειρός TVB, vulgo χεῖρα. — V. 4. βαρβαρικῆς TVB, βαρβαρικὴν vulgo. Reiske coni. ἀπὸ (Schneidewin ὑπὸ) χειρῶν ῥύσατο βαρβαρικῶν.

Epigr. 137. Athen. XIII 573 C: Νόμιμόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐν Κορίνθῳ, ὡς καὶ Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Πινδάρου, ὅταν ἡ πόλις εὔχηται περὶ μεγάλων τῇ Ἀφροδίτῃ, συμπαραλαμβάνεσθαι πρὸς τὴν ἱκετείαν τὰς ἑταίρας ὡς πλείστας καὶ ταύτας προσεύχεσθαι τῇ θεῷ καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. Καὶ ὅτε δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν στρατείαν ἦγεν ὁ Πέρσης, ὡς καὶ Θεόπομπος ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ ἑβδόμῃ, αἱ Κορίνθιαι ἑταῖραι ηὔξαντο ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐλθοῦσαι νεών· διὸ καὶ Σιμωνίδης ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα καὶ τὰς ἑταίρας ἰδίᾳ (corrigendum videtur δημοσίᾳ, nam ἰδίᾳ est seorsim, cf. Thucyd. I 132. Herod. VII 228. Diod. XI 33) γραψάντων τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν καὶ ὕστερον (ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς recte inseruit Kaibel) παρούσας συνέθηκε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Αἵδ' κτλ. Idem epigr. affert Sch. Pind. Ol. XIII 32: Θεόπομπος δέ φησι καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν (Κορινθίων) εὔξασθαι τῇ Ἀφροδίτῃ ἔρωτα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῖς Μήδοις, εἰσελθούσας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης . . . εἶναι δὲ καὶ νῦν ἀναγεγραμμένον ἐλεγεῖον εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρός· Αἵδ' κτλ. Item Plut. de Herodot. malign. 39: καὶ μὴν ὅτι μόναι τῶν Ἑλληνίδων αἱ Κορίνθιαι γυναῖκες εὔξαντο τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ δαιμόνιον εὐχήν, ἔρωτα τοῖς ἀνδράσι τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης ἐμβαλεῖν τὴν θεόν, οὐχ ὅπως τοὺς περὶ τὸν Ἡρόδοτον ἀγνοῆσαι πιθανὸν ἦν, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἔσχατον Καρῶν· διεβοήθη γὰρ τὸ πρᾶγμα, καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα, χαλκῶν εἰκόνων ἀνασταθεισῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης . . . τὸ δ' ἐπίγραμμα τοῦτό ἐστιν· Αἵδ' κτλ. adde Iriarte Codd. Matr. 263, ubi Ἀριστοτέλους inscribitur, cuius lectiones cum schol. Pind. consentiunt. — Quamquam omnes iisdem auctoribus videntur usi esse magna tamen est dissensio, nam utrum Corinthiorum matronae an meretrices intelligendae sint, incertum: pariter ambiguum, quale fuerit donarium. Athenaeus ex Chamaeleontis Aristotelii libro περὶ Πινδάρου descripsit, nisi quod Theopompi et Timaei addidit testimonia, fortasse ex scholiis Pindaricis depromens, quamquam Timaei nomen in excerptis non com-

ἑστάθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ·
οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

paret*). Chamaeleonte etiam Pindari interpretes usi sunt, addito Theopompi testimonio, sed quae de originibus templi Veneris narrant, aliunde petierunt, ex Chamaeleonte depromta ἔστι δὲ καὶ νῦν ἐλεγεῖον ἀναγεγραμμένον κτλ.**), ita enim scribendum, epitomator perperam εἶναι scripsit, omnia ad Theopompum referens. Plutarchus denique Pindaricis commentariis usus est, inde etiam Simonidis nomen ascivit, quod nunc ibi desideratur. Iam apparet meretrices haec vota fecisse, commodeque Chamaeleon Pindari scolion enarrans hoc exemplo usus est; neque fides habenda Theopompo, qui nescio quo errore Corinthiorum uxores substituit, quem sequitur Plutarchus, qui cum in scholiis hoc propagatum legisset, fortasse etiam Theopompi librum evolvit. Tabulam pictam Corinthios Veneri dedicasse testificatur locuples auctor Chamaeleo, Plutarchus aheneas statuas, perperam interpretatus ep. V. 2 ἑστάθεν, quandoquidem ἱστάναι vel ἱστάναι χαλκοῦν τινα vulgo de statuis honoris ergo positis dici solet, sed pariter Nossis Anth. P. IX 605 de mulieris imagine, quam picta tabula exhibuit, ὡς ἀγανῶς ἕστακεν dixit. — Epigramma gravem labem contraxit, nam apparet post v. 2 unum alterumve distichon intercidisse: oportebat enim plane dici, meretrices voti compotes factas esse; videtur poeta non solum preces mulierum ad eum modum, quem Theopompus testificatur, enarravisse, sed etiam ut solet Corinthiorum fortitudinem laudibus extulisse. Ambigas epigramma utrum consulto an casu sit mutilatum: equidem integrum adscripsisse Chamaeleontem existimo. Nam v. 2 post Κύπριδι quod infertur δαιμονίᾳ (paullo commodius foret δαιμονίως) valde offendit; nam εὔχεσθαι δαιμονίᾳ quid sibi velit, aegre expedias; Plutarchum, qui δαιμόνιον εὐχὴν interpretatur, nihil moror, qui repperit epigramma ut nunc legitur. Contra δαιμονίᾳ i. e. *divinitus*, *divino auxilio* arcta necessitudine cum novissimo disticho coniunctum: nam v. 3 et 4 deos adfuisse Corinthiis Medico tumultu planissime testantur. Hiat igitur oratio iam v. 2, quem ita redintegraveris ἑστάθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαμοσίᾳ, apte enim poeta publicum, non privatum esse monumentum asserit, cf. ep. 89. Librarius aberrans ad δαιμονίᾳ quod insequebatur grave hoc detrimentum attulit, quod resarcire nequimus, cum ex Chamaeleontis libro, qui exscripserunt, imprudenter propagaverint. Denique addo neque Iunghahnium neque Kaibelium hoc poematium Simonidi abiudicare, quamquam hunc exspectaveram obelo adpuncturum esse, siquidem parum congruit cum specie Simonidei epigrammatis, quam ipse delineavit, ut ad eam normam carmina quae vulgo feruntar examinaret. — V. 1. Ἑλλάνων, Ath. Ἑλλήνων. — ἰθυμάχων, Ath. εὐθυμάχων (P ἐθυμάχων), Schol. ἀγχεμάχων (Vrat. D ἐγχεμ.), Dobree ἰθυμαχᾶν. — V. 2. ἑστάθεν scripsi, Plut. ἕσταθεν, Ath. ἔσταθεν, Schol. ἔστασαν. — εὐξάμεναι Plut., εὐχόμεναι Schol., εὔχεσθαι Ath. (B εὔχεσθε). — δαιμονίᾳ, Plut. δαιμόνιαι, Lobeck δαμοσίᾳ, Hecker καδεμόνι, C. Fr. Hermann δαίμονι ᾇ, quod omnino falsum, M. Schmidt τὶν στάθεν εὔχεσθαι Κύπρι λιλαιόμεναι. — V. 3. ἐμήσατο Schol., ἐμήδετο Plut.,

*) Theopompum, neque vero Timaeum adhibere potuit Chamaeleo, sed neque illo videtur usus esse.

**) Aristarchi saeculo tabula picta superstes fuerit, quam mox urbis Corinthi incendium absumpsit.

138. [198.] 1165

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων
Παυσανίας, Φοίβῳ μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.

— * 139. [195.]

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτῆρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
δουλοσύνης στυγερᾶς ῥυσάμενοι πόλιας.

ἐβούλετο Ath., *ἐμήσαο* M. Schmidt. — *δῖ' Ἀφροδίτα*, ap. Schol. Vrat. D *δῖα θεοῖσιν Ἀφρ.* unde Boeckh coni. *δῖα θεάων.* — V. 4. *Μήδοις*, Ath. *Πέρσαις.* — *προδόμεν*, Schol. *δόμεναι.*

Epigr. 138. Thuc. I 132: *Καὶ ὅτι (ὁ Παυσανίας) ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλήνων ἀρχηγὸς* (Bgh *ἀρχὸς*) *κτλ. τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἔστησαν τὸ ἀνάθημα* (huc etiam respicit idem III 57). *Simonidis* esse epigramma ostendit Pausan. III 8, 2: *Ὅτι γὰρ μὴ τῇ Κυνίσκᾳ τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησεν ὅστις δὴ καὶ ἔτι πρότερον Παυσανίᾳ τὸ ἐπὶ τῷ τρίποδι Σιμωνίδης τῷ ἀνατεθέντι ἐς Δελφούς, ἄλλο δέ γε παρὰ ἀνδρὸς ποιητοῦ Λακεδαιμονίων τοῖς βασιλεῦσιν οὐδέν ἐστιν ἐς μνήμην.* Legitur etiam ap. Demosth. in Neaer. 97. Plutarch. de Herod. mal. c. 42. Aristodemus p. 355 Wesch. Anth. Pal. VI 197 (A *Σιμωνίδου·* item A *ἀνάθημα τῶι Ἀπόλλωνι Παυσανίου*, sed *ου* in ras., C *εἰς Παυσανίαν*) ubi *ὤλεσα* et *ἀνέθηκα* est, Suid. v. *Παυσανίας*, Apostol. VII 9, d. Cf. etiam Nepot. vit. Paus. c. 1. Respicit Aristid. II 234. Ipsius monumenti Herodotus quoque mentionem fecit IX 81: *συμφορήσαντες δὲ τὰ χρήματα καὶ δεκάτην ἐξελόντες τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ, ἀπ' ἧς ὁ τρίπους ὁ χρύσεος ἀνετέθη ὁ ἐπὶ τοῦ τρικαρήνου ὄφιος τοῦ χαλκέου ἐπεστεὼς ἄγχιστα τοῦ βωμοῦ.* Et aureus quidem tripus a Phocensibus, cum Delphicum templum diripuissent, conflatus, aheneus autem draco a Constantino Byzantium translatus (huc respicit etiam Schol. Thucyd. *ἔλαβον οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς, καὶ μετέθηκαν ἐπὶ τὸν ἱπποδρόμον τοῦ Βυζαντίου*) quamvis truncatus etiam nunc superest, et nuper demum sociorum nomina columnae striatae incisa in lucem restituta sunt: copiose disputavit de hoc monumento O. Frick in Iahnii Annal. Suppl. III 487 seqq., sed non recte censet aureum tantum lebetem impositum fuisse draconum capitibus; fuit enim revera tripus aureus, id quod etiam Wieseler arbitratur (in Iahnii Annal. LXXXIX—XC p. 242 seq.): sane incertum, quo pacto draco cum tripode fuerit consociatus: Wieseler duas proposuit coniecturas, mihi quidem posterior maxime probabilis videtur. — Pausaniae, qui Simonidem epigramma fecisse testatur, fidem derogat Kaibel, quoniam neque Thucydides neque Demosthenes poetae nomen addiderint; at historiarum scriptores et oratores, ubi monumentorum titulis utuntur, constanter auctoris nomen silentio praetereunt. Kaibel dicit, distichon omnino indignum esse Simonide, qui si hoc Pausaniae gratificatus esset, graves Atheniensibus poenas daturus fuisset. Idem vero, cum suspicatur ea, quae de poetae commercio cum Pausania feruntur, ficta esse omnia, quorum rumorum fons et causa sit hoc ipsum distichon, quamvis invitus largitur, Simonidis iam antiquitus hos versiculos attributos esse. — V. 1. *Ἑλλάνων ἀρχαγὸς* et v. 2 *μνᾶμ'* Anthol., reliqui *Ἑλλήνων ἀρχηγὸς* et *μνῆμ'*. — V. 2. *τόδε*, om. V ap. Suid.

Epigr. 139. Diod. Sic. XI 33: *Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐκ τῶν λαφύρων*

140. [199.] 1166

Τόνδε ποθ' Ἕλληνες νίκης κράτει ἔργῳ Ἄρηος,

δεκάτην ἐξελόμενοι κατεσκεύασαν χρυσοῦν τρίποδα καὶ ἀνέθηκαν εἰς Δελφοὺς ἐπιγράψαντες ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλάδος κτλ. Adde Arsen. 118. *Simonidi* tribuit Schneidewin, satis infirmo usus argumento, quod huic epigrammati quae subiecit Diodorus epitaphia Thermopylensia Simonidis sint (ep. 91. 92), abiudicat Goettling (in comm. acad. 1861 Ienae), cui inprimis displicet *Ἑλλάδος εὐρυχόρου*, quandoquidem Homericum Il. IX 478 *δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο* de urbe sit dictum; at ad eundem modum in epigr. ap. Athen. XII 536 B legitur: *ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρου*, de quo dixi in appendice epigr. Simonidis: multo magis offendit, quod Graeci milites *σωτῆρες Ἑλλάδος* dicuntur, nam dispar ratio ep. 129 *οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδου ἐστὶ σαώτηρ*, atque illud ipsum a Simonide alienum carmen*). Diodoro, qui solus hoc epigramma servavit, nihil prorsus de Pausaniae disticho memoriae prodidit (vid. epigr. 138), etiam Nipperdey et Frick (Iahnii Ann. Suppl. III 503) fidem abrogant, nec immerito; nam Diodorum ita demum possis conciliare cum aliorum testimoniis, si statuas in locum prioris carminis (138), quod exsculptum est, aliud offensionis et invidiae immune substitutum esse. At Thucydides et ceteri, qui eandem rem enarrant, nullam alterius epigrammatis mentionem faciunt, aperte adversatur huic coniecturae Nepos Paus. c. 1: „hos versus Lacedaemonii exsculpserunt, *neque aliud scripserunt* quam nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi.“ Nihilo secius olim hanc coniecturam tuitus sum, ratus epigramma Pausaniae in tripode aureo, non in columna striata scriptum fuisse. At postquam Dethier et Mordtmann denuo monumentum examinaverunt et in ipsa hac columna vestigia erasi epigrammatis deprehenderunt (vid. Acta Acad. Vindob. XIII p. 3 seq.),**) plane abieci eam opinionem, neque dubitavi epigramma, quod Simonidis non esse certum est, adpungere. Diodoro, si qua fides est Delphici monumenti titulum esse tradenti, coniicias multo post aureo tripode sublato hoc epigramma incisum esse in columnae striatae crepidine, cum bello Phocensi tandem composito Delphicum templum instauraretur. Quod Pausanias X 13, 9 hoc epigramma non commemorat, nullius est momenti, nam ille etiam columnae striatae titulum nulla mentione dignatus est. — V. 1. *εὐρυχόρου*, FL *εὐρυχώρου*. — V. 2. *δουλοσύνης*, Ars. *δουλοσύνας*.

Epigr. 140. Plut. de Herod. malign. c. 42: *τέλος δὲ (Ἀθηναῖοι καὶ*

---

*) Ut molestum illud *σωτῆρες* removerem, olim conieci *σωτήρια* vel *σῶτερ, σοὶ τόνδ' ἀνέθηκαν*, ut *ῥυσάμενοι* referatur ad socios, quorum nomina exhibet columna striata.

**) Eo ipso loco, ubi vestigia erasi carminis deprehenduntur, haec extant:

ΑΓΟΛΟΝΙΘΕΟ
ΑΝΑΘΕΜΑΓΟΛ

tum sequuntur nomina Graecarum gentium, unde Goettling huic indici versum hexametrum tituli loco praemissum fuisse intellexit, quem in hunc modum instauravit: *Ἀπόλλωνι θεῷ (στάσαντ') ἀνάθημ' ἀπὸ Μήδων.* Haec sociorum nomina etiam Olympiae in signo Iovis in dextra basis parte incisa erant, vid. Pausan. V 23. Tertium catalogum memorat Aristodemus c. 9, nomina in disco orbiculatim scripta esse testatus, ne quae gens principem locum obtineret; sed huius memoriae fides sit apud auctorem.

εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλευθέρα̨ Ἑλλάδι κοινόν
ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

141. [196.]

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,

Λακεδαιμόνιοι) τῷ βωμῷ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο γράφοντες ἐνεχάραξαν· Τόνδε κτλ. (v. 2 in codd. Par. deest). Idem legitur in vit. Aristid. c. 19, ubi omissus est v. 2, et in Anth. Pal. VI 50: A Εἰς ναὸν ἀνατεθέντα τῷ Διί· corr. in rasura Σιμωνίδου. Cf. Pausan. IX 2, 5. Disseruit de hoc epigrammate etiam Frick p. 533, qui quod dicit legi ap. scholiastam Herodoti IX 85, quid sibi velit non assequor. Cum lemma tantum Anth. Simonidis nomen exhibeat, ceteri taceant, Kaibel fraudem manifestam esse putat, plurimum tribuens Pausaniae silentio, qui si epigramma in ara additum fuisset praesertim Simonideum, haud dubie mentione dignatus esset. Atqui Plutarchus Chaeronensis testatur Graecos post pugnam Plataeensem aram Iovi dedicavisse et illos versus inscribendos curavisse: constat igitur iam saeculo ante Pausaniam versus incisos fuisse. Neque novicium est carmen, hunc antiquitatis nitorem et elegantiam non poterat Graeculorum vanitas assequi. Simonidem autem, qui tumulos mortuorum prope Plataeas versibus suis ornavit, consentaneum est, etiam hoc epigramma condidisse: neque enim credere par est. tam insigne monumentum sine titulo neglectum iacuisse. — V. 1. Ἕλληνες, Anth. Ἕλλανες. — νίκης κράτει, ap. Plut. vit. Arist. νίκας κράτει (i ἐκράτει). et ib. pro ἔργῳ Ἄρηος Fa πόθω ἄργεος, L πόθῳ ἄργος. contra Anth. ῥώμῃ χερός, ἔργῳ Ἄρηος. Kaibel Νίκης desiderat, quoniam Ἄρηος subsequatur, nescius id iam Sintenisium occupavisse; alii futilibus coniecturis haec tentaverunt, Schneidewin νίκης κρατεῖ ἔργῳ Ἄρηος, Hartung νίκας κρατερεργέος εἵνεκ', Schmidt ἔρνος vel ὄζοι Ἄρηος. — V. 2. ψυχῆς λήματι, Anth. ψυχᾶς (cod. P ψυχῆς) λάματι. — V. 3. ἐλευθέρα̨ . . . κοινόν, Anth. ἐλεύθερον . . . κόσμον, et ἐλεύθερον etiam Plut. vit. Arist.

Epigr. 141. Schol. Pind. Pyth. I 155: Φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοὺς ἀδελφοὺς φιλοφρονούμενον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ χρυσοῦς τρίποδας, ἐπιγράψαντα ταῦτα· Φημὶ κτλ. ubi medio disticho omisso leguntur v. 1. 2. 5. 6. *Simonidis* epigramma esse ostendit Anthol. Pal. VI 214: A Ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ· corr. Σιμωνίδου. ubi vicissim v. 5 et 6 omissi. sunt. Denique Suidas Anthologia usus v. Δαρετίου sine poetae nomine et sine explanatione haec exhibet: τὸν τρίποδ' (Med. τρίποδα δ') ἀνθέμεναι (E ἀνθέμεθα)· ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίου χρυσοῦ τᾶς δεκάτας δεκάταν (vulgo τὰς δεκάτας, VC τὰς δεκάτας δεκάτας, A δεκάτας δεκατ'). Disseruit de his versibus Hultsch: de Damareteo argenteo Syracusanorum nummo Dresdae 1862 docte et subtiliter, verum quae proposuit, improbanda sunt fere omnia, velut peculiare auri talentum apud Siculos fuisse ratus, quod nullum omnino fuit, et Diodori narrationem (XI 26) cum hoc epigrammate frustra conciliare studens tandem eo devenit, ut suis rationibus ingens tripodis pondus ad auri libram redigeret, neque vidit, derisui futuros fuisse Dinomenis filios, si tam exilis munusculi pondus praesertim hac magnifica oratione indicavissent: atque illi aemulantes Graecis, qui post maxi-

παῖδας Δεινομένευς, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι, 1167
ἓξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαμαρέτου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν,
βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη· πολλὴν δὲ παρασχεῖν
σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.

mam victoriam munus ut videtur multo minus Apollini dedicaverunt et Pausaniam tituli honore orbaverunt, non solum sua nomina confidenter inscripserunt, sed etiam tripodem ex auro totum maximi ponderis deo obtulerunt; nam hic tripus inter pretiosissima Delphici templi monumenta vel primarium obtinebat locum. Sed de hac quaestione quam ea qua decet cura persequi non permittunt huius adnotationis angustiae, accuratius egi in conventu philologorum Halensi, vid. Act. conv. p. 25 seq. neque quidquam repperi, quod retractandum videatur: nam quae Hultsch non praesens, sed anno post (Act. p. 37 seq.) contra disseruit, nihil moror. Quod Simonidi denique abrogavit epigramma, satis superque arguit, quam infirmae fuerint rationes, quas antea his ipsis versibus tanquam germanis usus excogitaverat. — V. 1. Schneidewin φαμι et Πολύζαλον probabiliter. — V. 2. Δεινομένευς, cod. Pal. διομένευς. — τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι Anth. (Suid.), τοὺς τρίποδας θέμεναι Schol. male, unum tantum tripodem fuisse testatur etiam Diod. Sic. XI 26. Sed versus de interpolatione suspectus, poeta videtur ut solet τόνδε ποτ' ἀνθέμεναι scripsisse. — V. 3. ἓξ Boeckh (Metrol. Quaest. 295 et 304, ubi hoc distichon vindicat a Schneidewini suspicione, v. 3 et 4 subditicii videntur), legebatur ἐξ, quod tuetur Hultsch p. 16. — λιτρῶν, corrigunt λιτρᾶν. — Δαμαρέτου scripsi, nam Δαμαρετίου quod Bentley commendavit, vix ferendum: debebat Δαμαρετείου dici, aut si correpta paenultima poetae licuit proferre, certe non decebat continuo litteram vocalem correptam penitus eiicere, sed cum vulgaris forma versui non satis commoda esset, ausus est χρυσὸν Δαμάρετον scribere, quod non magis est improbandum quam Virgiliana *Romula tellus* et *Lavina littora*, aut quod Horatius de arte poet. 288: *Et qui praetextas et qui docuere togatas* novo modo dixit: atque in sch. Pind. Ol. II 1 Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ Δημαρέτειον προσωνομάσθη νόμισμα cod. Vrat. A teste Schneidero exhibet δημάρετον ὠνομάσθαι. Itaque cum olim etiam Δαμαρέτας in mentem venisset, id ipsum restitui, legebatur Δαρετίου (P δᾶρετίου, ubi s. m. accentum supra ι adiecit) neque aliter Suidas. Meineke Λαρετίου legendum proposuit, quod Lycophroni et poetis, qui figurata carmina scripserunt condonandum, non Simonidi, quem non decebat tenebricoso vocabulo reginae nomen occultare: nam si Sophocles veniam impetrat, cum Macedonum regem, qui a suis popularibus Ἀρχέλαος nuncupabatur, Atticorum more Ἀρχέλεων vocat, facile apparet nulli poetae licuisse reginam Δαμαρέταν inaudito prorsus nomine Λαρέταν appellare. — τᾶς, Suidae codd. ut videtur τάς. — V. 5. Schneidewin νικάσαντας et πολλάν, sicut v. 6 Ἕλλασιν et ἐλευθερίαν. Offendor vanitate verborum, quae in publico monumento, quod celeberrimo loco Graeciae fuit situm, vix videtur ferenda: nam certum est Sicilienses tyrannos nulla auxilia misisse Graecis adversus Persas pugnantibus; nam πολλὴ χεὶρ nihil aliud quam magnas copias significat, cf. Herod. VII 157 ἀλὴς μὲν γὰρ γινομένη πᾶσα ἡ Ἑλλάς, χεὶρ μεγάλη συνάγεται. Herodotus refert Gelonem, cum Graecorum legati venissent auxilium petentes, respondisse, velle se maximas copias subsidio mittere, si summa imperii sibi traderetur:

— 142.

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν

quod cum legati recusarent, infecta re domum rediisse. Sed ipse Herodotus VII 165 addit Siceliotas testari, *ὡς ὅμως καὶ μέλλων ἄρχεσθαι ὑπὸ Λακεδαιμονίων ὁ Γέλων ἐβοήθησεν ἂν τοῖσι Ἕλλησι*, nisi instans cum finitimis belli grave discrimen prohibuisset: neque vanum hoc esse commentum documento est pugna ad Himeram, qua Gelo magnas copias Carthaginiensium fudit ac fugavit eodem die, quo ad Salaminem proelium navale commissum, ut Herodotus auctor est, consentiente Aristotele Poet. c. 23, secundum Diodorum XL 26 eo die, quo Leonidas ad Thermopylas cecidit: addit autem Diodorus, cum Gelo in eo esset, ut subsidio veniret Graecis (*παρεσκευάζετο πολλῇ δυνάμει πλεῖν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ συμμαχεῖν τοῖς Ἕλλησι κατὰ τῶν Περσῶν*), nuntium de victoria Salaminia allatum esse, itaque expeditionis consilium abiecisse. Gelon igitur, quamvis rerum Medico bello gestarum non fuerit particeps, alacrem certe animum ad defendendam communem patriam exprompsit, ac devictis Carthaginiensibus Graecorum libertatem non minus stabiliverat, quam qui adversus Persas pugnaverunt. Hinc Pindarus Pyth. I 76 seq. proelium ad Himeram aequiperandum censet Salaminio tropaeo et victoriae Plataeensi, itaque Ephorus (schol. Pind. Pyth. 146) Gelonem dicit Carthaginiensibus *διαμαχησάμενον μὴ μόνον τοὺς Σικελιώτας ἐλευθερῶσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν.* Eandem laudem Geloni et fratribus Simonides vindicat, nec poetae singularem modestiam desiderabis, si *σπουδῇ δὲ παρασχεῖν σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην* restitueris.

Epigr. 142. Affert. Aristid. II 209: *ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις ἐκπεπληγμένων τῶν ποιητῶν τοῖς ὅτ' ἐπῄεσαν οἱ βάρβαροι πραχθεῖσιν, ὅμως τις ὕμνησεν αὐτῶν εἰς ταῦτα ὕστερον, οὐ πάντα, ἀλλὰ μιᾶς τινος ἡμέρας ἔργα, ἐξ οὗ τ' κτλ.* et secundum distichon ib. 210 repetitur. Simonidis esse idem significat 513, ubi rursus integrum epigramma una cum aliis Simonidis carminibus affertur. Adde schol. Aristid. III 209 (Frommel 70 et 366): *εἰς τὰς αὐθημερὸν ταύτας νίκας Σιμωνίδης ὕμνησε, λέγων ἐξ οὗ τ' κτλ.* Anth. Pal. VII 296 corr. *σιμωνίδου τοῦ κήου· C εἰς τοὺς μετὰ κίμωνος στρατευσαμένους ἐν κύπρῳ ἀθηναίους, ὅτε τὰς ρ' ναῦς τῶν φοινίκων ἔλαβον.* Diod. Sic. XI 62, qui dicit: *ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δεκάτην ἐξελόμενος ἐκ τῶν λαφύρων ἀνέθηκε τῷ θεῷ, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε τήνδε· ἐξ οὗ γ' κτλ.* Denique Apostol. VII 57a, et sine p. nom. Arsen. 329. — Carmen hoc, quod Iunghahn novicium poetam ludendi causa panxisse perhibet, antiquum et nobile fuisse arguunt duo epigrammata, quorum exordium ad huius poematii similitudinem compositum est, Atticum satis pingui illud quidem Minerva edolatum et incisum Ol. 101, 1 (CIGr. I 85): *Ἐξ οὗ Κέκροπα λαὸς Ἀθηναίων ὀνομάζει, καὶ χώραν Παλλὰς τήνδ' ἔκτισε δήμῳ Ἀθηνῶν, οὐδεὶς Σωσιβίου καὶ Πυρρᾶ μείζονα . . .**) *φυλὴν Κεκροπιδῶν ἔργῳ ἔδρασ' ἀγαθά*, alterum illo ut videtur aetate fere suppar Xanthi in Lycia repertum (CIGr. III 4269): *(Ἐ)ξ οὗ τ' Εὐρώπην (Ἀ)σίας δίχα πόν(τ)ος ἔνε(ιμεν ο)ὐδείς πω Λυκίων στήλην το(ι)άνδ' ἀνέθηκ(ε)ν δώδεκα θεοῖς ἀγορᾶς ἐν καθαρῷ τεμένει (νικ)έων καὶ πολέμου μνῆμα τόδ' ἀθάνατον κτλ.***). — V. 1. *ἐξ οὗτ'*

---

*) Scripsi *Πυρρᾶ*, Boeckh *Πύρρα* dedit. Novissimum vocabulum, cuius aliquot elementa restant, non expedio.

**) Memorabile est in utroque monumento *ΟΥΔΕΣ* exaratum esse, qui consensus cum non fortuitus videretur, conieci in archetypo fuisse

καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει, 1168
οὐδένι πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
οἵδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἕλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

Aristid. et schol. (epigr. Xanth.), *ἐξ οὗ γ'* Anth. Diod. Ars. — *Εὐρώπην Ἀσίας*, Anth. *Εὐρώπαν Ἀσίης*. — *ἔνειμεν*, Aristid. et schol. *ἔκρινεν*. — V. 2. *πόλιας*, Diod. *πόλεας* (codd. *πολέας*), Anth. *πόλεμον λαῶν*, inde Dorville *πολέμους θνατῶν* commendavit, mihi *πόλιας λαῶν* poeta videtur scripsisse, nam *θνητῶν* displicet, quoniam *ἐπιχθονίων ἀνδρῶν* continuo subsequitur. — *ἐφέπει*, Diod. *ἐπέχει*. — V. 3. *οὐδένι*, Diod. *οὐδέν*, Anth. *οὐδαμά*. — *κάλλιον*, Anth. cod. P *καλλίων*, Diod. *τοιοῦτον* male, fortasse Atticum illud epigramma vel aliud simile librariis veteribus obversabatur. — V. 4. *ἔργον*, cod. P. Anth. a m. pr. *εὔεργον*. — *ὁμοῦ*, Anth. Diod. *ἅμα*. — V. 5. *οἵδε*, Anth. cod. P *οἶδε*, schol. Arist. cod. A et Paris. B *εἶδε*. — *γαίῃ* Arist. et schol., *Κύπρῳ* Diod. Anth. Arsen.; *γαίῃ*, quod iam Krüger recto usus iudicio tuetur, non solum commendatur verbis proximis *ἐν πελάγει*, sed etiam multo magis stabilititur versu praegresso *ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ*, quae lectioni *ἐν Κύπρῳ* plane adversantur; nam proelium pedestre si in insula commissum fuit, nullo pacto *ἐν ἠπείρῳ* dici potuit: itaque manifestum est, epigramma ad victoriam Eurymedontiam, non ad pugnas Cyprias spectare. Altera lectio *ἐν Κύπρῳ* nihil est nisi interpretamentum hominis, qui vel utramque victoriam temere confudit, vel deceptus est Diodori narratione (XI 60), qui proelium navale *περὶ τὴν Κύπρον* commissum esse narrat; etenim *ἡ περὶ τὴν Κύπρον ναυμαχία* poterat etiam *ἡ ἐν κύπρῳ ν.* dici, quemadmodum *ἡ Σαλαμῖνι* vel *ἡ ἐν Μυκάλῃ μάχη*, neque vero pedestris pugna ad Eurymedontem in Pamphylia commissa, quae hoc versu memoratur. Neque adversabor, si quis iam Diodorum in suo exemplo interpolationem istam repperisse existimet, quam denuo tuitus est Iunghahn plane incredibilia commentus, verbis *οἵδε . . . πληθούσας* navale proelium, *μέγα δ' . . . πολέμου* pedestre describi, *ἐν Κύπρῳ ἐν πελάγει* interpretatus opinor *ἐν Κυπρίῳ πελάγει*, sed *ἀμφοτέραις χερσὶ* cum intelligeret repugnare suae explicationi, prava coniectura *αὖθ' ἑτέραις* tentavit. — *ὀλέσαντες*, schol. Arist. cod. A *ὀλέσαντας*, ap. Diod. AHL *ἐλάσαντες*. Difficultatem, qua oratio laborat, infra expedire conatus sum, sed oportebat poetam, quem rerum gestarum ordinem cognitum habuisse consentaneum est, verborum ambiguitatem procul habere; haud scio an mendum delitescat: planam reddideris narrationem scribendo *πολλοὺς Μήδων ἐδάμασσαν Φοινίκων θ' ἑκατὸν ναῦς ἕλον*, quemadmodum est ep. 135 *παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς . . . τῷδέ ποτ' ἐν πελάγει ναυμαχίᾳ δαμάσαντες*. Cum Simonides aliis locis *ἐλάσαι* vel *ὀλέσαι* de Graecis victoribus dixerit, non mirum ad eundem modum hunc locum interpolatum esse. — V. 6. *ἕλον*, ap. Arist. priore l. EN *εἷλον*. — V. 7. *ἔστενεν*, ap. Arist. pr. l. E *ἔσταινεν*, L *ἔστεμεν*, ap. Schol. A et Par. B *ἔσθενεν*,

---

οὐδείς πω κάλλιον ἐπιχθονίων τέλεσ' ἀνδρῶν ἔργον, ut uterque versificator antiquam scripturam monumenti in Cimonis honorem excitati servaverit: nam huius tituli admodum dubiam esse paradosin apparet.

in Anthol. huius hemistichii nihil superest nisi in rasura a m. s. ἔστεν . . . ., ap. Diod. H δεσγενέασις ὑπ' αὐτῷ, F δ' ἐσγενεὰς . . . ὑπ' αὐτῷ, K δ' ἐσγενεὰς ὑπ' αὐτῷ, et ὑπ' αὐτῷ etiam AL. — V. 8. πληγεῖσ', in Anth. cod. P et sch. Ar. Par. B πληγείς. — ἀμφοτέραις χερσί, ap. Arist. priore loco vulgo ἀμφοτέρα χειρί, quod correctum ex
ι
ENL, in Anth. cod. P. ἀμφοτερας χερσί. Ἀμφοτέραις χερσὶ est copiis pedestribus et maritimis, non quod vulgo dici solet ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν i. e. omni virium contentione, ac fortasse restituendum ἀμφοτέρᾳ χειρί, quemadmodum Aristid. I 226 de Xerxe Atticam invadente scripsit ὁ δὲ ἀμφοτέρᾳ τῇ χειρὶ παρῆν. Quod sequitur κράτει πολέμου satis tuetur ep. 140 νίκης κράτει ἔργῳ Ἄρηος. Perperam Blomfield tentavit ἀμφοτέρως χερσοκρατεῖ πολέμῳ, nec melius Hecker πληγαῖς ἀμφοτέραις, χερσικράτει πολέμῳ.

Sed quaeritur hoc epigramma num recte sit Simonidi adscriptum. Si quis ad Cyprias pugnas retulerit, tum a Simonide plane alienum; nam illae res gestae sunt Ol. 82, 3. Sed priores Cimonis victorias hoc epigrammate illustratas esse iam ad v. 5 adnotavi, quamquam homines docti etiamnunc ambigunt, utrum Cimonis victoria ad Eurymedontem an posteriores pugnae ad Cyprum hoc poematio celebrentur. Aristides quidem victoriam Eurymedontiam planissime testatur priore loco II 209: ἐπὶ δὲ Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ναυμαχίας καὶ πεζομαχίας μνημεῖα ἔστησεν ἀμφότερα ἡμέρᾳ μιᾷ νικῶν, ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις κτλ. (quae supra adscripsi), neque aliter scholiasta Aristidis, qui non ad hunc locum, sed ad Panathenaicum adscripsit, et Simonidis nomen addit, quod apud ipsum Aristidem non legitur; item Diodorus, quamquam non satis recte res illic gestas enarravit, fortasse in errorem inductus prava lectione v. 5 ἐν Κύπρῳ. Cypriam pugnam Anthologia tueri videtur, sed lemmatis nulla plane est auctoritas; nam omnia quae ibi leguntur, ex ipso epigrammate petita sunt. Testium igitur locupletum auctoritas Eurymedontiam victoriam tuetur, atque sequitur hoc Krüger Hist. Stud. 1169
I 64 seq. Contra ad Cyprias pugnas referunt Engel Kypros I 282, nullis omnino argumentis usus, et A. Schaefer Philol. XXIII 183, qui quamquam et ipse v. 5 lectionem ἐν γαίῃ probat, tamen assensus est Engelio: sed argumenta quae profert, vacillant omnia. Eiusmodi praeconium, quale hoc epigramma exhibet, optime convenit victoriae Cimoniae, quae non tantum gravissime afflixit Persarum res (hinc aptissime v. 7 μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς κτλ., id quod multo minus de altera victoria praedicari poterat), sed etiam eo memorabilis erat, quod eodem die bis victi sunt Persae, id quod de hac victoria testantur omnes, de altera nemo prorsus memoriae prodidit. Quod si quis posteriorem victoriam hunc in modum laudibus extulisset, gravem iniuriam erat facturus Cimoni, nullo quidem successu; neque enim Eurymedontiae victoriae memoria obscurata est Cypriarum pugnarum laude, sed potius illas depressit; cf. Lycurgi or. in Leocr. 72: ἐπ' Εὐρυμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν, ἑκατὸν δὲ τριήρεις τῶν βαρβάρων αἰχμαλώτους ἔλαβον, ἅπασαν δὲ τὴν Ἀσίαν κακῶς ποιοῦντες περιέπλευσαν, καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς νίκης, οὐ τὸ ἐν Σαλαμῖνι τρόπαιον ἀγαπήσαντες ἔστησαν, ἀλλ' ὅρους τοῖς βαρβάροις πήξαντες τοὺς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τούτους κωλύσαντες ὑπερβαίνειν, συνθήκας ἐποιήσαντο κτλ. Diod. XI 61: οὐδέποτε γὰρ μνημονεύονται τοιαῦται καὶ τηλικαῦται πράξεις γενέσθαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ναυτικῷ καὶ πεζικῷ στρατοπέδῳ. Arist. I 296: ἤδη δὲ καὶ δύο τρόπαια εἰς μίαν ἡμέραν ἦλθε καὶ ναυμαχία πεζομαχίᾳ παρισώθη· τοσοῦτον δὲ τῷ βασιλεῖ περιεγένετο, ὥστε ἐνδοξοτέραν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν καὶ τοὺς τόπους ταῖς νίκαις ἐποίησαν· ὁ δ' οὖν Εὐρυμέδων οὐχ ἥκιστα διὰ τούτους ᾄδεται. Pausan. I 29, 15: οἱ σὺν Κίμωνι τὸ μέγα ἔργον (ἐπ' Εὐρυμέδοντι) πεζῇ καὶ ναυσὶν αὐθή-

μερον κρατήσαντες. Haec praeconia plane conspirant cum epigrammate, ac manifestum, illis hoc ipsum poematium obversatum esse: Cypriae victoriae nusquam eiusmodi laudibus ornantur. — Iam quod legitur in epigrammate v. 5 ὀλέσαντες . . . εἷλον, cave participium interpreteris latino vocabulo *postquam*, est enim nihil aliud quam ὤλεσαν καὶ εἷλον*). Sane navale proelium ante pedestre commissum est, cf. Guil. Vischer de Cimone p. 24 seq., sed poetae licuit ordinem rerum gestarum invertere, cum vel rerum gestarum scriptores et oratores, quibus non est eadem venia concessa, ὕστερον πρότερον admiserint plane ad eundem modum, velut Thucydides I 100: ἐγένετο δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία καὶ ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς Μήδους, καὶ ἐνίκων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀμφότερα Ἀθηναῖοι Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος. et Lycurgus (vide supra): ἐπ' Εὐρυμέδοντι καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν, sive quod usitata fuit cantilena κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν (cf. Diodor. XI 61: νενικηκότες δύο καλλίστας νίκας τὴν μὲν κατὰ γῆν τὴν δὲ κατὰ θάλασσαν), sive quod huius epigrammatis memoria iis obversabatur**). Non debebat igitur Schaefer uti hoc argumento, ut epigramma ad Cyprias pugnas revocaret, praecipue cum ibi quoque, ut iam olim monui, navale proelium ante pedestre sit commissum, id quod non solum per se consentaneum est, sed etiam Thucydides I 112 et Diodor. XII 3 testantur (nam Plut. vit. Cimon. c. 18 non satis dilucide res gestas enarrat). Denique quod epigramma centum naves Phoenissas captas esse testatur, sane eundem navium captarum numerum Diodor. XII 3, ubi proelium navale ad Cyprum descripsit, exhibet, verum etiam Lycurgus auctor est, centum naves in proelio Eurymedontio captas esse***), neque adversatur Thucyd. I 100: καὶ εἷλον τριήρεις Φοινίκων καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας, nam et per se consentaneum est, cum Phoenissae naves centum captae fuerint, Cilicum et Cypriorum naves non omnes salvas integrasque discessisse, ac praeter eas quas ceperunt Graeci, multas esse demersas (quemadmodum etiam in Cypria pugna factum, vid. Diod. XII 3: πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσεν, ἑκατὸν δὲ σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν εἷλε), idque ipsum testatur Diod. XI 66: πολλὰς μὲν τῶν ἐναντίων ναῦς διέφθειραν, πλείους δὲ τῶν ἑκατὸν σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν εἷλον, quae ex locuplete auctore descripsit (nam infra XI 61 temere dicit captas esse naves CCCXL, tot enim navium tunc erat Persica classis); haec igitur Thucydides comprehendit, naves CC numerans, quae non recte interpretatus Plutarchus vit. Cimon. c. 12 captas dicit CC, et praeterea alias demersas esse coniectura auguratur. Itaque Schaeferi argumentis refutatis tenebimus, epigramma hoc ad Eurymedontiam Cimonis victoriam referendum esse. 1170

Sed quaeritur quo iure hoc epigramma ad Simonidem referatur, cui plerique, qui hos versus servarunt, nominatim tribuunt. Simonidem diem supremum Ol. 78, 1 sub finem anni obiise constat, sed proelia ad Eurymedontem commissa cui anno sint adscribenda omnino incertum.

---

*) Sed conferas quae supra ad h. v. exposui.

**) Iunghahn recte composuit ep. 105 de his ipsis rebus ad Eurymedontem gestis πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν, et ep. 107 v. 5 ubi poeta propter vinctae orationis angustias proelium ad Mycalen ante Salaminiam pugnam memorat.

***) Eundem numerum prodidit Aristodemus c. 11 paucis res ad Eurymedontem gestas perstringens: καὶ ἐναυμάχησαν Φοίνιξι καὶ Πέρσαις, καὶ λαμπρὰ ἔργα ἐπεδείξαντο, ἑκατόν τε ναῦς ἑλόντες αὐτάνδρους ἐπεζομάχησαν, καὶ δύο τρόπαια ἔστησαν, τὸ μὲν κατὰ γῆν, τὸ δὲ κατὰ θάλατταν.

Diodorus has pugnas ad Ol. 77, 3 refert (XI 60), ita ut nihil obstare videatur, quominus credamus Simonidem hoc praeconio Cimonem exornavisse: sed Diodorum iustam temporum rationem parum diligenter observavisse satis superque constat. Longe aliter Eusebius, qui hoc proelium ad Ol. 79, 4 refert: sed quae sit illi fides, apparebit, si reliqua, quae ibi recenset, aliorum auctorum fide ad iustos calculos revocaveris: omissis igitur iis, quae non licet satis certo ad annalium ordinem revocare, Eusebii rationes*) et ex adverso emendatos annales adscribo.

	Eusebius.	
Ol. 74, 4.	Xerxes Athenas incendio absumpsit, ut ipse Eus. dicit, Callia(de) archonte.	Ol. 75, 1.
Ol. 75, 1.	Proelia ad Thermopylas et ad Salaminem.	Ol. 75, 1.
Ol. 75, 4.	Hiero Geloni succedit (cf. Ol. 76, 2).	Ol. 75, 3.
Ol. 76, 1.	Proelia ad Plataeas et apud Mycalen.	Ol. 75, 2.
Ol. 76, 4.	Pindarus inclaruit.	Ol. 75, 1. (Diod. S. XI 26)
Ol. 77, 1.	Themistocles ad Persas confugit.	Ol. 75, 1.
Ol. 77, 2.	Sophocles primam docuit fabulam (cf. etiam Ol. 78, 1).	Ol. 77, 4.
Ol. 78, 3.	a) Themistoclis mors (Diodorus Ol. 77, 2).	
	b) Socrates natus.	Ol. 77, 4 (sec. Apollod.).
	c) Lapis de coelo cecidit.	Ol. 78, 2 (Plin. II 149).
Ol. 79, 1.	Artaxerxes Artabano successit.	
Ol. 79, 3.	Siciliae populare imperium.	Ol. 78, 3.
Ol. 79, 4.	a) Proelium ad Eurymedontem.	
	b) Solis defectio.	•
Ol. 80, 1.	Anaxagorae mors.	Ol. 78, 1 sec. Apollodori depravata exempla.

Apparet igitur, omnes res gestas non solum non suis annis adscribi, sed etiam, quod multo est gravius, iustum rerum ordinem turbatum esse.

Non minus in diversas partes discedunt nostri homines. Krüger, qui omnium diligentissime rerum hoc tempore gestarum ordinem perscrutatus est, Diodori rationem (Ol. 77, 3) assensu suo comprobavit (Hist. Stud. I 52 et 64 seqq.); Schneidewin O. Müllero auctore has pugnas multo post commissas esse statuit, itaque Simonidi non tantum hoc epigramma, sed etiam 105 et 106 abrogat; Clinton haec quadriennio post sive Ol. 78, 3 accidisse arbitratur, eumque sequuntur Grote, Curtius Hist. Gr. II 118, Oncken Athen und Hellas I 130. II 135; denique A. Schaefer, qui nuper denuo Krügeri rationes examinavit (de rerum post bellum Pers. gest. temporibus. Lips. 1865), pugnas illas ad Ol. 78, 4 revocavit**).

Ego cum antea Krügerum secutus Cimonis victoriam ad Ol. 77, 3 retulissem, postea proximo anno Ol. 77, 4 attribui (de vita Sophoclis p. XIII), quamquam quae ibi scripsi nunc non iam omni ex parte tueor. 1171
Sunt autem hae quaestiones tantis difficultatibus impeditae, ut vix liceat rationem proponere, quae nulli calumniae sit obnoxia. Velut Schaefer, qui denuo haec sub examen vocavit, cum eidem anno, quo Cimon victo-

*) Eusebianos numeros nunc adscripsi quemadmodum Schoenii recensio exhibet.

**) Qui post Schaeferum res hac aetate gestas perstrinxit, Pierson (Philol. XXVIII) de proelii ad Eurymedontem tempore assensus est Schaefero (vid. l. l. p. 66), de aliis rebus dissentiens.

riam illam reportavit, Thasiorum defectionem adscripsit, haud dubie errat: nam Thucydides cum (I 100) *χρόνῳ ὕστερον*, non *μετὰ ταῦτα*, Thasios defecisse dicat, longius temporis intervallum intercessisse iure colligas: recto iudicio usus Krüger I 145 duorum vel trium annorum interstitium significari arbitratur. Thasus hiberno tempore, ut consentaneum est, defecit, cum comperissent, opinor, Athenienses id agere, ut continentis oram finitimam coloniis occuparent: Athenienses, ut verisimile est, statim verno tempore Thasiorum classem navali proelio superaverunt et urbem obsidione cinxerunt: continuo autem, aestate ut videtur, expeditionem ad Strymonem, quam paraverant, susceperunt; sed haud ita multo post, hieme Atheniensium coloni maxima clade a Thracibus afflicti sunt: hanc calamitatem scholiasta Aeschinis d. f. l. 31 *ἐπὶ Λυσικράτους* accidisse testatur: praetoris nomen corruptum, Krügerus facillima mutatione *Λυσιστράτου* restituit, ut clades illa Ol. 78, 2 acciderit: haec ratio si recte se haberet, possis suspicari *Λυσικράτους* nomen vitii immune esse et potius apud Diodorum id ipsum nomen in locum *Λυσιστράτου* substituendum: tunc igitur Thasus defecit Ol. 78, 1 ac nihil prohibet, quominus Krügerum secuti Cimonis victoriam ad Ol. 77, 3 referamus. Sed cum proximorum annorum magistratus nomina similia gerant, Ol. 78, 3 *Λυσανίας*, Ol. 78, 4 *Λυσίθεος*, incerta est emendatio; illud certum, unum ex tribus huius triennii nominibus restituendum esse. Equidem omnibus rerum momentis examinatis Clintoni coniecturam sequor *ἐπὶ Λυσιθέου*, quamvis minus facilis videatur, quam post alios etiam Schaefer probavit. Tunc igitur Thasus defecit Ol. 78, 3; ac si statuimus circa initium Ol. 78 apud Eurymedontem pugnatum esse, interstitium, quod Thucydidis verba arguunt, nacti sumus.

Postquam Themistocles testarum suffragiis extorris factus erat, Cimonis virtus enituit; et Eion quidem capta Ol. 77, 3 (*ἐπὶ Δημοτίωνος*); Cimoni et collegis victoribus Athenienses hermarum dedicandorum honorem concesserunt (vid. Aeschin. in Ctesiph. 183 seq.), statimque colonia illuc deducta, fortasse hoc ipso anno; sed clade ibi afflicti sunt Athenienses proximo anno Ol. 77, 4 (*ἐπὶ Ἀψεφίωνος*): nam scholiasta Aeschinis non satis diligenter rem enarrat, quasi iidem duces, qui ceperint Eionem, cladis ignominiam perpessi sint. Eodem anno Ol. 77, 4 Cimon Scyrum expugnavit et Thesei ossa Athenas deduxit, simulque bellum cum Carystiis exarsit: hieme videtur Naxos defecisse, cuius insulae obsidio haud dubie diuturna fuit; defecisse insulam ante Cimonis victoriam certum est, sed subactam esse antequam Cimo expeditionem in Asiam suscepit, minime ex Thucydidis verbis conficias, qui ne intempestive narrationem intermitteret, ubi Naxi defectionem memoravit, statim quomodo Athenienses Naxiis subactis consuluerint, addit: fortasse Naxus Ol. 78, 2 demum manus dedit: ipse aliquando conieci apud schol. Arist. Vesp. v. 355, ubi dicitur Naxus capta esse *ἐπὶ Πεισιστράτου*, legendum esse *ἐπὶ Λυσιστράτου*, nam nimis gravis error grammatici esse videbatur, qui Aristophanem Pisistrati expeditionem respexisse crediderit: sed haec in medio relinquo. Verno autem tempore Ol. 77, 4, postquam Sophocles Dionysiis urbanis victor renuntiatus est (vid. vit. Soph. p. XII n. 35), Cimon expeditionem in Asiam suscepit, et media aestate sive Ol. 77, 4 extremo sive Ol. 78, 1 ineunte Persas terra marique fudit ac fugavit.

Quaeritur denique, utrum inter *ἐπικήδεια* an inter *ἀναθηματικά* hoc epigramma referendum sit: sane in Anthologia illis accensetur, at Diodorus dilucide: *ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δεκάτην ἐξελόμενος ἐκ τῶν λαφύρων ἀνέθηκε τῷ θεῷ* (unus cod. I *τῇ θεῷ*) *καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε τήνδε.* Aristides nihil ad solvendam quaestionem confert. Krügerus I 67 seq. funebre esse car-

men contendit, maxime confisus pronomine οἵδε, verum enim vero fatendum praeterea in ipso poematio nihil inesse, quod sepulcro destinatum esse arguat; neque existimandum, unum alterumve distichon intercidisse, nam carmen haud dubie integrum est*). Itaque nunc potius Diodorum sequor, quem facile apparet haec non ipsum commentum esse, sed aliunde descripsisse; atque tam diligenter sive potius negligenter hoc officio functus est, ut cum locum, ubi hoc monumentum fuit, nominatim dicere deberet, id praetermiserit**). Equidem credo in memoriam victoriae Cimonis ceterorumque ducum statuas dedicatas fuisse, ut iam commode in epigrammate dici potuerit οἵδε γὰρ κτλ. Tale monumentum fuit, quod Spartani post victoriam ad Aegos flumen Delphis dedicaverunt, ubi praeter deorum signa etiam Lysandri aliorumque plurimorum statuae visebantur, cf. Paus. X 9, 7 seq. Neque ab antiquioris artis ingenio abhorrere eiusmodi monumenta arguit donum, quod Phocenses in memoriam victoriae de Thessalis reportatae Delphis dedicaverunt, Aristomedontis opus, qui ut Pausan. X 1, 10 refert finxerat Τελλίαν τε τὸν μάντιν καὶ ὅσοι μαχομένοις ἄλλοι σφίσιν ἐστρατήγησαν, σὺν δὲ αὐτοῖς καὶ ἥρωας τῶν ἐπιχωρίων. Adde Onatae opus, quod Tarentini Delphis dedicaverunt, quod ipsam Tarentinorum et barbarorum pugnam exhibebat, vid. Paus. X 13, 10 (ubi praeter alios Opis, Iapygum rex, nominatim recensetur); porro Atheniensium monumentum, quod post proelium Marathonium Apollini Pythio consecraverunt, ib. X 10, 1: τῷ βάθρῳ δὲ . . . ἐπίγραμμα μέν ἐστιν ἀπὸ δεκάτης τοῦ Μαραθωνίου ἔργου τεθῆναι τὰς εἰκόνας, ubi praeter deorum et heroum Atticorum statuas, quas Phidiam fecisse Pausanias auctor est, etiam Miltiades visebatur. — Diodorus cum decimam τῷ θεῷ oblatam esse memoret, Apollinem Pythium dici coniicias: at Delphis Athenienses palmam et Minervae signum dedicaverunt, neque praedae decima haec fuisse videtur, cf. Paus. X 15, 4: τὸν δὲ φοίνικα ἀνέθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν χαλκοῦν, καὶ αὐτὸν καὶ Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἐπίχρυσον ἐπὶ τῷ φοίνικι ἀπὸ ἔργων, ὧν ἐπ' Εὐρυμέδοντι ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ τὸ μὲν πεζῇ, τὸ δὲ ναυσὶν ἐν τῷ ποταμῷ κατώρθωσαν. Quapropter censeo apud Diodorum scribendum esse τῇ θεῷ, ut Athenienses Minervae decumam obtulerint, ac praeterea Apollini Delphico aliud donum de manubiis dedicarint***).

Iam si Athenienses Cimonis et collegarum statuas Minervae consecrarunt, facile apparet, opus diuturni laboris non continuo post ducum reditum absolvi potuisse; itaque id ipsum prohibet, quominus epigramma his statuis subscriptum Simonidi vindicemus, qui paucis mensibus post Cimonis reditum decesserit: nam quod antea largitus sum potuisse poetam grandaevum statim, postquam artifex operis sibi demandati consilium mente animoque designavit, hoc carmen in Cimoniae victoriae memoriam condere, iam retracto: Simonides, Hieronis hospitio

---

*) Titulus inscriptus pilae in Ceramico Athenis in honorem eorum, qui ad Eurymedontem occubuerunt, extat supra ep. 105: itaque si hic titulus sepulcralis, foret referendus ad monumentum in Pamphylia excitatum.

**) Diodorus historiarum scriptorem, Ephorum ut opinor, sequitur, qui si τῇ θεῷ scripsit, manifestum erat donarium Athenis Minervae oblatum esse. Diodorum, qui non sicut Ephorus Athenis degebat, planius rem exponere decebat.

***) Quod in epigrammate locus, ubi proelia commissa sunt, non nominatur, nihil habet offensionis: etenim additus erat praeterea legitimus titulus, qui significabat Athenienses Minervae dedicavisse hoc monumentum de manubiis, postquam Medos ad Eurymedontem duobus proeliis profligaverunt.

143. [200.] 1172

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος
νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑπωρόφια, 1173
πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῒ φωτῶν
Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

144. [201.]

Οὕτω τοι, μελία ταναά, ποτὶ κίονα μακρόν
ἧσο, πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά·

usque ad mortem usus, neque hoc neque ep. 105 potuit componere cf. quae supra p. 446 dixi. Nihilo secius is qui primus Simonidis epigrammata collegit, utrumque poemation recepit, itaque Aristides *π. παραφθ.* una cum aliis Cei poetae elogiis adhibuit, neque quod alio loco (II 209) vocula *τὶς* utitur, indicio est, poetae nomen latuisse aut criticos veteres derogavisse Simonidi*). In exordio inprimis memorabile, quod poeta significat Asiam et Europam olim continuas postea interfuso mari diremtas esse, id quod Plinius quoque H. N. II 205 testatur (*mersam Europam Asiamque Propontide et Ponto*). Poeta Ionici alicuius philosophi placitum tunc nobile respicere videtur: quod si Archelaus Cimonis familiaris hoc elogium panxit, coniicias hunc eundem esse Archelaum, quem ad Anaxogoram se applicavisse constat. A Simonidis quidem arte hoc abhorret, sed convenit poetis, qui subsecuti sunt, philosophiae studio tunc Athenis vigente: manifestum documentum deprehendimus in eorum elogio, qui ad Potidaeam occubuerunt: *αἰθὴρ μὲν ψυχὰς ὑπεδέξατο, σώματα δὲ χθών*: hoc enim placitum, quod postea Euripides in scena usque decantavit, ex Anaxogorae doctrina repetendum, cuius studiis scenicus philosophus Ol. 87 nondum fuit initiatus.

Epigr. 143. Anth. Pal. VI 2: A *Σιμωνίδου*· C *ἐπὶ τόξοις ἀνατεθεῖσιν ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ναῷ*. Etiam cod. Par. *Σιμωνίδου*. — V. 1. *τόξα*, Meineke *θῶπλα* coniecit, quoniam nulli Graecorum fuerint sagittarii: at erant Atheniensibus sagittarii, ut locupletissimus auctor Aeschylus in Persis 460 testatur; hinc Pausanias ap. Herod. IX 60: *ὑμεῖς δ' ἡμῖν τοὺς τοξότας ἀποπέμψαντες χάριν θέσθε*. idem IX 22 narrat selectos trecentos Atheniensium duce Olympiodoro adiunctis sagittariis (*τοὺς τοξότας προσελόμενοι*) adversus Persarum equites pugnavisse et Masistium interfecisse, cuius lorica Athenis visebatur (cf. Boeckh Oec. II 168). Haec igitur commode hoc epigramma illustrant, quod haud dubie ad Atheniensium donarium referendum. Adde praeterea de sagittariis Plut. Thes. c. 14. — V. 2. *Ἀθηναίης* cod. supra, sed a pr. manu *Ἀθηναίαι*, quemadmodum cod. Par., *ὑπ Ἀθηναίης* Plan. — *ὑπωρόφια*, *ὑπορρόφια* cod. Pal. et Par. — Demonstrativum carmen videtur Kaibelio, itaque adpunxit.

Epigr. 144. Anth. Pal. VI 52: A *Ἀνάθημα τῷ Διῒ παρὰ στρατιώτου· Σιμωνίδου*. — V. 1 et 2 affert Suid. v. *ἧσο*, v. *Μελίαι*, v. *Ταναή*. — *μελία ταναά*, Plan. Iriart. 94. *μελίη ταναή*. — *ποτὶ*, Suid. v. *ταναή* ex-

*) Corrigendum videtur *ὅμως ὕμνησεν αὐτῶν εἷς τις ταῦτα τὰ ὕστερον*, legebatur *ὅμως τις ὕ. αὐτ. εἰς ταῦτα ὕσ.*

*ἤδη γὰρ χαλκίς τε γέρων αὐτά τε τέτρυσαι
πυκνὰ κραδαινομένα δαΐῳ ἐν πολέμῳ.*

145. [202.]

*Ἓξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο ταύρους
καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα·
τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν
εὐδόξου Νίκας ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβης.*

hibet ἀνὰ (A ἀντικίονα). — V. 3. αὐτά Schneidewin, vulgo αὐτή. Affert hunc versum Suidas v. τετρύσθαι. — V. 4. δαΐῳ cod. P supra, δηΐῳ a m. pr. ut Plan., ubi etiam κραδαινομένη. — Versatur hoc epigramma in argumento, quod Alexandrini poetae et qui post secuti sunt, certatim tractaverunt, itaque olim mihi paradosis nominis Simonidei suspecta visa est, sed abieci hanc dubitationem, quandoquidem Mnasalcas, qui Simonideae artis filum aemulari solet, Anth. Pal. VI 125 et 128 ad hoc ipsum exemplum se accommodavit. Non esse demonstrativum epigramma vel inde conficias, quod reticetur nomen eius, qui quondam clypeum gessit: fuit enim donario additum. Kaibel ἐπιδεικτικὸν esse poematium censet.

Epigr. 145. Anth. Pal. VI 213: corr. Ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου). Respicit Tzetz. Chil. IV 487, qui I 636 affert epigramma in Simonidem mortuum, quod ad huius similitudinem compositum est.*) — V. 1. Σιμωνίδη ἤραο Tzetz. altero loco, cod. Pal. Σιμωνίδης ἤρατο, sed a pr. m. ἤραο. — ταύρους, Tzetz. νίκας, quod probat Welcker in appendice trilog. Aeschyl. p. 242, recte adversante Schneidewino. — V. 2. cod. Pal. ἀνθέμεν (superscr. αι). — V. 3. τοσσάκι δ', Hecker τοσσάκις. — V. 4. Νίκας, fort. Νίκης. — Mihi epigramma non integrum esse videtur, fortasse ad hoc ipsum poematium referendum distichon epigr. 146, non tamen continuo his quattuor versibus subiungendum, sed intercidit distichon, quo Simonides fere id dixisse videtur, quod legimus apud Xenophanem 7, 4: εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως. Pertinet autem opinor epigramma hoc ad eandem victoriam, quam ep. 147 illustrat: huius victoriae ergo Simonides tabulam, choregus tripodem dedicavit.

Epigr. 146. Arist. II 510: Ἐτόλμησε γοῦν (Σιμωνίδης) εἰπεῖν· Μνήμην . . . ἰσοφαρίζειν· τουτὶ γὰρ οὐχ ἕτερος δήπου περὶ τοῦ Σιμωνίδου λέγει, ἀλλ' αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν πεποίηκεν· ἵνα δὲ μὴ δόξῃ νέος ὢν ἔτι καὶ ὡραϊζόμενος λέγειν, ταῦτα προστίθησιν· Ὀγδωκονταέτει κτλ. Elegiae fragmentum Schneidewin esse censet. Vid. ad ep. 145. Adulterinum censet Kaibel, fictum ab incerto homine, qui cum in commentario epigrammatum Simonidis ad ep. 147 chronographi Parii

*) Novicium hoc et proletarium carmen, si Dübnero fides, Schneidewin Bacchylidi attribuit, sed neque in ed. Sim. neque in delectu (utroque enim loco repetitum est epigramma) haec opinio in medio proposita. Simonidis germanum epitaphium respexit Callimachus (v. Suid. v. Σιμωνίδης) οὐδὲ τὸ γράμμα ᾐδέσθη τὸ λέγον μ' υἷα Λεωπρέπεος κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα, qui videtur ipsius tituli verba iteravisse, ut iam appareat diversum hoc esse ab elogio, quod Tzetzes exhibet. Et germanum quidem epitaphium Bacchylidem composuisse veri est simillimum.

146. [204.] 1174

Μνήμην δ' οὔτινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

— 147. [203.]

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δὲ τόθ' υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ·
ἀμφὶ διδασκαλίῃ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

testimonium adscriptum legisset, verba *ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρὼν* perperam interpretatus, quasi poeta octoginta annos natus hanc artem repperisset, edolavit hoc distichon. Ceterum Kaibel ep. 147 egregium et poeta dignum existimat, neque in ep. 145 animadvertit. — V. 1. *μνήμην* vulgo, *μνήμῃ ΓΘ*. — *ἰσοφαρίζειν*, *Θ ἰσοφερίζειν*. — V. 2. *Γ ὀγδωκονταέτῃ*. — *Λεωπρέπεος* scripsi, v. *Λεωπρεπέος*. Nominum propriorum, quae praeterea adiectivi vice funguntur, velut *Εὐπρεπής*, al., diversa est ratio.

Epigr. 147. Max. Plan. Walz. V 543: *Οὗτος (ὁ Σιμωνίδης) πάσης ἐπιστήμων ποιητικῆς καὶ μουσικῆς ὑπῆρχεν, ὡς ἐκ νεότητος ἄχρι γήρως ἐν τοῖς ἀγῶσι νικᾷ· ὡς καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ. Ἦρχεν κτλ.* et Tzetz. in Cram. An. Ox. III 353, 4. — V. 5 et 6 Plutarch. an seni sit resp. ger. c. 3 affert. Resp. Val. Max. VIII 7, 13. — V. 1. *Ἀδείμαντος μὲν* Tzetz., *μὲν Ἀδείμαντος* Plan. — V. 2. Tzetz. *φυλὴ Ἀντιοχίς*. — V. 3. Resp. Plut. vit. Alcib. c. 1. — *δὲ τόθ'* scripsi, vulgo *δέ τις*, Hemsterhusius *δέ τοι*, Hecker et Schneidewin *δ' ἐΰς* quod omnino est repudiandum. — V. 5. *διδασκαλίῃ* Plut. Tzetz., *διδασκαλίᾳ* Plan. — V. 6. Tzetz. et nonulli libri Plan. *ὀγδοηκονταέτει*. — *Λεωπρέπεος* Tzetz., vulgo *Λεωπρεπέος*.

Epigr. 148. Anth. Pal. XIII 28: ab eadem omnia manu *Καλλιμα*[χ] *ἐνιτωαυτ̃ Δ μετρ̃ιάσυλλ*[α]. *Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου. τωναυτ̃ Δ μέτρωτετράμετρ̀ ὅμοὶ τω εἴ μοι γένοιτο παρθεν*[ο] *καλή τε καὶ τέρεινα μιᾶι δὲ μον̀ συλλ*[α] *πλεοναζ̀ ἐπιτ Δ οὐκ ἔχει ἴαμβον ἀλλ' ἀνάπαιστον.* Simonidi tribuere videtur Steph. Byz. s. v. *Ἀκαμάντιον· ἐκαλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης*. Sed etiam si receptum fuit poematium in antiquas editiones Simonideorum carminum, non tamen per omnia his auctoribus obtemperandum, ac fortasse iam veteres grammatici ambigebant, utrum Bacchylidis an Simonidis esset, quorsum lemma istud videtur spectare. Simonides, qui subtiliter quid deceat ubique perpendere solitus erat, argumento leviusculo non tam splendidum ornatum orationis adhibiturus erat, neque credibile est, eum alius poetae victoriam praeconio ornavisse: itaque abrogandum censeo epigramma Simonidi, sed Bacchylidi cur abiudicemus nihil est causae: nam antiquum esse in aperto est. Callimacho tribuunt vulgo huius poetae editores propter inscriptionem cod. P, sed ab Alexandrinorum saeculi indole et institutis plane abhorret, atque lemma suspicionem istam plane redar-

148. [205.]

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
. . . .
. . . .
οἳ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
ἔθηκαν· κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.
εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων

guit, testatur enim Callimachi epigramma, in quo asynartetum Archilochium excepit hendecasyllabus, vel numerorum diversitate diremtum fuisse ab hoc poematio, cuius numeros librarius explicans perperam sane neglecta syllabarum mensura ad tetrametrum iamb. catal. revocat, quem errorem postea alius animadvertit et subiecit *μιᾷ δὲ μόνον κτλ.* Servata igitur sunt lemmata duorum carminum; Callimachi epigramma intercidit, sed extat etiamnunc, ut Hecker vidit, Anth. P. VII 728. Hartung denique confidentur, ut assolet, tam Simonidi, quam ceteris abiudicat et *Antigeni* tribuit propter v. 6. Ac sane poetae, qui victoriam reportavit, erat donarium versibus suis ornare, sed fortasse Antigenes ante quam donarium dedicatum aut diem supremum obiit aut Athenis relictis alio se contulit, itaque Bacchylides amicorum rogatu poematium composuit. Dixerunt de hoc epigrammate Hecker II 149 seq. Meineke Philol. XVI 157 et ad Callim. p. 300, O. Schneider Call. I 105 et 451 seq. — V. 1. *δὴ* Ernesti, cod. *δι.* — V. 2. *ἀνωλόλυξαν* Ernesti, cod. *ἀνώλουξαν.* — V. 4. Distichon post h. v. haud dubie intercidit, ut etiam Hecker vidit: nullo enim modo *οἵ* v. 5, ubi choreutae qui hanc victoriam reportaverunt intelliguntur, potest referri ad poetas (*σοφοὺς ἀοιδοὺς* v. 4), qui prioribus annis tribus Acamantidis cantoribus victoriae honorem pepererunt: aperte autem dicendum erat, tribules ut olim saepius ita nunc quoque praemio dignos habitos esse: sed quod Hecker praeter archontis nomen etiam poetae memoriam desiderat, errat: poterat in disticho, quod intercidit, archon memorari, non item poeta, cuius nomen infra v. 6 plane legitur. Frustra O. Schneider nihil desiderari contendit, ratus *ἀνωλόλυξαν* plusquamperfecti loco esse, *ἐσκίασαν* aoristi vim retinere, omnemque offensionem sibi videtur removisse *τελείαν στιγμὴν* ponendo post *αἵ Διονυσιάδες* et corrigendo *αἳ σκίασαν*, quae correctio procul est habenda. — V. 5. *Βακχίων* Bentley, cod. *βακχείων.* — V. 6. *ἔθηκαν· κείνους* cod., *θήκαντο· κείνους* Bentley, *θήκαντο· Κεῖος* Schneidewin, *θῆκαν· Κικυννεὺς* ego olim conieci. Meineke cum antea *Βακχίων ἔθηκαν Ἀέθλων· ἐκείνους* proposuisset, postea *ἔθηκαν· εὖ τοὺς δ'* scripsit. O. Schneider *θήκαντο· κεῖνος δ'* suasit. Sed ne nomen quidem poetae labis expers videtur esse; itaque suspicatus sum *ἔθεντο· Κῷος δ' Ἀμφιμένης ἐδίδασκεν ἄνδρας* scribendum esse, adhibito Diog. L. II 36 qui Aristotele auctore scribit *Πινδάρῳ ἐφιλονείκει Ἀμφιμένης ὁ Κῷος.* contra Hecker in illo Diogenis loco *Ἀντιγένης ὁ Κεῖος* vel certe *Ἀμφιμένης ὁ Κεῖος* restituendum esse censet. — V. 7. *ἐτιθηνεῖτο* Salmasius, cod. *ἐτίθην εἰ τὸ.* — *Δωρίοις*, quod dubitanter olim proposui *Δωριεὺς* dudum abieci, Schneider perperam *Κοδρίδαις* commendat. Ego praeterea etiam principia distichorum

Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς·
τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος,
Στρούθωνος υἱός, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς,
αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
θῆκαν, ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι Μοισᾶν.

149. [206.]

Γνῶθι Θεόγνητον προσιδὼν τὸν Ὀλυμπιονίκαν
παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον, 1176
κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφῆς,
ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἐστεφάνωσε πόλιν.

permutanda existimavi *τῶν ἐτιθηνεῖτο* et *εὖ δ' ἐχορήγησεν*. — V. 8. *καθαροῖς*, Meineke *καθαρῶς*. — V. 9. *κύκλον* Anna Fabri, cod. *κύκλων*. Insolens structura verbi *χορηγεῖν*, cuius alterum exemplum non repperi. — V. 10. *Στρούθωνος* Ernesti, cod. *στρούθονος*, et deinde *φωρηθεὶς* et v. 11 *ὄνομακ' αὐτὸν*, quae correxit Ernesti. — *ἅρμασιν*, male Hecker *ἀγκάσιν*, idem v. 11 *ὀνομάκλυτον* requirit. — V. 11 et 12 iniuria pro subditiciis habet Schneidewin. — V. 12. *θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι Μοισᾶν* codex; cum huius versus numeri prorsus a reliquis recedant, Neue coni. *Μοισᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων θεάων*, Mehlhorn *ἕκατι Μοισᾶν θ. ἰ. θεάων*, Iacobs *Μοισᾶν θεάων θ. ἰ. ἕκατι*, Hartung *θῆκαν, θεᾶν ἰοστεφάνων τε ἕκατι Μοισᾶν*, Meineke, cui etiam *θεᾶν* inficetum et supervacaneum videtur, *Ὡρᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων τε Μοισᾶν*, denique O. Schneider *θῆκαν, θεᾶν ἰοστεφάνων ἰότατι Μοισᾶν*. Mihi nihil mutandum videtur, versus est hexameter logaoedicus ut priores, nisi quod bini dactyli hic inchoant versum, illic medium locum obtinent: consulto hoc variavit opinor poeta in carmine novissimo, quemadmodum hoc disticho etiam dorica dialecto sermonem temperavit. Sed cum ceteris versibus anacrusis sit praemissa, nescio an hic quoque scribendum sit:

ἔθηκαν, ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι Μοισᾶν.

Epigr. 149. Anth. Plan. 2: *Σιμωνίδου*. — V. 1. *Θεόγνητον* Schneidewin corr. ex Paus. VI 9, 1: *Θεογνήτῳ δὲ Αἰγινήτῃ πάλης μὲν στέφανον λαβεῖν ὑπῆρξεν ἐν παισίν· τὸν δὲ ἀνδριάντα οἱ Πτόλιχος ἐποίησεν Αἰγινήτης*. cf. Pind. Pyth. VIII 35. legebatur *Θεόκριτον*. — V. 2. *ἡνίοχον*, Schneidewin *ἀνίοχον*. — V. 3. *μορφῆς*, Brunck *μορφᾶς*. — V. 4. *πόλιν*, malim *δόμον* vel *πάτραν* i. e. *φρατρίαν*.

Epigr. 150. Anth. Pal. VI 144: A *Ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Λεωκράτους· τοῦ αὐτοῦ* (id est *Ἀνακρέοντος*) et ante hoc epigramma sex versus vacui, sed infra post VI 213 inter *Simonidis* epigrammata exhibetur (lemma idem A *ἀνάθημα τωι ἑρμη παρὰ λεωκράτου τοῦ αὐτοῦ*), quod firmatur eo, quod priore loco ante hoc epigr. lacuna est, ubi corr. *οὐ λείπει ὡς οἶμαι οὐδὲ ἐνταῦθα*, ut verisimile sit Anacreontea inde a 134 usque ad 143 continuari, tum 144 alius poetae subsequi epigramma, nam 145 tam ab Anacreonte quam a Simonide alienum, quamvis *τοῦ αὐτοῦ* inscriptum. Atqui altero loco intersertum legitur germanis Simonidis epigrammatis. Ac Simonidis esse poematium etiam Leocratis nomen fidem facit, qui bello Medico altero et post rebus publicis interfuit, neque a gymnicorum certaminum studio alienus et Simonide ut videtur familiariter usus, siquidem poeta in eius honorem

150. [207.]

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδήμειαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῷ
σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

151. [208.]

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὦπις Ἀθήνης,
τέκνον μελαίνης γῆς, χαρίεντας αὐλούς
τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκ' Ἀφροδίτῃ,
καλοῦ δαμασθεὶς ἱμέρῳ Βρύσωνος.

152. [210.]

Πατρὶς μὲν Κόρκυρα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
υἱὸς καὶ νικῶ πὺξ δύ' ὀλυμπιάδας.

epinicium scripsit, vid. Quintil. XI 2, 14; neque moratur h. ep. v. 3 *Ἀκαδήμειαν πολυγαθέα*, cuius loci amoenitatem licuit haud dubie collaudare, quamvis nondum Cimon gymnasii decori curam impenderit. Lolling (Mittheil. d. Arch. Inst. z. Athen V 253) epigramma tam Simonidi quam Anacreonti abrogat. — V. 1. *Στροίβου* Schneider ex Thucyd. I 105, cod. *Στοίβου* et *Στρόμβου*. — V. 3. *Ἀκαδήμειαν*, *Ἀκαδημείαν* cod. Pal., *Ἀκαδημίαν* Suidas v. *ἀγοστῷ*. — *πολυγαθέα* Anth. et Suid., *πολυγηθέα* Schneidewin. — V. 4. *εὐεργεσίην* cod. Pal. priore loco, altero *εὐεργεσίαν* a m. pr.

Epigr. 151. Anth. Pal. XIII 20: ab eadem m. *Σιμωνίδου. ἐπὶ*
χ
ἑξαμέτρῳ ἐναλλὰξ τότε κωμικ' τετράμετρ' δύο συλλαβαῖς· λεῖπ' καὶ τὸαρ λοχεὶ σκάζον τρίμετρ'. — V. 1. *Ὦπις* scripsi, cod. *ωπις*, Iacobs *Ὦλπις*, Schneidewin *Ὄλπις*. — *Ἀθήνης* scripsi, sive *Ἀθηνᾶς* malis, cod. *αθανᾶς*, *Ἀθάνας* Schneidewin, idem *ἱερὰν* pro *ἱερὴν* scripsit. — V. 2. Hartung *τέκνον Μελαίνης καὶ Χάρητος, αὐλούς.* Ac sane *χαρίεντας* numero versus adversatur: librarius videtur versum syllaba auctiorem legisse, velut *χαριτόεντας*, ac iustus restituitur numerus, si *τέκνον μέλαν γῆς χαριτόεντας αὐλοὺς* scripseris, sed nescio an potius scribendum sit:

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὠπίας Ἀθήνης,
τέκνον μελαίνης γῆς, Χάρισσιν αὐλούς
τούςδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκε κἀφροδίτῃ,
καλοῦ δαμασθεὶς ἱμέρῳ Βρύσωνος.

Χάρισσιν etiam Pindarus adhibuit Nem. IV 54. — Carmen, quo iure Simonidi sit adscriptum, fortasse aliquis ambigat; possis suspicari a Mnasalca vel alio eiusdem saeculi poeta esse compositum.

Epigr. 152. Paus. VI 9, 9.: *Παρὰ δὲ τοῦ Γέλωνος τὸ ἅρμα ἀνάκειται Φίλων, τέχνη τοῦ Αἰγινήτου Γλαυκίου· τούτῳ τῷ Φίλωνι Σιμωνίδης ὁ Λεωπρεποῦς ἐλεγεῖον δεξιώτατον ἐποίησε· Πατρὶς κτλ.* — V. 2. *νικῶ* Sylburg et sic CSBPcdVbAgLa, *νικᾶ* LbMVa, vulgo *νίκη*, unde olim *νίκην* conieci.

153. [211.] 1177

Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

154. [212.]

Εἰπὸν τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δ' ἐνίκης;
Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος.

155. [213.]

Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποσὶ Νικολάδας,
καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
ἑξῆς ἀμφιφορεῖς ἐλαίου·
Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέᾳ τρὶς ἐπισχερὼ οὐδ' ἐγένοντο
ἀκτίνων τομίδων ποταθμοί·

Epigr. 153. Anth. Plan. 3: *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*).

Epigr. 154. Anth. Plan. 23: *Σιμωνίδου*. — V. 1. *εἰπὸν*, Ursinus *εἶπον*. — *τί δ' ἐνίκης* scripsi, vulgo *τί δὲ νικῇς*, Ursinus *νικᾷς*. — V. 2. *Κασμύλος* Iacobs, vulgo *Κάσμυλος*.

Epigr. 155. Anth. Pal. XIII. 19, ab eadem m. *Σιμωνίδου. ἐπι ἑξαμέτρῳ ἐννεασύλλαβ'*. — V. 1. *ἐνίκα*, cod. P *ἐννίκαι*. — V. 2. *ποσὶ* correxi, nam plane dicendum erat, quo certamine Nicoladas Pythiam victoriam nactus sit, *ποτε*, quod cod. Pal. exhibet, prorsus otiosum et a Simonidis arte abhorret. Schneidewin *ποκα*. — *Νικολᾴδας* Schneidewin, v. *Νικολάδας*, cf. Corp. Inscr. Gr. I 1534 *Νικολαΐδα*, 1689 *Μνασιλαΐδα*, et ad eundem modum *Ἀγελᾴδας*, *Λᾴδας* al. scribenda sunt. — V. 3. P *ἐπαέθλοις*. — V. 4. ἑξῆς Salmasius, cod. P *ἑξήκοντα*. Sed dubito de hac coniectura, nam tum *πέντε* ad numerum victoriarum referendum, ut iam *ἐπ' ἀέθλοις* langueat. Itaque olim conieci ἓξ *ἠδ' ἀμφιφορεῖς*, sed *ἠδέ*, quod in melicis carminibus admisit hic poeta, epigrammatis vindicare non iam audeo. Mihi videtur Simonides numerum victoriarum, quas quinquertio Panathenaeis adeptus est, ita notavisse, ut diceret, quot amphoras ex his certaminibus victor detulerit. Neque enim singulae singulis victoribus propositae erant amphorae, sed complures: variabat numerus pro certaminum amplitudine; qui in equestribus certaminibus vicissent, plurimas auferebant, ut tituli Attici testantur; ludorum gymnicorum minor erat existimatio; item victores secundarum partium posthabiti sunt iis, qui primas tulerunt. E cod. scriptura *ἑξήκοντα* elicias ἓξ *τρὶς* vel ἓξ *δὶς*, ut poeta in prima sede hendecasyllabi trochaeum pro spondeo semel admiserit, aut si traiectionem hanc improbaveris (usus est etiam alias, vid. ep. 159), *τρὶς* ἓξ sive *δὶς* ἓξ iambo principem locum obtinente. Qui instituta artis gymnicae norant, poterant opinor vel sic adsequi, quot victoriae contigissent Nicoladae. — V. 5. *ζαθέᾳ* (cod. P *ἐγζαθέαι*), Brunck *ζαθέῳ*. — V. 5 et 6 nondum persanati, Iacobs coniecit *ἀλλ' ἐγένοντο ἀκτῇ Ποντομέδοντος ἆθλα*, Pflugk *οἶδεν ἑλόντα* (Meineke *οἶδ' ἀνέλοντα*) *Ἀκτὰ Ποντομέδοντος ἆθλα* (Hermann *ἆθλον*), quae a Simonidis arte abhorrent, poeta enim brevitatis studiosus segregare solet inanem verborum

καὶ Νεμέᾳ τρὶς ἐνίκησεν, καὶ τετράκις ἄλλα
Πελλάνᾳ, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
καὶ Τεγέᾳ καὶ ἐν Αἰγίνᾳ κρατερᾷ τ' Ἐπιδαύρῳ
καὶ Θήβαις Μεγάρων τε δάμῳ·
ἓν δὲ Φλιοῦντι σταδίῳ τά τε πέντε κρατήσας
ηὔφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.

156. [214.]

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὃς παρὰ Πίσῃ
ἑξάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

157. [215.] 1178

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα — διηκόσιαι γαρ ὁ μισθός

copiam, quam alii poetae praesertim novicii haud ita fugiunt, nam quilibet intelliget aut *Ἰσθμῷ ἐν ζαθεᾷ* aut *ἀκτὰ Ποντομέδοντος* sufficere proposito. Equidem tentavi *οὖλ' ἐγένοντο πύκτᾳ Ποντομέδοντος ἆθλα. Οὖλα* dicuntur *ἆθλα*, quandoquidem apii coronae Isthmorum certaminum erant praemia, de hoc vocabulo cf. Stesich. fr. 27 *καὶ ῥοδίνους στεφάνους ἴων τε κορωνίδας οὔλας*. Sane proprietati verborum, cuius Simonides studiosissimus est in his poematis, conveniunt *οὖλα στεφανώματα* magis, quam *ἆθλα*, sed *οὖλον ἔγεντο ἀστλίγγων στεφάνωμα τεθμῷ* nimis a paradosi recedit. — V. 7. *ἐνίκησεν, ἐνίκασεν* Schneidewin. — *ἄλλα*, fort. *ἄλλας* (*νίκας*), sed eius modi versus complementa aversatur Simonides, quem certamen aliquod memoravisse probabile est: fort. *ἅλμα* legendum, poterant Pellenenses prisco heroum more peculiare hoc certamen indicere, quod postea Graeci soliti sunt quinquertio reservare. Aliud non suppetit mihi, nam *ὅπλα* sive *ὅπλον* i. e. *ὁπλίτης δρόμος* nequeo antiqui scriptoris auctoritate munire. — V. 9. *Τεγέᾳ* Brunck, cod. *Νεμέαι*, nam supra v. 7 mutare noli: poeta existimationem, qua publice fruebantur ludi, secutus recenset Pythia, Panathenaea, Isthmia, Nemea, haec deinde excipiunt *ἐπιχώριοι ἀγῶνες*. — *κρατερᾷ τ'*, Iacobs *κρατερᾷ δ'*. Epitheton offensioni est, Schneidewin *κραναᾷ* commendavit, sed fort. verbum delitescit *κρατέρει* i. e. *ἐκαρτέρει*, quemadmodum *ἐκράτει* de his victoribus dici solet. — V. 10. *Θήβαις* scripsi, legebatur *Θήβᾳ*. — V. 11. *ἓν* correxi cod. scripturam *ἐν*, par est poetam recensum victoriarum singulari aliqua sive virtute sive fortuna absolvere; vicit ille Phliunte opinor simul cursu et quinquertio, *ἓν* adverbiascit, alius *ἀφ' ἑνός, εἰς ἓν* vel *καθ' ἓν* dicitur. — *τὰ πέντε*, supra v. 3 planius *πέντ' ἐπ' ἀέθλοις*, olim *τά τε πάντα κρατήσας* conieci, i. e. *pancratio*, quemadmodum *πάμμαχοι* dicuntur pancratiastae. — *Φλιοῦντι*, Reiske *Φλιουντείῳ*. — *σταδίῳ*, Hermann *στάδιον*. — V. 12. *ηὔφρανεν*, malim *εὔφρανεν*.

Epigr. 156. Anth. Plan. 24: *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*). — V. 1. *παρὰ* scripsi, legebatur *ποτε*, Schneidewin *ποτὶ* substituit. — V. 2. *ἑξάκι* Siebelis, vulgo *ἑπτάκι*, quod tuetur Kaibel, ut poeta ludibrio laedens athletae septimam dederit victoriam et praeconio tralaticio *πατρίδ' ἐπηκλέϊσεν* substituerit *ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν*, sed dubitat an eiusmodi *παίγνιον* Simonide sit dignum.

Epigr. 157. Diogen. Laert. IV 54: *Γεγόνασι καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι, . . . ἕτερος ἀγαλματοποιός, εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα τουτί· Ἀρτέμιδος κτλ.* Eadem Arsen. 119. — V. 1. *γὰρ*

δραχμαὶ ταὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος· —
ἀσκητῶς ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
Ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

158. [216.]

Κρὴς Ἄλκων Διδύμου Φοίβῳ στέφος Ἴσθμι᾽ ἑλὼν πύξ.

159. [217.]

Τόνδ᾽ ἀνέθηχ᾽ Ἑρμῆν Δημήτριος, ὄρθια δ᾽ οὐχί,
ἐν προθύροις.

160. [218.]

Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
υἱὸς περθομέναν Ἰλίου ἀκρόπολιν.

Diog. et Arsen., Menagius δ᾽ ἄρ᾽, Hartung διηκόσιαι δ᾽ ἄρα μισθὸς δραχμαὶ ἔσαν Πάριαι. — V. 2. ταὶ, possis καὶ coniicere, Arsen. τοι, Schneidewin coni. δραχμαῖαι. — τῶν, Arsen. τῶνδ᾽. — ἐπίσημα τράγος Heyne, legebatur ἐπίσημ᾽ Ἄρατος. — V. 3. ἀσκητῶς ἐποίησεν scripsi, Diog. ἀσκητὸς δ᾽ ἐπ., Arsen. ἀσκητὸς ποίησεν. Postquam lenissima mutatione utrumque distichon arcta necessitudine quae desiderabatur vinxi et commodam recuperavi sententiam, Benndorf rursus tuetur ἀσκητὸς idque cum verbis Ἀθηναίης παλάμῃσι iungit, nihil curans neque Graeci sermonis usum neque totius poematii institutum. — V. 4. Ἄξιος scripsi, ut Oaxo oriundus fuerit Arcesilas, vulgo ἄξιος, Hartung ἄξιον, M. Schmidt Νάξιος. — Ἀρκεσίλας, cod. Mon. Ars. Ἀρκεσίλαος. — Ἀριστοδίκου, Ars. Ἀριστοδήμου.

Epigr. 158. Codex Pal. post indicem (Iacobs Anth. P. Vol. III p. 5) ab ead. m. Σιμωνίδου (codex μ̄ with Cï above). — Διδύμου scripsi, Διδύμοις Welcker, Διδυμεῖ Schneidewin, cod. διδ . . .

Epigr. 159. Trypho in Boisson. Anecd. T. III p. 274: Ἔνιοι καὶ ἐν ταῖς συλλαβαῖς ὑπερβατὰ πεποιήκασιν, ὡς καὶ Σιμωνίδης ἐν ἐπιγράμμασι· Ἑρμῆν τόνδε ἀνέθηκε Δημ. ὄρθια δ᾽ οὐκ ἐν προθύροις, ἀντὶ τοῦ οὐκ ὄρθια δέ. Correxi haec, ut potui, et οὐχὶ iam Schneidewin scripsit: sed restitutio incerta, nam fortasse verborum ordo non immutandus, ut nomen Δημήτριος vitium contraxerit. Post ὄρθια δ᾽ οὐχὶ videntur nonnulla omissa esse, ut ἐν προθύροις pentametri sit finis: cf. Xenocratis epigr. Anth. Plan. 186: Ἑρμῆς ὠκὺς ἐγὼ κικλήσκομαι, ἀλλὰ παλαίστρῃ μὴ κολοβὸν χειρῶν ἵστατε μηδ᾽ ἄποδα· ἢ πῶς ὠκὺς ἐγώ; πῶς δ᾽ ὄρθια χειρονομήσω, ἐς βάσιν ἀμφοτέρων ὀρφανὸς ἱστάμενος; Hartung scripsit Ἑρμῆν τόνδ᾽ ἀνέθηκεν Ἀμήστριος, ὠρθίασεν δ᾽ οὐκ, ἐν προθύροις.

Epigr. 160. Pausan. X 27, 4: Κατὰ τοῦτο τῆς γραφῆς καὶ ἐλεγεῖόν ἐστι τοῦ Σιμωνίδου· Γράψε κτλ. Idem extat Anth. Pal. IX 700 ab ead. m. σιμωνίδου (ubi cod. P. v. 1 γράψεν Ἀρίγνωτος et v. 2 ἡλίου) et Plut. de orac. def. c. 47. Schol. Plat. Gorg. p. 338 ed. Bekk. Respicit Philostr. Vit. Apoll. VI 11. Phot. p. 80, 16. Arsen. 291 et Hesych. v. Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος. — V. 2. περθομέναν Plutarch., περθομένην reliqui. Carmen, quod nimis sit exile fortasse nonnulli Simonide indignum censebunt, alii propter temporum rationes adiudicabunt: mihi secus videtur. Poeta, cum summum artificem nullo praeconio indigere

161. [221.] 1179

Ἰφίων τάδ' ἔγραψε Κορίνθιος· οὐκ ἔπι μῶμος
χερσίν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺ προφέρει.

162. [219.]

Μίκων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν·
τὴν δ' ἐξιόντων δεξιὰν Διονύσιος.

163. [223.]

Πρόσθε μὲν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων τραχεῖαν ἄσιλλαν
ἰχθῦς ἐξ Ἄργους ἐς Τεγέαν ἔφερον.

intelligeret, titulo quam poterat brevissimo defungitur, quem licuit condere, vel antequam pictor ultimam operi manum imposuit. Polygnotus autem videtur statim post Medicum bellum Cnidiorum iussu parietem Delphis ornavisse, cf. Brunn hist. art. II 15.

Epigr. 161. Anth. Pal. IX 757. εἰς . . . nomen poetae excidit, sed *Simonidi* tribuit Planudes. — V. 1. τάδ' Benndorf, legebatur τόδ'. — ἔπι scripsi, legebatur ἔνι. — V. 2. δόξας, videtur δόξης scribendum.

Epigr. 162. Anth. Pal. IX 758: ab eadem manu Εἰς θύρας· τοῦ αὐτοῦ. sed praecedens epigramma, cum lemma sit mutilum, poetae nomine caret; verum *Simonidis* esse Planudes docet; Kaibel parum elegans esse censet. — V. 1. Μίκων O. Müller, legebatur Κίμων, emendationem commendavit O. Iahn de Polygnoto p. 68, improbante Brunnio hist. artif. II 9; at Cimon pictor ab artis primordiis prope abest, Micon Atheniensis Dionysii et Polygnoti fuit aequalis; cf. Varro de l. l. IX 12 *si pictores Apelles, Protogenes, alii artifices egregii non reprehendundi, quod consuetudinem Miconos, Dionysi, Arimnesti superiorum non sunt secuti,* (ita enim corrigendum, vulgo *pictores Ap. Gr. sic alii . . . Dioris, Dionysi, Arimnae, etiam sup.*, Arimnestus alibi non memoratur, sed emendatio certa). Sed in adespoto epigrammate Anth. Plan. 84 (cf. infra p. 517), quod critici attribuunt Simonidi, ubi Müller item Μίκων pro Κίμων restituit, correctio incerta, nam poeta, qui trium fere saeculorum fuit, poterat etiam Cimonem praeconio ornare. Pertinet fortasse hoc epigramma ad idem templum, ad quod ep. 161, ut Iphion, Micon, Dionysius in eadem aede ornanda occupati fuerint. Coniicias Ἀνακεῖον fuisse, fanum antiquum, quod Athenienses confectis Medicis bellis primum videntur picturis ornavisse: Pausan. I 18, 1 Miconis et Polygnoti ibi vidit opera, sed poterant praeter hos etiam alii artifices parietes fani picturis decorare, commodeque referas ep. 162 ad propylaea huius fani, quae Polyaen. I 21 memorat. Extat etiam aliud ep. adespoton in Anth. P. XIII 17 quod non improbabili coniectura tribuunt Simonidi, de quo vid. infra p. 517.

Epigr. 163. Aristot. Rhet. I 7: ὅθεν καὶ τὸ ἐπίγραμμα τῷ Ὀλυμπιονίκῃ· Πρόσθε κτλ. Et v. 1 ibid. legitur I 9: καὶ τὸ τοῦ ὀλυμπιονίκου· πρόσθε . . . τραχεῖαν. καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου, sequitur epigr. 111, 3, ut appareat Aristoteli auctorem vel prorsus ignotum vel alium fuisse: Simonidi tamen tribuit Aristophanes ap. Eustath. 1761, 25: Ὁ δὲ τὸν σάνναν τοῦτον παρασημηνάμενος Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς καὶ ἄλλας ἐκτίθεται καινοφώνους λέξεις, οἷον ἄσιλλαν, σκεῦός τι ἰχθυηρόν, οὗ χρῆσις παρὰ Σιμωνίδῃ ἐν τῷ· Πρόσθε κτλ. — Titulum statuae athlethae, qui Olympiae vicit, subscriptum fuisse apparet, nomen

164.

Εὔχεο σοῖς δώροισι, Κύτων, θεὸν ὧδε χαρῆναι
Λητοΐδην ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε καὶ οἳ ναίουσι Κόρινθον
αἶνον ἔχεις χαρίτων, αἶσι πόλιν στεφανοῖς.

165. [225.]

Ἦν ἑκατὸν φιάλαι δίχα σφίσιν.

166. [226.]

Schol. Pind. Nem. VII 1: *Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἀριστάρχου μαθητὴς βέλτιον οὕτω φησίν· ὀψέ ποτε τῷ Θεαρίωνι καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν προήκοντι εὐξαμένῳ τῇ θεᾷ Σωγένη τεκνωθῆναι, καὶ τὴν τοῦ παιδὸς αὐτοῦ γέννησιν οἷον Εἰλειθυίας εἶναι χάριν· διὰ τὴν ἰδιότητα γοῦν τῆς γενέσεως τοῦ ἀθλητοῦ πρὸς τὴν θεὸν ταύτην ἐπήρεισε τὸν λόγον· ἐπιστοῦτο δὲ τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος* (ed. Rom. *ὑπογράμματος*) *Σιμωνίδου.*

indagare nequeo. Kaibel Simonidi abrogat causatus vocis plebeiae insolentiam et Aristotelis testimonium pugnans cum Aristophanis iudicio, ut opinatur. — V. 1 priore Ar. loco A in m. *γρ. πρόσθεν μὲν τραχεῖαν ἔχων ὤμοισιν ἄσιλλαν.* — *ἄσιλλαν*, Zb *ἄσελλαν.* — V. 2. *Τεγέαν*, Qb *Τέγαιαν*, Eust. *Τεγέην* et *ἔφερε.* Apparet epigramma imperfectum esse, Victorius in codd. dicit se reperisse versum tertium: *Νῦν δὲ κράτος φέρομεν μέγα* (Schneidewin *μετὰ*) *πᾶσιν ὀλυμπιονῖκαι.*

Epigr. 164. Anthol. Pal. VI 213: A *ἀνάθημα Σιμωνίδου.* Schneidewin iniuria in suspicionem vocat. — V. 1. *σοῖς* scripsi, cod. P *τοι*, Salmasius *τοῖς.* — *Κύτων* nomen insolens, fort. *Κύλων* scribendum. — V. 3. *οἳ* Brunck, cod. *οἱ* et *Κόρυνθον.* — V. 4. *χαρίτων, αἶσι πόλιν στεφανοῖς*, legebatur *Χαρίτων, δέσποτα, τοῖς στεφάνοις.* Recepi Iacobsii emendationem, nisi quod *πόλιν* praeoptavi, Iacobs *πάτραν*: *χάριτες* sunt victoriae, quemadmodum passim apud Pindarum. Structuram *αἶνον ἔχειν χαρίτων*, quae offensioni fuit Heckero, satis tuetur Mnasalcas Anth. P. VII 242 *ἄρνυνται δ' ἀρετᾶς αἶνον μέγαν*, quod quidem epigramma satis Theodoridae iudicium comprobat, Mnasalcam studiose Cei poetae vestigia legisse. Hartung *Χαρίτων δέσμασι τοὺς στεφανοῖς*, Hecker *αἶνον ἔχεις, Χαρίτων μεστοτάτοις στεφάνοις.*

Epigr. 165. Herod. *περὶ μον. λεξ.* 45, 2: *Καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης ἐπὶ πρώτου προσώπου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν· ἦν . . . σφίσιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦμεν ἦν.* Verba *ὡς καὶ ἐν ἐπ.* indicio sunt post *ὡς* aliud ex melicis poematis petitum exemplum excidisse, utitur grammaticus duobus exemplis 1. pers. Simonideis, duobus 3. pers. Hesiodeis (nam huic poetae hemistichium *κωφοὶ δ' ἦν προπάροιθεν* vindicandum); item 3. persona legitur in elogio Attico in Cimonis honorem: *ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι.* Perperam autem Herodianus *ἦν* hic *ἦμεν* esse dicit, poeta donarii origines explicans dixerat: *erant* centum phialae, quibus refusis nos hic stamus. — *δίχα σφίσιν* mendosum, conieci *δίχα χρυσίδες*, nam (*τῶν ἀργυρίδων*) *δεκάφυιοι* maioris est molimenti. Lehrs coni. *δίχα δέ σφισιν* (*ἥνδανε βουλή, Ἀνδράσιν Ἑλλήνων*). Hartung *δίχα δ' ἡμῖν πάντα δέδαστο, Νῦν δέ . . .*

(Π Α Ι Γ Ν Ι Α.)

167. [227.]

Τῇ ῥά ποτ' Οὐλύμποιο 'περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
ὠκὺς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης,
ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάφθη
ζωή, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη,
ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικεν
θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

168.

Σῶσος καὶ Σωσώ, σῶτερ, σοὶ τόνδ' ἀνέθηκαν,
Σῶσος μὲν σωθείς, Σωσὼ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

169. [186.]

Πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπών
ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων 'Ρόδιος.

Epigr. 167. Athen. III 125 C: *Καλλίστρατος ἐν ἑβδόμῳ συμμίκτων φησίν, ὡς ἑστιώμενος παρά τισι Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς κραταιοῦ καύματος ὥρᾳ καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, αὐτῷ δὲ οὔ, ἀπεσχεδίασε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Τήν ῥά ποτ' κτλ.* — V. 1. *τῇ* Casaubonus, libri *τήν*. — V. 2. *ὠκύς*, *ὀξὺς* Valckenaer. — V. 3. *ἐθάφθη* Porson, vulgo *ἐκάμφθη*. — V. 5. *ἔν τις* Schweighaeuser, *εν τϊς* B, *ἔν τις* PVL. — *ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω* AB, *ἐμοι κατησχεέτω* B, *ἔμοιγ' αὐτῆς χεέτω* VL. Malim *χεάτω*. — *ἔοικεν*, *ἔοικες* BP, unde *ἐοικός* possis coniicere.

Epigr. 168. Anth. P. VI 216: omnia ab eadem m. (A) *ἀνάθημα τῷ Διΐ παρὰ Σώσου καὶ Σωσοῦς.* et in marg. *τοῦ αὐτοῦ.* Abiudicavit Schneidewin Simonidi, sed insertum est genuinis epigrammatis, neque talis lusus indignus hoc poeta. Itaque in *παιγνίων* numerum rettuli. Cum Lasus Simonidis aemulus *ἄσιγμον ᾠδὴν Centauros* et praeterea hymnum in Cererem fuga sibilantis litterae notabilem condidisset et aequales hoc novum repertum admirarentur (cf. Pindari fr. 79), vicissim Simonides litterae deiectae causam ioculanter magis quam serio agens inter amicos hoc distichon iecit. — V. 1. *σῶτερ, σοὶ* scripsi, cod. *σωτῆρι*, quod etiam lemma (*ἀνάθημα τῷ Διΐ*) tuetur, *σωτήρια* nescio quis coniecit, Reiske *Σωτείρῃ*. — V. 2. *Σωσὼ*, P a pr. m. *σωσῶι*.

Epigr. 169. Athen. X 415 F: *Καὶ Τιμοκρέων δ' ὁ 'Ρόδιος ποιητὴς καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ· Πολλὰ κτλ.* *Simonidis* esse docet Anth. Pal. VII 348: a pr. m. *εἰς Τιμοκρέοντα τὸν 'Ρόδιον, οὗτινα τὴν γνώμην πᾶσαν καὶ τ̃ συν4δ εἶχεν ὁ θεῖός μου.* et in marg. a m. s. *Σιμωνίδου* cf. Iriarte 95. Manifesto fallitur Athenaeus sepulcro Timocreontis hunc titulum additum fuisse perhibens, recte Boeckh censet Simonidem ludibundum hoc iecisse in adversarium sive vivum sive mortuum; sed Simonidem prius quam Timocreontem de vita discessisse verisimile, ac satis festive vivum et valentem Rhodium probroso epitaphio donavit. Kirchhoff hoc quoque

170. [229.] 1181

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρου υἱὸν ἄειδε·
υἱὸν Ἀλκμήνης ἄειδε Μοῦσά μοι καλλισφύρου.

171. [288.]

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο.

172. [230.]

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθύς

poematium Simonidi abrogat. Simonidis exemplum alii secuti sunt, Crinagorae duo epitaphia in *Εὐνικίδαν* leguntur Anth. Pal. VII 380 et 401 (nam vitiosam scripturam *Εὐνιδίκου* recte sustulit Brunck, *Εὐνικίδου* corrigens), quem haud dubie vivum perstrinxit ficto quidem nomine, sed ut haud lateret aequales, quem poeta derisui habuerit: suspicor eum iecisse haec in Niciam Coum, qui ex litteratore factus est patriae dominus, de summa rerum cum Theomnesto musico contendens. Huius Niciae vita defuncti casum Crinagoras perstrinxit alio epigrammate Anth. P. IX 81, unde Mitylenaeum cum Coo exercuisse inimicitias apparet, neque enim demonstrativa carmina condidit Crinagoras. Extat in insula Co titulus, in quo huius Niciae fit mentio, quem Britanni publici iuris fecerunt. — V. 1: *πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν* Plan., quod restitui, quandoquidem hunc verborum ordinem Athenaeus commendat, adde Homeri versum *τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα*, in Anth. et Ath. *πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν* legitur. — V. 2. *ἀνθρώπους*, cod. Pal. *ἀνθρώποις*.

Epigr. 170. Anth. Pal. XIII 30. *Σιμωνίδου· ς' μετρ*[ο] *καὶ ουτ*[ο] *τροχαϊκ*[ο] *πεντάμετρ*[ο] *κατα*[τ] *μεθεσιν τῆς λέξεως*. — V. 1 et 2. *καλλισφύρου* vulgo, sed cod. Pal. *καλλίσφυρον*. Simonides hoc poematio Timocreontem derisit, cui ille rescripsit fr. 10, sed utriusque carminis exordium solum extat; descripsit is, qui anthologion concinnavit, ex libro *περὶ μέτρων*, ubi antiquissima haec reciprocorum versuum (cf. Mar. Vict. III 7) exempla adscripta erant. Primus ut videtur auctor puerilis lusus Simonides, neque vero pueriliter adhibuit, sed ut derideret adversarii poemata, reprehendens nimiam verborum copiam, quam etiam nunc reliquiae arguunt, et *λέξεις* non satis commode compositas, quas Simonides ut pavimenti tesseras arctissima necessitudine coniungere solet, idem quidquid supervacuum est, sedulo segregat. Herculis mentio nullam habet offensionem in epigrammate, quod Rhodium hominem eundemque quinquertionem exagitat. Male Schneidewin abusus schol. Aristoph. Ran. 1302, cuius nulla est auctoritas, commentus est Timocreontem epicum carmen de Herculis laboribus scripsisse, cuius principium Simonides asciverit.

Epigr. 171. Athen. XIV 656 C: *Περὶ δὲ λαγῶν Χαμαιλέων φησὶν ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, ὡς δειπνῶν παρὰ τῷ Ἱέρωνι ὁ Σιμωνίδης οὐ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις, λαγωοῦ, ἀλλ' ὕστερον μεταδιδόντος τοῦ Ἱέρωνος, ἀπεσχεδίασεν· Οὐδὲ κτλ.* unde affert Eust. Od. 1821, 37. Cf. Il. ξ 33. Non intellexit leporem M. Schmidt, qui *αὐρός περ* i. e. *lepus* coniecit.

Epigr. 172. Athen. X 456 C: *Γριφώδη δ' ἐστὶ καὶ Σιμωνίδῃ ταῦτα πεποιημένα, ὥς φησι Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Σι-*

πλησίον ἠρείσαντο καρήατα· παῖδα δὲ νυκτός
δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσοιο ἄνακτος
βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

173. [231.]

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

174. [224.] 1182

*Φοῖβος ἐσαγεῖται * Τυνδαρίδῃσιν ἀοίδησαν.*
ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῷ.

μωνίδου· Μιξ. κτλ. φασὶ δὲ οἱ μὲν ἐπί τινος τῶν ἀρχαίων ἀναθημάτων ἐν Χαλκίδι τοῦτ' ἐπιγεγράφθαι, πεποιῆσθαι δ' ἐν αὐτῷ τράγον καὶ δελφῖνα, περὶ ὧν εἶναι τὸν λόγον τοῦτον. Οἱ δὲ εἰς ἐπιτόνιον ψαλτήριον δελφῖνα καὶ τράγον εἰργασμένον εἰρῆσθαι, καὶ εἶναι τὸν βουφόνον καὶ τὸν Διονύσου θεράποντα τὸν διθύραμβον. οἱ δέ φασιν, ἐν Ἰουλίδι τὸν τῷ Διονύσῳ θυόμενον βοῦν ὑπό τινος τῶν νεανίσκων παίεσθαι πελέκει· πλησίον δὲ τῆς ἑορτῆς οὔσης εἰς χαλκεῖον δοθῆναι τὸν πέλεκυν· τὸν οὖν Σιμωνίδην ἔτι νέον ὄντα βαδίσαι πρὸς τὸν χαλκέα κομιούμενον αὐτόν· ἰδόντα δὲ καὶ τὸν τεχνίτην κοιμώμενον καὶ τὸν ἀσκὸν καὶ τὸν καρκίνον εἰκῇ κείμενον καὶ ἐπαλλήλως ἔχοντα τὰ ἔμπροσθεν, οὕτως ἐλθόντα εἰπεῖν πρὸς τοὺς συνήθεις τὸ προειρημένον πρόβλημα· τὸν μὲν γὰρ τοῦ ἐρίφου πατέρα τὸν ἀσκὸν εἶναι· σχέτλιον δὲ ἰχθὺν τὸν καρκίνον· νυκτὸς δὲ παῖδα τὸν ὕπνον· βουφόνον δὲ καὶ Διονύσου θεράποντα τὸν πέλεκυν. — V. 1. *πατὴρ*, PVL *πατήρ τ'*. — V. 2. *ἠρείσαντο* ABC, *ἠρίσαντο* PVC. — V. 3. *Διωνύσοιο* L, *διονύσοι* PV.

Epigr. 173. Athen. X 456 E: *Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ὁ Σιμωνίδης ἐπίγραμμα, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν· Φημὶ κτλ. Λέγεται δὲ ἐν τῇ Καρθαίᾳ διατρίβοντα αὐτὸν διδάσκειν τοὺς χορούς· εἶναι δὲ τὸ χορηγεῖον ἄνω πρὸς Ἀπόλλωνος ἱερῷ οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης· ὑδρεύεσθαι οὖν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς περὶ τὸν Σιμωνίδην κάτωθεν, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη· ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειὸν διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις, ὡς καὶ Στησίχορός φησι· . . . ὑπαρχόντων οὖν τούτων ταχθῆναί φασι τῷ μὴ παραγενομένῳ τῶν χορευτῶν εἰς τὴν ὡρισμένην ὥραν παρέχειν τῷ ὄνῳ χοίνικα κριθῶν. Τοῦτο οὖν κἂν τῷ ποιητῇ λέγεσθαι· καὶ εἶναι τὸν μὲν οὐ φέροντα τὸ τοῦ τέττιγος ἄεθλον τὸν οὐκ ἐθέλοντα ᾄδειν· Πανοπηϊάδην* (Il. ψ 665) *δὲ τὸν ὄνον· μέγα δεῖπνον τὴν χοίνικα τῶν κριθῶν.* Cf. Schol. Il. ψ 665: *ἐλεήσασα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τοῖς χορευταῖς φησὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον ἀντὶ τοῦ ὃς νίκην μοι περιποιῆσαι, τῷ Πανοπῆϊ δηλῶς μετὰ δεῖπνον Ἐπειῷ ζημίαν.* Eust. 1323, 60 et 1606, 60. Affert etiam Io. Sicel. Walz. Rhet. T. VI p. 200 (ubi v. 2 *μετὰ δεῖπνον δώσειν ἐπ' ἠῶ* legitur, quod ille explicat, sed memorat idem lectionem *Ἐπειῷ*), et VII p. 949 (ubi v. 1 *τίν' οὐκ*, sed. Mon. *τίνας οὐκ ἐθέλοντας*, Par. 2 *τίνες οὐκ ἐθέλοντες*, deinde v. 2 Mon. Par. 1, 2 *μετὰ δεῖπνον ἐπ' ἠῶ*).

Epigr. 174. Athen. XV 680 D: *Χορωνόν. Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς*

175. [156.]

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

176. [66.] 1183

. . . Ὅ τοι χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
πάντα καταψήχει καὶ τὰ βιαιότατα.

177.

Χρυσῷ δ' αἰγλήεντι συνήρμοσεν ἀμφιδασείας
κόρσας καὶ στόμα λαβρὸν ὀπισθοδέτοισιν ἱμᾶσιν.

Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησὶ τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους, καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἔστιν, οὕτως (ita A, vulgo *οὕτω*) *καλούμενον* (ita Pursanus, v. *καλουμένου*)· *Φοῖβος κτλ.* — V. 1. *ἐσαγεῖται*, Stephanus et Ursinus *ἐσάγηται*. — *ἀοίδησαν* Cant. L. — V. 2. *ἐπεστέψαντο* A, *ἐπέμψαντο* Cant. L. Schweighaeuser coni. *ἀοιδῆς, ἂν*, Schneidewin *ἐσάγηταί ποτε Τυνδαρίδαισιν ἀοιδάς, τᾶν κτλ.*, Hartung *Φοῖβος ὅθ' ἀγεῖτο ξὺν Πιερίδεσσιν ἀοιδᾶς ἁμέτεροι κτλ.*, Hecker *Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδαισι χορόν, σὺν δ' ἅμετροι τ. ἐπ. χορωνόν.* Mihi *ἀοίδησαν* ex dittographia (*ἀοιδης* et *ἀοιδαν*) ortum esse videtur. Fort. *Φοῖβος ὅθ' ἀγεῖται τοῖς Τυνδαρίδαισιν ἀοιδᾶν, Ἁμέτεροι τέττιγες.* Rettuli inter *Παίγνια*.

Epigr. 175. Stob. Ecl. Phys. I 8, 15 sine lemmate legitur hoc distichon, sed Ursinus ex codice adnotavit *Simonidi* adscriptum esse *ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων.* Qui praecessit versus trimeter *Σοφὸν λέγουσιν τὸν χρόνον πεφυκέναι* lemma *Λακώνων* (A *λακόνων*) exhibet, Gaisford Cratino vel Eupolidi tribuit, Sophocli Meineke *Λαοκόωντι* coniicens, ego *Λακαινῶν* malim, ut item Sophoclis tragoedia intelligatur. — V. 1. *οὐδενός* VAEH, legebatur *οὐδέν.* Kaibel contendit haec ab epigrammate aliena esse, itaque ad elegiam *εἰς τὴν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν* refert, Aristidem his versibus a poeta honoratum esse ratus.

Epigr. 176. Stob. Ecl. Phys. I 8, 22: *Σιμωνίδου ἐπιγραμμάτων· ὅτι χρόνος κτλ.* — V. 1. *ὅ τοι* scripsi, *ὅτι* A, *οὗτοι* Canter, *οὕτω* Grotius. — V. 2. *πάντα καταψήχει* scripsi, et similiter Sintenis, vulgo *καὶ πάντα ψύχῃ*, sed AV *ψύχει*, Grotius *σμύχει*, Pierson *ψήχει.* — *βιαιότατα* AV, vulgo *βιότατα* et sic H, Pierson *βεβαιότατα.*

Epigr. 177. Plut. de cohib. ira c. 6: *καὶ ὁ Μαρσύας ὡς ἔοικε φορβειᾷ τινι καὶ περιστομίοις βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε, καὶ τοῦ προσώπου κατεκόσμησε καὶ ἀπέκρυψε τὴν ἀνωμαλίαν· Χρυσῷ δ' κτλ.* *Simonidi* tribuit Tzetz. Chil. I 372: *την δ' ἔριν ταύτην πού φησιν ἄσματι Σιμωνίδης· χρυσῷ δ' κτλ.* Quamquam dubium est, an sit lyrici fragmentum, certe non est iuniori alicui Simonidi tribuendum. Schneidewin *Simmiae* vindicare vult, ego aliquando ex dramate satyrico petitum esse conieci. — V. 1. *συνήρμοσεν*, Tzetz. *προσήρμοσεν.* — *ἀμφιδασείας*, vulgo *ἀμφὶ δασείας*, quod etiam Dübner correxit.

EPIGRAMMATA FALSO SIMONIDI TRIBUTA.

178.

Βοίδιον ηὐλητρὶς καὶ Πυθιὰς αἵ ποτ' ἐρασταί
σοὶ Κύπρι τὰς ζώνας τάς τε γραφὰς ἔθεσαν·
ἔμπορε καὶ φορτηγέ, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν
καὶ πόθεν αἱ ζῶναι καὶ πόθεν αἱ πίνακες.

179.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ' ἀλύξας
Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ' ὑπὸ σπιλάδα, 1184
ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπομόρξατο· τοῦ δὲ κατ' ἴχνος
βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων·
αὐτὰρ ὁ πεπταμένῃ μέγα τύμπανον ὃ σχέθε χειρὶ
ἤραξεν, καναχῇ δ' ἴαχεν ἄντρον ἅπαν·
οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὑλονόμος θήρ

Epigr. 178. Anth. Pal. V 159:
A *Σιμω* corr. *νίδου* adiecit
ιδου corr. erasit, tum in ras. lemma scriptum.
(*Σιμωνίδου* codex ap. Iriarte Catal. Matrit. p. 94). C *εἰς βοίδιον τὴν αὐλητρίδα.* *Simonidi* omnino abiudicandum (quamquam Hecker II 104 adversatur), est ut opinor *Asclepiadis* epigramma, vid. Asclepiad. V 161 (quod quidem epigramma etiam Hedylo et Simonidi tribuitur): *Εὐφρὼ καὶ Θαῒς καὶ Βοίδιον αἱ Διομήδους γραῖαι.* et V 164: *οἷά μ' ὑβρίζει Πυθιὰς ἡ Νικοῦς οὖσα φιλεξαπάτις* (ita enim corrigendum sive *φιλεξαπάτης* malis). — V. 1. *ηὐλητρίς*, Plan. *αὐλητρίς*. — V. 3. *βαλλάντιον*, Plan. *βαλάντιον*.

Epigr. 179. Anthol. P. VI 217: A *ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ·* C *ἐπὶ γάλλῳ λάτριδι τῆς κυβέλης.* Quae praecedunt epigrammata omnia, etiam 216, *Simonidis* sunt, sed hoc manifesto ei abiudicandum, ut Iacobs quoque censuit. Nihil probat Phot. p. 183, 1: *Κύβηβον. Κρατῖνος Θρᾴτταις τὸν θεοφόρητον· Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον· οὕτως Σιμωνίδης* — nam Simonidis testimonium ad *Κύβηβον* pertinet, neque melicum, sed iambographum grammaticus adhibet. Hoc quidem epigramma, nisi fallor, est *Leonidae* Tarentini, in eodemque argumento illustrando versantur proxima Alcaei, Antipatri, Dioscoridae 318, 19, 20, ut alias quoque certatim eidem materiae operam dare solent; neque illud obstat, quod 321 aliud Leonidae epigramma similem fabellam prodit. Celebrem hanc chriam tangit etiam Varro in Saturis ap. Nonium v. *Mansuete*: „Non vidisti simulacrum leonis ad Idam e (scr. *eo*) loco, ubi quondam subito eum cum vidissent quadrupedem Galli tympanis adeo fecerunt mansuem, ut tractarent manibus.“ quae cum alii tum Vahlen de sat. Varron. p. 25 et L. Müller de re metr. Lat. p. 438 perperam in versus redigere conati sunt. — V. 1. 2 affert Suidas v. *κατήλυσιν*, ubi *ἡνίκ' ἀλύξας* om., et deinde exhibet *ἦλθεν* quod probavit Hermann Orph. 724. — V. 3. *ἀπομόρξατο*, P *ἀπ' ἐμόρξατο.* — V. 5. *αὐτὰρ ὁ* Suidas v. *ἤρασσον*, P *αὐτὰρ ὅ.* — *ὃ σχέθε* P in m., vulgo *ἔσχεθε* (ita P ex

μεῖναι, ἀν' ὑλῆεν δ' ὠκὺς ἔθυνεν ὄρος,
δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν, ὃς τάδε Ῥείῃ
ἔνδυτα καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους.

180.

Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

181.

Βωμοὺς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἱδρύσατο πρῶτος,
ὃς πλεῖστον Μούσης εἷλε κλέος τραγικῆς.

182. 1185

Οἵδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις

corr.), Suid. ἔσχετο (ita fort. Pal. a pr. m.). — V. 9 et 10 affert Suid. v. Λάτρις et partim v. ὀρεία. — τάδε Ῥείῃ Brunck, P τάδε ῥείαι ex corr., Suid. bis τάδ' ὄρεια atque ita ut vid. P a m. pr.

Epigr. 180. Anthol. P. VII 20: A εἰς σοφοκλέα Σιμωνίδου. ita etiam Iriarte p. 95. — V. 2. ἐρεπτόμενος, ἐρεπτόμενοι Suid. v. οἶνοψ (sed V ἐρεπτόμενος). — Epigramma hoc vel *Leonidae* est, cuius praecedit epigramma, vel *Simmiae*, cuius duo poematia subsequuntur: cf. ad Simmiae epigr. vol. 2 p. 313. Ceterum hoc epigramma nimis tenue et omni acumine orbatum; videntur post v. 2 plura intercidisse. Ad hanc de Sophoclis morte fabulam puto referendum esse versiculum apud Nonium p. 193: *Pressisque labris unus acinus haerebat*, qui fortasse ex Varronis Imaginibus est petitus.

Epigr. 181. Anth. Pal. VI 145: A ἀνάθημα Σοφοκλέους. Corr. ποιητοῦ τῶν τραγῳδιῶν, tum idem corr. in margine τοῦ αὐτοῦ, ut putant Ἀνακρέοντος, cuius sunt epigrammata, quae praecedunt 134—144, sed post ep. 143 in codice est lacuna, nec probandum, quod in margine a m. s. legitur: οὐ λείπει, ὡς οἶμαι, οὐδὲ ἐνταῦθα. nam quod sequitur epigramma 144 (ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Λεωκράτου τοῦ αὐτοῦ) *Simonidis* est (vid. fr. 150), itaque videtur hoc quoque epigramma 145 Simonidi tributum esse, sed falso; nam apparet facile hoc carmen neque a Simonide neque ab Anacreonte condi potuisse; neque tamen propterea, quod ab his alienum est, Sophocli vindicandum: nam quamvis lectio πρῶτος v. 1 satis incerta sit, tamen apertum est, haec post Sophoclis demum mortem scripta esse: videntur hi versus facti esse, cum monumentum a Sophocle olim dedicatum sed vetustate attritum instauratum esset, cf. quae dixi in vita Sophoclis p. XXI. — V. 1. πρῶτος P a m. s. in rasura, fuisse videtur πόνου vel πόιου. — V. 2. εἷλε, ut Hecker coniecit, P corr. a m. pr., antea erat εἶδε, Reiske et Brunck εἶχε.

Epigr. 182. Anth. P. VII 431: corr. Ἄδηλον, οἱ δὲ Σιμωνίδου (nomen in ras.), tum C ἐπι τῶ τάφω τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν, τῶν μετὰ Ὀθρυάδου πεσόντων, m. sec. ἐν τῷ πρὸς ἀργείους πολέμῳ ἐπὶ τῇ θυρεάτιδι. in marg. ad v. 6 et 7 a m. s. ταῦτα ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ συγγραφέως Θουκυδίδου τρανώτερον. Simonidi recte abiudicat Schneide-

Ἰναχίδαις Θυρεᾶν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι
αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπᾳ ποδὸς ἴχνια πρᾶτον
ἁρμόσαμεν, ταύτᾳ καὶ λίπομεν βιοτάν.
ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνῳ κεκαλυμμένον ὅπλον
καρύσσει, Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων.
αἰ δέ τις Ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἧς ἀπ' Ἀδράστου,
Σπάρτᾳ δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

183.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρας,
οὔλης ἣ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,
Τηΐου ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
στήλῃ καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου·
ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος
παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
κὴν χθονὶ πεπτηὼς κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,

win, fort. *Leonidae* est, quem verisimile est celebre hoc argumentum tractavisse, vel *Antipatri ΣΙΔΩΝΙΟΥ*. *Dioscoridi* tribuit Hecker (II 103), cuius praecedit carmen. — V. 1. *τριηκόσιοι*, fort. *τριακόσιοι*. — *συναρίθμοις*, Meineke *ἰσαρίθμοις*. — V. 2. *Ἰναχίδαις*, P *Ἰναχίδας*. — *Θυρεᾶν* scripsi itaque etiam Unger, v. *Θυρέαν*. vid. Steph. B v. *Θυρέα* . . . *λέγεται καὶ πληθυντικῶς*. et Anth. P. VII 721. — V. 3. *ὅπᾳ* A, sed corr. et Pl. *ὅπα*. — *ἴχνια πρᾶτον* Pl., *ἴχνι ἄπραπον* P. et in m. corr. *δωρικῶς ἀντὶ τοῦ πρῶτον*. Hecker *πρᾶτον ποδὸς ἴχνος*. — V. 5. *κεκαλυμμένον*, Schneidewin *πεπαλυμμένον*, Meineke *πεπαλαγμένον*. Poeta *conscriptum* dixisse videtur, fort. *κεκολαμμένον* quod Unger quoque commendavit, Dübner *γεγανωμένον*. — V. 6. *Θυρέα*, Unger *Θυρέαι*. — V. 7. *αἰ* Brunck, *αἴ* P, *εἰ* Pl. — *ἧς*, P *ἧς*.

Epigr. 183. Anth. Pal. VII 24: A *εἰς αὐ Σιμωνίδου· εἰς ἀνακρέοντα τὸν τήϊον ποιητὴν Σιμωνίδου·* C *ὅτι καὶ αὐτὸς σιμωνίδης τήϊος ἦν· ὅθεν καὶ ἀνακρέων*. Cf. Iriarte p. 95. Sed neque hoc neque quod sequitur epigr. *Simonideum* est, quamquam de altero non dubitat Schneidewin, magnis illud laudibus efferens, hoc vero abiudicans. At ab eodem poeta utrumque compositum arbitor, fortasse a *Leonida*: nam quod alia praeterea eiusdem poetae in Anacreontem extant carmina, non est offensioni: solet ille, ut est luxuriantis ingenii, eadem argumenta saepius tractare, quem in hac quoque re secutus est Antipater Sidonius, qui etiam haec ipsa epigrammata imitatus est. — V. 1. *ὀπώρας* P, *ὀπώρης* Pl. Suid. v. *ἡμερὶ* (sed AVE *ὀπώρας*). — V. 2. *ἣ . . . φύεις* Suidas (sed ABV *οὐ λήγῃ . . . φύεις*), *ἡ . . . φύσεις* P, *ἣ . . . φύσεις* Pl. — V. 4. *λεπτῷ*, Hecker *λιτῷ*. — V. 5. *φιλόκωμος* Pl., *φιλακώμωι* P, unde Boissonade *φίλα κώμῳ* divisim scripsit. Hecker coniecit *φιλοκώμοις παννυχίσιν κρούων*. — V. 6. *κρούων*, P *κροίων*, sed *οι* a m. s., *κρούοι* Pl. — V. 7. *κὴν*, P a m. s. *γρ. καὶ*. — V. 8. *ὡραίων* Stephanus, v. *ὡραῖον*, P *ὡραῖον*.

καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιός 1186
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

184. [171.]

Οὗτος Ἀνακρείοντα τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
ὑμνοπόλον πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον, Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων,
ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῇκα λέλοιπε πόθον·
μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνον
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

185 A.

A. *Τίς ἅδε;* B. *Βάκχα.* A. *τίς δέ μιν ξέσε;* B. *Σκόπας.*
A. *Τίς δ' ἐξέμηνε, Βάκχος ἢ Σκόπας;* B. *Σκόπας.*

185 B.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Χάρης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.

V. 9. *μιν* Pl. Suidas in *λαρόν*, *σφιν* P sed *σ* addidit m. s. — *τέγγοι*, sec. Dübnerum P *τέγγει*. — Inde a verbis *ἧς ὁ γερ.* affert etiam Suidas v. *γεραιὸς*.

Epigr. 184. Anth. P. VII 25: A *τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτὸν*. C *ἀνακρέοντα τὸν τήιον. ἔστιν δ' ἡ πόλις αὕτη οὐχ ἡ ποντικὴ ἀλλ' ἡ πρὸς ἔφεσον κειμένη μία τῖαΔ' πο).* Corr. *ὅτι νῆσός ἐστιν ἡ τέως μία τῶν κυκλάδων*. Cf. Iriarte 95. Vide de hoc ep. supra. — V. 1. *Μουσῶν*, Iacobs *Μουσέων*. — V. 2. *ὑμνοπόλον*, P *ὑμνοπόλων*. — V. 5. *μοῦνος*, fort. *μοῦνον*, quod etiam Bothe suasit. — *λείπων*, P *λέιπὼν*. — V. 6. *δόμων*, Pl. *δόμῳ*. — V. 8. *πόθον*, Benndorf *πλόκον*. — V. 9. P in m. addit *εἰς ἀνακρέοντα*. — *λήθη* vulgo, *λήθει* P Pl., *λῆγεν* Suidas v. *Μολπή*, unde Porson *λήγει*. — *ἐκεῖνον* P, *ἐκεῖνο* Pl., *τὸ κλεινὸν* Schneidewin, *ποθεινὸν* vel *ἐρατεινὸν* Emperius, potius scribendum cum Kaibelio *ἐπ' ἐκείνων*.

Epigr. 185 A. Cod. Pal. Anth. post indicem p. C et Anth. Pl. 60: *Σιμωνίδου*. cf. Iriarte 95. Recentioris poetae esse manifestum est; isti enim poetae hoc argumentum saepius tractarunt, cf. Anth. IX 774. — V. 1. *τίς δέ μιν* Planudes ex coniectura, ut videtur, P *τ̃ς δεῆξέσε*. Fortasse *τίς δ' ἐῦ ξέσε*.

Epigr. 185 B. Anth. Plan. 82: *Σιμωνίδου*. cf. Iriarte 96. Const. Porphyr. de admin. imp. 21 tanquam adespoton affert *καθὼς μαρτυρεῖ τὸ ἐπίγραμμα τὸ πρὸς τὴν βάσιν τῶν ποδῶν γεγραμμένον*: sequuntur trimetri plane ita scripti, quemadmodum apud Plan. Hoc quoque a Simonide alienum esse apparet: nam Chares Lysippi discipulus hoc

186. 1187

Δῆμος Ἀθηναίων σε, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῇδε
τίμησ' εὐνοίης εὐσεβίης θ' ἕνεκα.

187.

A. *Τίς εἰκόνα τάνδ' ἀνέθηκεν;* B. *Δωριεὺς ὁ Θούριος.*

signum fecit Rhodiis non ita multo post Ol. CXIX. Affert etiam Strabo XIV 652: *ἄριστα δὲ ὅ τε τοῦ Ἡλίου κολοσσός, ὅν φησιν ὁ ποιήσας τὸ ἰαμβεῖον, ὅτι ἑπτάκις δέκα Χάρης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.* unde suspiceris epigrammatis auctorem incertum fuisse. Ceterum Strabo videtur in initio legisse: *Τὸν Ἡλίου κολοσσόν* (auctor Epitomes ap. Cramerum T. III 560 scribit *Κολοσσὸν Ἡλίου ποθ' ἑπτάκις κτλ.*) rectiusque *ἑπτάκις* scribit, quemadmodum etiam Plin. H. N. XXXIV 41. cf. Eudoc. 429. Eustath. ad Dion. Per. 505. Nihil tamen mutandum duxi, quemadmodum item falsa prodidit Schol. Luciani IV p. 200: *ἑξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.* His adde schol. Greg. Nazianz. ed. in Herme VI 492. — V. 2. *Χάρης* Strabo, *Λάχης* Const. P et Planudes librariorum errore, qui hominibus doctis negotia facessivit; cf. Pseudo-Draco Stratonic. p. 99: *Χάρης τὴν ἄρχουσαν συστέλλει, Σιμωνίδης· τὸν ἐν Ῥ. κ. ὁ δ. Χάρης ἐποίει.* — Lüders (de colosso Rhod. p. 11 Hamburg 1865) existimat hos versus subscriptos fuisse statuae colossicae, quae parum verisimilis est suspicio: nam Constant. Porphyr. (vide supra) haudquaquam locuples auctor. Mihi quidem epigramma non integrum servatum videtur: carent enim duo versiculi omnis ingenii lumine, epigramma autem non ignobile fuisse Strabonis testimonium arguit. Existimo igitur hoc poematium compositum esse postquam terrae motu concidit colossus: hunc magnifici operis casum si poeta pluribus versibus illustravit, non iam offendit tenue exordium. Ad colossum hunc pertinet etiam epigr. adespoton in Anth. P. VI 171, quod *Alcaeai* Messenii esse arbitror: scripsit hoc poemation paulo ante quam statua terrae motu eversa est, Ol. CXXXIX, vel ut Lüders censet, Ol. CXXXVIII 1. Non recte Benndorf (Archaeol. Inst. z. Athen I p. 45 seq.) hoc epigramma, quod manifesto est *ἐπιδεικτικόν*, olim statuae subscriptum fuisse censet usus argumentis levissimis; it.m parum prudenter assensus est Kirchhoffio, qui sibi visus titulum subscriptum simulacro *Ἀθηνᾶς Προμάχου* indagavisse, quae coniectura omni ex parte est reprobanda.

Epigr. 186. Append. Anth. Pal. 77 ex cod. Pal. p. *α'*, ubi CIM^ω, unde apogr. Dorvill.: *Σίμωνος.* sed cod. Par. *σιμωνίδου.* Simonidis certe non est, sed Schneidewin non recte ad Romana tempora refert; subscriptum fuit epigramma statuae, quam Athenienses auctore Lycurgo oratore in honorem Neoptolemi Anticlis filii Melitensis erexerunt, vid. Pseudoplut. vit. X orat. *ἔγραψε δὲ (Λυκοῦργος) καὶ Νεοπτόλεμον Ἀντικλέους στεφανῶσαι καὶ εἰκόνα ἀναθεῖναι, ὅτι ἐπηγγείλατο χρυσώσειν τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν ἀγορᾷ κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ.* Liberalitate et divitiis insignis fuisse videtur, vide Demosth. de Cor. §. 114: *εἶθ' οὑτοσὶ Νεοπτόλεμος πολλῶν ἔργων ἐπιστάτης ὢν ἐφ' οἷς ἐπέδωκε τετίμηται.* cf. Boeckh de re nav. Athen. p. 245. — V. 2. *εὐνοίας εὐσεβίας θ'* olim scriptum fuisse consentaneum.

Epigr. 187. Anth. P XIII 11: *Σιμωνίδου πεντάμετρον ὑποχρηματιξ,* ubi scribendum *τετράμετρον ὑπορχηματικόν.* Versus 1 et 2 similes sunt Archilochiis asynartetis, velut:

A. Οὐ Ῥόδιος γένος ἦν; B. Ναί, πρὶν φυγεῖν γε πατρίδα,
δεινᾷ γε χειρὶ πόλλ' ἔρξας ἔργα καὶ βίαια.

188. 1188

Ἴσθμια δίς, Νεμέᾳ δίς, Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ.
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλᾳ.

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον.

nisi quod huius epigrammatis versus semipede aucti sunt: Archilochi versus veteres ad tetrametra retulerunt (vid. Archil. fr. 79 seq.), quoniam utrumque colon dimetro constare visum est; itaque hi quoque versus, qui brachycatalecti trochaici dimetri loco catalecticum exhibent tetrametri, nullo vero modo pentametri vocitari poterant; item erratum est apud Diomedem p. 515, ubi ille versus *Archilochium trimetrum* dicitur, scr. *tetrametrum*, nisi praestat Keilium sequi, qui codicum auctoritate delevit. Iam idem ille versus Archilochius a Plotio, homine prorsus imperito, sed qui nonnulla antiquae disciplinae praecepta solus servavit, p. 300 *Prosodiacum hyporchematicum* appellatur, estque sane hic numerus saltantium cantilenis inprimis commodus: atque similibus metris ipse Simonides in ὑπορχημάτων libro usus est, vide supra fr. 29 et 31; et fortasse iam Thaletas eiusque sectatores, quos Plutarchus de mus. c. 10 dicit Archilochum imitatos esse, Archilochium hunc versum asciverunt. Igitur quum versu, qualis hic legitur, Simonides in ὑπορχημάτων libro saepius videatur usus, metrum hoc Simonideum dici poterat, cum brevius Archilochium sit vocitatum: atque inde videtur repetendum esse, quod hoc epigramma Simonidi tributum est. Nam si fuit adscriptum Σιμωνίδειον τετράμετρον ὑπορχηματικόν, vel a metrico hoc epigramma tanquam exemplum Simonidei versus fuit adhibitum, maxime in proclivi erat error. Ceterum v. 2, qui anacrusi caret, non est corrigendus, vide quae de hac popularis carminis licentia dixi ad carm. pop. fr. 41. Tertius denique versus est asynartetus Callimachius, velut:

Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν.

Abiudicandum autem hoc epigramma Simonidi, quoniam Dorieus Rhodius sub initium belli Peloponnesiaci tribus deinceps Olympiadibus vicit, vid. Pausan. VI 7, 1 qui deinde 9, 4 addit: ἀνηγορεύοντο δὲ οὗτός τε καὶ ὁ Πεισίροδος Θούριοι, διωχθέντες ὑπὸ τῶν ἀντιστασιαστῶν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἐς Ἰταλίαν παρὰ Θουρίους ἀπελθόντες. cf. Xenoph. Hellen. I 5, 19. Hartung *Simmiae* vindicat epigramma. — V. 2. γε, P τε. — V. 3. γε scripsi, P τε. — P πολλ' ἔρξας, Iacobs πολλὰ ῥέξας.

Epigr. 188. Hephaest 113: Μετρικὰ δὲ ἄτακτα . . . τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Σιμωνίδειον· Ἴσθ μ ι α κτλ. Repetitur ib. 119. — V. 1. Ἴσθμια, Brunck coni. Πύθια, quoniam Elei ab Isthmiis certaminibus arcebantur, vid. Pausan. V 2, 2 seqq. VI 16, 2, et quoniam Paus. VI 3, 4 dicit: ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστὴς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θράσιδος· γεγόνασι δὲ αὐτῷ καὶ Πυθοῖ δύο νῖκαι· ἡ δὲ εἰκών ἐστι τοῦ Ἀριστοδήμου τέχνη Δαιδάλου τοῦ Σικυωνίου, μαθητοῦ καὶ πατρὸς Πατροκλέους. — Νεμέᾳ, posteriore l. Fl νεμέα, priore l. CE(S) Turneb. Νέμεα, — Ὀλυμπίᾳ, l. priore CE(SFl) Ὀλύμπια. — ἐστεφανώθην, post l. E.

Alia plane abieci, nam epigr. Anthol. P., quod post XI 9 iteratum *Σιμωνίδου* inscribitur (cf. Iriarte p. 93), antea V 161 A inscribitur *Ἡδύλου, οἱ δὲ Ἀσκληπιάδου*; haud dubie *Asclepiadis* est, qui alias et Boedium meretricem (V 159) et Cleophontem (V 153) memorat. — Deinde Anth. P. VII 187 *τοῦ αὐτοῦ* i. e. *Φιλίππου* in cod. P inscribitur, et infra tantum ubi repetitur post VII 349 *Simonidi* (cf. ad Simon. ep. 110), in Planudea vero *Leonidae* tribuitur; choliambi ib. VII 345 ad Simonidem relati *Aeschrionis* sunt. — Anth. P. IX 147 *Antagorae* est, et in Plan. tantum *Σιμωνίδου* inscribitur. — Porro Anth. Plan. 204, quod *Σιμωνίδου* inscribitur, potius *Praxitelis* est, vid. Athen. XIII 591 A itaque supra exhibui, quemadmodum aliud ap. Stob. Ecl. Phys. I 9, 16 male adhaesit Simonidis epigrammati, cum *Agathonis* sit. — Epigramma *ἀδέσποτον* (ita m. s.) in Anth. P. VII 306 (adde Plut. Themist. c. l. Athen. VIII 576 C) in Themistoclis matrem Schneidewin Simonidi tribuit, quod prorsus incertum. — Versus, qui in Etym. M. p. 135, 30 vulgo *Simonidi* tribuitur, quem Schneidewin ad Simmiam retulit, *Simyli* elegiographi 1189 est (de quo vid. Plut. Romul. c. 17) ut codd. testantur, estque sic scribendus: *Μύσιον ἀπύοντα (ἠπύοντα) παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης*. Simylus haec de Hercule Hylam a Nymphis raptum quaerente videtur dixisse: nam *cui non dictus Hylas puer?*

Contra poteram alia epigrammata adespota ad Simonidem revocare, sed nolui nimis incertis coniecturis indulgere: velut huic poetae, cum post Medicum bellum plurima in gratiam Atheniensium composuerit epigrammata, tribuat aliquis quod servavit Harpocr. *πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς*·

Ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν τόνδ' ἀνέθηκαν
βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

sed tenue poematium, neque claro vate dignum.

ἐστεφανώθη. Santen coniecit *Ὀλύμπια δὶς στεφανώθην*. — V. 3. codd. utroque loco *ἀριστόδημος θρασὺς ἀλεῖος πάλαι*, nisi quod priore l. *ἀριστοδάμας* ACE(SFl), *ἅλιος* CE(SFl). Correxit Scaliger. Iam vero Aristodemus (de quo Krause Olympia 250 seq. non recte disputavit) sec. Eusebium lucta vicit Olympiae Ol. 98, eademque aetate Daedalus Patroclis filius floruit (cf. Brunn Hist. Artificum I 278), itaque hoc epigramma Simonidi omnino abiudicandum. Iacobs Simonidi minori, Hartung Simmiae tribuere voluit; mihi Hephaestionis error subesse videtur: fortasse Simonides saepius in suis epigrammatis disticho subiunxerit trimetrum iambicum, ut haec poemati forma *Σιμωνίδειον* potuerit iure vocari, et cum artis magistri exempli loco hoc ipsum epigramma, quod a Simonide alienum est, adhibuissent, ille temere ipsi Simonidi adscripsit.

Simonidi tribuit Schneidewin elegans epigramma, quod est ap. Diodor. XI 114 (Arsen. 97):

Μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκας
Δελφοί με στᾶσαν, Ζανὶ χαριζόμενοι
σὺν Φοίβῳ, πτολίπορθον ἀπωσάμενοι στίχα Μήδων
καὶ χαλκοστέφανον ῥυσάμενοι τέμενος.

sed tamen prorsus incerta haec coniectura. Cf. etiam quae dixit Wieseler Philol. XXI 274, sed non recte ille *χαλικοστέφανον* corrigere voluit, de maceria cogitans, qua templum fuerit circumdatum: *χαλκοστέφανον* referendum est ad multitudinem ahenearum statuarum, Delphici fani maxime insigne decus, atque vel propterea hic titulus ad recentiorem aetatem revocandus: videntur enim Delphi aliquanto post illud tropaeum in memoriam Medici tumultus Iovi et Apollini consecravisse, sed ante Ephori historici aetatem: nam Diodorus haud dubie haec quoque ex Ephoro descripsit, qui titulos haud neglexerat; cf. Diod. XIII·41. — Item ad Simonidem Schneidewin retulit epigramma ap. Athen. XII 536 B:

Μνᾶμ' ἀρετᾶς ἀνέθηκε Ποσειδάωνι ἄνακτι
Παυσανίας, ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρου
πόντου ἐπ' Εὐξείνου, Λακεδαιμόνιος γένος, υἱός
Κλεομβρότου, ἀρχαίας Ἡρακλέος γενεᾶς.

quod epigramma Goettlingio cum aliis nominibus, tum propter adiectivum *εὐρύχορος* suspectum et subditicium videtur: iniuria opinor; videtur Pausanias monumentum consecrasse, cum tituli honore, quem Delphis usurpaverat, esset orbatus et Byzantii denuo privatus versaretur, hoc est Ol. LXXVII 2 vel 3 (cf. etiam Schaefer de rer. gest. tempor. p. 14): itaque potuit Simonidis esse epigramma.

Item Schneidewin Simonidi tribuit versus, qui leguntur ap. Plut. consol. ad Apollon. c. 15. vit. Pelop. c. 1. Stob. CVIII 83 (ubi *οὔτε τὸ ζῆν . . . οὔτε*):

Οἳ θάνον οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὐδὲ τὸ θνῄσκειν,
ἀλλα το ταῦτα καλῶς ἀμφότερ' ἐκτελέσαι.

ubi corrigit *οἳ δ' ἔθανον τὸ ζῆν θ. κ. οὔτε κτλ.*, contra Goettling 1190
Opusc. I 320 eosdem versus *Tyrtaeo* vindicare studet, non recte, nam epigramma esse docet Teles ap. Stob. (*ἐπιγράφουσι Λακεδαιμόνιοι*, Plut. Pelop. *ἐπικήδειον* vocat); legebatur fortasse in Leuctrico tumulo.

Brunck tribuit Simonidi epigramma Anthol. Plan. 84:

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε· παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
μῶμος, ὃν οὐδ' ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

non improbabiliter, cum apud Planudem eodem loco legantur alia Simonidis epigrammata; cf. etiam Iriart. Codd. Matr. 94. O. Iahn assentiente Benndorfio hoc distichon censuit petitum ex *Nicomachi* elegia de claris pictoribus, falsus ille quidem, nam tabulae subscriptum fuisse testificatur *τάδε*, quod v. 1 legitur: cf. quae supra vol. 2 p. 316 disserui. — Item Brunck vindicare voluit Simonidi epigr. adespoton Anthol. Pal. XIII 17:

Ἰφίων ἔγραψεν ἑᾷ χερί, τόν ποκα ὕδωρ
θρέψε Πειράνας ἄπο.

quod satis incertum: nam quod legitur *ποκα*, indicare videtur mortuo demum pictore titulum operi subiectum esse. Ceterum scribendum puto: *Ἰφίων* (*τάδ'*) *ἔγραψεν ἑᾷ χερί, τόν ποκα* *θ ὕ δ ω ρ* *Ἔ θ ρ ε ψ ε* *Πειράνας ἄπο.* nam lemma est *ἐπὶ ἐξαμέτρῳ δίμετρον.* Cod. Pal. a pr. m. *χειρὶ*, et deinde *τον* et *θρεψε* sine accentu exhibet.

Restant alia epigrammata antiqua, quae possit aliquis Simonidi vindicare, velut illud, quod Plutarchus in vita Lycurgi c. 20 et apophth. Lacon. adscripsit:

Σβεννύντας ποτὲ τούσδε τυραννίδα χάλκεος Ἄρης
εἷλε· Σελινοῦντος δ' ἀμφὶ πύλας ἔθανον.

sed coniectura nimis incerta.

Item nobiles versus, quos Cimon et collegae Eione expugnata in hermis inscribendos curaverunt, vid. Aeschin. in Ctesiph. 184 (unde descripsit Tzetzes ad Lycophr. v. 417) et Plutarchi vit. Cimon. c. 7*):

*) Tria haec epigrammata arcta necessitate iuncta sunt, ordiendum autem est a longiore carmine, id quod docti homines animadverterunt, quamquam et Aeschines et Plutarchus subiungunt reliquis duobus. Videntur columellae ita locatae fuisse, ut praetereuntes lateret, unde lectio inchoanda esset. Neque enim Plutarchus descripsit oratorem, id quod scripturae varietates arguunt. Apud Pl. legitur I 3 *κ ρ υ ε ρ ὸ ν* *Ἄρηα* pro *κρατερόν*, neque tamen illud praetulerim, siquidem *κρυερὸς* Mars nusquam in Homericis carminibus nuncupatur; II 4 Pl. *δ ῆ ρ ι ν* *ἔχειν*, cui posthabenda Aeschinis lectio *μόχθον*. III 3 Pl. *πύκα* *θ ω-* *ρ η κ τ ά ω ν*, convenienter Homericae consuetudini, Aesch. *πύκα χαλκοχι-* *τώνων*, quod epitheton non solet adverbio *πύκα* amplificari: sed cum herous spondiazon perrarus sit in elegiacis carminibus, fortasse aliquis hanc scripturam tueatur. Denique III 6 Pl. *κ ο σ μ η τ α ῖ ς* fortasse ex librarii correctione pro *κοσμητάς*. Sed manifestum mendum I 4 *πρῶ-*

I.

Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ποτε Μήδων
  παισὶν ἐπ' Ἠϊόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς
λιμόν τ' αἴθωνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα
  πρῶτοι δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.

II.

Ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδ' ἔδωκαν
  ἀντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς·
μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει
  ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασι μόχθον ἔχειν.

III.

Ἔκ ποτε τῆσδε πόληος ἅμ' Ἀτρείδῃσι Μενεσθεύς
  ἡγεῖτο ζάθεον Τρωϊκὸν ἂμ πεδίον,
ὅν ποθ' Ὅμηρος ἔφη Δαναῶν πύκα θωρηκτάων
  κοσμητῆρα μάχης ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν·
οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι 1191
  κοσμητὰς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἠνορέης.

poterant, si temporis rationem habemus, a Simonide scribi, sed tamen si quid video ab huius poetae ingenio abhorrent; nec defuerunt Athenis tunc, quos in Cimonis gratiam haec poematia condidissc suspicari possis. — De auctore horum distichorum disseruit Kirchhoff in Herma V 48 seq., qui quoniam Iadis manifesta vestigia (ἠνορέης, ἀμηχανίην, εὐεργεσίης, sed πράγμασι) deprehenduntur, cum antiqua Attica epigrammata (quorum quidem tenues supersunt reliquiae) fere Attici sermonis legem sequantur, Ionicum aliquem poetam hos versus panxisse probabiliter contendit, sed quod Ioni Chio vindicat, admodum incerta coniectura est: nam ut Melanthium mittam, qui si a tragico poeta Atheniensi segregandus est, potuit ex Ionia Athenas se contulisse, Archelaus utrum Milesius an Atheniensis fuerit ambigitur, sed illa fama multo est verisimilior. Ac fortasse rhapsodus aliquis

---

τοι Plutarchi pariter atque Aeschinis libri tuentur; πύργῳ scribendum esse infra monui, neque deiecit me de hac sententia Bernh. Schmidt (Mus. Rhen. XXXVI p. 1) qui levissimam sane medelam adhibens πρώτῳ, non tamen difficultates expedivit: nam ut largiar praefectum Medorum πρῶτον δυσμενέων dici potuisse, non unus dux in summis angustiis, neque decebat poetam Bogis facinus respicere: vir fortis enim suae quidem existimationi consuluit, cum de salute desperans vim sibi afferret, neque vero Atticorum ducum laudes illustravit.

ex Ionia oriundus elegos illos condidit, velut Stesimbrotus Thasius. Poematii tripertiti prooemium sex versibus constat, media et novissima pars quaternis versibus absolvuntur, similis plane species elegiaci carminis ap. Euripidem Androm. 103 seqq. Quemadmodum huius epigrammatis auctor orsus est ab Homerico Atheniensium praeconio, ita in alio antiquo epigrammate, quod pilae inscriptum fuisse testantur paroemiographi, ingratus Achivorum erga Agamemnonem animus fuit notatus: *ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί*, ut deinceps Atticorum laus illustraretur, qui beneficiorum memores fuerant erga eum, qui illud monumentum condidit. — Ceterum in primo horum epigrammatum de vitio suspectus est versus:

πρῶτοι δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.

Neque enim perspicitur, quo iure Atheniensium imperatores, qui oppidum Persarum praesidio firmatum obsidione presserant ac denique expugnaverant, cum hostes omnium rerum inopia confecti essent, *primi* in has angustias adduxisse Medorum praesidium dicantur: *πρῶτοι* non laudum titulus, sed inane versus complementum est, neque patrius casus *δυσμενέων* offensione caret, nisi forte quis existimet versificatorem laborantem eo confugisse, cum *δυσμενέσιν* versus lex repudiaret. Interpretes ad has difficultates non animadverterunt, aut frustra removere conati sunt. Plana et expedita est oratio, ubi scripserit:

Ἦν ἄρα καὶ κεῖνοι ταλακάρδιοι οἵ ποτε Μήδων
παισὶν ἐπ' Ἠιόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς,
λιμόν τ' αἴθωνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα
πύργῳ δυσμενέων, εὗρον ἀμηχανίην.

Dandi casus *Μήδων παισὶν* suspensus est a verbis novissimis *εὗρον ἀμηχανίην*, quibus secundum artis leges, quas elegiacum poetam observare decebat, absolvitur primarium enuntiatum: mediis his verbis secundarium interiectum, apteque qui castellum obsidione premunt, famem ac Martem *πύργῳ ἐπάγειν* dicuntur; quod Herodotus VII 107 *τεῖχος*, poeta *πύργον* appellavit. Plutarchi et Aeschinis libri *πρῶτοι* testantur, hic consensus arguit, non librarios esse culpandos, sed interpolationem altius esse repetendam. Scilicet in monumento cum duae vel tres litterae essent attritae Γ▒▒ΤΟΙ, is qui descripsit carmen, satis imperite ΓΡΟΤΟΙ detrimentum supplevit.*) Neque vero Aeschinem reum

*) Etiam in disticho, quod in crepidine Mercurii forensis, quem

facere decet huius erroris, nam ab interprete aliquo orationi hos versus insertos esse critici animadverterunt. Orator scribam carmen recitare iusserat, quemadmodum Leptines in oratione adversus Demosthenem, vid. Leptineae § 112. Haec Aeschinis verba sustulit interpolator atque substituit ipsum carmen, usus pariter atque Plutarchus periegetae alicuius libro, nam ipsum monumentum Plutarchi saeculo fortasse iam sublatum. Lectionis autem ea est diversitas, ut appareat diversis auctoribus usos esse, sed non solum in parvo supplemento *πρῶτοι* conspirant, verum etiam iustum ordinem titulorum pariter perverterunt: apparet utrumque errorem commissum esse ab eo, qui primus epigrammata descripsit et litteris propagavit: postea alii denuo hermas examinantes alia obscura vel male habita rectius fortasse interpretati sunt sive suo periculo redintegraverunt, sed tenuerunt *πρῶτοι*, rati id ipsum antiquum periegetam in monumento repperisse, eundemque, ut clari viri auctoritas mentis luminibus officere solet, etiam secuti sunt in particulis carminis ordinandis.*) Periegetae nomen, qui primus interpolavit epigramma, non licet indagare, multi enim his studiis operam dederunt; Philochorus quidem, quem Suidas *Ἀττικὰ ἐπιγράμματα* collegisse testatur, nobile hoc encomium haud dubie recepit in ordinem, neque Menecles periegeta, quem de hermarum porticu exposuisse Harpocration auctor est, hoc monumentum silentio praetermisisse videtur.

---

189. [108.]
ΑΤΑΚΤΟΙ ΛΟΓΟΙ.

Arist. Metaph. N. 3: *πάντα δὴ ταῦτα ἄλογα, καὶ μάχεται καὶ*

Themistocles cum collegis dedicaverat, incisum fuit, offensionem habet *πρῶτοι*, quod quidem librariorum socordia vitiatum esse reor.

*) Librariorum peccata passim deprehenduntur, velut ap. Aesch. *ἀμφὶ ξυνοῖσι*, ubi Plut. recte *ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς*, qui vicissim *ἐν πεδίον*, ubi Aesch. *ἀμ π.* et *ἐς π.*, item Plut. *κοσμητὰς*, Aesch. *κοσμηταῖς*, quae grammatici est correctio. Sed aliae varietates indicio sunt in hermis litterarum vestigia passim detrita fuisse vel penitus evanuisse, hinc diversa exempla discrepant, quandoquidem alius aliud sibi dignoscere vel rectius supplere visus est, velut *κρατερόν* et *κρυερόν*, *καὶ μεγάλης ἀρετῆς* et *καὶ μεγάλων ἀγαθῶν* (neutrum placet, fortasse scriptum fuit *καὶ μεγάλων ἀρετῶν*), item *δῆριν ἔχειν* et *μόχθον ἔχειν*, *πύκα θωρηκτάων* et *πύκα χαλκοχιτώνων*, denique *ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν* et *ἐ. ὄντα μ.* Temere Weidner novissimum distichon subditicium esse censuit, idemque pessimo exemplo apud Aeschinem traditum poematum ordinem invertit.

αὐτὰ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς εὐλόγοις καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος. γίγνεται γὰρ ὁ μακρὸς λόγος, ὥσπερ ὁ τῶν δούλων, ὅταν μηδὲν ὑγιὲς λέγωσιν. ad quem locum Alex. Aphrodis. T. IV p. 827 B (p. 797 ed. Bonitz): *τὸ δὲ καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος, σαφὲς ἔσται προειποῦσιν τίς ἐστιν ὁ Σιμωνίδου λόγος. Ὁ Σιμωνίδης ἐν τοῖς λόγοις, οὓς Ἀτάκτους ἐπιγράφει, μιμεῖται, καὶ λέγει, οὓς εἰκός ἐστι λόγους λέγειν δούλους ἐπταικότας πρὸς δεσπότας ἐξετάζοντας αὐτοὺς τίνος ἕνεκα ταῦτα ἐπταίκασι; καὶ ποιεῖ αὐτοὺς ἀπολογουμένους λέγειν πάνυ μακρὰ καὶ πολλά, οὐδὲν δὲ ὑγιὲς ἢ πιθανόν, ἀλλὰ πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον ἐναντίον τῷ προφρασθέντι· τοιοῦτον γὰρ ὡς εἰκὸς τὸν βάρβαρον καὶ παιδείας ἄμοιρον.* Welcker haec retulit ad Simonid. Amorg. fr. 10, Schneidewin in Museo Rhen. VII 460 seq. librum pedestri oratione *mimorum* in modum conscriptum fuisse putat et confert Arist. Rhet. III 14. Equidem nihil decerno, sed cavendum ne cum hoc *Ἀτάκτων* opusculo confundantur *Σύμμικτα*, quae haud dubie Simonidis genealogi fuerunt, cf. schol. Apoll. Rhod. I 763. Neque *μακρὸν ποίημα*, quod Plato Lys. 221 D dicit componendum cum *μακρῷ λόγῳ*: *ὁ δὲ πρότερον ἐλέγομεν φίλον εἶναι, ὕθλος τις ἦν, ὥσπερ ποίημα μακρὸν συγκείμενον*: quem locum depravatum esse vidit Madvig, sed mendum non sustulit; scribendum *ποίημα νεκρῷ* (vel *νεκροῖς*) *συγκείμενον* i. e. naenia.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ.

190 A. [42.]

Clemens Alex. IV 375: *ὁ μὲν οὖν Σιμωνίδης καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ γράφει, δεύτερον δὲ εὐφυᾶ καὶ καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως.* Manifestum est Simonidem in carmine aliquo nobilissimum et satis antiquum scolion 8, quod ut solet fieri adespoton ferebatur, commentatum esse, quemadmodum etiam Epicharmus scolii exordium adhibuit, alius comicus integrum, ut videtur, fabulae inseruit. Hinc proclivi errore alii ad Simonidem, alii ad Epicharmum cantilenam rettulerunt, quos Schneidewin secutus Simonideis reliquiis adscripsit; vid. schol. Plat. Gorg. 451 E: *τὸ σκολιὸν τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου*, item schol. Aristot. Rhet. II 21: *Σιμωνίδου ἐστὶν ἀπὸ τῶν σκολιῶν αὐτοῦ ἐπῶν, οἱ δ' Ἐπιχάρμου*, aliique, vid. infra Scol. 8. — Quod si constaret Simonidem pariter atque Pindarum convivalia carmina (*σκολιὰ*) *μελι-*

κῶς scripsisse, mentionem popularis cantilenae possis illuc referre, sed poterat poeta etiam in epinicio vel alio carmine commode uti decreto pervagato.

190 B. [113.]

Mich. Psellus *περὶ ἐνεργ. δαιμ.* p. 5: *Κατα Σιμωνίδην ὁ λόγος τῶν πραγμάτων εἰκών ἐστιν.* nisi forte apophthegma est.

191. [114.]

Plato de Republ. I 331 E: *Λέγε δή, εἶπον ἐγώ, σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, τί φῂς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι, τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς λέγειν.* Cf. ib. 332 A. 334 E et 335 D. Respicit huc Proclus ad Hesiod. Op. v. 707: *Σιμωνίδης γοῦν ταύτην εἶναι δικαιοσύνην ὡρίσατο, τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν.*

192. [118.]

Theon Progymnasm. I 215 Walz: *Ἐκ δὲ τοῦ ἀσυμφόρου, ὅτι βλαβερῶς παραινεῖ Σιμωνίδης παίζειν ἐν τῷ βίῳ καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν.*

193. [126.] 1192

Plut. de Is. et Osir. c. 23: *Ὀκνῶ δέ, μὴ τοῦτο ᾖ τὰ ἀκίνητα κινεῖν καὶ πολεμεῖν οὐ* (sic AEFGHV, vulgo *ἐν*) *τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, μόνον, πολλοῖς δ' ἀνθρώπων ἔθνεσιν καὶ γένεσιν κατόχοις ὑπὸ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς τούτους ὁσιότητος.* Item vit. Thes. c. 10: *Οἱ Μεγαρόθεν συγγραφεῖς ὁμόσε τῇ φήμῃ βαδίζοντες καὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ κατὰ Σιμωνίδην πολεμοῦντες οὔτε ὑβριστὴν οὔτε λῃστὴν γεγονέναι τὸν Σκείρωνά φασιν.* Videtur poeta dixisse, nolle se fabulas de diis aut heroibus traditas refingere, quoniam arduum sit negotium famae, quam temporis vetustas et gentium consensus firmaverit, adversari. Recte monuit Bernays (Hermes V 301) huc respicere Aristot. Pol. II 2, 10 *χρὴ προσέχειν τῷ πολλῷ χρόνῳ καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτεσιν* (*ἔθνεσιν* restituit Bernays.), *ἐν οἷς οὐκ ἂν ἔλαθεν, εἰ ταῦτα καλῶς εἶχεν.* Bernays refert haec ad carmen unde fr. 19 sumptum.

194. [222.]

Athen. V 210 B: *Ἐν Φλιοῦντι κατὰ την πολεμάρχειον στοὰν*

γεγραμμένην ὑπὸ Σίλλακος τοῦ Ῥηγίνου, οὗ μνημονεύουσιν Ἐπίχαρμος καὶ Σιμωνίδης. haud dubie in *Epigrammate*.

195. [55.]

Mythogr. Vatic. III 27: „Neque enim verum est, animam deserere corpus, cum potius corpus animam deserat. Hinc et Simonides poeta et Statius itidem in VIII: „Odi artus fragilemque hunc corporis usum Desertorem animi." Cf. Schol. Stat. Theb. VIII 739.

196. [56.]

Plutarch. Consol. ad Apoll. c. 17: *Τὰ γὰρ χίλια καὶ τα μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς.* nisi hoc inter apophthegmata est referendum.

197. [57.]

Strabo XV 711: *Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις.*

198. [13.]

Strabo IX 441: *Διὰ δὲ τὸ ἀναμὶξ οἰκεῖν Σιμωνίδης Περραιβοὺς καὶ Λαπίθας καλεῖ τοὺς Πελασγιώτας ἅπαντας τοὺς τὰ ἑῷα κατέχοντας τὰ περὶ Γυρτῶνα καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ καὶ Ὄσσαν καὶ Πήλιον καὶ τὰ περὶ Δημητριάδα καὶ τὰ ἐν τῷ πεδίῳ, Λάρισσαν, Κραννῶνα, Σκοτοῦσσαν, Μόψιον, Ἄτρακα καὶ τὰ περὶ τὴν Νεσσωνίδα λίμνην καὶ Βοιβηΐδα.*

199.

Schol. Theocr. XII 27: *Νισαῖοι Μεγαρῆες ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς· καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς· ἤγουν ἄριστοι τὰ ναυτικά.* haec postrema recentior scholiasta exhibet, sed etiam schol. Ambros. *ναυτικοὶ γάρ εἰσι* quamvis alieno loco addit, et deinde plane dicit *μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς Σιμωνίδης ναυτικήν.* Verisimile igitur Simonidem hoc ipso nomine collaudavisse Megarenses, itaque grammaticus non epigr. 107, sed alium locum respexit.

200 A.

Tzetz. Chil. I 430:

Ἀρτέως ἐν τοῖς θρέμμασιν ἦν τι χρυσοῦν ἀρνίον,
Ὁ Σιμωνίδης πορφυροῦν εἶναι δὲ τοῦτο λέγει.

Schneidewin putat Tzetzen temere ad Atrei historiam transtulisse, quae de vellere Colchico dixit poeta fr. 21.

200 B.

Schol. Theocr. I 65: ἡ δὲ Αἴτνη Σικελίας ὄρος ἐστὶν ἀπὸ Αἴτνης τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὥς φησιν Ἄλκιμος· Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας Αἴτνην φησὶ κρῖναι Ἥφαιστον καὶ Δήμητρα περὶ τῆς χώρας ἐρίσαντας. Scribendum puto verbis traiectis Ἄλκιμος ἐν τῷ περὶ Σικελίας· Σιμωνίδης δὲ Αἴτνην φησὶ κτλ. Nam melicus poeta haec de rixa Vulcani et Cereris, quam Aetna composuerit, videtur enarrasse. Corruptelam testificantur etiam libri, quantum quidem ex Gaisfordii adnotatione coniicere licet: „σικελίας ὄρος· ὁ σιμωνίδης αἴτνη κρῖναι sic 3. et B. ubi κρίναι et 5. ubi κρίνη:" ibi igitur Alcimi mentio et ἐν τῷ περὶ Σικελίας plane omissum esse videtur, id quod meam correctionem stabilit. Alii in Simonidis nomine mendum delitescere putant, velut Dorville Σιληνὸς scripsit parum probabiliter, et Westermann Τιμωνίδης speciose magis quam vere.

201. [37.] 1193

Himer. Or. XVI 7: Διὸ δὴ καὶ Σιμωνίδῃ πείθομαι, ὅπερ ἐκεῖνος ἐν μέλεσι περὶ Μουσῶν ἀνύμνησε· φησὶ γὰρ δήπου τοῦτο ἐκεῖνος· Ἀεὶ μὲν αἱ Μοῦσαι χορεύουσι καὶ φίλον ἐστὶ ταῖς θεαῖς ἐν ᾠδαῖς τε εἶναι καὶ κρούμασιν· ἐπειδὰν δὲ ἴδωσι τὸν Ἀπόλλωνα τῆς χορείας ἡγεῖσθαι ἀρχόμενον, τότε πλέον ἢ πρότερον τὸ μέλος ἐκτείνασαι ἠχόν τινα παναρμόνιον καθ' Ἑλικῶνος ἐκπέμπουσιν. Sunt fortasse ex *Paeanibus* petita.

202 A. [71.]

Phot. 500, 24: Σαρδόνιος γέλως· ... Σιμωνίδης δὲ τὸν Τάλων (cod. σιαλον) τὸν Ἡφαιστότευκτον Σαρδονίους, οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς Μίνωα, εἰς πῦρ καθαλλόμενον ὡς ἂν χαλκοῦν, προστερνιζόμενον ἀναιρεῖν ἐπιχάσκοντας. Similia Suidas v. Σαρδόνιος γέλως. Cf. Zenob. V 85: Σιμωνίδης δὲ φησὶ τὸν Τάλω πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδὼ καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι, οὓς τελευτῶντας σεσηρέναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ Σαρδόνιος γέλως. ibiq. interpr.

*202 B.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 37 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nov. II 87) de Atlantis laboribus: Εὐριπίδης ..... χαλ-

κέοις (οὐρανὸν) νώτοις .... (ἐν) Ἴωνι πεποί(ηκεν, Σ)ιμωνίδης (δὲ τὸν) οὐρανὸν ἐ(πὶ τῶν) ὤμων (φέροντα, παρ' Ἡσιό)δῳ δ' [οὐρανὸν] εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν.

203. [80.]

Schol. Hesiod. Theog. v. 313: Τὴν ὕδραν Ἀλκαῖος μὲν ἐννεακέφαλόν φησι, Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον. Cf. Serv. Aen. VI 576 et VII 658.

204. [82.]

Argum. Eurip. Medeae: Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασίν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα (ἑψήσασα duo libri, ἀφεψήσασα Elmsley) τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. Cf. Schol. Arist. Eq. 1321.

205. [84.]

Schol. Pind. Pyth. IV 450: Καὶ γὰρ καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐστὶν ἡ ἱστορία, ὅτι περὶ ἐσθῆτος ἠγωνίσαντο (οἱ Ἀργοναῦται).

206. [86.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 1212: Ἐφύρα ἡ Κόρινθος ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρός· Εὔμηλος δὲ (φησὶν) ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως. sed pro Εὔμηλος cod. P Σιμωνίδης, itaque scribendum haud dubie Εὔμηλος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἀπὸ Ἐφ., ut Schneidewin quoque edidit. cf. fr. 48. Hanc scripturae varietatem novissimus editor, qui omnino falsam de codicibus scholiorum Apollonii opinionem concepit, ut alia mentione satis digna, prorsus silentio praetermisit.

207. [87.] 1194

Schol. Eurip. Orest. 46: Ὅμηρος δὲ ἐν Μυκήναις φησὶν εἶναι τὰ βασίλεια τοῦ Ἀγαμέμνονος, Στησίχορος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐν Λακεδαιμονίᾳ.

208. [89.]

Schol. Il. ν 517 ubi de Idomeneo et Deiphobo dicit: ὡς ἀντεραστὴς Ἑλένης· ὡς μαρτυρεῖ Ἴβυκος καὶ Σιμωνίδης. Cf. Eust. Il. 944, 43: Ἕτεροι δὲ ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβύκου ἱστορίᾳ φασὶν ὡς ἀληθῶς ἀεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεῖ Δηΐφοβος ὡς ἀντεραστῇ· ἤρα γάρ φασι καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης.

209. [90.]

Longin. de Sublim. c. 15, 7: *Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου· ἣν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου· πάντα δ' ἀμήχανον παρατίθεσθαι.*

210 A.

Himer. Or. III 1: *Ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος.* quae oratio habita veris initio. Simonidis hoc carmen rursus videtur respicere XIII 7: postquam dixit de Apolline Musageta *οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφὼ καὶ Πίνδαρος . . . εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσιν, ἢ οἷον τὸν Βακχειώτην (οὕτω γὰρ αὐτὸν ἡ λύρα καλεῖ τὸν Διόνυσον λέγουσα) ἦρος ἄρτι τὸ πρῶτον ἐκλάμψαντος, ἄνθεσί τ' ἠρινοῖσι καὶ κισσοῦ κορύμβοις Μούσαις κάτοχοι ποιηταὶ στέψαντες, νῦν μὲν ἐπ' ἄκρας κορυφὰς Καυκάσου καὶ Λυδίας τέμπη, νῦν δὲ ἐπὶ Παρνασοῦ σκοπέλους καὶ Δελφίδα πέτραν ἄγουσι, πηδῶντά τε αὐτὸν καὶ ταῖς Βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν εὔϊον· ὅτε καὶ τὴν γῆν λόγος, οἷον αἰσθανομένην τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ, ῥεῖν μὲν μέλι καὶ γάλα, καὶ ποταμούς τινας αὐτοῦ τοῦ νέκταρος Σατύροις τε καὶ Βάκχαις ἀρύεσθαι, καὶ μειδιᾶν μὲν ὁμοῦ ἡδύ τι καὶ χρυσαυγές, πορφύρειν δὲ ὅλην τοῖς ἄνθεσιν, ὅπως ἂν ἔχοι σκιρτᾶν τε καὶ ἀθύρειν ἐπ' αὐτῶν ὁ θεός· ἐμοὶ γὰρ καὶ τοῦτο τῷ θεῷ δοκεῖ εἰκότως ἐργάζεσθαι.* Videntur sane haec ex Simonideo aliquo dithyrambo petita, res tamen in Himerio perquam incerta, cf. ad Pind. fr. 34.

210 B. [47.]

Menander de encom. Rhet. IX 133 ed. Walz: *Πεπλασμένοι δὲ ὕμνοι, ὅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ θεὸν καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης τὴν Αὔριον δαίμονα κέκληκεν καὶ ἕτεροι Ὄκνον καὶ ἕτεροι ἕτερόν τινα.* Ex hoc loco non recte olim conieci, Simonidem peculiare carmen in crastini diei honorem condidisse; rhetor nihil aliud testificatur, quam Simonidem hac prosopopoeia usum esse, quam etiam Callimachus epigr. 14 adhibuit: *Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον.*

211. 1195

Cram. An. Paris. I 166, 11: *Εἴ γε βούλεσθε μὴ ληρεῖν,*

ἀλλὰ τοὺς Ἕλληνας ἐλευθερῶσαι καὶ κτήσασθαι πάλιν αὖ τὴν πατρῴαν ἡγεμονίαν, ἀπροφασίστως δουλεύοντα· κατὰ τὸν Σιμωνίδην· οὐδὲν γάρ που μέγα μικρῷ θεραπεύεται. Scribendum μηδ' ἀπροφασίστως δουλεύειν, quod a Simonideo sermone non alienum videtur: adverbio hoc Thucydides, adiectivo non solum ille historiarum scriptor, sed etiam Euripides utitur.

212. [6.]

Schol. Apoll. Rhod. I 583: Νῆσος γὰρ ἡ Σκίαθος τῆς Θεσσαλίας ἐγγὺς Εὐβοίας, ἧς καὶ Σιμωνίδης μέμνηται.

213. [92.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 814: Ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον παραγενόμενος ἔγημε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἴρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης. cf. Eudoc. 85.

214. [93.]

Schol. Hom. Il. β 872: Ἡ διπλῆ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τό· ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων, ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Νάστου λέγει· καὶ ὅτι οὐ λέγει, ὅπλα αὐτὸν ἔχειν χρυσᾶ, ὡς καὶ πάλιν ὁ Σιμωνίδης ἐξέλαβεν, ἀλλὰ κόσμον χρυσοῦν. Suspicatus aliquando sum, Simonidem genealogum intelligendum esse, ut is iam epigrammata in Iliacos heroes composuerit, sed dudum hanc opinionem abieci; nam clari poetae testimonio Aristarchum usum esse consentaneum est. Ceterum Luc. Müller (Philol. XI 175) existimat v. 869 et 870, quos a rhapsodo aliquo additos esse censet, Simonidem non legisse.

215. [95.]

Schol. Pind. Olymp. XIII 31: Καὶ ποιηταὶ διασημότατοι ἐν Κορίνθῳ ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἴσων, οὗ μέμνηται Σιμωνίδης. At huius poetae nulla praeterea extat memoria, conieci Κιναίσων i. e. Κιναίθων, qui quod Laco fuisse perhibetur, ea diversitas non magnopere offendit.

216. [96.]

Schol. Il. ι 556: Ἴδας, ὁ Ἀφαρέως μὲν παῖς κατ' ἐπίκλησιν, γόνος δὲ Ποσειδῶνος, Λακεδαιμόνιος δὲ τὸ γένος, ἐπιθυμήσας γάμου, παραγίνεται εἰς Ὀρτυγίαν τὴν ἐν Χαλκίδι καὶ ἐντεῦθεν ἁρπάζει τὴν Εὐηνοῦ θυγατέρα Μάρπησσαν· ἔχων δὲ ἵππους Ποσειδῶνος ἠπείγετο. ὁ δὲ Εὐηνὸς εἰς ἐπιζήτησιν ἐξῆλθε τῆς θυγατρός.

ἐλθὼν δὲ κατὰ τὸν Λυκόρμαν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας ἑαυτον ἐκεῖ καθῆκεν· ὅθεν ὁ Λυκόρμας Εὐηνὸς ὠνομάσθη· κατὰ δὲ τὴν Ἀρήνην ἀπαντήσας ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἴδᾳ λαμβάνεται τῆς Μαρπήσσης· ὁ δὲ ἔτεινε τὸ τόξον καὶ διεφέρετο περὶ τοῦ γάμου· οἷς κριτὴς ὁ Ζεὺς γενόμενος αἵρεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ Μαρπήσσῃ τίθεται· ἡ δὲ δείσασα, μὴ αὐτὴν ἐπὶ γήρᾳ καταλίπῃ ὁ Ἀπόλλων, αἱρεῖται τὸν 1196
Ἴδαν· οὕτως δὴ Σιμωνίδης τὴν ἱστορίαν περιείργασται.

217. [98.]

Plut. vit. Lycurg. c. 1: *Οὐ μὴν ἀλλά, καίπερ οὕτως πεπλανημένης τῆς ἱστορίας, πειρασόμεθα τοῖς βραχυτάτας ἔχουσιν ἀντιλογίας ἢ γνωριμωτάτους μάρτυρας ἑπόμενοι τῶν γεγραμμένων περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀποδοῦναι τὴν διήγησιν. ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκοῦργον πατρός, ἀλλὰ Πρυτάνιδος καὶ τὸν Λυκοῦργον καὶ τὸν Εὔνομον· οἱ πλεῖστοι οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσιν, ἀλλὰ κτλ.* Ita haec distinxit Sauppe epist. crit. 69, legebatur: *ἀλλὰ Πρυτάνιδος· καὶ τὸν Λυκοῦργον καὶ τὸν Εὔνομον οἱ πλεῖστοι οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσι*, sed quod *ἐπεὶ* pro *ἐπεὶ καὶ* scribendum censuit, improbandum: vocula *ἐπεὶ* omnino ab hoc loco aliena; Plutarchus scripserat: *ἐπιεικῆ* (i. e. *probabilem*) *ἀποδοῦναι τὴν διήγησιν. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς — οἱ πλεῖστοι.* Nam Bekkeri correctione *οἱ δὲ* facile caremus: ubi diversae sententiae recensentur, asyndeton satis aptum. Adde Schol. Platon. p. 419 ed. Bekk.: *Λυκοῦργος . . . ἦν δὲ κατὰ Σιμωνίδην Πρυτάνιδος μὲν υἱός, Εὐνόμου δὲ ἀδελφός, καὶ θεῖος τοῦ Εὐνόμου υἱοῦ, Χαριλάου τοῦ βασιλεύσαντος τῆς Σπάρτης, ἧς ἦρξε καὶ Λυκοῦργος αὐτὸς ἔτη ιη΄· ὅτε καὶ τοὺς νόμους ἔγραψεν, ἐπιτροπεύων τὸν ἀδελφιδοῦν.* Simonidem sequitur Dion. Hal. Ant. II 49 *ἐπιτροπεύων Εὔνομον τὸν ἀδελφιδοῦν Λυκοῦργος ἔθετο τῇ Σπάρτῃ τοὺς νόμους* ubi corrigendum (*Χαρίλαον τὸν*) *Εὐνόμου.* Alteram famam, quam pervagatam dicit Plutarchus, tuebatur Ephorus, vid. Strabo X p. 481 sq.

218. [99.]

Plut. vit. Agesil. c. 1: *Διὸ καί φασιν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου τὴν Σπάρτην προσηγορεῦσθαι δαμασίμβροτον, ὡς μάλιστα διὰ τῶν ἐθῶν τοὺς πολίτας τοῖς νόμοις πειθηνίους καὶ χειροήθεις ποιοῦσαν, ὥσπερ ἵππους εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.*

219 A. [100.]

Schol. Eurip. Rhes. v. 5: *Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέ-*

μουσι την νύκτα ... Στησίχορον δὲ ὁ Σιμωνίδης πεντεφύλακον φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα. Ità scripsi, vide ad Stes. fr. 55.

219 B.

Scholion ineditum Pindari Ol. VII 24 cod. Vrat. A de Astydamia Tlepolemi matre: ἐνταῦθα δὲ Ἀμύντορος αὐτήν φησιν ὁ Πίνδαρος, (Ἡσίοδος δὲ καὶ Σιμωνίδης Ὀρμενοῦ· τινὲς δέ, ὅτι ὁ Πίνδαρος) παρὰ τῶν κατὰ τὴν πόλιν λογίων ἤκουσεν Ἀμυντορίδας εἶναι Ῥοδίους μητρόθεν. Gerhard verba, quae cancellis sepsi, praetermisit; ac nunc Mommsen eadem verba ex cod. Ambrosiano, unde descriptus Vrat., vulgavit, nisi quod ibi εἰκός δέ, ὅτι legitur, quod cum sensu cassum sit, librarius cod. Vrat. non inscite τινὲς substituit, sed potius nomen alicuius grammatici delitescit, itaque Ἀριστόνικος olim scriptum fuisse suspicor. Pro Ὀρμενοῦ scr. Ὀρμένου.

220. [101.]

Steph. Byz.: Ἄκανθος ... ἔστι καὶ ἡ Ἀθαμανίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου Ἀκάνθιος· ἐξ οὗ καὶ παροιμία Ἀκάνθιος τέττιξ ἐπὶ τῶν ἀφώνων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης. Cf. Arsen. 444. Apostol. XVI 33. Paroemiogr. II p. 5.

221. [102.]

Athen. II 40 A: Ὅτι Σιμωνίδης τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τίθησιν οἴνου καὶ μουσικῆς.

222. [197.]

Plut. vit. Themist. c. 1: ὅτι μέντοι τοῦ Λυκομιδῶν γένους μετεῖχε (Θεμιστοκλῆς), δῆλός ἐστι· τὸ γὰρ Φλυῆσι τελεστήριον, ὅπερ ἦν Λυκομιδῶν κοινόν, ἐμπρησθὲν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, αὐτὸς ἐπεσκεύασε καὶ γραφαῖς ἐκόσμησε, ὡς Σιμωνίδης ἱστόρηκεν. Haud dubie in *Epigrammate*, quod in Themistoclis usum composuit.

223.

Himer. Or. XXIX: Καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἡ πόλις (Κέως) ἐσπούδασται.

224. [129.] 1197

Herodian. in Boiss. An. III 250: Ὡς δὴ ἐγὼ γελᾷ (BD γελῶ) παρὰ τῷ λυρικῷ Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐγὼ πρώτου ἐστὶ προσώπου, τὸ δὲ γελᾷ τρίτου· διότι τοίνυν ἐπήνεγκε τῷ πρώτῳ τὸ

ἀνακόλουθον, την ὀρθοέπειαν ἔβλαψεν. ἔδει γαρ εἰπεῖν ἐγω γελῶ ἢ ἐκεῖνος γελᾷ. Hartung requirit ὡς δὴ ἐγώ τε γελᾷ καὶ κεῖνος. Nisi mendum subest, poeta leni irrisione usus dixit: ridet quemadmodum ego; cf. Eurip. Cycl. 673 Οὔτίς με τυφλοῖ βλέφαρον. Οὐκ ἄρ' εἶ τυφλός. Ὡς δή σύ. Sed hic grammaticus saepius deceptus est vitiosis lectionibus, velut adscripsit versum ἦλθεν δὲ λαοὶ μυρίοι πρὸς ἠόνα, ubi sive ἦλθον, sive λαῷ μυρίῳ corrigendum, quemadmodum στόλῳ, ναυσί, alia dicuntur.

225.

Ammian. Marc. XIV 6, 7: „Ut enim Simonides lyricus docet, beate perfecta ratione victuro, ante alia patriam esse convenit gloriosam."

226. [112.]

Plut. vit. Arat. c. 45: *Καὶ γὰρ εἰ δεινὸν ἄνδρας ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς οὕτω μεταχειρίσασθαι δι' ὀργήν, ἀλλ' ἐν ἀνάγκαις γλυκὺ γίνεται καὶ οὐ σκληρὸν κατὰ Σιμωνίδην, ὥσπερ ἀλγοῦντι τῷ θυμῷ καὶ φλεγμαίνοντι θεραπείαν καὶ ἀναπλήρωσιν προσφερόντων.* Recte opinor Madvig *καὶ τὸ σκληρὸν,* sed praestat *καὶ σκληρὸν* (ita enim Simonides scripsit), quod librarius cum non intelligeret, *οὐ* adiecit.

227.

Claudian. Epist. IV 9:

> *Fors iuvat audentes*, Cei sententia vatis.
> Hac duce non dubitem, te reticente loqui.

Dixit fortasse Simonides in illo carmine, e quo est fr. 65. Ceterum alii libri *Chii* vel *prisci* exhibere dicuntur. Sed dubito, an Simonidis aut omnino Graeci poetae versum respexerit Claudianus: nam videtur intelligere versum nescio cuius poetae, quem adhibet Seneca Epist. 94:

> Audentes fortuna iuvat: piger ipse sibi obstat.

sic enim haec in unum sunt coniungenda. Olim suspicatus sum Ennianum hunc esse versum, ut apud Claudianum legendum sit: *Calabri sententia vatis*: sed huic coniecturae adversatur Macrobius VI 1, qui cum Virgiliano hemistichio Aen. X 284: *audentis fortuna iuvat* comparat Ennianum: *Fortibus est fortuna viris data.*

228. [134.]

Et. M. 83, 42: *Ἀμιθρῆσαι· Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρὸν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν· ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρὸς ἀμιθρῶ, ἀμιθρήσω, ἀμιθρῆσαι.* Auctius cod. Flor. Miller Misc. 28: *Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἄμιθρον εἶπε καθ' ὑπερβιβασμον οἷον κύματ' ἄμιθρον,* ubi *κυμάτων ἀμιθρόν* potius quam *κύματ' ἀμιθρεῖν* sive *ἀμιθρῶν* scribendum videtur. Theocr. XVI 60 dixit *ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν,* ubi Meineke *ἀμιθρεῖν* coniecit, qua forma alias Theocritus utitur, neque tamen opus hac correctione, vid. ad Alcaei fr. 142. Forma *ἀμιθρῆσαι* fortasse ex alio loco Simonidis petita, vid. supra 125 v. 5.

229. [115.]

Zonar. et Suid. v. *Ἀμύνασθαι· ... Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδοῦναι.* cf. Philem. 141.

230. [138.]

Schol. Hom. Il. ο 625: *Καὶ Σιμωνίδης ἀνεμοτρεφέων πυλάων* (scr. *πυλᾶν*) *εἴρηκε.* Cf. Eust. 1034, 2.

231. [70.]

Athen. III 99 B: *Οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης που ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία.*

232. [142.] 1198

Schol. Hom. Il. ω 5: *Πανδαμάτωρ δὲ ὁ μηδένα ἐῶν ἀδάμαστον· Σιμωνίδης δὲ δαμασίφωτα τὸν ὕπνον εἶπεν* (schol. post Syntipam 85 *δαμασιφώτατον αὐτὸν εἶπεν*). Cf. Eust. 1336, 6.

233.

Schol. Hom. Il. ο 713: *Μελάνδετα, σιδηρόδετα ... τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης.*

234. [78.]

Et. M. 60, 36: *Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά· οὕτως παρὰ Σιμωνίδῃ.* In arctum redegit cod. Flor. Miller Misc. 22: *παρὰ Σιμωνίδῃ ἡ Ἐλάρα, Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ.* Herodianus cum priore forma componit Hesiodeum *Ἐλλαριάδην Τιτυόν* (l. *Ἐλλαρίδην*). cf. Apoll. Rh. I 762 ibique schol.

235. [127.]

Et. M. 38, 46: *Αἰριπόλιοι δμωαί·* Σιμωνίδης ἐκ τοῦ αἰριοπόλιοι (DVa αἰριπόλιοι, Vb αἰριοπόλιον, P αἰροπόλιοι) συγκοπῇ τοῦ ο. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Schneidewin *ἐριπόλιοι δμωαί*, sed potius *αἰριπόλοι* scribendum, dorica forma pro εἰριπόλοι, quod ab εἴριον, ἔριον, ἔρι (ut Philetas dixit) descendit, significatque nihil aliud, quam ἐριουργοί. Etiam Lobeck Pathol. I 304 Schneidewini coniectura improbata ἐριπόλοι requirit.

236. [130.]

Schol. Aesch. Choeph. 362: Ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ο κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ.

237. [143.]

Schol. Hom. Il. δ 79: Τὸ θάμβος δὲ οὐδετέρως παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ Σιμωνίδῃ ἀρσενικῶς.

238.

Schol. Il. ι 586: Κεδνότατοι· ὅτι σωφρονέστατοι. ὁ δὲ Σιμωνίδης *κεδνοὺς* τους φίλους.

239.

Schol. Il. ω 228: Ἀρίσταρχος δέ φησι τὴν *κιβωτὸν* λέξιν νεωτέραν εἶναι, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἑκαταῖος μέμνηται αὐτῆς. Imperite scholiasta castigat Aristarchum, qui cum hoc vocabulum antiquis, i. e. Homero abiudicabat, Hecataeum et Simonidem i. e. recentiores eo usos esse bene novit. Schneidewin ad apophthegma refert, de quo auctor Argum. Theocriti Id. XVI: Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει *κιβώτια*· λέγουσι γὰρ ἐκεῖνον ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλῆρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο. Sed poterat in carmine aliquo tale quid poeta significare.

240. [147 b.]

Gramm. Cram. An. Ox. I 429, 15: Τα εἰς τος δισύλλαβα ἀπαρασχημάτιστα ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους τὸ ρ βαρύνεται· κύρτος, Μύρτος ἡ πόλις, *κίρτος*, παρα Σιμωνίδῃ ἡ χρῆσις. Hecker con- 1099
iecit Σκίρτος.

241. [146.]

Et. M. 692, 25: *Πρῷρα· σὺν τῷ ι. . . . ἀπὸ δὲ τῆς ἐτυμολογίας ἀπὸ τοῦ προϊέναι* (cf. Schol. Arati 341) *καὶ ἀπὸ τῆς διαστάσεως· ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ κυανοπρωΐρους καὶ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ κυανοπρώϊραν* (M *κυανοπρώηραν*)*· τὸ δὲ πρώϊρα οἱ μὲν διὰ τοῦ ι λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρᾷρα, κατὰ διάστασιν τοῦ ι πρώϊρα, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει.* Cf. Zonar. 1681. Scribendum *κυανοπρώειραν* paenultima producta, nam Simonides secutus est Homericum exemplum Od. *γ* 299 *τὰς πέντε νέας κυανοπρωρείους*, nisi quod femininum genus praeoptavit, quoniam littera *A* maxime est vocalis. Est autem proparoxytonon, quandoquidem eius generis formae substantivorum, unde descendunt, sequuntur legem, velut *εὐρυάγυια, τανυέθειρα, κυανόπεζα*, alia; cf. etiam Lobeck Paralip. 214. Apud Homerum vulgo legitur *κυανοπρωρείους*, quod vitium primus sustuli a. 1850, postea a. 1858 eandem emendationem proposuit Cobet Nov. Lect. 204. Item ex coniectura trisyllabam substantivi formam olim restitui apud Apollon. Rhod. I 372 *οἱ δὲ κατὰ πρώειραν ἔσω ἁλός*, idque iam planissime confirmavit Et. Flor. Miller Misc. 256. Fortasse etiam ap. Homerum Od. *ν* 84 *ὡς ἄρα τῆς πρώειρα ἀείρετο* scribendum, ubi traditum *πρύμνη μὲν* manifesto mendo laborat et nuper *πρῴρη μὲν* restitutum est.

242.

Hesychius: *Πτωκὰς κύπειρος· παρὰ Σιμμίᾳ ἡ πόα, διὰ τὸ χθαμαλὴ εἶναι.* Corrigas *Σιμωνίδῃ*, nam ex poeta, non ex glossographo petitum esse manifestum: Simmiae autem carminibus Hesychii auctores non esse usos certum. Ceterum cf. Theocr. I 106 *τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος.*

243. [122.]

Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 372: *Κωτίλη ἡ χελιδὼν διὰ το λάλος εἶναι παρά τε Ἀνακρέοντι καὶ Σιμωνίδῃ καλεῖται.*

244. [88.]

Hesych.: *Νεαιρήϊσιν ἵπποις, τοῖς ἀπο Νεαίρας· καὶ Σιμωνίδης Νεαίραν* (cod. *ναιαίραν*) *γνάθον, Νέαιρα δὲ χωρίον ἐν Λήμνῳ.* novissima haec proscripsit Schmidt; Simonides adiectivo usus scripsit *νέαιραν γνάθον.*

245. [79.]

Hesych.: *Οἰκιάδης, Σιμωνίδης, καὶ Ἱππόνου πατήρ.* Alberti coni. *Οἰκιάδης· Σιμωνίδης. (Δεξαμενοῦ) καὶ Ἱππονόου πατὴρ (Οἰκεύς).*

246. [131.]

Athen. XI 498 D: *Σιμωνίδης δ' οὐατόεντα σκύφον ἔφη.* Cf. Eust. 870, 6 et 1775, 19. Favor. 332.

247. [97.]

Schol. Pind. Ol. 28: *Τὸ Πίσας τε συσταλτέον διὰ τὸ ἀντίστροφον· οὕτω δὲ οἱ μερὶ Πίνδαρον καὶ Σιμωνίδην.*

248. [139.]

Choerobosc. Epim. I 279 (Bekk. An. III 1424): *Τριγλώχιν,* ... *πλατυτέρα δέ ἐστιν ἡ εἰς σ̄ λήγουσα κατάληξις, σπανιωτέρα δὲ ἡ εἰς ν̄, σπανίως γὰρ εὕρηται ἐν χρήσει ἡ εἰς ν̄ κατάληξις, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ· τριγλώχιν ὀϊστός.*

249.

Etym. Flor. Miller Misc. 291: *υἱός· ἔστιν ὗις, ὗιος, ὡς ὄφις, ὄφιος· εἴρηται ἡ εὐθεῖα παρὰ Σιμωνίδῃ συναιρέσει τοῦ ι καὶ ῡ εἰς τὴν ῡι δίφθογγον· ὗιος προπαροξυτόνως· ἐξ Ἰλίου υἷος ἄποινα· ἡ δοτικὴ ὗι· Νηληΐῳ υἷι. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ὅ ἐστιν ὗις διὰ τῆς ῡι διφθόγγου, τοῦτο ἡγεῖται ὗιος καὶ κατὰ συναίρεσιν υἱός· κατὰ δὲ τὴν εὐθεῖαν οὐ πάσχει συναίρεσιν, ἐπειδὴ οὐδέποτε μετὰ τῆς ῡ διφθόγγου εὑρίσκεται ἐπιφερομένου συμφώνου, οἷον ἅρπυια, μυῖα.* Librariorum culpa obscuratus est locus. Grammaticus affert ex Simonide monosyllabon *υἷς*, nominandi hunc casum contractione ex *ὗϊς* esse ortum, atque inde Homericas formas *υἷος* et *υἷι* repetit. Contra Herodianus improbavit formam recti casus contractam quoniam *ῡι* dipthongus ante vocales, non ante consonas locum habeat: existimes igitur illum in Simonide diaeresin *ὗϊς* tuitum esse: sed adversatur Schol. Hom. Il. *Ε* 266 ubi ex Herodiani prosodia haec adscripta sunt: *υἷος προπερισπαστέον· ἀπὸ γὰρ εὐθείας ἐστὶ μὴ εἰρημένης τῆς υἷις, ἧς γενικὴ ὤφειλεν εἶναι τρισυλλάβως, ὡς μάντιος· αὕτη τοίνυν συναλοιφὴν παθοῦσα καὶ δισύλλαβος γενομένη βαρύνεται, ἧς ἀκόλουθος δοτικὴ Νηληΐῳ υἷι ἐοικώς κτλ.* ubi pro *υἷις* videtur *ὗϊς* scribendum, quam formam etiam Et. M. 553, 15 et 775, 20 agnoscit. Videtur igitur Herodianus tam *υἷς* quam *ὗϊς* inusitatum censuisse, ut quid legerit

in Simonide prorsus sit incertum. Extant autem recti casus exempla in vasculis pictis, velut ΕΥΧΕΡΟS ΕΓΟΙΕSΕΝ ΗΟΡΡΟΤΙΜΟ ΗΥΙΗΥS et in alio eiusdem artificis opere ut videtur ΗΥΙΗS, sicut alibi, si recte memini, legitur ΗVVS.

250. [144.] 1200

Gramm. post Et. Gud. 645, 43: *Φύξιμος ὀδμή, ἡ φυγεῖν ἐμποιοῦσα, Σιμωνίδης ὁ Τήϊος ἀπὸ τῆς Τέω.* Hinc Nicander Ther. 34 *φύξιμον ὀδμὴν* videtur ascivisse, ubi O. Schneider *φύξιον* scribere maluit, at vid. Lobeckii Prol. Path. 169.

Simonidis nomen H. Keil restituere voluit apud Probum ad Virg. Ecl. II 48: „Narcissus flos *Eu zimades* (*Euriniades* P, *Acusilaus* ed. Egnatii ex coniectura manifesta) refert a Narcisso Amarynthi, qui fuit Eretrieus ex insula Euboea." — Porro Meineke apud Herodian. π. μ. λεξ. 9, 31 *Δεξικρῶν Ἑρμονίδης* coniecit *Σιμωνίδης*. mihi tamen grammaticus videtur Dexicreontem Samium (vid. Plut. Quaest. Graec. 45) intellexisse, et fortasse *Ἑρμονίδης*, quippe quod sit ortum ex sequente *Ἑρμοκρῶν*, plane fuerit delendum. — Ap. Stob. Flor. CXXI 3: *Σιμωνίδου* (sic ex Trinc., ubi *Σιμονίδου*)·

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἔστι βραχύς·
κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς
κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

at cod. Vind. *Σοφο$^{\nu}$ς ταντᾶ $\overset{o}{\chi}$*, ut appareat scribendum esse *Σοφοκλέους Ταντάλου χοροῦ*, quemadmodum etiam Wagner correxit. — Apud Schol. Soph. Electr. 139: *καὶ Αἰσχύλος· Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ· μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος.* extrema haec Schneidewin Simonidi vindicare voluit. — *Scolion*, quod nonnulli Simonidi tribuebant, vid. Scol. 8. — Ex Simonide quae refert Aetius IV 1 c. 86 ex Cornarii interpretatione p. 647 ed. Steph.: „*Simonides vero pavonem tradit cognito apparato medicamento ad locum prodire et clamare, seque expandere et medicamentum ex vasis dispergere, aut etiam effodere, si quidem sit sub terra defossum.*" ea si Simonidis nomen vitii est expers, certe a melico poeta sunt aliena, id quod et ipsa res arguit et nomina testium docent, quibus ibidem Aetius utitur, *Pisonis*, *Menelbi*, *Aristodemi*, *Pherecydis*.

XXVII.

TIMOCREON.

ΜΕΛΗ.

1.

Stropha.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏖ – ⏓
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Epodus.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –

Timocreon. Fr. 1. Plut. vit. Themistocl. c. 21: *Τιμοκρέων δ' ο Ῥόδιος μελοποιὸς ἐν ᾄσματι καθάπτεται πικρότερον τοῦ Θεμιστοκλέους, ὡς ἄλλους μὲν ἐπὶ χρήμασι φυγάδας διαπραξαμένου κατελθεῖν, αὐτὸν δὲ ξένον ὄντα καὶ φίλον προεμένου δι' ἀργύριον· λέγει δ' οὕτως· Ἀλλ' κτλ.* Numeri quomodo discribendi sint, valde dissentiunt homines docti, alii aliter constituerunt, velut Boeckh in prooemio lect. Berolin. 1833, Hermann in Praef. Epit. doctr. metr. p. XVIII ed. 2, Ahrens in Mus. Rhen. II 457 seq. et Dial. Dor. 477, qui stropham, antistropham et epodum integras superesse credit, denique Hartung in tres strophas dispescuit aequabiles. Adde huc M. Schmidt Pind. Ol. p. LXXVI. Ego nunc Ahrensii discriptionem sequor: constat carmen tribus strophis quaternorum versuum, neque vero est *μονόστροφον*, ut Hartungo visum, sed tertia stropha epodi vice fungitur, quamquam prope accedit numerorum species ad priores strophas: nam v. 1 et 2 eandem ubique formam ostendunt, sed epodi v. 3 semipede minor est, v. 4 totus trochaicis dipodiis constat, at in novissimo versu strophae et antistrophae dactyli cum trochaeis consociantur. Modicus stropharum circuitus utpote in carmine breviusculo: nam integrum est carmen, quod quemadmodum pleraeque Timocreontis cantiunculae convivantium oblectationi fuit destinatum; fr. 7 aperte *σκολιὸν* vocatur, vid. Aristoph. Ach.

στρ.

Ἀλλ' εἰ τύγε Παυσανίαν ἢ καὶ τύγε Ξάνθιππον αἰνέεις
ἢ τύγε Λευτυχίδαν, ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω
ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν 1202
ἐλθεῖν ἕνα λῷστον, ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λατώ,

ἀντ.

ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα ξεῖνον ἐόντα
ἀργυρίοισι κυβαλικοῖσι πεισθεὶς οὐ κατᾶγεν
ἐς πατρίδ' Ἰάλυσον·
λαβὼν δὲ τρί' ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον,

ἐπῳδ.

τοὺς μὲν κατάγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, τοὺς δὲ καίνων,
ἀργυρίων ὑπόπλεως· Ἰσθμοῖ δ' ἐπανδόκευε γλοιῶς

532. — V. 1. *Παυσανίαν ἢ καὶ τύγε* om. Fa, *καὶ* om. Cia. — *αἰνέεις* scripsi, vulgo *αἰνεῖς*, probante Ahrensio, qui omnia ad Dorici sermonis normam revocat, Fa *αἰνέσεις*. — V. 2. *Ἀριστείδαν*, *ἀριστείδην* ACFa. — V. 3. *ἄνδρ'*, libri *ἄνδρα*. — V. 4. *ἐλθεῖν ἕνα λῷστον*, Fa *ὃς ἦλθε λεκτός*, Boeckh coni. *ἐλθέμεν λῷστον, Θεμιστοκλῆ' ἐπεὶ κτλ.*, Hartung *ἐλθέμεν λῷστον πολύ, Θεμιστοκλέα δ' ἤχθ.* — *ἐπεὶ* Fa, ut Hermann coniecit, vulgo *ἐπεὶ δὲ*, Vq *ἐπὶ δὲ*. — *Θεμιστοκλῆ'* Hermann, vulgo *Θεμιστοκλῆα*, Fa *Θεμιστοκλέα δ'*, Ahrens *Θεμιστοκλῆ*. — *ἤχθαρε*, Fa *ἤχθαιρε*. — *Λατώ* minime sollicitandum, cf. C. Keil in Phil. V 647, Hecker *ἤχθαιρεν Αἰδώς* probante Hartungo, Unger de Tanusio p. 34 *Ἐρατώ*. — V. 5. *Τιμοκρέοντα*, Hartung *Τιμοκρεῦντα*, ita sane in illis regionibus vulgo loquebantur, ut vel recto casu *Τιμοκρηῦν* dicerent, neque tamen opus est hanc formam restituere. — *ἐόντα*, Hartung *ὄντα*. Ambigi potest, utrum *ξένον ἐόντα* an *ξεῖνον ἔντα* scribendum sit. — V. 6. *κυβαλικοῖσι* scripsi, nisi *κοβαλικοῖσι* malis, vulgo *σκυβαλικοῖσι*, i *βαλικοῖσι*, Fa et C supra *κυμβαλικοῖσι*. Cf. Hesychius *Κυμβαλικὸν τρόπον* et *κυβηλικὸν τρόπον*, Hermann *σκυβαλικτοῖσι*, cuius loco *σκυβαλιστοῖσι* Ahrens scribendum fuisse existimat, ipse *σκυβαλισκίοισι* commendat. — *κατᾶγεν*, Fa *κατήγαγεν*. — V. 7. *πατρίδ'*, vulgo *πατρίδα*, Hermann *πάτραν*. *Ἰάλυσον* non videtur sollicitandum: in nomine proprio spondeus dactyli loco admissus, item productio primae syllabae satis habet excusationis: multo maiore licentia usus est Dionysius Rhodius Anth. Pal. VII 716, 1 *ὅσοι πόλιν Ἰαλύσοιο* (‒ ◡ ◡ ‒ ◡) *ναίομεν*. Ahrens scripsit [*ἐς*] *πατρίδ' Ἰαλυσόνδε* vel *εἰς πατρίδ' ἂν Ἰάλυσον*, Hartung *οὐ κατᾶγεν πατρίδ' Ἰαλύσιον*. — V. 8. *τρί'* ABc, vulgo *τρία*, Hartung *τέτταρ'*. — *ἀργυρίου*, antea scripsi *ἀργύρου*, consuetudini convenienter, sed *ἀργυρίου*, quod numeri lex tuetur, fortasse non sine contemtu poeta dixit, legiturque in titulo Boeotio CIGr. I 1569, 50 et in Laconico 1511. — *εἰς*, Fa *ἐπ'*. — V. 9. *δ' ἐκδιώκων*, *δὲ ἐκδιώκων* A, *δὲ διώκων* Fa. — *καίνων*, *κενῶν* ACRTSBcVi. — V. 10. *ἀργυρίων*, Hermann *ἀργυρέων*. — *ὑπόπλεως*, Ahrens *ὑπόπλεος*, et sane Fa *ἀργυρίου δὲ ὑπόπλειος* exhibet. — *δ' ἐπανδόκευε*, *δὲ πανδόκευε* FaCA, *δ' ἐπανδόκεε* Boeckh, *δ' ἐπανδόκει* Mehlhorn, *δὲ πανδοκεὺς* Hermann. — *γλοιῶς* scripsi, legebatur *γελοίως*. Adverbium *γλοιῶς*, quod Hesychius

ψυδρὰ κρέα παρέχων·
οἱ δ' ἤσθιον κηὔχοντο μὴ ὥραν Θεμιστοκλέος γενέσθαι.

2.

-́ ⏑ – ⏓ -́ ⏑ –
ῶ ⏑ – – -́ ⏑ –
-́ ⏑ – – -́ ⏑ – ⏓

Μοῦσα, τοῦδε τοῦ μέλεος 1203
κλέος ἀν' Ἕλλανας τίθει,
ὡς ἐοικὸς καὶ δίκαιον.

3.

-́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – -́ –
– -́ ⏑ – ⏓ -́ ⏑ –
– -́ ⏑ – – -́ ⏑ – –
-́ ⏑ – ⏓ -́ ⏑ – ⏓
-́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ -́ . . . .

Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος
Μήδοισιν ὡρκιατόμει,
ἀλλ' ἐντὶ κἄλλοι δὴ πονηροί·

testificatur, hic non *malitiose*, sed *sordide* significat; cf. Hesych. *γλοιός. ῥυπαρός.* — V. 11. *ψυδρὰ* scripsi, h. *carnes nec carnes*, quamquam fortasse aliud latet vocabulum, quo *σαπρὰ* fuisse *κρέα* poeta Themistocli exprobravit. Libri *ψυχρὰ*, BC *ψύχεια*, Ahrens *ψηχρὰ*, Sintenis *γλίσχρα*. — *παρέχων*, Hartung *παρέχεν*. — V. 12. *κηὔχοντο*, Fa *καὶ εὔχοντο*. — *ὥραν*, Ahrens *ὤραν*, nescio an *χώραν* scribendum sit. i. e. *curam* (vide quae ad Theogn. 152 adnotavi), atque id ipsum significat *ὤραν*, si germana ea est scriptura. Non recte Cobet *μὴ ὥρας* (vel *μὴ 'ς ὥρας*) *Θεμιστοκλῆ' ἱκέσθαι*, neque Hartung sequendus, qui traiecit verba *μὴ Θεμιστοκλέος ὥραν γενέσθαι*. — *Θεμιστοκλέος* Ahrens, Hermann *Θεμιστοκλεῦς*, libri *Θεμιστοκλέους*.

Fr. 2. Plut. vit. Themist. c. 21: *Πολὺ δ' ἀσελγεστέρᾳ καὶ ἀναπεπταμένῃ μᾶλλον εἰς τὸν Θεμιστοκλέα βλασφημίᾳ κέχρηται μετὰ τὴν φυγὴν αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην ὁ Τιμοκρέων ᾆσμα ποιήσας, οὗ ἐστιν ἀρχή· Μοῦσα κτλ.* — V. 1. *τοῦ*, Fa *τοῦ δέ*. — V. 2. *κλέος* om. Bc. Hartung in hunc modum *τοῦδε τοῦ κλέος μέ|λεος ἀν'* verba traiecit.

Fr. 3. Plut. vit. Themist. c. 21: *Λέγεται δ' ὁ Τιμοκρέων ἐπὶ μηδισμῷ φυγεῖν συγκαταψηφισαμένου τοῦ Θεμιστοκλέους· ὡς οὖν ὁ Θεμιστοκλῆς αἰτίαν ἔσχε μηδίζειν, ταῦτ' ἐποίησε πρὸς αὐτόν· Οὐκ ἄρα κτλ.* Ahrens stropham tribus versibus iambicis constare censet: v. 1 tetr. acat. v. 2 tetr. hyperc. v. 3 dimeter. — V. 1. *μοῦνος*, Hermann *μοῦνος ὅς*, Ahrens contra *οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μόνος*. — V. 2. *ὡρκιατόμει* scripsi, nam praeteritum tempus omnino requiritur, *ὁρκιατομεῖ* Hermann, vulgo *ὅρκια τέμοι*, F *μήλοισιν ὅρκια τομή*, A *ὅρκια τέμνω* (vel *τέμω*), x *ὅρκια τέμνει*. Hartung *μοῦνος ἦν Μήδοισιν ὁρκιατομῶν*. — V. 3—5 affert Apost. VII 28 et Arsen. 231, ubi *καὶ ἄλλοι πονηροὶ*

οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις·
ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

4.

Diogenian. Praef. 179: Καρικος δὲ αἶνος λέγεται, ον ἀναφέρουσιν εἰς γένει Κᾶρα ἄνδρα· τοῦτον γὰρ ἁλιέα τυγχάνοντα χειμῶνος θεασάμενον πολύποδα εἰπεῖν· εἰ μὲν ἀποδὺς κολυμβήσαιμι ἐπ' αὐτόν, ῥιγώσω, ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί' ἀπολῶ. Κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ Τιμοκρέων ἐν μέλεσιν. Cf. Walz. Rhet. II 11.

5.

Diogenian. Praef. 180: Ὁ δὲ Κύπριος (αἶνος) προσηγόρευται διὰ τὸ παρὰ Κυπρίοις λέγεσθαι ὡς ἐπιχώριος· κέχρηται δὲ καὶ τούτῳ Τιμοκρέων, ἐμφαίνων ὡς οἱ ἄδικα πράσσοντες καὶ ἐς ὕστερον τῶν προσηκόντων τυγχάνουσιν. Καὶ γὰρ τῷ Ἀδώνιδι ἐν Κύπρῳ τιμηθέντι ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης μετὰ τὴν τελευτὴν οἱ Κύπριοι ζώσας ἐνίεσαν περιστεράς, αἱ δ' ἀποπτᾶσαι καὶ διαφυγοῦσαι αὖθις ἀδο- 1204
κήτως εἰς ἄλλην ἐμπεσοῦσαι πυρὰν διεφθάρησαν. Cf. Walz Rhet. II 12.

6.

◡ ◡ ⊥ – ◡ ◡ ⊥
◡ ◡ ⊥ – ◡ ◡ ⊥

Σικελὸς κομψὸς ἀνήρ
ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

scriptum. — V. 3 et 5 ἐντί, FaAia ἔντι. — V. 4. οὐκ, Hermann κοὐκ Ahrensio probante. — κόλουρις, exspectaveras κολουρίς, sed secundum grammaticorum praecepta etiam λάμπουρις (ἡ ἀλώπηξ) erat proparoxytonon, cf. Lobeck Proleg. Pathol. 460 seq. Adde Hesychium κοθοῦριν· ἀλώπεκα. — V. 5. ἄλλαι, ia ἄλλοι. Videtur versus glyconeus restituendus ἐντὶ κἄλλαι ἀλώπεκες, aut ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπηκες eodem metro, quo poeta usus est v. 1; cf. Ananius fr. 5, 5 καὶ λαγῶν καλωπήκων. Ahrens scripsit αλλ' ἐντὶ κἄλλαι 'λώπεκες, sed postea ἐντὶ καὶ ἄλλοι ἀλώπεκες edidit.

Fr. 6. Hephaest. 71: Τῷ καθαρῷ ἑφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε· Σικελὸς κτλ. Respicere videtur Plato Gorg. 493 A: Καὶ τοῦτο ἄρα τις μυθολογῶν, κομψὸς ἀνήρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός, παράγων τῷ ὀνόματι διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πιστικὸν ὠνόμασε πίθον, τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀμυήτους. ubi Schol. οἷον Ἐμπεδοκλῆς· Πυθαγόρειος δ' οὗτος ἦν, ὑπῆρχε δὲ Ἀκραγαντῖνος· Ἀκράγας δὲ πόλις Σικελίας ... ἀφ' ἧς οὗτός τε καὶ Ὀλύμπιος (Schol. Olympiodori ὀλύμπος) ὁ μελοποιός.

7.

Schol. Aristoph. Vesp. 1063: *Πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ' οἴχεται· κύκνου τ' ἔτι πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες*] *Δίδυμός φησιν, ὡς παρῴδησε ταῦτα ἐκ τῶν τοῦ Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου.*

8.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ – – –́ – – –́ ⏑ ⏓

Ὤφελέν σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῇ μήτ' ἐν θαλάσσῃ
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆμεν,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ σύμπαντ'
ἐν ἀνθρώποις κακά.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 1205

9.

Ὧι ξυμβουλεύειν χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

Fr. 8. Schol. Arist. Acharn. 532: *Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς τοιοῦτον ἔγραψε σκόλιον κατὰ τοῦ Πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή· Ὤφελες, ὦ τ. Π. . μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι, ἀλλὰ Τ. τε ν. κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀ. κακά.* Eadem Schol. Arist. Ran. 1302 ed. Ald. (ubi *γε ναίειν*) et Suidas v. *Σκόλιον* (ubi *ὄφελες*). Cf. Isidor. Pelus. Ep. II 146: *Ἔθος ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνεστίασιν ἅπτεσθαι λύρας καὶ ᾄδειν· Ἀπόλοιο, ὦ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῇ φανείης, μήτ' ἐν θαλάσσῃ.* — V. 1. *ὤφελέν σ'* Ilgen et Mehlhorn, Schol. Ar. *ὤφελες*, Suid. *ὄφελες*, Brunck *ὤφελές γ'*, Teuffel *ὤφελες σὺ τυφλέ*, frustra. Etiam apud Pindarum Nem. II 6 *ὀφείλει* impersonaliter dictum, nam locus Eurip. Iphig. Aul. 1281 ambiguus. — *μήτε γῇ*, legebatur *μήτ' ἐν γῇ*. Doricas formas hic et alibi non audeo revocare. — *ἠπείρῳ*, Schneidewin *οὐρανῷ* coniecit, quod quamquam iam olim in Iahnii Annalibus XLIII 126 reiiciendum esse docui, denuo certatim commendaverunt Teuffel (in Iahnii Ann. 1859 p. 760) et Haupt in Herma Vol. I 398. — *φανῆμεν* scripsi, *φανῆναι* Hoepfner, vulgo *φανήμεναι*, Natalis Com. 182 *φανήμεναι ποτέ*, M. Schmidt frustra *φανῆν* requirit. — V. 2. *σύμπαντ'* scripsi, legebatur *πάντ'*, Meineke *πάντ' ἔστ'*. Diaeresis neglecta est ut Bacchyl. 28, 2.

Fr. 9. Heph. 4: *Τιμοκρέων ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι* (CPSE pr. A *τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων*)· *ᾧ ξυμβ.* — *ᾧ* om. A, Boeckh *τῷ*, mihi *τοῦ ξυμβουλεύειν* scribendum videtur. — *χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ* Toup, *σὲρς ἀπὸ νοῦς δὴ* FlBH, *χερσίν σ' ἄπο* C, *σερσ' ἀποίνους δὴ* N, *χέρσ' ἄπο* Turn. et P, qui *χερσὶν* in marg., *χερσ' ἄπο* E, *σὲρς* S, *χέρσ'* et supra *χερσίν* A. — Traiectione verborum insolenti videtur poeta

10.

Κῆϊα με προσῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα.
Οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κῆϊα φλυαρία.

usus; dicendum enim fuit *νοῦς πάρα, χὲρσ δ' ἄπο*, quae maledicentissimus poeta fortasse in Themistoclem iecit.

Fr. 10. Anth. Pal. XIII 31: ab eadem m. *Τιμοκρέοντος Ῥοδίου ὁμοίως*. Regerit Timocreon convicia, quibus ipsum Simonides ep. 170 laeserat, sed displicet *οὐκ ἐθέλοντα*: nam Rhodium, quamvis aegre tulerit Cei maledicta, dissimulavisse dolorem consentaneum est, neque vero *οὐκ ἀέκοντα* poetam scripsisse suspicor, sed *οὐκ ἀεθλεῦντα* i. e. *otiosum*, vel potius *οὐκέτ' ἐόντα* i. e. *mortuum*, apud inferos versantem; ita satis facete Rhodius notavit epitaphium, quod vivo destinaverat adversarius, vid. Simon. ep. 169. — Aliud epigramma Timocreonti tribuunt edd. vett. Anth. Planud. (cf. Iriarte 92), sed rectius *Ἑρμοκρέοντος* inscribitur, vid. Anth. Plan. 11.

XXVIII.

MYRTIS.

Plutarch. Quaest. Graec. c. 40: *Ἐλιέως τοῦ Κηφισοῦ καὶ Σκιάδος Εὔνοστος ἦν υἱός, ᾧ φασὶν ὑπὸ νύμφης Εὐνόστας ἐκτραφέντι τοῦτο γενέσθαι τοὔνομα. Καλὸς δὲ ὢν καὶ δίκαιος οὐχ ἧττον ἦν σώφρων καὶ αὐστηρός· ἐρασθῆναι δὲ αὐτοῦ λέγουσιν Ὄχναν, μίαν τῶν Κολωνοῦ θυγατέρων ἀνεψιὰν οὖσαν. Ἐπεὶ δὲ πειρῶσαν ὁ Εὔνοστος ἀπετρέψατο, καὶ λοιδορήσας ἀπῆλθεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς κατηγορήσων, ἔφθασεν ἡ παρθένος τοῦτο πράξασα κατ' ἐκείνου καὶ παρώξυνε τοὺς ἀδελφοὺς Ἔχεμον καὶ Λέοντα καὶ Βούκολον ἀποκτεῖναι τὸν Εὔνοστον, ὡς πρὸς βίαν αὐτῇ συγγεγενημένον. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐνεδρεύσαντες ἀπέκτειναν τὸν νεανίσκον· ὁ δὲ Ἐλιεὺς ἐκείνους ἔδησεν· ἡ δ' Ὄχνη μεταμελομένη καὶ γέμουσα ταραχῆς, ἅμα μὲν αὑτὴν ἀπαλλάξαι θέλουσα τῆς διὰ τὸν ἔρωτα λύπης, ἅμα δ' οἰκτείρουσα τοὺς ἀδελφούς, ἐξήγγειλε πρὸς τὸν Ἐλιέα πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ἐκεῖνος δὲ Κολωνῷ· Κολωνοῦ δὲ δικάσαντος οἱ μὲν ἀδελφοὶ τῆς Ὄχνης ἔφυγον, αὐτὴ δὲ κατεκρήμνισεν ἑαυτήν, ὡς Μυρτὶς ἡ Ἀνθηδονία ποιητρία μελῶν ἱστόρηκεν.*

XXIX.

CORINNA.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

1.

⏑́⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑̄

Τοὺ δὲ, μάκαρ Κρονίδα, του Ποτειδάωνος, ἄναξ Βοιωτέ.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ.

2.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

⏑́⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ –

–́ ⏑ – ⏑ – ⏑̄

Corinna. Fr. 1. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 11, 8: *Παρὰ μέντοι Βοιωτοῖς Ποτειδάων τραπέντος τοῦ σ εἰς τ· Κόριννα· Βοιωτοί τοῦδε μάκαρ Κρονίδη· τοῦ ποτειδάωνος ἄναξ βοίωτε. ὅτι πολλοὺς ἐποίησε σχηματισμοὺς καὶ ἐν ἑτέροις εἴρηται.* Recte Ahrens *Κόριννα Βοιωτῷ· τοὺ δέ*, ut carmen *Βοιωτὸς* dictum sit, quod eponymi herois memoriam illustrabat. — *Κρονίδα* scripsi pro *Κρονίδη*, Ahrens *Κρονιδῆε* i. e. *Κρονιδαῖε*, *Saturnii filii*, at insolentior haec forma ne numero quidem versus convenit, poteratque Boeotus Neptuni filius Saturnique nepos recte *Κρονίδας* appellari. — *Ποτειδάωνος*, haud scio an *Ποτειδαώνιος*, *Ϝάναξ Βοιωτέ* sit corrigendum, antea scripseram *Ποτειδάων*, ut Corinna non Boeotum, sed Neptunum indigitaverit; Hartung *τοὺ Ποτειδάωνος ἄνακτος πῆ Βοιωτέ*, Ahrens *Ποτιδάωνος*, *Ϝάναξ* scripsit, iniuria formam *Ποτειδάων* addubitans, quam Boeotis plane vindicat Herodianus, neque aliter titulus Thebanus ap. Keil Syll. n. 12 *Ποτειδάονι ἐμπνλήοι*, satis autem superque constat, sermonis Boeotorum quanta sit in his rebus varietas et inconstantia. — *Βοιωτέ* Koechly delendum censuit. Prima vocis syllaba hic, ut saepius fit, correpta. Memorabile est Herodiani librum *βοίωτε* exhibere: potuit enim praesertim in vocativo antiqua verborum pronuntiatio a Boeotis servari; Boeotos reicere accentum solitos etiam Theognostus 53 indicat, ubi dicit *Ζάτοιος* et *Ἄθοιος*, cum nomina propria sint, proparoxytona esse; *οἷς ὅμοιον καὶ τὸ τραπέζοιος βοιωτιακὸν ὂν κατὰ τὸν τόνον καὶ κατὰ τὴν γραφήν.* Atque alias quoque aeolici accentus vestigia restant, 17 *προφάνης* et *γλούκον*, quae non videntur ex librariorum errore profecta

Νίκασ' ἑ μεγαλοσθένης
Ὠαρίων, χώραν τ' ἀπ' ἑοῦς
πᾶσαν ὠνούμηνεν.

*3. 1207

Schol. Nicand. Ther. 15: *Οἱ δὲ πλείους Ταναγραῖον εἶναί φασι τὸν Ὠρίωνα· Κόριννα* (VR, *Κόρινα* KP, *Κόρινος* A) *δ' εὐσεβέστατον αὐτὸν λέγει καὶ ἐπελθόντα πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρίσαι ἀπὸ θηρίων.*

4.

– ∠ ∪ – ∪ ∪ – – –

Οὐ γὰρ τὶν ὁ φθονερὸς δαίμων.

ΙΟΛΑΟΣ.

5.

Apoll. de pron. 373 B: *Διὰ τοῦ ε̄ ἡ νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ... καὶ τού τε νῶε ἐν Ἰολάῳ Κόριννα.* Cod. *τούτε*, divisit Boeckh, sed malim *καὶ τὸ εὖτε νῶε.*

ἙΠΤ' ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ

6.

– ∠ ∪ ∪ – – –

Οὐμὲς δὲ κομισθέντες.

ΕΤΕΡΟΙΑ.

7.

Anton. Liberal. c. 25: *Μητιόχη καὶ Μενίππη. Ἱστορεῖ Νί-*

esse; quamquam Choerobosc. I 202 adversatur; fortasse etiam *βάνα* fr. 21 huc referendum.

Fr. 2. Apollon. de Pron. 358 B: *Ἑοῦς· αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ τεοῦς, ἣ συνεχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο ἐν Κατάπλῳ· Νίκασ' κτλ.* — V. 1. ὁ, Hermann ὄν. — *μεγαλοσθένης*, Ahrens *μεγαλοσθένεις*. — V. 2. *Ὠαρίων*, cod. *ὠαρείων*.

Fr. 4. Apollon. de Pronom. 365 B: (*Τὶν*) *τίθεται παρὰ Κορίννῃ καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ· Οὐ κτλ. ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφὲς ὡς κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως.* — *δαίμων*, *δήμων* Ahrens.

Fr. 6. Apollon. de Pron. 379 B: *Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγου τοῦ ου οὐμὲς δὲ κ. Κόριννα ἕπτ' ἐπὶ Θήβαις.*

καιδρος ἑτεροιουμένων δ' καὶ Κόριννα ἑτεροίων α'. Ὠρίωνος τοῦ Ὑριέως ἐν Βοιωτίᾳ ἐγένοντο θυγατέρες Μητιόχη καὶ Μενίππη· αὗται, ὅτε Ὠρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῇ μητρί. καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν, Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος. ἐπεὶ δὲ Ἀονίαν ὅλην ἔλαβε λοιμὸς καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεός, ἱλάσασθαι δύο τοὺς Ἐριουνίους θεούς· ἔφη δὲ κατακαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυσὶν ἑκοῦσαι παρθένοι θύματα γένοιντο· πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὠρίωνος. αἳ δ' ὡς ἐπύθοντο περὶ τὸν ἱστὸν ἔχουσαι, τὸν ὑπὲρ ἀστῶν θάνατον ἐδέξαντο πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσαι νόσον, τρὶς δὲ βοησάμεναι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἑκοῦσαι θύματα γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέρρηξαν τὴν σφαγήν· καὶ αὗται μὲν ἀμφότεραι κατέπεσον ἐς τὴν γῆν· Φερσεφόνη δὲ καὶ Ἅιδης οἰκτείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων 1208
ἠφάνισαν· ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἳ δὲ φανέντες ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανόν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἱδρύσαντο δὲ πάντες Ἄονες ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον τῶν παρθένων τούτων· καὶ αὐταῖς καθ' ἕκαστον ἔτος κόροι τε καὶ κόραι μειλίγματα φέρουσιν· προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους. Carminis titulus *Ἑτεροίων* (Mellmann *Ἑτεροιουμένων* commendavit) insolentia offendit, sed *Παρθενείων*, quod aliquis coniiciat, nimis recedit, fort. simpliciter *Κόριννα α'* scribendum, ut *ἑτεροίων* temere ex praegresso *ἑτεροιουμένων* sit additum. Welcker Kl. Schriften II 136 item titulo tradito fidem denegat atque *μέλη* intelligenda esse censet. — Fallitur Dübner, qui Etym. Flor. Miller Misc. 239 *κερκίδι πεπιθεῖν* Corinnae vindicavit et ad hoc carmen rettulit; mihi videtur Homericum *ῥηιδίως πεπιθεῖν* esse.

*8.

. . . . – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – . . . .

Fr. 8. Priscian. I 36: *„In plerisque tamen Aeolis secuti hoc facimus: illi enim θουγάτηρ dicunt pro θυγάτηρ, ου corripientes, vel magis υ sono u soliti sunt pronuntiare, ideoque adscribunt ο, non ut diphthongum faciant, sed ut sonum υ Aeolicum ostendant, ut Καλλιχόρου χθονὸς εὐρείας θουγάτηρ.* Corinnae tribuit Welcker, cum in antiquis editionibus contra codicum auctoritatem Callimacho esset tributum.

. . . *Καλλιχόρω χϑονός*
Οὐρίας ϑούγατερ. . . .

9.

Ἦ διανεκῶς εὕδεις; οὐ μὰν πάρος ἦσϑα Κόριννα.

10.

⏑ –́ – – – – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἰώνει δ' εἱρώων ἀρετάς 1209
χείρωιάδων (ἀΐδω).

— *Καλλιχόρω* Schneidewin, *καλλιχώρου* vulgo, codices varias corruptelas exhibent, R *καλλιχοροι*, ac fortasse hac Thessalica forma passim etiam Corinna usa est. — *Οὐρίας* Müller et Welcker, R *ϑ/συρ· ιας*, G *εου. ρειας*, Krehl ex cod. Heidelb. *εὐρείας*. — *ϑούγατερ* scripsi, ita enim BARGL, solus K *ϑουγατηρ*, vulgo *ϑουγάτηρ*, Ahrens *ϑουγάτειρ*.

Fr. 9. Hephaest. de synecphonesi disserens 22: *Ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπει, ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ πέμπτῳ· ἦ διανεκῶς κτλ.* ubi Schol. *τινὲς δέ φασιν ἐν βα, κρεῖττον δὲ ἐν πέμπτῃ.* — *ἦ διανεκῶς*, C *ἦ διαννιεκῶς*. Non obmutescit littera *I*, sed pronuntiandum *ζανεκῶς*. Sed valde offendit antepaenultima correpta, quae secundum consuetudinem produci debebat. Itaque Arnaldus *διὰ κενᾶς* coniecit, ego deleta particula *ἦ* antea proposui *διανεκέως*: unde Curtius *ζανεκέως* commendavit. Sed nihil novandum. Videtur littera *Α* huius stirpis, cuius origo latet, a principio brevis fuisse: in compositis vocabulis haec vocalis solet qui graeci sermonis mos est produci, atque haec ectasis latius serpsit, itaque etiam *ἠνεκέως* dicitur, quemadmodum *ἠνεμόεις*, *ἠμαϑόεις*, alia. Verum tamen alias quoque prosodia passim fluctuat, velut apud Homerum *ἀνόλεϑρος* extat, Attici *ἀνώλεϑρος* dicunt; *δύσηρις* et *δύσερις* promiscue adhibentur, vocabula quae ab *ἀριϑμός* descendunt ectasin admittunt, partim repudiant: non solum *εὐήνεμος* et *εὐᾱνεμος*, sed etiam *εὐᾰνεμος* fuit in usu, v. Crinag. Anth. P. IX 555. — *εὕδεις*, PE *εὕδης*. Exspectaveram Boeotorum more *εὕδις*, si ad *εὕδω* refertur, sed mihi videntur Boeoti *εὕδειμι* dixisse, quemadmodum *νόειμι*, *φίλειμι*, alia; quod Hesychius servavit *εὕδεισι· ἡσυχάζει* (ita recte codex, nisi quod *εὐδείσι* scriptum) testificatur hanc verbi speciem, neque vero ex Boeotorum sermone repetitum, quorum consuetudo *εὕδειτι* requirit, sed *εῑ* diphthongus passim etiam in aliis regionibus vicaria est litterae *η̄*, velut in titulo Sigeensi extat *ἐπο(ί)εισεν*. — *ἦσϑα*, fort. *εἶσϑα* scribendum, Turnebus *οἶσϑα*. — Post *Κόριννα* Hermann addit *ὑπναλέα*.

Fr. 10. Apollon. de Pron. 325 A: *Βοιωτοὶ ἱών, . . . Κόριννα . . . καὶ ἔτι· ιωνει ἠδ' ἡρώων ἀρετὰς χειρωαδων.* quae correxi, quamquam per metrum etiam *χειρωάδων* vel *χειρωΐδων* scribi poterat: *η*, quod delevi, ex dittographia *ἱώνη* ortum: in proecdosi scripseram *ἱὼν ἄειδον εἱρώων ἀρετὰς χειρωΐδων*, Ahrens *ἱώνει Ϝῦδ' εἱρ. ἀρ. χειρωάδων* probante Koechlyo, nisi quod *εὖ Ϝῦδ'* praeoptat, Hartung . . *Ϝῦδα δ' ἰώνει Εἰρώων ἀρετὰς χειρωϊάδων. . . .*

11.

⏖́ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ – – –

Περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρευα πουκτεύϊ.

12.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Λάδοντος δονακοτρόφω.

13.

–́ – – – – ⏑ ⏑ –

Κὴ πεντήκοντ' οὐψιβίας.

14. 15. 16. 17. 18.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – – – ⏑ –
⏑ –́ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –

Fr. 11. Apollon. de Pron. 355 C: *Τεοῦς . . . καὶ ἔτι Κόριννα· περὶ τ. Ἑρ. ποτ' αρευαπουκτευϊ.* Correxit Boeckh (Valckenaer *Ἄρηα πουκτεύει*).

Fr. 12. Theodos. ap. Dindorf. ad Aristoph. Schol. T. III p. 418: *Κόριννα· Λάδ. δονακοτρόφου*, quod correxi. Olim suspicatus sum *Νέδοντος* potius scribendum, sed Nedon in Cea insula fuit *τόπος*, neque vero *ποταμός*, vid. fr. 39.

Fr. 13. Hephaest. 108: *Καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον ἐν τοῖς Κορίννης . . . ὧδε καὶ τόδε· Καὶ πεντήκονθ' οὐψιβίας* (schol. *οὐψιβίας*). — *Κὴ* Ahrens, vulgo *καί*. — *πεντήκοντ' οὐψιβίας* P, *πεντήκοντκ ὑψιβίας* E, sed idem in schol. *πεντήκοντ' ουψιβίας*. Ahrens *πεντείκονθ'*, Hartung *οὐψίποδας*. Fortasse versus ad Iolaum referendus, in quo carmine poterat Corinna quinquaginta Thespii filias ab Hercule compressas commemorare, vid. Diodor. IV 29.

Fr. 14. 15. 16. 17. 18. Hephaest. 106: *Ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη (Κόριννα) κέχρηται σχήμασιν· Δούρατος κτλ.* Hermann coni. *Δούρατος ὥστ' ἐπ' ἱππίω Κάρτα κε βρεμόμενοι πόλιν Διεπράθομεν ἀπροφανές· Γλούκον δέ που τις ἀοιδιῶν Πελέκεσσι δονεῖτ' ἄν.* probante Schneidewino, nisi quod *ὡς ἀφ' ἱππίω κάρτα μέγα βριμούμενοι π. ἐπ. ἀπροφανές· γλ. δέ πω τις ἀϝοιδιῶν πελεκέεσσι δονεῖτη* scripsit. At non cohaerent hac reliquiae, ac ne id quidem certum est, omnes ex uno eodemque petitas esse carmine. Hartung duo fragmenta esse putat, prius *Δωρατίω δ' ἐφ' ἵππω, Καμμένομεν βριμούμενοι· πόλιν δ' ἐπράθομεν προφανῆς.* alterum *Γλουτὸς δέ τις αἰδείων* (i. e. *αἰζηῶν*) *Πελέκεσσι δυνεῖτη.*

Δώρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω.
Κάρτα μὲν βριμάμενοι.
Πόλιν δ' ἐπράθομεν, προφανείς.
Γλουκοὺ δεί τις ἀΐδων.
Πελέκεσσι δονεῖτη.

19.

. . . . – – ∪ ∪ –
∠ ∪ – ∪ – ∪ ∪ –
∠ ∪ – ∪ – –

. . . . (*Εὐωνυμίης*)
πῆδα Ϝὸν θέλωσα φίλης
ἀγκάλης ἐλέσθη.

Fr. 14. *δώρατος* scripsi, vulgo *δούρατος*; per metrum licebit etiam *δόρατος* scribere, nam Corinna trochaico ithyphallico vice tripodiae logaoedicae utitur. Non de equo Troiano haec dixit Corinna, sed de Ulixe naufrago, cf. Od. V 371: *ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων.* — Fr. 15. *κάρτα* Hermann, vulgo *κατὰ*, CP corr. *καὶ τά.* — *βριμάμενοι* scripsi, in edit. 2 *βριμαόμενοι*, vulgo *βριμώμενοι*, C *βριμομενοι.* — Fr. 16. *πόλιν δ'*, E pro var. lect. *πόλιν δ' εὖ.* — *προφανείς* P, vulgo *προφανής*, Schol. *προφάνης*. Vulgo consentiente scholiasta *προφανείς* adhaeret proximo versiculo, idque in ed. 3 secutus sum, ratus Corinnam passim etiam paroemiacum purum his logaoedicis carminibus inseruisse. Nunc sicut in ed. 2 subiunxi huic versui: neque tamen verborum restitutio certa, fort. *πόλιν δ' ἔπραθ' ὁ μὲν προφανείς*, i. e. partic. aoristi *προφανῆναι.* Neque enim, ut tuearis *ἐπράθομεν*, pluralis numerus adiectivi *προφανής* asciscendus: hoc enim vocabulum omnino alienum. — Fr. 17. *γλουκού*, vulgo *γλούκου*, E Turn. *γλυκοῦ.* — *δεί* scripsi, vulgo *δέ.* — *ἀΐδων* Ahrens, et sic P a pr. m. (supra *ει*), C *ἀείδων*, Fl *αἰδων*, A *ἀηδὼν*, E in marg. *ἀηδῶν*, vulgo *ᾄδων.* — Schmidt huc revocat Hesychii glossam *Γάδουα· ἴδιον*, sagaciter corrigens *Γάδου ἀΐδων*, ut explicatio *γλυκὺ ᾄδων* intercepta sit: existimat igitur olim in Corinnae versu scripturae varietatem *γλουκοὺ* et *Γαδοὺ* extitisse. Mihi in Hesychio scribendum videtur *γᾶδου* (vel *γαδού*)· *ἥδιον.* — Fr. 18. *πελέκεσσι*, E *πελέκεσι*, Schol. *πελέκεσιν*, quod metro non adversatur. Ceterum hic versus utrum tripodia logaoedica an anapaestica sit, ambigi potest. Pherecrateo versu Corinnam frequenter usam esse etiam Tricha p. 30 testatur. — *δονεῖτη* Boeckh, v. *δονεῖται.*

Fr. 19. Apollon. de Pron. 396 B: *Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· . . . ὁμοίως καὶ Βοιωτοί· ευωνιμιης Κοριννα πηδεγον θελωσα φίλης ἀγκάλης ελησθη.* Emendavit Boeckh, sed *εὐωνυμίης* vix rectum, videtur titulus carminis latere, fortasse *ἐν Μινυάσι Κοριννα· πῆδα κτλ.*, ut intelligatur carmen, cuius argumentum adumbravit Anton. Liber. (vid. fr. 32), id quod etiam Hartung coniecit. Ceterum nescio an potius *πῆδ' ἐϜὸν* scribendum sit, et possis apud ipsum Apoll. suspicari *ὁμοίως καὶ Βοιωτοὶ ἐϜός, Μινυάσι Κόριννα*, sed haec incerta. — *ἀγκάλης*, Hartung *ἀγκάλησιν.*

20.

ώ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
ώ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
ώ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
ώ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –

Κλία γέροντ' ἀΐσομένα 1211
Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλυς·
μέγα δ' ἐμῆς γέγασε πόλις
λιγουροκωτίλης ἐνόπης.

21.

–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑
ώ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ώ ⏑ ⏒

Μέμφομη δὲ κὴ λιγουρὰν Μουρτίδ' ἱώνγα,
ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.

Fr. 20. Hephaest. 106: *Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Γλυκωνείων τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται, οἷον ἐν τοῖς Κορίννης· Καλὰ κτλ.* ubi repetit schol. Videntur autem hi quattuor versus cohaerere. — V. 1. *κλία γέροντ' ἀΐσομένα* scripsi, legebatur *καλὰ γέροια εἰσομένα*, *καλὰ* Fl. Rhed. om. — *γέροια*, sch. et Turn. *γέρεια*, Ahrens *γερί'* (i. e. *γεραιὰ*) *ἀΐσομένα*, Hartung *καλὰ Ϝέρωι' ἀεισομένα*, quod *ἐράσμια* interpretatur, Koechly *κάλ' εἰρώι' ἄισα μόνα*. — V. 2. *λευκοπέπλυς* Ahrens, vulgo *λευκοπέπλοις*, Fl. *λευκοπέπλους*. — V. 3. *ἐμῆς* Boeckh, vulgo *ἐμή*. — *γέγασε* scripsi, vulgo *γέγαθε*, P *γέγαθε . . . σε*, Fl. *μέγαδε*, C *μέγα δ' ἐ . . . . δέ*. — *πόλις* om. Schol. — V. 5. *λιγουροκωτίλης* Schol., sed codd. ut videtur *λιγουροκοτίλης*. — *ἐνόπης* Boeckh, vulgo *ἐνοπῆς*, C *ἐνωπῆ*.

Fr. 21. Apollon. de Pron. 324 C: *Θέμα ἐστίν, ὃ συζύγως οἱ αὐτοὶ (Βοιωτοὶ) φασὶ τῇ μὲν ἐγὼν τὴν ἱών, τῇ δὲ ἔγωνγα τὴν ἵωνγα· Κόριννα· Μέμφομαι δὲ καὶ λ. Μυρτίδα ἵωνγα, ὅτι β. φοῦσα ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν.* Emendavit Boeckh, nisi quod fortasse *Μυρτίδ'* servandum fuit, sed *Πινδαρίοιο*, quamquam Leutsch (Philol. XI 7) et Unger Paradox. Theb. 123 seq. hanc formam defendunt, non ferendum, quod vel metro refragatur. — *ἱώνγα*, de accentu ambigi potest, sed paroxytonon tuetur grammaticus Etym. M. 315, 11 quamvis futilibus argumentis usus, sed antiquam haud dubie memoriam secutus. Aspiratio, quam Trypho testatur, quam non recte Ahrens addubitavit, non caret ratione: nam debebat *ἰῶν* dici, sed traiectus est, ut alias saepe, spiritus asper, qui quidem ex gutturali littera exortus est, quae fuit a principio, quamque reliquae dialecti graecae linguae servaverunt. — V. 2. Respic. Herod. *περὶ μον. λέξ.* 18, 25: *Τὸ γὰρ παρὰ Κορίννῃ βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νη λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή.* Cf. etiam Hesych. v. *βάννα* et *βανῆκας*. Ceterum conferas quae Pausan. IX 22, 3 dicit: *ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ γραφή, ταινίᾳ τὴν κεφαλὴν ἡ Κόριννα ἀναδουμένη τῆς νίκης ἕνεκα,*

22.

ῶ ᴗ – ᴗ – ᴗ – ᴗ –

Τὸ δέ τις οὑμίων ἀκουσάτω.

23.

Θέσπια καλλιγένεθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε.

*24. 1212

Τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος.

*25.

῾Αμῶν δόμων.

*26.

᾿Εσσάρχι πτολέμω.

27.

Athen. IV 174 F: *Τούτοις (γιγγραΐνοις αὐλοῖς) δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἐστὶν εὑρεῖν.*

28.

Pausan. IX 20, 2: *Ταναγραῖοι δ' οἰκιστήν σφισι Ποίμανδρον*

ἣν Πίνδαρον ᾄσματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις. sed haec ex mystagogorum explicatione petita videntur.

Fr. 22. Apollon. de Pron. 382 B: *Οὑμίων· Βοιωτοί· Τὸ κτλ. Κόριννα.* Cod. *ουμειων.*

Fr. 23. Schol. Hom. Il. β 498: *Οἷον καὶ παρὰ Κορίννῃ· Θέσπια κτλ.* Adde Cram. An. Par. III 351, 8 et 137, 10. Matranga An. 426. Respicit Draco 47 et Steph. Byz. v. *Θέσπεια· γράφεται καὶ διὰ τοῦ ῑ καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ.* qui hoc dicere videtur, Corinnam alibi etiam *Θέσπιαν* littera media producta dixisse. Cf. etiam Eust. Il. 266, 5.

Fr. 24. 25. 26 recte Corinnae tribuit Ahrens. — Fr. 24. Apollon. de Pron. 356 A: *Τεῦς . . . ἔστι δὲ καὶ Βοιωτιακὸν δῆλον ὡς· τεῦς κτλ. ὃ περισπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημαίνει.* — Fr. 25. Idem 381 C: *῾Ομοίως Βοιωτοὶ ῾Αμίων, ἐπὶ δὲ τῆς κτητικῆς ῾Αμῶν, ἁ μῶν δόμων.* — Fr. 26. An. Cram. Ox. I 172, 14: *Συνεμπίπτει δὲ ἡ ἐς πρόθεσις καὶ ἄλλῃ Βοιωτιακῇ προθέσει τῇ ἐξ, ἐς Μουσῶν ἀντὶ τοῦ ἐκ Μουσῶν· ἂν δὲ φωνῆεν ἐπιφέρηται, διὰ δύο σσ· ἔσσ' ᾿Αρχιπτολέμου.* Similia leguntur ib. 160, 19, ubi *ἔσσαρχος ποταμός* (unde fortasse aliquis coniiciat *ἔσσαρχός ποτ' ἐμός*). Correxit Ahrens, nisi quod *πολέμω* scripsit. Ex Corinnae carminibus etiam prius exemplum *ἐς Μουσῶν* repetitum videtur, sed utrum *ἐς Μωσᾶν* an cum Ahrensio *ἐς Μωσάων* sit scribendum non liquet.

γενέσθαι λέγουσιν, Χαιρησίλεω παῖδα, τοῦ Ἰασίου, τοῦ Ἐλευθῆρος· τοῦτον δ' Ἀπόλλωνός τε καὶ Αἰθούσης εἶναι τῆς Ποσειδῶνος· Ποίμανδρον δὲ γυναῖκά φασιν ἀγαγέσθαι Τάναγραν, θυγατέρα Αἰόλου· Κορίννῃ δέ ἐστιν ἐς αὐτὴν πεποιημένα, Ἀσωποῦ παῖδα εἶναι.

29.

Plut. de Mus. c. 14: *Ἡ δὲ Κόριννα καὶ διδαχθῆναί φησι τὸν Ἀπόλλω ὑπ' Ἀθηνᾶς αὐλεῖν.*

30.

Schol. Apoll. Rhod. I 551: *Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνον ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι, καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ α' τῶν Κορίννης* (ita cod. Laur., vulgo *Καρικῶν*) *ὑπομνημάτων.* Consentaneum est Itonum ab ipsa Corinna in carminibus fuisse commemoratum.

31.

Schol. Apoll. Rhod. III 1178: *Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ* (*πρώτου* addit Unger) *βασιλεύσαντος αὐτῶν· Κόριννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱόν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τῶν Θηβῶν πύλαι.* Eadem Philemon 128. Pertinet fortasse ad carmen, quod *Βοιωτὸς* fuit inscriptum.

32. 1213

Anton. Liberal. c. 10: *Μινυάδες· Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ' καὶ Κόριννα. Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες Λευκίππη* (Plutarchus, qui in Quaest. Graec. c. 38 eandem famam attigit, *Ἀρσινόην* appellat), *Ἀλκαθόη, καὶ ἀπέβησαν ἐκτόπως φιλεργοί, πλεῖστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιποῦσαι τὴν πόλιν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχευον, ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρῃ παρῄνεσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ· αἱ δὲ οὐ προσεῖχον· πρὸς δὴ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος καὶ λέων καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελεόντων ἐρρύη νέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα. πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λευκίππης, ηὔξατο θῦμα τᾷ θεῷ δώσειν, καὶ Ἵππασον τὸν ἑαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς· καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρός, ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν καὶ ἐνέμοντο κισσὸν καὶ μίλακα καὶ δάφνην, ἄχρις αὐτὰς Ἑρμῆς ἁψάμενος τῇ ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτᾶν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερίς, ἡ δὲ γλαῦξ, ἡ δὲ*

βύζα· ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου. Carmen videtur *Μιννάδες* inscriptum fuisse, vide ad fr. 19. Fortasse huc pertinet fr. 24:

Τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος.

33.

Schol. Eurip. Phoen. 26: *Τινὲς δὲ καὶ τὴν μητέρα ὑπ' αὐτοῦ (Οἰδίποδος) ἀνῃρῆσθαι, ἀνελεῖν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὴν Τευμησίαν* (A *Τεμησίαν*) *ἀλώπεκα, ὡς Κόριννα.* Haec omnia videtur Corinna tradidisse; de pugna cum Sphinge cf. Overbeck, heroische Bildwerke p. 19.

34.

Schol. Arist. Acharn. v. 720: *Ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παρρησίᾳ ἐστὶν ἀττικῶς, ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει.* Locus corruptus, vid. ad Pind. fr. 103.

35.

Schol. Hom. Il. ρ 197: *Γηράς ... καὶ κ' ὤριννα βροντᾶς ἀντὶ τοῦ βροντήσας.* Recte Schneidewin cum aliis correxit *Κόριννα βροντάς*, quod Cobet nuper tanquam a se primo repertum protulit. Atque fuerunt qui hanc formam etiam apud Sophoclem Philoct. 1199 sibi deprehendisse visi sunt, vid. Schol.: *ἔστι μέντοι καὶ λαβεῖν βροντᾶς ἀντὶ τοῦ βροντήσας*, i. e. *βροντάς*. Cf. quae adnotavi ad Pind. Pyth. 4, 23.

36.

Apollon. de pron. 366 B: *Ἔστι καὶ η ἐῖν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννῃ ἐπὶ δοτικῆς* (recte Bekker *αἰτιατικῆς* coniecit) *ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη.*

37.

Apollon. de Pron. 354 C: *Ἡ ἐμοῦς κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσατο.*

38. 1214

Choeroboscus I 80 (Bekk. An. III 1381): *Θρᾶνυξ, θράνυκος ἐπὶ τοῦ θρόνου παρὰ Κορίννῃ.* Cf. ib. 81.

39.

Choerob. I 75 (Bekk. An. III 1393): *Τὸ μέντοι Νέδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνει Κόριννα, οἷον Νέδοντος, οἱ δὲ περὶ Δίδυμον καὶ Ἀπίωνα διὰ τοῦ ω κλίνουσι ἀναλόγως, οἷον Νέδωνος.* Vid. Strabo VIII 360: *παρὰ δὲ Φηρὰς Νέδων ἐκβάλλει, ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἕτερος ὢν τῆς Νέδας. ἔχει δ' ἱερὸν ἐπίσημον τῆς Ἀθηνᾶς Νεδουσίας· καὶ ἐν Ποιηέσσῃ δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερόν, ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος, ἐξ οὗ φασιν οἰκίσαι Τήλεκλον Ποιήεσσαν καὶ Ἐχειὰς καὶ Τράγιον.* Igitur non rivus, sed locus aliquis in Cea insula Nedon vocabatur. Disseruit de Strabonis loco Broendsted Reisen in Griechenl. I 88 ff.

40.

Hesych.: *Τόνθων· παρὰ Κορίννῃ, ἐπὶ νωτιαίου* (cod. *νοτιβίου*) *κρέως τὸ ὄνομα.*

41.

Cramer An. Ox. I 62, 20: *Φράσσω, ἀφ' οὗ ἡ Κόριννα βοιωτικῶς φράττω λέγει ἀντὶ τοῦ φράσσω.* Cf. Eust. Il. 824, 22. Od. 1654, 24. Favor. 121. 444. Schol. Hom. Il. *κ* 572.

42.

Phrynich. 309: *Ψίεθος, μιερός, ὗελος· ἁμαρτάνουσιν οἱ δια τοῦ ε λέγοντες, ἀδόκιμον γάρ· καὶ ἡ Κόριννα τὸν ὑάλινον παῖδα θήσεις.* Coniicio *τοὺ δ'*, vel *τοὺν* (vid. Apoll. de pron. 329 c) i. e. tu vero flagitabis filium pulcrum, ut Corinna *ὑάλινον* eodem modo dixerit, quo poetae Latini vitreum. Ceterum conf. Hesych.: *θήσω· αἰτήσω, Βοιωτοί.* Hartung *τον δ' ὑάλιον πεδαθήσεις* de speculo interpretatus.

LAMPROCLES.

1.

· –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ –́ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Παλλάδα περσέπολιν, δεινὰν θεὸν ἐγρεκύδοιμον

Lamprocles. Fr. 1. Aristoph. Nub. v. 967: *Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ἆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας, Ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν ἢ Τηλέπορόν τι βόαμα, ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.* Schol. cod. Rav. et V et G: *Παλλάδα· Ἀρχὴ ᾄσματος Φρυνίχου, ὡς Ἐρατοσθένης φησί* (*ᾆσμ. φησιν ὡς Ἐρ. φρύν* V)· *Φρύνιχος δὲ αὐτοῦ τούτου τοῦ ᾄσματος μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος· Παλλάδα περσέπολιν κλήζω* (*περσέπτολιν κληίζω* RV), *πολεμαδόκον* (*πολεμοδόκον Ω*) *ἁγνὰν* (*ἁγνὴν* G) *παῖδα Διὸς μεγάλου.* Dindorf adiecit *δαμάσιππον* ex Schol. Ald.: *εἴδη ᾀσμάτων ἀμφότερα, τὸ Παλλάδα περσέπτολιν θεὰν καὶ τὸ Τηλέπορόν τι βόαμα. τὸ μὲν οὖν πρότερον Λαμπροκλέους εἶναί φασιν Ἀθηναίου, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ· ἔχει δὲ οὕτως· Π. περσέπτολιν κληίζω. π. ἁγνὸν π. Δ. μ. δαμάσιππον.* Si recte se haberent prima verba huius scholii, quicunque haec scripsit, diceret Eratosthenem non recte hoc carmen *Phrynicho* tribuisse, cum sit *Lamproclis*: at commode ipsius Eratosthenis verba servata sunt in alio scholio: *Ἄλλως· οὕτως Ἐρατοσθένης· Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ᾄσματος μέμνηται ὡς Λαμπροκλέους ὄντος τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ· ἔχει δὲ οὕτως· Παλλάδα περσέπτολιν δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον ποτικληΐζω πολεμαδόκον ἁγνὰν παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον. καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθησι κατὰ λέξιν.* quae Dindorf ita interpolavit, ut *δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον ποτι* — eiiceret. Non tamen existimandum est, illum scholiastam impudenter Eratostheni adversatum esse, ut quae ille docuerat mala fraude in suum usum converteret, sed videtur in illo scholio scribendum: *Ἀρχὴ ᾄσματος Φρυνίχου, ὡς δὲ Ἐρατοσθένης φησίν, Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου κτλ.* Phrynichi carmen ab Aristophane notari nonnulli ex antiquis grammaticis dixerant, Eratosthenes contra Lamproclis carmen respici docuit. Phrynichum ipsum, qui hymnum in Minervam condidit, olim existimavi Lamproclis carmen, quod in eodem argumento versabatur, in pedestri aliquo libello adhibuisse: sed magis

ποτικλῄζω πολεμαδόκον, ἁγνάν 1216
παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

verisimile est Eratosthenem Phrynichi comici poetae auctoritate illud carmen Lamprocli tribuisse. Errant autem, qui existimant veteres dubitasse de auctore huius hymni in Minervam, sed duo diversa sunt carmina probe discernenda, alterum *Phrynichi*, alterum *Lamproclis*; huius prooemium Eratosthenes adscripsit, illius initium in priore scholio servatum est: Aristophanes autem *Lamproclis* carmen respexit, id quod docet *δεινάν* additum, quod in Phrynichi carmine non comparet: hoc cum deesse animadverterent comici interpretes, quos Lamproclis hymnus latuit, male coniecerunt hoc ab Aristophane adiectum esse, vid. Schol. Aristidis T. III 537: *Παλλάδα περσέπτολιν· εἶδος δὲ τοῦτο ᾄσματος καὶ ἀρχή· τὸν δὲ ποιητὴν αὐτοῦ Ῥοῦφος καὶ Διονύσιος ἱστοροῦσιν ἐν τῇ Μουσικῇ Φρύνιχόν τινα, ἄλλοι δέ φασι Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον* (sed Paris. D ap. Frommel *τὸν δὲ ποιητὴν αὐτοῦ Φρύνιχόν τινά φασιν ἢ Λαμπροκλέα, ἢ Στησίχορον*)· *τὸ δὲ δεινὰν Παλλάδα γελοίως ἀντίκειται· τὸ γὰρ ᾆσμα οὕτως ἔχει· Παλλάδα περσέπτολιν κλεισοπολεμαδόκον* (BD Ox. *πολεμοδόκον*, Mon. *πολεμηδόκον*) *ἁγνὰν* (Ox. *ἁγίαν*, B *ἁγνὴν*) *παῖδα Διὸς μεγάλου* (*μεγάλα* B, *μεγάλαι* D, *μεγάλην* Ox.) *δαμνοπῶλον* (sic A, *δαμνηπῶλον* rel.) *ἄϊστον* (*ἄριστον* Ox. *αὐτοῦ* Paris. D ap. Fromm.) *παρθένον*. Hic igitur, ubi secundum Rufum et Dionysium carmen Phrynicho tribuitur, prorsus eodem modo, quo in schol. I Aristoph. legitur, adscriptum est, sed paulo auctius:

Παλλάδα περσέπολιν κλῄζω, πολεμαδόκον, ἁγνὰν
παῖδα Διὸς μεγάλου, δάμνιππον, αἰεὶ παρθένον.

sic enim videntur novissima corrigenda, Minerva *δάμνιππος* vocatur, cf. Cornut. 113, quamquam alia quoque possunt coniici, velut *δάμνιππον, εὔπωλον, ἀδάμαστον παρθένον*. In edit. 1 *ἀρίσταν παρθένον* scripsi, ut Kleine edidit: in edit. 2 servavi traditam scripturam *δαμόπωλον ἄϊστον παρθένον*, sed dubitanter, itaque Hartung edidit, qui Lamproclis versus nescio cur ita conformavit, ut v. 2 scriberet *πότνιαν κλεῖσω πολ. ἁγ. Παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμάσιππον ἀείσοον παρθένον*. Nihil iuvant alia testimonia: nam ex Schol. Arist. sua hausit Tzetz. Chil. I 683: *Τούτου τοῦ Στησιχόρου δὲ μέλος ὑπάρχει τόδε. Παλλάδα περσέπτολιν κλῄζω π. ἁγ. π. Δ. μ. δαμόπωλον* (cod. B *δαμνόπλον.*) *ἄϊστων π.* Cf. Schol. in Cram. An. Ox. III 353, 13 (Tzetz. Epist. ed. Pressel 101): *μέλος Στησιχόρου. τινὲς Φρυνίχου τοῦτο φασίν, ἕτεροι δὲ Λαμπροκλέους*. Aristophanis autem locum praeterea resp. Dio Chr. XIII T. I p. 259: *οἳ ἂν ἱκανῶς κιθαρίσωσι Παλλάδα περσέπολιν* (ita BM, *περσέπτολιν* rel.) *δεινάν* (ita M, *δεινὰν θεὸν* CP, *Ἀθηνὰν* rel.), et Suidas v. *Τηλέπορον, Ἀριστοφάνης· τηλέπορόν τι βόημα . . . ἔστι δὲ ἀρχὴ ᾄσματος, ὥσπερ τὸ περσέπολιν* (sic A, vulgo *περσέπτολιν*) *Ἀθάναν*. — Quod autem alii de Stesichoro cogitaverunt, inde repetendum quod hic quoque videtur hymnum aliquem in Minervam similiter exorsus esse, quorsum referendum videtur fr. 62. Iam similitudo illa, quae intercedit inter hymnos (Stesichori) Lamproclis et Phrynichi, haud dubie inde est repetenda, quod antiquioris alicuius hymni sive nomi exordium ex more imitati sunt: hunc hymnum puto memorari in Et. M. 474, 30: *Ἱππία· ἐκλήθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ* (eadem Bekk. An. I 207 , 32 et 350, 25, sed hoc posteriore loco *ὡς ὁ μῦθος* legitur).

2.

. . . . . . – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄

Αἵτε ποταναῖς
ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι νεῖσθε.

Fr. 2. Athen. XI 491 C: *Λαμπροκλῆς δ' ὁ διθυραμβοποιὸς καὶ ῥητῶς αὐτὰς (Πλειάδας) εἶπεν ὁμωνυμεῖν ταῖς περιστεραῖς ἐν τούτοις· Αἵ τε κτλ.* Eadem Eust. 1713, 5. — V. 1. *τε* om. Eust. — V. 2. *νεῖσθε* scripsi atque ita Meineke coniecit, *κεῖσθε* L, *κεῖσθαι* ABPV, *κεῖνται* C Eust.

XXXI.

PRATINAS.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

1.

∪ ∪ ⏖́ ∪ ∪ ⏖́ ∪ ∪ ⏖́ – ⏖́
∪ ∪ ⏖́ ∪ ∪ ⏖ ∪ ∪ –́ ∪ ∪ ⏖ ∪ ∪ ⏖́ ∪ ∪ –
∪ ∪ ⏖́ ∪ ∪ ⏖ ∪ ∪ –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ –́ ∪ ∪ –
∪ ∪ ⏖́ ∪ ∪ – ∪ ∪ –́ ∪ ∪ –
–́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒ –́ ∪ – ∪ –́ ∪ ⏒
–́ ∪ – –́ ∪ – –́ ∪ – ∪ –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
–́ ∪ – ∪ –́ ∪ – –́ ∪ – ∪ –́ ∪ –
– –́ ∪ – ∪ –́ ∪ – ∪ –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ∪ – –
–́ ∪ – ∪ –́ ∪ –
–́ ∪ – ∪ ⏖́ ∪ – –
–́ ∪ – ∪ –́ ∪ – ⏒
⏖́ ∪ ⏖ ∪ ⏖́ ∪ ⏖ ⏓
∪ ∪ ⏖́ ∪ ∪ ⏖ ∪ ∪ –́ ∪ ∪ –
∪ –́ –́ ∪ – ∪ –́ ∪ – ∪ ⏒
–́ ∪ – –́ ∪ – –́ ∪ –
–́ ∪ – ∪ –́ ∪ – ∪ –́ ∪ – ∪ – ∪
–́ ∪ – ∪ –́ ∪ – ∪ –́ ∪ – –́ ∪ – ∪ – –

Pratinas. Fr. 1. Athen. XIV 617 B: *Πρατίνας δὲ ὁ Φλιάσιος αὐλητῶν καὶ χορευτῶν μισθοφόρων κατεχόντων τὰς ὀρχήστρας, ἀγανακτεῖν τινας ἐπὶ τῷ τοὺς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τοὺς χοροὺς συνᾴδειν τοῖς αὐληταῖς· ὃν οὖν εἶχε θυμὸν κατὰ τῶν ταῦτα ποιούντων ὁ Πρατίνας ἐμφανίζει διὰ τοῦδε τοῦ ὑπορχήματος· Τίς ὁ θόρυβος κτλ.* Pratinae locum egregium, postquam maximam partem emendatus est, rursus coniecturis tentavit M. Schmidt de dithyrambo 249. Versus partim aliter discripsit Rossbach III 372 seq. Hartung carmen ex quinque disparibus strophis constare existimat, qui quod dicit me carminis exordium in choriambos redegisse, fallitur: nam diagramma versuum satis testificatur me paeones cum anapaestis consociatos agnovisse: v. 1 mihi videbatur tetrameter esse paeonicus, cuius tres priores pedes inani tempore complendi essent.

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε; τί τάδε τὰ χορεύματα; 1218
τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλαν;
ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος· ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν
ἀν' ὄρεα θύμενον μετὰ Ναϊάδων
οἷά τε κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος.
τὰν ἀοιδὰν κατέστασε Πιερὶς βασίλειαν· ὁ δ' αὐλός
ὕστερον χορευέτω· καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας.
κώμῳ μόνον θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων θέλει παροίνων
ἔμμεναι στρατηλάτας.
παῖε τὸν Φρύγα τὸν ἀοιδοῦ
ποικίλου προαχέοντα·

Nunc etiam in v. 1 quemadmodum in v. 2—4 anapaesticum numerum agnosco. Pratinus noviciam artem musicam perstringens licentiam solutionum, qua aemuli utebantur, imitatur: itaque non iam offendit v. 1 quarto loco dactylus vicarius anapaesti. Cave enim hunc versum ad dactylicum numerum revoces, qui ab hoc loco plane abhorret. — V. 1. *τί τάδε*, Stephanus *τίνα τάδε*, Hartung *τίνα τὰ*. — V. 2. *πολυπάταγα* resp. Io. Alex. 11, 30 et Et. M. 280, 2 (ubi perperam *πολυπατάγῳ*). — V. 4. *θύμενον* AC, quod praeeunte Dindorfio restitui (cf. Hesych. *ἐκθύμενος· ταχύς*, atque commendat Curtius Gr. Verb. I 186), *σύμενον* B, quod Fiorillo requirebat, PVL *ἐσσύμενον*. — *Ναϊάδων* Fiorillo, vulgo *Ναΐδων*. — V. 5. *ἄγοντα* insolens vocabulum notandum, cf. Hesych. *ἄγω· μέλπω, ᾄδω*. Olim versibus aliter discriptis conieci *ᾄδοντα*. — *ποικιλόπτερον*, Hartung *ποικίλον*. — V. 6. *τὰν . . . βασίλειαν* om. C. — *τὰν ἀοιδὰν* PVL, *τᾶν ἀοιδᾶν* Stephanus. — *κατέστασε Πιερὶς* scripsi, A *κατέστασεπιερεῖς*, ceteri *κατεστάς* (sic P, *κατεᾶς* VL, *καθεστάς* B) *ἐπιερεῖς*, Heringa *κατέστας σὺ Πιερίς*. — *βασίλειαν* scripsi, vulgo *βασίλεια*. — *ὁ δ'* C et Hoeschelii epitome, v. *οὐ δ'*. — V. 7. *ὑπηρέτας* A, *ὑπηρέτης* PCVL. — V. 8. *κώμῳ* scripsi, *κωμῶν* AP, *κώμων* CVL, quod iungitur cum iis, quae praegressa sunt. — *θυραμάχοις τε* A et P a m. sec., *πυραμάχοις τε* P a m. pr. VL, *θῆροα μάχοις τε* C, *θηροαμάχαισί τε* epit. Hoesch. — *πυγμαχίαισι νέων θέλει* Dobree, *πυγμαχίασιν ἔων* (A *εων*, P *ἔων*) *θέα* (A *θεα*) *εἰς* (B *εἰ*) BPVL, *πυγμαχίαισι νέων θέα* epit. Hoesch., *πυγμαχίαι σινέων θέα* C. — *θέλει*, Rossbach *ἐθέλει* requirit. — *παροίνων* scripsi, *πάροινον* BPVL, *παρ' οἶνον* Dobree. — V. 9. *στρατηλάτας*, B *στρατηλάτης*. — V. 10. *παῖε τὸν Φρύγα τὸν ἀοιδοῦ* scripsi, libri *παῖε τὸν Φρυναίον*. *Παίειν* est *abigere*, velut ap. Arist. Vesp. 456 *παίειν σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας*, Pausan. I 24, 1 *Ἀθηνᾶ πεποίηται τὸν Σιληνὸν Μαρσύαν παίουσα, ὅτι δὲ τοὺς αὐλοὺς ἀνέλοιτο, ἐρρῖφθαι σφᾶς τῆς θεοῦ βουλομένης*, quem locum frustra coniecturis tentaverunt, neque licet Pausaniae locum revocare ad Myronis opus a Plinio XXXIV 57 descriptum: *fecit et Satyrum admirantem tibias et Minervam*, nam Myronis Minerva tibiis canebat, artifex, cuius opus in arce Athenarum dedicatum, fecit deam tibiis abiectis Marsyae minitantem. Antea in hoc Pratinae versu *παῦε* (vel *παῦε, παῦε*) *τὸν Φρύγ' αοιδοῦ* scripseram, Iacobs *παῦε τὸν Φρύγα τὸν ποικίλον θροῦν προχέοντα*, Emperius *φρυνίου πνοὰν ἔχοντα*, Hartung *παῦε τὸν Φρύγ' αὐλοῦ ποικίλου πνοὰν ἔχοντα*. — V. 11. *προαχέοντα* scripsi, legebatur *προανέχοντα*.

φλέγε τὸν ὀλεσισιαλοκάλαμον,
λαλοβαρυόπα παραμελορυθμοβάταν θ'
ὑπαὶ τρυπάνῳ δέμας πεπλασμένον.
ἦν ἰδού· ἅδε σοι δεξιά
καὶ ποδὸς διαρριφά, θριαμβοδιθύραμβε· 1219
κισσόχαιτ' ἄναξ ἄκουε τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν.

2.

⏑ ´ ⏑ – – ´ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̲

Λάκων ὁ τέττιξ εὔτυκος ἐς χορόν.

3.

. . . . – ´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – – ´ ⏑ – ⏑ – –

Οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλ' ἄσκαφον ματεύων.

ΔΥΣΜΑΙΝΑΙ Η ΚΑΡΥΑΤΙΔΕΣ.

4.

Athen. IX p. 392 F: *Πρατίνας δ' ἐν Δυσμαίναις ἢ Καρυάτισιν ἀδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρτυγα, πλὴν εἰ μὴ παρὰ τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνήεντες, ὡς καὶ οἱ πέρδικες*, ubi *Δυσμαίναις* Meineke corrrxit Anal. Alex. 360 (cf. Hesych. *Δύσμαιναι· αἱ ἐν Σπάρτῃ χοροῖτιδες Βάκχαι*), *Δυμαίναις* Toup scripsit,

V. 12. *ὀλεσισιαλοκάλαμον* scripsi, probante Emperio, A *ὀλοσίαλον κάλαμον*, PVL *δλοσιαλοκάλαμον* (P *ὀλ.*), Stephanus *ὀλεσιαυλοκάλαμον*. — V. 13. *λαλοβαρυόπα παραμελορυθμοβάταν θ' ὑπαὶ* scripsi, et *θ' ὑπαὶ* etiam Emperius, quamquam fortasse aliud quid latet, velut *θ α μ ι ν ὰ τρυπ.*, PVL *λαλοβαρυοπαραμελορυθμοβάταν θυπατρυπάνω*, C *λαλοβαρυπαραμελορυθμοβαταν* voce *θυπα* omissa, sicut C quae post *δέμας* sequuntur om., Hartung *λαλοβαρέα, παραμελορυθμοβάταν θῆτα τρυπάνῳ*. — V. 15. *ἦν ἰδού (ἠνιδοῦ)· ἅδε σοι* Schweighaeuser, A *ην ἰδου α δε σοι*, B *ηνϊδοναδεσοι*, P *νηνιδούαδεσοι*, VL *νηνιδόνα δέ σοι*. — *δεξιὰ*, Bamberger *δεξιᾶς*. — V. 16. *ποδὸς* censor Ienensis, legebatur *πόλος*. — *διαρριφά*, A *διάρεφα*, B *διάρριφα*, PVL *διάροφα*. — V. 17. *κισσόχαιτ'* Schweighaeuser, *κισσοχαίτ'* PVL. — *Δώριον* A, *δῶρον* B, *δώρειον* PVL.

Fr. 2. Athen. XIV 633 A: *Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικήν, πλείστῃ αὐτῇ χρώμενοι . . . ὅθεν καὶ Πρατίνας φησί· Λ ά κ ω ν κτλ.* — *Λάκων ὁ τέττιξ*, Meineke *Λακωνοτέττιξ*. — *εὔτυκος* AC, *εὔτυχος* PVL.

Fr. 3. Athen. XI 461 E: *Κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι.* ubi *αὐλακισμέναν* epitome, codd. *αὐλακισμὲν ἀνδρῶν*, unde *ἀρῶν* vir doctus apud Casaubonum restituit. Deinde *σκύφον* CVL et Eust. 1632, 17, *σκάφων* P, *σκάφον* AB, ego *ἄ σ κ α φ ο ν* restitui. — *ματεύων* Fiorillo, *μαστεύων* VLC Eust., *μαστένον* B, *μαντεύων* AP, *ματεύσων* Porson. Haec Pratinae sunt, sed *κυλικηγορήσων ἔρχομαι* Athenaeus adiecit, cf. ib. p. 480 B.

codd. *Δυμάναις*. *Καρυάτισι* debetur Dalecampio, A *Καριάτισιν*, PVL *Καρίτισιν*. Ceterum Pratinae fort. est quod legitur ap. Steph. Byz. v. *Καρύα· Καρυᾶτις μέλισσα.*

5.

⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ (⏑ –) ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
* * *
⏑ ⏑́ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Μήτε σύντονον δίωκε, μήτε τὰν ἀνειμέναν Ἰαστὶ μοῦσαν,
ἀλλὰ τὰν μέσαν . . νεῶν ἄρουραν αἰόλιξε τῷ μέλει.

* * *

Πρέπει τοι πᾶσιν ἀοιδὰ λαβράκταις Αἰολὶς ἁρμονία.

6.

Plut. de Mus. c. 7: *Ἄλλοι δὲ Κράτητος εἶναί φασι τὸν Πολυκέφαλον νόμον, γενομένου μαθητοῦ Ὀλύμπου· ὁ δὲ Πρατίνας Ὀλύμπου φησὶν εἶναι τοῦ νεωτέρου τὸν νόμον τοῦτον.*

7.

Plut. de Mus. c. 9: *Ἄλλοι δὲ Ξενόδαμον ὑπορχημάτων ποιητὴν γεγονέναι φασὶ καὶ οὐ παιάνων, καθάπερ Πρατίνας, καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ Ξενοδάμου ἀπομνημονεύεται ᾆσμα, ὅ ἐστι φανερῶς ὑπόρχημα.*

8.

Plut. de Mus. c. 42: *Τέρπανδρον δ' ἄν τις παραλάβοι τὸν τὴν γενομένην ποτὲ παρὰ Λακεδαιμονίοις στάσιν καταλύσαντα, καὶ Θαλήταν τὸν Κρῆτα, ὅν φασι κατά τι πυθόχρηστον Λακεδαιμονίους παραγενόμενον διὰ μουσικῆς ἰάσασθαι, ἀπαλλάξαι τε τοῦ κατασχόντος λοιμοῦ τὴν Σπάρτην, καθάπερ φησὶ Πρατίνας.* — *Pratinae* phallophorum cantilenam (carm. Popul. 9) tribuere voluit Porson.

Fr. 5. Athen. XIV 524F: *Ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λᾶσος, καὶ Πρατίνας δέ πού φησιν· Μήτε κτλ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς σαφέστερόν φησι· Πρέπει κτλ.* — V. 1. *μήτε* ABC, *μή* PVL. — *σύντονον*, Iacobs *Δωρίδα* excidisse putat, Dindorf lacunam significavit, sed *σύντονον* poeta eam harmoniam dicere videtur, quae apud Platon. Rep. III 398 E *συντονολυδιστί* vocatur, Polluci IV 78 est *σύντονος Λυδιστί*. ita etiam nunc Westphal Metr. II 81, sed deinde p. 351 retractavit, hanc quoque Iadis harmoniae speciem fuisse existimans. — *μήτε τὰν* AC, *μήτ'* ceteri. — *ἀνειμέναν*, *ἀνειμένην* PVL. — *Ἰαστὶ μοῦσαν* Toup, *ἰαστὶν οὖσαν* ABP, *ἰαστί οὖσαν* V, *ἰαστὶ οὖσαν* CL. — V. 2. *μέσαν* PVL, *μέσσαν* AB. Deinde lacunam indicavi, fort. *ἀεὶ* excidit. — *νεῶν* C, *νέων* PVL. — V. 4. *τοι πᾶσιν* A, *τοῖς παισὶν* PVL. — *ἀοιδὰ* AB, *ἀοιδὰν* PVL. Possis *ἀοιδᾶν* coniicere. sed malim *ἀοιδολαβράκταις*, quod Hartung et Westphal probant, Meineke *ἀοιδοῖς λαβράκταις* proposuit.

XXXII.

PHRYNICHUS.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

1.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Παλλάδα περσέπολιν κλῄζω, πολεμαδόκον, ἁγνάν
παῖδα Διὸς μεγάλου, δάμνιππόν αἰεὶ παρθένον.

2.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

3.

Σχήματα δ' ὄρχησις τόσα μοι πόρεν, ὅσσ' ἐνὶ πόντῳ
κύματα ποιεῖται χείματι νὺξ ὀλοή.

Phrynichus. Fr. 1. Vide ad Lamproclem fr. 1.

Fr. 2. Athen. XIII 564F: *Φρύνιχος δὲ ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου ἔφη· λάμπειν ἐπὶ πορφυραῖς παρῇσι* (sic Porson, BC *παρησι*, A *παρίησι*, PVL *παρειῇσι*) *φ. ἔ.* Idem rectius 604A: *ὡς καλῶς Φρύνιχος ἐποίησεν εἴπας· λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις* (B *πορφυρέσι*) *παρῇσι* (*παρηΐσι* PVL, *παρειαῖσι* C) *φ. ἔ.* Ap. Eust. 1558, 18 est *λάμπεις* et *πορφυραῖς*. Fortasse in Dithyrambo, cui *Troilus* nomen fuit, nisi malis ad tragoediam referre.

Fr. 3. Plut. Quaest. Symp. VIII 9, 3: *Καίτοι καὶ Φρύνιχος ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς περὶ αὐτοῦ φησιν, ὅτι Σχήματα κτλ.* — V. 2. *χείματι νὺξ ὀλοή*, Hartung *χεῖμα τινασσόμενα.* — Praeterea *Paeanem* Phrynichi memorat Athen. VI 250 B, ubi Hecker non recte voluit *Tynnichi* nomen substituere.

DIAGORAS.

1.

ΕΙΣ ΑΡΙΑΝΘΗΝ ΑΡΓΕΙΟΝ.

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Θεός, θεὸς πρὸ παντὸς ἔργου βροτείου
νωμᾷ φρέν' ὑπερτάταν,
αὐτοδαὴς δ' ἀρετὰ βραχὺν οἶμον ἕρπει.

2.

ΕΙΣ ΝΙΚΟΔΩΡΟΝ ΜΑΝΤΙΝΕΑ.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

Diagoras. Fr. 1. Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 85 ed. Gomperz Vol. Herc. nova coll. II 11 (Phaedrus *περὶ θεῶν* p. 23 Petersen): *Ὁ μὲν γὰρ (Διαγόρας) ἔπαιξεν, εἴπερ καὶ ἄρα τοῦτ' αὐτοῦ ἐστίν, ἀλλ' οὐκ ἐπενήνεκται, καθάπερ ἐν τοῖς Μαντινέων ἔθεσιν Ἀριστόξενός φησιν· ἐν δὲ τῇ ποιήσει τῇ μόνῃ δοκούσῃ κατ' ἀλήθειαν ὑπ' αὐτοῦ γεγράφθαι τοὺς ὅλοις οὐδὲν ἀσεβὲς παρενέφηνεν, ἀλλ' ἐστὶν εὔφημος, ὡς ποιητής, εἰς τὸ δαιμόνιον, καθάπερ ἄλλα τε μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγραμμένον εἰς Ἀριάνθην τὸν Ἀργεῖον· Θεὸς . . . ὑπερτάταν.* Una cum v. 2 affert Didymus Alexandr. de Trinit. III 2 p. 320. — V. 1. *βροτείου*, cod. Herc. *ΒΡΟΤΕΙϹ.* et deinde *φρενα.* Diagoras in carminibus pietate insignis, ut in postprincipiis vitae impietatis crimine notus, adhibet solennem sacrorum precationem, de qua vid. Eustath. Il. 258, 26: *τὴν δὲ βασιλικὴν θειότητα δηλοῖ καὶ τὸ θεὸς θεός, ὃ κατὰ τὸν Παυσανίαν ταῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον ἐπιφημιζόμενοι· Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησίν, ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιίαις καὶ ἄλλαις πράξεσι τὸ θεὸς θεὸς ἐπελέγετο, ἐν δὲ ἑτέρῳ λεξικῷ ῥητορικῷ φέρεται, οτι παντὸς ἔργου ἀρχόμενοι ἔλεγον θεὸς θεός.* Adde Hesych. *Θεός θεός.*

Fr. 2. Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 85 ed. Gomp. Vol. Herc. nova coll. II 11 (Phaedrus *περὶ θεῶν* p. 23 ed. Peters.): *Καὶ τὸ εἰς Νικό-*

Κατὰ δαίμονα καὶ τύχαν
τὰ πάντα βροτοῖσιν ἐκτελεῖται.

δωρον τὸν Μαντινέα· Κατὰ . . . ἐκτελεῖσθαι. (cod. *ἐκ τελε . . θαι*) *τὰ παραπλήσια δ' αὐτῷ περιέχει καὶ τὸ Μαντινέων ἐγκώμιον.* Scribendum esse *ἐκτελεῖται* docet Sext. Empir. IX 402 ed. Bekk.: *Διαγόρας δὲ ὁ Μήλιος, διθυραμβοποιός, ὥς φασί, τὸ πρῶτον γενόμενος, ὡς εἴ τις ἄλλος δεισιδαίμων, ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον· κατὰ δ. καὶ τύχαν πάντα τελεῖται.* Imitatur Aristoph. Av. 547: *κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ συντυχίαν.* Ceterum ex Philodemi loco cognoscimus etiam tertium carmen *ἐγκώμιον εἰς Μαντινέας*, sed quod Schol. Aristoph. Ran. 320 dicit: *Διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας ποιητής, συνεχῶς Ἴακχε, Ἴακχε ᾄδων*, id ab inepto interprete confictum est.

XXXIV.

CLEOMENES.

Athen. IX 402 A: *Ἐπεὶ δὲ σὺ καὶ τὸ προβληθέν σοι ἀποπροσπεποίησαι περὶ τῆς χρόας τοῦ Καλυδωνίου συός, εἴ τις αὐτὸν ἱστορεῖ λευκὸν τὴν χρόαν γεγονότα, ἐροῦμεν ἡμεῖς τὸν εἰπόντα· τὸ δὲ μαρτύριον ἀνίχνευσον σύ· πάλαι γὰρ τυγχάνω ἀνεγνωκὼς τοὺς Κλεομένους τοῦ Ῥηγίνου διθυράμβους, ὧν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Μελεάγρῳ τοῦτο ἱστόρηται.*

XXXV.

CYDIAS.

1.

⏑́ ⏑ – ⏓ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ –

Εὐλαβεῦ δὲ μὴ κατέναντα λέοντος
νεβρὸς ἐλθὼν μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν.

Cydias. Fr. 1. Plato Charmid. 155 D: *Τότε δή, ὦ γεννάδα, εἶδόν τε τὰ ἐντὸς τοῦ ἱματίου καὶ ἐφλεγόμην καὶ οὐκέτ᾽ ἐν ἐμαυτοῦ ἦν καὶ ἐνόμισα σοφώτατον εἶναι τὸν Κυδίαν* (sic codd., nisi quod Cy *Κηδίαν*, vulgo *Κριτίαν*, Hartung, qui Cydiam poetam omnino fuisse negat, et hic et apud Plutarchum *Κηδείδην* restituere vult, vid. ad Frag. Adespot. 102) *τὰ ἐρωτικά, ὃς εἶπεν ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδός, ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντα* (sic vd, *κατ᾽ ἐναντία* 𝔄Θτr, *κατέναντι* vulgo) *λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν* (*μοῖρα* 𝔄 et Θ a m. pr.) *αἱρεῖσθαι κρεῶν* (*νεκρῶν* Fi). *αὐτὸς γάρ μοι ἐδόκουν ὑπὸ τοῦ τοιούτου θρέμματος ἑαλωκέναι.* Praeterea 𝔄Θ addunt post *ἐλθόντα* haec: *ἀθανατώισηι θεια.* Cf. Athen. V 187 D: *ποιεῖ γὰρ* (*Πλάτων*) *αὐτὸν* (*Σωκράτη*) *ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι καὶ γινόμενον ἔξεδρον, καὶ καθάπερ νεβρὸν ὑποπεπτωκότα λέοντος ἀλκῇ, ἅμα δὲ καταφρονεῖν φησι τῆς ὥρας αὐτοῦ.* Ex his

2. 1224

Plutarch. de facie in orbe lunae c. 19: *Εἰ δὲ μή, Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν* (leg. *ἄστρον*) *φανερώτατον κλεπτόμενον. καὶ μέσῳ ἄματι* (sic Schott, vulgo *ἅμα τὴν*) *νύκτα γενομένην* (hoc fortasse Cydiae est), *καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν .... φάσκοντας.* — *Cydiae* voluit Bernhardy vindicare hemistichium illud *Τηλέπορον τε βόαμα λύρας*, vid. fr. Adesp. 102.

Cydiae versus restitui: quod in duobus libris additum est *ἀθανατώισηι θεια*, id nihil omnino confert ad poetae locum redintegrandum, sed puto haec verba ex antiqua parepigraphe orta esse: haud dubie enim in antiquis libris adscriptum erat *εὐλαβεῖσθαι μὴ θανατώσῃ ἡ θέα*, ut explicaretur sententia illius carminis. Contra Sauppe *ἐν θανατοέσσᾳ θέᾳ* elicuit et Cydiae tribuit, ego in proecdosi scripsi *νεβρὸς ἐλθὼν ἀθανάτῳ σ' ἰδέᾳ μοῖραν αἱρῆται κρεῶν*, Car. Fr. Hermann *θανάτου σ' ἡ θέᾳ μοῖραν αἱρεῖσθαι χρεών*, interpretatus: *cave, ne leoni occurrentem hinnuleum te ipso aspectu mori fatale sit.* At sententia est: *Noli hinnuleus cum sis cum leone contendere de praeda*, simile proverbium apud Arsen. 355 (413): *Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψωμαι μάχης.* Denique M. Schmidt coni. *νεβρὸς ἐλθὼν ἰθείᾳ θανατώδεϊ μοῖρ' ἀφαιρῆαι κρεῶν.*

XXXVI.

PRAXILLA.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

1.

Ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

ΑΔΩΝΙΣ.

2.

Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο,
δεύτερον ἄστρα φαεινὰ σεληναίης τε πρόσωπον
ἠδὲ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄγχνας.

Praxilla. Fr. 1. Hephaest. 22: *Παρὰ Πραξίλλῃ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾠδῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀχιλλεύς· Ἀλλὰ κτλ.* nisi forte *τὸν* scribendum. Eadem Sch. Heph. 152 (ubi *ἔπειθεν*) affert, item Cram. An. Ox. IV 326, 20 ubi *οὔποθε στείθεσιν ἐπείθεον* legitur, Draco Straton. 146. Bachmann. An. II 180, 17 (*ἔπειθεν*). Eust. 12, 25. 805, 21 et 1372, 9 (ubi *ἀλλ' ἐτεόν*). Gramm. Harl. 320 (ubi *τεόν*). Hartung *τοι* coniecit.

Fr. 2. Zenob. IV 21: *Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος* (Cod. Coisl. add. *ἐπὶ τῶν ἀνοήτων*). *Πράξιλλα Σικυωνία μελοποιὸς ἐγένετο, ὡς φησὶ Πολέμων· αὕτη ἡ Πράξιλλα τὸν Ἄδωνιν ἐν τοῖς μέλεσιν* (cod. Coisl. *ἐν τοῖς ὕμνοις*) *εἰσάγει ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν κάτω, τί κάλλιστον καταλιπὼν κρίνασθαι, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ σικύους καὶ μῆλα· ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη ὁ λόγος. Ἠλίθιον γὰρ τὸ τῷ ἡλίῳ παραβάλλειν τοὺς σικύους.* Sed cod. Coisl. servavit ipsos versus: *καταλιπὼν ἐλήλυθεν, ἐκεῖνον δὲ λέγοντα οὕτως· Κάλλιστον κτλ. Εὐήθης γάρ τις ἴσως ὁ τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ τοὺς σικύους καὶ τὰ λοιπὰ συναριθμῶν.* Cf. Diogenian. V 12. Suid. v. *Ἠλιθιάζω.* Apostol. VIII 53. Resp. Liban. Epist. 707. — V. 3. *ὄγχνας* Schneidewin, cod. *ὄχνους.*

ΠΑΡΟΙΝΙΑ.

3. 1225

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει·
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

4.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίον, ὦ 'ταῖρε, φυλάσσεο.

5.

´ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – ◡
´ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – –

Ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλάν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

Fr. 3. Aristoph. Vesp. 1239: *Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μ. τ. ἀ. φίλει. καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολίου· ἑξῆς δέ ἐστι· τῶν δειλῶν ... χάρις.* *Praxillae* esse carmen docet schol. ad v. 1240: *τοῦτο τί λέξεις σκολιόν] κολακικὸν τὸ σκολιὸν καὶ παρὰ Θεώρου, τοῦτο οἱ μὲν Ἀλκαίου, οἱ δὲ Σαπφοῦς· οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἐν τοῖς Πραξίλλης φέρεται Παροινίοις.* nam haec non esse referenda ad sequentem cantilenam (*οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν κτλ.*), sed ad Admeti scolium, vel inde apparet, quod schol. dicit *κολακικόν* et *παρὰ Θεώρου*. Confirmat plane Pausanias ap. Eust. Il. 326, 36: *Ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκόλιόν τι ἐν Ἀθήναις ᾀδόμενον, ὡς καὶ Παυσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτό, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας· ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη· Ἀδμήτου κτλ. ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἄλκηστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός.* Vel sic tamen coniicias etiam alterum scolium, quod huic apud Aristophanem subiicitur, item ex Praxillae carminibus petitum esse:

Οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν,
οὐδ' ἀμφοτέροισι γίγνεσθαι φίλον.

Ceterum Hartung etiam Schol. 22. 24. 25. 26, quoniam eiusdem numeri sunt, quem hic fr. 3. 4 exhibent, Praxillae tribuit. — V. 2. *δ'* om. Schol. Arist. — *γνοὺς*, ap. Schol. Arist. Ven. *πίουσ'*, Ald. *ποιοῦσ'*. — Inter scolia refert etiam Athen. XV 695 C, ubi v. 1 AB *ὦ ἑταῖρε*, ib. L *φίλει*, AB *φίλει σέβου*, C *φίλους σέβου* et v. 2 *δειλοῖς ὀλίγη χάρις*.

Fr. 4. Schol. Rav. Arist. Thesmoph. 529: *Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ τὴν παλαιὰν κτλ.] Ἐκ τῶν εἰς Πράξιλλαν ἀναφερομένων· Ὑπὸ κτλ. καὶ ἑτέρα, πάντα λίθον κίνει.* Ceterum simillima sententia est in scolio 23, atque haud scio an illic germana Praxillei carminis forma sit servata. De ipso proverbio cf. Zenob. VI 20. Diogen. VIII 59. Apostol. XIX 91. — *ὑπὸ*, Fritzsche coni. *ἔν τοι*.

Fr. 5. Hephaest. 43: *Καὶ τὸ πρὸς τρισὶ (δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν) καλούμενον Πραξίλλειον· Ὦ κτλ.* — V. 2. *κεφαλάν*, A *κεφάλαν*, quod notabile, nam fortasse Aeolensium more Praxilla tenores retraxit. cf. Schol. Theocr. III 52: *Νίκανδρος κεφάλαν, ὡς ἡμέ-*

6. 1226

Athen. XIII 603 A: *Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία ὑπο Διός φησιν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον.* Valckenaer coni. *ὑπ' Οἰδίποδος.*

7.

Pausan. III 13, 5: *Πραξίλλῃ μὲν δὴ πεποιημένα ἐστίν, ὡς Εὐρώπης εἴη καὶ Κάρνειος, καὶ αὐτὸν ἀνεθρέψατο Ἀπόλλων καὶ Λητώ,* ubi *Κάρνος* pro *Κάρνειος* corrigendum, cf. Hesych. *Καρνεῖος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ἴσως ἀπὸ Κάρνου, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης.* Cf. Schol. Callimachi in Apoll. 71. Praxillam respicit Schol. Theocr. V 83: *Πράξιλλα* (sic Warton, libri *Πραξίλλας, Πραξίλας, Πραξήλος, Παξήλος*) *μὲν ἀπὸ Καρνείου* (recte cod. Ambr. *Κάρνου*, alii libri *Καρνίου* vel *Καρίνου*) *φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι,* (*τὰ Κάρνεια*). Cf. Eudoc. 251.

8.

Hesych.: *Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν βακχευτηρίας* (corrigunt *βακχευτρίας*) *Σεμέλης, οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης, παρόσον διωνυμία περὶ τὰς θεάς· Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ.*

ραν· πολλὰ γὰρ (*Αἰολικὰ*) *σώζεται παρὰ Συρακουσίοις.* quae Nicander in glossis potuit observare, nisi forte *Νικάνωρ* scribendum, quod etiam R. Volkmann suspicatus est. Adde Macedonicum *κέβλη*, ita enim passim libri, quamvis Arcadius p. 107 *κεβλή* commendet.

XXXVII.

BACCHYLIDES.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

1. [1.]*

∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓
∠ ∪ – – ∠ ∪ – – ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
– ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∠ ∪ – – ∠ ∪ –

Ὄλβιος, ᾧτε θεὸς μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν
σύν τ' ἐπιζάλῳ τύχᾳ ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν·
οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυ.

2. [3.] 1227

– ∠ ∪ – – ∠ ∪ – ⏓
– ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∠ ⏒
∠ ∪ – – ∠ ∪ – – ∠ ∪ ⏓

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

Bacchylides. Fr. 1. Stob. Flor. CIII 2: *Βακχυλίδου Ἐπινικῶν* (sic A, *ἐπινικιων* Vind., om. Trinc.). V. 1 et 2 affert Apostol. XII 65e. — V. 1. *ᾧτε* Neue, legebatur *ᾧτινι*. — *ἔπορεν* Voss., v. *ἔπορε*. — V. 2. *ἐπιζάλῳ* Neue, vulgo *ἐπιζήλῳ*. — *τύχᾳ*, A *ταχα*. Coalescit *τύχᾳ* cum proximo vocabulo, nam dactylo hic vix est locus. — V. 3 affertur etiam a Stobaeo XCVIII 26: *τοῦ αὐτοῦ* (*Βακχυλίδου*) *Ἐπινικῶν*, ubi *πάντα γ'* legitur, priore loco *πάντ'*, A Vind. *πᾶν γ'*, B *πανευδαίμων*, Trinc. *παντευδαίμων*, Schneidewin coni. *πανευδαίμων*, Hartung *τὰ πάντα γ' εὐδ.*, Heimsoeth *πάντα ποτ' εὐδ.*

Fr. 2. Stob. Flor. XCVIII 27: *Ἐν τῷ αὐτῷ* (Vind. om. lemma). Praegressus est v. 3 fr. 1, atque vel propter argumenti vel propter metri similitudinem ex eodem carmine fr. 1 et 2 petita esse apparet. Videntur autem haec Sileni verba fuisse, vid. Cic. Tusc. Quaest. I 48: „Affertur etiam de Sileno fabella quaedam, qui cum a Mida captus

*) Numeri adiecti sunt editionis Neuianae.

6. 1226

Athen. XIII 603 A: *Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία ὑπὸ Διός φησιν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον.* Valckenaer coni. *ὑπ' Οἰδίποδος.*

7.

Pausan. III 13, 5: *Πραξίλλῃ μὲν δὴ πεποιημένα ἐστίν, ὡς Εὐρώπης εἴη καὶ Κάρνειος, καὶ αὐτὸν ἀνεθρέψατο Ἀπόλλων καὶ Λητώ*, ubi *Κάρνος* pro *Κάρνειος* corrigendum, cf. Hesych. *Καρνεῖος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ἴσως ἀπὸ Κάρνου, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης.* Cf. Schol. Callimachi in Apoll. 71. Praxillam respicit Schol. Theocr. V 83: *Πράξιλλα* (sic Warton, libri *Πραξίλλας, Πραξίλας, Πραξήλος, Παξήλος*) *μὲν ἀπὸ Καρνείου* (recte cod. Ambr. *Κάρνου*, alii libri *Καρνίου* vel *Καρίνου*) *φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι, (τὰ Κάρνεια).* Cf. Eudoc. 251.

8.

Hesych.: *Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν βακχευτηρίας* (corrigunt *βακχευτρίας*) *Σεμέλης, οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης, παρόσον διωνυμία περὶ τὰς θεάς· Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ.*

ραν· πολλὰ γὰρ (Αἰολικὰ) σώζεται παρὰ Συρακουσίοις. quae Nicander in glossis potuit observare, nisi forte *Νικάνωρ* scribendum, quod etiam R. Volkmann suspicatus est. Adde Macedonicum *κέβλη*, ita enim passim libri, quamvis Arcadius p. 107 *κεβλή* commendet.

XXXVII.

B A C C H Y L I D E S.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

1. [1.]*

∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
∠ ⏑ – – ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ –

Ὄλβιος, ᾧτε θεὸς μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν
σύν τ' ἐπιζάλῳ τύχᾳ ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν·
οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυ.

2. [3.] 1227

– ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ – ⏓
– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ∠ ⏒
∠ ⏑ – – ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏓

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

Bacchylides. Fr. 1. Stob. Flor. CIII 2: *Βακχυλίδου Ἐπινικῶν* (sic A, *ἐπινικιων* Vind., om. Trinc.). V. 1 et 2 affert Apostol. XII 65e. — V. 1. *ᾧτε* Neue, legebatur *ᾧτινι*. — *ἔπορεν* Voss., v. *ἔπορε*. — V. 2. *ἐπιζάλῳ* Neue, vulgo *ἐπιζήλῳ*. — *τύχᾳ*, A *ταχα*. Coalescit *τύχᾳ* cum proximo vocabulo, nam dactylo hic vix est locus. — V. 3 affertur etiam a Stobaeo XCVIII 26: *τοῦ αὐτοῦ* (*Βακχυλίδου*) *Ἐπινικῶν*, ubi *πάντα γ'* legitur, priore loco *πάντ'*, A Vind. *πᾶν γ'*, B *πανευδαίμων*, Trinc. *παντευδαίμων*, Schneidewin coni. *πανευδαίμων*, Hartung *τὰ πάντα γ' εὐδ.*, Heimsoeth *πάντα ποτ' εὐδ.*

Fr. 2. Stob. Flor. XCVIII 27: *Ἐν τῷ αὐτῷ* (Vind. om. lemma). Praegressus est v. 3 fr. 1, atque vel propter argumenti vel propter metri similitudinem ex eodem carmine fr. 1 et 2 petita esse apparet. Videntur autem haec Sileni verba fuisse, vid. Cic. Tusc. Quaest. I 48: „Affertur etiam de Sileno fabella quaedam, qui cum a Mida captus

*) Numeri adiecti sunt editionis Neuianae.

6. 1226

Athen. XIII 603 A: *Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία ὑπὸ Διός φησιν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον*. Valckenaer coni. *ὑπ' Οἰδίποδος*.

7.

Pausan. III 13, 5: *Πραξίλλῃ μὲν δὴ πεποιημένα ἐστίν, ὡς Εὐρώπης εἴη καὶ Κάρνειος, καὶ αὐτὸν ἀνεθρέψατο Ἀπόλλων καὶ Λητώ*, ubi *Κάρνος* pro *Κάρνειος* corrigendum, cf. Hesych. *Καρνεῖος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ἴσως ἀπὸ Κάρνου, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης*. Cf. Schol. Callimachi in Apoll. 71. Praxillam respicit Schol. Theocr. V 83: *Πράξιλλα* (sic Warton, libri *Πραξίλλας, Πραξίλας, Πραξήλος, Παξήλος*) *μὲν ἀπὸ Καρνείου* (recte cod. Ambr. *Κάρνου*, alii libri *Καρνίου* vel *Καρίνου*) *φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι, (τὰ Κάρνεια)*. Cf. Eudoc. 251.

8.

Hesych.: *Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν βακχευτηρίας* (corrigunt *βακχευτρίας*) *Σεμέλης, οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης, παρόσον διωνυμία περὶ τὰς θεάς· Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ.*

ραν· πολλὰ γὰρ (*Αἰολικὰ*) *σώζεται παρὰ Συρακουσίοις*. quae Nicander in glossis potuit observare, nisi forte *Νικάνωρ* scribendum, quod etiam R. Volkmann suspicatus est. Adde Macedonicum *κέβλη*, ita enim passim libri, quamvis Arcadius p. 107 *κεβλή* commendet.

XXXVII.

BACCHYLIDES.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

1. [1.]*

´⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ´⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
´⏑ – – ´⏑ – – ´⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ´⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ´⏑ – – ´⏑ –

Ὄλβιος, ᾧτε θεὸς μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν
σύν τ' ἐπιζάλῳ τύχᾳ ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν·
οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυ.

2. [3.] 1227

– ´⏑ – – ´⏑ – ⏓
– ´⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ´⏑
´⏑ – – ´⏑ – – ´⏑ ⏓

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

Bacchylides. Fr. 1. Stob. Flor. CIII 2: *Βακχυλίδου Ἐπινικῶν* (sic A, *ἐπινικιων* Vind., om. Trinc.). V. 1 et 2 affert Apostol. XII 65e. — V. 1. *ᾧτε* Neue, legebatur *ᾧτινι*. — *ἔπορεν* Voss., v. *ἔπορε*. — V. 2. *ἐπιζάλῳ* Neue, vulgo *ἐπιζήλῳ*. — *τύχᾳ*, A *ταχα*. Coalescit *τύχᾳ* cum proximo vocabulo, nam dactylo hic vix est locus. — V. 3 affertur etiam a Stobaeo XCVIII 26: *τοῦ αὐτοῦ* (*Βακχυλίδου*) *Ἐπινικῶν*, ubi *πάντα γ'* legitur, priore loco *πάντ'*, A Vind. *πᾶν γ'*, B *πανευδαίμων*, Trinc. *παντευδαίμων*, Schneidewin coni. *πανευδαίμων*, Hartung *τὰ πάντα γ' εὐδ.*, Heimsoeth *πάντα ποτ' εὐδ.*

Fr. 2. Stob. Flor. XCVIII 27: *Ἐν τῷ αὐτῷ* (Vind. om. lemma). Praegressus est v. 3 fr. 1, atque vel propter argumenti vel propter metri similitudinem ex eodem carmine fr. 1 et 2 petita esse apparet. Videntur autem haec Sileni verba fuisse, vid. Cic. Tusc. Quaest. I 48: „Affertur etiam de Sileno fabella quaedam, qui cum a Mida captus

*) Numeri adiecti sunt editionis Neuianae.

*3. [34.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον τῷ δαίμονι δῶκεν
πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιοκρόταφον
γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δύᾳ.

4. [2.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπων
βιᾶται.

5.

Schol. Aristid. T. III p. 317: *Ἐρεχθεὺς πρῶτος παρ' Ἀθηνᾶς τὸ ἅρμα ἐδέξατο, ἕτεροι δέ φασι Πέλοπα παρὰ Ποσειδῶνος· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ Σικελίας ἐφάνη τὴν ἀρχήν. Βακχυλίδης γὰρ καὶ Πίνδαρος Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα, τοὺς Σικελίας ἄρχοντας ὑμνήσαντες καὶ πλεῖστα θαυμάσαντες ἐν ἱππηλασίᾳ, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον ὡς Σικελιῶται πρῶτοι ἅρμα ἐξεῦρον.* ita C, rectius fortasse BD: *οἱ* 1228
γὰρ περὶ Βακχυλίδην καὶ Πίνδαρον ὑμνήσαντες τοὺς περὶ Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα ἐν ἱππικῇ παρέσχον ὑπόνοιαν Σικελιώτας τὴν ἱππικὴν ἐξευρεῖν.

*6. [5.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – – –́ ⏑ . . . .

esset, hoc ei muneris pro sua missione dedisse scribitur, docuisse regem, non nasci homini longe optimum esse, proximum autem, quam primum mori." Cf. inprimis Aristotelem ap. Plut. Consol. ad Apoll. c. 27. Atque huc refero, quod Photius Bibl. p. 153 A ex Hephaestione Ptolemaeo affert: *τί ἐστι τὸ παρὰ Βακχυλίδῃ ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον καὶ πρὸς τίνα εἶπε τὸ ἔπος;*

Fr. 3. Clem. Alex. Str. VI 745: *Βακχυλίδου τε εἰρηκότος· Παύροισι κτλ.* — V. 1. *παύροισι* Stephanus, vulgo *παρ' οἷσι.* — *θνατῶν* Neue, vulgo *θνητῶν.* — *τῷ δαίμονι δῶκε*, Ursinus *ὁ δαίμων ἔδωκεν*, Neue *δαίμων ἔδωκεν*, qua coniectura non tollitur vitium. Laboranti loco subvenire difficile, quoniam Clemens passim mendosis veterum libris usus est. Fortasse scribendum *τὸν ἅπαντα χρόνον ζωθάλμια δῶκε (θεός) πράσσοντας ἐν σχερῷ* (h. e. *sine intermissione*). — V. 2. *πράσσοντας* Sylburg, cod. Par. *πράσσοντα.* — V. 3 resp. Hesych. *Πρὶν ἐγκύρσαι* (adde *δύᾳ*)· *πρὶν πλησιάσαι τῆς κακοπαθείας.*

Fr. 4. Stob. Flor. X 14: *Βακχυλίδου Ἐπινικῶν* (sic A, om. Trinc.). — *ἀνθρώπων* A Vind. Gesn. marg., vulgo *ἀνθρώπω.*

Ξανθότριχα μὲν Φερένικον
Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον
εἶδε νικάσαντα.

*7. [6.]

´ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι.

*8. [7.]

. . . . . . – – –́ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ – –

Προσφωνεῖτε νιν ἐπὶ νίκαις.

*9. [8].

. . . . – – ⏑ ⏑ – ⏑ . . . ´
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

. . . . *Νίκα γλυκύδωρος* . . .
ἐν πολυχρύσῳ δ' Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένα κρίνει τέλος
ἀθανάτοισί τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.

Fr. 6. Schol. Pind. Ol. I Argum.: *Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ νικῶντος ἵππου Φερένικός ἐστι· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Βακχυλίδης γράφων οὕτω· Ξανθότρ. κτλ.* — V. 3. *εἶδε* cod. Vat. et Vrat. (*ἴδε*) addunt, vulgo deest. — *νικάσαντα* Neue, vulgo *νικήσαντα*. — Respicit poeta Hieronis Olympiam victoriam Ol. LXXVI, quam Pindarus carm. Ol. I celebravit. Antea putabam versus petitos esse ex carmine in victoriam, quam Hiero Ol. LXXVIII quadrigis rettulit, sed huic coniecturae obstat tertia persona *εἶδε*, in cuius locum *εἶδες* vel *εἶδον* (ut ipse poeta interfuerit mercatui Olympico) quominus substituatur, numeri lex obstat. Videtur poeta haec mortuo Hierone scripsisse, regis victorias enumerans, vel in epinicio, quod Hieronis filio superstiti dedicavit, vel in encomio, quo Hieronis memoriam ornavit. *Εἶδε* nihil aliud significat, quam *expertus est, victoria ei contigit*, neque enim ipse Hiero ludis Olympicis arbiter interfuit. Praeterea fortasse scribendum *δὶς εἶδε νικάσαντα*, ut utramque victoriam et Ol. 76 et 77 Pherenicus reportaverit. Neque, quod in Hieronis monumento Olympico currui adstabant duo equi (Paus. VI 12. VIII 42), inde conficiendum, aliam alio equo partam esse victoriam, sed duobus equis binae victoriae significantur.

Fr. 7. Schol. Pind. Ol. XIII 1: *Πρόθυρον καὶ θύρας εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμόν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις· Βακχυλίδης· Ὦ κτλ.*

Fr. 8. Apollon. de Pron. 368 A: *Ἔτι καὶ ἡ νίν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· . . . Προσφ. κτλ. Βακχυλίδης.*

Fr. 9. Ursinus p. 206 ex Stobaeo Flor. III (in codd. et edd. deest): *Βακχυλίδης δὲ τὴν Νίκην γλυκύδωρόν φησι καὶ ἐν πολυχρύσῳ Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένην κρίνειν τέλος ἀθανάτοισί τε καὶ θνητοῖς ἀρετῆς.* Constituit Neue.

10. [9.] 1229

Ammon. 79: *Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινίκων· φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν· Εἰσὶ τοίνυν, οἵ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων, καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι, τὰς δὲ ἐξ ἄλλων ἤδη κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι κτλ.* Cf. Eustath. Od. 1954, 5. Eudoc. 306.

ΥΜΝΟΙ.

11. [10.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓

Αἰαῖ τέκος ἁμέτερον,
μεῖζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

12. [11.]

Schol. Aristoph. Acharn. 47: *Τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βακχυλίδης διὰ τῶν Ὕμνων.*

ΠΑΙΑΝΕΣ.

13. [12.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Epodus.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Fr. 11. Stob. Floril. CXXII 1: *Βακχυλίδου Ὕμνων* (hoc om. cod. Vind.). Fortasse Danaë haec conqueritur. Hartung Hecubae esse verba Cassandram compellantis existimat, et ad hoc carmen refert fr. 29. — V. 1. *αἰαῖ*, vulgo *αἴ αἴ*. — V. 2. *ἀφθέγκτοισιν*, Gesn. m. *ἀφεύκτοισιν*. — Bacchylidis hymnos memorat etiam Menander de Encom. IX 140 ed. Walz: *εἰσὶ τοίνυν καὶ τῷ Βακχυλίδῃ ὕμνοι ἀποπεμπτικοί.* adde ib. 132.

∠ ∪ – – ∠ ∪ – – ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
∠ ∪ – – ∠ ∪ –
∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ∠ ∪ – – ∠ ∪ – – ∠ ∪ – –

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰράνα μεγάλα
πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν
ξανθᾶ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων,
γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλειν.

Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς·
χαλκεᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος·
οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,

Fr. 13. Stob. Floril. LV 3: *Βακχυλίδου Παιάνων.* Haec unius strophae ambitum videntur excedere: itaque post v. 5 interstitium feci, ut antistrophae extremam partem (v. 1—5) excipiat epodus integra. Pariter M. Schmidt (Pind. Ol. p. LXXII) v. 6 epodum inducit, sed non recte stropham integram esse credit. Contra Hartung sic constituit, ut v. 1—5 epodum, v. 6—11 stropham conficiant. Denique Blass (Mus. Rhen. XXXII 460), qui studiose per omnia strophica restituere nititur, v. 1 existimat clausulam epodi esse, str. v. 2—7, ant. v. 8—12 constare, quod conamen irritum esse manifestum est. — V. 1. *τε* om. Stephan., malim *τοι*. — *εἰράνα* Boeckh, vulgo *εἰρήνη*. — *μεγάλα*, malim *μέγαν*, Hartung *μέγαν τε* praeoptavit. — V. 2. *καὶ μελιγλώσσων* codd., Boeckh scripsit *μελιγλώσσων τ'*. — *ἀοιδᾶν* Boeckh, vulgo *ἀοιδῶν*. — V. 3. *δαιδαλέων* A Trinc., vulgo *δαιδάλεον*. — *αἴθεσθαι* L. Dindorf et Schneidewin, *ἔθεσθε* A Voss. Vind. Ars. Trinc., *τίθενται* vulgo, Leopardus *αἴθεται*. — V. 4. *ξανθᾶ*, Vind. Trinc. *ξανθά*. — *μῆρα* Buttmann, *τανυτρίχων* L. Dindorf et Schneidewin, vulgo *μερίδες εὐτρίχων*, Leopardus *μηρία τῶν εὐτρίχων*, Blass *μηρί' εὐτρίχων*, A *μηρῦταν*, Voss. *μεριταν*, Vind. Ars. *μηρίταν*, deinde omnes *εὐτρίχων*. — V. 5. *μέλειν* A Vind. Voss. Ars. Trinc., vulgo *μέλει*. — V. 6. *σιδαροδέτοις* Plutarch. Numa c. 20: *Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν λέγουσιν· Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν* (sic Stephanus, *πορπάξειν* Sg, *πορπάζειν* vulgo) *αἰθᾶν* (sic Stephanus, vulgo *ἔνθα δ'* ut FaL, *ἐνθάδ'* STV) *ἀραχνᾶν ἔργα, καί· εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφήκεα, χαλκέων δ' οὐκέτι σ. κτύπος* (C *τύπος* ex corr.) *οὐδὲ σ. μ. ὕ. ἀπὸ βλεφάρων.* Stob. *σιδαροδέτοισιν.* — *πόρπαξιν*, ap. Stob. Voss. Vind. Ars. B *ὅρπαξιν*, A *ἕρπαξιν*. — *αἰθᾶν* Grotius, vulgo *αἴθαν*, B *αἰέν*. — V. 7. *ἀραχνᾶν*, v. *ἀράχναν*. Blass *ἀπ' ἀραχνᾶν*. — *ἱστοὶ* Stob., *ἔργα* Plut. — *πέλονται*, Ursinus coni. *πλέκονται*, Hartung *αἰθῶν ἔργ' ἀραχνίων πέλονται* scripsit. — V. 8. *ἀμφάκεα* Stob. (A *ἐμφάκεα*), Plut. *ἀμφήκεα*. — *εὐρώς* quod om. Stobaeus, addidi post *δάμναται*, vulgo corrigunt *εὐρὼς δάμναται*, at Plutarchus non servavit ordinem verborum integrum. Blass praeterea verbum dactylicum omissum esse censet. — V. 9. *χαλκεᾶν* Schneidewin et ap. Plut. V *χαλκαίαν*, FaL *χαλκέαν*, vulgo *χαλκέων*, Boeckh *χάλκεος* omissa part. *δ*. — *ουκ ἔστι* scripsi in ed. 2, et sic ap. Plut.

ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοί θ' ὕμνοι
φλέγονται.

14. [13.]

⏑́⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ – –́ . . .

Ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν. 1231
οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀρρήτων ἐπέων πύλας
ἐξευρεῖν.

15. [14.]

Zenob. Prov. II 36: Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μη ζήτει. ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται δὲ αὐτῆς Βακχυλίδης ἐν Παιᾶσιν. Cf. ibi interpr.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

16. [16.]

Schol. Pind. Pyth. I 100: Ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ καὶ Βακχυλίδης συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Λήμνου μετεστείλαντο τὸν Φιλοκτήτην Ἑλένου μαντευσαμένου· εἵμαρτο γὰρ ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὴν Ἴλιον.

17. [17.]

Serv. Virg. Aen. VI 21: „Septena quotannis] quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in Phaedone et Sappho in Lyricis et Bacchylides in Dithyrambis, et Euripides in Hercule, quos liberavit secum Theseus." Catalogus,

FaLq Stephanus, vulgo οὐκέτι. — V. 10. συλᾶται, ap. Stob. A Vind. Voss. Ars. Trinc. συλᾶτε. — ὕπνος, Vind. Voss. ὕπνον, Trinc. μελίφρον' ὕπνον. — βλεφάρων, γλεφάρων Boeckh. — V. 11. ἁμὸν Heyne, vulgo ἅμος, Vind. ἅμος. Blass ἁφος ὅς. — θάλπει AB Voss. Ars. Gesn. m., vulgo θάλκει. — V. 12. συμποσίων; Arsen. Voss. γυμνασίων. — φλέγονται, fortasse φλέγοντι scribendum.

Fr. 14. Clem. Al. Strom. V 687: Ἕτερος δὲ . . . . τό τε νῦν. φησὶ Βακχυλίδης ἐν τοῖς Παιᾶσιν, οὐδὲ γὰρ κτλ. Particula δὲ Clementis est. V. 2 et 3 affert Theodoret. Therap. I 14, 36. ῥᾷστον de vitio suspectum, fort. leg. ῥᾷ 'στίν, vide de forma ῥᾶ ad Alcman. fr. 42. Bacchylides videtur haec in Pindarum aemulum iecisse.

quem Servius exhibet, ex logographis videtur petitus esse, quamquam fortasse Bacchylides quoque nomina memoriae prodidit, quae etiam in Clytiae pictoris vasculo Florentino, antiquae Graecorum artis praestantissimo monumento, adscripta leguntur. Nomina, quae Servius exhibet, corrigere tentavit O. Iahn Arch. Beitr. p. 453, cf. quae idem Münch. Vas. p. CXVIII exposuit.

18.

Serv. Virg. Aen. XI 93: Versis Arcades armis.] Lugentum more mucronem hastae, non cuspidem contra terram tenentes, quoniam antiqui nostri omnia contraria in funere faciebant, scuta etiam invertentes propter numina illic depicta, ne eorum simulacra cadaveris polluerentur aspectu, sicut habuisse Arcades Bacchylides in dithyrambis dicit." Neue huc refert fr. 41, quod quidem perquam incertum.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

19. [18.]

– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ 1232
⏑́ ⏑́ ⏑ – – ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Εἷς ὅρος, μία δὲ βροτοῖς ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ διατελεῖν δύναται βίον·
ὃς δὲ μυρίαν μενοινὰν ἀμφιπολεῖ φρενί,
τὸ δὲ παρ' ἆμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν

Fr. 19. Stob. Floril. CVIII 26: *Βακχυλίδου Προσῳδιῶν* (sic A, om. Vind. Trinc.). V. 1—3 usque ad *βίον* leguntur etiam ap. Stob. I 9 (sed Gaisfordii libri omittunt) et Apostol. VI 55 f. — V. 1. *μία δὲ βροτοῖς* scripsi, legebatur *μία βροτοῖσιν*. Neue coni. *μία δὲ βροτοῖσιν* deleto *ἐστίν*. — V. 2. *ἀπενθῆ*, Trinc. *ἀπενθῆ*. — V. 3. *διατελεῖν δύναται* traieci, vulgo *δύναται διατελεῖν*. Neque vero hoc verbum sollicitandum, Neue coni. *διαντλεῖν*, Iacobs *διαπλέκειν*. — ὃς Grotius, libri *οἷς*. — *μυρίαν μενοινὰν* correxi, libri *μυρία μὲν*. Neue coni. *ᾧ δὲ* (ita etiam Stephanus) *μέριμν' ἀμφιπολεῖ*. Hartung *οἷς δὲ μέριμν' ἀμφιπολεῖ φρένα τὸ παρ' ἆμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν, αἰὲν ἰάπτεται κέαρ, ἄκαρπον ἔχων πόνον*. — V. 4. *τὸ δὲ παρ' ἆμάρ τε καὶ* Grotius, nisi quod *τόδε* et *ἦμαρ* scripsit (*ἆμαρ* Neue), libri *τὸ δὲ* (*τόδε*) *παρόμαρτε*, Stephanus *τὸ δὲ πᾶν ἦμάρ τε καί*. — V. 5. *ἑὸν ἰάπτεται* Grotius, libri *αόνι* (Vind. *αονι*) *ἅπτεται*, Boeckh *αἰὲν ἰάπτεται*,

ἐὸν ἰάπτεται κέαρ,
ἀκάρπωτον ἔχει πόνον.

20. [18.]

⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ –

Τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ' ἔστ' ἄπραχθ' (ὧδ') ὀδυρόμενον δονεῖν
καρδίαν;

21. [19.]

– –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Πάντεσσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν
ἄλλους.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ. 1233

22. [20.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏒

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν,
ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια.

Gesner ἀόνι omisit, Stephanus δάπτεται coniecit. — V. 6. ἀκάρπωτον dedi, libri ἄκαρπον. — ἔχει, B ἔχειν.

Fr. 20. Stob. Flor. CVIII 49: Βακχυλίδου Προσωδιῶν (hoc om. Vind.). Est ex eodem carmine ex quo fr. 19 petitum, ac videtur, ut iam Neue divinavit, continuo illud excepisse; est enim antistrophae primordium, respondens fr. 19 v. 1 et 2, nisi quod primus pes solutus. — V. 1. ἔτ' displicet, fort. ἔμ' legendum. — ἄπραχθ' (ὧδ') scripsi, ἄπρακτ' AB Vind. (vulgo omissum), Boeckh ἄπρηκτ' scribere maluit.

Fr. 21. Stob. Floril. XCVIII 25: Βακχυλίδου Προσωδιῶν (lemma om. Vind. Trinc.). — πάντεσσι ut videtur codd., Neue πάντεσι. —. θνατοῖσι, Hartung θνατοῖς. Fort. πάντεσσι δὲ θνατοῖσι.

Fr. 22. Stob. Floril. XI 7: Βακχυλίδου Ὑπορχημάτων (sic A Vind., om. Ὑπορχ. Trinc.) et in gemma apud Caylum Rec. d. Ant. T. V. tab. 50, 4: Λυδία λίθος μα . . ει χρυ . . . ἀνδρῶν δ' ἀρ . . . . . . ία τε πα . . . . . . ης τ' ἐλέγ . . . ἀλάθεια. — V. 2. Verba παγκρατὴς ἀλήθεια ex hoc versu exhibet Schol. Hom. Il. π 57. σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει Salmasius, legebatur σοφία (Damasc. et Schowii codd. a c e σοφίαν) τε παγκρατής τ' ἐλέγχει (Vind. Voss. B a m. Trinc. Schowii b τελέθει) quam falsam lectionem etiam tuetur gemma. — ἀλάθεια Schowii b, vulgo ἀλήθεια. Ceterum conieci aliquando fragmentum non satis integrum servatum esse, ut sit instaurandum adhibito fr. 43:

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν·
ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια.

23. [21.]

–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏕ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –

Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδος 1234
Ἰτωνίας
χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι.

ΕΡΩΤΙΚΑ.

24. [23.]

. . – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Sed haec incerta. — Fortasse Bacchylidis fragmentum ibidem apud Stobaeum XI 2 delitescit, ubi legitur: *Ὀλυμπιάδος*·

Ἀλάθεια θεῶν ὁμόπολις, μόνα θεοῖς συνδιαιτωμένα.

ubi lemma alienum esse apparet: sed frustra Schmidt coniecit *Ὀλυμπίου*, de Agrigentino poeta prorsus ignoto cogitans, quem Schol. Plat. Gorg. commemorat (*Ὀλύμπιος ὁ μελοποιός*). Apud Damascium autem hoc fragmentum, quod apud Stobaeum *Ὀλυμπιάδος* inscribitur, continuo subiungitur his Bacchylidis versibus: itaque verisimile est, eiusdem esse poetae: nec tamen in unum haec coniungenda sunt, quod olim suspicatus sum: est autem scribendum:

Ἀλάθεια βροτῶν
ὁμόπολις μόνα θεοῖς
συνδιαιτωμένα.

Lemma autem *Ὀλυμπιάδος* videtur inde ortum (ut etiam Meineke suspicatur), quod olim Pindari locus Olymp. X 65 hic legebatur, qui reapse apud Damascium extat.

Fr. 23. Dionys. Hal. de compos. verb. c. 25: *Παρὰ Βακχυλίδῃ· Οὐχ κτλ.* Ex hyporchemate esse docet Gramm. Keil Anal. Gramm. 7, 21: *Φιλεῖ δὲ τὰ ὑπορχήματα τούτῳ τῷ ποδὶ καταμετρεῖσθαι, οἷον οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς.* atque hoc carminis exordio utitur etiam Athen. XIV 631 C. Aelian. Hist. Anim. VI 1. Lucian. Scyth. c. 11 (*οὐχ ἕδρας τοίνυν οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν*). adde Achill. Tat. V 12. — *Ἰτωνίας*, huc respicit Lactant. ad Stat. Theb. VII 330: „In qua Itonus regnavit, Herculis filius: haec civitas Boeotiae est. Hinc Bachilides Minervam *Ithoniam* dixit (cod. Fris. *Bacilides inuervam ethoniam*) et *Alalcomenen* (sic Mitscherlich, vulgo *Alcomenem*, cod. Mon. *Alchomenem*, Fris. *Alchomenen*) significavit (sic Mon. Fris., vulgo *significat*). *Hic Bacilides graecus poeta est* (haec recte addunt Mon. Fris., vulgo inepte: *significat quem im.*) quem imitatus est Horatius in illa oda, in qua Proteus Troiae futurum narrat excidium.“ et ad II 721: „Bachilides Minervam Ithoniam dicit ab Ithone: ergo Minervam ab oppido cognominavit, quod est in Macedonia, ubi eius antiqua est aedes vicina Boeotiae.“ ubi codd. *baccilidis . . . dicit, Ithone* (Fris. — *nem*) *ergo Minervam ab oppido.*

. . Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι
τοῖσδε τοῖς νεανίαις
λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν.

*25. [24.]

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

Ἠ καλὸς Θεόκριτος· οὐ μόνος ἀνθρώπων ἐρᾷς.

*26. [25.] 1235

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ – –

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μούνῳ
παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

ΠΑΡΟΙΝΙΑ.

*27. [26.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Γλυκεῖ' ἀνάγκα Στρ. α'.

Fr. 24. Athen. XI 782 E: Ἀγκύλη· Καὶ Βακχυλίδης· εὖτε κτλ. et XV 667 C: Βακχ. ἐν Ἐρωτικοῖς· εὖτε κτλ. — V. 1. Initium affert Eust. Il. 344, 26: χρῆσις δὲ καὶ κοτύλης (?) παρά τε Βακχυλίδῃ ἐν τῷ εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης κίνουσι (quod errore ex Cratini versu ap. Ath. ortum). — V. 2. τοῖσδε τοῖς A altero loco, τοῖς δὲ τοῖσι PVL, priore loco omnes nihil nisi τοῖς. — νεανίαις, Meineke νεανίαισι praeoptat. — V. 3. ἀντείνασα Ath. posteriore l., ἐντείνουσα priore.

Fr. 25. 26. Hephaest. 130: Ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ καὶ ἐκ περιττοῦ, ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον, τῇ στροφῇ πρόσκειται (suo iure Westphal transponit in hunc modum: ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ πρόσκειται, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ), οἷον τὸ Βακχυλίδου· Ἠ κτλ. καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ· Σὺ κτλ. — Fr. 25. μόνος, C μόνον, Gaisford μοῦνος in priore editione, ut videtur casu. — ἐρᾷς Ursinus, vulgo ὁρᾷς, Stephanus ὁρᾷ. — Fr. 26. V. 1. μούνῳ ut videtur libri praeter E, qui μόνῳ. — V. 2. τὴν φίλην, malim τὰν φίλαν.

Fr. 27. Athen. II 39 E: Διὸ Βακχυλίδης φησί· Γλυκεῖ' κτλ. Cf. Eustath. 1198, 20. Neue *Scolium* (sive Paroenium carmen) esse putat, quem nunc sequor: antea inter *Erotica* rettuli, quoniam haec arcta necessitudine coniuncta sunt. — V. 1. ἀνάγκα BCD, ἀνάγκη VL.

ἐσσυμενᾶν κυλίκων θάλπησι θυμόν,
Κύπρις ὥς· ἐλπὶς γὰρ αἰθύσσει φρένας

Στρ. β'.

ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
ἀνδράσι θ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας·
αὐτίχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·

Στρ. γ'.

χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίροισιν οἶκοι,
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα (καρπόν)
νᾶες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
πλοῦτον· ὣς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

*28. [27.] 1236

´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ –
´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – ⏑ ´ ⏑ – ⏓

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσός, οὔτε πορφύρεοι
τάπητες, ἀλλὰ θυμὸς εὐμενὴς
Μοῦσά τε γλυκεῖα καὶ Βοιωτίοισιν ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

— V. 2. *ἐσσυμενᾶν* scripsi, nam minus placet *ἐσσυμένα*, *σευομένα* BCD, *γευομένα* VL. Herwerden requirit *σευομένα 'κ κυλίκων*, quod non ferendum, Blass *σευομενᾶν* requirit; ego aliquando conieci *νεισσομενᾶν*, quemadmodum Phocyl. fr. 11 dixit *κυλίκων περινεισσομενάων*. — V. 3. *Κύπρις ὥς· ἐλπὶς γὰρ αἰθύσσει φρένας* scripsi, nam *Κυπρίας ὡς ἐλπὶς αἰθ. φρ.* minus convenit. Olim Erfurdtium secutus sum scribentem *Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει*, libri *Κυπρίδος· ἐλπὶς δ' αἰθύσσει*. — V. 4. *ἀμμιγνυμένα*, vulgo *ἀναμιγνυμένα*, Neue *ἀμμιγνυμένας*. — V. 5. *ἀνδράσι θ'*, libri *ἀνδράσι δ'*. — V. 6. *αὐτίχ' ὁ μὲν* scripsi, vulgo *αὐτὸς μὲν*, C *αὐτὴ μέν*, Meineke *αὐτόθι μὲν*, idem postea *οὗτος μέν*, i. e. *Διόνυσος*, non recte, sed multo deterius quod Blass coniecit *ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει* vel *πέμπεις μερίμνας αὐτός· ὁ μὲν* i. e. *οἶνος* vel *Διόνυσος*. Idem v. 3 *διαιθύσσῃ* corrigit, quoniam *θάλπησι* v. 2 coniunctivum esse censet, sed hoc versu indicativum tuetur. — *πόλεων*, fort. *πολίων*, quod nunc etiam Meineke commendat. — *κρήδεμνα* Erfurdt (nisi malis *κράδεμνα*), vulgo *κρήδεμνον*. — V. 8. *μαρμαίροισιν* Neue, vulgo *μαρμαίρουσιν* (ita L, *μαρμαίρουσ'* V). — V. 9. *αἰγλάεντα* scripsi, legebatur *αἰγλήεντα*. — *καρπόν* adieci, Erfurdt *πόντον*. — V. 10. *νᾶες* scripsi, vulgo *νῆες*. — *ἀπ'*, *ἐπ'* BCD. — V. 11. *ὣς* Ilgen, vulgo *ὡς*.

Fr. 28. Athen. VI 500 B: *Μνημονεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν σκύφων Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκόρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ* (corrigas *ξένια*)· *Οὐ βοῶν κτλ.* Ad Paroenia rettulit Neue. Carmen puris trochaeis constat, nam v. 2 in voce *Βοιωτίοισι* prima syllaba ex more corripitur. — V. 1. *ἀλλά*, B *ἄλλος*. — V. 2. *Μοῦσα*, olim *Μοῖσα* conieci, sed in his trochaicis versibus atticae dialecti vestigia ubique insunt, cf. fr. 24. — *Βοιωτίοισιν*, B *Βοιωτί εἰσιν*.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

*29. [30.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –. ⏑ ⏑ – – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Ὦ Τρῶες ἀρηΐφιλοι, Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα δέρκεται,
οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ' ἐν μέσῳ κεῖται κιχεῖν
πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν ὁσίαν, ἁγνᾶς
Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιδος·
ὀλβίων παῖδές νιν εὑρόντες σύνοικον.

30. [4.]

. . . . . – ⏑ –
–́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Φάσομαι 1237
πιστὸν κῦδος ἔχειν ἀρετάν·
πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ.

31. [22.]

–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏓

Ὦ Περίκλειτε, τἄλλ' ἀγνοήσειν μὲν οὔ σ' ἔλπομαι.

Fr. 29. Clemens Al. Strom. V 731: *Κακῶν γὰρ ὁ θεὸς οὔποτε αἴτιος· Ὦ Τρῶες Ἀρ., ὁ Λυρικός φησι, Ζεὺς κτλ.* Recte Sylburg et Boeckh *Bacchylidi* vindicant, nam secundum Porphyr. ad Hor. Carm. I 15 Cassandram Bacchylides fecit Troiae excidium vaticinari: „Hac ode Bacchylidem imitatur: nam ut ille Cassandram fecit vaticinari futura belli Troiani, ita hic Proteum.“ Adde Schol. Stat. Theb. VII 330: „Hic Bacchylides graecus poeta est, quem imitatus est Horatius in illa oda, in qua Proteus Troiae futurum narrat excidium.“ ita fere ex codd. Mon. et Frising. restituendum. Ad *Hymnos* haec refert Hartung. — V. 3. *ἁγνᾶς* scripsi, legebatur *ἁγνάν*, quod eiiciendum censuit Neue. Parum felix Blassii suspicio scribentis *Ὁσίας ἁγνᾶς Εὐνομίας τ' ἀκόλουθον* coll. Eurip. Bacch. 370. — V. 4. *Θέμιδος*, fort. *Θέμιτος*. — V. 5. *παῖδές νιν* Neue, vulgo *παῖδες ὤ νιν*, Brunck *παῖδες οἵ νιν*.

Fr. 30. Plut. de audiend. poet. c. 14: *Τὸ δὲ Φάσωμεν κτλ. λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Βακχυλίδου.* — V. 1. *φάσομαι* scripsi, legebatur *φάσωμεν*, Boeckh coni. *πιστὸν φάσομεν*. Antea conieci *φάσω μόναν πιστὸν κτλ.*

Fr. 31. Heph. 76: *Δεδηλώσθω δέ, ὅτι καὶ ὅλα ᾄσματα κρητικὰ*

32. [31.]

Serv. Virg. Aen. II 201: „Sane Bacchylides de Laocoonte et uxore eius et de serpentibus a Calydnis insulis venientibus atque in homines conversis dicit.“

33. [32.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ . .

Ἔστα δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν, τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον, ὧδέ τ' ἔφα·
Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι
φῶτες.

34. [33.]

–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – . . .

συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ, ὦ περικλειτὲ δ' ἄλλ' κτλ. ita libri, etiam A, nisi quod Turneb. *τ' ἄλλ'*. Scripsi *ὦ Περίκλειτε, τἄλλ'*, nisi forte praeterea *τἄμ'* scribendum, Neue coni. *ὦ Περικλειτίδα, ἀλλ'* et inter *Hyporchemata* rettulit; est fortasse ex *Partheniis*, quae Bacchylidem scripsisse testatur Plut. de mus. c. 17. Blass scripsit *ὦ περικλειτὲ Δᾶλ', ἀγν.*, hominis compellationem ab hyporchemate alienam ratus, quam opinionem refellere nihil attinet.

Fr. 33. Athen. V 178 B: *Βακχυλίδης δὲ περὶ Ἡρακλέους λέγων ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησίν· Ἔστα κτλ.* — V. 1. *ἔστα* Neue, vulgo *ἔστη*, B *ἔστι*. Pro *ἔστα δ'* fort. rectius *ἔστα τ'* scribendum, ut hoc incisum cum *ὧδέ τ' ἔφα* congruat. — *ἔντυνον* Neue, *ἔντυννον* VL, *εὔτονον* B. — *ἔφα* Neue, *ἔφασ'* PVL, *ἔφασκ'* Stephanus. — V. 2. *δ'*, Brunck delevit, Hartung *αὐτόματοι 'π' ἀγαθῶν* perperam. — Respicit haec Zenob. II 19 *αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴενται· οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήυκος τοῦ Τραχινίου καὶ οὕτως εἰπόντος*: ubi pro vitioso *Ἡράκλειτος* cod. Milleri Misc. 350 recte *ὁ Βακχυλίδης*. Schneidewin *Ἡσίοδον* scribendo paroemiographum, non librarios castigavit: nam sane poeta lyricus Hesiodi vestigia legit, qui in carmine, quod *Κήυκος γάμος* inscriptum fuit, Herculem hoc versu *αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴενται* hospitem alloqui fecit; nam schol. Plat. Symp. 174 B a vero aberrat, cum dicit a principio *δειλῶν ἐπὶ δαῖτας* fuisse, quamquam fidem habuerunt cum alii tum Müller Dor. II 481: neque enim par fuit Herculem tam gravi opprobrio hospitem laedere. Eupolis primus ut videtur ludibundus *δειλῶν* substituit. Locum difficilem Platonis, qui falso criminatur Homerum corrupisse proverbium, quod ille omnino non respexit, nemodum probabiliter expedivit. Alia varietas, quam nostri homines commenti sunt, *δειλοὶ δειλῶν* omni auctoritate destituta est.

Fr. 34. Clem. Al. Strom. V 715: *Ἀκούσωμεν οὖν πάλιν Βακχυλί-*

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν εἰσὶ νόσων καὶ ἄνατοι,
οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

35. [35.] 1238

. . . – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ
βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

36. [36.]

. . – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –̇ ⏑ – ⏑

Θνατοῖσι δ' οὐκ αὐθαίρετοι
οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἄκαμπτος Ἄρης οὔτε πάμφθερσις στάσις,
ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν
γαῖαν ἁ πάνδωρος αἶσα.

37. [37.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

δου τοῦ μελοποιοῦ περὶ τοῦ θείου λέγοντος· Οἱ μὲν ἀδμῆτες ἀεὶ καὶ λίαν νούσων εἰσὶ καὶ ἀναίτιοι κτλ. Eadem Euseb. Praep. Ev. XIII 679, ubi *ἀεικελλίων* et deinde *εἴκελοι* legitur; *ἀδμᾶτες* scripsit Boeckh, *ἀεικελιᾶν* Neue. Deinde *εἰσὶ νόσων καὶ ἄνατοι* scripsi (et *ἄνατοι* iam Schaefer emendavit), cum olim *νούσων εἰσὶ καὶ* (*κακῶν*) *ἄνατα* edidissem. Neue coniecit deleto verbo *εἰσίν*, *ἄνατοι τ'*, Iacobs *καὶ ἄναιμοι κοὐδέν*, Hartung scripsit *νούσων τε καὶ γήρως ἄνατοι.* In exordio fort. leg. *Θεοὶ μὲν ἀδ.*

Fr. 35. Clem. Al. Paedag. III 310: *Οὐ γὰρ υ. φ. βρ. φωνάεντα λόγον, ἔσται λόγος σοφία, ὥς φησι Βακχυλίδης.* ubi codd. Nov. Pal. Reg. *ἔστε*, et Bodl. *σοφίας* exhibent. Verba *ἔσται λόγος* (quae
εντα λογον
videntur ex antiquo libro correcto in hunc modum *φωνὰ ἔσται λόγος* orta esse) delevit Neue, Schmidt scripsit *φωνᾶντα λόγον ἐς τέλος σοφίας.* Locus nondum persanatus, nihil egit Cobet *λόγον ἁ τέλειος σοφία* corrigens.

Fr. 36. Stob. Ecl. Phys. I 5, 3: *Βακχυλίδου.* — V. 1. *θνατοῖσι* Neue, vulgo *θνητοῖς.* — *δ'* add. AV, vulgo deest. — V. 2. *ὄλβος* V, *ὄλβιος* A, *ὄλβος τ'* H, vulgo *ὄλβον.* — *ἄκαμπτος*, in proecdosi *ἄγναμπτος* scripsi. — *πάμφθερσις* VA, *πάνφθερσις* E, vulgo *πάνφερσις* et sic H. — V. 3. AH *ἐπιχρίπτει* et *ἔπαλαν.* — V. 4. *γαῖαν* Boeckh, vulgo *γᾶν.* — *αἶσα* Canteri cod., vulgo *δεῖσα.*

Fr. 37. Plut. vit. Num. c. 4: *Εἰ δὲ λέγει* (C *λέγοι*) *τ. ἄ., κατὰ Βακχυλίδην, πλ. κέλευθος.* nisi forte priora Plutarchi potius sunt verba.

38. [38.]

∪ –́ –́ ∪ – –́ ∪ – ∪́∪ ∪ –́ ∪ –

Μελαγκευθὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου.

39. [39.] 1239

–́ ∪ – – –́ ∪ – – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏓

Τὰν ἀχείμαντόν τε Μέμφιν καὶ δονακώδεα Νεῖλον.

40. [40.]

∪ ∪ –́ – ∪́∪ ∪ – – ∪́∪ ∪ – –́ ∪ ∪ –

Ἑκάτα δᾳδοφόρε Νυκτὸς μελανοκόλπου θύγατερ.

41. [15.]

∪ –́ –́ ∪ ∪ – –́ ∪ – ∪ ∪ – ⏓
–́ ∪ – ∪ – ∪ ∪ – ∪́∪ ∪ – ⏓

Ποσειδάνιον ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα
χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες.

42. [42.]

∪ ∪ –́ – ∪ ∪ –́ ∪ ∪ –́ – ∪ ∪ –́ ⏓

Ἁβρότητι ξυνέασιν Ἰώνων βασιλῆες.

Fr. 38. Etym. M. 296, 1 et Bachmann An. I 208, 13: *Εἴδωλον· . . . σκιῶδες ὁμοίωμα· ἢ φαντασία σώματος· σκιά τις ἀεροειδής, ὡς καὶ Βακχυλίδης· Μελαγκεθὲς κτλ.* ubi M *ἄνδρας Ἰθακησίους.* Eadem Cram. An. Par. IV 168, 30. At Schol. Il. ε 449 (om. Bekker), Apostol. III 37. Suid. v. *εἴδωλον μελαμβαφές* exhibent. Recte Neue *μελαγκευθές*, non tamen satisfecit Hartungo, qui *μεγάκητες* scripsit.

Fr. 39. Athen. I 20 D: *Μέμφιν . . . περὶ ἧς Βακχυλίδης φησί· Τὴν κτλ.* Respicit Eust. Il. 864, 22. — *Τὰν* Neue, v. *τήν.* — Hartung ad *Hymnos* refert.

Fr. 40. Sch. Ap. Rhod. III 467: *Βακχυλίδης δὲ Νυκτός φησιν αὐτὴν* (Hecaten) *θυγατέρα· Ἑκάτα κτλ.* — *δᾳδοφόρε* Ursinus, L *δαϊδοφόρε*, v. *δᾳδοφόρου*, P. *δᾳφόρου.* — *μελανοκόλπου* Ursinus, v. *μεγαλοκόλπου.* — Hartung ad *Hymnos* refert.

Fr. 41. Schol. Pind. Ol. XI 83: *Ὁ Δίδυμος δὲ οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· τὴν Μαντινέαν φησὶν εἶναι ἱερὰν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην λέγοντα οὕτῳ· Ποσειδώνιον κτλ.* — V. 1. *Ποσειδάνιον* Gott. Vrat. D, vulgo *Ποσειδώνιον.* — *Μαντινεῖς*, olim *Μαντινέες* scripsi. — V. 2. *χαλκοδαιδάλοισιν*, Vat. *χαλκοδαιδάλοις.* — *ἀσπίσι*, Hartung *ἀσπίσιν.* — Neue ad *Dithyrambos* refert, vid. fr. 18.

Fr. 42. Ioann. Sicel. Walzii VI 241: *Ἁβροὶ τὸ παλαιὸν οἱ Ἴωνες, ὥς που καὶ Βακχυλίδης φησί, τὸν σφῶν αὐτῶν ῥυθμὸν δηλῶν· ἁβρότητι ξ. Ἴωνες βασ.* Contra Schol. ib. V 493 et VII 982 *τῶν ἁβροβίων Ἰώνων ἄναξ*, eadem cod. Vindob. 199: unde *Ἰώνων* pro *Ἴωνες* restitui. Resp. Hesychius *ἁβρότητι· ἁπαλότητι, τρυφερότητι.* Hartung ex his composuit. . . . *Ἰώνων βασιλῆες | ἁβροβίων.*

43. [43.]

– ⏒́ ⏑ – – ⏒́ ⏑ – – ⏒́ ⏑ ⏑ ⏓

Χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν.

44. [60.]

– ⏒́ ⏑ – – ⏒́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒́ ⏑ –

Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

45. [41.] 1240

⏒́ ⏑ – – ⏒́ ⏑ –

Πλήμμυριν πόντου φυγών.

46.

⏒́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Δυσμενέων δ' ἀΐδής.

47. [59.]

. . – – ⏒́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Νωμᾶται δ' ἐν ἀτρυγέτῳ χάει.

Fr. 43. Prisc. Metr. Terent. p. 251 ed. Lind.: *Similiter Bacchylides: Χρυσὸν κτλ. Hic quoque iambicus in fine tribrachum habuit.*

Fr. 44. Zenob. Prov. III 25: *Δίχολοι γνῶμαι· παρὰ τὸ διχῇ ἰδιότροποι, κατὰ μετάληψιν. Χόλος γὰρ ἡ ὀργή, ὀργὴ δὲ τρόπος. Βακχυλίδης· Ὀργαὶ κτλ.* Similia Hesych. s. v. *δίχολοι. . . . χόλος γὰρ ἡ ὀργὴ καὶ (ὀργὴ ὁ) τρόπος· Βακχυλίδης* (cod. *ἴδος*)· *ὀργαὶ μὲν κτλ.* Respexit etiam ut videtur idem Hesych. *διακεκριμέναι· διακεχωρισμέναι.* Contra *Alcmani* haec tribuit schol. Hippocr. ap. Daremberg 204. Littré V 484: *Ὀργὰς γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ Ἀλκμάν φησιν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ κεκριμέναι* (Foesius *βεβριμέναι*) *μυρίαι.* unde Schmidt lusit *ἐντὶ δ' ἀνθρώπων μὲν* vel *Ἀλκμάν φησιν ἐν μελῶν α'.* Idem invitus in Hesychio vett. edd. vitium *διακεκριμμέναι* repetiit, quod in errorem induxit nuperum Erotiani editorem Klein. Alcmani per errorem tribuitur hic versus, fortasse quia Alcaei versus olim praecessit, vide ad Alcaei fr. p. 193.

Fr. 45. Et. M. 676, 25: *Πλημμυρὶς . . . εἰ μέντοι ὄνομά ἐστιν, εὔλογον βαρύνεσθαι αὐτὸ διὰ τὴν παρὰ Βακχυλίδῃ αἰτιατικήν, οἷον· Πλήμμυριν κτλ.* cf. Favor. 368.

Fr. 46. Cram. An. Ox. I 65, 22: *Βαρυτόνως δὲ τὸ Ἀΐδης, τὸ γὰρ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται· δυσ. δ' ἀ. λέγει Βακχυλίδης.*

Fr. 47. Sch. Hesiod. Th. 116: *Βακχυλίδης δὲ Χάος τὸν ἀέρα ὠνόμασε, λέγων περὶ τοῦ ἀετοῦ· Νωμᾶται κτλ.* Cf. Ibyc. fr. 28.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

48. [28.]

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
πρόφρων Κραναΐδῶν ἱμερόεντα χορόν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
Κηΐῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδῃ στεφάνους.

49. [29.] 1241

Εὔδημος τὸν νηον ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν
τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ Ζεφύρῳ.
εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα
λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

50.

Ammian. Marcell. XXV 4: „Item ut hoc propositum validius firmaret (*Iulianus*), recolebat saepe dictum lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde id adserentem, *quod ut egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.*

51. [44.]

Apollon. de Adv. Bekk. An. II 596, 14: *Ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ . . . τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ.* Conieci *πύργον ὑψικέρατα*, cf. Pindari fr. 325.

52. [45.]

Apollon. de Synt. 186: *Ἐντεῦθεν τὸ Ἀρίσταρχος καὶ τα*

Fr. 48. Anth. P. VI 313: A *Βακχυλίδου.* — V. 2. *Κραναΐδῶν* Meineke, *προφρονέως Κραναῶν* Schneidewin, cod. *Κραvναίων.* Neque tamen satisfacit Meinekii coniectura, nam si atticus erat chorus, tribus nomen velut *Κεκροπιδῶν* exspectamus. Ego olim *Καρθαιῶν* scripsi, quod probavit Hecker, qui praeterea etiam v. 1 *κούρη* et *Νίκη*, v. 3 *Μουσέων* requirit, Hartung *ἐν Κραναῶν.* — V. 3. *Μουσᾶν*, cod. *Μοῦσαν.* — V. 4. *Κηΐῳ . . . Βακχυλίδῃ* Brunck, cod. *κηόρῳ . . . βακχυλίδης.*

Fr. 49. Anth. P. VI 53: A et corr. *Βακχυλίδου ἀνάθημα τῷ ζεφύρῳ ἀνέμῳ παρὰ εὐδήμου γεωργοῦ.* V. 1 et 2 affert Suidas v. *πιότατος.* — V. 2. *πιοτάτῳ*, Unger et Schneidewin coni. *πιστοτάτῳ*, Schneider Saxo *πρηΰτάτῳ*, quod ceteris criticorum inventis multum praestat, commendatur enim sermonis ambiguitate, quam poeta videtur quaesivisse, Meineke *λειοτάτῳ*, Rauchenstein *λαμπροτάτῳ.* — V. 3. *γάρ οἱ*, Hermann *ὅ οἱ*, Meineke *γὰρ ἐπῆλθε*, sed deinde *γὰρ ὅγ' ἦλθε*, quod verum videtur, Schmidt perperam *γὰρ ἴηλε.* — *βοαθόος*, Pl. *βοηθόος.*

τούτῳ ὅμοια κύρια ὄντα πρὸς ἐνίων οὐ κατηριθμεῖτο εἰς τὰ σύνθετα, ὅτι μὴ καὶ τοῖς δηλουμένοις ἐκέχρητο· ἀλλ' ἐπί γε τούτων ἐδείκνυτο, ὡς ἡ πρώτη σύνθεσις ἐπεκράτει, καθὼς ἔχει τὸ ἀρίσταρχος (ἀριστάρχ A, ἀριστάρχου rel.) Ζεὺς παρὰ τοῖς περὶ Βακχυλίδην, καὶ οὐχ ἡ ἐξ ὑστέρου γενομένη συμβολικὴ μετάθεσις.

53. [47.]

Athen. IV p. 174 F: Γιγγραΐνοισι γὰρ οἱ Φοίνικες, ὥς φησιν ὁ Ξενοφῶν (fort. Ξενοφάνης), ἐχρῶντο αὐλοῖς, σπιθαμιαίοις τὸ μέγεθος, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις· τούτοις δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἐστὶν εὑρεῖν.

54. [48.]

Sch. Arist. Av. 1536: Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία· καὶ δοκεῖ τὸ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὐτῇ οἰκονομεῖν, ὃ ἔχει καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ ἡ Ἀθηνᾶ, τῷ Τυδεῖ δώσουσα τὴν ἀθανασίαν.

55. [49.]

Sch. Pind. Ol. I 37: Ὁ δὲ Βακχυλίδης τὸν Πέλοπα τὴν Ῥέαν λέγει ὑγιάσαι καθεῖσαν διὰ τοῦ λέβητος, ἀφ' οὗ καὶ ὑγιὴς ἀνεδόθη. ubi corrigas ἐγκαθεῖσαν πάλιν τῷ λέβητι. Schol. Vrat. A quod his subiungit τοῦ β̄ου· οὐν ἀκουστέον, librarii correctio est, qui τὸ δεύτερον vel ἐκ τοῦ δευτέρου addendum censuit, cum quid requireret instituta sententia, animadvertisset. Hinc poeta nescio quis ap. Et. M. 279, 14 Pelopem dixit δὶς ἡβήσαντα.

56. [50.] 1242

Schol. Il. μ 292: Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἔν τινι λειμῶνι μετὰ Νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠράσθη καὶ κατελθὼν ἤλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει. οὕτω δὲ τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὕτω συνῴκισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ· γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν· ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδῳ καὶ Βακχυλίδῃ.

57.

Schol. Callim. in Del. v. 28: εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί·] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου. unde coniicias poetam in carmine aliquo Deli laudes celebrasse, nisi interpres ille commentus est.

58.

Himer. Or. XXIX: *Καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἐσπούδασται ἡ πόλις . . .* (*Ἰουλίς.*)

59.

Schol. Il. ω 496: *Πιθανὸν μίαν τεκεῖν ἐννεακαίδεκα, οὐχ ὡς Βακχυλίδης πεντήκοντα τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παῖδας.*

60. [51.]

Sch. Od. φ 295: *Βακχυλίδης δὲ διάφορον οἴεται τὸν Εὐρυτίωνα· φησὶ γὰρ ἐπιξενωθέντα Δεξαμενῷ* (ita Barnes, v. *δεξάμενος*) *ἐν Ἤλιδι ὑβριστικῶς ἐπιχειρῆσαι τῇ τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρὶ καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι καιρίως τοῖς οἴκοις ἐπιστάντος.* Cf. Eust. 1909, 61, ubi *ἐκεῖ* pro *οἴκοις* legitur.

61. [52.]

Sch. Pind. Isthm. IV 92: *Ἰδίως τὸν Ἀνταῖόν φησι* (*Πίνδαρος*) *τῶν ξένων τῶν ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θρᾷκα Διομήδην ποιεῖν, Βακχυλίδης δὲ Εὔηνον ἐπὶ τῶν Μαρπίσσης* (sic Heyne, v. *Μαρσίππης*) *μνηστήρων, οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς.*

62. [53.]

Sch. Apoll. Rh. II 498: *Τινὲς τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν, ὡς καὶ Βακχυλίδης· τὸν μὲν Καρύστου, ἄλλον δὲ Χείρωνος* (sic P, L et v. *Χέρωνος*, fort. *Χαίρωνος*), *ἄλλον δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, καὶ τὸν* (l. *τέταρτον*) *Κυρήνης.*

63. [54.]

Gellius N. A. XX 7: „Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos."

64. [55.] 1243

Sch. Hesiod. Th. 914: *Ἡρπάσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης.*

65.

Vit. Hom. V p. 28 Westerm. (Cram. An. Par. III 98, 15): *Ὅμηρος . . . κατὰ δὲ Βακχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον Ἰήτης.*

66. [56.]

Strabo XIII 616: *Ὁ δὲ Κάϊκος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἴδης ῥεῖ, καθάπερ εἴρηκε Βακχυλίδης.*

67. [57.]

Schol. Apoll. Rh. I 1165: *Ῥύνδακος ποταμός ἐστι Φρυγίας, οὗ μέμνηται Βακχυλίδης.* Schneidewin Bacchylidi tribuit quod est ap. Sch. Il. ε 759 et Eustath. ib. *Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον,* quod Hecker Callimacho vindicare maluit.

68. [58.]

Sch. Apoll. Rh. IV 973: *Μνημονεύει (τοῦ ὀρειχάλκου) καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.*

69.

Tzetzes Theogon. v. 81. (Matranga An. 580): *ἐν μὲν τῇ γῇ γεγόνασι τρεῖς Ἐριννύες πρῶτον, ἡ Τισιφόνη, Μέγαιρα, καὶ Ἀληκτω σὺν ταύταις, καὶ σὺν αὐταῖς οἱ τέσσαρες ὀνομαστοὶ Τελχῖνες, Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος, Ὅρμενός τε καὶ Λύκος, οὓς Βακχυλίδης μέν φησι Νεμέσεως Ταρτάρου, ἄλλοι τινὲς δὲ λέγουσι τῆς Γῆς τε καὶ τοῦ Πόντου.*

Quod exhibet Natalis Com. Mythol. IX 8 p. 987: „Dicitur Polyphemus non modo amasse Galateam, sed etiam Galatum ex illa suscepisse, ut testatus est Bacchylides.“ qua fide sit dignum prorsus incertum.

XXXVIII. 1244

MELANIPPIDES.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

1.

–́ ⏓ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑́ ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑́ ⏑́ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓

Οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν ἐνεῖδος,
οὐ δίαιταν τὰν γυναικείαν ἔχον,
ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντ' ἂν εὖ,
δι' ἄλσεα πολλάκι θήραισιν φρένα τερπόμεναι,

Melanippides. Fr. 1. Athen. XIV p. 651 F: *Μελανιππίδης δ' ὁ Μήλιος ἐν ταῖς Δαναΐσι φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν· τῶν γὰρ ἀΐδων* (A *ἀΐδων*)· *Οὐ γὰρ κτλ.* Recte Dobree et Emperius scrips. *περὶ αὐτῶν τῶν Δαναΐδων.* — V. 1. Videtur in archetypo Athenaei versus intercidisse, id quod saepius usu venit. Fortasse poeta scripserat: *οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν μορφάν, ὁ Νεῖλος* (*οὓς τρέφει μελαγχίμους* vel *διειπετής*). Nam Dobrei correctio *μορφᾶεν εἶδος* omnino improbanda, quamvis secuti sint Emperius *οὐ παρθένων*, et Meineke *οὐ γὰρ ἀνθρωπῶν* praeterea novantes; Meineke adhibuit Hesych. *ἀνθρωπώ· γυνή· Λάκωνες*, sed eiusmodi ambiguitatem aversantur poetae, nisi qui griphorum obscuritate legentes decipere student. Hartung *οὐδὲ παρθένων φορεῖν μορφὰν ἂν εἶδες, οὐ δίαιταν τ. γ. ἔχειν.* — V. 2. *οὐ δίαιταν τὰν* scripsi, cum in proecdosi edidissem *οὐδὲ τὰν δίαιταν*, ut etiam Dobree coniecit, libri *οὐδὲ τὰν αὐτὰν*, ubi Casaubonus et Emperius *αὐδάν* coni. — *γυναικείαν* Casaubonus, PVL *γυναικίαν.* — V. 3. *ἂν εὖ | δι' ἄλσεα* scripsi, Emperio placuit *ἂν εὖ | ἢ δι' ἄλσεα*, Meinekio *ἀν' εὔδι' ἄλσεα | πολλάκις.* Libri *ἀνευηλιάσδεα.* — V. 4. *θήραισιν* scripsi, *θήραις* Porson et Iacobs, libri *θῆρες.*

ἤθ' ἱερόδακρυν λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε
ματεῦσαι,
τέρενα Σύρια σπέρματα.

ΜΑΡΣΥΑΣ. 1245

2.

. . . . –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

. . . . Ἁ μὲν Ἀθάνα
ὄργαν' ἔρριψέν θ' ἱερᾶς ἀπὸ χειρός,
εἶπέ τ'· Ἔρρετ' αἴσχεα, σώματι λύμα,
οὔ με τᾷδ' ἐγὼ κακότατι δίδωμι.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ.

3.

. . ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́
⏑ ⏑ –́

. . Καλεῖται δ', εἵνεκ' ἐν κόλποισι γαίας
ἄχε' εἶσιν προχέων,
Ἀχέρων.

V. 5. ἤθ' ἱερόδακρυν (i. e. ἤτοι) scripsi, Emperius ἢ ἱερόδακρυν, libri ἱερόδακρυ. — ματεῦσαι Emperius, πατεῦσαι AB, κατεῦσαι PVL. — V. 6. Σύρια Meineke, v. Συρίας. — σπέρματα Fiorillo Emperius Meineke, v. τέρματα.

Fr. 2. Athen. XIV 616 E: Περὶ μὲν γὰρ αὐλῶν ὁ μέν τις ἔφη τὸν Μελανιππίδην καλῶς ἐν τῷ Μαρσύᾳ διασύροντα τὴν αὐλητικὴν εἰρηκέναι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς· Ἁ μὲν κτλ. — V. 1. ἁ Schweighaeuser, A habet α, PVL τά. — Ἀθάνα C, sed ABPV ἀθάνατα, itaque v. 2 in proecdosi τὤργαν' scripsi, sed fort. rectius L ἀθαναία. — V. 2. ἔρριψέν θ', PVL ἔρριψέ τε. — V. 3. σώματι λύμα, Meineke σωματόλυμα. — V. 4. οὔ με scripsi, Hermann ἤ με, libri ἐμέ. — τᾷδ' Hermann, codd. δ'. — κακότατι C et A a m. pr., κακότητι PVL.

Fr. 3. Stob. Eclog. Phys. I 41, 50: Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ· καλεῖται δ' ἐν κτλ. — V. 1. εἵνεκ' ἐν scripsi, legebatur ἐν, nisi forte ἕνεκ' ἐν praestat ionico numero continuato. Quod inserui εἵνεκα coniunctionis loco praeter Hom. H. in Ven. 199 adhibuit Pind. Isthm. VIII 33, frequentant Alexandrini. Hartung καλεῖται γὰρ ἐν edidit. — V. 2. ἄχε' εἶσιν correxi, VAE ἀχεοῖσι, vulgo ἀχαιοῖσι. Grotius ἄχεα, Schneidewin ἄχεα θνατοῖσι (ἀνθρώποισι), Nauck ἄχεα ῥέων Ἀχ., Emperius ἄχεα βροτοῖσι ῥέων, Hartung ἄχεα ῥόοισιν.

4.

–́ ⏑ – ⏑ ⏑͡⏑́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –

Πάντες δ' ἀπεστύγεον ὕδωρ,
τὸ πρὶν ἐόντες ἀΐδριες οἴνου,
τάχα δὴ τάχα τοὶ μὲν ἀπ' ὦν ὄλοντο, 1246
τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὀμφάν.

5.

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –

Ἐπώνυμον, δέσποτ' οἶνον Οἰνέος.

6.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ –

Κλῦθί μοι, ὦ πάτερ, θαῦμα βροτῶν,
τᾶς ἀειζώου μεδέων ψυχᾶς.

7.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Γλυκὺ γὰρ θέρος ἀνδρὸς ὑποσπείρων πραπίδεσσι πόθον.

Fr. 4. Athen. IX 429 B: *Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες τὴν τοῦ οἴνου δύναμιν τὸν Διόνυσον φάσκουσι μανιῶν εἶναι αἴτιον τοῖς ἀνθρώποις, βλασφημοῦντες οὐ μετρίως· ὅθεν ὁ Μελανιππίδης ἔφη· Πάντες κτλ.* Hartung hoc fr. et fr. 5 putat petita esse ex dithyrambo, cui *Οἰνεὺς* nomen fuerit. — V. 2. *οἴνου*, B *οἶνον*. — V. 3. *ἀπ' ὦν ὄλοντο* correxi, A *οὖν ἀπωλαύοντο*, P *ἀπολαύοντο*, VL *οὖν ἀπελαύοντο*, Schweighaeuser *οὖν ἀπώλοντο*, Hartung *νοῦν ἀπόλοντο*. — V. 4. *τοὶ* L, *τῷ* V, *τόν* P.

Fr. 5. Athen. II 35 A: *Ὅτι τὸν οἶνον ὁ Κολοφώνιος Νίκανδρος ὀνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Οἰνέως ... φησὶ δὲ καὶ Μελανιππίδης ὁ Μήλιος· Ἐπώνυμον κτλ.* — *δέσποτ'* (*δέσποτα* B) BCD, *ὦ δέσποτ'* VL, fortasse *δ', ὦ δέσποτ'* scribendum, vel *ἐπώνυμον δός ποτ'*, Hartung *δὸς δέσποτ'*. — *Οἰνέος* scripsi, v. *Οἰνέως*.

Fr. 6. Clem. Alex. Strom. V 716: *Ὁ μελοποιὸς δὲ Μελανιππίδης ᾄδων φησίν· Κλῦθι κτλ.* Eadem Euseb. Praep. Ev. XIII 680 C, ubi v. 2 CF *ἀειζώους*, D *τὰς ἀειζώω*. — *μεδέων ψυχᾶς* DF ap. Eusebium, legebatur *ψυχᾶς μεδέων*.

Fr. 7. Plutarch. Erot. c. 15: *Γλυκὺ γὰρ θέρος ἀ. ὑ. π. π. κατὰ τὸν Μελανιππίδην* (*ὁ Ἔρως*) *τὰ ἥδιστα μίγνυσι τοῖς καλλίστοις· ἢ πῶς ἔφη, λέγομεν, ὦ Ζεύξιππε;* — *πραπίδεσσι* scripsi, vulgo *πραπίδων*. — *πόθον*, E *πόθῳ*, unde possis *πόθων* restituere.

8.

Cram. An. Par. III 289, 2: *Ἡ δὲ περὶ τὸν Λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἐν τῇ ιθ' καὶ παρὰ Μελανιππίδῃ.* Adde Schol. Hom. Il. σ 570.

9.

Schol. Hom. Il. ν 350: *Ἐντεῦθεν δὲ Μελανιππίδης κύουσαν ἀπὸ Διὸς Θέτιν ἐκδοθῆναι Πηλεῖ διὰ τὰ ῥηθέντα ὑπὸ Προμηθέως ἤτοι Θέμιδος.*

10.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 23 ed. Gomperz (Vol. Hercul. coll. nov. II 51): *καὶ Σοφοκλῆς ἐ(ν Ἰνά)χῳ τὴν γῆν μ(ητέ)ρα* 1247
τῶν θεῶν φη(σιν), ἐν Τριπτολέμ(ῳ δὲ) καὶ Ἑστίαν εἶν(αι)· Κλείδημος δὲ (*Ῥέαν* addidit Sauppe) *μητέρα θεῶν ε(ἶναι, ὃ) κἂν τοῖς ἱεροῖς λόγοις τινὲς ἐξενην(ό)χασιν· Μελαν(ιππί)δης δὲ Δήμητ(ρα καὶ) μητέρα θεῶν φ(η)σιν μίαν ὑπάρχ(ειν).* ita novissima redintegravi, Nauck et Gomperz *Μελανιππίδης δὲ Δημήτε(ρι) μητέρα θεῶν φ(η)σιν μίαν ὑπάρχειν*, Sauppe *Δημήτε(ρα) μητέρα θεῶν ἐ(φίη)σιν μίαν ὑπάρχειν* quae omnino improbanda sunt.

Hartung praeterea coniecit, Melanippidem scripsisse carmen, quod *Νάρκισσος* inscriptum fuerit, abusus Meleagri prooemio v. 7: *Νάρκισσόν τε τορῶν Μελανιππίδου ἔγκυον ὕμνων*: at ille versus ad Melanippidis epigrammata spectat, quae penitus interierunt. — Sed Melanippidis reliquiis addendus videtur locus Plut. de mus. c. 15, ubi de Lydiae harmoniae originibus disserit, satis ille quidem impeditus: *Ὄλυμπον γὰρ πρῶτον Ἀριστόξενος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Μουσικῆς ἐπὶ τῷ Πύθωνί φησιν ἐπικήδειον αὐλῆσαι Λυδιστί· εἰσὶ δ' οἳ Μελανιππίδην τούτου τοῦ μέλους ἄρξαι φασί· Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι· ἄλλοι δὲ Τόρρηβον πρῶτον τῇ ἁρμονίᾳ χρήσασθαι, καθάπερ Διονύσιος ὁ Ἴαμβος ἱστορεῖ.* Haec aperte corrupta, nam omnem fidem excedit, quemquam huius inventi laudem Melanippidi vindicavisse: itaque Volkmann *Anthippi* nomen substituere voluit, quod nomen interpres latinus a Pindaro memoratum esse auctor est: itaque Burette et Boeckh supplent *πρῶτον διδαχθῆναι ὑπ' Ἀνθίππου*, idque etiam Volkmann probavit: at si isto modo redintegratur Pindari testimonium, non iam potest supra eiusdem *Anthippi* nomen in Melanippidis locum succedere: nam plane praepostere Plutarchus eundem hominem bis memorasset. Equidem puto scribendum esse: *εἰσὶ δ' οἳ Ἀνθ-*

ιππον τούτου τοῦ μέλους ἄρξαι φασί, καθάπερ Μελανιππίδης· Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τῆς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι. ut Pindarus non auctorem harmoniae Lydiae nominatim appellaverit, sed tantum memoriae prodiderit, quo tempore sit inventa. In Pindari fr. 84 oblitus sum supplementum illud (ὑπ' Ἀνθίππου) tollere.

XXXIX.

CINESIAS.

(ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.)

1.

Philodemus περὶ εὐσεβείας ed. Gomperz p. 52 (Hercul. Vol. collect. nova II 131): Ἀσκληπι(ὸν δὲ Ζε)ὺς ἐκεραύνω(σεν ὡς μ)ὲν ὁ τὰ Ναυπα(κτι)κὰ συγγράψας (καὶ ἐ)ν Ἀσκληπιῷ (Τελ)έστης, καὶ Κεινη(σίας) ὁ μελοποιός, ὅ(τι τὸν) Ἱππόλυτον (παρα)κληθεὶς ὑπ' Ἀρ(τέμιδ)ος ἀνέστ(η)σεν, (ὡς δ') ἐν Ἐριφύλῃ Σ(τησίχορο)ς, ὅτι Κα(πανέα καὶ Λυ)κοῦργον. Redintegraverunt locum Sauppe et Gomperz. Cinesiae carmen unde haec petita sunt, haud dubie Ἀσκληπιὸς inscriptum, quemadmodum Telestis dithyrambus.

2.

– ⏗ ∪ – –

Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ.

3.

Erotian. p. 113 ed. Klein: Ῥαιβοειδέστατον (libri ῥεβοειδέστατον, correxit Stephanus, ῥεμβοειδέστατον Charterius) καμπυλώτατον· ῥαιβὸν (ῥεβὸν libri) γὰρ καὶ γαῦσον τὸ στρεβλὸν λέγεται· καὐτὸς δέ που φησίν· καμπυλώταται δὲ ἀνθρώπου πλευραί εἰσὶ

Cinesias. Fr. 2. Athen. XII 551 D: Ἦν δ' ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινησίας, εἰς ὃν καὶ ὅλον δρᾶμα γέγραφε Στράττις, Φθιώτην Ἀχιλλέα αὐτὸν καλῶν, διὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιήσει συνεχῶς τὸ Φθιῶτα (Ἀχιλλεῦ adde) λέγειν· παίζων οὖν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἔφη, Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ. — Alia ex Cinesiae carminibus fortasse delitescunt in parodiis Aristophaniis, velut in Avibus v. 1372 seqq., quamquam ibi etiam aliena admixta sunt, ut non iam liceat illa discernere.

ῥαιβοειδέα (ῥεβοειδέα libri) τρόπον· πλασίων (ita libri, nisi quod D πλά^{χ}σι, πλαγίως coniecit Charterius, Ἀσκλατίων δὲ Klein, quod ferri nequit, debebat certe Ἀσκλάπων, quemadmodum apud Lydum de ostent. 2 Ἀσκλατίων perperam pro Ἀσκλάπων, apud Sueton. Domit. 15 *Ascletario* pro *Asclepio* legitur) ἐπὶ τοῦ κατά τι μὲν κοῖλον (B κοῖλον), κατά τι δὲ καμπύλον (B καμπύλον), ὡς Κινησίας τάσσει τὴν λέξιν. quae descripsit schol. Hippocr. apud Kleinium p. 13. Igitur Cinesias voce ῥαιβός usus est alicubi in carminibus, de qua voce cf. Et. M. 701, 12, ubi cod. Flor. addit καὶ ῥαιβηδὸν (ἐν Διονύσῳ κεχηνότι quod Euphorionis fuit carmen, vid. Miller Misc. 49). Prorsus a vero aberravit M. Schmidt, qui collato Arrhiano Tact. 16, 3 corrigit ὡς καὶ Ἰάσων ἔτασσε τὴν τάξιν.

ARIPHRON.

ΕΙΣ ΥΓΙΕΙΑΝ.

⏑ ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Ariphron. Athen. XV 702 A: *Ὅτι παιᾶνα εἰς Ὑγίειαν ἐποίησε τόνδε Ἀρίφρων ὁ Σικυώνιος· Ὑγίεια κτλ.* Carmen legitur non tantum in epitome, unde foras datum est, sed etiam in cod. A, unde edidit Schoell Herm. IV 171. Idem carmen legitur in Boeckhii Corp. Inscr. I 509 (cf. Addenda p. 916) sive C. I. Att. III p. 66, in lapide Cassellis servato, ubi carmen vitiosissime insculptum legitur versuum discriptione neglecta in hunc modum: *Ὑγεία βροτοῖσι πρ. μ. μ. σοῦ νέειν τὸ λ. βίον. σὺ δέ μοι πρόφρων ξυγείην ἠδ' αὖθις ἢ πλούτου χάριν ἢ τεκέων ἠδ' αὖθις εὐδαίμονος ἀνθρώπους βασιληΐδος ἀρχᾶς ἠπιόφρον ζυγίης Ἀφροδείτας ἕλκεσι θηρεύομεν ἢ (εἴ) τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων ΑΚΛΑΤCΘΛΛΕΙται μετὰ θιαμακε .. ὑγεία τέθαλε καὶ ... πει Χαρίτων ΟΛΛΛ σέθεν ... εὐδαίμων ἔφυ.* Kaibel Epigr. Gr. 1027, 6 repetiit novo usus apographo, testatur v. 1 *νέιν* ut priores, non *νέειν*, v. 5 *Ἀφροδίτας*, v. 6 initio *ΗΔC* i. e. *εἰ δέ* (*τις*), deinde *τέρψιν* ut priores, item *ΑΚΟΑΤΕΘΑΝΤΑΙ*, v. 7 *μάκαιρ'*, v. 8 *τέθαλεκ .... μπει Χαρίτων ΟΛΟC*, v. 9 *σέθεν δὲ* (*χ*)*ωρὶς*. Atticum hoc exemplum, quamvis tot tamque gravibus mendis obsitum, tamen passim (vid. v. 5 et 8) opem tulit. Initium usque ad *βιοτᾶς* afferunt Lucian. de lapsu inter sal. c. 6: *ἵνα σοι μὴ τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος λέγω.* et Maxim. Tyr. XIII: *ᾄδεταί τι ἐξ ἀρχαίου ᾆσμα ἐν εὐχῆς μέρει.* — Ariphronem quamvis dubitanter huc olim rettuli. Antiquum poetam esse qui hoc paeane utuntur significant, quamquam vel numeri suadent, ne ad nimis remotum tempus hunc poetam referamus. Neque falsa specie me deceptum esse arguit titulus Atticus apud Rhangabé Ant. Gr. II n. 981 (Hermes II 23) *ΑΡΙΦΡΩΝΕΔΙΔΑΣΚΕΝ*, quod monumentum didascalicum cum litterarum species tum alia indicia arguunt non ita multo post finem belli Peloponnesii excitatum esse. Fuit igitur

*Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπό-
μενον
βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,*

Ariphro Philoxeno ceterisque dithyrambicae poesis, qui tunc extiterunt, principibus aetate fere suppar, item Licymnio, quamvis hic ut videtur aliquantum provectior. Quo magis animadversione dignus consensus, qui inter Ariphronis paeanem (hoc enim nomine insignit Athenaeus) et reliquias carminis, quod Licymnio tribuit Sextus Emp., intercedit. Conieci aliquando de auctore huius carminis dubitationem fuisse, ita ut alii ad Ariphronem, alii ad Licymnium rettulerint, vid. Licym. fr. 4, neque integrum carmen servatum esse, ac fortasse Athenaeum scripsisse *Ἀρίφρων ἢ Λικύμνιος*. Verum hanc suspicionem dudum abieci: nam Ariphronis carmen integrum esse servatum non solum arguunt Athenaeus et lapis Atticus plane congruentes, sed etiam Lucianus et Maximus Tyrius, v. 1—2 adscribentes, manifesto carminis exordium adhibent; videntur enim hoc carmen etiam saec. II p. Chr. n. in conviviis recitavisse: nam patrio more novissimum poculum Aesculapii natae propinabant (*μετανιπτρίδα τῆς Ὑγιείας*). Licymnius autem alio exordio usus est, quod non licet conglutinare cum Ariphronis paeane. Iam quod Ariphronis versus tres (3. 4. 8) totidem verbis leguntur apud Licymnium, alterum alterius carmine usum esse apparet, sed inventi laus utrum Licymnio an Ariphroni sit vindicanda, non diiudicaverim: nisi forte uterque antiquioris carminis flores decerpsit. Athenis enim die VIII mensis Elaphebolionis proxime ante Dionysia, qui dies Aesculapio erat consecratus, in eius dei honorem paeanes canebantur, vid. Soph. fr. supra II p. 245 sqq. Neque Aesculapii filia expers fuit honoris. Iam si quotannis nova carmina non solum in Aesculapium sed etiam in filiam condenda erant, non est mirum poetas, cum omnia fere iam delibata essent, misso novandi periculo, a prioribus passim sumpsisse, quae se non melius exornare posse crederent. Meineke Ariphronis carmen a Licymnii hymno non diversum esse censet, existimans Sextum errore quodam Licymnii nomen in Ariphronis locum substituisse. Etiam Hartung ad unum carmen omnia refert, sed contendit Sexto maiorem fidem habendam esse, quam Athenaeo, ac praeterea suspicatur apud Athenaeum scribendum esse *ἐποίησεν Ἀρίφρονι Λικύμνιος*. — Versus carminis passim aliter discribendos censet M. Schmidt Pind. Ol. p. LXXIX. — V. 1. *Ὑγίεια* Athen., *Ὑγεία* Luc. Max. neque aliter lapis secundum consuetudinem istius saeculi, quamquam iam Demosthenis aetate haec forma usu venit, siquidem in Attico titulo Ol. 105, 4 vel 106, 1 navis semel *Ὑγεία* comparet, quae alias *Ὑγιεία* appellatur, vid. Boeckh. Seeurk. p. 323. Neque tamen hoc loco admitti potest ista forma, nam grammatici testantur trisyllabam ultima producta dici, hinc in epigrammate Romano CIGr. IV 6273 *Ὑγείη* scriptum, item in noviciis poematis passim *ὑγίης* et *ὑγίην* legitur. — *σεῦ* Luc., *σοῦ* Ath. Max. — *ναίοιμι*, Luc. vulgo (non codd.) et Maximi cod. Par. *νέοιμι*, Nauck *ναίοιν βίον* ex titulo non recte: fortasse in exemplo fuit *ναίειν με*, quemadmodum in votis suspiciendis passim infinitivus adhiberi solet. — V. 2. *σύνοικος εἴης*, Hartung titulo Attico obsecutus *συνείης*, perperam, nam ne id quidem constat, utrum *ξυνείης* an *ξυγείης* lapidarius in suo exemplo repererit. Maximus tuetur *ξύνοικος* scribens *ξύνοικον αὐτῷ ἐλθεῖν παρακαλεῖ*. — V. 3. *εἰ* (*ἡ* A) *γάρ τις ἢ* (*ἡ* A), Hartung ex Licymnio *τίς γάρ ἢ*. Aut hoc Ariphronis aut Licymnii carmen (vid.

ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἕρκεσιν θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων ἀμπνοὰ
πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τέθαλε [πάντα] καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρι,
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων (ἔφυ).

fr. 4) resp. Plutarchus de virtut. mor. c. 10: ἥ τε τοῦ σώματος ὑγεία ... δοκεῖ μέγιστον ἀγαθόν· οὔτε γὰρ πλούτου χάριν ἢ τεκέων, οὔτε τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς, τελευτῶντες δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν ἀνωφελῆ καὶ ἀνόνητον ἡγοῦνται, τοῦ ὑγιαίνειν μὴ παρόντος: sed cum de virtute nihil dictum sit in Ariphronis poematio, Plutarchus censendus est Licymnium adhibuisse, qui amplificandi gratia hanc sententiam exornaverit. Huc adde Plut. de fraterno amore c. 2 (Stob. Flor. 84, 9): Ἧς χωρὶς οὔτε πλούτου, φασίν, οὔτε τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς εἶναί τινα χάριν καὶ ὄνησιν. Sed Themist. Or. XI 151 βασιλ. ἀρχᾶς clarum poetam, quem cum Pindaro componit, dixisse testatus, utrius poemation versaverit, incertum. — V. 4. ἢ ante τᾶς Boeckh ex Licymnio adiecit — ἰσοδαίμονος Epit. Hoeschelii, ἰσοδαίμονός τ' C, εἰσοδαίμονος (τ') A, εὐδαίμονός τ' L, ἰβδαίμονός τ' V. — ἢ πόθων, A πόθων. — V. 5. κρυφίοις, Hartung ἐν κρυφίοις. — Ἀφροδίτας C, ἀφροδίτης VL. — ἕρκεσι scripsi, lapis ελκεσι, quod manifesto mendosum antiquae scripturae vestigia servat, Athen. ἄρκυσιν (A ἀρκουσι, cod. epit. ap. Schoell. ἄρκυσι) quae est interpretatio, cf. Hesych. ἕρκεσι· δικτύοις, schol. Hom. Od. XXII 409 ἕρκει, νῦν τῷ δικτύῳ, adde Polluc. V 26 et Photium. Sophocles saepius utitur, velut de Nauplio ap. Herod. π. μον. λ. 31, ubi corrigas (καὶ) κάτω (κάρα) κρέμανται, σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσιν. — V. 6. ἢ εἴ τις, A utrum hoc an ἢ ἔτι τις exhibeat, incertum, lapis ΙΙΔCΤΙC (?), Hartung ἤ τις scripsit. — ἄλλα, A ἄλλᾱ (ἢ suprascr.). — V. 7. μάκαιρ', μάκαιρα ACVL. — Ὑγίεια, A ὑγεια. — V. 8. τέθαλε C, τέθηλε VL, utrumque A. — πάντα prorsus otiosum, praeterea iusto numero adversatur, quod quidem animadvertit Boeckh, summus harum rerum arbiter, qui καὶ τέθαλε πάντα καὶ suasit, at vocula illa plane iners est, itaque praeeunte Hartungo adpunxi πάντα, quod omisit lapis, hoc loco interpolationis expers, cum v. 1 ineptum additamentum βροτοῖσι praebeat. — ἔαρι scripsi, quamquam etiam ἔαρος conveniens, quemadmodum Pindarus Ol. II 72 ἄνθεμα χρυσοῦ φλέγει dixit, vulgo ἔαρ, A ὄαρος vel ὄαροι, C ὄαρ, epit. Hoeschelii ὄαρι, epit. (Laurentiana?) ὄαρι γρ. ὄαρ, lapis ΟΑΟC i. e. ὄα(ρ)ος, non φάος, ut Kaibelio visum. Hartung solita audacia ἔαρα scripsit. — V. 9. ἔφυ ex Licymnio et titulo adiecit Boeckh et Mehlhorn.

LICYMNIUS.

1.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Μυρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει.

2.

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – – –́ . . .

. . . Ἀχέρων ἄχεα
βροτοῖσι πορθμεύει. . . .

3.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏓

Ὕπνος δὲ χαίρων ὀμμάτων αὐγαῖς ἀναπεπταμένοις
ὄσσοις ἐκοίμιζε κοῦρον.

Licymnius. Fr. 1. Stob. Ecl. Phys. I 41, 50: *Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη (κατωνομάκασιν) . . . ἔτι καὶ Λικύμνιός φησι· Μυρίαις κτλ.* — *παγαῖς* Grotius, v. *πάσαις*. Ante *ἀχέων* Grotius *Ἀχέρων* addidit, quod videtur commendare unus cod. (V) *ἀχέρων* pro *ἀχέων* exhibens, sed numeris adversatur hoc additamentum, itaque abieci: nomen hoc aut subsequente versu legebatur, nisi forte scribendum:

> *Μυρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τ' (Ἀχέρων)*
> *βρύει.*

Fr. 2. Stob. ibid.: *καὶ πάλιν· Ἀχέρων κτλ.* — V. 2. Meineke transponere mavult *πορθμεύει βροτοῖσιν.*

Fr. 3. Athen. XIII 564 C: *Λικύμνιος δ' ὁ Χῖος τὸν Ὕπνον φήσας ἐρᾶν τοῦ Ἐνδυμίωνος οὐδὲ καθεύδοντος αὐτοῦ κατακαλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἀναπεπταμένων τῶν βλεφάρων κοιμίζει τὸν ἐρώμενον, ὅπως διὰ παντὸς ἀπολαύῃ τῆς τοῦ θεωρεῖν ἡδονῆς· λέγει δ' οὕτως· Ὕπνος κτλ.* — V. 1. *Ὕπνος* L, *ὕπνον* PV, *ὕμνον* B. — V. 2. *ἐκοίμιζε*, ABP *ἐκοίμιζεν*, Meineke coni. *ὄσσοισιν ἐκοίμισε κοῦρον*, M. Schmidt *ἐκοίμιζεν κόρας.*

4.

(ΕΙΣ ΥΓΙΕΙΑΝ.)

. . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
* * *
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – 1252
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Λιπαρόμματε μᾶτερ, ὑψίστων θρόνων
σεμνῶν Ἀπόλλωνος βασίλεια ποθεινά,
πραϋγέλως Ὑγίεια.
* * *
Τίς γὰρ ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς;
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

5.

Athen. XIII 603 D: *Λικύμνιος* (ita Reinesius, libri *ἀλκύμνιος*) *δὲ ὁ Χῖος ἐν διθυράμβοις Ἀργύννου φησὶν ἐρώμενον Ὑμέναιον γενέσθαι.*

6.

Parthen. Narr. Am. c. 22: *Περὶ Νανίδος. Ἡ ἱστορία παρὰ Λικυμνίῳ τῷ Χίῳ μελοποιῷ καὶ Ἑρμησιάνακτι. Ἔφασαν δέ τινες καὶ τὴν Σαρδίων ἀκρόπολιν ὑπὸ Κύρου τῶν Περσῶν βασιλέως ἁλῶναι, προδούσης τῆς Κροίσου θυγατρὸς Νανίδος. Ἐπειδὴ γὰρ ἐπολιόρκει Σάρδεις Κῦρος καὶ οὐδὲν αὐτῷ εἰς ἅλωσιν τῆς πόλεως προὔβαινειν, ἐν πολλῷ τε δέει ἦν, μὴ ἀθροισθὲν τὸ συμμαχικὸν αὐτῆς τῷ Κροίσῳ διαλύσειεν αὐτῷ τὴν στρατιάν, τότε τὴν παρθένον ταύτην εἶχε λόγος περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἕξει γυναῖκα αὐτήν, κατὰ τὴν ἄκραν μηδενὸς φυ-*

Fr. 4. Sext. Emp. XI 49, 556 ed. Bekker: *Λικύμνιος δὲ προειπὼν ταῦτα· Λιπαρόμματε . . . ὑγεία. ποῖον ὑψηλὸν ἐπιφέρει· τίς γὰρ πλούτου κτλ.* De necessitudine, quae inter hoc Licymnii et Ariphronis carmen intercedit, vide supra p. 596. — V. 3. *Ὑγίεια*, legebatur *ὑγεία*. — V. 4. *τίς γὰρ ἢ* scripsi, vulgo *τίς γάρ*. — *τεκέων* ex Ariphrone restitutum, vulgo *τοκήων*. — V. 5. *ἀνθρώποις* ex Ariphrone restitutum, vulgo *ἀνθρώπου*. — Inter v. 5 et 6 nonnulla a Sexto praetermissa esse manifestum: neque vero carminis novissima pars plane congruebat cum Ariphronis hymno, sed peculiaria quaedam habebat, vid. ad Ariphr. v. 3.

λάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους, συνεργῶν αὐτῇ καὶ ἄλλων τινῶν γενομένων· τὸν μέντοι Κῦρον μὴ ἐμπεδῶσαι αὐτῇ τὴν ὑπόσχεσιν.

7.

Ael. Fest. Aphthon. p. 241 ed. Gaisf.: „*Μέλος* autem dictum putant a Melia (legebatur *Meline*, quod correxi) Oceani filia, quam primum quatuor chordis usam adfirmat Lysanias (cf. Boisson. An. IV 458), sive ut Licymnius *ἀπὸ τοῦ μελεάζειν, τουτέστι θρηνεῖν.*" Nisi forte hoc ex rhetorico aliquo libro petitum, de quibus Spengel dixit Synag. Techn. p. 88; quorsum etiam refero, quod legitur Schol. Il. *β* 106. Quod Dionys. Hal. de Dem. 1035 affert: *καὶ ταῦτα τὰ πάρισα οὐ Λικύμνιοι ταῦτ' εἰσὶν οὐδ' Ἀγάθωνες οἱ λέγοντες ὕβριν ἢ πρὶν μισθῷ ποθὲν ἢ μόχθον πατρίδων* (Schmidt coni. *ὕβριν ἢ Κύπριν ὅσσων πόθον ἢ μόχθον πραπίδων*), utrum Agathonis an Licymnii sit incertum.

PHILOXENUS.

ΔΕΙΠΝΟΝ.

1.

. . . ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

. . . Κατὰ χειρὸς δ'
ἦλυθ' ὕδωρ· ἁπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ φέρων προχόῳ
ἐπέχευεν·
εἶτ' ἔφερε στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος εὐγνήτων κλα-
δέων δισύναπτον.

2.

Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν
ἄμμ', ἕτεροι δ' ἑτέραν, ἄλλοι δ' ἑτέραν, μέχρι οὗ πλήρω-
σαν οἶκον.

Philoxenus. De Philoxeno ceterisque dithyrambographis cf. M. Schmidt Diatribe in Dithyrambum, Berol. 1845. De Philoxeni poemate, quod *Δεῖπνον* inscribitur, commentatus est Meineke Poet. Com. III 635 seqq.

Fr. 1. Athen. XV 685 D: *Φιλόξενος δ' ο διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ ἀρχὴν ποιεῖται τὸν στέφανον τῆς εὐωχίας οὑτωσὶ λέγων· Κατὰ χειρὸς κτλ.* — V. 2. *δ' ἦλυθ'*, B *διήλυθ'*. — *φέρων προχόῳ* scripsi, libri *προχόῳ φέρων*. Erfurdt *πρόχῳ φέρων*. Hartung *κατὰ χειρὸς λεῖβεν ὕδωρ ἁπαλὸς παιδίσκος· ἐν ἀργυρέᾳ πρόχῳ δὲ φέρων ἐπ.* — V. 3. *ἔφερε*, B *ἔφερεν*. — *στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος* Grotefend, vulgo *στεφανολεπτὰς ἀπὸ μυρτίδων*. — *εὐγνήτων*, fort. *εὐγνάμπτων*. — *κλαδέων* correxi, legebatur *κλάδων*. M. Schmidt coni. *κλαδίων θυσανωτόν*, Hartung *κλαδίων δασύνακτον*.

Fr. 2. Athen. IV 146 F: *Φιλόξενος δ' ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ, εἴπερ τούτου καὶ ὁ κωμῳδιοποιὸς Πλάτων ἐν τῷ Φάωνι ἐμνήσθη, καὶ μὴ τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου, τοιαύτην ἐκτίθεται παρασκευὴν δείπνου· Εἰς δ' ἔφερον κτλ.* usque ad v. 39 *κατὰ χειρῶν*. — V. 1 affert Eust. 1388, 64. — V. 2. *ἄμμ'* scripsi, AB *ἄμμι*,

ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγάς
εὐστέφανοι λεκάναις παροψίσι τ' ὀξυβάφων [πλήρεις]
σύν τε χλιδῶσαι 1254
παντοδαποῖσι τέχνας εὑρήμασι πρὸς βιοτάν, ψυχᾶς δελε-
ασματίοισιν.
. . . πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας, ἄλλοι δ' . .
(τοῖς δ') ἔπι πρῶτα παρῆλθ' οὐ κάκκαβος, ὦ φιλότας,
ἀλλ' ἀλλοπλατεῖς τὸ μέγιστον
πάντ' ἔπαθεν λιπαρόν τ' ἐς ἐγχέλεά τινες ἄριστον,
γογγροιτοιωνητεμων πλῆρες θεοτερπές· ἐπ' αὐτῷ δ'
ἄλλο παρῆλθε τόσον, βάτις δ' ἐνέης ἰσόκυκλος.
μικρὰ δὲ κακκάβι' ἦς, ἔχοντα τὸ μὲν γαλεοῦ τι,
ναρκίον ἄλλο, ...
. παρῆς ἕτερον πίων ἀπὸ τευθιάδων καὶ σηπιοπουλυπο-
δείων
(τῶν) ἁπαλοπλοκάμων· θερμὸς μετὰ ταῦτα παρῆλθεν
ἰσοτράπεζος ὅλος νῆστις συνόδων . . . . . .

VL ἄμμι δ', P ἄμμι δ'. — ἕτεροι δ' ἑτέραν scripsi, vulgo ἑτέραν δ' ἕτεροι. Neque vero haec satisfaciunt: elisio dativi ἄμμι magnopere offendit; fortasse locus ita refingendus: ἄμμι, φέρον δ' ἑτέροις, ἄλλοι δ' ἑτέροις, i. e. iidem pueri aliis ferebant, alii vero aliis ministrabant, commodiore etiam oratione, nam vulgo plane bis idem dicitur. — μέχρι, BC μέχρις. — V. 4. εὐστέφανοι λεκάναις vel λακάναις παροψίσι τ' scripsi, codd. ἐστεφάνοις (ἐστεφάνοις A, αἳ στεφάνοις VL, ἔστεφαν οἱ B, ἐστεφάνοι P) λαχάνοις παροψίσι τε, Hartung numerum evertit λακάναις τε παροψίσι τ' scribens. — πλήρεις cancellis saepsi, manifestum interpretamentum vocabuli εὐστέφανοι τράπεζαι i. e. ἐπιστεφεῖς, quod restitui, atque sublato isto additamento simul legitimum numerum reciperavi. — V. 5. παντοδαποῖσι scripsi, παντοδαποῖς ABP, παντοδαποὺς VL. — εὑρήμασι P, εὑρήματι AB, εὑρήκατι VL. — V. 6. Indicavi lacunam in principio et exitu versus. — πάρφερον ἐν κανέοις scripsi, legebatur παρέφερον ἐν κανέοισι. Hartung nihil deesse ratus πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας ἄλλοι· οἷς ἔπι scripsit. — V. 7. τοῖς δ' ἔπι scripsi, vulgo ἐπεί. — παρῆλθ' scripsi, legebatur παρῆλθεν. — ἀλλ' P, ἀλλὰ VL. — ἀλλοπλατεῖς A, ἀλοπλατεῖς B, ἀλοπατεῖς P, λοπὰς ἧς VL, λοπάς τις Dobree. Emendare nequeo. Quae Schmidt et Hartung hic et in iis, quae proxime sequuntur, periclitati sunt, si quis cognoscere velit, adeat ipsos. — V. 8. πάντ' AB, πάντη PVL. — ἔπαθεν A, ἔπαθε B, ἔπεθεν VL, ἔπεσθεν λιπαρόντες ἐγχέλεά τινες P. — τ' ἐς om. B. — ἐγχέλεά AB, ἐγχέλεάς VL. — V. 10. βάτις δ' ἐνέης scripsi, vulgo βαστινέην. — V. 11. κακκάβι' ἦς scripsi, κακκαβίης AB, κακκάβι' L, κακκαβί V. — γαλεοῦ τι, ναρκίον ἄλλο scripsi et lacunam indicavi, P γαλεοϋ τι ναρκίον ἄλλον, vulgo γαλεουτινάρκιον ἄλλον. Hartung Schmidtii inventum σαρκίον praeoptavit. — V. 13. πίων, πιὼν P. — τευθιάδων scripsi, v. τευθιάδα. — σηπιοπουλυποδείων τῶν scripsi, vulgo σηπίου πολυποδίων, Hartung σηπιοπουλυπόδειον requirit. — V. 14. μετὰ ταῦτα om. B. — V. 15. νῆστις scripsi cum

πυρὸς ἔπειτα βαθμοὺς ἀτμίζων· ἐπὶ τῷ δ' ἐπίπασται
τευθίδες, ὦ φίλε, κἀξανθισμέναι καρῖδες αἱ κυφαὶ παρῆλθον.
θρυμματίδες δ' ἐπὶ ταύταις εὐπέταλοι χλωραί θ' ἀδυφάρυγγες . . .
πύρνων τε στεγαναὶ φυσταὶ μεγάθος κακὰ κακκάβου γλυκυου ὄξιος . . . .
ὀμφαλὸς θοίνας καλεῖται παρά γ' ἐμὶν καὶ τίν, σάφ' οἶδα.
ὕστατα ναὶ μὰ θεοὺς ὑπερμέγεθές τι δέμας θύννου μόλεν ὀπτὸν ἐκεῖθεν,
θερμοῦ ὅθι γλυφάνοις τετμημένον εὐθὺς ἐβάφθη·
τοῦ δ' ὑπογαστριδίοις διανεκέως ἐπαμύνειν

Schweighaeusero, vulgo *μνήστης*, Hartung *νῆστις σινόδοντος* ⏑ ⏑ – – scripsit. — V. 16. *πυρὸς*, antea *πυρρός* substitui, sed cum sequentia nequeam probabiliter expedire, nunc antiquandum censui. Hartung *ἄπειρ' ἀγάθ' ἀτμίζων*. — *ἐπίπασται* scripsi, vulgo *ἐπίπυσται*. Meineke coni. *ἀτμίζων ἔτι, τῷ δ' ἔπι πασταί*. — V. 17. *ὦ φίλε* Dindorf, vulgo *ὦ φίλαι*. — *κἀξανθισμέναι καρῖδες* scripsi, legebatur *καὶ ξανθαὶ μελικαρίδες*, Meineke *καὶ ξανθαὶ μέλι* (i. e. *μέλιτι*) *καρίδες*, quod non idoneum, nisi forte quis duriuscule interpretari malit *ξανθαὶ* (*ὡς*) *μέλι*, Hartung *καὶ ξανθὸν μέλι* * * * *καρῖδες*. — *κυφαὶ* scripsi cum Schweighaeusero, vulgo *κοῦφαι*. — V. 18. *εὐπέταλοι*, B *ἐπέταλοι*. — *θ' ἀδυφάρυγγες* scripsi, *τε δὴ φάρυγγες* AB, *τε ἡδυφάρυγγες* PVL. Postea nomen placentae alicuius excidit. — V. 19. *πύρνων τε στεγαναὶ φυσταί* scripsi, Schmidt *πύρινα καὶ στεγαναὶ φύσται*, Hartung *πύρνα καὶ στεγαναὶ φυσταί*, legebatur *πυρίων τε* (sic APV, *πηρίων τε* L, *πυρίωντα* B) *στεγναὶ* (*στυγναὶ* P) *βύσται*. — *μέγαθος*, P *μέγεθος*. — *κακὰ* AB, om. PVL, — *γλυκυου* A, *γλυκῦον* B, *γλυκὺ* PVL, *γλυκνόξεες* Schmidt, Hartung *μέγαθος κακάβου γλυκνόξεις*. Postea indicavi lacunam. — V. 20. *θοίνας* scripsi, vulgo *θοινάας*. — *παρά γ' ἐμὶν καὶ τίν, σάφ' οἶδα*, scripsi, et sic etiam Meineke, qui *πάρ γ' ἐμὶν* praeoptat, fortasse recte, vulgo *παράγεμιν καπιν σαφύοιδα* (P *σάφυ οἶδα*), Hartung *παρά τ' ἐμὶν* requirit. — V. 21. *ὕστατα ναὶ μὰ θεοὺς* scripsi, vulgo *ἐσταδαναιμαθέους* (B *εὐσταδέναι μὰ θεοὺς*), Schmidt *εἶτα δὲ κτλ.* — *ὑπερμέγεθες* AB, *ὑπερμέγεθος* PVL, Hartung *ἓν ὑπερμέγεθες* numero hic ut alias corrupto scripsit. — *τι δέμας θύννου* scripsi, vulgo *τίθεμος θυγμοῦ*, Schmidt *τέμαχος θύννου*. — V. 22. *θερμοῦ ὅθι γλυφάνοις τετμημένον εὐθὺς ἐβάφθη· τοῦ δ' ὑπογαστριδίοις* scripsi, libri satis mendose *θερμὸν ὅθεν γλυφὶς τέτμενον* (P *γλυφίς τε μένον*, VL *γλυφὶς τεμενον*) *εὐθὺς ἐπ' αὐτὰς τὰς ὑπογαστρίδας*. *Θερμοῦ ἐβάφθη* quod restitui est: calida aqua mersum est corpus. Hypocoristicis cum alias quoque Philoxenus in hoc carmine sit usus, non dubitavi *τοῦ δ' ὑπογαστριδίοις* corrigere, cf. Eubulus ap. Athen. III 113f *λοπαδάγχαι λευκῶν ὑπογαστριδίων*, thynni enim *ὑπογάστρια* cupide expetebantur. — V. 23. *διανεκέως ἐπαμύνειν εἴπερ ἐμίν τε μέλοι καὶ τίν* scripsi, legebatur *διανεκέος* (P *διὰ νέκεος*) *ἐπάμυνε πέμιντε* (P *πέ μιν τε*) *μέλοι καί τιν* (P *καὶ τήν*). Hartung *τὰς ὑπογαστρίδας εἴ κε διανεκέως ἐπαμῆσαι 'μίν τε μέλοι*, Schmidt *ὅθεν πολύπους τετμημένος εὐθὺς ἐπ' αὐτὰς τὰς ὑπογαστρίδας ἦλθεν. τῶν*

εἴπερ ἐμίν τε μέλοι καὶ τίν, μάλα κεν κεχαροίμεθ'.
ἀλλ' ὅθεν ἐλλίπομεν, θοίνα παρέης, ὅτ' ἐπαλλάξαι δύνατ' ἐπικρατέως ἔγωγ', ἔτι, κοὔ κε λέγοι τις.
πάντα παρῆς ἐτύμως ἄμμιν· παρέπαισε δὲ θερμόν
σπλάγχνον, ἔπειτα δὲ νῆστις
δέλφακος οἰκετικᾶς καὶ νῶτος ἐσῆλθε καὶ ὀσφὺς καὶ μινυρίγματα θερμά· 1256
καὶ κεφάλαιον ὅλον διάπτυχες ἑφθὸν ἀπερπευθηνὸς ἀλεκτοτρόφου πνικτᾶς ἐρίφου παρέθηκεν·
εἶτα δίεφθ' ἀκροκώλια, σχελίδας τε μετ' αὐτῶν
λευκοφορινοχρόους, ῥύγχη, κεφάλαια, πόδας τε, χναυμάτιόν τε σεσιλφιωμένον.
ἑφθά τ' ἔπειτα κρέ' ὀπτά τ' ἄλλ' ἐρίφων τε καὶ ἀρνῶν·
ἀθυπέρωμα καρὸς χορδὰ γλυκίστα

δὲ διανεκέως ἔπαινος ἐμίν κτλ. — V. 24. κεχαροίμεθ', legebatur κεχαροίμεθα. — V. 25. ὅθεν ἐλλίπομεν, θοίνα παρέης scripsi, vulgo οὐθὲν ἐλλείπομεν θοιναπαρέης, Schmidt ἐλλίπομες. — ὅτ' ἐπαλλάξαι P, vulgo ὅτε παλάξαι. ἐπαλλάξαι secundum schol. Il. *N* 358 id quod συνάψαι. — δύνατ', B δύναται. — Deinde ἐγκρατέως coniicias pro ἐπικρατέως, sed locum non expedio. Schmidt ὅτ' ἀπαλλάξαι δύναιτο λιμὸν ἐπικρατέως· λέγω γ' ὅτι οὖν κε λέγοι τις κτλ., contra Hartung ἄλλα δ' ἀνελλιπέος θοίνας, ἅπερ οὔτ' ἐπιλέξαι ἐγκρατέοιμ' ἂν ἔγωγ' ἔτι. — ἔγωγ' ἔτι, κοὔ κε scripsi, vulgo ἔγω γετικοῦ καί, P ἔγωγε τικου καί. — λέγοι, P λέγει. — V. 26. παρῆς Meineke, vulgo παρῆν. — ἐτύμως scripsi similiterque Meineke, ἑτύμως B et ut videtur A (non ἑτόμως), ἑτοίμως PVL. — ἄμμιν scripsi similiterque Meineke, vulgo ὕμμιν. — παρέπαισε scripsi, vulgo παρέπεσσε, B παρέπεσαι. — V. 28. νῶτος ἐσῆλθε scripsi, vulgo νώτιος εἴληφε. — ὀσφὺς, PVL ὀσφῦς, B ἴσφῦς, A ἰσφῦς. — μινυρίγματα, B μινυρίσματα. — V. 29. ἀπερπευθηνὸς, ἅπερ πεύθηνος P. — ἀλεκτοτρόφου, ἀλεκτροφόρου P. — παρέθηκεν, fort. παρέθηκαν, sed omnia incerta. Hartung ἑφθὸν ὑπέρφεν δμώς τις ἀλευροτρόφου π. ἐρ. παρέθηκεν. — V. 30. εἶτα δίεφθ' ἀκροκώλια, conieci εἶτα δ' ὕει' ἀκροκώλια. Cf. Luciani Lexiph. 6: παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια καὶ σχελίδες καὶ ἠτριαία καὶ τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου. Ceterum A δίεφθα 'κροκώλια, P διέφθ' ἀκρόκωλα, VL δίεφθα κρόκῳ λασχελίδας. Hartung iustum metrum corrupit ἀκροκώλιά τε scribens, similiterque proximo versu ὀπτά τ' ἔτ' ἄλλ'. — V. 31. κεφάλαια, πόδας τε, χναυμάτιόν τε scripsi, σεσιλφιωμένον Meineke, similiterque Dobree correxit, confirmante ut videtur cod. A, vulgo καὶ κεφαλαὶ ἄποδος τεχνάματι ὄντες (τεχναματίοντες P, τεχνάματ' ἰόντες VL) ἐσιφωμένον. — V. 32. ἑφθά τ', malim ἑφθὰ δ'. — κρέ' ὀπτά τ' scripsi, vulgo κρέα ὀπτά. — V. 33. ἀθυπέρωμα καρὸς A, ἀθυπερωμακαρος B, ἀθυπέρκωμα καρὸς P, ἀθυπέρκομα καρὸς VL. Fortasse ὑπερωμόκρεως novaverat poeta. Hartung ἅ θ' ὕπερ, ὦ μάκαρες. — χορδὰ γλυκίστα μιξεριφαρνογενὴς scripsi,

μιξεριφαρνογενής, ἂν δὴ φιλέοντι θεοί· τούτων (σὺ μέν),
ὦ φιλότας, ἔσθοις κε· λα-
γῷα δ' ἔπειτ' ἀλεκτρυόνων τε
νεοσσοί,
περδίκων φασέων τε χύδαν ἤδη παρεβάλλετο θερμὰ
πολλά. . .
καὶ μαλακοπτυχέων ἄρτων· ὁμοσύζυγα δὲ ξανθόν τ' ἐπεισ-
ῆλθεν μέλι καὶ γάλα σύμπα-
κτον, τό κε τυρὸν ἅπας τις
ἦμεν ἔφασχ' ἁπαλόν, κἠγὼν ἐφάμαν· ὅτε δ' ἤδη 1257
βρώτυος ἠδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἦμεν ἑταῖροι,
τῆνα μὲν ἐξαπάειρον δμῶες, ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδο-
σαν κατὰ χειρῶν,
σμήμασιν ἰρινομίκτοις χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες
τόσσον, ὅσον (τις) ἔχρῃζ', ἐκτρίμματά τε . . . λαμπρά
σινδονυφῆ, δίδοσαν (δὲ) χρίματα τ'· ἀμβροσίοδμα καὶ
στεφάνους ἰοθαλέας.

legebatur χορδή· γλυκὺς ταμιξεριφαρνογένης (B ταμξεριφαρυογενής). — V. 34. ἂν Dindorf, ἂν δὴ φιλέοντι P, vulgo ἀνδηφιλέοντι. — τούτων σὺ μὲν ὦ scripsi, τοῦτ' ὦ B, τοῦτο P, τούτῳ VL. Antea conieci ταῦτ' ὦ φιλότας φιλίως. Hartung θεοί περ· τούτων, ὦ φιλότας. — φιλότας Dindorf, vulgo φιλέτας (P φιλετας). — ἔσθοις, P ἔθοις. — κε· λαγῷα δ' scripsi, legebatur καὶ λαγωά τ' (sic PVL, λάγυνά τε B) unde Schweighaeuser καὶ λαγῷά τ'. — V. 35. φασέων scripsi, cum ante φασσέων correxissem (Meineke φασσῶν), vulgo φάσεων. — χύδαν ἤδη scripsi et lacunam post πολλά significavi, legebatur χύδαν· ἤδη δέ. — V. 36. ὁμοσύζυγα Dindorf, vulgo ὁμοσσύζυγα, Schmidt ἄρτων ὄχος, σύζυγα, Hartung ἅμα, σύζυγα. — σύμπακτον Schweighaeuser, συμπάκτον PVC. — τό κε Dindorf, vulgo τὸ καί. — τυρὸν ἅπας τις Schweighaeuser, vulgo τυρονάπαστις. — V. 37. ἦμεν Dindorf, vulgo ἡ μέν. — ἔφασχ' Dindorf, vulgo ἔφασκεν. — V. 38. ἦμεν ἑταῖροι scripsi, vulgo ἑταῖροι ἴμεν (sic A, ἴσμεν P, ἦσμεν VL). — V. 39. τῆνα μὲν PL, τῆναμεν V. — ἐξαπάειρον scripsi, vulgo ἐξαπαείρεον. — ἔδοσαν, ἔδωσαν PVL. — κατὰ χειρῶν AB, κατὰ χειρὸς VL, κατὰ χειρὸς χειρῶν P, sed del. χειρὸς. Ath. IV 156 E non hunc locum respicit, sed dictum aliquod facete sive huius Philoxeni sive Leucadii. — Hanc extremam partem affert Athen. IX 409 E: Καὶ Φιλόξενος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ φησίν· ἔπειτα δὲ παῖδες . . . ἰοθαλέας. — V. 40. σμήμασιν AB, σμήγμασιν PVL, deinde V ἰρινομίκτοι. — χλιεροθαλπὲς Schweighaeuser, χαιεροθαλπὲς A, χαιεροθάλπες B, χαιτροθαλπὲς P, χαιροθαλπὲς VL, χλιαροθαλπὲς Schmidt. — ἐπεγχέοντες, ἐπεπεγχέοντες A, ἐπιχεῦντες Hartung. — V. 41. τόσσον AP, vulgo τόσον. — τις ἔχρῃζ' scripsi, vulgo ἔχρῃζεν. — ἐκτρίμματά τε PVL, indicavi autem lacunam, ἔκτριμμά τε AB, ἐκτρίμματα Schmidt et Hartung. Respicit hoc verbum Eust. 1887, 50. — λαμπρὰ σινδονυφῆ L, λαμπρασιν νύμφη B, λαμπρὰ σινδονύμφη P, λαμπρὰ σινδονύφῃ V. — V. 42. δίδοσαν δὲ scripsi, Meineke δίδοσάν τε, vulgo δίδοσαν. — χρίματά τ' Villebrun, vulgo χρίματ'. — ἀμβρο-

3.

Τὰς δὲ δὴ πρόσθεν μολούσας .... λιπαραυγεῖς,
πορθμίδας πολλῶν ἀγαθῶν πάλιν εἴσφερον γεμούσας,
τὰς ἐφήμεροι καλέοντι τραπέζας (δευτέρας,)
ἀθάνατοι δέ τ' Ἀμαλθείας κέρας.
ταῖσι δ' ἐν μέσαις καθιδρύθη μέγα χάρμα βροτοῖς, λευκὸς
μυελὸς γλυκερός, λεπτοῖς ἀρά-
χνας ἐναλιγκίοισι πέπλοις
συγκαλύπτων ὄψιν αἰσχύνας ὕπο, μὴ κατίδῃ τις
μαλογενὲς πῶϋ λιπόντ' ἀνάγκαις 1258
ξηρὸν ἐν ξηραῖς Ἀρισταίου παλιρρύτοισι παγαῖς·
τῷ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλος· χερσὶν δ' ἐπέθεντο στόμιον μα-
λεραῖς
.... τὰν δεξαμέναν ὅ τι κα διδῷ τις· ἃ Ζανὸς
καλεῦντι

σίοδμα PVL, ἀμβροσιοιοδμά B. His versibus fortasse subiungendum continuo fr. 3, quod etiam Meineke coniecit.

Fr. 3. Athen. XIV 642 F: Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Κυθήριος Φιλόξενος ἐν τῷ Δείπνῳ δευτέρων τραπεζῶν μνημονεύων πολλὰ καὶ τῶν ἡμῖν παρακειμένων ὠνόμασε, φέρε καὶ τούτων ἀπομνημονεύσωμεν· Τὰς δὲ δὴ κτλ. — V. 1. Post μολούσας lacunam indicavit Meineke, fortasse τετράποδας addendum. — V. 2. εἴσφερον Meineke, vulgo εἰσέφερον. — V. 3. ἐφήμεροι Meineke, vulgo ἐφημέριοι. — καλέοντι scripsi, legebatur καλέοντι (B καλέοντο) νῦν, delevi importunum additamentum νῦν, quod servans Meineke καλεῦντι scripsit. — δευτέρας adieci. — V. 5. ταῖσι, Meineke ταῖς numeris aliter discriptis. — καθιδρύθη scripsi, vulgo ἐγκαθιδρύθη. — βροτοῖς, Hartung βροτοῖσιν, hic versum terminans contra legem huius carminis, nam nusquam Philoxenus anacrusi usus est. — ἀράχνας a v. ἐναλίγκιος suspensum, cui patrium casum adiunxit poeta, quam structuram ὅμοιος et παραπλήσιος quamvis raro admittunt. Possis ἀράχναις conicere, quemadmodum Homericum κόμαι χαρίτεσσιν ὅμοιαι eandem ostentat breviloquentiam, sed hoc loco officit sententiae institutae. — ἐναλιγκίοισι APV, ἐναλίγκις L, ἀλιγκίοισι B. — V. 6. συγκαλύπτων L, συγκαλύπτον APV, Meineke ἐγκαλύπτων. — κατίδῃ τις B, κατίδῃς PVL, κατίδῃς τε Meineke. — V. 7. μαλογενὲς Meineke, vulgo μολογενὲς, B μηλογενές. — πῶϋ, Hartung πύϊον. — λιπόντ' ἀνάγκαις Meineke, qui praeterea suasit μαλογενὲς (κρατεραῖσι) πῶϋ λιπόντ' (ἐν) ἀνάγκαις, codd. λιπὼν ταῖς ἀνάγκαις. — V. 8. ξηραῖς Meineke, legebatur ξηροῖς. — παλιρρύτοισι, Meineke μελιρρύτοισι, quocum conf. Hesych. v. Μελιρρύτοισι, ego in proecdosi πολυρρύτοισι. — παγαῖς VL, πάγαις AP, M. Schmidt πάγοις. — V. 9. τῷ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλος Meineke, A τὸ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλλος, B τὸ δ' ὀνομησαμυλος, P τὸ δ' ὀνόμησα μυλός, VL τὸ δ' ὄνομασαν μυλός. — χερσὶν PVL, χερσὶ B. — ἐπέθεντο VL, ἐπίθεντο ABP. — στόμιον, Hartung στάμνον. — μαλεραῖς, fort. μαλεραῖσι. Deinde lacunam indicavi. — V. 10. δεξαμέναν, vulgo δεξαμένην. — κα διδῷ Dindorf, vulgo καὶ δίδῳ. — ἃ Ζανὸς Schweighaeuser, vulgo ἀζανός. — καλεῦντι Meineke, codd. καλέοντι

τρώγματ᾽· ἔπειτ᾽ ἐπένειμεν ἐγκατακνακομιγὲς πεφρυγμένον
πυρβρομολευκερεβινθοξάνθωμ᾽ ἔκκριτον ἀδύ
βρῶμα τὸ παγκατάμικτον· ἀμπυρικηροιδηστίχας παρεγίνετο τούτοις
σταιτινοκογχομαγὴς χὠ ψαιστελαιοξανθεπιπαγκαπύρωτος χοιρίνας.
ἀδέα δὲ ..... κυκλώθ᾽ ὀλόφωκτ᾽ ἀνάριθμα,
καὶ μελίπηκτα τετυγμέν᾽ ἄφθονα σασαμόφωκτα·
τυρακίνας δὲ γάλακτι καὶ μέλι συγκατάφυρτος ἧς ἄμυλος πλαθανίτας·
σασαμοτυροπαγῆ δὲ καὶ ζεσελαιοπαγῆ πλατύνετο σασαμόπαστα 1259

(B καλέοντο). — V. 11. τρώγματ᾽ AB, τρώγματα PVL. — ἔπειτ᾽ Schweighaeuser, ἐπεὶ τ᾽ PVL. — ἐγκατακνακομιγὲς Meineke, vulgo ἐν κατάκνα κομιγές, M. Schmidt ἐγχυτοκνακομιγές. — V. 12. πυρβρομολευκερεβινθοξάνθωμ᾽ ἔκκριτον ἀδὺ dubitanter scripsi (Meineke ... ερέβινθον ἀνθεσίκρατον ἀδὺ) et v. 13 cum Meinekio βρῶμα τὸ παγκατάμικτον, A πυροβρομολευκερεβινθοακανθουμικριτοαδυβρωματοπαντ-αναμικτον, B πυροβομόλευκε ῥεβινθοακάνθου μικτριτο αδυβρωματο πάντ᾽ ἀνάμικτον, P πυροβρομολ᾽ ἐρέλινθö ακάνθους μικτριτυαδυβρώματος παντ᾽ ἀναμικτον, et sic fere VL. M. Schmidt partim aliter constituit. Nunc Meineke scripsit πυρβρομολευκερεβινθακανθομόκρατον ἀδὺ. — ἀμπυρικηροιδηστίχας, B ἄμπυκι κηρος δήστιχας, Meineke ἀμπυρικηριοδηστίχας, Schmidt ἀμπυρικηροϊδιπτύχας, Hartung ἀμπυκτηριοδιστιχία. — V. 14. σταιτινοκογχομαγὴς χὠ ψαιστελαιοξανθεπιπαγκαπύρωτος χοιρίνας, ἀδέα δὲ scripsi Meinekium secutus, nisi quod ille ὅ τε ζεσελαιο — correxit, quod cum numerorum legi non satis conveniat, antea ὅ τε σεσελειο — dedi, nunc χὠ ψαιστελαιο emendavi: ψαιστά, quamvis Hesych. ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα interpretetur, potuit tamen hoc loco praeterea olei mentio fieri: cf. de hoc vocabulo Ruhnkenium ad Tim. p. 231. Apud Athenaeum legebatur ταίτιν ὁ κολχομανὴς (κογχομανὴς B) τοξαισελαιο (sic A, ελεο PVL) ξανθεπίπαν καπυρός, χοιρινισάδεα δέ. Hartung σταιτινοκογχομιγής, ζεσελαίῳ ξάνθοπι παγκαπύρωτος χοιρινίς. — V. 15. δὲ, lacunam indicavi, Meineke δ᾽ εὖ. — κυκλώθ᾽ ὀλόφωκτ᾽ scripsi, κύκλώθ᾽ ὁμόφωκτ᾽ Meineke, vulgo κυχλωτὰ (P κύκλωτα) ὁμοφλωκτά, Schmidt εὐκύκλωτ᾽, quod Hartung et Meineke probant. — V. 16. ἄφθονα Schweighaeuser, σασαμόφωκτα Meineke, vulgo ἀφθόνας ἀσαμόφλωκτα. — V. 17. μέλι scripsi, vulgo μέλιτι, quod Hartung servat, Meineke μελισυγκατάφυρτος, fortasse recte; cf. Paul. Silent. Anth. P. V 270 καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη ἤθεος ἁρμονίη. — συγκατάφυρτος ἧς Schweighaeuser, vulgo συγκαταφυρτόσης. — πλαθανίτας· σασαμοτυροπαγῆ Schmidt praeeunte Meinekio, qui πλαθανίτας· σασαμορυτοπαγῆ scripsit, πλατάνισσα σαμορυτοπάγη PVL, πλατάνισσα σαμόρυτο πηγή B. cf. Batrachom. 36: οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολὺ σησαμότυρον. — V. 18. ζεσελαιοπαγῆ Meineke, vulgo ζεσελαιοπάγη. — πλατύνετο Meineke, σασαμόπαστα Schweighaeuser, vulgo πλάτυντος ἀσαμόπαστα. — V. 19. κἀτ᾽ ἐρέβινθοι κνακοσυμμιγεῖς (κνακομιγεῖς

πέμματα, κἄτ' ἐρέβινθοι κνακοσυμμιγεῖς ἁπαλαῖς θάλλοντες ὥραις,
ᾠά τ', ἀμυγδαλίδες τε τᾶν μαλακοφλοΐδων . . . τε τρωκτά τε παισίν
ἀδυΐδη κάρυ', ἄλλα τ' ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν
ὀλβιόπλουτον (ἔμεν)· πόσις τ' ἐπεραίνετο κότταβοί τε λόγοι τ' ἐπὶ κοινᾶς·
ἔνθα τι καινὸν ἐλέχθη κομψὸν ἀθυρμάτιον, καὶ θαύμασαν αὔτ' ἐπί τ' ᾔνησαν. . .

4.

* * *Σὺ δὲ τάνδε Βακχίου*
εὔδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι·
πραΰ τί τοι Βρόμιος γάνος τόδε δοὺς ἐπὶ τέρψιν
πάντας ἄγει.

5.

Πίνετο νεκτάρεον πῶμ' ἐν χρυσέαις προτομαῖς κοίλων κεράτων,
ἐβρέχοντο δὲ κατὰ μικρόν.

Schmidt) Meineke et praeterea *καλαῖς*, vulgo *καὶ τερεβινθο* (sic AB, *θερεβινθο* PVL) *κνακοσυμμιγεῖσα παλαῖς* (sic A, *παλλαῖς* PVL, *γεῖσ' ἁπαλαῖς* B). — *ὥραις*, Hartung *ἐν ὥραις*. — V. 20. *ᾠά τ'* BPL, nisi quod *τε* exhibent, L om. — *τε τῶν μαλακοφλοΐδων* scripsi, *τε τῶν μαλακοφλοΐων . . . τε τρωκτά τε* Meineke, codd. *τὰν* (B *τὴν*) *μαλακόφλοια ὧν τε τετρωκτατε* (sic A, *ὧν τετράκασι* PV, *ὧν τετρώκατε* L), Hartung *τε τρώγματα παισίν*. — V. 21. *ἀδυΐδη*, Fiorillo *ἀδυεδῆ*. Mihi locus ita videtur redintegrandus: (*ὡραῖά*) *τε τρωκτά, τὰ παισὶν ἀδὺ ἔδειν* (sive *τρώχθ', ἅτε*), cf. Xenoph. Anab. V 3, 12: *ἡμέρων δένδρων ἐφυτεύθη, ὅσα ἐστὶ τρωκτὰ ὡραῖα*. — V. 22. *ἔμεν* adieci. — *τ' ἐπὶ κοινᾶς* Schweighaeuser, *τ' ἐπικοινας* A, *τε πικοινας* B, *τε πυκινὰς* VL. Nescio an rectius scribendum sit *τ' ἐπὶ κοίνας* retracto accentu, ut Philoxenus siculo sive latino vocabulo *coenae* convivium nuncupaverit: quod vocabulum fortasse etiam Hesychius exhibet *κοινά, χόρτος, κοινή, δημοσία*. — V. 23. *καινὸν* Dalecampius, vulgo *κηνόν*. — *θαύμασαν* Meineke, vulgo *ἐθαύμασαν*. — *ἐπί τ'* scripsi, *ἔπειτ'* A, *ἔπειτα* PVL. Fort. scrib. *ᾔνησαν περισσῶς*.

Fr. 4. Athen. XI 487 A: *Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ μετὰ τὸ ἀπονίψασθαι τὰς χεῖρας προπίνων τινί φησι· Σὺ δὲ τάνδ' κτλ.* — V. 1. *τάνδε Βακχίου* scripsi, nisi forte *ἐν βακχίᾳ* praestat, cf. Archilochi fr. 83. Meineke *τάνδε Βακχίαν*, *τάνδ' ἐκβακχία* B, *τάνδ' ἐκβάκχια* AP, *τάνδ' ἐκβάκχιον* VL, Hartung scripsit *σὺ δὲ τάνδε Βακχίου εὔδροσον εὐπλήρη*. — V. 3. *πραΰ τί τοι* A, *πράντιτοι* PVL. — V. 4. *πάντας* Meineke, vulgo *ἅπαντας*, nisi malis *ἐπὶ . . . τέρψιν ἅπαντας ἄγει*.

Fr. 5. Athen. XI 476 E: *Καὶ Φιλόξενος δ' ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπι-*

ΚΥΚΛΩΨ. 1260

Videtur carmen ab aliis *Γαλάτεια* (vel etiam *Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια*) inscriptum esse, vid. Schol. Aristoph. Plut. 290: *ὁ Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Διονυσίῳ· λέγουσι δέ, ὅτι ποτὲ Γαλατείᾳ [τινὶ] παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε· καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν· φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ ὄρη τῶν Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δρᾶμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἐρῶντα τῆς Γαλατείας, τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον· ἀπείκασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὠξυδόρκει.* Cf. inprimis Athen. I 6 E, ubi similiter Philoxenus modo *γράφων τὴν Γαλάτειαν*, modo *ποιῶν τὸν Κύκλωπα* dicitur. Ceterum carmen nobilissimum multi respiciunt. cf. inprimis Aelian. Var. Hist. XII 44. Schol. Theocr. VI 7 et Argument. eiusdem carm.; Hermesianax v. 69 seqq. Aristot. Poet. c. 2. — Fortasse ad similitudinem Philoxeni adumbrata sunt, quae habet Synes. Epist. CXXI: *Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον διαφεῖναι αὐτὸν ἐκ τοῦ σπηλαίου· γόης γάρ εἰμι καὶ εἰς καιρὸν ἄν σοι παρείην οὐκ εὐτυχοῦντι τὰ εἰς τὸν θαλάττιον ἔρωτα· ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλάτειαν· μόνον ὑπόστηθι σὺ τὴν θύραν ἀποκινῆσαι, μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ἀκρωτήριον εἶναι φαίνεται· ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοί, θᾶττον ἢ λόγος τὴν παῖδα κατεργασάμενος· τί λέγω, κατεργασάμενος; αὐτὴν ἐκείνην ἀποφανῶ σοι δεῦρο πολλαῖς ἴϋγξι γενομένην ἀγώγιμον· καὶ δεήσεταί σου καὶ ἀντιβολήσει· σὺ δ' ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ· ἀτὰρ μεταξύ μέ τι καὶ τοιοῦτον ἔθραξε, μὴ τῶν κωδίων ὁ γράσος ἀηδὴς γένηται κόρῃ τρυφώσῃ καὶ λουομένῃ τῆς ἡμέρας πολλάκις· καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσειάς τε καὶ ἐκπλυνεῖς καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον· ἔτι δὲ κάλλιον, εἰ καὶ στεφάνους παρασκευάσαιο, κιττοῦ τε καὶ μίλακος, οἷς σαυτόν τε καὶ τὰ παιδικὰ ἀναδήσαιο· ἀλλὰ τί διατρίβεις; οὐκ ἐγχειρεῖς ἤδη τῇ θύρᾳ; πρὸς οὖν ταῦτα ὁ Πολύφημος ἐξεκάγχασέ τε ὅσον ἠδύνατο μέγιστον, καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε· καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν, ὅ τι ἑαυτῷ χρήσαιτο, κατελ-* 1261

γραφομένῳ Δείπνῳ φησίν, ἔπινε τὸ κτλ. — V. 1. *πίνετο* Meineke, *ἐπίνετο* Dindorf, libri *ἔπινε τὸ.* — *πῶμ'* Dindorf, libri *πώμ'*. — *κοίλων* scripsi, legebatur *τε ἄλλων*, idem etiam Meineke proposuit, cui antea *καλῶν*, postea *γναμπτῶν* probatum. — V. 2. *ἐβρέχοντο* scripsi, libri *ἔβρεχον*. Meineke *ἐβρέχοντο δ' αὖ κατὰ μικρὸν* (*ἅπαντες*) vel *ἔβρεχον* [*δὲ*] *κατὰ μακρόν*, Hartung *ἐβρέχοντο δ' οὐ κατὰ μικρόν.*

πίσαντα τῶν παιδικῶν περιέσεσθαι· ὁ δέ, ὑπογενειάσας αὐτόν, ὦ Οὖτι, ἔφη, δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν· ἄλλο μέντοι τι ποίκιλλε· ἐνθένδε γὰρ οὐκ ἀποδράσεις. Nam Synesius si non ipsum carmen usurpavit, at rhetorem aliquem antiquiorem, qui illo usus est, videtur secutus esse. At non respexit Philoxenum Himer. I 19: *εἰ δὲ καὶ τὸ ἄνθος τῆς ὄψεως γράφειν ἐθέλοιμι, τὰ ποιητῶν ἀνάγκη φθέγγεσθαι· ὦ λευκότητος καὶ γάλακτος· ταῦτα γάρ πού τις ποιμὴν παρ' ἐκείνοις ποθῶν τὴν Γαλάτειαν τὴν Νηρηΐδα προσείρηκεν, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ποιήσας τέχνης τὸ μέλος.* nam hoc ad Theocrit. XI 20 referendum, frustra enim Hartung praeeunte Schneidewino in his Philoxeni versum:

Ὦ λευκότατος καὶ γάλακτος λευκοτέρας.

qui antiquo poeta plane indignus est, sibi videtur deprehendisse. — Ex Philoxeni Cyclope fortasse petitum est proverbium ap. Diogen. VII 82:

Πῦρ ἐπὶ δαλὸν ἐλθόν.

ἐπὶ τῶν ταχέως γινομένων· ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος ἡ μεταφορά. ubi vid. interpr. Sed cave ne item huc referas proverb. ap. Zenob. I 92: *Ἂν οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου. ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, δεινὰ δὲ λαμβανόντων. ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος, παρόσον αἰτήσας οἶνον τὸν Ὀδυσσέα τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη κτλ.* videntur enim grammatici, qui haec ad Cyclopis fabulam rettulerunt, omnino doctrina intempestive usi esse; recte vim proverbii exponit schol. Aristoph. Pac. 123: *φαίνεται τὸ ἐπὶ τῶν παιδίων λεγόμενον ἀρχαῖον ὄν·*

ἢν δ' οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου.

ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν τοὺς παῖδας μηδέν τι περιττὸν αἰτεῖν.

*6.

⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – ⏒

Συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα.

Fr. 6. Athen. XV 692 D: *Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἐσμέν, συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα· κατὰ τὸν Κυθήριον ποιητήν.* Eadem respicit VI 271 B: *Συμβαλοῦμαί τι καὶ αὐτὸς μέλος εἰς ἔρωτα τῷ σοφῷ καὶ φιλτάτῳ Δημοκρίτῳ.* Respicit Dionys. Hal. de comp. verb. c. 1: *εἰς δὴ τοῦτο τὸ μέρος, ὃ δεῖ πρῶτον νέοις ἀσκεῖσθαι, συμβάλλομαί σοι μέρος* (M. Schmidt *μέλος*) *εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.* et fortasse etiam Plato Sympos. 185 C: *Ταῦτά σοι, ἔφη, ὡς ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ὦ Φαῖδρε, περὶ Ἔρωτος συμβάλλομαι.* Adde Proverb. Append.

7.

Schol. Theocr. XI 1: *Καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅτι ταῖς Μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται.* Plutarch. Symp. Quaest. I 5: *Ὅπου καὶ τὸν Κύκλωπα Μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος.* et similiter Erotic. c. 18. Respicit huc Philodem. de Mus. Vol. Hercul. I 15: *Καὶ μὴν οὐδὲ παραμυθεῖσθαι δύναται μουσικὴ τὰς ἐν ἔρωτι δυσπραξίας, λόγου γὰρ μόνον τὸ τοιοῦτον, ἀνεπιβλήτους ποιεῖ περισπῶσα, καθάπερ ἀφροδίσια καὶ μέθη· ποήματα δ' εἰ προαιρεῖται, διδόσθω, καὶ Φιλόξενον, εἰ τοῦτ' ᾐνίττετο, μὴ τελέως ψεύδεσθαι.* Adde etiam Callimachi Ep. 49.

8.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ – –

Ὦ καλλιπρόσωπε
χρυσοβόστρυχε Γαλάτεια,
χαριτόφωνε, θάλος ἐρώτων.

9.

– –́ ⏑ – – ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏒

Οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν.

IV 77. T. I p. 453: *Συμβαλούμενος* (Meineke *συμβαλοῦμαι μέλος*)· *κατ' ἔλλειψιν καὶ αὕτη· ἐνδεῖ γὰρ εἰς ἔρωτα· μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος* (Bernhardy *Ἀναξανδρίδης*). Existimo exordium esse Cyclopis, itaque huc rettuli, contra Meineke Philoxenum peculiare carmen in *Amorem* composuisse censet. — Videtur *συμβαλεῦμαι* et *ὔμμιν* restituendum. Pro futuro alios *συμβάλλομαι* legisse non satis certum, nam solent variare qui poetarum versibus utuntur.

Fr. 8. Athen. XIII 564 E: *Ὁ δὲ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωψ, ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ἐπαινῶν αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαινεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει, λέγων ὧδε· ὦ καλλιπρόσωπε κτλ.* Cf. Eust. 1558, 15. — V. 2. *χρυσοβόστρυχε* scripsi, *χρυσεοβόστρυχε* ABC Eust., *χρυσιοβόστρυχε* PVL. — *Γαλάτεια* om. Eust. — V. 3. *θάλος* scripsi, libri *κάλλος*, Fiorillo *θάλλος*.

Fr. 9. Zenob. V 45: *Οἵῳ μ' ὁ δ. τ. συγκ. ἐπὶ τῶν δυσανασχετούντων ἐπί τινι δυσχερεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία· Κύκλωψ γάρ ἐστι δρᾶμα Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς περισχεθεὶς τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει· οἵῳ μ' ὁ δ. σ.* Frustra, ut trimetrum restituerent, *συγκαθείρξατο, συγκατῴκισεν*, alia coniecerunt. Cf. Diog. VII 19. Apostol. XIV 24. Arsen. 379.

10.

. . . ⏒ ⏑́ ⏑ – ⏑ – –

. . . *Ἔθυσας; ἀντιθύσῃ.*

11. 1263

Aristoph. Plut. 290: *Καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα Μιμούμενος καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων Ὑμᾶς ἄγειν· ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες Βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, Ἕπεσθ' ἀπεψωλημένοι· τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. ΧΟΡ. Ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα Βληχώμενοι, σὲ τουτονὶ πινῶντα καταλαβόντες, Πήραν ἔχοντα λάχανά τ' ἄγρια, δροσερά, κραιπαλῶντα, Ἡγούμενον τοῖς προβατίοις, Εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που, Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυφλῶσαι.* ubi Sch. ad v. 298: *ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παιγνιωδῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοξένου εἰπόντος πήραν βαστάζειν τὸν Κύκλωπα καὶ λάχανα ἐσθίειν· οὕτω γὰρ πεποίηκε τὸν τοῦ Κύκλωπος ὑποκριτὴν εἰς τὴν σκηνὴν εἰσαγόμενον. ἐμνήσθη δὲ καὶ τῆς τυφλώσεως, ὡς οὔσης ἐν τῷ ποιήματι· ταῦτα δὲ πάντα διασύρων τὸν Φιλόξενον εἶπεν, ὡς μὴ ἀληθεύοντα. ὁ γὰρ Κύκλωψ, ὥς φησιν Ὅμηρος, κρέα ἤσθιε, καὶ οὐ λάχανα· ἃ τοίνυν ἔφησεν ἐκεῖ ὁ Φιλόξενος, ταῦτα ὁ χορὸς εἰς τὸ μέσον ἀναφέρει.* Omnis igitur illa apud Aristophanem descriptio adumbrata ad similitudinem carminis Philoxenii. Idem: *πήραν ἔχοντα] Φιλοξένου ἐστὶ παρῃγμένον καὶ τοῦτο τὸ ῥηθέν· τοιοῦτον γὰρ τὸν Κύκλωπα εἰσάγει πήραν ἔχοντα καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἄγρια λάχανα. ταῦτα δέ φησι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς καὶ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ οὔσης ἐν τῷ ποιήματι.* Fortasse aliquis colligat etiam illud *θρεττανελό* ex Philoxeno petitum esse, nam schol. ad v. 290: *οἱ δὲ λέγοντες τὸν θρεττανελῶ Κύκλωπα, ἤγουν τὸν ᾄδοντα τὸ θρεττανελώ, καὶ διὰ τοῦτο τὸ λω μεγεθύνοντες, ἀμαθεῖς· τοῦτο δὲ ἐκ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστίν· πεποίηκε γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα.* et ibid. *Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγῳδοδιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ· εἶτα κιθάρας*

Fr. 10. Suid. *Ἔθυσας, ἀντιθύσῃ* (vulgo *ἀντὶ τοῦ θύσῃ*)· *τοῦτο παρὰ Φιλοξένῳ ὁ Κύκλωψ λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. ἀπεδέχοντο γὰρ τὸ ἔνθάδε πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν* (Hom. Od. ι 231) *παρὰ τῷ ποιητῇ εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀρνῶν, οὐχὶ δὲ τὸ ἀπεθύσαμεν* (fort. *ἐπεθύσαμεν* vel *ἐθυμιάσαμεν*) *νοεῖσθαι.* Huc respicit etiam Schol. Il. ι 219: *ἡ διπλῆ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάξαι,* (*ὡς*) *ὁ Τιμόθεος ὑπέλαβεν καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως τῇ ἡμετέρᾳ συνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμιᾶσαι, καὶ ὅτι θυηλὰς τὰς ἐπιθυομένας ἀπαρχάς.* Cf. Zonar. 625 (*ἔθυσας ἀντὶ τοῦ θύσῃ· τοῦτο παρὰ Φιλοξένῳ*) et Append. Proverb. II 10, ubi C *ἀντιθύσῃ*, V *ἀντιθύῃ*, B *ἀντιθύει.*

ἦχον μιμούμενος ἐν τῷ συγγράμματι, τοῦτό φησι τὸ ῥῆμα *θρεττανελό*· ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα καὶ ἐρεθίζοντα (fort. καὶ τερετίζοντα εἰς Γαλ. cf. Athen. I 20 A) τὴν Γαλάτειαν. sed tamen hoc non satis tuto colligas: nam videtur ridiculi gratia hoc ipse finxisse Aristophanes, cf. sch. ibid. Διασύρει δὲ Φιλόξενον τὸν τραγικόν, ὃς εἰσήγαγε κιθαρίζοντα τὸν Πολύφημον, τὸ δὲ θρεττανελὸ ποιὸν μέλος καὶ κρουμάτιόν ἐστιν, τὸ δὲ ἀλλ' εἶα τ. θ. ἐπ. ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστίν. Itaque hic ipsius est Philoxeni versus:

– ∠ ∪ ∪͡∪ ∪ ∪́ ∪́ ∪ ∪͡∪ ∪ – ⏓

Ἀλλ' εἶα τέκεα, θαμίν' ἐπαναβοῶντες.

ubi non opus est, ut ἐπαναβοᾶτε scribatur, quod M. Schmidt requirit. Praeterea verba *λάχανά τ' ἄγρια δροσερά* et ipsa ex Philoxeno petita videntur.

ΣΥΡΟΣ.

12.

Hesych. Μεσαύχενες· Ἀριστοφάνης φησί· Μεσαυχένας νέκυας, ἀσώτους (Dobree coni. τοὺς ἀσκούς)· διὰ τοῦ μ γραπτέον μεσαύχενες, ὅτι μέσον αὐχένα αὐτοῦ (M. Schmidt ἀσκοῦ) πιέζει (cod. 1264
πεζεῖ) παρεβάλλοντο τὸ σχοινίον. τραγῳδεῖ δὲ (fort. *παρατραγῳδεῖ δὲ*, Berglein παρῳδεῖ δὲ) τὰ ἐν τῷ Φιλοξένου (cod. Φιλοξένῳ) Σύρῳ· ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ γράφουσι δεσαύχενες, καὶ οὐ καλῶς (Schmidt κακῶς, postea οὐ καλῶς deleto καὶ scripsit). Locus variis coniecturis tentatus, quemadmodum Schneidewin μεσαύχενας *κυνὸς* ἀσκούς coniecit, Hartung μεταύχενας νάκας τοὺς ἀσκούς. Sed scribendum: Ἀριστοφάνης φησί·

. . . . Μεσαύχενας
νέκυας, ἀσκούς. . . .

et deinde ὅτι μέσον αὐχένα ἀσκοῦ πιέζει ὃ περιεβάλλοντο (Hartung περιβαλλόμενον τὸ) σχοινίον. Utres, quoniam ex pellibus mortuorum animalium conficiuntur, poeta comicus *νέκυας* appellavit, nec tamen id suo ingenio invenit, sed id ipsum opinor Philoxenus dithyrambicorum more novare ausus erat in carmine, cuius nomen haud dubie corruptum, neque tamen Bergleini coniecturae Σισύφῳ vel Σκίρῳ placent, coniicio *Σατύρῳ*, in quo commode eiusmodi quid commemorari potuit. Comicus ut Philoxeni audaciam exagitaret, epitheton de suo adiecit: sed lectio incerta: quor-

sum etiam spectat Phot. 259, 13: *Μεσαύχενες· οἱ ἀσκοτηδὲς αὐχένες* (scr. *οἱ ἀσκοί· οἱ δὲ δεσαύχενες*). Adde Hesych. v. *Δεσαύχενες* et Et. M. 258, 29. Sed veram lectionem videtur Pollux servavisse II 136: *βυσαύχην δὲ ὁ τοὺς μὲν ὤμους ἀνέλκων, τὸν δὲ αὐχένα συνέλκων, ὃν ἐπίβουλον Ἀριστοτέλης φυσιογνωμονεῖ* (in Physiognomicis, quae vulgo Aristotelis nomine feruntur, vocabulum non legitur, sed res significatur c. 6: *οἷς δὲ βραχὺς ἄγαν τράχηλος, ἐπίβουλοι*). *καὶ βυσαύχενας τοὺς ἀσκοὺς Ἀριστοφάνης κέκληκεν*, eaque lectio videtur etiam ab Hesychio memorata esse, ubi scrib. *ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ γράφουσι δεσαύχενες καὶ* (*βυσαύχενες*) *οὐ καλῶς*. Hartung *βυσσαύχενες* requirit, cf. Xenarchus Ath. II 63 F: *κοὔτε βυσαύχην θεᾶς Δηοῦς σύνοικος γηγενὴς βολβός*, ubi Dindorf item *βυσσαύχην* coniecit.

ΥΜΕΝΑΙΟΣ.

13.

⏑́ ⏑́ ⏑ – ⊥ ⏑⏑ ⏑ . . .

Γάμε θεῶν λαμπρότατε.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 1265

*14.

Αὐτοὶ γὰρ διὰ Παρνασσοῦ . . . .
χρυσορόφων Νυμφέων εἴσω (*ἴσαν*) *θαλάμων.*

Fr. 13. Athen. I 6 A: *Οὗτος* (*Φιλόξενος*) *εἰς Ἔφεσον καταπλεύσας εὑρὼν τὴν ὀψοπωλίαν κενήν, ἐπύθετο τὴν αἰτίαν· καὶ μαθὼν ὅτι πᾶν εἰς γάμους συνηγόρασται, λουσάμενος παρῆν ἄκλητος ὡς τὸν νυμφίον. Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ᾄσας Ὑμέναιον, οὗ ἡ ἀρχή· Γάμε θ. λ. πάντας ἐψυχαγώγησεν· ἦν δὲ διθυραμβοποιός. καὶ ὁ νυμφίος, Φιλόξενε, εἶπε, καὶ αὔριον ὧδε δειπνεῖς; καὶ ὁ Φιλόξενος, ἂν ὄψον, ἔφη, μὴ πωλῇ τις.* Suidas v. *Φιλόξενος Λευκαδίου* similia narrat de Philoxeno Leucadio: utcunque statuas de illa narratiuncula (cf. quae dixi in Commentat. de Com. Att. Ant. 211), ansam ei praebuisse videtur Philoxeni poetae carmen aliquod, cui *Ὑμέναιος* nomen fuit, quare non dubitavi in ordinem recipere.

Fr. 14. Antigon. Hist. Mirab. 127 (141): *Οἱ Δελφοὶ δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῷ Παρνασσῷ κατά τινας χρόνους τὸ Κωρύκιον φαίνεσθαι χρυσοειδές. Διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδεὶς ἂν εἰκαιολαλεῖν εἴποι λέγονθ' οὕτως· αὐτοὶ κτλ.* — V. 1. *αὐτοί*, Emperius, qui lyricos numeros sibi deprehendisse visus est, *αὐγή* vel *αὕτη* coni. Versus fort. sic redintegrandus: *πτύχας ἠνεμοέσσας.* — V. 2. *ἴσαν* adieci.

15.

Τληπόλεμός μ' ὁ Μυρεὺς Ἑρμᾶν ἀφετήριον ἕρμα
ἱροδρόμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτεω,
δὶς δέκ' ἀπὸ σταδίων ἐναγώνιον· ἀλλὰ πονεῖτε
μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὄκνον ἀπωσάμενοι.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

16.

⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑

Εὐρείτας οἶνος πάμφωνος.

17.

Antiphanes ap. Athen. X 446 A: *Παραδίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ οἶνον* (corrigunt *τὸν*) *ἀρκεσίγυιον, ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης.* B. *Εὐριπίδης γὰρ τοῦτ' ἔφασκεν;* A. *Ἀλλὰ τίς;* B. *Φιλόξενος δήπουθεν.* A. *οὐδὲν διαφέρει, ὦ τάν· ἐλέγχεις μ' ἕνεκα συλλαβῆς μιᾶς.*

18.

Aristoph. Nub. 335: *Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν* (*στρεπταιγλᾶν*) *δάϊον ὁρμάν.* ubi schol. *ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν· τὸ γὰρ στρεπταίγλαν οὗτος εἶπεν.* Aristophanes illo loco non potuit Philoxenum notare: sed nequaquam improbabile, hoc vocabulo usum esse etiam postea Philoxenum, id quod istum grammaticum in errorem induxit.

19. 1266

Theophrastus de Ventis 38: *Πνεῖ δ' ἐνιαχοῦ μὲν χειμέριος* (*ὁ Ζέφυρος*), *ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς δυσαῆ προσηγόρευσεν· ἐνιαχοῦ δὲ μετρίως καὶ μαλακῶς, διὸ καὶ Φιλόξενος ἰδίαν* (recte Meineke *ἡδεῖαν*) *αὐτοῦ πεποίηκε τὴν πνοήν,*

Fr. 15. Anth. Pal. IX 319: A *Φιλοξένου*. Corr. *εἰς Ἑρμοῦ ἄγαλμα, ὅπερ ἀνέθηκε Τληπόλεμος Μυρεύς.* — V. 1. *Τληπόλεμός μ'* scripsi, vulgo *μ'* deest. — *ἕρμα*, Dorville coni. *Ἑρμᾷ.* — V. 2. *Πολυκρίτεω,* aut *Πολυκριτίδεω* aut *Πολυκράτεος* corrigendum. — V. 3. *δὶς δέκ' ἀπὸ σταδίων*, Hecker II 115 *δὶς δέκα πρὸ σταδίων* coniecit. Mihi scribendum videtur *Ἑρμᾶν ἐναγώνιον ἕρμα . . . δὶς δέκα που σταδίων ἀφετήριον.* — Berglein epigramma Philoxeno abiudicat, quoniam Pausan. V 8, 1. Tlepolemum Lycium Olympionicam circa Ol. 131 commemorat, at non docuit eundem hominem utroque loco significari.

Fr. 16. Athen. II 35 D: *Ὁ δὲ Κυθήριος Φιλόξενος λέγει· εὐρρείτας κτλ.* Recte C et Eust. 1770, 9 *εὐρείτας.* Hartung ad *Cyclopem* refert.

20.

Plin. Hist. N. XXXVII 31: „Phaethontis fulmine icti sorores luctu mutatas in arbores populos lacrimis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus, et electrum appellatum, quoniam sol vocitatus sit Elector, plurimi poetae dixere, primique ut arbitror Aeschylus, Philoxenus, Euripides, Satyrus, Nicander.“ Hartung carmen, unde haec petita sunt, *Φαέθων* vel *Ἡλιάδες* inscriptum fuisse suspicatur.

Ex Philoxeni carminibus Suidas v. *Φιλόξενος* (cf. Eudoc. 428), postquam dixit *ἔγραψε διθυράμβους κδ'*, unum memorat: *ἔγραψε δὲ μελικῶς Γενεαλογίαν τῶν Αἰακιδῶν*, cuius alibi nusquam fit mentio. Sed extat aliorum carminum memoria. Ex Suida v. *Ἀντιγενίδης Σατύρου, Θηβαῖος, μουσικός, αὐλῳδὸς Φιλοξένου· οὗτος ὑποδήμασι Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο καὶ κροκωτὸν ἐν τῷ Κωμαστῇ περιεβάλλετο ἱμάτιον· ἔγραψε μέλη* Berglein coniecit ipsius Philoxeni illud fuisse carmen: sed hoc quidem ambiguum. — At huc pertinet, quod dicit Aristot. Pol. VIII 7, 9: *καὶ τούτου πολλὰ παραδείγματα λέγουσιν οἱ περὶ τὴν σύνεσιν ταύτην ἄλλα τε καὶ διότι Φιλόξενος ἐγχειρήσας ἐν τῇ Δωριστὶ ποιῆσαι διθύραμβον τοὺς Μυσοὺς* (ita recte Schneider, v. *μύθους*), *οὐχ οἷός τ' ἦν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐξέπεσεν εἰς τὴν Φρυγιστὶ τὴν προσήκουσαν πάλιν.* Huc refero Plut. de Mus. 33: *ὥστε οὐδὲ ζητεῖν παρὰ ταύτης τὸ διαγνῶναι δύνασθαι, πότερον οἰκείως εἴληφεν ὁ ποιητὴς ὡς οἷον εἰπεῖν ἐν μούσοις* (corrige *Μυσοῖς*) *τὸν ὑποδώριον τόνον ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν μιξολύδιόν τε καὶ δώριον ἐπὶ τὴν ἔκβασιν, ἢ τὸν ὑποφρύγιόν τε καὶ φρύγιον ἐπὶ τὴν μέσην* (*τὸ μέσον*?).*) — Etiam *Persas* scripsisse Philoxenum conieci (assentiente Susemihlio ad hunc librum p. 162) ex Aristot. de Poet. c. 2, 6: *οἷον Ὅμηρος μὲν βελτίους, Κλεοφῶν δὲ ὁμοίους, Ἡγήμων δέ, ὁ τὰς παρῳδίας ποιήσας πρῶτος, καὶ Νικοχάρης, ὁ τὴν Δηλιάδα, χείρους· ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς διθυράμβους καὶ*

---

*) Westphal Proleg. z. Aesch. Trag. p. 74 negat Aristoxenum Mysos Philoxeni respexisse recteque monuit *ὑποδώριον τόνον*, quem Aristoxenus exordio attribuit, non congruere cum dorica harmonia, a qua Philoxenus orsus erat: sed verisimile est librarios Plutarchi peccavisse: si permutaveris *δώριον* et *ὑποδώριον* scribens *τὸν δώριον τόνον ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν μιξολύδιόν τε καὶ ὑποδώριον ἐπὶ τὴν ἔκβασιν*, omnis dissensio est sublata, nisi quod Aristoxenus modos poematis accuratius quam Aristoteles descripsit. A Philoxeni hoc dithyrambo originem duxit proverbium *ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον* (Apostol. III 61), quo Synesius utitur.

τοὺς νόμους, ὡς Πέρσας (ita Ald., nam Ac ὡς περγᾶς, NaBc ὥσπερ γᾶς) καὶ (add. Ald., om. libri) Κύκλωπας Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος [μιμήσαιτο ἄν τις]. Existimabam Aristotelem non simpliciter Timothei artem, quae meliores exhibebat homines, cum Philoxeno comparare, sed utriusque poetae carmina: iam ut constat utrumque poetam Cyclopem scripsisse (hinc apparet non recte Reitzium coniecisse *Κύκλωπα*), ita verisimile arbitrabar etiam *Persas* edidisse tam Philoxenum, quam Timotheum, et sic demum hoc exemplum cum altero apte componi videbatur. Sed non iam audeo Persas Philoxeno vindicare, cum haec suspicio nulla auctoritate firmetur, quamquam hi poetae eadem argumenta certatim 1267
iterare solebant. Neque Aristoteles inter Philoxenum et Timotheum eam ingenii diversitatem intercessisse significat, qua pictores clarissimi Polygnotus, Pauson, Dionysius diremti fuerunt: nam quod Timotheus Cyclopem scripsit, id ipsum indicio est, hunc poetam humiliora argumenta haud aspernatum esse: haec enim fabula ita nata, ut qui generosa ingenia moresque imitari studebat, eam omnino abiicere coactus sit. Igitur Aristoteles cum exempla ex lyrica poesi petita affert, aut duo tantum argumentorum genera discernit, quemadmodum deinceps, ubi dramaticam artem perlustrat, ut Timothei nomus Persae generosi generis, Timothei Cyclops pariter atque Philoxeni dithyrambus humilioris generis exemplum adhibeatur, aut si tria, quemadmodum in epica poesi genera distinguit, Timotheus in Persis meliores, idem in Cyclope mediocres, Philoxenus in Cyclope deteriores imitatus esse censendus est: atque haec quidem ratio maxime probabilis. Nuper Susemihl ὥσπερ (Πέρσας Τιμόθεος καὶ Ἀρ)γᾶς, Κύκλωπας κτλ., quemadmodum iam olim Tyrwhitt ὥσπερ Ἀργᾶς proposuerat. Alii alia moliuntur. — Ea quae Athen. I 5 B ex Platonis comici Phaone, ubi Philoxeni Ὀψαρτυσία versibus heroicis conscripta laudatur, profert, non sunt huc referenda, sive statuis Philoxeni Cytherii Δεῖπνον ibi liberius a comico exagitari, sive Philoxeni Leucadii carmen aliquod didacticum ad similitudinem Gastrologiae Archestrateae compositum rideri. — Philoxeno vindicare vult Dindorf duos versiculos ap. Antiphanem in Ὁμοίοις ap. Ath. XI 471 C:

ὡς δ' ἐδείπνησαν, συνάψαι βούλομαι γὰρ τἀν μέσῳ,
καὶ Διὸς σωτῆρος ἦλθε θηρίκλειον ὄργανον,
τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπνόου σταγόνος
πλῆρες, ἀφρίζον, ἕκαστος δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν.

item ex eadem comoedia ap. Athen. XIV 642 A:

εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν ἢ τράπεζαν δευτέραν
καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς.

At sunt hi ipsius Antiphanis versus, quod vel numeri docent, quamquam Philoxeni Δεῖπνον obversatum est comico poetae, qui non tantum παρατραγῳδεῖ, ut solent mediae comoediae poetae, sed etiam dithyrambicorum lumina et ampullas aemulatur, velut insignis locus ex Aphrodisio (fr. 1) decerptus docet, ubi v. 7 seq. ad exemplum Philoxeni fr. 3, 5 seq. conscriptos esse verissime animadvertit Meineke.*) Non probari possunt, quae de his Cobet in Mnemosyne anni 1856 p. 85 disputavit. cf. Nov. Lect. 133. — Non recte Philoxeni nomen restituendum censuit Hemsterhuys ap. Hesych. v. Δορύφονον· τὸν δορυφονοῦντα· Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. ὅτι δὲ Φιλοκτήτης τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ Τηλεκλείδης ἐν Πρυτάνεσιν. rectius Meineke Φιλοκλῆς proposuit. — Corruptum Philoxeni nomen in Et. M. 753, 51: Τριτημόριον τοὺς ἓξ χαλκοῦς εἴρηκε Φιλόξενος (P φίλων, ML φιλ') ubi recte Meineke alii Φιλήμων emendaverunt. — Et. M. 376, 4: Ἑρμίς· κλινόπους, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ἔγλυφον ἀγάλματα Ἑρμοῦ, ὡς ἐφόρου ὕπνου καὶ ὀνείρων καὶ Φιλοξένης χάρισιν, Sylburg dubitanter Φιλόξενος, sed recte M φυλακῆς χάριν, idque etiam ceterorum codd. lectiones firmant. — Alia denique quae passim apud grammaticos Philoxeni nomine leguntur, ad grammaticum sunt referenda.

*) Etiam Timocles in Heroibus fr. 2 item coquum sermonis ambagibus usum deridens Φιλοξένειον τρόπον affectare videtur.

XLIII. 1268

TIMOTHEUS.

Timotheus. *Timothei* carmina Suidas haec recenset, ut solet pro arbitrio inserens carminum generibus aliquot poematum titulos: γράψας δι' ἐπῶν νόμους μουσικοὺς ιθ', προοίμια λϛ', Ἄρτεμιν, διασκευὰς η', ἐγκώμια, Πέρσας ἢ Ναύπλιον (V Ναύπλειον), Φινείδας, Λαέρτην, διθυράμβους ιη', ὕμνους κα' καὶ ἄλλα τινά. De numero nomorum paululum discrepat Steph. Byz. v. Μίλητος: Τιμόθεος κιθαρῳδός, ὃς ἐποίησε νόμων κιθαρῳδικῶν βίβλους ὀκτωκαίδεκα, εἰς ἐπῶν ὀκτακισχιλίων τὸν ἀριθμόν, καὶ προνόμια (fort. προοίμια ut Suidas vocat), ἄλλων (αὐλῶν Bothe coni.) χίλια (Salmasius χιλίων). Incertum, utrum in numero librariorum culpa error sit admissus, an critici veteres, qui Timothei carmina in ordinem redegerunt, passim dubitaverint, quorsum singula carmina pertinerent. Velut Ἄρτεμις, quod carmen *hymni* loco fuisse indicare videtur Alexand. Aetol. ap. Macrob. Sat. V 22: Ἀλλ' ὦ γε πευθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεσθαι Τιμόθεον κιθάρας ἴδμονα καὶ μελέων, Υἱὸν Θερσάνδροιο, τὸν ἤνεσαν ἀνέρα σίγλων Χρυσείων ἱερῇ δὴ τότε χιλιάδι Ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν βλήτειραν ὀϊστῶν, Ἥτ' ἐπὶ Κεγχρείῳ τίμιον οἶκον ἔχει, fortasse secundum alios *Nomos* fuit. Certe Πέρσαι *Nomos* fuit, vid. Pausan. VIII 50, 3: Πυλάδου δὲ Μεγαλοπολίτου μὲν ἀνδρὸς γένος, κιθαρῳδοῦ δὲ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ δοκιμωτάτων καὶ ἀνῃρημένου Πυθικὴν νίκην, τότε δὲ ᾄδοντος Τιμοθέου Νόμον τοῦ Μιλησίου Πέρσας κτλ. Adde Aristot. Poet. c. 2: ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς διθυράμβους καὶ τοὺς νόμους, ὡς Πέρσας καὶ Κύκλωπας, Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος μιμήσαιτο ἄν τις. nam Cyclops haud dubie *dithyrambus* fuit: item *Laertes* et *Phiniadae* vel Nomis vel Dithyrambis adscripti fuerunt, non encomiis, ut Suidas videtur testificari. Quod Suidas dicit, Persas etiam Ναύπλιον vocatos, manifestus error est, fort. legendum Πέρσας, Ναυτίλον ἢ Ναύπλιον, ut etiam Bippart coniecit, cf. Athen. VIII 338 A (Eust. Il. 1538, 5): ὁ αὐτὸς Δωρίων καταγελῶν τοῦ ἐν τῷ Τιμοθέου Ναυτίλῳ (Casaubonus coni. Ναυπλίῳ) χειμῶνος, ἔφασκεν ἐν κακκάβᾳ ζεούσᾳ μείζονα ἑωρακέναι χειμῶνα. — Ὠδῖνα Timothei memorat Athen. VIII 352 A: ἐπακούσας δὲ (Στρατόνικος) τῆς Ὠδῖνος τῆς Τιμοθέου, Εἰ δ' ἐργολάβον, ἔφη, ἔτικτε, καὶ μὴ θεόν, ποίας ἂν ἠφίει φωνάς; integer titulus Σεμέλης ὠδίς fuit, vid. ephororum decretum apud Boethium de mus. p. 182 Friedl. (quod quamvis ficticium, tamen a musicae artis perito arbitro Aristoxeni ut videtur sectatore et antiquae disciplinae vindice compositum, haud inepte Timotheum exagitat): παρακληθεὶς δὲ καὶ ἐττὸν ἀγῶνα τᾶρ Ἐλευσινίαρ Δάματρορ ἀπρεπῆ διεσκευάσατο τὰν τῶ μύθω διασκευάν· τὰν γάρ Σεμέλαρ ὠδῖνα οὐκ ἐν δίκᾳ τὸρ νέορ διδάκκει. Adde etiam Dio Chrysost. LXXVII 768: τέλος δὲ τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἑκατέρας μόλις ἔξω βαδίζειν, ὥσπερ αὐλοῦντα

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

1.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ .

Μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσσάδα.

*2. 1269

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –

Διὰ κυάνεον πόλον ἄστρων,
διά τ' ὠκυτόκοιο σελάνας.

*3.

ὅτ' ἀέξεται ἁλίου αὐγαῖς.

ΚΥΚΛΩΨ.

4.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

τὴν τῆς Σεμέλης ὠδῖνα. — Αἴαντα μαινόμενον, quem Timotheus Athenis tribus Pandionidis choro usus docuit, solus Lucianus Harmonid. c. 1 commemorat. — Denique Νιόβην Macho ibid. VIII 341 C tangit, vide fr. 6.

Fr. 1. Plut. de audiend. poet. c. 4: Τιμοθέῳ μὲν γὰρ ᾄδοντι τὴν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ, Μαινάδα, θυάδα, φοιβάδα, λυσσάδα, Κινησίας εὐθὺς ἀντεφώνησε· Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο. Eadem de superstit. c. 10 sed inverso ordine θυάδα, φοιβ. μαιν. λυσσ. Vulgo θυάδα, scripsi θυιάδα. De hoc Timothei carmine conf. Alexand. Aetol. ap. Macrob. V 22.

Fr. 2. Plut. Quaest. Sympos. III 10, 3: Ὅθεν οἶμαι καὶ τὴν Ἄρτεμιν Λοχείαν καὶ Εἰλείθυιαν, οὐκ οὖσαν ἑτέραν, ἢ τὴν σελήνην, ὠνομάσθαι· Τιμόθεος δ' ἄντικρυς φησί· Διὰ κυάνεον κτλ. et rursus sine poetae n. Quaest. Rom. c. 77. Eadem Macrob. VII 16, 28. Haud dubie est ex eodem carmine, ex quo fr. 1. — V. 1. κυάνεον, Macrob. λαμπρόν. — Meineke ad hoc carmen refert Hesychii gl.: πολυθύσανε·

Ἄρτεμι, πολυθύσανε κούρα.

διὰ τὸ θυσάνοις καὶ αὐτὴν χρῆσθαι, ἢ ὅτι πολλαχόθεν ᾄσσεται ὡς κυνηγέτις, ἢ πολυθώνστος (πολυθώνκτος) ἢ πολυθυσίαστος.

Fr. 3. Porphyr. ap. Stob. Ecl. Phys. I 41, 61: ἠλύσιον μὲν πεδίον εἰκότως προσειπὼν τὴν τῆς σελήνης ἐπιφάνειαν ὑφ' ἡλίου καταλαμπομένην, ὅτ' αὔξεται ἡλίου αὐγαῖς, ὥς φησι Τιμόθεος. Meineke ἀέξεται et ἁλίου restituit, qui censet hunc versum continuo subiungendum esse fr. 2, idem tamen coniecit fortasse praeterea versum intercidisse: διά τ' ὠκυτόκοιο σελάνας (φάος αἰθέριον, πυρόεντος) ὅτ' ἀέξεται κτλ.

Οὔ τοι τόν γ' ὑπεραμπέχοντα
οὐρανὸν εἰσαναβήσει.

5.

⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ – –
⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἔχευε δ' ἓν μὲν δέπας κίσσινον μελαίνας
σταγόνος ἀμβρότας ἀφρῷ βρυάζον·
εἴκοσιν δὲ μέτρ' ἀνέχευεν ἔμισγέ θ'
αἷμα Βακχίου νεορρύτοις δακρύοισι Νυμφᾶν.

ΝΙΟΒΗ.

*6.

Ἔρχομαι· τί μ' αὔεις;

Fr. 4. Chrysipp. *περὶ ἀποφατικῶν* c. 10: *Εἰ Κύκλωψ ὁ τοῦ Τιμοθέου πρός τινα οὕτως ἀπεφήνατο· οὔ τοι κτλ.* — V. 1. cod. *τόγγε.*

Fr. 5. Athen. XI 465 C: *Τιμόθεος δ' ἐν Κύκλωπι* (ita L et Eust., *Κυκλωπίᾳ* PV)· *Ἔχευε κτλ.* et Eust. 1631, 61. — V. 1. *ἔχευε δ'* om. C et Eustath., *ἔχευεν δὲ* B, *ἔχευε δὲ* L, *ἔχυνεν δὲ* P, *ἔχυνε δὲ* V. Schneidewin *ἔπλησε*, fort. *ἔγχευε*, nam craterae vini poculum infundit, Hartung plane delet. — *μελαίνας*, B *μολαίνας*. — V. 3. *εἴκοσιν* Dindorf, vulgo *εἴκοσι*. — *ἀνέχευεν* CPVL, *ἀνέχευαν* AB. Ap. Eust. est *εἴκοσι δὲ ὕδατος μέτρ' ἔχευεν*, unde *ὕδατος* restituendum censet M. Schmidt: sed hoc est Eustathii additamentum, evanescit difficultas copula *τε* pro *δὲ* restituta. — *ἔμισγε* A, *ἔσμιγε* PVL, *ἀνέμισγε* C. — V. 4. *θ' αἷμα* scripsi, *δ' αἷμα* Grotefend, A *διαμα*, CPVL *δ' ἅμα*. — *Βακχίου*, B *βακχεῖα*. — *νεορρύτοις* C, *νεορρύτως* A, *νεωρύτως* P, *νεωρρυτῶς* B, *νεορρύτω* VL. — *δακρύοισι* C, sed PVL *δακρύουσι*. — *Νυμφᾶν* Schweighaeuser, PVL *νύμφαν*, C *πηγᾶν*.

Fr. 6. Diog. Laert. VI 28 de Zenone: *ἐτελεύτα δὲ οὕτως· ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε· παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρί, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι· τί μ' ἀΰεις* (*αὔεις* Hermann, nisi praestat *ἀϋτεῖς*); quae ipse Diogenes deinde in epigrammate imitatur *ἔρχομαι αὐτόματος· τί δὴ καλεῖς με*; Eadem Stob. Flor. VII 45 (ubi *τί με ἄγεις*) et Suidas v. *αὔεις*. Ex Timothei carmine clausulam hanc petitam esse fidem facit Macho ap. Athen. VIII 341 C: *ἀλλ' ἐπεὶ ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν οὐκ ἐᾷ οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν* (*πορθμίδ'* Casaubonus et Meineke) *ἀναβοᾷ, καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος, ἧς κλύειν χρεών.* Ac Timotheo etiam Nauck vindicat, Hermann Aeschyli Niobae, Brunck cognomini Sophoclis tragoediae adscripsit. Sed suspicor etiam praecedentem Charonis versum servatum esse:

Ἔμβα, πορθμίδος ἔρμα,

apud Teletem Stob. Flor. V 67: *ὥσπερ ἐκ συμποσίου ἀπαλλάττομαι, οὐδὲν δυσχεραίνων, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου, ὅταν ἡ ὥρα ᾖ, ἔμβα πορθμίδος ἔρυμα*, ubi Nauck Fr. Trag. adesp. 433 *ἔρμα* correxit.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

7.

⏑ ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ ⏑ –́

Τεταμένον ὀρίγανα διὰ μυελοτρεφῆ.

ΠΕΡΣΑΙ.

8.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Κλεινὸν ἐλευθερίας τεύχων μέγαν Ἑλλάδι κόσμον.

9. 1271

⏑ –́ – –́ ⏑ – ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑́ ⏑ –

Σέβεσθ' αἰδῶ σύνεργον ἀρετᾶς δοριμάχου.

*10.

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Ἄρης τύραννος· χρυσὸν Ἑλλὰς δ' οὐ δέδοικεν.

Fr. 7. Et. M. 630, 41: *Ἢ ἐπειδή (ὥς φησιν Ὠριγένης) εὕρηται ἐν συστολῇ ἡ ρ̄ι̅ συλλαβή, ὡς παρὰ τῷ Τιμοθέῳ τῷ κιθαρῳδῷ· τεταμένον* (M et Flor. *τεταμένα*) *ὀρ. δ. μυελοτρεφῆ* (M *μυέλτροφῆ*) *Ὀδυσσείας δ΄. σύγκειται δ' οὗτος ὁ στίχος ἀπὸ προκελευσματικῶν, ὁ δὲ τελευταῖος πούς ἀνάπαιστός ἐστι, τῶν δύο βραχέων εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν. Ὀδυσσείας δ΄* Sylburg ita redintegrandum censuit, ut scriberet *ὡς διοτρεφέος βασιλῆος, Ὀδυσσείας δ΄*, sed potius dithyrambi nomen latet, itaque scripsi *Ὀδυσσεῖ*, et M habet *οδ*, D *οδ^*. Flor. om. Ceterum *Ὀδυσσεύς* fortasse non diversus fuit a *Cyclope*. Ipsum versum servavit etiam Cram. An. Par. IV 12, 25 (*τεταμένα . . . μοελοτρεφῆ*).

Fr. 8. Plut. vit. Philopoem. c. 11: *Ἄρτι δ' αὐτῶν εἰσεληλυθότων κατὰ τύχην Πυλάδην τὸν κιθαρῳδὸν ᾄδοντα τοὺς Τιμοθέου Πέρσας ἐνάρξασθαι· Κλεινὸν κτλ.* (ubi M *κλεινῶν τ' ἐπ' ἐλ.*, Vb *κλεινῶν ἐπ' ἐλ.* et pro *τεύχων* M *τ' εὐχῆς*, Vb *τεῦχε*, Stephan. *τεύχω*) *ἅμα δὲ τῇ λαμπρότητι τῆς φωνῆς τοῦ περὶ τὴν ποίησιν ὄγκου συμπρέψαντος, ἐπίβλεψιν γενέσθαι τοῦ θεάτρου πανταχόθεν εἰς τὸν Φιλοποίμενα καὶ κρότον μετὰ χαρᾶς.* Affert etiam Pausan. VIII 50, 3 ubi item *τεύχων* scribitur.

Fr. 9. Plut. de audiend. poet. c. 11: *Ἀφ' ὧν καὶ Τιμόθεος ὁρμηθεὶς οὐ κακῶς ἐν τοῖς Πέρσαις τοὺς Ἕλληνας παρεκάλει· Σέβεσθ' κτλ.* Respicit idem de fort. Roman. c. 11. — Scripsi *δοριμάχου*, vulgo *δορυμάχου*.

Fr. 10. Plut. vit. Agesil. c. 14: *Ἥδιστον δὲ θέαμα τοῖς κατοικοῦσι τὴν Ἀσίαν Ἕλλησιν ἦσαν οἱ πάλαι βαρεῖς καὶ ἀφόρητοι καὶ διαρρέοντες ὑπὸ πλούτου καὶ τρυφῆς ὕπαρχοι καὶ στρατηγοί, δεδιότες καὶ θεραπεύοντες ἄνθρωπον ἐν τρίβωνι περιϊόντα λιτῷ καὶ πρὸς ἓν ῥῆμα βραχὺ καὶ Λακωνικὸν ἁρμόζοντες ἑαυτοὺς καὶ μετασχηματίζοντες· ὥστε πολ-*

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

11.

⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏔ – –́ ⏑ – ⏑̄
–́ – – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Μακάριος ἦσθα, Τιμόθεε, κᾶρυξ ὅτ' εἶπεν·
νικᾷ Τιμόθεος Μιλήσιος
τὸν Κάμωνος τὸν ἰωνοκάμπταν.

12.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

λοῖς ἐπῄει τὰ τοῦ Τιμοθέου λέγειν· Ἄρης τύραννος (*τύραννον* SgCTuqV)· *χρυσὸν δὲ Ἑλλὰς οὐ δέδοικε.* Transposui *δέ*. Respicit etiam vit. Demetr. c. 42. Adde Hesych. v. *Ἄρης τύραννος. παροιμία.* Suid. s. h. v. et Macarius in not. ad Arsen. p. 79. Auctiora exhibet cod. Milleri Misc. 363: *Ἄρης τύραννος· τοῦτο τὸ κομμάτιον ἐκ τῶν Τιμοθέου Περσῶν, ὃ διὰ τὴν ἐπὶ τὴν σωτηριώδη εὐημερίαν Ἀθήνησιν ἐπιπολάσασαν εἰς παροιμίαν περιέστη· μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Θαΐδι.* quae expedire nequeo. Videtur Timotheus nomum hunc docuisse circa illud tempus, quo bellum Corinthium exarsit, h. e. Ol. 96, 2, cum Agesilaus in Asia Persarum imperium bello quateret, et Tithraustes satrapa per Timocratem Rhodium in Graeciae civitatibus viros populares pecunia tentaret, quo promptius Lacedaemoniorum dominationem depellerent: cf. comment. de com. Att. p. 389 seq. Huc spectat opinor Milleri anecdoton: grammaticus, ut quae sequuntur Timothei verba *χρυσὸν Ἑλλὰς δ' οὐ δέδοικεν* explanaret, harum largitionum fecerat mentionem, quibus Athenarum opulentia insigne incrementum cepisse visa sit. Sane Xenophon negat Athenienses quidquam pecuniae a Timocrate accepisse, sed Pausanias Epicratem et Cephalum corruptos esse auctor est. Plutarchi autem testimonium cum hac coniectura, quam feci de tempore, quo Timothei Persae docti sunt, facile potest conciliari: nam consentaneum est, versiculum hunc, qui Graecorum animos graviter percussit, celeriter hominum sermonibus propagatum esse, ita ut in Asiam Agesilao nondum revocato pervenerit. Nauck requirit *Χρυσὸς τύραννος· Ἄρη δ' Ἑλλὰς οὐ δέδοικεν* contra mentem poetae.

Fr. 11. Plut. de se ipsum laud. c. 1: *ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφανουμένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἕτεροι νικῶντας ἀναγορεύουσιν, τὴν ἀηδίαν τῆς περιαυτολογίας ἀφαιροῦντες· ᾗ καὶ τὸν Τιμόθεον ἐπὶ τῇ κατὰ Φρύνιδος νίκῃ γράφοντα· Μακάριος κτλ. εἰκότως δυσχεραίνομεν, ὡς ἀμούσως καὶ παρανόμως ἀνακηρύττοντα τὴν ἑαυτοῦ νίκην.* — V. 1. *κᾶρυξ ὅτ'* scripsi, legebatur *ὅτε κῆρυξ*, Hartung scripsit *Τιμόθεος, ὅτε κᾶρυξ.* — V. 2. *Τιμόθεος* scripsi, legebatur *Τιμόθεος ὁ.* — V. 3. *Κάμωνος* scripsi, legebatur *Κάρβωνος*, Schmidt *Σκάμωνος* vel *Κάμβωνος* coniecit, quemadmodum qui *περὶ εὑρημάτων* scripsit *Σκάμων* vel *Κάμων* dicitur. Cf. Pollux IV 66: *Καὶ Φρῦνιν δὲ τὸν Κάμωνος* (CF *κάβωνος*) *μέλεσι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κεχρῆσθαι λέγουσιν.* Male Suidas v. *Φρῦνις Κάνωπος* filium dicit.

⏑ ⏑ ⊥ – ⏑ ⏑ ⊥ –
⏑ ⏑ ⊥ – ⏑ ⏑ ⊥ –
⏑ ⏑ ⊥ – ⏑ ⏑ ⊥ –

Οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά,
καινὰ γὰρ μάλα κρείσσω·
νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει,
τὸ πάλαι δ' ἦν Κρόνος ἄρχων·
ἀπίτω Μοῦσα παλαιά.

13.

⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ – –
⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⊥ ⏑ ⏓
⊥ ⏑ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ –

Σύ τ' ὦ τὸν ἀεὶ πόλον οὐράνιον
ἀκτῖσι λαμπραῖς Ἅλιε βάλλων,
πέμψον ἑκαβόλον ἐχθροῖς βέλος
σᾶς ἀπὸ νευρᾶς, ὦ ἰὲ Παιάν.

*14.

⏑ ⏑ ⊥ – ⏑ ⏑ ⊥ – ⏑ ⏑ ⊥ –

Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς.

Fr. 12. Athen. III 122 D: *Κατὰ γὰρ τὸν Μιλήσιον Τιμόθεον τὸν ποιητήν· Οὐκ ἀείδω κτλ.* Cf. Eust. 1422, 50. — V. 1. *οὐκ ἀείδω*, Meineke *οὐ κλείω*. — V. 2. *καινὰ* VL, *καὶ τὰ* ABP. — *μάλα* scripsi, vulgo *ἅμα*, om. C et Eustath. M. Schmidt *θαμὰ*, Schneidewin *καινὰ γὰρ ᾄσματα κρέσσω*. — V. 4. *τὸ πάλαι* Meineke, vulgo *τὸ παλαιόν*. — V. 5. *ἀπίτω*, BP *ἀπείτω*.

Fr. 13. Macrob. Sat. I 17, 19: „*Sed Timotheus ita*: *σύ τ' ὦ κτλ.* — V. 1. *σύ τ' ὦ* vulgo, *σύ τε ὦ* libri, fort. *σὺ δ' ὦ* praestat. — V. 2. *ἀκτῖσι λαμπραῖς* scripsi, legebatur *λαμπραῖς ἀκτίσι*, Ian *λαμπραῖς ἀκτῖσ'* edidit, ex libris ut videtur, nam nihil adnotavit, nisi quod N *ακτισιvατε*. — *Ἅλιε* Schneidewin, vulgo *ἥλιε*, RB *ΗΛΙ*, praeterea B *ΒΑΛΛΟΝ*. — V. 3. *ἐχθροῖς*, Ian *ἐχθροῖσι* ex libris ut videtur. — V. 4. *νευρᾶς*, BR *ΝΕΥΡΑ*. — *ὦ ἰὲ Παιὰν* scripsi, legebatur *ὦ ἶε Παιάν*, PN *ωιε παιαν*, BR *ωε παιαν*, SP7 *ὦ παιάν*, vulgo *παιάν*. Schneidewin *ὦ ἰὴ Παιάν*, Hartung *ὦ ἰήιε Παιάν*. Sane ipse Macrob. ib.: „Obtinuit tamen ut cum sanitatem dari sibi precantur, *ἰὴ παιάν* per *η* litteram enuntient, id est *medere Paean*; cum autem *ἶε Παιάν* per *ε* litteram dicunt cum aspiratione prioris litterae, significant hoc dici in aliquem adversa precatione, *βάλλε Παιάν*, id est *immitte feriendo*.“ tuetur *ἶε*, verum *ἰὲ* non segregandum ab interiectione *ἰή*, quae formae mensura tantum novissimae syllabae differunt inter se. Cf. carm. popul. 45 et 47.

Fr. 14. Plutarch. de fort. Alex. II c. 1: *Ἀρχελάῳ δὲ δοκοῦντι γλισχροτέρῳ περὶ τὰς δωρεὰς εἶναι Τιμόθεος ᾄδων ἐσήμαινε πολλάκις τουτὶ τὸ κομμάτιον· Σὺ δὴ τὸν γ. ἄρ. αἰ. Ὁ δὲ Ἀρχέλαος οὐκ ἀμού-*

15. 1273

Οὔθ' ὁ πτερωτὸς ἰξὸς ὀμμάτων, Ἔρως,
ὁ Κύπριδος κυναγός, ἡ φρενῶν ἄκις,
ὁ μὴ τίνων θεοῖσιν ὁρκίων δίκας.

16.

Antiphanes ap. Athen. X p. 433 C: *Οὐκ ἂν ἁμάρτοι δέ τις καὶ τὸ ποτήριον αὐτοῦ (Νέστορος) λέγων φιάλην Ἄρεως κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καινέα, ἐν ᾧ λέγεται οὕτως· εἰ τῇ δῆλος* (Emperius coniecit *εἶτ' ἤδη δός*) *φιάλην* (*τὸ ὅπλον* vulgo additur, delevit Koppiers) *Ἄρεως κατὰ Τιμόθεον ξυστόν τε βέλος.* Cf. Aristot. Ars poet. c. 21, 6: *λέγω δὲ οἷον ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διόνυσον, καὶ ἀσπὶς πρὸς Ἄρην· ἐρεῖ τοίνυν καὶ τὴν ἀσπίδα* (A addit *οὐ*) *φιάλην Ἄρεως* (*Ἄρεος* G) *καὶ τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου* (fort. hoc quoque exemplum ex Timotheo petitum). Cf. Rhetor. III 4 et 11 et Athen. XI 502 B: *Ἀναξανδρίδης δὲ φιάλας Ἄρεος καλεῖ τὰ ποτήρια ταῦτα* (hinc aliquando conieci in Anaxandridis versu ap. Athen. IV 131 legendum esse *φιάλην τ' Ἄρεως ἠδὲ λεπαστήν*). M. Schmidt credit Timotheum *φιάλην Ἄρεως ἄοινον* vel *φιάλην Ἄρεως οἴνου* dixisse, abusus Aristotelis loco de poet. c. 21, 8: *ἔστι δὲ τρόπῳ τούτῳ τῆς μεταφορᾶς χρῆσθαι καὶ ἄλλως, προσαγορεύσαντα τὸ ἀλλότριον ἀποφῆσαι τῶν οἰκείων τι, οἷον εἰ τὴν ἀσπίδα εἴποι φιάλην μὴ Ἄρεως, ἀλλ' ἄοινον* (ita Victorius praeclare, libri *οἴνου*). ubi Schmidt intempestivam adhibens medicinam voculas *μὴ* et *ἀλλ'* delendas esse censet.

17.

Anaxandrides ap. Athen. XI 455 F: *Ἀρτίως διηρτάμηκε καὶ τὰ μὲν διανεκῆ Σώματος μέρη δαμάζετ' ἐν πυρικτίτοισι γᾶς, Τιμόθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν οἶμαι λέγων.* Ita Meineke Poet. Com. Fr. T. III 164 emendavit, vulgo *ἐν πυρικτύποισι γῆς* (sic PVL, *ἐν πυρικτύτοισι γᾶς* A, *ἐν πυρὶ κτιτισιγᾶς* B, *ἐν περικτίτοισι γαῖς* Dobree).

σως ἀντεφώνησε· σὺ δέ γ' αἰτεῖς. Eadem Apophthegm. p. 177 B, ubi recte *σὺ δέ.* Videtur autem ex ipsius Timothei aliquo carmine petitum. — *γηγενέταν*, Meineke *γαγενέταν.*

Fr. 15. Stob. Append. p. 23. *Τιμοθέου θ' ὁ πτερωτός.* Scripsi *οὔθ' ὁ πτ.* et *Ἔρως*, vulgo *ἔρως*, Meineke *εἶθ' ὁ πτερ.* vel *ἦλθ' ὁ πτερ.*, Nauck *θεὸς πτερωτός.* — V. 2. *Κύπριδος* Meineke, legebatur *Κύπριος.* Ceterum valde dubium an hi versus dithyrambographi sint, Meineke *Timotheo comico* tribuit, sed fort. *Σωσιθέου* scribendum, olim conieci *Τιμοκλέους*, Nauck *Τιμησιθέου* praeoptat.

18.

Et. M. 271, 57: *Διαψαίρουσα· διασύρουσα· καὶ Τιμόθεος τὴν ἐκλυομένην καὶ καταῤῥέουσαν· σημαίνει καὶ τὴν ἠρεμαίαν. Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν, οἷον·*

Γλώσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων τόπους. 1274

Zonaras 536 eadem, sed plenius: *σημαίνει δὲ (καὶ) τὴν ἠρεμαίαν κίνησιν. Εὐριπίδης ἐ. τ. κ. κέχρηται τῇ λέξει, οἷον κτλ.* Adde Mingarelli codd. Nan. 492. Ambigas sane, Timotheus utrum poeta an grammaticus aliquis sit intelligendus. *Τιμόθεον*, quem Et. Flor. Miller Misc. 215 de origine vocis *μετεωρίζω* adhibet, grammaticum esse apparet, si integrum est nomen, neque vero cum Nauckio *Μεθόδιος* scribendum, cuius nomen nusquam comparet in Et. Flor.

19.

Schol. Il. *ι* 219: *ἡ διπλῆ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάξαι (ὡς) ὁ Τιμόθεος ὑπέλαβεν καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως τῇ ἡμετέρᾳ συνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμιᾶσαι, καὶ ὅτι θυηλὰς τὰς ἐπιθυομένας ἀπαρχάς.* Haud dubie ad Cyclopis aliquem locum pertinet, vid. Philox. fr. 10.

XLIV.

TELESTES.

ΑΡΓΩ.

1.

∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ – –
∠ ⏑ – – ∠ ⏑ – –
⏑ ∠ ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ ∠ ∧ ∠ ⏑
∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ –
– ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ ⏓
⏑ ∠ ⏑ – ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ – ⏒ ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – ⏓
– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– ⏑́ ⏑́ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – ∠ ⏑ – ⏑ – –

Ὃν σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ δρυμοῖς ὀρείοις
ὀργάνων δίαν Ἀθάναν,

Telestes. Fr. 1. Athen. XIV 616 F: *Ἀλλ' ὅ γε Σελινούντιος Τελέστης τῷ Μελανιππίδῃ ἀντικορυσσόμενος ἐν Ἀργοῖ ἔφη, ὁ δὲ λόγος ἐστὶ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ὃν σοφὸν* . . . *Κλωθώ* (v. 1—7) *ὡς οὐκ ἂν εὐλαβηθείσης τὴν αἰσχρότητα τοῦ εἴδους διὰ τὴν παρθενίαν. ἑξῆς τέ φησιν· Ἀλλὰ μάταν* . . . *ὄνειδος* (v. 8—10). *μετὰ ταῦτα δὲ ἐγκωμιάζων τὴν αὐλητικὴν λέγει· τὰν κτλ.* (v. 11. 12.). — V. 1. *ὃν*, Meineke *ἂν* coniecit. — *λαβοῦσαν*, B *λαβοῦσα*. — *ὀρείοις* L, *ὀρίοις* AB, *ὁρίοις* P. — V. 2. *ὀργάνων* scripsi, libri *ὄργανον*, quod cum relativo *ὃν* v. 1 conciliari nequit, quod refertur ad *αὐλόν*, quem poeta antea memoraverat. Animadvertit difficultatem Meineke, sed correctioni *ἂν* adversatur verborum ordo, qui tunc invertendus erat *ἂν σοφὰν σοφὸν λαβοῦσαν*, neque placet *ἂν*, cum continuo nomen deae subsequatur, unde colligas Minervae in praegressis versibus nullam factam esse mentionem. Quod restitui *ὀργάνων* cum *αἶσχος* iungendum; Telestes fabularum memoriam de tibiis inventis enarrans adversatur Melanippidi, ita ut illius verba fr. 2 aperte respiceret: *ἁ μὲν Ἀθάνα ὄργαν' ἔρριψέν θ' ἱερᾶς ἀπὸ χειρός, εἶπέ τ'· ἔρρετ' αἴσχεα, σώματι λύμα.* — *δίαν* Mei-

δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν,
αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν;
νυμφαγενεῖ χοροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.
τί γάρ νιν εὐηράτοιο κάλλεος ὀξὺς ἔρως ἔτειρεν,
ᾇ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ;
ἀλλὰ μάταν ἀχόρευτος
ἅδε ματαιολόγων φάμα προσέπταθ' Ἑλλάδα μουσοπόλων,
σοφᾶς ἐπίφθονον βροτοῖς τέχνας ὄνειδος,
τὰν οὐ μεριθοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε σεμνᾶς
δαίμονος ἀερθὲν πνεῦμα λιγυπτέρυγον σὺν ἀγλαᾶν ὠκύ-
τατι χειρῶν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.

2.

⏖ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏖ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏖ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏖ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏖ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏖ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏖ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

neke, legebatur δῖαν. — Ἀθάναν Schweighaeuser, vulgo Ἀθανᾶν. — V. 3. ἐκφοβηθεῖσαν, Meineke ἐκπλαγεῖσαν. Ego olim proposui ἐκφοβηθεῖσαν αἶσχος. — V. 4. αὖθις Hartung delevit. — V. 5. χοροκτύπῳ scripsi, idemque Meineke coniecit, vulgo χειροκτύπῳ. — φηρί, Hartung τῷ φηρί. — νυμφαγενεῖ, P νυμφαγένει. — V. 6. τί γάρ, C οὐ γάρ. — κάλλεος, C κάλλους. — ἔτειρεν, C ἤγειρεν. — V. 7. ᾇ scripsi itaque Dobree (vel ᾇπερ), codd. αἶ (A αἰ) γάρ, Iacobs ᾇ γε, Meineke τᾷ γάρ. — ἄγαμον Casaubonus, libri ἀγανόν. — ἀπένειμε, Meineke ἐπένειμεν coni. — V. 8—10 continuo adiunxi prioribus, nam nihil intercidisse apparet, sicuti etiam deinde v. 11—12 statim adieci, nam omnia bene cohaerent. — ἀχόρευτος Grotefend, libri ἀναχόρευτος. — V. 9. φάμα Schweighaeuser, φήμα PVL et A a m. pr. (a m. s. φήμη). — προσέπταθ', in proecdosi προσέπτα scripsi, versum hic terminans, libri προσέπτατο. — μουσοπόλων VL, μουσοπόλον P, μουσοπόλου BC. — V. 10. σοφᾶς AC, σοφὰς PVL. — ἐπίφθονον, P ἐπιφθόνον. — τέχνας, A a m. s. τέχνης. — V. 11. τὰν οὐ μεριθοτάταν intactum reliqui, nisi quod λέγει· τὰν ex Schweighaeuseri coniectura recepi, nam libri AB τὴν αὐλητικὴν λεγε γαν ου (B λέγε γάνου) μεριθοτάταν, P λέλεγαν οὐ περιθοτάταν VL λέγει τὰν οὖν περιθειοτάταν. Praeterea Schweighaeuser τὰν οὖν ἐριθειοτάταν, Kayser τὰν θυμαρεστάταν, Emperius γάνους μερίδ' ἱροτάταν, Bippart τὰν οὖν ἐριβρομωτάταν, Hartung γάνωμά τι θειότατον, M. Schmidt τὰν συνεριθοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε νεῦμα, ac συνεριθοτάταν etiam Hecker. Haec pericula non satisfaciunt, non incommodum fuerit τὰν κώμου ἐριθοτάταν, aptius etiam τὰν θυμερεθιστοτάταν, nomen θυμερεθιστής, quamquam non est traditum, rationi convenit, inde si superlativum deducere instituit Telestes, dithyrambographo audaciae venia parata est. — V. 12. ἀερθὲν, in proecdosi ἀερόεν conieci, Kayser παρθένευμ' αἰολ., οὐρείας Hartung. — πνεῦμα λιγυπτέρυγον refinxi, αἰολοπτερύγων AB, αἰλοπτερύγων P, ἀελλοπτερύ-

Ἢ Φρύγα καλλιπνόων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα, 1276
Λυδὸν ὃς ἅρμοσε πρῶτος
Δωρίδος ἀντίπαλον μούσας νόμον αἰόλον ὀμφᾷ,
πνεύματος εὔπτερον αὖραν ἀμφιπλέκων καλάμοις.

3.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 32 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II 131): Ἀσκληπι(ὸν δὲ Ζε)ὺς ἐκεραύνωσ(εν, ὡς μ)ὲν ὁ τὰ Ναυπα(κτι)κὰ συγγράψας (κἀ)ν Ἀσκληπιῷ (Τελ)έστης καὶ Κεινη(σ)ίας ὁ μελοποιός, ὅ(τι τὸ)ν Ἱππόλυτον (παρα)κληθεὶς ὑπ' Ἀρ(τέμι)δος ἀνέστησεν. Cf. ib. p. 17 (II 45): τὸν Ἀσκλ(ηπιὸν δ' ὑ)πὸ Διὸς κε(ραυνω)θῆναι γεγρ(άφασιν) .... καὶ ὁ τ(ὰ Ναυ)πάκτια ποι(ήσας) καὶ Τελέστ(ης Ἀσ)κληπιῷ.

γων VL, Hartung ἀελλοπτέρυγον. — σὺν ἀγλαᾶν ὠκύτατι Casaubonus, συναγααανω κυτάτι B, σὺν ἀγλααν ὠκυτάτη P, σὺν ἀγλαᾷν κυτᾶτι VL, Hartung σὺν ἀγανᾶν ὠκ. χ.

Fr. 2. Athen. XIV 617 B: Κομψῶς δὲ κἀν τῷ Ἀσκληπιῷ ὁ Τελέστης ἐδήλωσε τὴν τῶν αὐλῶν χρείαν ἐν τούτοις· ἢ Φρύγα κτλ. — V. 2. Λυδὸν ὃς Huschke, libri αὔδονος. — ἅρμοσε Schmidt, ἥρμοσε Grotefend, PVL ἦροσε. — V. 3. μούσας Schmidt, vulgo μούσης. — νόμον αἰόλον scripsi praeeunte Dobraeo, legebatur νομοαίολον. — ὀμφᾷ Schweighaeuser, ὀμφάν Huschke, ὀρφναί PVL, Hartung νόμον αἰολόμορφον edidit. Quod Phryx primus dicitur tibiarum cantum (νόμον αἰόλον) adaptavisse voci humanae (ὀμφᾷ), cum constet a principio αὐλητικὴν fuisse ψιλὴν ac Clonam Graecum artificem primum αὐλῳδικοὺς νόμους condidisse, condonabimus facile poetae, qui Olympum potius, quam Marsyam dicere videtur, id quod Lydii modi mentio suadet, cf. Plut. de mus. c. 15: Ὄλυμπον γὰρ πρῶτον Ἀριστόξενος ... ἐπὶ τῷ Πύθωνί φησιν ἐπικήδειον αὐλῆσαι Λυδιστί. Ipse antea de emendatione Huschkii dubitans (quam quidem Δωρίδος, quod subsequitur, satis tuetur) suspicatus sum scribendum esse:

αὐλὸν ὃς ἅρμοσε πρῶτος
Δωρίδος ἀντίπαλον Μάσνης νομοαίολον ὀμφᾶς.

vel potius, cum αὐλὸν repetitum displiceat, ἀηδόν' ὃς, sive quoniam anacrusis ab hoc loco aliena, ἀδόν' ὃς contractione admissa; vid. de voce ἀηδὼν Bekk. An. I 349, 8: ἀηδόνα, ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν βοῶν (αὐλῶν), ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. ἡ λέξις Διδύμου. adde Hesych. ἀηδόνα et λωτίνας ἀηδόνας. neque obscurum hoc loco vocabulum, cum αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα praecesserit. Quod addidit poeta νομοαίολον, ad eundem modum esset novatum, quo Aristophanes πτεροποίκιλος dixit. Formam Μάσνης ex Xanthi Lydiacis affert Hephaest. 14: et Xanthus quidem fluvium Marsyam hoc nomine appellavisse videtur, cf. Et. M. 249, 15, sed idem etiam viri nomen fuisse testatur Plut. de mus. c. 7: τὸν δὲ Μαρσύαν φασί τινες Μάσσην καλεῖσθαι, οἱ δ' οὔ, ἀλλὰ Μαρσύαν. sed apud Plut. de Is. et Osir. c. 24, ubi de nomine Μάνης disserens addit ὃν ἔνιοι Μάσδην καλοῦσι, num Dübner recte Μάσσην scripserit, dubito.

ΥΜΕΝΑΙΟΣ.

4.

– –́ – – – –́ – –
⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑̆ ⏑̄
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ – –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Ἄλλος δ' ἄλλαν κλαγγὰν ἱείς 1277
κερατόφωνον ἠρέθιζε μάγαδιν,
ἐν πενταράβῳ χορδᾶν ἀρθμῷ
χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος.

5.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑́ ⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏓

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον·
τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
Λύδιον ὕμνον.

6.

Athen. XI 501 F: *Θεόπομπος δ' ἐν Ἀλθαίᾳ ἔφη· Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον φιάλην· Τελέστης δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν. ὡς τοῦ Τελέστου ἄκατον τὴν φιάλην εἰρηκότος.* ubi *ἄκατον* Porson restituit, libri *ἄκρατον.*

Fr. 4. Athen. XIV 637 A: *Τελέστης δ' ἐν Ὑμεναίῳ διθυράμβῳ πεντάχορδόν φησιν αὐτὴν (μάγαδιν) εἶναι διὰ τούτων· Ἄλλος δ' ἄλλαν κτλ.* — V. 2. *ἠρέθιζε* scripsi, legebatur *ἐρέθιζε.* — *μάγαδιν*, B *μάγαδον*, Dindorf coni. *μαγάδ' ἐν*, aut *ἐν* delendum esse censet. — V. 3. *πενταράβῳ* B, *πενταράβδῳ* ABP, *πενταρράβδω* VL. — *χορδᾶν* Porson, vulgo *χορδάν.* — *ἀρθμῷ* scripsi, libri *ἀριθμῷ*, Meineke *ῥυθμῷ.* — V. 4. *καμψιδίαυλον*, BP *κάμψει δίαυλον.* — *ἀναστρωφῶν* Eustath. 1108, 1, qui hunc versum s. p. n. affert, vulgo *ἀναστροφῶν*, Meineke coni. *ἐναστρωφᾶν ταχύς.*

Fr. 5. Athen. XIV 625 F: *Μαθεῖν οὖν τὰς ἁρμονίας ταύτας τοὺς Ελληνας παρὰ τούτων (τῶν Φρυγῶν καὶ Λυδῶν)· διὸ καὶ Τελέστης ὁ Σελινούντιός φησι· Πρῶτοι κτλ.* — V. 1. *πρῶτοι*, B *πρῶτος.* — *Ἑλλάνων* scripsi, vulgo *Ἑλλήνων.* — V. 4. *τοί*, BP *τοῖς.* — *πηκτίδων*, BP *πυκτίδων.* — *ψαλμοῖς* PVL, contra AB *ψαλμοί.*

7.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 18 Gomperz (Vol. Hercul. coll. nova II): *Αἰσχύλος δ'* (*ἐν Φινεῖ*) *καὶ Εὖβ(υκος καὶ Τε)λέστης* (*ποιοῦσιν*) *τὰς Ἁρπ(υίας θνησκ)ούσας ὑπ(ὸ τῶν Βορέου παί)δων.* ita supplevit Gomperz.

8.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 23 ed. Gomperz (Vol. Herc.
coll. nova II): *Μελανιπ(πί)δης δὲ Δήμητ(ρα καὶ) μητέρα θεῶν*
φ(η)σιν μίαν ὑπάρχ(ειν), καὶ Τελέσ(της) — *ΓΓΟΝΑCΤC* — 1278
ΑΙΡΕΑΝC —, ubi Sauppe suspicatur legendum esse *καὶ Τελέστης*
δὲ λόγον ἀστεῖον ἔχει καὶ Ῥέαν (Nauck *δὲ τὰς γονὰς τοῦ* . .). sed
haec satis incerta, fortasse Telestes idem quod Melanippides (vid.
fr. 10, quemadmodum ibi Philodemi locum restitui) perhibuit in
eo carmine, unde petitum est fr. 5. — Telestis nomen Gomperz
sibi visus est etiam alio loco deprehendisse p. 42 (Vol. H. II):
Ὅμηρος δ' ἐν (*τοῖς ὕμ*)*νοις πρόπ(ολον) καὶ* (*ὀ*)*πάονα*, (*Τελέστ*)*ης*
δὲ τροφόν, praeeunte Nauckio, qui *Τελέστης δὲ Τροφωνίου* pro-
posuit, sed haec coniectura nimis incerta: de Hecate philosophus
disserit, Homeri locum hymn. in Cerer. v. 438 respiciens: *τῇσιν*
δ' ἐγγύθεν ἦλθ' Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος· πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγά-
πησε κόρην Δημήτερος ἁγνήν, ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἔπλετ'
ἄνασσα. Itaque Proserpinae nomen omnino addendum, et scri-
bendum *πρόπολον καὶ ὀπάονα* (*Περσεφόν*)*ης*, (*ἄλλοι*) *δὲ τροφόν.*
Librarius omisit *ἄλλοι* sive poetae alicuius nomen.

XLV.

POLYIDUS.

Tzetz. Lycophr. 879: *Πολύϊδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς τὸν Ἄτλαντα τοῦτον ποιμένα Λίβυν φησίν, οὐ μαθηματικόν. ἀπολιθωθῆναι δὲ ὑπὸ Περσέως, δείξαντος αὐτῷ τὴν Γοργόνα διὰ τὸ μὴ ἐᾶν αὐτὸν διελθεῖν, ἀλλ' ἐρωτᾶν αὐτὸν τίς εἴη· τούτου καὶ τοῦ Ἄτλαντος υἱὸς ἦν ὁ Ἕσπερος κατὰ τοὺς λοιπούς, οὐ κατὰ τὸν Πολύϊδον.* Adde Tzetz. Exeg. II 132, 18 et Et. M. 164, 20: *Ἄτλας, ὄρος Λιβύης· Πολύϊδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς παρίστησιν αὐτὸν ποιμένα γεγονέναι, καί φησιν, ὅτι παραγενόμενος ὁ Περσεὺς ἐπερωτώμενός τε ὑπ' αὐτοῦ, τίς εἴη καὶ πόθεν ἀφῖκτο, ἐπειδὴ λέγων οὐκ ἔπειθεν, ἀνάγκῃ ἔδειξεν αὐτῷ τὸ τῆς Γοργόνης πρόσωπον καὶ ἀπελίθωσεν αὐτόν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄρος Ἄτλας ἐκλήθη. Οὕτω Λυκόφρονος ἐν ὑπομνήματι.* — Quod habet Schol. Hom. Il. ω 804: *Ἀττικοὶ τὸ περίδειπνον τάφον λέγουσι, Πολύϊδος δὲ τὸ μνημεῖον,* corruptum videtur, fort. *Πολυρρήνιοι* vel tale quid legendum.

XLVI.

LYCOPHRONIDES.

1.

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ∧ – –

Οὔτε παιδὸς ἄρρενος οὔτε παρθένων
τῶν χρυσοφόρων οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἂν μὴ κόσμιον πεφύκῃ.
ἡ γὰρ αἰδὼς ἄνθος ἐπισπείρει.

Lycophronidem huc rettuli propter Clearchi auctoritatem: non tamen inter antiquiores numerandus est, ac si constaret illum versibus ionicis a maiore usum esse, Alexandrini potius saeculi poetis accensendus: Clearchum etiam novissimis poematis usum esse colligere licet ex Castorionis fr. 2.

Fr. 1. Athen. XIII 564 A: *Πρὸς ἀλήθειαν γάρ, καθάπερ φησὶ Κλέαρχος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἐρωτικῶν Λυκοφρονίδην εἰρηκέναι [φησίν]· οὔτε κτλ.* — V. 1. *ἄρρενος*, Meineke *ἄρσενος*. — *παρθένων*, Meineke *παρθενικῶν*. — V. 2. *τῶν* delendum censet Meineke. — *οὔτε* Porson, vulgo *οὐδέ*. — V. 3. *ἂν μὴ κόσμιον πεφύκῃ* scripsi ex Meinekii emendatione, nisi quod ille *ἢν* praeoptavit, vulgo *ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει*, Schaefer *πέφυκεν* refinxit, ego olim conieceram *μὴ ἀμᾷ κόσμιον ὂν πέφυκεν*. Versus 2 Sotadei prae se fert speciem pariter atque 3, si traditam scripturam:

καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει

tuearis. Verum enim vero *ἀλλὰ* aperte refragatur poetae proposito, nec *καλὸν* priore producta videtur admittendum, quandoquidem infra fr. 2, 2 corripitur. Quare v. 3 aequiparandus est Cratineo: *Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἀωρολείων*. Nec iam credibile ionicum a maiore semel ac seorsim admixtum esse alienis numeris, itaque v. 2 ad choriambicum numerum erit revocandus. Nec Sotadeus est qui videtur fr. 2, 3:

τὰν θηροφόνον λογχίδ', ἐπεί μοι νόος ἄλλᾳ,

nam neque licuit v. 2 vocula *καὶ* terminare, neque v. 4 a verbo *κέχυται* inchoare propter hiatus asperitatem: itaque hic quoque versus pro choriambico habendus.

2.

⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏒
⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –

Τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόδον
καλὸν ἀνάθημα καὶ πέδιλα καὶ κυνέαν
καὶ τὰν θηροφόνον λογχίδ', ἐπεί μοι νόος ἄλλᾳ κέχυται
ἐπὶ τὰν Χάρισιν φίλαν παῖδα καὶ καλάν.

XLVII.

CASTORIO.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

1.

–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – –

Ἐξόχως δ' εὐγενέτας ἡλιόμορφος ζαθέοις
ἄρχων σε τιμαῖς γεραίρει.

Fr. 2. Athen. XV 670 E item ex *Clearcho*: *Ὅθεν Λυκοφρονίδης τὸν ἐρῶντα ἐκεῖνον αἰπόλον ἐποίησε λέγοντα· τόδ' ἀνατίθημι κτλ.* — V. 1. *ῥόδον*, Hermann *ῥόδειον*. — V. 2 fortasse trimeter iambicus est, vocalibus coalescentibus novissimi vocabuli *κυνέαν*. — *ἀνάθημα* scripsi, vulgo *νόημα*, Meineke *ἄνθημα* maluit, Hermann *μνῆμα*. Longe aliter C. Fr. Hermann, qui legendum censuit *τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόπαλον, ὃ* (vel *ᾧ*) *νεῖμα*. at cf. Philostr. vit. Apoll. V 15: *ὡς εἴη μέν ποτε ποιμὴν ὁ Αἴσωπος, νέμοι δὲ πρὸς ἱερῷ Ἑρμοῦ . . . ὁ δὲ Αἴσωπος ἔχοι μὲν οὕτως, ὡς μηδὲν τῶν τοιούτων ἔχειν, φείδοιτο δὲ καὶ ὧν εἶχε, γάλακτος δὲ αὐτῷ σπένδοι, ὅσον οἷς ἀμελχθεῖσα ἐδίδου, καὶ κηρίον ἐπὶ τὸν βωμὸν φέροι, ὅσον τὴν χεῖρα ἐμπλῆσαι, ἑστιᾶν δ' αὐτὸν καὶ μύρτοις ᾤετο καὶ παραθεὶς ἂν τῶν ῥόδων ἢ τῶν ἴων κομιδῇ ὀλίγα· τί γὰρ δεῖ, ὦ Ἑρμῆ, ἔλεγε, στεφάνους πλέκειν καὶ ἀμελεῖν τῶν προβάτων;* — *κυνέαν* AB, *κυνέην* PVL, *τὰν κυνέαν* Hermann. — V. 3. *τὰν* Dindorf, vulgo *τήν*. — *ἄλλᾳ* Schweighaeuser, *ἄλλαι* ABP, *ἀλλὸ* V, *ἀλλῇ* L. — *κέχυται* Dindorf casu, ut videtur, omisit. — V. 4. *Χάρισιν* scripsi, legebatur *Χάρισι*. Meineke *ἐπεί τοι νόος ἀμῖν* (vel *ἀμὸς*) *κέχυται ἐπὶ σὲ τὰν Χάρισι φίλαν*.

Castorio. Fr. 1. Athen. XII 542 E: *Ἐν δὲ τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων, ἣν ἔπεψεν (Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς) ἄρχων γενόμενος, ᾖδε χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Σειρώμενος τοῦ Σολέως* (PVL *Σωλέως*), *ἐν οἷς ἡλιόμορφος προσηγορεύετο· ἐξόχως κτλ.* Recte Leopardus *Καστορίωνος τοῦ Σολέως*. Quod Athenaeus scripsit *εἰς αὐτὸν*, negligenter locutus est, nam ut recte animadvertit Meineke carmen hoc, in quo

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

2.

Σὲ τὸν βολαῖς νιφοκτύποις δυσχείμερον
ναίονθ' ἕδραν, θηρονόμε Πάν, χθόν' Ἀρκάδων, 1281
κλήσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ πάγκλειτ' ἔπη

etiam Demetrii Phalerei mentio facta est, in Bacchi honorem conditum. — V. 1. ἐξόχως, ita etiam Eust. 1558, 1, sed C ἐξόχος. — δ', Eust. τε. — εὐγενέτας, B εὐγενέτης. — ἡλιόμορφος Kuhn, itaque Eust. legit, vulgo ἠπιόμοιρος. — V. 2. τιμαῖς, Meineke τιμαῖσι requirit. — Nescio an versus ad ionicum numerum revocandi sint:

Ἐξόχως δ' εὐγενέτας ἡλιόμορφος
ζαθέοις ἄρχων σε τιμαῖσι γεραίρει.

ut poeta in primore versu – ∪ – – admiserit loco ionici pedis ∪ ∪ – –, qua licentia postea passim usi sunt Anacreonteorum poetae. Ad eundem modum etiam Aristophanes in bacchico carmine Ran. 324 et 342 creticum copulavit cum ionicis pedibus ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων et νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ. Carmen hoc compositum Olymp. CXVII 4.

Fr. 2. Athen. X 454 F: *Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὥς ὁ Κλέαρχός φησιν, εἰς τὸν Πᾶνα ποίημα τοιοῦτόν ἐστιν· τῶν ποδῶν ἕκαστος ὅλοις ὀνόμασι παρειλημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικοὺς καὶ ἀκολουθητικοὺς ἔχει τοὺς πόδας, οἷον Σὲ τὸν . . . μειλιγμ' ἔης. καὶ τὰ λοιπὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. τούτων δ' ἕκαστον τῶν ποδῶν ὡς ἂν τῇ τάξει θῇς τὸ αὐτὸ μέτρον ἀποδώσει, οὕτως· Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον, νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον. καὶ ὅτι τῶν ποδῶν ἕκαστός ἐστι δεκαγράμματος.* ubi Schweighaeuser iam ante Cobetum Var. Lect. 221 recte ἐστιν ἑνδεκαγράμματος emendavit: tot enim litteris singulae dipodiae constant. Fortasse eiusdem Castorionis ibidem est lusus:

Μέτρον φράσον μοι, τῶν ποδῶν μέτρον λαβών.
Οὐ βούλομαι γὰρ τῶν ποδῶν μέτρον λαβεῖν.

V. 1. βολαῖς Meineke, legebatur βόλοις. — V. 2. ναίονθ' L, νέον θ' ABPV. — ἕδραν Cobet, nam ἕδος, quod Scaliger scripsit, sic demum licet tueri, si plane scriptum ναίοντα statuas: at alias in hoc carmine vocales elisae non numerantur, ὁδὸς PVL, ὁδοὶ B et codd. Cas. — θηρονόμε, Meineke coniecit θηροφόνε. — χθόν' L, χθὼν APV. — V. 3. κλήσω Schweighaeuser et Cobet, legebatur κλῄσω, quod litterarum numerum excedit: sed quod Cobet dicit: „verbum *celebrandi* non est κλείω, multo minus κλῄω, sed κλέω . . . Iones dicebant interdum κλείω . . . itaque κλήσω et ἔκλησα Graeca sunt, non κλῄισω et ἔκληισα.“ de his valde dubito: sane forma κλῄω nullius est auctoritatis, at dicebatur κλῄζω (κληΐζω, κλεΐζω, etiam κλείζω extat in epigrammate), unde recta ratione descendit κλῄσω et ἔκλῃσα: idque verbum pariter atque κλέω tam *nuncupare* quam *celebrare* significat: at num etiam verbi κλέω futurum κλήσω et aoristus ἔκλησα in usu fuerint, ambigo: sane in Et. Gud. 294, 46 κλήσω ad κλέω refertur auctore Herodiano περὶ παθῶν. cf. Et. M. 519, 31 seq., sed veterum grammaticorum ea de re exigua auctoritas, libri modo addunt ι, modo detrahunt, ac variant saepe eodem loco: ι in his mature oblitteratum esse arguit hic Castorionis versus. Me quidem iudice errant nostri homines, qui Nicandreum ἔκλησε

συνθείς, ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφῷ κλύειν,
μωσοπόλε θήρ, κηρόχυτον ὃς μείλιγμ' ἵεις.

a *κλέω*, Aristophaneum *κλήσατε*, Apollonianum *κλήσουσι* a *κλήζω* repetunt, nam omnia pariter ad *κλήζω* sunt referenda. Vicissim aberrant, qui *σώσω*, *ἔσωσα* ad *σώζω* referunt, quae descendunt a principali verbo *σώω*, sed iste error iam dudum se insinuavit, hinc non solum libri, sed etiam tituli passim *ἔσωσα* exhibent. — *τῇ δ' ἐν* Porson, *τῇδε* vulgo. — *πάγκλειτ'* Porson, *πάγκλητ'* ABPV, *πάγκλυτ'* L. — V. 4. *σοφῷ* Meineke, libri *σοφοῖς*: hanc malui emendationem probare, quam *κλύεν*, ut Cobet scripsit. — V. 5. *μωσοπόλε* Cobet, legebatur *μουσοπόλε*, tamen dorica forma non videtur huic poematio convenire; sed *μουσοποὲ*, quod olim proposui, non uno nomine reiiciendum. — *κηρόχυτον ὃς* Porson, *κηροχύτονος* A, *κυροχύτονος* P, *κηροχίτωνος* VL, Cobet *καρόχυτον*. — *μείλιγμ' ἵεις* scripsi, Cobet *μείλιγμ' ἱεῖς*, legebatur *μείλιγμ' ἵης*, sed *μείλιγμ' ἱεὶς* VL, *μιλιγμίεις* B, *μελιγμίεις* P. — Ceterum hoc carmen Castorio fortasse Antigono Gonatae dedicavit, quemadmodum etiam Aratus in illius regis gratiam scripsit *ὕμνον εἰς Πᾶνα*, quod carmen Theocritus Id. VII respexit. Igitur hoc carmen Castorio multis annis post carmen in Bacchum et Demetrii Phalerei honorem composuisse videtur. — Eodem hoc artificio non inscite usus est, qui epigramma praemisit Eudoxi arti (Notices et extraits XVIII 2 p. 48 seq. coll. tab. IX). Epigramma duodecim versibus titulum operis exhibet *Εὐδόξου τέχνη*, sed ne acrostichis lateat legentium animadversionem, primores litterae repetitae sunt: singuli versus tricenis litteris constant, praeter novissimum, in quo sunt litterae XXXV, ut epigrammatis tot sint litterae, quot dies anni.

Ε Ἐν τῷδε δείξω πᾶσιν ἐκμαθεῖν σοφὴν
Υ Ὑμῖν πόλου σύνταξιν ἐμ βραχεῖ λόγῳ,
Δ Δοὺς τῆσδε τέχνης εἰδέναι σαφῆ πέρι.
Ο Οὐθεὶς γάρ ἐστιν ἐνδεὴς γνώμης, ὅτῳ
Ξ Ξένον φανεῖται, τῶνδ' ἐὰν ξυνῇ καλῶς.
Ο Ὁ μὲν στίχος μείς ἐστι, γράμμα δ' ἡμέρα
Υ Ὑμῖν, ἀριθμὸν δ' ἴσον ἔχει τὰ γράμματα
Τ Ταῖς ἡμέραισιν, ἃς ἄγει μέγας χρόνος.
Ε Ἐνιαύσιον βροτοῖσι περίοδόν τ' ἔχει
Χ Χρόνος διοικῶν ἀστέρων γνωρίσματα.
Ν Νικᾷ δὲ τούτων οὐθὲν ἕτερον, ἀλλ' ἀεὶ
Η ΗΚЄΙΤ°ΑΠΑΝΤΑ ЄΙϹΤΟΑΥΤ ΟΤΑΝЄΛΘΗΟΧΡΟΝΟϹ

V. 5. *τῶνδ'* scripsi, in charta est *ΤΩΙΔ*. — V. 8 librarius perperam *μέγας ὁ χρόνος* scripsit. — V. 9 malim *περίοδον δ' ἔχει*. — V. 12 videtur sic scribendus:

Ἥκει τὰ πάντ' εἰς ταὐτόν, ὅτ' ἀνέλθῃ ὁ χρόνος.

Articulus, qui numero versus non satis commodus, adiectus est ad litterarum numerum redintegrandum: nam elisarum vocalium nulla habetur ratio. Conieci praeterea, sed dubitanter, *εἰς ταὔθ', ὅτ' ἂν ἑλέχθῃ χρόνος*. Boeckh (vid. Wachsmuth ad Ioh. Lydum de ostentis p. LIX) scripsit *ἐς ταὔθ' ὁπόταν ἔλθῃ χρόνος*, ut elisarum litterarum ratio habeatur, quod non videtur admittendum esse; idem v. 11 *ἕτερον οὐδεὶς* non recte, nam ita redundat littera.

XLVIII. 1282

HERMODOTUS.

Plut. de Is. et Osir. c. 24: *Ὅθεν Ἀντίγονος ὁ γέρων Ἑρμοδότου τινὸς ἐν ποιήμασιν αὐτὸν Ἡλίου παῖδα καὶ θεὸν ἀναγορεύοντος, οὐ τοιαῦτά μοι, εἶπεν, ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν.* Cf. Apophth. Reg. p. 181. Parum probabilis Schneideri coniectura, qui hic *Ἑρμοδώρου* nomen restituendum putat, cuius epigramma extat in Anth. Plan. 170 (cf. Meleager Prooem. v. 44). — Huius Hermodoti an alius cognominis sint versus ap. Stob. LX 3 (Apostol. XIII 39 m.) non decerno:

Οὐχ ὁ λόγος αὔξει τὴν τέχνην περισσὸς ὤν,
ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὴν τέχνην τὰ πράγματα.

Comici poetae esse videntur, si ex finitimis eclogis licet coniecturam capere, neque vero tragico indigni. Quodsi tragoedias scripsit Hermodotus, possis eidem tribuere fr. ap. Stob. XCVIII 66: *Ἑρμολόχου* (Trinc. Vind. *Ἑρμολάου*, Apostol. IV 23 g. s. p. n.), ut sit scr. *Ἑρμοδότου*, quod Meineke quoque coniecit, cum Pflugk *Simonidi* vindicasset. Videntur autem hi versus ita refingendi:

Ἀτέκμαρτος ὁ πᾶς
(βροτοῖς) βίος οὐδὲν ἔχων πιστὸν πλανᾶται συντυχίαισιν (ἀεί)·
ἐλπὶς δὲ φρένας παραθαρσύνει, τὸ δὲ μέλλον ἀκριβῶς
οἶδεν οὐδεὶς θνατὸς ὅπᾳ φέρεται·
ἀντιπνεῖ γὰρ πολλάκις εὐτυχίαις δεινά τις αὔρα·
θεὸς δὲ πάντας ἔν γε κινδύνοισιν ἔν τ' ἄταις κυβερνᾷ.

(traieci v. 5 et 6, legebatur *θεὸς δὲ . . . ἀντιπνεῖ δὲ . . .*) — 1283
Meineke Hermodoti nomen etiam restituere vult ap. Athen. XV 697 A: *Ἐπ' Ἀντιγόνῳ δὲ καὶ Δημητρίῳ φησὶ Φιλόχορος Ἀθηναίους ᾄδειν παιᾶνας τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμίππου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐφαμίλλων γενομένων τῶν παιᾶνας ποιησάντων πολλῶν, καὶ τοῦ Ἑρμοκλέους προκριθέντος.* Meinekio utrumque nomen mendosum videtur, Schweighaeusero alterutrum, recte opinor, eique *Ἑρμοκλέους* pro

Ἑρμίππου corrigenti assentior. Hic paean in Antigoni et Demetrii honorem videtur conditus esse, quo tempore Demetrius primum Athenis commoratus est, hoc est Ol. 118, 2. Non defuisse Atheniensium adulationi versificatores certamen, quod memorat Athenaeus, arguit. Extat etiam nunc eiusdem aetatis monumentum, incerti poetae ithyphallicum carmen in Demetrium, vid. Carm. Popul. 46.

In edit. 2 Cleomachum in ordinem receperam, quem existimabam patrem esse Gnesippi illius, quem amatoria carmina composuisse constat, vid. Comment. de comoed. Att. p. 32: at illum Cleomachum poesi operam dedisse omnino non constat. Cleomachus, quem Hephaestio p. 63 dicit, Magnesius fuit, cinaedologus, id quod schol. a Gaisfordio in ed. 2 foras datus ostendit (quem scholiastam descripsit Tricha p. 34), comparato Strabonis loco XIV 648. Atque etiam numerus ionicorum a maiore, quo usus est Cleomachus, plane congruit: sic autem scribendi sunt illi versiculi:

Τίς τὴν ὑδρίην ἱμῶν
Ἐψόφησ'; ἐγὼ πίνων.

ubi Hephaestionis libri *ἡμῶν* vel *ὑμῶν* exhibent: *ἱμῶν* autem priore producta dictum, quemadmodum in compositis *ἀνιμᾶν* et *καθιμᾶν* passim fit: molosso enim hos versus terminari testatur Hephaestio. Ceterum quod Schol. Hephaest. p. 36 vocat *Κλεομάχειον μέτρον*, potius *Καλλιμάχειον* est, itaque nunc Gaisford ex cod. G edidit. — De Damophyla omnia incerta sunt, dubiumque quid veri insit in iis, quae Philostr. v. Apoll. I 30 (37) narrat: *καὶ καλέσας τὸν Δάμιν· ἤρου με, ἔφη, πρώην ὅ τι ὄνομα ἦν τῇ Παμφύλῳ γυναικί, ἣ δὴ Σαπφοῖ τε ὁμιλῆσαι λέγεται καὶ τοὺς ὕμνους, οὓς ἐς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Περγαίαν ᾄδουσι, ξυνθεῖναι τὸν Αἰολέων τε καὶ Παμφύλων τρόπον· ἠρόμην, ἔφη, τὸ δὲ ὄνομα οὐκ εἶπας· οὐκ, ὦ χρηστέ, εἶπον, ἀλλ' ἐξηγούμην σοι τοὺς νόμους τῶν ὕμνων καὶ τὰ ὀνόματα καὶ ὅπῃ τὰ* (cod. Par. *τῶν*) *Αἰολέων εἰς τὸ ἀκρότατόν τε καὶ τὸ ἴδιον Παμφύλων παρήλλαξε· πρὸς ἄλλῳ μετὰ ταῦτα ἐγενόμεθα καὶ οὐκέτ' ἤρου με περὶ τοῦ ὀνόματος· καλεῖται τοίνυν ἡ σοφὴ αὕτη Δαμοφύλη, καὶ λέγεται τὸν Σαπφοῦς τρόπον παρθένους τε ὁμιλητρίας κτήσασθαι ποιήματά τε ξυνθεῖναι τὰ μὲν ἐρωτικά, τὰ δὲ ὕμνους· τά τοι ἐς τὴν Ἄρτεμιν καὶ παρῴδηται αὐτῇ καὶ ἀπὸ τῶν Σαπφῴων ᾖσται.* Quae de Pamphyla poetria Sapphus amica (videtur *Δαμοφίλα* potius quam *Δαμοφύλα* dicta esse) Philostratus narrat, haud dubie ficticia sunt, ex Apollonii opinor epistolis descripta: sed hymnos

antiquos in honorem Dianae Pergaeae Aeolico sermone Pamphylorum in morem conditos usque ad Apollonii saeculum propagatos fuisse satis est verisimile. — Eurytus Lacedaemonius cuius aetatis sit, prorsus incertum: memorat Lydus de mens. p. 117 Bekker: *ὁμοίως δὲ καὶ Τύχῃ ἐφόρῳ (ηὔχοντο), Σωφροσύνῃ τε καὶ Ἔρωτι, ὃν οἱ μυθικοὶ Ζεφύρου τοῦ γίγαντος*) εἶναι παῖδα ἀξιοῦσιν, ὥς φησιν Εὔρυτος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ μελοποιός· ἄρχεται δὲ οὕτως· ἀγαλμοειδὲς Ἔρως* (ubi Meineke verissime restituit *ἀγλαομειδές*). 1284
Frustra G. Wolf *Τυρταῖος* scribendum censet, nec minus fallitur M. Schmidt, qui ad Alcmanem haec refert, corrigens *ὥς φησί που ῥητῶς*. — Nec magis constat de Arei Laconis aetate, cuius melicum carmen commemorat Antonin. Liber. c. 12: *ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων γ' καὶ Ἀρεὺς ὁ Λάκων ἐν ᾄσματι Κύκνῳ*: idem, ut videtur, etiam epica carmina composuit, vid. Pausan. III 13, 8: *Θέστιον γὰρ τὸν Λήδας πατέρα Ἄρειός φησιν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀγήνορος παῖδα εἶναι τοῦ Πλευρῶνος*. nam nomina *Ἀρεὺς* et *Ἄρειος* etiam alibi promiscue usurpantur. Sed diversus ut videtur *Ἄρειος ὁ Ψάλτης*, qui Stratonici musici fuit aequalis, vid. Athen. VIII p. 352 B. — Hermias poeta, cuius versus Hephaest. 120 affert:

Ἑπτά μοι δὶς τριάκοντα βασιλεὺς σχεδόν.

videtur iambographus Cyprius esse, qui Stoicos insectatus est. — Lamynthium non recepi in ordinem, nam titulum tantum carminis testatur Athen. XIII 597 A: *Ἀλλὰ μικροῦ . . . ἐξελαθόμην ὑμῖν εἰπεῖν τήν τε Ἀντιμάχου Λυδήν, προσέτι δὲ καὶ τὴν ὁμώνυμον ταύτης ἑταίραν Λυδήν, ἣν ἠγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος· ἑκάτερος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς, τῆς βαρβάρου Λυδῆς εἰς ἐπιθυμίαν καταστὰς ἐποίησεν ὁ μὲν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Λυδήν.* — Pancrates, quem memorat Plutarchus, Aristoxeni vel aequalis fuit, vel paulo ante vixit, ut etiam Volkmann censet, nam ex Aristoxeno haud dubie descripsit, quae de eo Plutarchus memoriae prodidit. Iam quod Pancrati tribuit Plutarchus, apparet apophthegma aliquod esse, neque ex carmine aliquo petitum: vid. de Mus. c. 20: *εἰ οὖν τις Αἰσχύλον ἢ Φρύνιχον φαίη δι' ἄγνοιαν ἀπεσχῆσθαι τοῦ χρώματος, ἆρά γ' οὐκ ἂν ἄτοπος εἴη; ὁ γὰρ αὐτὸς καὶ Παγκράτην ἂν εἴποι ἀγνοεῖν τὸ χρωματικὸν γένος· ἀπείχετο γὰρ καὶ οὗτος ὡς ἐπιτοπολὺ τούτου, ἐχρήσατο δ' ἔν τισιν· οὐ δι' ἄγνοιαν οὖν δηλον-*

---

*) Cf. Aeschyl. Agam. 669 *Ζεφύρου γίγαντος αὔρα*, cuius loci venustatem adeo non perspexerunt critici, ut temerariis coniecturis tentarent.

ὅτι, ἀλλὰ διὰ τὴν προαίρεσιν ἀπείχετο. ἐζήλου γοῦν, ὡς αὐτὸς ἔφη, τὸν Πινδάρειόν τε καὶ Σιμωνίδειον τρόπον, καὶ καθόλου τὸ ἀρχαῖον καλούμενον ὑπὸ τῶν νῦν. Ab hoc Pancrate fortasse trochaicum penthemimeres dictum est *metrum Pancration,* vid. Serv. Centim. 2, 1. Endlicher Anecd. Vindob. 516, ut Burette probabiliter suspicatur. — Philonis versus:

Τί μ' ἀνέμνασας κείνων κυκλικῶν;

ap. Athen. XV 697 B: *τοιαῦτα λέγοντος τοῦ Δημοκρίτου ὁ Κύνουλκος ἔφη· τί μ' ἀ. κ. κυλίκων* (ita libri, quod correxi, Schweigh. *κυκλίων*) *κατὰ τὸν σὸν* (*τὸν σοφὸν* PV) *Φίλωνα* novicii poetae esse videtur: certe de Philone Aristotelis discipulo (vid. Athen. XIV 610 F) non est cogitandum: quem poetam et tibicinem Philonem Stephanus Byz. v. *Μεταπόντιον* intelligat, prorsus incertum.

SCOLIA

CARMINA POPULARIA

FRAGMENTA ADESPOTA.

1.

ΠΥΘΕΡΜΟΥ.

Οὐδὲν ἦν ἄρα τἄλλα πλὴν ὁ χρυσός.

2.

–́ ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓*)
–́ ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏓ (–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓**)
⏑ ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ (–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓***)

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας

Scol. 1. Athenaeus XIV 625 C: *Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήιον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας αὐτῷ τούτῳ ποιῆσαι σκαιὰ (σκόλια) μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν ἁρμονίαν· οὗτός ἐστι Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὕτως· χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τἄλλα· λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος· οὐδὲν* (PV *οὐθὲν*) *κτλ.* Diogenian. Prov. VI 94: *Οὐδὲν ἦν τἄλλα πάντα πλὴν χρυσός· αὕτη ἀρχή ἐστι σκολιοῦ. ἀνατιθεῖσι δὲ αὐτὸ Πυθέρμωνι* (*Πυθέρμῳ*). Plut. Prov. I 96. Suidas v. *οὐδὲν ἦν* (ubi *παρὰ* pro *ἄρα*).

Scol. 2. Athen. XV 694 C: *Τῶν οὖν δειπνοσοφιστῶν ο μέν τις ἔλεγε τῶν σκολίων τόδε, ὁ δέ τις τόδε· πάντα δ' ἦν τα λεχθέντα ταῦτα· Παλλὰς κτλ.* — V. 1. *Ἀθηνᾶ*, haud dubie a librariis vulgaris haec forma ascita est, cum poeta *Ἀθάνα* dixisset: in titulis Atticis usque ad Euclidis annum solenni consuetudine *Ἀθηναία*, raro admodum *Ἀθηνάα* scribitur: post belli demum Peloponnesii exitum publica auctoritate recepta est forma *Ἀθηνᾶ*, quae quamvis haud dubie iam antea populi usu trita fuerit, tamen recentior esse videtur, quam quae his cantilenis popularibus conveniat: consentaneum est *Ἀθάνα* hic usurpatum fuisse,

---

*) In primo pede etiam singulares aliquot formae reperiuntur ⏑ ⏑ –, ⏑ –, ⏑ ⏑.

**) Haec forma, quae hendecasyllabi modum videtur excedere, nam bini dactyli medium locum tenent, reperitur Scol. 9. 11. 12. Casui autem fortuito tribuendum, quod haec licentia in secundo tantum versu strophae deprehenditur. Ceterum similiter Seneca tragicus in hendecasyllabo Sapphico dactylum geminavit.

***) Hanc pede auctiorem formam restitui Scol. 5 et 10. Cf. Scol. 17—20.

ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων 1288
καὶ θανάτων ἀώρων σύ τε καὶ πατήρ.

3.

Πλούτου μητέρ', Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε παῖ Διὸς Φερσεφόνη·
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

4.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλω,
ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

5.

Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
ὀρχηστά, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναισι, ταῖσδ' ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

6.

Ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,

quam formam ex lyrica poesi asciverunt tragici. — V. 3. καὶ Hermann, libri τε καί. — V. 4. ἀώρων, C et epit. Hoeschelii εὐώρων.

Scol. 3. Athen. ibid. — V. 1. Ὀλυμπίαν, Casaub. coni. ὀμπνίαν, quod prorsus metro adversatur, certe ὄμπνιαν esse debebat, v. Herodian. π. διχρ. p. 354. — ἀείδω, A ειδω δημητραστεστεφ, B ἐδωδὴν μήτρας τε στεφ. — V. 3. σέ τε A, vulgo deest. — Φερσεφόνη A, vulgo Περσεφόνη. — V. 4. ἀμφέπετον Canter, vulgo ἄμφετον.

Scol. 4. Ibid. V. 1. τέκνα, Hermann παῖδα (παῖδε) coniecit. — V. 2. Ἀπόλλω Ilgen, libri ἀπόλλων' vel ἀπόλλωνα. — V. 3. ἐλαφηβόλον, exspectaveris ἐλαφαβόλον, sed in his scoliis plurima inaequalitatis vestigia deprehenduntur, velut sc. 3, 4 τάνδ' legitur, ubi τήνδ' convenientius.

Scol. 5. Ibid. V. 1 et 3. ὦ Πάν Hermann, libri ἰὼ Πάν. — μεδέων, Hermann μέδων. — V. 2. C nihil nisi βρόμιε pro Βρομίαις ... γελάσειας. — V. 3. γελάσειας Valckenaer, libri γελασίαις, nisi praestat γελάσαις ἰώ. — V. 4. εὐφροσύναισι, ταῖσδ' ἀοιδαῖς scripsi, libri εὐφροσύναις ταῖς δ' ἀοιδαῖς ἄειδε (ἄοιδε AB). Vulgo ex Hermanni coniectura εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος. Nunc Meineke eandem emendationem proposuit, addens etiam τᾷδ' ἀοιδᾷ scribi posse: si quid mutandum, malim τᾶσδ' ἀοιδᾶς, cf. Theocr. XXVII 70 κεχαρημένος εὐνᾶς.

Scol. 6. Ibidem. Hoc scolium recedit ab usitato numero, nam non

καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

7. 1289

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

8.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι,

solum tertius quoque versus est hendecasyllabus, sed etiam in prima sede hae formae ◡ – et ◡ ◡ reperiuntur. — V. 2. *θεοὶ* AC, vulgo *οἱ θεοί*. — V. 3 de vitio suspectus, coniicio *παρὰ Πάνδροσον ὡς φίλην Ἀθηνᾷ*, nam Pandrosus, in cuius sacello primigenia oliva, Minervae carissima ex Cecropis filiabus. Hartung novavit *παρὰ Πανδρόσου Κεκροπίδος Ὅπλα, φίλης Ἀθηνᾷ* .... Ceterum *Ἀθάνᾳ* potius legendum, vide ad Scol. 2 v. 1.

Scol. 7. Ibid. et Eustath. p. 1574, 16. Respicit Aristoph. Eccles. 969. — V. 3. *ἐσιδόντα*, Eust. *ἰδόντα*. — *πάλιν*, Dindorf coni. *πάλιν τ'*. Si quid mutandum, malim *κλεῖσαί τε πάλιν κἄνδρα κτλ.*

Scol. 8. Athen. XV 694 E et deinde adiicit: *ᾀσθέντος δὲ τούτου καὶ πάντων ἡσθέντων ἐπ' αὐτῷ καὶ μνημονευσάντων ὅτι καὶ ὁ καλὸς Πλάτων αὐτοῦ μέμνηται ὡς ἄριστα εἰρημένου, ὁ Μυρτίλος ἔφη Ἀναξανδρίδην αὐτὸ διακεχλευακέναι τὸν κωμῳδιοποιὸν ἐν Θησαυρῷ λέγοντα οὕτως· Ὁ τὸ σκόλιον εὑρὼν ἐκεῖνος, ὅστις ἦν· Τὸ μὲν ὑγιαίνειν πρῶτον ὡς ἄριστον ἦν* (l. *ὂν*) *Ὠνόμασεν ὀρθῶς· δεύτερον δ' εἶναι καλόν, Τρίτον δὲ πλουτεῖν· τοῦθ', ὁρᾷς, ἐμαίνετο. Μετὰ τὴν ὑγίειαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει· Καλὸς δὲ πεινῶν ἐστιν αἰσχρὸν θηρίον.* Plato respicit Gorg. p. 451 E (*ὁ τὸ σκολιὸν ποιήσας*), ubi Schol. qui integrum adfert, *τὸ σκολιὸν τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου.* Cf. Leg. I p. 631 C et II p. 661 A. Respicit etiam Lucian. de lapsu inter salutand. c. 6. Popularem cantilenam, cuius auctor ignorabatur, ut locupletes testes Plato et Anaxandrides asserunt, Simonides in carmine aliquo commentatus erat (vid. Simon. fr. 190 A), inde perperam praeter schol. Platon.. huic poetae tribuunt Clem. Alex. Strom. IV 375: *ὁ μὲν οὖν Σιμωνίδης καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ γράφει, δεύτερον δὲ εὐφυᾶ καὶ καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως.* Apostol. XVII 48 d. Theodoret. XI 153, Schol. Lucian. l. l., Arsen. Viol. p. 456 ed. Walz. Cramer An. Par. III 291. Item quod alii *Epicharmo* tribuunt, inde repetendum, quod comicus hoc scolium commemoraverat, videturque huc pertinere versus ab Arist. Rhet. II 21 servatus, *Ἀνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἄριστόν ἐστιν, ὥς γ' ἡμῖν δοκεῖ,* dorica ille quidem dialecto orbatus (ubi Meineke Poet. Com. III 169, qui et ipse Epicharmo tribuit, *ἐμὶν* scripsit), ad quem locum schol. ap. Cram. An. Par. I 290: *τὸ ἀνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἄριστον Σιμωνίδου ἐστὶν ἀπὸ τῶν σκολιῶν αὐτοῦ ἐπῶν, οἱ δ' Ἐπιχάρμου.* Ex hoc loco etiam Walz Rhet. 1154 *ἀνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἄριστόν ἐστι.* Denique Stobaeus Flor. CIII 9 nomine *Σκληρίου* (sive rectius *Σκίρου*) integrum affert: fortasse

τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

9. 1290

(ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.)

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

10.

Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τί που τέθνηκας,

hic quoque comicus alicui fabulae inseruit, aut cum Scleriae versus librarii negligentia intercepti essent, lemmate relicto comici poetae nomen huic scolio adhaesit. Respicit etiam Liban. Epist. 1060. — V. 1. *θνατῷ*, Athen. epit. *θνητῷ*, Schol. Luc. *θνητῷ ἀνδρί*, Theod., Ars. om. *θνατῷ*. — V. 2. *φυὰν καλὸν*, ap. Ath. AC *καλὸν φυὰν*, L *καλοφυὰν*. — V. 3. *τὸ* om. Apost. Theod. Schol. Luc. (idem exhibet *πλουτέειν*), Schol. Pl. legit *τὸ δὲ τρίτον*. — V. 4. *καὶ τὸ*, Apost. *εἶτα τὸ*, om. Schol. Luc. et Plat. (ubi praeterea *τέταρτον δέ*). — *ἡβᾶν*, Athen. *συνηβᾶν*. — *τῶν*, ap. Stob. Trinc. *σῶν*.

Scol. 9 Athen. XV 695 A affert (adde Eust. 1400, 18), quod quoniam cum Scol. 10. 11. 12. 13 in eodem argumento versatur, Fritzsche (Quaest. Aristoph. p. 50) et Schneidewin haec in unius carminis formam redegerunt. Callistratum carminis auctorem esse perhibet Hesychius v. *Ἁρμοδίου μέλος· τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκολιὸν ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον.* quod ad primam huius argumenti tractationem referendum videtur: sed princeps quae sit ex variis cantilenis incertum, fortasse est scol. 10, quod quodammodo firmat Schol. Acharn. v. 980: *Ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ᾖδόν τι Ἁρμοδίου καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχή· Φίλταθ' Ἁρμόδιε, οὔ τί που τέθνηκας.* Respicit Harmodii scolia praeterea Aristoph. Acharn. 989. Pelarg. fr. 3. Antiphan. Athen. XI p. 503 E, adde Diogen. Proverb. II 68 ibique interpr. — Scol. 9 respicit Aristoph. Lysistr. v. 632 ibique Schol., Suid. v. *ἐν μύρτου* et Apost. VIII 35. — V. 1. *φορήσω*, Suidas *κρατήσω*. — V. 2. *καὶ* libri, quod hic et pariter Scol. 11 et 12 servavi, Brunck *κ'* scripsit, at non ausus sum huius elisionis insolentiam his quamvis popularibus cantilenis vindicare: est sane particulae *καί* minor vis ac pondus, hinc ubi longa vocalis sive diphthongus subsequitur, plerumque ecthlipsin admittit; at ubi a brevi vocali inchoatur subsequens vocabulum, ibi vero cum illa coalescere solet. Metricam potins agnosco licentiam, poetae hi formas specie dispares, reapse aequabiles alternatim adhibuerunt. Atque etiam Meineke, qui olim *Ἁρμόδιός τ' Ἀριστογείτων θ'* coniecerat, nunc in Athenaeo *καὶ* servavit. — V. 3. *κτανέτην* AC, *κατανέτην* Cant. L, *κανέτην* requirit Cobet.

Scol. 10. Athen. ibid. Respicit Arist. Acharn. v. 1092 *Ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί*, ubi nescio an scribendum sit *τὸ φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τί που.* — V. 1. *οὔ τί που* Schol. Arist. Acharn. v. 980. Suid. v. *οὐδέ ποτ' ἐγὼ* et *πάροινος* et Aristides I p. 133 (ubi *οὔ τι που*

νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεύς,
Τυδεΐδην τέ φασιν ἐσθλὶν Διομήδεα.

11.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις 1291
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

12.

Αἰεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
φίλταθ' Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

*13.

Οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἔγεντ' Ἀθήναις.

14.

Αἰαῖ, Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι

ΔΘ, οὔτι κω vulgo), ap. Athen. *οὔπω*. — V. 2. *νήσοις*, B *νήσσοις*. — V. 3. *Ἀχιλεύς* Brunck, vulgo *Ἀχιλλεύς*. — V. 4. om. Epit. — *φασιν ἐσθλὸν* scripsi, libri *φασι τὸν ἐσθλὸν*. Vulgo ex Lowthii coniectura *τὸν ἐσθλὸν* deletum.

Scol. 11. Athen. ibid. — V. 2. *καὶ* AB, *κ'* Cant. L.

Scol. 12. Athen. ib. — V. 1. *Αἰεὶ* A, vulgo *ἀεὶ*. — V. 2. *Ἁρμόδιος* Ilgen, vulgo *Ἁρμόδιε*. — *καὶ* B, v. *κ'*. — V. 3. *ὅτι* AB, sed Cant. L *ὅτε*. — *κτανέτην*, B *κατανέτην*, Cobet *κανέτην*.

Scol. 13. Aristophanes Vespis v. 1224 videtur hoc novi scolii exordium servasse: *Ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γάρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων, Ἄιδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξει δὲ σύ· Οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἐγένετ' Ἀθηναῖος* (quae Bentley correxit) *Οὐχ οὕτω γε πανοῦργος κλέπτης* (scr. *οὐδὲ κλέπτης*).

Scol. 14. Athen. XV 695 E. Legitur etiam ap. Etym. M. 361, 31: *Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχῃ, χωρίον ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων, ὧν οἱ Ἀλκμαιονίδαι προεστήκεσαν. ἐκπολιορκηθέντων δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, σκολιὸν εἰς αὐτοὺς ᾔδετο· Αἶ αἶ κτλ.* Apostol. VII 70. Arsen. 239. Eustath. ad. Il p. 461, 26 (ubi omissus est v. 4) et Suidas v. *ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχῃ*. — V. 1. *Αἰαῖ* Dindorf, vulgo *αἶ αἶ*. — *προδωσέταιρον* Hermann (et sic in Et. VM,

ἀγαθούς τε χἄμ' εὐπατρίδας,
οἳ τότ' ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν.

15.

(⏓ –́ ⏑) – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

* * * Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον, 1292
εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

16.

⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφα
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

προδωσέστερον D), vulgo προδοσέταιρον. — V. 3 et 4 desunt in cod. V Etym. — μάχεσθαι, Ars. Apost. μάχεσθ', Eust. et Suidas vulgo μάχεσθαί τ' (ABEM δ'). — V. 3. τε χἄμ' scripsi, legebatur τε καὶ, Eust. et Suidas vulgo καὶ (sed τε καὶ AE, γε καὶ BV ut Apost.), Hermann μάχεσθαί τ' ἀγαθοὺς γένει τ'. Nisi forte scribendum ἀγαθούς τ' ἐτῇ τ' (ἐτεῇ τ') εὐπατρίδας, quo pacto indigenarum nobilium invidia, qua Alcmeonidae laborabant, amovetur. — V. 4. om. Eustath. — οἳ τότ', in Et. D ὁπότ' ut Suid. Arsen. Apost. — ἔσαν ap. Suid. ABVE (vulgo ἦσαν) et Ars. Apostol., ἔασιν Etym. (ἔασαν DM), κύρησαν Ath. Fortasse aliud quid latet; conieci ἔγαν, quod Hesychius ἐγένετο interpretatur, sed ibi ἐγένοντο omnino scribendum.

Scol. 15. Athen. XV 695 A: ἑξῆς δ' ἐλέχθη καὶ τάδε· ἐκ γῆς κτλ. Excidit ab initio Ἔκηλον vel πόρρωθεν (quod etiam Schneidewin commemorat), Grotefend ἐκ γῆς μὲν ἄνδρα, ego antea ἐκ γῆς, Μέλαγχρε, ut esset Alcaei carmen, conieci: et Aeolici poetae sane videtur esse, sed exuit germanam formam. — V. 3. δέ κ' Dindorf, δὲ κ' Cant. L, δὲ καὶ ABC. — V. 4. τρέχειν de vitio suspectum, fort. τῷ παρεόντι χρέεσθ' ἀνάγκη scribendum, cf. Plut. praec. reip. ger. c. 2 de iis, qui inviti in altum feruntur: ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν τε καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες.

Scol. 16. Athen. ibid. — V. 1. ὁ A, ὁ δὲ BC et Eustath. p. 1574, 14. — ἔφα, A Eust. ἔφη. — V. 2. χαλᾷ τὸν Eustath. C (nisi quod hic χηλῇ supra script.) epit. Hoeschel. L, χαλλιτὸν AB cod. Cant. — V. 3. εὐθὺν,

17.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏓ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά, λέγουσί σε
ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

18. 1293

Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροΐαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

19.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν.

20.

Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

C *εὔθεα*, Epitome Hoesch. L et Eustath. *εὐθέα*. — *ἔμμεν* Casaubonus, codd. *ενμεν* vel *ἐν μέν*, Eust. C et cod. Cant. *ἔμεν*, Cobet *εἶμεν*. — Olim scolium sic conformandum videbatur:

> *ὁ δὲ καρκίνος ὧδ' ἔφα χαλαῖσιν τὸν ὄφιν λαβών·*
> *εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.*

quemadmodum etiam Cobet constituit, nisi quod *τᾷ χαλᾷ* scripsit. Ceterum conf. Fab. Aesop. 70. Aliorsum pertinet paroemia, qua utitur Plut. de Herodoti malign. c. 27: *Μένε, καρκίνε, καὶ σὲ μεθήσω.*

Scol. 17. Athen. ibid. p. 695 C. Eust. 285, 2. Respicit Hesychius: *Ἄιδειν (παῖ) Τελαμῶνος· ἦν τι σκολιὸν γεγραμμένον εἰς Αἴαντα.* — V. 1. *λέγουσί σε*, C Cant. L. Eust. *λέγουσί σ'*, A *λεγούσης*. — V. 2. *μετ'* Eustath. (ubi etiam *Ἀχαιῶν* pro *Δαναῶν*), vulgo *καί*. Respiciunt huc Theopompus com. ap. Athen. I 23 E et Antiphan. ib. XI 503 E. cf. etiam Alcaei fr. 48. Brunck hoc scolium cum sequente in unum coniunxit. Ceterum videntur fuisse, qui *Pindaro* tribuerent hoc scolium, vid. Schol. Arist. Lysistr. 1237: *Ἀρχή τινος σκολίου· παῖ Τελαμῶνος αἰχμητά· περὶ οὗ δεδήλωται ἤδη* (vid. Schol. Acharn. 980). *ὁ δὲ νοῦς, ὅτι τὰ ἐναντία λέγομεν ἑαυτοῖς καὶ πράττομεν. ὅταν γάρ τις ᾄσῃ ἀπὸ τῶν σκολίων Πινδάρου, λέγομεν ὅτι δεῖ μᾶλλον ᾄδειν ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας.*

Scol. 18. Athen. ibid., omisit C. — V. 2. *μετ'*, libri *καί*.

Scol. 19. Athen. ibid. et Dio Chrysost. I 36: *Ἦ νὴ Δία τῶν Ἀττικῶν σκολιῶν τε καὶ ἐποίνων εὐχὰς οὐ βασιλεῦσι πρεπούσας, ἀλλὰ δημόταις καὶ φράτορσιν ἀγαθοῖς καὶ σφόδρα ἀνειμένοις· Εἴθε λύρα κτλ.* — V. 1. *γενοίμην*, Dio *γενοίμαν*, fortasse recte, ut est in vasculo Attico Annal. Inst. Archaeol. 1837 p. 186: *ὦ Ζεῦ πάτερ, αἴθε πλούσιος γενοίμαν.* — *ἐλεφαντίνη* Ath., sed ap. Dion. tantum M (*ἐλεφαντία* supra, *ἐλεφαντίους* C, *ἐλεφαντίνα* BA, *ἐλεφαντίη* P, *ἐλεφαντία* rel.). — V. 2. *φέροιεν* Athen. et ap. Dion. CM (sed ex corr. *φορέοιεν*, ut rel.).

Scol. 20. Athen. ibid. et Dio Chrysost. l. l., qui omisit verba *καθαρὸν θ. ν.* — V. 1. *γενοίμην*, Dio *γενοίμαν*. — V. 2. *φοροίη* Athenaei

21.

ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.

⏓́ ⏓ – ⏑ ⏑ – ∠ ⏑ ⏑ – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏓́ ⏓ – ⏑ ⏑ – ∠ ⏑ ⏑ – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις.

22.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

23. 1294

(ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.)

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ, μή σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

24.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὴν μὲν ἔχω, τὴν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

25.

Πόρνα καὶ βαλανεὺς τωὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταὐτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

codd., et ap. Dion. M (rel. *φοροιεν* vel *φοροῖεν*). Praeterea ap. Dion. est *γυνὴ καλή* (sed P *καλὴ γυνή*). Brunck coniunxit cum praegresso scolio.

Scol. 21. Athen. XV 695 C. Eust. 326, 40. Dixi de hoc scolio ad Praxillae fragm. 3. — V. 2. *ὀλίγα* Eust., *ὀλίγη* Athen.

Scol. 22. Athen. ibid. et Eust. 1574, 20. — V. 1. *συνήβα* A et Eustath., vulgo *συνῆκα*. — *συστεφανηφόρει* C, *συνστεφανηφόρει* L. Cant., *συγκανηφόρει* Eustath. — V. 2. *σὺν σώφρονι σωφρόνει* Canter, *συσσωφρόνει σώφρονι* C Eust., *συσσωφρονήσω σώφρονι* A, *συνσωφρονήσω σώφρονι* L. Cant.

Scol. 23. Athen. ibid. — V. 1. *ὦ 'ταῖρ', ὦ ἑταῖρε* ABC. Confer Praxillae fr. 3.

Scol. 24. Athen. ibid. — V. 2. *τὴν μὲν* AB, et *τὴν δ'* B, vulgo *τὰν μὲν . . . τὰν δ'*. — *ἔχω, ἔχων* AB. Dubium est, utrum doricae formae a librariis tantum sint oblitteratae, an consulto poeta variaverit.

Scol. 25. Athen. ibid. — V. 1. *πόρνα* scripsi, v. *πόρνη*.

26.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλαν ἔχει
τιμὰν ἔν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον.

27.

Ἔγχει καὶ Κήδωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χρῆς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

28.

ΥΒΡΙΟΥ.

´⏑ – – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
´⏑ ⏑ – – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒
– ´⏑ ⏑ – – – ⏑ – –
– ´⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
´– – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – (´⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒)

Στρ. α'.

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·

Scol. 26. Athen. ibid. — V. 1. *μεγάλαν* scripsi, vulgo *μεγάλην*. — V. 2. *θεοῖσιν*, *θεοῖς* B.

Scol. 27. Athen. XV 695 E. — V. 1. *καὶ Κήδωνι* AB cod. Cant., *κώθωνι* Canter, *δὴ κώθωνι* Porson non recte, fort. *Κύδωνι* scribendum, vide Proverb. *αἰεί τις ἐν Κύδωνος* Zenob. II 42. Diog. VIII 42. — *διάκονε* AB, *διάκονε* L. Cant. — V. 2. *εἰ δὴ χρῆς* scripsi, vulgo *εἰ δὴ χρὴ τοῖς*, Porson *εἰ χρὴ τοῖς*, Dobree *ἢ χρὴ τοῖς*. Possis *ἢ δὴ χρή σ'*, M. Schmidt *εἰ δὴ λῇς χρηστοῖς*.

Scol. 28. Athen. XV 695 F: *Σκόλιον δέ φασί τινες καὶ τὸ ὑπὸ Ὑβρίου τοῦ Κρητὸς ποιηθέν. ἔχει δ' οὕτως· ἔστι κτλ.* Eadem Eust. 1574, 7. Attigit Goettling in comm. acad. Ienae 1855. Duabus strophis carmen, strophae quinis versibus logaoedicis constant: v. 1, 2, 4 sunt hexapodiae, v. 3 tetrapodia, v. 5 pentapodia, sed in hoc hendecasyllabo strophae discrepant, variavit enim poeta: in priore versu dactylus tertiam, in altero secundam sedem obtinet, quemadmodum etiam Seneca tragicus sapphicis versibus subinde phalaeceos interserit, pariterque Priapeum carmen (Meyer Anthol. Lat. 1704) phalaeceos passim sapphicis versibus temperat; item in stropha v. 5 primam sedem occupat spondeus, quae licentia etiam apud Senecam deprehenditur. — Hybriae nomen Schmidt suspicatur restituendum esse apud Hesych. v. *Ἰβυκτήρ* (Philol. XIV 760), ut ille Cretensibus etiam *ἐμβατήριον* condiderit. — V. 1. *μέγας*, Eust. *μέγα*. — V. 4. *ἀμπέλω* Stephanus, *ἀμπέλων* CL Cant., *ἀμπέλου* Eust. Hartung audacter novavit *πατέω τ'*

τούτῳ δεσπότας μνοῖας κέκλημαι.

Στρ. β'.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
πάντες γόνυ πεπτηῶτες (ἀμφὶ)
ἐμόν . . (προσ)κυνεῦντί (με) δεσπόταν
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντες.

29.

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑. – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Χρήματα καὶ βίον Κλειταγόρᾳ τε κἀμοὶ μετὰ Θεσσαλῶν.

οἶνον [*ἀδὺν*] *ἀπ' ἀμπέλω.* — V. 5. *μνοῖας* scripsi, ut tribus syllabis pronuntietur, quamquam enim in huiusmodi versibus nonnunquam spondeus vice dactyli adhibetur, tamen praeter necessitatem non est admittenda ista asperitas. In libris est *μνοίας*, nisi quod C et Eust. plane omittunt, Hermann *δεσπότα μνωῖας* scripsit, ego in edit. 2 suspicatus eram *μνοίταις* (*μνῴταις*), Hartung verbis traiectis *δεσπότας μνοῖας τούτῳ κέκλημαι*, non recte, nam *τούτῳ* suo loco non debebat moveri, Meineke *δέσποτα μνωΐας.* — *κέκλημαι*, B *βέβλημαι.* — V. 6. *τολμῶντ'* Hermann, vulgo *τολμῶντες.* — *καὶ ξίφος* om. Eust. — V. 7. *πρόβλημα* L Cant., *πρόβλημά τι* ABC, om. Eust. una cum voce *χρωτός.* — V. 8. *πεπτηῶτες* Eust., *πεπτηότες* Ath. — *ἀμφὶ* adieci; *ἐμὸν*, cuius loco Hermann *ἀμόν*, Goettling *ἀμῖν* scripsit, quoniam eo vocabulo versum terminaverunt, servavi: nam in versus exordio non offendit syllaba anceps. — V. 9. lacunam indicavit Hermann, quam Goettling inserto *ἀφαμιῶται* sibi redintegravisse visus est. — *προσκυνεῦντί με* scripsi, vulgo *κυνέοντι*, Hermann *κυνεῦντί τε.* Eust. interpretatur *ἤγουν προσκυνοῦσί με ὡς δεσπότην καὶ προσφωνοῦσι μέγαν βασιλέα.* — V. 10. *βασιλῆα* scripsi, cum in libris sit *βασιλέα*, auctore Hermanno. — *φωνέοντες* ABCP, *φωνέοντι* VL Cant. Eust.

Scol. 29. Aristoph. Vesp. 1243: *Μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός, κᾆτ' ᾄσεται· Χρήματα καὶ βίαν Κλειταγόρᾳ τε κἀμοὶ μετὰ Θετταλῶν.* Correxi *βίον* et *Θεσσαλῶν.* Ceterum Schol. ad h. loc. *Κλειταγόρας μέλος λέγουσι τὸ εἰς αὐτὴν Κλειταγόραν, ἥ τις ἐγένετο ποιήτρια Θετταλή τις γυνή . . . . ἐκ σκολιοῦ τινός ἐστιν· Ἀθηναίοις δὲ Θετταλοὶ συνεμάχησαν ἐν τῷ πρὸς τοὺς τυράννους πολέμῳ.* et supra ad v. 1239: *Ἡρόδικος δὲ ἐν τοῖς κωμῳδουμένοις καὶ τὸν Ἄδμητον ἀναγέγραφε, παραθεὶς τὰ τοῦ Κρατίνου ἐκ Χειρώνων· Κλειταγόρας ᾄδειν, ὅταν Ἀδμήτου μέλος αὐλῇ. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Χαίριδος ὡς Ἀρτεμίδωρος* (cod. Ven. *ἀρτεμιδώρου*) *φησί, περὶ μὲν τῆς Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας, ὅτι ὡς ἀνδρώνυμον ἀναγέγραφε Κλειταγόραν, Ἀμμώνιος ἀπελέγχει αὐτόν, περὶ δὲ τοῦ Ἀδμήτου παρεῖχεν.* hoc scholion quomodo emendandum sit, incertum: Herodicus videtur Clitagoram et Admetum recensuisse, sed Ammonius utrum et ipse *Κλειταγόραν* tanquam *ἀνδρώνυμον* in indices retulerit, an Herodici errorem castigaverit, non ausim decernere. Clitagorae scolium commemoravit etiam Arist. Lysistr. 1236, ubi Schol.: *ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας· ἡ γὰρ Κλειταγόρα ποιήτρια ἦν Λακωνική, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης.* Hesych. *Κλειταγόρα, ᾠδῆς τι εἶδος καὶ (ποιήτρια) Λεσβία τὸ γένος.* Sed Clitagora an revera poesi operam navaverit prorsus incertum, hoc certe scolium non est ab ea profectum.

*30. 1296

–́ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Οὐ χρὴ πόλλ' ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐρᾶν,
καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα φείδῃ.

Scol. 30. Amipsias ap. Athen. XI 783 E: *Αὔλει μοι μέλος, Σὺ δ' ᾆδε πρός· τήνδ' ἐκπίομαι δ' ἐγὼν τέως· Αὔλει σὺ καὶ σὺ τὴν ἄμυστιν λάμβανε· Οὐ χρὴ κτλ.* Non videtur hoc ab Amipsia compositum esse, sed vetus scolium. — V. 1. *ἄνθρωπον*, Meineke *ἄνδρ'* vel *ἄνθρωπον ὄντ'*. — V. 2. *καὶ κατεσθίειν*, Dindorf *κἀσθίειν*. Deinde Meineke coni. *σὺ δὲ κάρτ' ἀφειδής*, et fuit fortasse sic in scolio, quod consulto mutaverit Amipsias. Hartung, qui negat optimos hos numeros probari posse, ita conformavit: *Οὐ χρὴ χρήματα πόλλ' ἔχειν | θνητὸν ἄνδρα ποτ', ἀλλ' ἐρᾶν | καὶ κατ. κτλ.*

Aliorum scoliorum memoria paene intermortua, velut unus Hesychius cantilenam huius generis, quae a vocabulo *Βορέας* inchoabatur, testatur: *Βορέας· σκολιόν τι οὕτως ᾀδόμενον* (Meineke *ἀρχόμενον*) *ἔλεγον*. Sed quod comicus poeta fr. inc. com. CCCV: *Ὑμνεῖτο δ' αἰσχρῶς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης ὁ Φοῖβος οὐ προσῳδά* dicit, paeanem, non scolium significare videtur.

ΙΟΥΛΟΣ.

1.

Πλεῖστον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει.

ΛΙΝΟΣ.

2.

Ὦ Λίνε (πᾶσι) θεοῖσιν
τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν
φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι·
Φοῖβος δὲ κότῳ σ' ἀναιρεῖ,
Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν.

Fr. 1. Athen. XIV 618 D: *Σῆμος δ' ὁ Δήλιος ἐν τῷ περὶ παιάνων φησί· Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην οὔλους καὶ ἰούλους· καὶ τὴν Δήμητρα ὁτὲ μὲν Χλόην, ὁτὲ δὲ Ἰουλώ· ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δήμητρος εὑρημάτων τούς τε καρποὺς καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς εἰς τὴν θεὸν οὔλους καλοῦσι καὶ ἰούλους· δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι. Καὶ Πλεῖστον κτλ. ἄλλοι δέ φασιν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδήν.* Eadem Eustath. 1162, 42: *καὶ ἐπιφώνημα ἐμμελὲς τό· πλεῖστον κτλ.* Cf. Sch. Apoll. Rh. I 972. — *οὖλον* semel Eust. PV, *οὖλον οὖλεν* L. — *ἵει* AC a m. pr. Eust., *ἵει* PVL, *ἵη* C a m. sec. — *ἴουλον*, P *οὖλον*. Versus, ut Meineke animadvertit, hendecasyllabi speciem prae se fert, si sumas prosodiam vocis *ἵει* variatam esse, quod non solum novicii poetae, cum idem vocabulum iterant, dedita opera admittunt, velut *τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται*, sed antiquis quoque non inusitatum fuisse testatur Homericum *Ἄρες Ἆρες βροτολοιγέ*.

Fr. 2. Schol. Hom. Il. σ 570: *Ἔστι δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ λίνος μετ' ἰσχνοφωνίας ᾀδόμενος . . . ἐθρηνεῖτο γὰρ οὗτος παρὰ τῶν Μουσῶν οὕτως· Ὦ Λίνε θεοῖς τετιμημένε, σοὶ γὰρ πρώτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι· Φοῖβος δέ σε κότῳ ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν* (ita codd. AV). quae correxi, ita quidem ut *πᾶσι* adderem, quod saepe excidit, estque in epigrammate ad imitationem huius cantilenae composito (ap. Eust. *πάντα*), et *ἀθάνατοι* eiicerem, quod ex isto epigrammate irrepsit; reliqua menda facili negotio procuravi, ut iustos numeros restituerem, v. 5 correxit Schneidewin. — Scholiastae si fides habenda, ferebatur haec cantilena ab ipsis Musis in Lini honorem condita, quamquam fortasse scholion non integrum propagatum, ut ante *οὕτως* nonnulla intercepta sint. Carmen

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ. 1298

3.

Ἄρτεμι, σοί μέ τι φρὴν ἐφίμερον

hoc, quamvis non sit antiquissimum, tamen antiquitatis speciem prae se fert: deprehendimus hic exemplum metri, quod apud Graecos antiquissimum fuit, unde *hexametri* quoque origines sunt repetendae:

⏕ –́ ⏑ ⏑ – ⏕̆ – ⏓

vel

–́ ⏑ ⏑ –́ ⏕̆ – –

semper autem bini paroemiaci, ut fit in popularibus carminibus, copulantur. Schneidewin haec Melanippidae tribuit, quoniam idem schol. paulo ante dicit: Ἡ κατὰ Λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἐν τῇ ιθ' καὶ παρὰ Μελανιππίδῃ· a cuius poesi isti versus prorsus abhorrent. Ad hanc veterem cantilenam compositi sunt hexametri ap. Schol. Hom. (solus V addit), Eust. 1163, 59. Eudoc. 277:

> Ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
> ἀθάνατοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀεῖσαι
> ἐν ποδὶ δεξιτερῷ· Μοῦσαι δέ σε θρήνεον αὐταί
> μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγάς.

Horum versuum auctor cum dicit Linum primum cecinisse carmen ἐν ποδὶ δεξιτερῷ, videtur ipsum numerorum genus indicare, quod in hac cantilena deprehendimus: i. e. dimidiatos hexametros: veteres artis magistri priorem partem heroici versus δεξιόν, posteriorem ἀριστερὸν appellant, vid. Aristot. Metaph. *N.* c. 6: βαίνεται δὲ (ἔπος) ἐν μὲν τῷ δεξιῷ ἐννέα συλλαβαῖς, ἐν δὲ τῷ ἀριστερῷ ὀκτώ. adde Alex. Aphrod. comm. p. 813. cuius doctrinae vestigia etiam novicii magistri produnt, velut Marius Vict. p. 108 ed. Keil., hinc Marius Plotius p. 514 et 544 hemidexium trimetrum appellat quod hemiepes (δεξιὸν) dici solebat. Quod Eustathius hos quattuor versus vocat ἐπίγραμμα, item Cram. An. Par. III 289, 7 ἐπιγραφή ἐστιν ἐν Θήβαις, error subesse videtur, condonandus sane, quandoquidem in scholiis illis epigrammata in Linum leguntur, de quibus supra p. 357 dixi: at hi heroici versus, qui paraphrasin popularis cantilenae suppeditant, ab epigrammatis natura prorsus recedunt. Iam cum scholiasta praeterea Orphicum carmen memoret in Lini honorem conditum: ἥ τε καλουμένη Σφαῖρα ποίημά ἐστιν (Eust. 1163, 57 ποιημάτιον) εἰς τὸν Λίνον, ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα, ad hoc poema fortasse quattuor isti hexametri sunt referendi, ac possis coniicere, carmen illud, quod schol. Σφαῖραν inscriptum fuisse testatur, a Persino fuisse fictum; nam Mall. Theodor. ap. Gaisfordium script. lat. rei metr. 537: „Metrum dactylicum hexametrum inventum primitus ab Orpheo Critias asserit, Democritus a Musaeo, Persinus a Lino, permulti ab Homero." vel quem descripsit, fortasse verba ἐν ποδὶ δεξιτερῷ perperam ad hexametrum rettulit, quemadmodum Plotius trimetrum dactylicum appellans hemidexium aberravit. De Persino, qui apud Eubulum Atarnitem vitam aliquamdiu degit, itaque Hermiae et Aristotelis aequalis fuit, vid. Pollux IX 93. Ab hoc Orphico carmine diversum eiusdem nominis poematium, quod Schol. Hephaest. p. 54 memorat: ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα καὶ Θρόνος σύγγραμμα καλούμενον, quae figurata fuerunt carmina, haud dubie Alexandrini alicuius poetae, fortasse Simmiae.

Fr. 3. Athen. XIV 636 D: Κρέμβαλα· περὶ ὧν φησὶ Δικαίαρχος ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου ἐπιχωριάσαι φάσκων ποτὲ καθ' ὑπερβολὴν

ὕμνον υεναι τε ὅθεν

. . . .

Αἱ δὲ σίονθ' ἅμα χρυσοφάεννα
κρέμβαλα χαλκοπάρᾳα χερσίν.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

4.

Ἀνάβαλ' ἄνω τὸ γῆρας,
ὦ καλὰ Ἀφροδίτα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ. 1299

5.

Καλεῖτε θεόν.
Σεμελήϊ' Ἴακχε πλουτοδότα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

6.

Ελθεῖν, ἥρω Διόνυσε,

εἰς τὸ προσορχεῖσθαί τε καὶ προσᾴδειν ταῖς γυναιξὶν ὄργανά τινα ποιά, ὧν ὅτε τις ἅπτοιτο τοῖς δακτύλοις, ποιεῖν λιγυρὸν ψόφον· δηλοῦσθαι δ' ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ᾄσματι, οὗ ἐστιν ἀρχή· Ἄρτεμι . . . χερσίν. Facile apparet duo diversa fragmenta eiusdem carminis afferri. — V. 1. *ἐφίμερον* AB, *ἐφ' ἥμερον* PVL. — V. 2. *ὕμνον* L, *ὕπνον* PV. — *υεναι* A, *ὑέναι* B, *ἱέναι* PVL. — *ὅθεν* BVL, *ὅθε* P. Emendatio incerta, tentavi *σοί μ' ἐπὶ φρὴν σύτ' ἐφίμερον ὕμνον ἀειδέμεναι* (antea *ὑφαινέμεναι* commendavi) *πεδόθεν*, i. e. *φρήν μοι ἐπέσσυτο*, de elisione vid. Spitzner Exc. ad Il. XIII, de adverbio *πεδόθεν* cf. Pind. Isthm. V 38. — V. 3 *αἱ δὲ σίονθ' ἅμα χρυσοφάεννα* scripsi, vulgo *ᾇδέ τις* (P *ἀδέ τις*) *ἀλλὰ χρυσοφανία.* Requiritur verbum, itaque *σίοντι* restitui, de qua forma cf. Anacr. fr. 49. — V. 4. *χαλκοπάρᾳα*, A a m. sec. *χαλκοπάρηα*, a m. pr. *χαλκοπάραα* ut PVL. — *χερσίν*, conieci *χεροῖν*, ut hic versus aequiperetur v. 2.

Fr. 4. Plut. Quaest. Symp. III 6, 4: *ἀλλὰ καὶ προσευχόμεθα δήπουθεν αὐτῇ λέγοντες ἐν τοῖς θεῶν ὕμνοις· ἀνάβαλε κτλ.* — *Ἀφροδίτα* Dübner, v. *Ἀφροδίτη.* Quod est apud Hesychium *ἀναβαλλαγόρας· φάρμακόν τι καὶ λίθος ἐν Σάμῳ* fortasse corrigendum *ἀναβαλλόγηρας*, quod ad exemplum vocis *ἐρυσιπέλας* est novatum, lapidi enim Samio, cuius magna vis adversus varia mala esse perhibebatur, etiam haec virtus potuit attribui.

Fr. 5. Schol. Aristoph. Ran. 479: *Ἐν τοῖς Ληναϊκοῖς ἀγῶσι τοῦ Διονύσου ὁ δᾳδοῦχος κατέχων λαμπάδα λέγει· καλεῖτε θεόν· καὶ οἱ ἐπακούοντες βοῶσι· Σεμελήϊ' Ἴακχε πλουτοδότα* (ubi malim *Ἴακχ' ὦ*, ut numerus anapaestus restituatur) *ἢ πρὸς τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιλεγόμενον· ἐπειδὰν γὰρ σπονδοποιήσωνται, ἐπιλέγουσιν Ἐκκέχυται· κάλει θεόν.*

Fr. 6. Cantilenam, quae quidem nulla Eleorum sermonis vestigia ostentat, servavit Plut. Quaest. Graec. 36, 7: *Διὰ τί τὸν Διόνυσον αἱ*

Ἀλείων ἐς ναόν
ἁγνὸν σὺν Χαρίτεσσιν,
ἐς ναόν
τῷ βοέῳ ποδὶ θύων.
ἄξιε ταῦρε,
ἄξιε ταῦρε.

7.

(Ἀνάγετε πάντες,) ἀνάγετ', εὐρυχωρίαν
τῷ θεῷ ποιεῖτε·
ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυδωμένος
διὰ μέσου βαδίζειν.

8.

Σοί, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν
ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει,
καινάν, ἀπαρθένευτον, οὔτι ταῖς πάρος
κεχρημέναν ᾠδαῖσιν, ἀλλ' ἀκήρατον
κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

τῶν Ἠλείων γυναῖκες ὑμνοῦσαι παρακαλοῦσι βοέῳ ποδὶ παραγίγνεσθαι πρὸς αὐτάς· ἔχει δ' οὕτως ὁ ὕμνος· ἐλθεῖν . . . θύων, εἶτα δὶς ἐπᾴδουσιν· Ἄξιε ταῦρε. — V. 1. *ἥρω*, non ausus sum *ἥρως* substituere, minus etiam *Διόνυσον* probabile. — V. 2. *Ἀλείων* scripsi, ut duo sint molossi, cf. v. 4. Welcker *Ἅλιον*, vulgo *ἅλιον*. De Bacchi cultu apud Eleos eiusque festo *Θυῖα* vid. Paus. VI 26, 1. — V. 3. *ἁγνὸν*, conieci *ἀρίαγνον*. — *σὺν*, Leutsch, qui in Philologo XI 730 de numeris huius cantilenae disseruit, *ἁμᾷ* coniecit, v. 4 redintegrat *Ἀλείων ἐς ναόν*, hoc quidem probabiliter. — V. 5. *τῷ*, conieci *τεῷ*. — V. 6 et 7 Cobet *Νάξιε* restituendum censet, non recte.

Fr. 7. *Ithyphallorum* cantilenam affert Semus ap. Athen. XIV 622 B: *Οἱ δὲ ἰθύφαλλοι . . . ὅταν κατὰ μέσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον λέγοντες· ἀνάγετε εὐρυχωρίαν κτλ.* — V. 1. *ἀνάγετε πάντες* ad versum redintegrandum adieci, *ἀνάγετε κῶμον* addidit Tyrwhitt, rectius Meineke *ἀνάγετ' ἀνάγετε πάντες* coniecit, sed praestat, quod dedi *ἀνάγετε πάντες, ἀνάγετ'*, ut percussione variata iteratum vocabulum sit insigne. — V. 2 *τῷ θεῷ ποιεῖτε* Porson, codd. *ποιεῖτε τῷ θεῷ*. — V. 3. *ἐθέλει*, Meineke *θέλει*. — *ἐσφυδωμένος* scripsi atque sic etiam Meineke, libri *ἐσφυρωμένος*.

Fr. 8. *Phallophororum* cantilenam servavit Semus ap. Athen. XIV 622 E: *Οἱ δὲ φαλλοφόροι . . . παρέρχονται οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ καὶ λέγοντες· Σοὶ Βάκχε κτλ.* — V. 1. *σοί*, B *σύ*. — V. 3. *καινάν* Hemsterhuys, codd. *καὶ μάν*. — V. 4. *κεχρημέναν ᾠδαῖσιν* Porson, A *κεχρημεηαν ωδαισιν*, B *κέχρημε κανώδησιν*, P *κέχρημεν κανώδασιν*, VL *κεχρήμεθα πανώδασιν*. — *Pratinae* sine idonea ratione tribuit Porson.

9.

Πάριθι, κόρη, γέφυραν·
ὅσον οὔπω τρὶς πολέουσιν.

10.

Ἱερὸν ἔτεκε πότνια κοῦρον
Βριμὼ βριμόν.

11. 1301

Τίς τῇδε; πολλοὶ κἀγαθοί.
Ἐκκέχυται· κάλει θεόν.

Fr. 9. Proclus in Hesiodi Op. 389: *οἱ δὲ ἀρχαῖοι καὶ πρωϊαίτερον ἔσπειρον, καὶ δῆλον ἐκ τῶν Ἐλευσινίων τελετῶν.* ubi A haec addit: *ἐν οἷς ἔλεγε τοῦ π^ε θι κόρη γεφύραν ὅσον οὔπω· τριπόλεον δέ.* Scribendum *ἐν οἷς ἐλέγετο· πάριθι κόρη γέφυραν· ὅσον οὔπω τρὶς πολέουσιν.* i. e. *mox ter agros arant*, quae ad *Προηρόσια* referenda sunt, quae mense Boedromione celebrabantur, cf. Aug. Mommsen Heortologie p. 75 seq. et 220 seq.

Fr. 10. Origenes (Hippolyt.) adv. Haeret. p. 115: *ὁ δὲ στάχυς οὗτός ἐστι καὶ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ παρὰ τοῦ ἀχαρακτηρίστου φωστὴρ τέλειος μέγας, καθάπερ αὐτὸς ὁ ἱεροφάντης . . . νυκτὸς ἐν Ἐλευσῖνι ὑπὸ πολλῷ πυρὶ τελῶν τὰ μεγάλα καὶ ἄρρητα μυστήρια βοᾷ καὶ κέκραγε λέγων· ἱερὸν ἔτεκε πότνια κοῦρον Βριμὼ βριμή· τουτέστιν ἰσχυρὰ ἰσχυρόν.* ubi *βριμόν* scribendum esse vidit etiam Miller. — Alias cantilenas in mysticis sacris frequentatas praetermisi, quoniam maximam partem satis sunt recentes, velut quod est apud Firm. Mat. p. 26 ed. Bursian:

Χαῖρε νυμφίε, χαῖρε νέον φῶς.

et ibidem p. 30:

Εὐοῖ δικέρως, δίμορφε.

Prior cantilena ad Phrygia sacra videtur pertinere, nam de Magnae Matris et Attidis mysteriis supra disputavit Firmicus, cf. Lobeck Aglaoph. I 649. Firmici codex cum exhibeat ΔЄΝΥΝΦЄ ΧΑΙΡЄΝΥΝΦЄ, fortasse colligas in sacris variatum esse *χαῖρε νυμφίε* et *χαῖρε νύμφη*, nam tauroboliis et crioboliis etiam mulieres operam dedisse multi tituli et graeci et latini testantur, quamquam fieri potest, ut ibi Phrygia sacra cum Mithriacis coaluerint, quam societatem praeter alios lapides arguit planissime monumentum CIGr. III 6012 B. In altera cantilena haud scio an *Εὖαν δικέρως δίμορφε* scribendum sit, nam in codice est ЄΑΙ (cf. Et. M. 553, 46 *Εὔας Εὔαντος· ἔστι δὲ ἐπίθετον Διονύσου*), sed quamvis Bacchus indigitari videatur, tamen taurum a Mithra percussum invocari testatur Firmicus, quod non mirum, quandoquidem multa aliena translata sunt in haec sacra, itaque Mithrae sacerdotes passim etiam munere archibucoli Dei Liberi funguntur. Ex Mithriacorum sacrorum carmine etiam versus, quem Firmicus p. 6 adscripsit, petitus:

Μύστα βοοκλοπίης, υἱὲ δέξιε πατρὸς ἀγαυοῦ.

Fr. 11. In principio libationis utebantur versu iambico:

Τίς τῇδε; πολλοὶ κἀγαθοί.

12.

Ἥλιος Ἀπόλλων, ὁ δέ γ' Ἀπόλλων ἥλιος.

13.

Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεων τράγον.

14.

Ἄρχει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν.

quem morem respexit Aristoph. Pac. 968: εὐχώμεθα· τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί. ubi schol. Σπένδοντες γὰρ ἔλεγον· τίς τῇδε; ἀντὶ τοῦ τίς πάρεστιν, εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον· πολλοὶ κἀγαθοί. τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ σπένδοντες, ἵνα οἱ συνειδότες τι ἑαυτοῖς ἄτοπον ἐκχωροῖεν τῶν σπονδῶν. Eadem Appendix Proverb. IV 90 ubi καλοὶ κἀγαθοί. Peracta autem libatione precabantur, ut schol. Arist. Ran. 479 docet: ἢ πρὸς τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιλεγόμενον· ἐπειδὰν γὰρ σπονδοποιήσωνται, ἐπιλέγουσιν· ἐκκέχυται· κ. θ.

Fr. 12. Heraclit. Allegor. Hom. c. 6: καὶ τὸ δημῶδες ἄνω καὶ κάτω θρυλλούμενον· ἥλιος κτλ. Huc refero, quod Proclus Theol. Platon. VI 12 scripsit: ὁ Ἥλιος Ἀπόλλων ὑμνούμενος χαίρει διαφερόντως, καὶ Ἀπόλλων Ἥλιος ἀνακαλούμενος, quibus Lobeck (Aglaoph. I 111) anacleticum theurgorum hymnum notari existimavit, non recte. Etiam Schol. Plat. Rep. VI 509 B Solis et Apollinis nomen componit, schol. Demosth. Mid. 9 praeterea Bacchum adiungit. Praeterea latinum carmen apud Festum p. 318: *tu es Apollo, (tu Sol in coelo deus.)* non decet praetermittere. — Usener Mus. Rhen. XXIII 373 versum segregandum esse censet, quippe qui vel Euripidi vel recentioris comoediae poetae sit attribuendus, at eiusmodi argumentum a nova comoedia alienum, neque tragici poetae hunc versum esse arguit spondei species sede paenultima: quamquam fortasse Aeschylus in Bassaridibus Orphea in eandem sententiam disputantem induxit, cf. Eratosth. Catast. 24: τὸν μὲν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν, ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Πάγγαιον καλούμενον προσέμενε τὰς ἀνατολάς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον.

Fr. 13. Athen. III 109 F: Ἀχαΐνας· τούτου τοῦ ἄρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν ὀγδόῳ Δηλιάδος λέγων ταῖς θεσμοφόροις γίγνεσθαι· εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἑορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων· Ἀχαΐνην (ἀχαίνου B) στ. ἔμπλεων (sic AD, ἐμπλεῶ B, ἔμπλεον VL) τράγον. hanc imperativi formam esse pro τράγε docuit Meineke ad Athen. Syracusanis hanc formam vindicat Choeroboscus, vid. indicem v. εἶπον et Συρακούσιοι.

Fr. 14. 15. 16 reliquiae sunt cantilenae, qua praeco in ludis gymnicis utebatur. Disputavit de hac cantilena Haupt: *de pede a praeconibus recitato* in Instit. Archeol. nuove Memorie Lips. 1865 p. 209 seq.

Fr. 14. Iulian. Caesar. p. 318: Καὶ ὁ Σειληνὸς δηχθεὶς ἐσιώπα καὶ τοῖς ἀγωνιζομένοις ἐκ τούτου τὸν νοῦν προσεῖχεν· Ἑρμῆς δὲ ἐκήρυττεν· Ἄρχει μὲν ἀγὼν ὁ τῶν . . . μέλλειν. quamquam Iulianus in

15. 1302

Βαλβῖδι ποδῶν
θέντες πόδα παρ πόδα (θεῖτε).

16.

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν.

---

ampla cantilena, quae sequitur, etiam alia ex praeconis anapaestis videtur adhibuisse, velut quod continuo subsequitur: *ἀλλ' ἀκούοντες* (Cobet *ἀλλὰ κλύοντες* coniecit) *τὴν ἡμετέραν κήρυκα βοάν*, fuit opinor:

μηκέτι μέλλειν· ἀλλ' ἀΐοντες
τὴν ἡμετέραν κήρυκα βοάν.

item novissima: *Νίκης δὲ τέλος Ζηνὶ μελήσει· ταῦτα τοῦ Ἑρμοῦ κηρύττοντος ἐκληροῦντο.* nam hic versus:

Νίκης δὲ τέλος Ζηνὶ μελήσει.

praeconis voci satis est conveniens. — *καιρὸς κτλ.* iteratur infra 16, 2. Cf. Soph. Philoct. 466.

Fr. 15. Moeris p. 193, 4: *Βαλβῖδες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον αἱ δρομεῖς, ἵν' ἐξ ἴσου ἵσταιντο* (cf. Harpocratio v. *βαλβίς*). *διὸ καὶ οἱ κήρυκες ἐπὶ τῶν τρεχόντων· βαλβῖδα ποδὸς θέτε πόδα παρὰ πόδα, καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν. Ἀττικοί, ὕσπληξ δὲ κοινόν.* ita Bekkerus ex cod. Coislin. edidit neque variant libri apud Piersonum, nisi quod *βαλβίδα πόδας θέντες* codd. Pricaei et Vossii exhibent, Gronovii autem liber *παρ' ὃ*. Correxi haec, nisi initio *βαλβῖσι ποδῶν* malis, lenius foret *βαλβῖδι ποδὸς*, nec tamen satis commodum. Pierson edidit Salmasio auctore *βαλβῖδ'· ἀπόδος, θέτε πόδα παρὰ πόδα*, Hauptius dimetrum anapaesticum restituit:

Βαλβῖδα ποδὸς θέτε πόδα παρὰ πόδα.

verum neque numeri apti, nam anapaestis solutioribus nullus hic locus, neque satis intelligo, unde accusativus *βαλβῖδα* sit suspensus. Tenendum autem est in singulis certaminibus hoc praeconium pro rei natura variatum esse; his quidem versibus utebatur praeco, cum cursores adhortaretur, quorum certamen non solum Olympiae, sed etiam alibi primum obtinebat locum; cf. Plato Leg. VIII 833: *σταδιοδρόμον δὴ πρῶτον ὁ κῆρυξ ἡμῖν, καθάπερ νῦν, ἐν τοῖς ἀγῶσι παρακαλεῖ.*

Fr. 16. Lucianus in Demonactis vita 65: *ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκέθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα· Λήγει . . . μέλλειν. καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρός.* Initium tantum cantilenae adscripsit Lucianus, praeco alia addebat, ut indicat Philostr. de gymn. c. 7 (Cobeti editionem non licuit inspicere): *εἰ δὲ μὴ ῥαθύμως ἀκούεις τοῦ κήρυκος, ὁρᾷς ὡς ἐπὶ πάντων κηρύττει λήγειν μὲν τὸν τῶν ἄθλων ταμίαν ἀγῶνα, τὴν σάλπιγγα δὲ τὰ τοῦ Ἐνυαλίου σημαίνειν, προκαλουμένην τοὺς νέους εἰς ὅπλα· κελεύει δὲ τουτὶ τὸ κήρυγμα καὶ τοὔλαιον ἀραμένους ἐκποδὼν ποι φέρειν, οὐχ ὡς ἀλειφομένους, ἀλλ' ὡς πεπαυμένους τοῦ ἀλείφεσθαι.* Cantilenam hanc Lucia-

17.

Πόρρω γάρ, ὦ παῖδες, πόδα
μετάβατε καὶ κωμάξατε 1303
βέλτιον.

18.

Ἀμὲς πόκ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι.
Ἀμὲς δέ γ' εἰμές· αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο.
Ἀμὲς δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.

nus *τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα*, Galenus de motu muscul. II 9 et in Hippocr. Epidem. IV 24 etiam brevius *τὸν καλούμενον πόδα (τῶν κηρύκων)* appellat, ubi *πούς* neque pedem neque versum (ut est apud Arist. Ran. 1322), sed *periodum, systema* significat, quemadmodum *κομμάτιον*, quando parabasis partem significat, item latius patet. Huc adde Pollucis locum IV, 91: *τὸ δὲ κηρύκων γένος . . . καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττεν· καὶ ἦν ἀγώνισμα σάλπιγγος πρεσβύτερον. εἰς δὲ φιλοτιμίαν τῶν ἐπ' αὐτῷ προελθόντων οἵ τε καλούμενοι πόδες συνετέθησαν, ἔλεγχον ἔχοντες εἰς μῆκος πνεύματος κτλ.* Igitur haec cantilena etiam in certamine praeconum usu veniebat, quod tubicinum certamine antiquius esse tradit Pollux, cum Africanus utrumque eodem tempore Ol. XCVI institutum esse auctor sit. Hic Pollucis locus satis superque confutat ea, quae Haupt proposuit de pede praeconum. — Denique addo falli Naberum, qui in Mnemos. Nova I 164 in narratione Heliodori Aethiop. IV 1 *τέλος ὁ μὲν κῆρυξ οἱ ὁπλῖται παριόντων ἀνεβόησεν* versum sibi visus est indagavisse:

Ἄνδρες ὁπλῖται παριόντων,

quem huic cantilenae adscripsit.

Fr. 17. Lucian. Saltat. 10: *Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι (οἱ Λάκωνες) ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστιν καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς καὶ συνορχοῖντο· καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων — δύο γὰρ ᾄδεται — καὶ διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι· πόρρω γάρ φασιν* (*φησιν*), *ὦ παῖδες κτλ. τουτέστιν ἄμεινον ὀρχήσασθε*, ubi *κωμάξατε* Solanus, *κομάξατε* a, *κωμάσατε* codd. Cf. Hesych. *κωμάσδειν· ὀρχεῖσθαι.*

Fr. 18. Plut. vit. Lycurg. 21: *Τριῶν γὰρ χορῶν κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων ἀρχόμενος ᾖδεν· Ἄμμες ποκ' κτλ. ὁ δὲ τῶν ἀκμαζόντων ἀμειβόμενος ἔλεγεν· Ἄμμες δέ γ' κτλ. ὁ δὲ τρίτος ὁ τῶν παίδων· Ἄμμες κτλ.* Possis ad *Tyrtaeum* referre, siquidem Pollux IV 107 dicit: *τριχορίαν δὲ Τύρταιος ἔστησε, τρεῖς Λακώνων χορούς, καθ' ἡλικίαν ἑκάστην, παῖδας ἄνδρας γέροντας.* Iidem versus Instit. Lac. 15 et de se ipsum citra inv. laud. 15 (ubi inverso ord. v. 1. 3. 2) leguntur. — V. 1. *ἀμὲς* hic et similiter v. 2 et 3 scripsi, Miller Misc. 367 *ἄμες πόθ' ἦμες*, vulgo *ἄμμες*, Plut. secundo loco *ἄμες* (Xyl. *ἄμμες*). — *πόκ'* ACS primo Plut. loco, v. *ποτ'*. — *ἦμες*, tertio loco vulgo *ἢ μέν*, sed Mosc. 1, 2. *ἦμες*, primo loco FaL *ἦμεν*. — V. 2. *δέ γ'*, Keil coni. *δ' ἔτ'*. — *εἰμές* Plutarchi primo loco tantum X (*εἰμὲν* ACS, *εἶμεν* ia), secundo *ἐσμέν*, tertio *εἰμέν*. Ahrens *ἐσμὲς* vel *ἠμὲς* requirit, et sane antiquior Doriensium sermo *ἠμὲς* desiderat. — *αὐγάσδεο* duobus locis, *πεῖραν λαβὲ* primo loco, non recte Rauchenstein *πειράσδεο* coniecit. — V. 3. *ἐσσόμεσθα* primo loco AC, v. *ἐσόμεσθα*, Herwerden *ἐσσεύμεσθα*. — *πολλῷ* Steph.,

19.

Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα, ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα;
Ταδὶ τὰ ῥόδα, ταδὶ τὰ ἴα, ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

20.

Χαλκῆν μυῖαν θηράσω.
Θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει.

21. 1304

A. *Χέλει χελώνη, τί ποῖεις ἐν τῷ μέσῳ;*
B. *Μαρύομ' ἔρια καὶ κρόκαν Μιλησίαν.*

codd. *πολλῶν* (C *πολλὸν*), qui etiam *κρείσσονες* praebent. Cf. praeterea schol. Platon. p. 223, ubi v. 2 *ἔνεσμεν, ἢν δὲ λῇς, πεῖραν λαβέ.* Diogen. II 30 et V 3. Zenob. I 82. Greg. Cypr. I 48. Apost. II 72. Arsen. p. 51. Conferas denique epigramma Laconicum ap. Plut. Consol. c. 15 et Arsen. 369:

Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον (ἐθάλεον), αὐτίκα δ' ἄλλοι,
ὧν ἄμμες γενεὰν οὐκέτ' ἐποψόμεθα.

ubi Cobet *ἀμὲς* scripsit.

Fr. 19. Athen. XIV 629 E: *Ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἡ καλουμένη ἄνθεμα· ταύτην δὲ ὠρχοῦντο μετὰ λέξεως τοιαύτης μιμούμενοι καὶ λέγοντες· Ποῦ κτλ.* — V. 2. om. PVL, add. ABC et epit. Hoesch. — *ταδὶ τὰ ῥόδα* censor Ienensis, codd. *ποῦ μοι ταδὶ τὰ ῥόδα κτλ.*

Fr. 20. Poll. IX 123: *Ἡ δὲ χαλκῆ μυῖα, ταινίᾳ τὼ ὀφθαλμὼ περισφίγξαντος ἑνὸς παιδός, ὁ μὲν περιστέφεται κηρύττων· χαλκῆν μ. θ., οἱ δὲ ἀποκρινάμενοι· θηράσεις κτλ. σκύτεσι βυβλίνοις αὐτὸν παίουσιν, ἕως τινὸς αὐτῶν λάβηται.*

Fr. 21. Pollux IX 125: *Ἡ δὲ χελλὶ χελώνη παρθένων ἐστὶν ἡ παιδιά, παρόμοιόν τι ἔχουσα τῇ χύτρᾳ· ἡ μὲν γὰρ κάθηται, καὶ καλεῖται χελώνη, αἱ δὲ περιτρέχουσιν ἀνερωτῶσαι· χελλὶ χελ. . . . ἡ δὲ ἀποκρίνεται· ἔρια μαρύ. . . . εἶτ' ἐκεῖναι πάλιν ἐκβοῶσιν· ὁ δ' ἔκγονός σου . . . ἡ δέ φησι· λευκᾶν κτλ.* Eadem Eust. Od. 1914, 56. — V. 1. *χέλει χελώνη* Eustath., qui dicit: *ἔστι δ' ἐν τούτοις τὸ χέλει προστακτικὸν δῆθεν, παρηχούμενον τῇ χελώνῃ.* Nisi forte malis *χελεῦ*, vid. Hesych. *χελεύς· κιθάρα* et *χελεῦ· χελώνη.* Pollux *χελί*, sed Bekker *χελιχελώνη.* Simile est *πόνῳ πόνηρος*, vel rectius *πονωπόνηρος* ap. Arist. Vesp. 466. Lys. 350. — *ποῖεις* Meineke et v. 3 *ποῖων*, i. e. *ποέεις* et *ποέων*, legebatur *ποιεῖς* et *ποιῶν.* Ita in tabulis Heracleensibus leguntur non solum *ποῖων*, *ποῖωντι*, sed etiam *ἐξεπόιον* (i. e. *ἐξεποίουν*) et *ποϊόντασσι* (i. e. *ποιεόντεσσι*), vid. Ahrens D. D. 208. Praeter Dorienses etiam Boeoti eiusmodi formis usi sunt, velut in titulo Chaeronensi (Act. Soc. Saxon. 1854, 199) *ποϊόμενει*, in cuius locum non erat *ποιούμενος* substituendum, quamquam clausula *ει* vitiosa, item ib. 200 *ἀνατιθ(έαντι τ)ὸν Ϝίδιο(ν δοῦλον . . . . τῷ) Σαράπι τὰν ἀνάθεσιν (πο)ϊόμενει* i. e. *ποεόμενοι.* Quod in titulo Olympiae nuper reperto (Arch. Zeitg. 1878) extat *Πολύκλειτος ἐπόισε* pro *ἐπόεισε* dictum arbitror: nam semibarbarae sunt formae quae extant in titulis Cnidiis, quos Newton edidit,

A. Ὁ δ' ἔκγονός σου τί ποῖον ἀπώλετο;
B. Λευκᾶν ἀφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ἅλατο.

22 A.

Ἔξεχ', ὦ φίλ' Ἥλιε.

22 B.

Ἐξάγω χωλὸν τραγίσκον.

23.

Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.

24.

Μακραὶ δρύες, ὦ Μέναλκα.

25. 1305

Ἐκκόρει, κόρη κορώνη.

ΠΟΙΣΑΙ et *ΠΕΠΟΙΚΗ.* — V. 2. *μαρύομ' ἔρια* Meineke, v. *ἔρια μαρύομαι*, idem *κρόκαν* (v. *κρόκην*) scripsit. — V. 3. *ἔκγονος*, Eust. *ἔγγονος*.

Fr. 22 A. Pollux IX 123: *Ἡ δὲ ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε παιδιὰ κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπόταν νέφος ἐπιδράμῃ τὸν θεόν, ὅθεν καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις· εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, ὅταν λέγωσιν· ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.* Cf. Aristoph. Insul. fr. 4. Eust. Il. 881, 42. Athen. XIV 619 B: *Ἡ δὲ εἰς Ἀπόλλωνα ᾠδὴ φιληλιάς, ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν.*

Fr. 22 B. Hesychius: *ἐξάγω χωλὸν τραγίσκον· παιδιᾶς εἶδος παρὰ Ταραντίνοις.* Exordium hoc cantilenae puerilis. — Item Theophrast. Char. c. 5: *καὶ τοῖς μὲν (παιδίοις) συμπαίζειν λέγων*

Ἀσκός, πέλεκυς,

τὰ δὲ ἐπὶ τῆς γαστρὸς ἐᾶν καθεύδειν ἅμα θλιβόμενος principium puerorum cantilenae videtur adhibere.

Fr. 23. Plut. Quaest. Graec. c. 35: *Τί δήποτε ταῖς κόραις τῶν Βοττιαίων ἔθος ἦν λέγειν χορευούσαις· Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.*

Fr. 24. Athen. XIV 619 C: *Κλέαρχος δ' ἐν πρώτῳ Ἐρωτικῶν νόμιον καλεῖσθαί τινά φησιν ᾠδὴν ἀπ' Ἠριφανίδος, γράφων οὕτως· Ἠριφανὶς ἡ μελοποιός, Μενάλκου κυνηγετοῦντος ἐρασθεῖσα, ἐθήρευε μεταθέουσα ταῖς ἐπιθυμίαις· φοιτῶσα γὰρ καὶ πλανωμένη πάντας τοὺς ὀρείους ἐπεξῄει δρυμούς, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἰοῦς δρόμους, ὥστε μὴ μόνον τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀστοργίᾳ διαφέροντας, ἀλλὰ καὶ τῶν θηρῶν τοὺς ἀνημερωτάτους συνδακρῦσαι τῷ πάθει λαβόντας αἴσθησιν ἐρωτικῆς ἐλπίδος· ὅθεν ἐποίησέ τε καὶ ποιήσασα περιῄει κατὰ τὴν ἐρημίαν, ὥς φασιν, ἀναβοῶσα καὶ ᾄδουσα τὸ καλούμενον νόμιον, ἐν ᾧ ἐστι· Μακραὶ δρύες, ὦ Μέναλκα* (B *Μενάλκαι*). *Eriphanis* cur non sit recipienda in numerum poetarum, facile apparet.

Fr. 25. Horapollo Hierogl. I 8: *Τῆς δὲ τοιαύτης αὐτῶν (τῶν κορωνῶν) ὁμονοίας χάριν μέχρι νῦν οἱ Ἕλληνες ἐν τοῖς γάμοις ἐκ κορὶ κορὶ κορωνη* (sic cod. Par. C, cf. codd. ap. Bachm. An. II 407) *λέγουσιν ἀγνοοῦντες.* sed cod. Aug. et edd. *ἐκκορὶ κορὶ κορώνην*, codd. Par. AB

26.

Στρίγγ' ἀποπομπεῖν
νυκτιβόαν (γᾶς),
στρίγγ' ἀπὸ λαῶν, 1306
ὄρνιν ἀνώνυμον (ἐχθρῶν)
ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας.

cod. Mor. *κορώνη*. Adde Schol. Pind. Pyth. III 27: *κἀν τῷ βίῳ ἀκορεῖ* (cod. Gott. *εὐκορεῖ*) *ἀντὶ τοῦ κόρας* (cod. Gott. *κούρους*) *κορώνας. παροτρύνοντες δ'* (cod. Gott. *προτρεποντες*) *ἔνιοί φασιν· ἐκκορεῖ κόρους κορώνας* (cod. Gott. *ἐκκόρει κόρει κορώνας*). quae Boeckhio ex dittographia orta esse videntur: idem scripsit *ἐκκόρει, κόρει κορώνην· exorna, orna cornicem*. Hermann Opusc. II 328: *κἂν τῷ βίῳ, ὡσπερεὶ ἀντὶ τοῦ κούρους, κορώνας παροτρύντες ἔνιοί φασιν· ἐκκόρει κόρην, κορώνη·* i. e. *devirgina virginem cornix*. Welcker Prometh. 397: *ἐκκόρει, κόρε, κορώνην*. Mihi leg. videtur: *κἀν τῷ βίῳ ἐκκορεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποκουρίζεσθαι, καὶ κορώνας παροτρύνοντες ἔνιοί φασιν· ἐκκόρει, κόρη κορώνη*. Etenim quod *ὑποκουρίζεσθαι* vel *κουρίζεσθαι* dici solebat, vulgo dicebatur *ἐκκορεῖν*, vid. Hesych. *κουριζομέναις, ὑμεναιουμέναις, γαμουμέναις, διὰ τὸ λέγειν· σὺν κούροις τε καὶ κόραις· ὅπερ νῦν παρεφθαρμένως ἐκκορεῖν* (cod. *ἐκ κόρεν*) *λέγεται*. Haec explicatio etiam adhibenda huic cantilenae nuptiali, restituendum autem *ἐκκόρει κόρη κορώνη, hymenaeum cane, virgo cornix,* quo nomine apte appellare licuit cornicem (quod Hesych. habet: *κυσθοκορώνη· νύμφη* ex comico poeta petitum videtur), nisi forte quis comparare malit *χέλει χελώνη*, quod extat supra. Ex eadem hac cantilena nuptiali fortasse etiam petitum est, quod exhibet Schol. Pind. et Hesych.:

Σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

quod Aeschylus in Danaidibus adhibuit. Resp. huc etiam Aelian. Hist. An. III 9: *Ἀκούω δὲ τοὺς πάλαι καὶ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέναιον τὴν κορώνην καλεῖν, σύνθημα ὁμονοίας τοῦτο τοῖς συνιοῦσιν ἐπὶ τῇ παιδοποιίᾳ διδόντας.*

Fr. 26. Festus p. 314: (Strigem ut ait Verri)us Graeci *στρίγγα* ap(pellant), quod maleficis mulieribus nomen inditum est, quas volaticas etiam vocant. Itaque solent his verbis eas veluti avertere Graeci: *ΣΥΡΡΙΝΤΑ ΠΟΜΠΕΙΕΝ ΝΥΚΤΙΚΟΜΑΝ ΣΤΡΙΝΤΑΤΟΛΑΟΝ ΟΡΝΙΝ ΑΝΩΝΥΜΙΟΝ ΩΚΥΠΟΡΟΥΣ ΕΠΙ ΝΗΑΣ.* — V. 1. *ἀποπομπεῖν*, Turnebus *ἀποπέμπειν*, sed Hesychius *ἀποπομπεῖν τὸ ἀποπέμψασθαι καὶ ἀποκαθήρασθαι.* — V. 2. *νυκτιβόαν γᾶς* scripsi, ut versus aequalis sit proximis, *νυκτιβόαν* Turnebus, *νυκτικορώνην* Müller, quod nusquam legitur, neque aptum: *νυκτικόρακα* si numero conveniret, dici poterat: nam hanc avem sive noctuam (cf. Ungeri copias ad Valgium p. 13) strigis nomine significari veteres credebant, ut Hesychius testatur: at in vetere hac cantilena avis feralis proprium nomen additum fuisse non est verisimile, nam veteres ipsi ambigebant, ut Plinius docet H. N. XI 232: „Fabulosum arbitror de strigibus ubera eas infantium labris immulgere: esse in maledictis iam antiquis strigem convenit, sed quae sit avium constare non arbitror". Recte igitur Turnebus *νυκτιβόαν* scripsit, quod Hesychius planissime confirmat: *Στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος· νυκτίφοιτον· καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα, οἱ δὲ νυκτοκόρακα.* quae glossa ex duabus coaluit, fuisse videtur: *στρίγγα· ὄρνεον νυκτίφοιτον· καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόας.* idem Hesych.: *γλαύξ· νυκτοβάς, πετεινὸν νυκτερινόν*, ubi ambigas, utrum *νυκτοβόας* an *νυκτοβαῦς* sit restituendum. —

27.

Ὦ τί πάσχεις; μὴ προδῷς ἄμμ', ἱκετεύω·
πρὶν καὶ μολὲν κεῖνον, ἀνίστω·

V. 3. ἀπὸ λαῶν Haupt, ἀπὸ λαοῦ Scaliger, ἀλαῶπιν Sopingius. — V. 4. ἀνώνυμον scripsi, i. e. δυσώνυμον, legebatur ἀνωνύμιον, quae forma alias non legitur, sed eam ἐπωνύμιος et εὐωνύμιος tuentur, sed hic certe ἀνωνυμίαν dicendum fuit: deinde autem ipsa sententia aliquid deesse arguit, nam permirum est, strigem navibus immitti, quod non satis commode Müller explanare studuit, itaque ἐχθρῶν adieci, ut hic versus novissimo sit par. — Frustra haec ad heroici numeri legem revocare conati sunt cum priores, ut Turnebus, Scaliger, Sopingius, tum Haupt Στρίγγ' ἀποπέμπειν νυκτιβόαν, τὰν στρίγγ' ἀπὸ λαῶν Ὄρνιν ἀνωνύμιον, στρίγγ' ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας. et Müller, qui scripsit Στρίγγ' ἀποπομπεῖν, νυκτικορώνην στρίγγ' ἀπὸ λαῶν, Ὄρνιν ἀνώνυμον ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας ἐλαύνειν. — Aliae cantilenae superstitiosae vel heroicis versibus constant, velut quod Meineke ex Plinio H. N. XXXVII 100 adscripsit:

φεύγετε κανθαρίδες· λύκος ἄγριος ὔμμε διώκει.

(ὔμμε Meineke scripsit, Sillig ἄμμε, v. ex Dalecampi emendatione αἷμα.) vel numeris omnino non adstricta sunt, velut quod est apud Marcellum Empir. p. 279 ed. Steph.: φεῦγε, φεῦγε· κριθή σε διώκει. idem quod Alexander Trall. X p. 296 ed. Steph. exhibet, φεῦγε, φεῦγε, ἰού, χολή. ἡ κορύδαλος ἐζήτει (quamquam hoc possis ad numeros revocare:

φεῦγε, φεῦγ', ἰού, χολή· ὁ κορύδαλλός σε ζητεῖ).

alia id genus; velut morbo averruncando fortasse etiam inserviebant graeca vocabula, quae exhibet frustulum chartae Aegyptiae, quod edidit Tischendorf cod. Sinait. tab. XX 7:

ЄΚΤΕΙΝЄΙ
ΠЄΡΙΚЄΦΑΛΑΙΑ
ΒΤΡCΑ
ЄΚΤΟC ЄΚΤΟC ΝΟC
CΤΝΧЄΙ
ΠΩΓΩΝ
ΗΙΘЄΟC
ΗΜΙΞЄΟC

vel denique admodum novicia sunt, velut apud Marcellum p. 307:

Εἶδον τριμερῆ χρύσεον Τοάναδον
καὶ ταρταροῦχον ἄκεσιν Τουσάναδον·
σῶσόν με σεμνέ, νερτέρων ὑπέρτατε.

ubi v. 1 τρίμορφον, v. 2 ταρταροῦχον ἀκέσιον scribendum videtur; ἄκεσιν deest in ed. Stephaniana, sed legitur in ed. Basil. — Item aliud trimetron ibidem p. 373:

Θεὸς κελεύει μὴ κύειν κῶλον πόνους.

Barbara autem et semibarba carmina hinc omnino segreganda.

Fr. 27. Athen. XV 697 B: Οὗτος γὰρ τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων· οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι, μοιχικαί τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσαι, ὡς καὶ ἥδε· Ὦ κτλ. — V. 1. ἥδε· ὦ τί Dindorf, ἠδέω τι A, ἠδεῶ τί B, ἠδέω τί P, ἠδέως τι VL. — V. 2. μολὲν Bentley, μόλεν PVL, μόλιν AB, Meineke μολῆν. — ἀνί-

μὴ κακον σὲ μέγα ποιήσῃς κἠμὲ τὰν δειλάκραν· 1307
ἁμέρα καὶ δή· τὸ φῶς ζὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ὀρῇς;

28.

Ἔς τε μέσον πεδίον Στενυκλήριον, ἔς τ' ὄρος ἄκρον
εἵπετ' Ἀριστομένης τοῖς Λακεδαιμονίοις.

29.

Ἐν φανερᾷ γενόμαν, πάτραν δέ μου ἁλμυρὸν ὕδωρ
ἀμφὶς ἔχει· μήτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοῖο πάϊς.

30.

Ἥσσων ἀλγήσας παῖδα τὸν ἐκ Θέτιδος.

στω Bentley, ἀνιστῶ PVL. — V. 3. σὲ μέγα ποιήσῃς κἠμὲ scripsi, libri μέγα ποιήσῃς καί με, Dindorf ποιήσῃ σὲ κἀμὲ, Bothe ποιήσῃς με. — τὰν Bothe, vulgo τήν. — V. 4. δή scripsi, vulgo ἤδη, contra Dindorf καὶ delevit. — ζὰ scripsi, libri διὰ, cf. Theocr. XXIX 6 ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν. — ὀρῇς scripsi, ἐκορῇς A, ἐκόρης B, ἐσορῇς VL. Meineke εἰσορῇς. Schneidewin, ut Locrorum dialectum restitueret, de qua nihil compertum habebat, v. 1 ἀμέ, v. 2 κῆνον et ἀνίστα scripsit; poterat certe ἀμάρα scribi, ut est in titulis δέκ' ἀμαρᾶν. — Hermann (Philol. V 743) cuncta ad creticum numerum revocare studuit: Ὦ τί πάσχεις σύ; μή, μὴ προδῷς ἔμ', ἱκετεύω σε, πρὶν καὶ μολὲν | κῆνον· ἀνστᾶθι καὶ μὴ κακὸν μέγα ποιήσῃς με τὰν δειλάκραν· | ἁμέρα δ' ἐστὶ καὶ δή· τὸ φῶς τὸ διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ εἰσορᾷς;

Fr. 28. Pausan. IV 16, 6: Ἀριστομένει δέ, ὡς ἀνέστρεψεν ἐς τὴν Ἀνδανίαν, ταινίας αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὡραῖα ἐπιβάλλουσαι τῶν ἀνθῶν ἐπέλεγον ᾆσμα τὸ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι ᾀδόμενον· ἔς τε μέσον κτλ. Hecker II 41 Epaminondae demum aetate hanc cantilenam compositam esse arbitratur, sed nihil causae video, cur antiquitatem huic disticho abrogemus, cf. Polyb. IV 33: οἱ γὰρ Μεσσήνιοι πρὸς ἄλλοις πολλοῖς καὶ παρὰ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου βωμὸν ἀνέθεσαν στήλην ἐν τοῖς κατ' Ἀριστομένη καιροῖς, καθάπερ καὶ Καλλισθένης φησί, γράψαντες τὸ γράμμα τοῦτο·

Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ,
εὗρε δὲ Μεσσήνης σὺν Διῒ τὸν προδότην
ῥηϊδίως· χαλεπὸν δὲ λαθεῖν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον·
χαῖρε, Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάω Ἀρκαδίαν.

eadem Pausanias IV 22, 7.

Fr. 29. Athen. X 455 D: ἔστιν εὐπορῆσαι καὶ ἄλλων γρίφων· ἐν φανερᾷ κτλ. φανερᾶ μὲν οὖν λέγει τῇ Δήλῳ, ἥτις ὑπὸ θαλάσσης περιέχεται, μήτηρ δ' ἡ Λητώ, ἥτις Κοίου ἐστὶ θυγάτηρ, Μακεδόνες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσι. cf. Eustath. Od. 1558, 3. — V. 1. ἐν φανερᾷ ABCP Eust., ἐν φανερῷ VL. — πάτραν δέ μου AC, πάτρην δέ μου Eust., πάτρη δέ μοι PVL. — V. 2. ἔστ' L Eust., ἐστὶν PV.

Fr. 30. Trypho περὶ τρόπων c. 4 (Rhett. Gr. III 193 ed. Spengel): διαφέρει δὲ (αἴνιγμα) ἀλληγορίας, ὅτι ἡ μὲν ἀμαυροῦται ἢ λέξει ἢ δια-

νοίᾳ, τὸ δὲ καθ' ἑκάτερον, οἷον· ἥσσων ἀ. π. τ. ἐκ Θέτιδος ἀνέθρεψε· ἥσσων γὰρ ὁ χείρων, ἀλγήσας πονήσας. ἔστι δὲ ὅτι Χείρων ὁ Κένταυρος ἐξέθρεψε τὸν Ἀχιλλέα. ubi *ἀνέθρεψεν* quod post *Θέτιδος* additur de medio tollendum: est enim librarii additamentum: nam *ἀλγήσας* sive *πονήσας* significat Centaurum eduxisse Achillem, quemadmodum est ap. Theocr. XIII 14 *ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη*, alias *ἐκπονεῖν* dicitur, velut ap. Eurip. Iph. Aul. 207: *Ἀχιλῆα Χείρων ἐξεπόνασεν.* Itaque Tryphon griphum enodans recte utitur verbo *ἐξέθρεψε*, ubi quod nonnulli libri addunt *ἀλγήσας καὶ πονήσας*, non debebat Finckh Philol. XXIV 338 his obsequi. Respicit huc, si recte memini, etiam Demetrius *περὶ ἑρμηνείας*, sed locum nunc non reperio, item Quintil. VIII 6, 37: „*Graecis tamen frequentior, qui Centaurum Chirona* *ἥσσονα* (ita recte emendavit Meister Philol. XVIII 518) *et ὀξείας insulas* *θοάς* (ita corrigendum) *dicunt, nos quis ferat, si Verrem suem aut Aelium Catum* (hoc addidi) *doctum nominemus?* ubi meae correctiones excerptis Parisinis plane confirmantur, vid. Halmii ed. Quod addit Tryphon: *καὶ πάλιν·*

γῆς ἔθανεν καταδέσμου, ὅτ' ἀγγείων ἀφάμαρτεν.

ἀντὶ τοῦ Αἴας ὁ Τελαμῶνος ἐτελεύτησεν, ὅτε τῶν ὅπλων ἀπέτυχε· γῆς γὰρ Αἴας γίνεται, (κατα)δέσμου Τελαμῶνος, ἀγγείων δὲ τῶν ὅπλων, alius est griphus multo ille quidem magis frigidus et perplexus: ubi Finckh *γῆς ἔθανεν· κατὰ δεσμοῦ* scripsit, non recte. Prope accedit ille griphus, quem Sext. Empir. adv. Math. p. 673 adhibet, qui fortasse et ipse numeris adstrictus fuit, quamquam anapaesti species parum elegans:

Ἐβαρβάριζε θοῦλον ἕλκος ἔχον χερί.

i. e. *ἐσύριζεν ὁ Πὰν σύριγγα ἔχων ἐν τῇ χειρί*, qui griphus Theocrito cum Fistulam conderet, obversatus est. Ex Anthol. Pal. libro XIV, ubi plurima extant aenigmata, heroicis versibus vel elegiacis, passim etiam iambicis exposita, nullum recepi, pleraque enim admodum recentia sunt, unum tamen alterumve aliquanto antiquius, velut XIV 18:

Ἕκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ
αἴας πρὸ Τρώων ἔγχεϊ μαρνάμενον.

ubi *μαρνάμενον* Brunck scripsit pro *μαρνάμενος*, quod mendosum esse arguit alius poeta hoc gripho usus Anth. Plan. III 29: *Ἕκτορα τὸν Πριάμου . . ὅν ποτε μαρνάμενον Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ αἴας πρὸ Τρώων Δαναοῖσι μάχην προφέροντα.* Pentameter, quo griphi augetur difficultas propter ambiguum *αἴας* i. e. *γῆς* et *Αἴας*, fortasse postea ab alio adiectus. V. 1 adhibet etiam schol. Aristid. III 509: *γρῖφος δέ, οἷον Ἕκτορα . . ἔκτεινεν ἀνήρ. ἐνταῦθα δοκεῖ μὲν εἰδέναι τὸ ῥηθέν, ἀγνοεῖ δέ, ὅτι Διομήδης ἦν ἀνὴρ ὁ Ἀχιλλεύς· ἐκείνην γὰρ ἔσχε μετὰ τὴν Βρισηΐδα· ὅθεν καὶ τό· ὃν οὐκ ἔκτεινε Διομήδης, ἔκτεινεν ἀνὴρ Διομήδης.* Adde Apostol. XII 88 et Eustath. Il. 596, 22 *ὁ εἰπὼν περί τινος, ὃν οὐκ ἀνεῖλεν ὁ Διομήδης, τὸν κτάνε Διομήδης ἀνήρ.* Novicium est, quod ex cod. Flor. cum aliis griphis edidit Piccolos in Anthol. 192:

Ἣν ἐθέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
φωνή, ἐμοὶ δὲ μάτην χείλε' ἀνοιγόμενα.

Antiquorum aenigmatum reliquiae satis memorabiles supersunt apud Gregor. Corinth. *περὶ τρόπων* (Spengel Rhet. III 225): *αὐτὰρ ἐπεὶ δαιτὸς μὲν ἐΐσης ἐξ ἔρον ἕντο*, ita enim scribendum videtur pro *ἐπεὶ δ' αὐτοὶ μὲν κνίσσης*, sed reliqua quibus griphus absolvebatur, desiderantur: versus Hesiodeus opinor, quemadmodum is, qui praecedit, et ea quae subsequuntur, quae ad carmen *Κήυκος γάμον* pertinere alias dixi: sed

31. 1308

Τί πάντες οὐκ ἐπιστάμενοι διδάσκομεν;

32.

Τί ταὐτόν (ἐστιν) οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ;

33. 1309

Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίει.

34.

ΠΑΝΑΡΚΟΥΣ.

Αἶνός τίς ἐστιν, ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην,
λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι.

valde dolendum quod hoc aenigma de ignis origine non integrum servatum, haec tantum licet recuperare: *μητέρα μητρὸς ἄγοντο ἀζαλέην τε καὶ ὀπταλέην . . . ἐπὶ σφετέροις τεκέεσσι τεθνάμεναι.*

Fr. 31 et 32. Athen. X 453 B: *ἀρχαιότατος δ' ἐστὶ λογικὸς γρῖφος καὶ τῆς τοῦ γριφεύειν φύσεως οἰκειότατος· Τί πάντες κτλ.* (fr. 31) *καὶ τί ταὐτὸν κτλ.* (fr. 32) *καὶ· τί ταὐτὸν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν θαλάσσῃ; τοῦτο δ' ἐστὶν ὁμωνυμία, καὶ γὰρ ἄρκτος καὶ ὄφις καὶ ἀετὸς καὶ κύων ἐστὶν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάττῃ. Τὸ δὲ χρόνον σημαίνει· ἅμα γὰρ παρὰ πᾶσιν ὁ αὐτὸς καὶ οὐδαμοῦ, διὰ τὸ μὴ ἐν ἑνὶ τόπῳ τὴν φύσιν ἔχειν· τὸ δὲ προάγον ἐστὶ ψυχὰς* (scribo *παραψυχὰς*) *ἔχειν· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς ἡμῶν ἐπιστάμενος διδάσκει τὸν πλησίον.* — Fr. 31. *τί*, B *ὅτι.* — Fr. 32. *ἐστιν* addidit Meineke, nisi forte praestat *τί ταὐτὸν οὐδαμοῦ τε χᾶμα πανταχοῦ.* — Etiam tertium griphi exemplum (quocum componas Aristoph. Vesp. 21) videtur numeris astrictum, Meineke septenarium restituit:

Τί ταὐτόν ἐστ' ἐν οὐρανῷ κἀν γῇ τε κἀν θαλάττῃ;

Fr. 33. Athen. X 455 D: *καὶ ἐπὶ τῆς πτισάνης· Κριθῆς κτλ.* Sed quod ibid. legitur 457 B: *λαβὼν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος* ex tragico aliquo poeta petitum videtur.

Fr. 34. Schol. Plat. de Rep. V p. 479 C: *Κλεάρχου γρίφος· Αἶνός κτλ.* et deinde: *ἄλλως·*

Ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὅμως,
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ' ὅμως,
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην,
λίθῳ βαλών τε κοὐ λίθῳ διώλεσεν·

νυκτερίδα ὁ εὐνοῦχος νάρθηκος κισσήρει. (Similiter Schol. Aristot. IV p. 14, nisi quod ter *ὄρνιν.*) Plato ipse dicit: *τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι τῆς νυκτερίδος.* Affert etiam Eustath. Il. 713, 10, ubi v. 3: *καθημένην τε κοὐ καθημένην*, Suid. v. *Αἶνος*, ubi v. 2 *ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ' ὅμως*, v. 3 Bernhardy *ἐπὶ ξύλου με*, vulgo *με* deest, v. 4 libri *λίθῳ με βαλὼν διώλεσεν.* Respicit Trypho ap. Walz. Rhet. VIII 786, Choeroboscus *περὶ τρόπων* Rhet.

35.

Γαστὴρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῇ βλέπων
ὀφθαλμός, ἕρπον τοῖς ὀδοῦσι θηρίον.

36.

Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάθρον,
σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὅλμος, λήκυθος,
σπυρίς, μάχαιρα, τρυβλίον, κρατήρ, ῥαφίς.

37. 1310

Ἔτνος, φακῆ, τάριχος, ἰχθύς, γογγυλίς,
σκόροδον, κρέας, θύννειον, ἅλμη, κρόμμυον,
σκόλυμος, ἐλαία, καππαρίς, βολβός, μύκης.

38.

Ἄμης, πλακοῦς, ἔντιλτος, ἴτριον, ῥόα,
ᾠόν, ἐρέβινθος, σησάμη, κοπτή, βότρυς,
ἰσχάς, ἄπιος, πέρσεια, μῆλ', ἀμύγδαλα.

39.

Σῖτον ἐν πηλῷ φύτευε· τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει.

Gr. ed. Spengel III 253, Moschopul. 75. — *Panarci* vindicat Athen. X 452 C: *καὶ τὸ Πανάρκους δ' ἐστὶ τοιοῦτον, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων, ὅτι βάλοι ξύλῳ τε καὶ οὐ ξύλῳ καθημένην ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ λίθῳ τε καὶ οὐ λίθῳ.* Cf. etiam Photius v. *Νυκτερίδος αἶνος.*

Fr. 35. Plut. Am. et Adul. c. 9: *οὕτως ἄπειρος ἦν κόλακος ὁ νομίζων τὰ ἰαμβεῖα ταυτὶ τῷ κόλακι μᾶλλον ἢ τῷ καρκίνῳ* (leg. *τῷ καρκίνῳ μᾶλλον ἢ τῷ κόλακι*) *προσήκειν· Γαστὴρ κτλ.* Nisi forte ex *comico* poeta petitum est.

Fr. 36. 37. 38. Athenaeus XIV 648 F ex Clearchi libri *περὶ γρίφων* (unde etiam priora aenigmata fr. 31. 32 videtur petiisse) hos puerorum lusus ac nugas adscripsit: *Σκεύη κελεύοντος λέγειν ὅμοια εἰπεῖν· Τρίπους κτλ.* (fr. 36) *καὶ πάλιν ὄψων οὕτως· Ἔτνος κτλ.* (fr. 37) *ἐπί τε τῶν τραγημάτων ὁμοίως· ἄμης κτλ.* (fr. 38). — Fr. 36 v. 1. *ἀκταία* Schweighaeuser, *ἀκταῖα* PVL. — V. 2. *ὅλμος* Dindorf, legebatur *ὄλμος*. — V. 3. *σπυρίς*, B *σπιρίς*.

Fr. 37 v. 1. *γογγυλίς*, B *γυγγυλίς*. — V. 2. *θύννειον* Schweighaeuser, *θυννίον* PVL, *θυνίον* B. — *ἅλμη* PVL, *ἄλλη* B, *αλλη* A. — *κρόμμυον*, B *κρόμυον*.

Fr. 38 v. 1. *ῥόα*, *ᾠὸν* Salmasius, libri *ῥοδῷον*. — V. 3. *πέρσεια* Salmasius, *πέρσια* P, *περσία* VL. — *μῆλ'* Schneider Saxo, libri *μηλέα*.

Fr. 39. Plut. Qnaest. Nat. c. 16: *Διὰ τί λέγεται· σῖτον κτλ.* — *φύτευε*, legebatur *φυτεύετε*.

40.

Λὶψ ἄνεμος ταχὺ μὲν νεφέλας, ταχυ δ' αἴθρια ποιεῖ,
Ἀργέστῃ δ' ἀνέμῳ πᾶσ' ἕπεται νεφέλη.

Fr. 40. Theophrast. de vent. 51: Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὰς χώρας ἑκάστοις καὶ τοὺς τόπους ἐπινεφῆ καὶ αἰθρίαι, διὰ τοῦτο καὶ τὰ τῶν ἐν παροιμίᾳ λεγομένων πρός τινας τόπους εἰσίν, ὡς περὶ τοῦ ἀργέστου καὶ λιβός· ἰσχυρὸς δὲ μάλιστα περὶ Κνίδον καὶ Ῥόδον· Λὶψ ἄνεμος κτλ. — V. 2. αἴθρια Turnebus, αἴθριαι A, αἰθρίαν Vossianus, αἰθρίας ed. Bas.

Extant alia praecepta popularia de tempestate versibus paroemiacis aut iambicis aut heroicis inclusa, velut apud Theophr. Hist. plant. VIII 7 et de causis pl. III 23:

Ἔτος φέρει, οὐχὶ ἄρουρα.

posteriore loco οὔτι legitur. Item ap. Theophr. de vent. 50:

Φιλεῖ δὲ νότος μετὰ πάχνην.

ubi fortasse Φλέγει corrigendum. Item ap. Theophr. ib. 37 et Aristot. Probl. 26, 31:

Ἕλκων ἐφ' αὑτὸν ὥστε καικίας νέφη.

apud Suidam v. τέγγε:

(Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ Σείριος ἄζει,)
Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε, φίλης δ' ἀπέχου Κυθερείης.

ubi versum 1 de coniectura adieci. ap. Theophr. 49 et Aristot. 26, 9 et 14:

Οὔποτε νυκτερινὸς βορέας τρίτον ἵκετο φέγγος.

ap. Aristot. 26, 48 (respicit huc Theophr. 46):

Εἰ δ' ὁ νότος βορέαν προκαλέσσεται, αὐτίκα χειμών.
Εἰ βορρᾶς πηλὸν καταλήψεται, αὐτίκα χειμών.

priorem versum adhibet etiam Plut. de primo frig. c. 11, ubi scriptum εἰ δὲ νότος . . . αὐτίκα νίψει, utrumque praeferendum lectioni Aristoteliae. ap. Arist. 20, 2:

Μίνθην ἐν πολέμῳ μήτ' ἔσθιε μήτε φύτευε.

ap. Aristot. 26, 21. 28. 43. 47.

Ἀρχομένου τε νότου καὶ λήγοντος βορέαο.

praeceptum hoc navigationem spectat, cf. Theophr. 5: καὶ ὁ μὲν Βορέας εὐθὺς ἀρχόμενος μέγας, ὁ δὲ νότος λήγων, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία συμβουλεύει τὰ περὶ τοὺς πλοῦς. et Apostol. III 72 συνυπακούεται τὸ· δεῖ πλεῖν. (adde Aristotelis libellum de inundatione Nili apud Rose Arist. Pseudep. 636: *propter quod proverbialiter loquentes dicimus: inchoante autem austro et desinente borea.)* ap. Theophr. 61 et Aristot. 26, 59 et 25, 7:

Μή ποτ' ἀπ' ἠπείρου δείσῃς νέφος, ἀλλ' ἐπὶ πόντου
χειμῶνος, θέρεος δὲ ἀπ' ἠπείροιο μελαίνης.

Denique:

Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυντῶν.

ap. Schol. Aristoph. Pac. 1001: ὅτι δὲ καλοὶ οἱ πρώιμοι σικύαι καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ. sed quorsum spectet praeceptum, non addit.

41. 1311

Ἦλθ', ἦλθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
παλάθαν σὺ προκύκλει
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,
τυρῶν τε κάνυστρον·
καὶ πύρνα χελιδών
καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομεν,

Fr. 41. Athen. VIII 360 B: Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις ἄλλος, περὶ οὗ Θέογνίς φησιν ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν γράφων οὕτως· Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί· χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι· Ἦλθ' κτλ. τὸν δὲ ἀγερμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων. Cf. Eust. 1914, 45 ubi afferuntur v. 1—5, deinde εἶτα ὡς ἐν συνόψει φάναι, οὐ παλάθαν ζητοῦμεν οἴνου τε δέπαστρον, ἁ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀπωθεῖται usque ad v. 15, μετὰ δὲ ὀλίγα τελειοῦται ἡ ᾠδὴ εἰς τὸ ἄνοιγ' κτλ. (19. 20). Dixit de hoc carmine Ahrens Dial. Dor. 478. Schema v. 1—11. 17 et 18 est ⏑⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏓ vel – –́ ⏑ ⏑ – ⏓, denique etiam abiecta plane anacrusi –́ ⏑ ⏑ – ⏓, ut 11 et 17, quamquam facile hi quoque poterant corrigi. Sed non videtur ferendum schema hoc –́ ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏓, quare v. 3 et 5 correxi. Copulantur autem, ut fit in popularibus cantilenis, bini semper versus, nisi quod primus haud inepte singularis est. — V. 1. Hermann ἦνθ' ἦνθε Doctr. Metr. 461. — V. 2. ὥρας Hermann, v. ὧρας. — V. 3. καλοὺς Hermann, v. καὶ καλούς. — V. 5. ἐπὶ Eustath., κἀπὶ vulgo. — μέλαινα Eust., μέλανα BPV. — V. 6. παλάθαν σὺ προκύκλει Hermann, v. παλάθαν οὐ (P1 φαλάνθον, P2 παλαθάνου) προκυκλεῖς, Meineke παλάθαν προκύλισον vel προκύκλησον, idem praeterea proposuit παλάθαν οὐ προκυλίσεις (προκυλίεις); quod a numeris huius cantilenae abhorret. — V. 9. τυρῶν B, τυρῶ PV, τυροῦ L. — κάνυστρον V (cf. Pollux X 86), κάννυστρον BDPQ, κάνιστρον L. — V. 10. καὶ πύρνα χελιδών scripsi, καὶ πυρῶνα χελιδὼν A, καὶ πυρῶν ἁ χελιδών B, καὶ πυρῶν χελιδών VL, vulgo κάνιστρον καὶ πυρῶν; ἁ χελιδών. Ahrens τυρῶν τε κ. καπυρῶν ἁ χελιδών. Conieci etiam καπυρῶνα χελιδὼν καὶ λεκ., ut καπυρὼν fuerit panis genus, quod καπυρίδιον vocat Athen. III 113 D. — V. 11. λεκιθίταν, λεκιθι τὰν P, λεκίθι τὰν V. Hermann τὸν λεκ., Ahrens καὶ δὴ λεκ., Meineke κἄρτον λεκ. — V. 12. ἀπωθεῖται, P ἀποθεῖται. Versum trochaicum alienum esse censet Meineke, itaque haec verba οὐκ ἀπωθεῖται corrupta esse arbitratur, deinde trimetrum restituit πότερα πάλιν ἀπίωμες, vel πότερα κενοὶ 'πίωμες, quemadmodum iam Ahrens coni. κενοὶ πότερ'. — ἀπίωμες, ἀπίωμεν C et Eust. — V. 13. cf. Homeri Carm. min. XV

ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ τοὐπέρθυρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν· 1312
μικρὰ μέν ἐστι, ῥᾳδίως μιν οἴσομεν.
ἂν δὲ φέρῃς τι,
μέγα δή τι φέροιο.
ἄνοιγ', ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

42.

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν,
ἃν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, ἃν ἐκαλέσσατο τήνα.

43.

∪ ∠ ⏖ ∪ –
∠ – – ∪ ∪ – –
∪ ∪ ∠ ∪ ∪ ∠ – ∪ ∪ ∠ –

14, ubi praeterea v. 11 χελιδονισμοῦ mos respicitur: νεῦμαί τοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδὼν ἕστηκ' ἐν προθύροις, ψιλὴ πόδας. — V. 14. φέρωμες, C φέρομες, Eust. φέρομεν. — τοὐπέρθυρον, vulgo τὸ ὑπέρθυρον. — V. 16. μικρὰ μέν, fort. μικρὰ γάρ. — μιν, Meineke νιν. — οἴσομεν PVK, οἴσομαι C. — V. 17. ἂν δὲ scripsi, v. ἂν δή, formam ἂν sollicitare non sum ausus, quamquam sane dorica dialectus αἰ δὲ vel αἴ κα δὲ flagitat, sed supra quoque v. 13 εἰ legitur. — V. 18. τι φέροιο scripsi, τι φέροις B, τοι φέροις P, τι καὶ φέροις VL. — Efficiunt vulgo ex his duobus versiculis senarium, velut Dindorf Ἐὰν φέρῃς δέ τι, μέγα δή τι καὶ φέροις, Meineke ἂν δὴ φέρῃς τι, μέγα τι δὴ καὐτὸς (καὐτὴ) φέροις.

Fr. 42. Argument. Theocriti III: Τοὺς δὲ νενικημένους (βουκόλους) εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν· Δέξαι κτλ. Ahrens in quatuor versus discripsit. — V. 1. δέξαι τὰν PQ Gen. Call. Ambr., legebatur δέξαι δ'. — Lips. Borb. bis τήν, Gen. τὸν ἀγαθόν, Lips. ὕγειαν, Ambr. ὑγείαν. — V. 2. φέρομεν, Ziegler φέρομες fort. ex Ambr. possis φέρμεν coniicere, vid. Et. M. 253, 25, quemadmodum φέρτε dicitur, sed dactylum tuetur proximum colon, si lectio vitii expers. Ahrens ἃ φέρομεν edidit. — τᾶς Hermann, vulgo τῆς, Ambr. τοῦ. — θεοῦ, Schneidewin θεῶ. — ἂν ἐκ. τήνα om. Vat. 1, 2. Borb. Lips. — ἐκαλέσσατο, Call. ἐκαλέσατο, Gen. ἐκαλέσαντο, Ambr. ἐκλελάσκετο. Emendatio incerta, fortasse ἂν ἐκλᾴζετο vel ἐκλᾴξατο τήνα legendum, i. e. quam dea claustris suis retinebat, ut sit media verbi forma, passivum testatur Hes. κατεκλᾴζετο· κατεκέκλειστο, κατακεκλεισμένως εἶχεν. Hermann coni. κἀχαρίσσατο τήνα, Duebner ἃν ἐχαρίσσατο τήνα, Ahrens ἃ 'κελήσατο τήνα.

Fr. 43. Plut. Sept. Sap. Conv. c. 14: Ἐγὼ γάρ, εἶπε, τῆς ξένης ἤκουον ᾀδούσης πρὸς τὴν μύλην ἐν Λέσβῳ γενόμενος· ἄλει κτλ. — V. 2. ἄλει scripsi, ut etiam Koester coni., vulgo ἀλεῖ legitur, quod et institutae sententiae et numero versus adversatur. Ritschl in Mus. Rhen. I 301 auctore Reisigio contendit hanc cantilenam argumento esse, olim Graecos in versibus pangendis non tam syllabarum mensuram curavisse, quam accentus habuisse rationem, itaque servata scriptura ἀλεῖ carmen

Ἄλει μύλα ἄλει·
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

44. 1313

Ὦ παῖδες, ὅσοι Χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν,
μὴ φθονεῖθ' ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλίαν·
σὺν γὰρ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ λυσιμελὴς. ἔρως ἐπὶ Χαλκιδέων
θάλλει πόλεσιν.

45.

Τὸν Ἑλλάδος ἀγαθέας
στραταγὸν ἀπ' εὐρυχόρου
Σπάρτας ὑμνήσομεν, ὦ
ἰὴ Παιάν.

in hunc modum esse metiendum ⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏑ | ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – | ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑, postea autem Aeolicos accentus revocandos esse ratus v. 2 verba traiecit *καὶ Πίτταχος γὰρ ἄλει* ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ –. Facile apparet elegantissimi carminis varietatem numerorum ita plane everti: ac permirum illi legi, cui olim Graecos obtemperavisse opinatur, unum hoc astrictum esse monumentum, satis illud quidem exiguum nec valde vetustum: attamen Ritschelio assensus est Hermann Epit. doctr. metr. 220 ed. 2.

Fr. 44. Plut. Amator. c. 17: *Ἀριστοτέλης δὲ τὸν μὲν Κλεόμαχον ἄλλως ἀποθανεῖν φησι, κρατήσαντα τῶν Ἐρετριέων ἐν τῇ μάχῃ· τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου φιληθέντα τῶν ἀπὸ Θρᾴκης Χαλκιδέων γενέσθαι, πεμφθέντα τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῦσιν ἐπίκουρον· ὅθεν ᾄδεσθαι παρὰ τοῖς Χαλκιδεῦσιν· Ὦ παῖδες κτλ.* — V. 1. *ὅσοι* scripsi, vulgo *οἵ*. — *λάχετ'* Meineke, *ἐλάχετε* vulgo. — V. 2. *ὁμιλίαν*, aut *ὁμιλεῖν*, ut olim scripsi corrigendum, aut *ὥρας ἀγαθοῖς* (*ἐρανᾶς*) *ὁμιλίαν*. — V. 3. *ἀνδρείᾳ*, BE *ἀνδρίᾳ*.

Fr. 45. Plut. v. Lys. 18: *Πρῶτον μὲν γάρ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις, Ἑλλήνων ἐκείνῳ (Λυσάνδρῳ) βωμοὺς αἱ πόλεις ἀνέστησαν ὡς θεῷ καὶ θυσίας ἔθυσαν, εἰς πρῶτον δὲ παιᾶνες ᾔσθησαν, ὧν ἑνὸς ἀρχὴν μνημονεύουσι τοιάνδε· τὸν κτλ.* — V. 2. *στραταγὸν*, Sg *στρατηγὸν*. — *εὐρυχόρου* Naeke, v. *εὐρυχώρου*. — V. 3. *ὑμνήσομεν*, SgAC *ὑμνήσωμεν*. — *ὦ* om. C, praeterea SgAPπSV *ᾠὴ παιάν*. Fort. praestat *ὦ ἰήϊε*, vid. Hephaest. p. 128 et exitum paeanis Chalcidensium in Titum Flamininum ap. Plut. vit. Flam. 16 (ubi correxi quod v. 2 legitur *μεγαλευκτοτάταν ὅρκοις*):

πίστιν δὲ Ῥωμαίων σέβομεν
τὰν μεγαλαυχοτάταν ὅρκους φυλάσσειν.
μέλπετε κοῦραι
Ζῆνα μέγαν Ῥώμαν τε Τίτον θ' ἅμα Ῥωμαίων τε
πίστιν· ἰήϊε Παιάν·
ὦ Τίτε σῶτερ.

nisi praestat divisim scribere *ἰὴ ἰέ*, nam ex geminata interiectione originem duxit adiectivum *ἰήιος*. Variari solebat epiphthegma in pae-

46. 1314

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι

anibus, vid. inprimis infra 47 et Timoth. fr. 13. Huc adde Athen. XV 696 E, ubi hunc ipsum paeanem memorat: *οὐκ ἔχει δ' οὐδὲ τὸ παιανικὸν ἐπίρρημα, καθάπερ ὁ εἰς Λύσανδρον τὸν Σπαρτιάτην γραφεὶς ὄντως παιάν, ὅν φησι Δοῦρις ἐν τοῖς Σαμίων ἐπιγραφομένοις Ὥροις ᾄδεσθαι ἐν Σάμῳ. Παιὰν δ' ἐστὶ καὶ ὁ εἰς Κρατερὸν τὸν Μακεδόνα γραφείς, ὃν ἐτεκτήνατο Ἀλεξῖνος ὁ διαλεκτικός, ὥς φησιν Ἕρμιππος ὁ Καλλιμάχειος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ἀριστοτέλους· ᾄδεται δὲ καὶ οὗτος ἐν Δελφοῖς, λυρίζοντός γέ τινος παιδός. Καὶ ὁ εἰς Ἀγήμονα δὲ τὸν Κορίνθιον, Ἀλκυόνης πατέρα, ὃν ᾄδουσι Κορίνθιοι, ἔχει τὸ παιανικὸν ἐπίφθεγμα· παρέθετο δὲ αὐτὸν Πολέμων ὁ περιηγητὴς ἐν τῇ πρὸς Ἀράνθιον ἐπιστολῇ. Καὶ ὁ εἰς Πτολεμαῖον δὲ τὸν πρῶτον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα παιάν ἐστιν, ὃν ᾄδουσι Ῥόδιοι· ἔχει γὰρ τὸ ἰὴ παιὰν ἐπίφθεγμα, ὥς φησι Γόργων ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν. Ἐπ' Ἀντιγόνῳ δὲ καὶ Δημητρίῳ φησὶ Φιλόχορος Ἀθηναίους ᾄδειν παιᾶνας τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμίππου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐφαμίλλων γενομένων τῶν παιᾶνας ποιησάντων πολλῶν καὶ τοῦ Ἑρμοκλέους προκριθέντος.*

Fr. 46. Athen. VI 253 C ex Demochare haec refert: *Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἀπὸ τῆς Λευκάδος καὶ Κερκύρας εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες, ἀλλὰ καὶ προσοδιακοὶ* (ita recte Bernhardy, legebatur *προσόδια καὶ*) *χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ, καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ᾖδον ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, γεγονὼς δ' εἴη ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης, τῷ δὲ κάλλει διάφορος καὶ τῇ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίᾳ κοινός· δεόμενοι δ' αὐτοῦ ἱκέτευον καὶ προσηύχοντο.* Deinde Athen. pergit: *Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν καὶ αὐτὸν τὸν ἰθύφαλλον* (*παρέθετο* addidit Casaubonus, *παρατίθεται* Hullem.). *ὡς οἱ μέγιστοι κτλ.* Initio duos tantum versus (fortasse:

Ἀνάγετε πάντες, ἀνάγετ', εὐρυχωρίαν
τοῖς θεοῖς ποιεῖτε.)

Meineke deesse censet, item Cobet, qui librariorum neglegentia haec omissa censet *τὸν ἰθύφαλλον* (*παρατίθεται οὕτως ἔχοντα· Χαίροντες, ὦ πάντες λεῴ, συνέλθετε πρὸς τὸν ἰθύφαλλον*). Carmen hoc quo anno sit conditum, ambiguum. A vero prorsus aberrat Schneidewin, qui ad Ol. CXVIII 2 retulit: Droysen Gesch. des Hellenismus I 512, cui assensus est Hullemann Duridis rel. p. 111, revocat ad annum quo Demetrius mysteriis initiatus est, Ol. CXIX 3 (sec. Droysenum CXIX 2), verum cum hoc tempore Aetolorum mentio vix potest conciliari: deducimur potius ad Ol. CXXII 3: tunc enim Aetoli Delphos occupaverant et obstiterunt quominus Pythia agerentur, itaque Demetrii iussu tunc Athenis celebrata sunt. Demetrius tunc a Corcyra et Leucadia redierat Athenas; videtur igitur Thebis expugnatis classe Corcyram petivisse a Lanassa invitatus, vid. Plut. vit. Pyrrhi c. 10, qui cum dicit *καὶ ταῦτα Κέρκυραν ἔναγχος ἀφῃρημένος μετὰ τῆς γυναικός*, huic rerum gestarum ordini haud adversatur. Corcyra igitur occupata Demetrius Athenas rediit, ut hoc ipsum carmen v. 3 indicat Boedromione mense, quo Eleusinia agebantur, ab Atheniensibus honorifice exceptus, atque haud ita multo post puto eum Pythia instauravisse, fortasse mense Pyanepsione: nam iusto tempore hunc mercatum Athenis celebratum esse neque memoriae proditum neque per se versimile est: hieme autem

τῇ πόλει πάρεισιν·
ἐνταῦθα (γὰρ Δήμητρα καὶ) Δημήτριον
ἅμα παρῆγ' ὁ καιρός.
χὴ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
ἔρχεθ', ἵνα ποιήσῃ,
ὁ δ' ἱλαρός, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς
καὶ γελῶν πάρεστιν.
σεμνόν τι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
ἐν μέσοισι δ' αὐτός·
ὅμοιον, ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
ἥλιος δ' ἐκεῖνος.
ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ
χαῖρε κἀφροδίτης·
ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοί,
ἢ οὐκ ἔχουσιν ὦτα,
ἢ οὐκ εἰσίν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἕν,
σὲ δὲ παρόνθ' ὁρῶμεν,
οὐ ξύλινον, οὐδε λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν·
εὐχόμεσθα δή σοι.
πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον, φίλτατε·
κύριος γὰρ εἶ σύ.
τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
Σφίγγα περικρατοῦσαν,
Αἰτωλὸς ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,
ὥσπερ ἡ παλαιά,
τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,

exacta bellum intulit Aetolis, id quod hoc ipso carmine flagitant Athenienses. Itaque cum hoc carmen Ol. CXXII 3 sit conditum, oportebat ab hac sylloge segregari; nolui tamen praetermittere, quoniam olim in ordinem recepi. Cf. p. 637 sq. — V. 1. *ὡς*, Hullemann *ὥς*. — V. 3. *γὰρ Δήμητρα καὶ* addidit ex coni. Toup. — *Δημήτριον* Casaub., *Δημήτριος* PVL. — V. 4. *ἅμα* PL, *ἅμος* V. — *παρῆγ'* Porson, *παρῆν* PVL. — V. 7. *καλὸς καὶ* ABC, *καλῶς* PVL. — V. 9. *σεμνόν τι* scripsi, quod Meineke quoque coniecit, *σεμνόν, ὅθι* ABDPQ, *σεμνός, ὅθι* VL. — *φαίνεθ'* ABP, *φαίνονθ'* VL. — V. 10. *αὐτός* C, *αὐτοῖς* PVL. — V. 11. *ὅμοιον* scripsi quod etiam Meineke coniecit, libri *ὅμοιος*. — *οἱ*, Toup. *εἰ*. — V. 12. *ἐκεῖνος*, B *ἐκεῖνοι*. — V. 14. *κἀφροδίτης*, PVL *καὶ ἀφροδίτης*. — V. 17. *οὐδὲ ἕν*, P *οὐδεέν*. — V. 18. *παρόνθ'*, *παρόντα* ABCP. M. Schmidt inutili coniectura haec tentavit *παρόντ' ἀθροῦμεν* scribens. — V. 20. *εὐχόμεσθα*, *εὐχόμεθα* PVL. — V. 21. *μὲν*, A *με*. — V. 24. *περικρατοῦσαν* Casaub., libri *περιπατοῦσαν*. — V. 25. *Αἰτωλὸς* ABP, *Αἰτωλὸν* DQ, *αἰτωλίδ'* CVL. — V. 26. *ἡ παλαιά* Casaubonus, *ἡ πάλαι* VL, *οἱ*

κοὐκ ἔχω μάχεσθαι·
Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας,
νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω·
μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μή,
Οἰδίπουν τιν' εὑρέ,
τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακρημνιεῖ,
ἢ σπίλον ποιήσει.

47.

ΜΑΚΕ(ΔΟΝΟΣ)
ΠΑΙΑΝ
ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.

α' Δήλιον εὐφαρέτρα(ν καλὰ μέλπετε

πάλαι P. — V. 31. κόλασον Toup, σχόλασον PVL. — V. 34. σπίλον i. e. πέτραν (vid. Hesych.) Meineke, quod ego quoque conieci, σπεῖνον A, σπεινὸν P, πεινῆν CVL. Schweighaeuser σπίνον, Meineke antea (vide ad Alciphr. 99) κρίνον commendaverat.

47. Legitur carmen in lapide nuper Athenis propter Asclepieum reperto, edidit Cumanudes in Ἀθηναίῳ VI 143 seq., unde receptum est in CI Att. III in addend. 171 b a Dittenbergero, qui novo exemplo per Duhnium confecto usus est; denique Kaibel in Mus. Rhen. XXXIV 208 iteravit. (Ego Cumanudis exemplo usus paeanem restitui, antequam Dittenberger et Kaibel eidem negotio operam dederunt) — Poetae nomen praemissum:

Μακε . . .
ἐποίη(σεν,

i. e. Μακεδὼν vel Μακεδόνιος, quemadmodum Cumanudes supplevit; nam Romanum nomen Μάκερ non placet, minimeque de Pompeio Macro (vid. Meineke Vindic. Strab. 214) cogitandum. Litterae tituli sunt Romanae aetatis, eidemque aetati etiam carmen haud cunctanter attribuo: neque enim existimandum est antiquum aliquod et nobile carmen, quemadmodum Sophoclis paeanem vel Ariphronis hymnum, posteriore tempore monumento fuisse inscriptum. Huic suspicioni, quamvis numerorum ac passim sermonis habitus videatur favere, adversantur tamen manifesta recentioris aetatis vestigia, quae ibidem deprehenduntur: ac vel poetae nomen arguit, non admodum vetustum esse. Itaque carmen ab hac sylloge erat segregandum; nihilo setius in ordinem recepi, quoniam paeanum speciem atque indolem commode illustrat. Ignobilis sane poeta, quem consentaneum est alienis potissimum usum esse, ut ingenii sui inopiam occultaret, sed cum antiquorum exempla sit sectatus, quorum nullae vel tenues admodum supersint reliquiae, poema animadversione non indignum. Lucianus in encom. Demosth. c. 27 (vide supra ad Sophocl. Paean. T. II p. 247) testatur Athenis in honorem Aesculapii etiam posteriore tempore singulis annis novum paeanem compositum esse, sin novi carminis copia non esset, antiquum paeanem vel Sophoclis vel Isodemi Troezenii recitatum esse. Ad illorum poetarum exemplum novicios paeanes fere

εὔφρονι θυμῷ, εὐφημ(εῖτ' ὦ,
β' Ἱκτῆρα κλάδον ἐν παλά(μαις, Διός
ἀ(γλ)αὸν ἔρνος, κοῦροι Ἀθη(νέων)..
γ' . ΛΥΙ . . . . ΑΜΕ . . ¯ΟΣΥΜΝΟΣΑΕΙ
ΚΛΥΤΟΝΗΙ . . . ΟΝᵛ . . . .
δ' Ἐπιτάρροθον ὅ(ς) ποτ' (ἐγεί)νατο

factos esse consentaneum est. Dittenberger ibidem 171 c reliquias alius paeanis edidit eodem loco repertas, quae ad Macedonis paeanis similitudinem proxime accedunt, sed maior pars tabulae periit, ita ut restituendi periculum irritum sit. Item carminum reliquiae deprehenduntur n. 171 d, 171 f, 171 g, 171 h, 171 i, 171 k. — Neque Macedonis poema omni ex parte integrum servatum: nam tabulae dextra pars cum abscissa esset, licuit novissimos tantum versus recuperare, neque quot litterae in fine v. 1—19 interceptae sint, comparet. Sed si ab his detrimentis discesseris, poema incolume, constans XII pericopis binorum plerumque vel ternorum sive quaternorum versuum. Versus in lapide non sunt diremti, quemadmodum in Sophoclis paeane fr. 7, sed lapidarius continuavit scripturam, ita quidem ut in secundo pericoparum versu (nam binis fere versibus absolvit pericopas, peric. 6. 9. 11. 12 unus versus suffecit) εἴσθεσιν adhiberet, velut:

Ἠδ' Ἰασὼ Ἀκεσώ τε καὶ Αἴγλη καὶ Πανάκεια Ἠπιόνης . . . . .
ἀριπρέπτω Ὑγίεια ἰὴ Παιάν.

Itaque carminis articulis distincti species nulli dubitationi obnoxia: praeterea pericopis 7—12 clausulae loco epiphthegma solenne subiectum, quod nec prioribus pericopis 1—6 defuisse consentaneum est, sed quoniam pro numerorum lege variatur (ἰὴ παιάν, ἰὲ Παιάν, ὦ ἰὲ Παιὰν, ὦ ἰέ, ὦ ἰὲ Παιάν) satius est hoc additamento abstinere. Scriptura cum passim evanida vel fracto lapide intercepta sit, moneo Cumanudis esse supplementa pleraque, ceteris locis auctorem nominavi. — V. 1 et 2 redintegravi, tetrametro dactylico bini dimetri subiiciuntur, quemadmodum in Euripidis Phaeth. fr. 775 v. 6 dimetri cum tetrametris copulantur, Ὠκεανοῦ πεδίων οἰκήτορες εὐφαμεῖτ' ὦ κτλ. Ac similibus numeris Aeschylus in extremo Eumenidum cantico usus est. Hiatum μέλπετε εὔφρονι et rursus θυμῷ εὐφημεῖτ' ὦ tuetur Euripides ibid. ἀπαείρετε· ὦ ἴτε λαοί. — V. 3 et 4 παλάμαις, Διός et κοῦροι Ἀθηνέων vel Ἀθηνῶν scripsi numeris iisdem, qui supra v. 1 et 2. Ne quis participium ἔχοντες desideret, haec breviloquentia videtur hymnis inprimis propria esse, cf. ad Pind. Ol. VIII 9, quamquam ita etiam alii, velut Apollon. Rh. III 443 ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη λοξά, παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην, ubi recte schol. λείπει τὸ ἔχουσα. ac similiter passim tam Latini, quam nos. Διὸς ἔρνος est Apollo, quod moneo, ne quis ad κλάδον referat. Dittenberger ἐν παλά(μαισιν ἔχοντες ἐλαίας) ἀγ. ἔ. κ. Ἀθηνῶν scripsit, Kaibel versus numero consulens non meliore successu ἐν παλά(μαις ἀνέχοντες ⏑ – – | – ⏑ ἐλαίας) ἀ. ἔ. κ. Ἀθη(ναίων ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑), at κοῦροι Ἀθηναίων sunt Athenienses, universa civitas, v. Hom. Il. B 551, κοῦροι Ἀθηνάων ἱερῶν iuventus Attica, vid. Hesiodi versum ap. Hesych. ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. — V. 5. 6, quos restituere non audeo, exhibeo secundum novum exemplum. Cumanudes κλυτὸν ἤπιον, Kaibel κλυτὸν ἠΐθεον proposuit. — V. 7. ὅ(ς) ποτ' ἐγείνατο scripsi, lapis ut videtur ΟΓΠΟΣ, Cumanudes ὅ(ν) ποτ', ut de Aesculapii matre Coronide sermo

νούσω(ν ἠδὲ) δύης Ἀσκληπιόν, εὔφρ(ον)α κοῦρον.
ε′ *Τὸν δ' ἀνὰ Πηλιάδας κορυφὰς ἐδιδάξ(ατο τέ)χνη(ν*
(καὶ σο)φίαν Κένταυρος ἀλεξίπονος μερόπεσσιν,
ϛ′ *Παῖδα Κορωνίδος ἤπιον ἀν(δ)ράσι,*
δαίμονα σεμνότα(τον.
ζ′ *Τοῦ δ' ἐγένοντο κόροι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,*
Ἑλλή(νων ἄκρα) λόγχης, ἰὴ Παιάν,
η′ *Ἠδ' Ἰασὼ Ἀκεσώ τε καὶ Αἴγλη καὶ Πανάκεια,*
Ἠπιόνης (θύγατρες σὺν) ἀριπρέπτῳ Ὑγιείᾳ.
ἰὴ Παιάν.
θ′ *Χαῖρε βροτοῖς μέγ' ὄνειαρ,*
δαῖμον κλεινότατε,
ὦ (ἰὲ Παιάν).
ι′ *Ἀσκληπιέ, σὴν δὲ δίδου σοφίαν*
ὑμνοῦντας ἐς αἰ(εί
(θ)άλλειν ἐν βιοτῇ σὺν· τερπνοτάτῃ ὑγιείᾳ.
ἰὴ Παιά(ν.
ια′ *Σῴζοις δ' Ἀτθίδα, Κεκροπίαν πόλιν*
αἰὲν ἐπερχόμ(εν)ος, ἰὲ Παιάν.
ιβ′ *Ἤπιος ἔσσο, μάκαρ, στυγερὰς δ' ἀπέρυκε νούσους.*
(ἰὴ) ἰέ, ὦ ἰὲ Παιάν.

---

sit, quemadmodum est in Homerico hymno 16, 2 *υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν γείνατο δῖα Κορωνίς*. Logaoedicus anapaestus cui displiceat hoc loco, poterit *ἐγείνατο νούσων* | *(ἀργαλέης τε) δύης* scribere, cui supplemento non adversatur vacuus locus: atque id ipsum commendavit postea Kaibel, qui praeterea *μήτηρ ἀργαλέης τε δύης* heptametro admisso coniecit. — V. 9. *ἐδιδάξατο τέχνην* scripsi, lapis ΞC . . . . ΛΝΗ, Cumanudes *ἐδίδαξε τέχνην τε*, neque hoc neque *ἐδίδαξε τέχνην* commodum, nam logaoedicus versus, qui in fine paeanis v. 27 adhibetur, ab hoc loco alienus. — V. 10. *ἀλεξίπονος* nov. ex., Cumanudes *ἀλεξίπονον*. — V. 14. *Ἑλλή(νων ἄκρα) λόγχης* meum supplementum tuebitur Theocr. XV 142 *οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί*. Dittenberger *Ἕλλη(σιν κοσμήτορε) λόγχης*, Kaibel *δύ' ἀκέστορε* praeoptat. — V. 15. Prava correptio *ἠδ' Ἰασὼ* novicio poetae condonanda, poterat Homeri ad modum *Ἰασώ τ' Ἀκεσώ τε* scribere, iambum spondei vicarium adhibens. *Ἀκεσὼ* inter Aesculapii filias refertur nusquam nisi hic et apud Suidam: *Ἠπιόνη, γυνὴ Ἀσκληπιοῦ, καὶ θυγάτηρ* (scr. *θυγατέρες*) *αὐτῆς Ὑγίεια, Αἴγλη, Ἰασώ, Ἀκεσώ, Πανάκεια*. — V. 20. *ὦ (ἰὲ Παιάν)* epiphthegma subieci, in lapide unius litterae Ω particula comparet. In alio paeane CI Att. III 171 c v. 10 *(κ)λεινότατε ἰὲ (Παιὰν)* legitur. — V. 22 tripodia est anapaestica, nisi forte lapidarius ante *ὑμνοῦντας* neglexit *ἡμᾶς*. — V. 27. *ἀπέρυκε*, Dittenberger perperam *ἀπερύκεο*. — V. 28. *(ἰὴ) ἰέ, ὦ ἰὲ Παιάν* scripsi, lapis //ΙΕΩ, idem Kaibel vidit, Dittenberger *ἰὲ ὦ ἰὲ Παιάν*.

Antea huc retuli:

Μέλπωμεν
Διόνυσον ἀγλαόμορφον
Βακχεύτορα ξανθοκάρηνον.

quae leguntur in ara rotunda, quae pompam Bacchicam sculptam 1316
exhibet, litteris ad antiquitatis speciem scriptis: iam Boeckh C. Inscr. I n. 38 (cf. etiam Franz Elem. Epigraph. n. 35) titulum hunc subditicium esse censuit, quippe qui mala fraude sit compositus ad exemplum hymni, qui extat Anth. Pal. IX 524:

Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεύϊον, εἰραφιώτην,
ἁβροκόμην, ἀγροῖκον, ἀοίδιμον, ἀγλαόμορφον,
Βοιωτόν, βρόμιον, βακχεύτορα, βοτρυοχαίτην . . .
ξυστοβόλον, ξυνόν, ξενοδώτην, ξανθοκάρηνον.

Atque Conze, qui monumentum in museo Pembrokiano denuo examinavit, Boeckhii suspicionem non vanam fuisse testatur.

Non recepi cantilenam, quam Meineke sic constituit:

Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ παῖδα βάσκανον,
μηδὲ δαψιλῆ γυναῖκα, μηδὲ γείτονος κύνα,
μὴ κυβερνήτην φίλυπνον, μὴ λάλον κωπηλάτην.

(vid. Diogenian. VI 6. Suid. v. *ἄχρηστα* et v. *μηδέποτ' εὖ.* adde Arsen. 356 et Paroemiogr. II 528 ed. Gotting.); proverbium dicit etiam Aristot. Rhet. I 15: *οἷον εἴ τις συμβουλεύει μὴ ποιεῖσθαι φίλον γέροντα, τούτῳ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία, Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα.* — Contra quod Athenaeus VII 325 D ex Chariclide comico ut videtur poeta profert: *Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλανθίνῃ* (Eust. 1197, 30 *τριγλαθήνῃ*). *διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἁλύσει φησί· Δέσποιν' Ἑκάτη τριοδῖτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένα* (ita BC, *κηλευμένη* PVL Eust.) non ab ipso poeta videtur profectum, sed ex populari cantilena adscitum:

Δέσποιν' Ἑκάτη τριοδῖτι,
τρίμορφε θεά, τριπρόσωπε,
τρίγλαις κηλευμένα . . .

— Titulus Dodonae repertus, de quo cum alii, tum Kaibel Mus. Rhen. XXXIV 197 disputaverunt:

Θεός· τύχα.
Ζεῦ Δωδώνης μεδέων,
τόδε σοὶ δῶρον πέμπω παρ' ἐμοῦ

Ἀγάθων Ἐχεφύλου καὶ γενεὰ
πρόξενοι Μολοσσῶν

κτλ. praeter alia hoc nomine memorabilis, quod exordium ex *nomo antiquo in Iovem Dodonaeum* videtur translatum:

Ζεῦ Δωδώνης μεδέων, τόδε σοί
*δῶρον πέμπω.**)

— Permira sunt indigitamenta, quae leguntur apud Plutarchum de superstit. c. 10: *Τοῦ Τιμοθέου τὴν Ἄρτεμιν ᾄδοντος ἐν Ἀθήναις καὶ λέγοντος· Θυάδα, φοιβάδα, μαινάδα, λυσσάδα, Κινησίας ὁ μελοποιὸς ἐκ τῶν θεατῶν ἀναστάς, τοιαύτη σοι, εἶπε, θυγάτηρ γένοιτο. Καὶ μὴν ὅμοια τούτοις καὶ χείρονα περὶ Ἀρτέμιδος οἱ δεισιδαίμονες ὑπολαμβάνουσιν, αἴτε κἂν ἀπ' ἀγχόνας αἴξασα αἴτε καλεχόνα* (sic Dübner, *καλεφῶνα* cod. Harl., *καὶ λεχὼ* Wyttenbach, Turnebus *κἂν λεχὼ*) *κναίσατε, αἴ τε κἂν ἔκκεκρος μαίουσα* (Harl. *ἐκέκρος μ' οὖσα*) *ἂν πεφυρμένα ἐσῆλθες* (sic Dübner et cod. Harl., *εἰσῆλθες* Wyttenbach) *αἴ* (om. C) *τε καὶ* (om. Ven.) *ἐκ τριπόδων καθ' ἑρμάτεσσι* (CE Harl. *καθερμάτεσσιν*, cod. coll. Nov. *καθ' ἑρμάτεσιν*, Wyttenbach *καθ' ἑρμάτευσιν*) *ἐπισπωμένα* (Mosc. 1 *ἐπιπτωμένα*) *τῷ παλαμναίῳ συμπλεχθεῖσα.* Emperius haec sic conformavit: . . . *λεχωῖαν* (*λεχωῖδ'*) *ἀποκλύσασα ἐκ νεκροῦ μολοῦσ' ἀμπεφυρμένα προσῆλθες, ἅτε κἀκ τριόδων καθαρμάτεσσ' ἐπισπωμένα τῷ παλαμναίῳ τε συμπλακεῖσα.* Mihi scribendum videtur: *αἴτε καν ἀπ' ἀγχόνας αἴξασα, αἴτε κα λεχὼν μαιωσαμένα, αἴτε καν ἐκ νεκρῶς μαίνουσα* (vel *ἐκ νεκρῶν αἵμασιν*) *ἀμπεφυρμένα ἐσέλθῃς, αἴτε κα(ν) ἐκ* 1317
τριόδων καθαρμάτεσσιν ἐπισπομένα τῷ τε παλαμναίῳ συμπαλαχθεῖσα. Quod Diana *ἀπ' ἀγχόνας αἴξασα* indigitatur, congruit cum Arcadum religione, qui *Ἄρτεμιν ἀπαγχομένην* divinis honoribus colebant, vid. Pausan. VIII 23, 6 seq. Clemens Alex. Protr. p. 24 c. Atque Arcadum dialecto peculiaris forma *καν*, quam hic haud dubie deprehendimus, vide quae dixi in comm. de titulo Arcadio p. XVI (1860), quamquam etiam Dorienses ea forma usi sunt, certe passim in Pythagoreorum reliquiis comparet: itaque aliquando suspicatus sum haec indigitamenta ex Sophronis mimis esse petita: ac numerorum sane quandam speciem ostentant, ut fieri solet in eiusmodi solennibus cantilenis, neque tamen ad legitimos numeros revocare licet.

1) Quod *Θεός· τύχα* praemissum est (cf. plane geminum exemplum CIGr. I 4 in titulo satis antiquo), *θεός* non rectus, sed patrius casus videtur, i. e. *θεοῦ τύχα*. Antiquam hanc formam composita *θεόσδοτος* et *θεοσεχθρία* tuentur. Ad eundem modum dicitur *θεὸς τύχαν* vel *θεὸς τύχαν ἀγαθάν*, vel *θεὸς ἀγαθὸς ἀγαθᾷ τύχᾳ*, vel *ἀγαθῇ τύχῃ Ζεύς*.

Porro omnia, quae heroicis versibus composita sunt, procul habui. Seiungenda igitur cantilena notissima *Εἰρεσιώνη*, cuius exordium cum alii, tum Plut. vit. Thes. c. 22 affert:

Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι
καὶ κύλικ' εὔζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς.

quamquam fortasse deinde versus alius generis sequebantur, quemadmodum etiam Homerica Iresione (carm. min. XV) duobus trimetris iamb. terminatur. — Item seiungendus versiculus, quem Chaeroneae cantabant

Ἔξω τὰν βούλιμον, ἔσω τὰν πλουθυγίειαν,

vid. Plut. Quaest. Symp. VI 8, 1 (ubi *ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγίειαν* scribitur), patrio more *βουλίμου ἐξέλασιν* celebrantes, quacum comparandus Arcadum ritus ap. Theocr. VII 106. — Neque recepi puerorum cantilenam, quando noctuam ceperunt (cf. Pollux IV 103), quae commemoratur Cram. An. Par. IV 103, 26: *Αἴθ' ὄφελες θανεῖν ἢ πανύστατον ὀρχήσασθαι.* versus haud dubie fuit:

Αἴθ' ὄφελες θανέειν ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι.

legiturque, si recte memini, etiam alibi. — Item procul habendum carmen adespoton, quod Stob. Ecl. Phys. I 2, 31 servavit:

Ἡρακλέος κρατεροῦ, ὃς γᾶν ἐκάθαρεν ἅπασαν,
πετροβάτα τε θεοῦ Πανὸς νομίοιο βρυάκτα,
θνατῶν τ' ἰατῆρος Ἀσκληπιοῦ ὀλβιοδῶτα,
πρεσβίστας τε θεᾶς Ὑγιείας μειλιχοδώρου,
ναυσί τ' ἐπ' ὠκυπόροισι Διοσκούρων ἐπιφάντων,
Κουρήτων θ', οἳ ματρὶ Διὸς Ῥέᾳ ἐντὶ πάρεδροι,
καὶ Χαρίτων μεμνᾶσθαι ἐν ἔργῳ παντὶ μέγιστον,
ἠδὲ Χρόνου παίδων Ὡρᾶν, αἳ πάντα φύοντι,
Νυμφᾶν τ' οὐρειᾶν, αἳ νάματα κάλ' ἐφέποντι,
ὑμνέωμες μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, ἀφθίτοις ἀοιδαῖς.

Mihi quidem Heeren haec videtur recte Orphico alicui poetae tribuisse, quamvis Hermann Opusc. II 218 et Lobeck Aglaoph. I 600 adversati sint. Ceterum locus non integer servatus, nonnulla fortasse ab initio intercepta sunt, extrema autem aperte complurium versuum reliquias ostendunt: ibi haud dubie dixit poeta de deo summo, cuius gratia haec Stobaeus adscripsit: quae supersunt, sic videntur conformanda:

Ὑμνέομες μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, ...
. . . . (θεὸν) ἄφθιτον αἰὲν ἀοιδαῖς.

Praeterea v. 3 ubi libri non *θνατῶν*, sed *θειατῶν* exhibent, haud 1318
dubie corruptus, conieci *σεῖό τ', ὦ ἰατὴρ Ἀσκλήπιε ὀλβιοδῶτα.* V. 5 pro *ἐπιφάντων* malim *φαεθόντων*, sed v. 8 *χρόνου παίδων* non est sollicitandum, quamvis *χθονὸς* possis coniicere, cf. Hesych. *χθονόπαιδ' Ὥραν.* — Incertum, utrum ex poeta aliquo an ex populari cantilena petitum sit quod servavit Hesychius: *ὦπι ἄνασσα· πυρρὰ πρόθυρος. πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν.* Scribendum:

Ὦπι ἄνασσα, πυρὰ προθύροις.

ac *πυρά* etiam Palmerius. Interpretatio autem sic restituenda videtur, huc relatis iis, quae falso s. v. *ὠπωτῆρε* leguntur: *Διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις, πῦρ πρὸ θυρῶν (ἀνάπτοντες).* Cf. Theodoret. T. I 352 ed. Sirmond: *εἶδον γὰρ ἔν τισι πόλεσιν ἅπαξ τοῦ ἔτους ἐν ταῖς πλατείαις ἁπτομένας πυράς, καὶ ταύτας τινὰς ὑπεραλλομένους καὶ πηδῶντας, οὐ μόνον παῖδας, ἀλλὰ καὶ ἄνδρας. τὰ δέ γε βρέφη παραφερόμενα διὰ τῆς φλογός· ἐδόκει δὲ τοῦτο ἀποτροπιασμὸς εἶναι καὶ κάθαρσις.* — Denique carmen quod servavit Origenes (Hippolytus) adv. Haeret. p. 72 ed. Miller mihi quidem quamquam non valde antiquum, at certe non prorsus novicium videtur:

Νερτερίη χθονίη τε καὶ οὐρανίη μόλε βομβώ,
εἰνοδίη, τριοδῖτι, φαεσφόρε, νυκτεροφοῖτι·
ἐχθρὴ μὲν φωτός, νυκτὸς δὲ φίλη καὶ ἑταίρη·
χαίρουσα σκυλάκων ὑλακῇ τε καὶ αἵματι φοινῷ
ἀν νέκυας στείχουσα κατ' ἠρία τεθνηώτων,
αἵματος ἱμείρουσα, φόβον θνητοῖσι φέρουσα,
γοργὼ καὶ μορμὼ καὶ μήνη καὶ πολύμορφε,
ἔλθοις εὐάντητος ἐφ' ἡμετέρῃσι θυηλαῖς.

Certe hanc vel simillimam cantilenam Theocritus respicere videtur II 13, et hinc etiam repetendum quod ibi pro *ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα* alii legebant *ἀνά τ' ἠρία κεκμηώτων.* — V. 1. *Βομβώ*, quod tuetur Dilthey Mus. Rhen. XXVII 393, Millero suspectum, qui *Βαυβώ* scribendum censuit, atque revera sic indigitatur Hecate in alio hymno quem nuper edidit Misc. 442[1]). Quod olim conieci *ῥόμβῳ* iam retracto, sed

1) Tria carmina magica in Hecaten, in Solem, in Lunam, quae Miller in Misc. p. 437 seq. edidit et Orphicos hymnos inscripsit, haud dubie in chartis Aegyptiacis reperta sunt (nam editor nescio cur reti-

malim *Βριμώ* scribere, quo nomine Hecaten Lycophro indigitat, nisi forte fuit a principio scriptum *μόλε δεῦρο*, postea magus aliquis substituit nomen *Μομβρώ* (vid. Hesych.) sive *Μορμώ*, quo Trivia v. 7 invocatur. — V. 2. Meineke *νυκτεροφοῖτι* emendavit, legebatur *νυκτεροφοίτη*. — V. 5. *ἀν νέκυας* Dilthey, legebatur *ἐν νέκυσιν*.

Aliorum carminum prorsus non constat quae fuerit forma. Ita epicumne an vere lyricum carmen fuerit *hymnus in Herculem*, quem memorat Ptolem. Heph. p. 186 West. ignoramus: *τίνος ἐστὶν ὁ ὕμνος ὁ ᾀδόμενος ἐν Θηβαίοις εἰς Ἡρακλέα, ἐν ᾧ λέγει* (scr. *λέγεται*) *Διὸς καὶ Ἥρας υἱός· ἔνθα περὶ τῶν κατὰ πόλεις τοὺς ὕμνους ποιησάντων, καὶ ὡς Φιλοστέφανος ὁ Μαντινεὺς ὁ ποιητὴς ἐκ γενετῆς ἱματίῳ οὐκ ἐχρήσατο, καὶ ὡς Μάτρις ὁ Θηβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιτεῖτο.* unde coniicias, Ptolemaeum hunc hymnum ad illum ipsum *Matrin* retulisse, de quo cf. Athen. II 44 C, ubi Meineke *Θηβαῖος* pro *Ἀθηναῖος* correxit; sed *ἐγκώμιον Ἡρακλέους*, quod Ath. X 412 B *Matridis* nomine affert, quodque etiam Diodor. Sic. I 24 respicit, non huic poetae tribuendum videtur, sed rhetori, quem dicit Longin. de Subl. c. 3, nisi eundem hominem et rhetoricae et poesi operam dedisse censeas. — Non ausim decernere, id quod exhibet Pollux X 162: *σίφνιν δ' ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὕμνοις οὐ τὴν γῆν ἔνιοι ἀκούουσι, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὐκόμιζε τὰς τροφάς*, utrum ex epico an lyrico carmine petitum sit. — Alia 1319
autem aliena sunt, velut ex *titulo sepulcrali* virginis Spartanae petitum existimo, quod habet Pollux IV 102: *Καὶ βίβασις δέ τι ἦν εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως, ἧς καὶ τὰ ἆθλα προὐτίθετο οὐ τοῖς παισὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις· ἔδει δὲ ἅλλεσθαι καὶ ψαύειν τοῖς ποσὶ πρὸς τὰς πυγάς, καὶ ἠριθμεῖτο τὰ πηδήματα, ὅθεν καὶ ἐπὶ μιᾶς ἦν ἐπίγραμμα·*

Χίλιά ποκα βιβάντι, πλεῖστα δὴ τῶν πῇ ποκά.

Legendum videtur:

Χίλι' ἃ ποκ' ἆλτο βιβάτι, πλεῖστα δὴ τῶν πή ποκα.

Χίλι' ἃ Bekker correxit, *ἆλτο βιβάτι* ego restitui, Meineke *βίβατι* et *πά ποκα* scripsit, Ahrens (II 483) *χίλι' ἅδε ποκὰ βίβαντι, πλεῖστα δὴ τῶν πή ποκα.* — Alia, quoniam non sunt numeris

---

cet, unde sibi horum carminum copia sit facta), cf. Dilthey, qui in Mus. Rhen. XXVII 375 seq. post Meinekium et Nauckium de his hymnis disseruit et commode adhibuit magicas chartas Berolinenses, quas Parthey in Actis Acad. Berol. 1865 p. 109 seq. edidit.

astricta, seiunxi, velut puerorum cantilenam, quam memorat Schol. Aristoph. Av. 56: *Δὸς τὸ σκέλος τῇ πέτρᾳ καὶ πεσοῦνται τὰ ὄρνεα,* vel preces Atheniensium in honorem Iovis Pluvii, quas adhibet Marcus Anton. V 7:

> *Ὗσον, ὗσον, ὦ φίλε Ζεῦ,*
> *κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν πεδίων.*

ubi nescio an scribendum sit: *κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν Πεδιαίων*, ut urbani tantum pro se et Pediaeis deorum pacem imploraverint.

Alia carmina, quoniam recentioris originis notas haud dubias prae se ferunt, non in ordinem recepi, velut versus ex *Hymno in Apollinem*: Hermann apud Buttmannum Mythol. I 277 hymnum ad novissimam Platonicorum sectam refert, et quamvis dubitanter ipsi Porphyrio tribuit, adversante Buttmanno huic quidem suspicioni. Versus sunt hi:

> *Σοὶ δ' ἄρα πηγὰς νοερῶν ὑδάτων*
> *(Ναΐδες) ἄντροις μίμνουσαι,*
> *ἔταμον γαίης ἀτιταλλόμεναι*
> *πνεύματι μούσης θέσπιν ἐς ὀμφήν·*
> *ταὶ δ' ὑπὲρ οὖδας*
> *διὰ πάντα νάπη ῥήξασαι*
> *παρέχουσι βροτοῖς γλυκερῶν ῥείθρων*
> *ἀλιπεῖς προχοάς.*

Servavit hos versus Porphyr. de antro nymph. c. 8: *ὅτι δὲ καὶ ταῖς νύμφαις ἀνετίθεσαν ἄντρα, καὶ τούτων μάλιστα ταῖς Ναΐσιν, αἳ ἐπὶ πηγῶν εἰσί, κἀκ τῶν ὑδάτων, ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαί, Ναΐδες ἐκαλοῦντο, δηλοῖ καὶ ὁ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνος, ἐν ᾧ λέγεται· Σοὶ δ' κτλ.* — V. 1. *νοερῶν* haud scio an Porphyrii librarii intulerint, poetam *ναρῶν* scripsisse existimo. — V. 2. *Ναΐδες* adieci, quod hoc loco lectum esse Porphyrius ipse testatur. — *μίμνουσαι*, fort. *ναίουσαι*, van Goens *ὑμνοῦσαι*. — V. 3. *ἔταμον* post paroemiacum inserui, legitur vulgo *ὑδάτων τέμον* (Barnes *τάμον*) *ἄντροις μίμ. γαίης*. — V. 4. *πνεύματι*, Barnes *πνεύμασι*, van Goens *γαίῃ* (*γαῖαν*) *ἀτ. ῥεύμασι*. — V. 6. *νάπη* Hermann, *νάη* vel *ναὴ* vulgo, Barnes *νασμούς*, praeterea Hermann post *ῥήξασαι* addere voluit *ἀεί*. — Neque reliquias *Hymni in Iovem* recepi:

> *Δία τὸν πάντων ὕπατον κλήζω.*
> * * *
> *Πολὺ γὰρ πολύ μοι τὸ μέσον βιότου*

μέλπειν τε θεοὺς ἔν τ' εὐφροσύναις
ἦτορ ἰαίνειν
τοιῷδ' ὑπὸ παιδονόμῳ.

Affert Aristid. I 452: *δευτέρα ἐδόκουν ἐν τῷ ἱερῷ εἶναι τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὄρθριον εὐθὺς ἐξ ὁδοῦ ποθὲν ἥκων, καὶ χαίρειν ὡς ταχέως ἀνεῴγνυτο· ἐδόκουν δὲ καὶ τοὺς παῖδας ᾄδειν τὸ* ἀρχαῖον *ᾆσμα, οὗ ἡ ἀρχή ἐστι· Δία κτλ. καὶ εἶναι ἐν ἐκείνῳ τῷ μέρει τοῦ ᾄσματος·* πολὺ *κτλ.* Hoc quamquam ab Aristide *antiquum* vocatur carmen, satis tamen novicium videtur. — V. 1. Aristides quod infra dicit p. 485: *κελεύει . . . καθέξεσθαι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἱεροῦ, καλοῦντα Δία, θεὸν* (l. *θεῶν*) *ὕπατον καὶ ἄριστον*, ad Homerum referendum. — V. 2. *τὸ μέσον*, fort. *λῷστον*. — V. 3. *τε θεοὺς ΓΔΘ*, v. *τοὺς θεούς*. — V. 5 fort. *παιδονομῆϊ*. — Aperte ficta exordia hymni in Minervam:

Ἕπεσθε Περγάμῳ νέοι.

et in Bacchum:

Χαῖρ' ὦ ἄνα κισσεῦ
Διόνυσε.

quae rhetor halucinabundus profert I 513. Idem valet de paeane I p. 62.

Segregavi reliquias *Hymnorum in Attin*, quae leguntur apud Origenem (Hippolyt.) adv. Haeret. 118: *Τοιγαροῦν, φησίν, ὅταν συνελθὼν ὁ δῆμος ἐν τοῖς θεάτροις εἰσίοι τις ἠμφιεσμένος στολὴν ἔξαλλον, κιθάραν φέρων καὶ ψάλλων, οὕτως λέγει ᾄδων τὰ μεγάλα μυστήρια οὐκ εἰδὼς ἃ λέγει· Εἴτε Κρόνου γένος, εἴτε Διὸς μάκαρος, εἴτε Ῥέας μεγάλης χαῖρε τὸ κατηφὲς ἄκουσμα Ῥέας Ἄττι, σὲ καλοῦσι μὲν Ἀσσύριοι τριπόθητον Ἄδωνιν, ὅλη δ' Αἴγυπτος Ὄσιριν ἐπουράνιον μήνης κέρας, Ἕλληνες σοφίαν, Σαμοθρᾷκες Ἀδὰμ σεβάσμιον, Αἱμόνιοι Κορύβαντα, καὶ οἱ Φρύγες ἄλλοτε μὲν Πάπαν, ποτὲ δὲ νέκυν, ἢ θεόν, ἢ τὸν ἄκαρπον, ἢ αἰπόλον, ἢ χλοερὸν στάχυν ἀμηθέντα, ἢ ὃν πολύκαρπος ἔτεκεν ἀμύγδαλος ἀνέρα συρικτάν. Τοῦτον φησὶν εἶναι πολύμορφον Ἄττιν, ὃν ὑμνοῦντες λέγουσιν οὕτως· Ἄττιν ὑμνήσω τὸν Ῥείης, οὐκ ὠδινῶν συμβόμβοις, οὐδ' αὐλῶν Ἰδαίων Κουρήτων, μύκτητα, ἀλλ' οἷς Φοιβείαν μίξω μοῦσαν φορμίγγων, εὐοῖ. εὐὼν ὡς Πάν, ὡς Βακχεύς, ὡς ποιμὴν λευκῶν ἄστρων.* Haec Schneidewin (Philol. III 247 seq.) ad numeros revocare studuit, cf. etiam G. Hermann in Actis Soc. Sax. 1849 p. 1, qui hexametros restituere conatus est, et Schneidewin in Nuntiis Gotting. 1852 p. 101. Sed prior quidem cantilena mihi aliter conformanda videtur, constat autem versibus anapaestis, quos deinde dactylici tetrametri excipiunt.

Χαῖρ', εἴτε Κρόνου γένος εἴτε Διός,
μάκαρ, εἴτε Ῥέας μεγάλης εἶ,
ὦ χαῖρε κατηφὲς ἄκουσμα Ῥέας
Ἄττη· σὲ καλοῦσι μὲν Ἀσσύριοι
τριπόθητον Ἄδωνιν, ὅλη δέ
Αἴγυπτος Ὄσιριν, ἐπουράνιον
Μήνης κέρας Ἕλληνες, σοφίαν
. . . .
Σαμόθρακες Ἄδαμνα σεβάσμιον·
Ἀκμόνιοι Κορύβαντα, καὶ οἱ Φρύγες 1321
ἄλλοτε μὲν Πάππαν, ποτὲ δ' αὖ νέκυν
ἢ θεὸν ἤτοι ἄκαρπον ἢ αἰπόλον
ἢ χλοερὸν στάχυν ἀμηθέντα,
ἢ πολύκαρπον, ὃν ἔτεκεν ἀμύγδαλος,
ἀνέρα συρικτὰν (πολυώνυμον).

V. 3. *ἄκουσμα* intactum reliqui, conieci *ἄθυρμα*, Hermann *ἄκρισμα*, certe *κατηφές* non est sollicitandum. — V. 6 Schneidewin parum recte conformavit scribens *ὅσιον δ' Αἴγυπτος ἐπουράνιον μήνης κέρας, Ἕλληνες δ' Ὀφίαν* (postea retractavit scribens *κέρας Ἕλληνες, Κυλλήνιοι λόγιον*): nam ipse Origenes p. 106 testificatur Graecos *ἐπουράνιον μήνης κέρας* appellare, hinc ipse Attis *μηνοτύραννος* in titulis tam graecis quam latinis indigitatur, cf. de tauroboliorum sacris disputantem Prellerum Roem. Mythol. 738 seq. quorum sacrorum ne germana quidem Graecia expers fuit, ut atticum epigramma docet, quod illustravit C. Keil Philol. Suppl. II 588 seqq. Excidit post *σοφίαν* versus. — V. 8. *Ἄδαμνα* scripsi, cf. Hesychius: *Ἀδαμνεῖν· φιλεῖν· καὶ Φρύγες ἀδάμνα τὸν φίλον λέγουσιν.* — V. 9. *Ἀκμόνιοι* scripsi, Schneidewin *Μαιόνιοι*. — V. 10. *Πάππαν*, nisi forte *Παπίαν* praestat. — V. 11. *ἤτοι* scripsi, haec quoque Schneidewin satis audacter neque vere immutavit, nam ipse Origenes et *θεὸν* et *αἰπόλον* tuetur. — V. 13. *πολύκαρπον* restitui, nam ita nuncupari auctor est Origenes. — V. 14. *πολυώνυμον* addidi, vid. Origenes p. 117. — Alteram autem cantilenam Schneidewin in hunc modum restituit:

Ἄττιν κλήσω τὸν Ῥείης,
οὐ κωδώνων σὺν βόμβοις
οὐδ' αὐλῶν Ἰδαίων
κουρήτων μύκτητα,
ἀλλ' εἰς Φοιβείαν μίξω
μοῦσαν φορμίγγων, εὐοῖ,

εὐάν, ὡς Πάν, ὡς Βακχεύς,
ὡς ποιμὴν λευκῶν ἄστρων.

Hermann v. 3 et 4 sic constituit *οὐδ' Ἰδαίων κουρήτων Αὐλῶν μυκητᾶν φωναῖς*.

Extant praeterea apud Philostratum quaedam carmina, quae quin sophista ipse finxerit, non est dubium, velut *Hymnus in Thetin*:

Θέτι κυανέα, Θέτι Πηλεία,
σὺ μέγαν τέκες υἱὸν Ἀχιλλέα·
θνατὰ μὲν ὅσον φύσις ἤνεγκεν,
Τροία λάχε, σᾶς δ' ὅσον ἀθανάτου
γενεᾶς παῖς ἔσπασο, Πόντος ἔχει·
βαῖνε πρὸς αἰπὺν τόνδε κολωνόν,
μετ' Ἀχιλλέως ἔμπυρα (βαῖνε)·
βαῖν' ἀδάκρυτος μετὰ Θεσσαλίας,
Θέτι κυανέα, Θέτι Πηλεία.

item alius:

Ἀχώ, παρὰ μυρίον ὕδωρ
μεγάλου ναίοισα πέραν Πόντου, 1322
ψάλλει σε λύρα διὰ χειρὸς ἐμᾶς,
σὺ δὲ θεῖον Ὅμηρον ἄειδέ μοι,
κλέος ἀνέρων,
κλέος (ἄφθιτον) ἁμετέρων πόνων,
δι' ὃν οὐκ ἔθανον, δι' ὃν ἐστί μοι
Πάτροκλος, δι' ὃν ἀθανάτοις ἴσος
Αἴας ἐμός,
δι' ὃν ἁ δορίληπτος ἀειδομένα
(μέλεσιν) σοφοῖς
κλέος ἤρατο κοὐ πέσε Τροία.

Prior hymnus legitur ap. Philostrat. Heroic. p. 741. Hanc cantilenam dicit Thessalos theoros, qui Achilli in littore Troiano inferias Dodonaei oraculi iussu offerebant, canere solitos: *νυκτὸς μὲν δὴ καθορμίζεσθαι ἔδει καὶ πρὶν ἅψασθαι τῆς γῆς ὕμνον ἀπὸ τῆς νεὼς ᾄδειν ἐς τὴν Θέτιν ὧδε συγκείμενον· Θέτι κτλ.* Eadem Eudocia p. 85. — V. 1. *Κυανέα, κυαναία* 2. — *Πηλεία* Kayser, *Πηλία* codd., *Πηλεῖ, ἃ* coni. Visconti, unde Kayser deinde *ἃ τὸν μέγαν* scripsit. — V. 2. *σὺ* scripsi, legebatur *τόν*. — *τέκες* Boissonade, legebatur *ἔτεκες*. — *Ἀχιλλέα* codd., vulgo *Ἀχιλλῆα*. — Quod deinde libri et edd. addunt *τοῦ* proscripsi. — V. 3. *ὅσον*, 2 *ὅσων*. — *ἤνεγκεν*, b *ἤνεικε*. — V. 4. *Τροία* codd., *τοι Τροία*

vulgo. — V. 6. *βαῖνε πρὸς αἰπὺν* 2 (in i *γρ.*), *βαῖν' ἐπ' αὐτὸν* 1. i. 3. 4. — *τόνδε* om. 1. 3. 4 praeter *β*, in *ρ* est *τόν*, totum versum om. n. — V. 7. *μετ'* om. Olear. — *ἔμπυρα*, *ἐν πυρᾷ* e, Eud. — *βαῖνε* adieci, Kayser coni. *βαῖνε θεά*. — V. 8. *ἀδάκρυτος*, *εὐδάκρυτος* ε (in m. *γρ. ἀδάκρ.*) et Eud. — *μετὰ Θεσσαλίας* aperte vitiosum, e Morell. et Eud. *μετὰ θυηλὰς*, scribendum videtur *τάσδε θυηλάς*. — V. 9. *κυανέα*, *κυαναία* 2. — *Πηλεία*, *Πηλία* codd. — Facile apparet hoc carmen non antiquum esse, sed ab ipso Philostrato compositum: istius enim saeculi plane indolem refert.

Alter hymnus extat ib. p. 747: *Καὶ μήν, ξένε, πολλοὶ τῶν προσελθόντων τῇ νήσῳ καὶ ἄλλα τοῦ Ἀχιλλέως ᾄδοντος ἀκούειν φασί, τουτὶ δὲ πέρυσιν, οἶμαι, τὸ ᾆσμα ἡρμόσατο χαριέστατα τῆς γνώμης καὶ τῶν διανοιῶν ἔχον, ξύγκειται δὲ ὧδε· Ἀχὼ κτλ.* ubi aperte indicat a se confectam esse cantilenam. — V. 1. *Ἀχώ*, suprascr. *ἠ(χὼ)* b, *ἠχὼ* j, e, n. Olear., *ἀλλὰ* y. — *παρὰ* codd., *περὶ* edd. — V. 2. *μεγάλου* om. l. — *ναίοισα*, *νέοισα* 2. *ψ*, *ουσα* p ex corr. et 4. — *πέραν* scripsi, legebatur *πλευρά*. — V. 3. *σε*, *δέ σε* e n. — V. 4. *μοι*, *ἐμοὶ* y. Morell. — V. 5. *ἀνέρων*, *ἀνδρῶν* Morell. Olear. — V. 6. *ἄφθιτον* ad versum redintegrandum addidi. — V. 7. *δι' ὃν*, *δι' ὧν π.* — *οὐκ ἔθανον* Mor. Olear., *οὐ θάνον* codd. — V. 8. *ἴσος*, *ἶσος* a. — V. 9. *ἐμός*, *ἐμοί ψ*. — V. 10. *ἁ δορίληπτος* f, ut Wesseling. coniecit, *ἁ δορύληπτος* y, *ἀδορύληπτος* 2. 3, *ἀδορίληπτος* l. 4 edd. — V. 11. *μέλεσιν* adieci, contra *σοφοῖς* delendum censet Kayser. — V. 12. *κοῦ*, *καὶ* 4. fort. *κεῖ πέσε Τροία* corrigendum. — Denique confictum haud dubie quod memorat Philostr. v. Apoll. VIII 30: *Στεῖχε γᾶς, στεῖχε ἐς οὐρανόν, στεῖχε.*

Novicii poetae versiculi delitescunt apud Boethium de consol. IV 6, ubi philosophia haec fatur: *nam ut quidam me quoque excellentior ait*, *ἀνδρὸς ἱεροῦ σῶμα δυνάμεις οἰκοδομοῦσι.* quae temere interpolata esse arguit librorum scriptura quamvis mendosa et fluctuans, de qua vid. Haupt Herm. III 146, sed heroicus versus, quem ille restituendum censet, *ἀνδρὸς δὴ ἱεροῦ δέμας αἰθέρες οἰκοδόμησαν* omnino reprobandus. Mihi scribendum videtur:

Ἀνδρὸς δ' ἱεροῦ δέμας ἀγναί
χέρες (αἰθέρος) οἰκοδόμησαν

Mendum inde ortum, quod *ΑΓΝΑΙΧΕΡΕC* et *ΑΙΘΕΡΟC* propter similitudinem litterarum male coaluerunt.

I. ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν
φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων.

2 A.

Ἡ νεότης ἀσύφηλος ἀεὶ θνητοῖσι τέτυκται·
εἰ δὲ δίκην βλάπτοι, πουλὺ χερειοτέρη.

2 B.

Τοιάδε τοι θνητοῖσι κακὸν κακῷ, ἀμφί τε κῆρες
εἰλεῦνται, κενεὴ δ' εἴσδυσιν οὐδ' Ἀΐδεω.

3.

Θριαὶ (δὴ) τὴν γρηῦν ἐπιπνείουσι κορώνην.

Fr. 1. Plutarch. de aud. poet. c. 13, de fratern. am. c. 13, quaest. Sympos. I 4, 3. — V. 1 adhibet etiam Athen. III 97 D.

Fr. 2 A. Schol. Eurip. Androm. v. 184: *Κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον*] *διὰ τὴν προπέτειαν κακὸν τὸ νέον. Ἡ νεότης κτλ.* Fort. *Eueni* est. — V. 2. *πουλὺ, πολὺ* codd. (*πολλῇ* l), emend. Matthiae. — *χερειοτέρη* Cobet ex cod., v. *χειροτέρη.*

Fr. 2 B. Plutarchus consol. ad Apoll. c. 26. — V. 1. *τοι* adieci, omisit Plutarchus, quemadmodum proxime in Hesiodio versu *πλείη μὲν γαῖα κακῶν πλείη δὲ θάλασσα* expunxit *γάρ.* — *κακὸν κακῷ* scripsi, legebatur *κακὰ κακῶν*, quod alienum a poetae instituto, nam *κακὰ κακῶν* sunt summa mala, ut *τὰ καλὰ τῶν καλῶν* pulcherrima, estque hoc genus dicendi Atticis potissimum usitatum. Quod restitui idem est atque *κακὸν ἐπὶ κακῷ*, de quo dativi usu exposuit G. Wolf ad Soph. Ai. 866. — V. 2. *Ἀΐδεω* scripsi, legebatur *αἰθέρι*, quod frustra tuetur Schneidewin comparans Apoll. Rhod. IV 1666. Antea conieci *κενεὴ δ' ἔκδυσις οὐδὲ μία.* — Veteris elegiaci poetae versus esse veri simillimum, Welcker *Simonidi melico* vindicavit probante Schneidewino, qui *θνατοῖσι* et *κενεά* requirit, quem olim secutus melicorum poetarum reliquiis adespotis inserui.

Fr. 3. Cram. An. Ox. IV 337, 26: *Τὸ νηὺς ἢ γρηὺς διῃρημένον*

4.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

5.

Οὔ μοι ἔτ' εὐκελάδων ὕμνων μέλει, οὐδ' ἔτι μολπῆς.

6. 1324

Οὐκέτι γιγνώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρῆας.

7.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον εἰ καὶ ἔφυσαν,
ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν χὠ νόος ἐκπέταται.

8 A.

Εσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

κατὰ τοὺς Ἴωνας οὐκ ἐκλίθη, τὴν δὲ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει· θριαίτην γρηὺν κτλ. Scribendum *Θριαὶ τήν*, cf. Homeri Hymn. in Mercur. v. 552 seqq. Inserui *δή*, quamquam alia quoque possunt tentari, velut *Θριαί τ' ἣν γρηύν (τιν') ἐπιπνείωσι κ.* Fort. *Archilochi* (cf. Archil. fr. 168) versus est, O. Schneider Callimacho tribuit, scribens *Θριαὶ ται τὴν κτλ.*

Fr. 4. Zenob. III 77. Utitur hoc versu Plut. vit. Nic. c. 11 (ubi pro *ἔμμορε* V *ἔλαχε*), compar. Lyc. et Sullae c. 1 (ubi *ἔλλαχε*), vit. Alex. c. 53 (item *ἔλλαχε*), de frat. am. c. 2. Versus haud dubie antiqui poetae, ad cuius similitudinem facti comicorum versus apud Zenob.:

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ.

(fort. *κἂν — πολεμαρχοῖ*) et:

Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ ὁ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.

Fr. 5. Chrysippus *π. ἀποφατικῶν* c. 9: *εἰ ποιητής τις οὕτως ἀπεφήνατο· Οὔ μοι κτλ.* *Alcmani* vindicat Schneidewin, quod si verum, exspectes *μολπᾶς*. — *οὐδ' ἔτι*, Letronne *οὐδέ τι*.

Fr. 6. Aristot. Eth. Eudem. VII 10: *Καὶ ὥσπερ αἱ πόλεις ἀλλήλαις φίλαι, οὕτω καὶ οἱ πολῖται· καὶ ὁμοίως οὐκέτι . . . Μεγαρῆας καὶ οἱ πολῖται κτλ.* et antea iam VII 2: *Διὰ γὰρ τὸ χρήσιμοι εἶναι φιλοῦσιν ἀλλήλους καὶ μέχρι τούτου, ὥσπερ ἡ παροιμία· Γλαῦκ' ἐπίκουρος ἀνὴρ τὸν σὸν φίλος, ἔσκε μάχηται. καὶ οὐκέτι γ. Ἀθηναῖοι* (Mb *Ἀθῆναι*, Pb *ἀληθῆναι*) *Μεγαρῆας*. Fort. *Solonis* est, eum autem qui praecedit versum *Archilocho* adscripsi, vid. fr. 14. — Dubium an ex elegia petitus sit versus Eth. Nic. VIII 6 (cf. Apostol. XIV 59a):

Πολλὰς δὴ φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Fr. 7. Athen. VIII 337 E: *λόγος γὰρ παλαιός, ὅτι Ἀνδρὶ κτλ.* — V. 1. *εἰ καὶ ἔφυσαν* Iacobs, legebatur *οὐκ ἐνέφυσαν*, Casaubonus *εἰσενέφυσαν*, Schweighaeuser *οὐν ἐνέφυσαν*. — V. 2. *φυσῆν* ABC, *φύσειν* P, *φυσᾶν* VL.

Fr. 8 A. Polybius XV c. 16: *Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταὐτόματον*

8 B.

Τόλμα δή, κἄν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

9.

Ἦν θεὸς ἢ κρέσσων δή τις· ὀνησόμεθα.

10.

* *Οὐ πάντα θεοὶ πᾶσιν ἔδωκαν ἔχειν.*

11.

Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί.

11 B.

Τοῦτο ποιήσας
τῶν ἀδίκων ἔργων ἓν τὸ δικαιότατον.

ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἔστιν δ' ὅτε πάλιν κατὰ τὴν παροιμίαν· ἐσθλὸς κτλ. Fort. *Theognidis* est.

Fr. 8 B. Stob. Flor. LI 8 ubi lemma *Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου* alienum esse apparet, recte hunc versum elegiaco poetae tribuit Meineke (Stobaeus illo capite Tyrtaei, Eueni, Callini versus adscripsit), sed non probandum, quod *τόλμης δεῖ* vel *τολμᾶν δεῖ* requirit, vulgo legitur *τόλμ' ἀεί*, A et Vind. *τόλμ ἀεί* (ς supra μ), B *τόλμης ἀεί*, scripsi *τόλμα δή*, quocum componas Homericum *Τετλάθι δὴ κραδίη*. Lemma *ἐκ Τηλέφου*, ut iam olim significavi, fortasse pertinet ad LI 6, ut ibi scribendum sit: *Εὐριπίδου (ἐκ Τηλέφου)·*

Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὔξεται κλέος βροτοῖς.

Fr. 9. Herodian. *π. μον. λέξ.* p. 40, 28: *Λέγεται δὲ καὶ κρέσσων μὴ πλεονάζοντος τοῦ ῑ . . . καί· ἦν θεός· ἢ κρέσσων δέ τι ὀνησόμεθα.* Dubitanter pentametrum restitui: Lehrs: *ἦν θεὸς ἢ κρέσσον· τί ὀνησόμεθα.* O. Schneider Callim. II 756 *ἦν θεὸς ἢ κρέσσων· τί δ' οἰησόμεθ' (αὖ μογέοντες);*

Fr. 10. Epigramma incertum in Anthol. XII 96: *Οὔτι μάταν θνατοῖσι φάτις τοιάδε βοᾶται, ὡς οὐ πάντα κτλ.* Fortasse illud ipsum *ὡς* praemittendum, nisi malis *οὐ γὰρ ἅπαντα.* — Item ex antiquiore elegiaco poeta videtur petitum, quod ib. XII 18 Alpheus dicit: *τοὔνεκεν οὐ φεύγειν γλυκὺν ἵμερον, ἀλλὰ διώκειν πᾶσι λέγω· ψυχῆς ἐστὶν Ἔρως ἀκόνη.*

Fr. 11 A. Aristot. Eth. Nic. II 5: *Καὶ διὰ ταῦτ' οὖν τῆς μὲν κακίας ἡ ὑπερβολὴ καὶ ἡ ἔλλειψις, τῆς δὲ ἀρετῆς ἡ μεσότης· ἐσθλοὶ κτλ.* Ceterum LbOb *κακοὶ δὲ παντοδαπῶς.*

Fr. 11 B. Suidas: *τοῦτο ποιήσας ἓν* (ita libri, v. *καὶ ἓν*) *κατὰ τὴν παροιμίαν τῶν ἀδίκων ἔργων δικαιότατον.* Adde Polyb. IV 18: *οἱ δ' Αἰτωλοὶ . . . ἐγκρατεῖς γενόμενοι τῆς πόλεως τῶν ἀδίκων ἔργων ἓν τοῦτ' ἔπραξαν δικαιότατον.* et XV 25: *Δείνωνα τὸν Δείνωνος ἐπανείλετο Ἀγαθοκλῆς, καὶ τοῦτο ἔπραξε τῶν ἀδίκων ἔργων, ὡς ἡ παροιμία φησί, δικαιότατα.* Proverbium hoc ex elegiaco carmine repetitum esse manifestum.

12. 1325

Τὸν φρουρὸν φρουρεῖν χρή, τὸν ἐρῶντα δ' ἐρᾶν.

13.

Ἡμεῖς δ' εἰς Ἕλλης πόντον ἀπεπλέομεν.

14.

Κοῦραι ἐλαφρὰ ποδῶν ἴχνι' ἀειράμεναι.

15.

. . Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας.

II. IAMBOI.

16.

Ξάνθῃ παλαιῇ γρῆϊ πολλοῖσιν φίλῃ.

17 A.

Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισητὴ γυνή.

Fr. 12. Macar. Prov. VIII 40, ubi legitur *χρὴ φρουρεῖν*, quae transposui. Versus novicius videtur.

Fr. 13. Mar. Victor. p. 154: „Hoc quoque notandum in enuntiatione pentametri elegiaci, nam plerumque aurem fallit, ut in illo graeco versu *Ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλήσποντον ἀπ.*" Sed hoc divisim scribendum esse ipse gramm. docet. Fort. hoc sicut fr. 14. *Callimachi* est; de utroque consentit O. Schneider.

Fr. 14. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 25, ubi de pentametro disserit: *ὅμοιον τούτοις· κοῦραι κτλ.* ubi Reg. 1 et Colb. *ἐλαφροπόδων.* — *ἴχνι'* Hermann, vulgo *ἴχνε'*.

Fr. 15. Herodian. post Moer. p. 475 ed. Piers.: *ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας· ἀντὶ τοῦ ὀλίγων δεῖται πρὸς μάθησιν.* Ex Attico poeta petitum videtur, fort. *Critia.*

Fr. 16. Rufin. de metr. com. p. 385 hoc iambi exemplum ex Iuba affert: *Ξανθῇ π. γ. πολλῇσιν* (ita etiam libri ap. Keilium) *φ.*, quae correxi, nam *Ξάνθη* nomen proprium illius mulieris. *Archilochi* vel *Anacreontis* videtur versus.

Fr. 17 A. Schol. Aristoph. Av. 1620: *μισητίαν δὲ οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνη τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν καὶ τό· περὶ . . . γυνή οὕτως ἐξηγοῦνται.* ubi Ald. *παχεῖα καὶ μισ.* Eustath. 1651, 1: *χρᾶται δ' αὐτῷ καὶ παροιμία ἐν τῷ· περὶ κτλ.* ubi *μισήτη* potius quam *μισητή* scribendum praecipit. Photius 274, 4: *καὶ τὸ ἐν παροιμίας δὲ μέρει λεγόμενον περὰ κτλ.* (cod. *παχεῖαν*). Eadem Suid. v. *μισητή*, Apostol. XIII 95. — *Archilocho* tribuunt Iacobs et Meineke Poet. Com. II 202.

17 B.

Δίφρου τέτυκται βλῶσις, εὔζυγον κτέρας.

18.

Ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλῃ πόλις.

19. 1326

Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεος.

20 A.

Πολλὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ
Νότος κυλίνδει κύματ' εὐρείης ἁλός.

20 B.

Οὐκ ἀξιῶ μικκῶν σε· μεγάλα δ' οὐκ ἔχω.

21.

Καὶ παχυσκελὴς ἀλετρὶς πρὸς μύλην κινουμένη.

Fr. 17 B. Et. M. 201, 19: *Βλῶσις· οἷον· Δίφρου τετ. βλῶσις* (Et. Flor. Miller 66 addit *εὔζυγον τέρας*) *ἡ ἕδρα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ πορευτικόν, ἴσως μόλησις οὖσα.* Cf. Hesych. *βλῶσις· παρουσία.* Scripsi *κτέρας* pro *τέρας*, nisi forte quis *γέρας* malit.

Fr. 18. Luciani Scyth. c. 9: *Καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον· ἀνθεῦσαν* (*ἀνθοῦσαν* M) *κτλ.* — *θάλλῃ* scripsi, legebatur *θάλλει.* Versum probabiliter *Archilocho* attribuit Schneidewin.

Fr. 19. Hesych.: *Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως Ἑλλησποντιακῆς, ἣν* (om. cod., sed recte addidit Musurus) *τὸν Πρίαπον τὸν Διονύσου καὶ Περικότης* (*Περκώτης*) *φασὶν οἰκῆσαι* (*οἰκίσαι*). Scripsi *πόλεος* pro *πόλεως.* Versus *Archilochi* videtur. Priapum urbem pariter atque Abydum et Proconnesum Milesii Gyge regnante condiderunt, cf. Strabo XIII 587 coll. 590.

Fr. 20 A. Cicero ad Attic. V 3: „Tu autem abes longe gentium: *πολλὰ κτλ.* *Archilochi* videntur versus, quo poeta saepius utitur Cicero.

Fr. 20 B. Chrysippus *περὶ ἀποφατικῶν* c. 19: *εἰ οὕτως ἀπεφαίνετό τις τῶν ποιητῶν· οὐκ ἀξιῶ κτλ.* versum quater deinceps more suo repetens. *Μικκῶν* nunc quam *μικρῶν* scribere malui, charta *μικῶν* constanter, ac simplicem litteram *κ* nomina propria ab hoc vocabulo deducta identidem testantur. Ipsum vocabulum grammatici Doriensibus vel Aeolensibus vel denique Ionibus vindicant, quippe quod communi usu fuerit tritum. Versum *Epicharmo* tribuunt Letronnius et Schneidewin, ego olim *Euripidi*, sed Euripidem Chrysippus proximis prioribus capitibus nominatim adhibuit, videtur minus nobilis poetae, *iambographi* alicuius esse.

Fr. 21. Plut. non posse suaviter viv. c. 21: *Ἐν δὲ πομπαῖς καὶ θυσίαις οὐ μόνον γέρων καὶ γρηῦς, οὐδὲ πένης καὶ ἰδιώτης, ἀλλὰ καὶ παχ. κτλ.* Nisi forte est versus Eupolideus *Comici* alicuius.

22.

Βαῖνε λάξ, ἐπὶ τραχήλου βαῖνε, καὶ πέλα χθονί.

23.

Δῆμος ἄστατον κακόν
καὶ θαλάσσῃ πάνθ' ὁμοῖον ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται,
καὶ γαληνὸς ἢν τύχῃ, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορύσσεται,
κἤν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπιεν.

24.

Πέλλα γάρ (πλείη)
τρυγὸς γλυκείης, ἣν ἔτικτεν 'Ανθηδών.

Fr. 22. Plut. de cohib. ira c. 9: *ἄρχομαι καταφρονεῖν τῶν λεγόντων . . . καὶ Βαῖνε κτλ.* Meineke *Archilocho* tribuit. — *πέλα*, Lobeck *πίλνα*.

Fr. 23. Dio Chrysost. XXXII p. 432: *Καὶ ταῦτα ἀκούων 'Ομήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων ἀεὶ τὸν ὄχλον ὡς χαλεπόν τε καὶ ἀπειθῆ καὶ πρὸς ὕβριν ἕτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος — ἑτέρου δὲ πάλιν αὖ, Δῆμος κτλ.* Fortasse *Solonis* sunt versus, nam Archilocho quominus tribuantur frequentia solutionum prohibet. Meineke inter comicorum fr. anon. 48 recepit. Non ignobilis poetae haec esse certum est, cf. orationem Antonii qua Octavianum corripit ap. Appian. Bell. Civ. III 20: *ὁ δὲ δῆμός ἐστιν, ὥσπερ καὶ σὺ τῶν 'Ελληνικῶν ἀρτιδίδακτος ὢν ἔμαθες, ἀστάθμητον ὥσπερ ἐν θαλάσσῃ κῦμα κινούμενον· ὁ μὲν ἦλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθεν· ᾧ λόγῳ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀεὶ τοὺς δημοκόπους ὁ δῆμος ἐπὶ πλεῖστον ἐξάρας, ἐς γόνυ ἔρριψεν.* quibus verbis hunc ipsum locum notari manifestum est. Respicit huc etiam Demosth. de falsa leg. 136: *ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχῃ, κινούμενον.* Sed dispar Livianus locus XXXVIII 10: „Atheniensis legatus Leon Hicesiae filius . . . vulgata similitudine, mari tranquillo quod ventis concitaretur aequiperando multitudinem Aetolorum usus" qui ex ampliore Polybii narratione XXII 14 in arctum redactus est (orator hic dicitur *Δᾶμις ὁ Κιχησίων*, apud Livium *Leon Hicesiae*, quorum nihil sanum, verba fecit *Λέων ὁ Κιχησίου*, *Δᾶμις* videtur Rhodiorum fuisse orator); referendus est ad Aesopium apologum, quem Babrius versibus explanavit, cf. Solon. fr. 12. — V. 2. *ὁμοῖον*, vulgo *ὅμοιον*. — V. 3. *ἢν τύχῃ* Kayser, *κεὶ γαληνὸς ὢν τύχοι* Emperius, *ἐντ' χώρᾳ* B, *ἐντείχω* M, *ἔντ' ἠχῶν* V, *ἔντ' ἠχῶ* rel. — *πρὸς* Reiske, vulgo *πᾶν*. — *βραχὺ*, Iacobs *ταχὺ*. — V. 4. Fort. *ἄντιος* (hoc etiam Geel) *τῶν πολιτέων*, et M *πολίτ' ἄν*. Ac negat singularem numerum ferendum esse Bernhardy Paralipom. p. 52.

Fr. 24. Et. Gud. 57, 33: *'Ανθηδών· ἡ μέλισσα παρὰ τὸ ἄνθη ἐνδεῖν ἐν αὐτῷ· ἀπλαῖ γὰρ τρύγος· γλυκὶς ἢν ἔτικτεν 'Ανθηδών.* Et. Sorb. ap. Gaisford. Et. M. 108, 44: *'Ανθηδόνος ἡ μέλισσα, παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἐνδεῖν ἐν αὐτῇ· ἀπλὰ γὰρ τρύγος γλυκίης ἣν ἔτικτεν 'Ανθηδών.* Schneidewin coni. *Ananii* esse versum: *Πλεῖα γὰρ τρυγὸς γλυκείης, ἣν ἔτικτεν ἀνθηδών* id est *μέλισσα.* Sed scribendum: *'Ανθηδών· ἡ μέλισσα παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν· (καὶ πόλις Βοιωτίας, διὰ τὸ πλεῖστα*

25. 1327

῾Ο τὸν κυσὸν τρωθείς
ᾔδεις, ὅπου μάλιστα τοῦ κράνους χρεία.

26 A.

Βαὺ βαὺ κατὰ κύν᾽ ὃς φωνὴν ἵεις.

26 B.

Γηρεὶς ἐν οἰκίοισιν.

27.

᾿Εγὼ μέν, ὦ Λεύκιππε, δεξιῇ σίττῃ.

ἄνθη ἀνθεῖν) ἐν αὐτῇ· (vid. Steph. Byz. v. ᾿Ανθηδὼν et Schol. Il. β 508) deinde possis tetrametrum restituere πέλλα γὰρ τρυγὸς κτλ. sed malui trimetrum conformare, quamquam emendatio incerta, illud certum de musto vini Anthedonii (vid. Athen. I 31 B) locutum esse poetam, fortasse *Hipponactem*, cf. Hippon. fr. 38 et 39.

Fr. 25. Photius p. 355, 19: ὁ τὸν κῦσον τρωθεὶς ἤδη Αἰσώπου μάλιστα τοῦ κράνους χρείαι, quae emendata sunt a Dobreo in Indice p. 728, nisi praeterea χρείῃ malis. H. Sauppe ᾔδη γ᾽ praefert.

Fr. 26 A. Io. Alexandr. 32, 33: Καὶ τὸ βαὺ κατὰ μίμησιν κυνὸς ὀξύνεται, βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἵεις· ἐξ οὗ καὶ τὸ βαΰζω ῥῆμα. Emendavi κατὰ κύν᾽ ὃς φ. ἵ. Meineke olim *comico* poetae tribuit et ἱείς scripsit, sed Atticis canes latrant αὖ αὖ, vid. Aristoph. Vesp. v. 903, Ionibus βαὺ βαύ, unde etiam Heraclides Clazomenius (de quo vid. Plato Ione 542 D. Athen. XI 506 A. Aelian. Var. H. XIV 5) fortasse βαῦς dictus id est κύων. Conferas Hesych. Κλαζομένιος· οὗτος ῾Ηρακλείδης ὁ Κλαζομένιός τε καὶ ὁ βαῦς καλούμενος. Est haec glossa, quae intelligi nequit, coniungenda cum praegressa: Κλαζομένιοι. οὗτοι κωμῳδοῦνται· δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτοντες προστιλᾶν· [Κλαζομένιος] ὡς ῾Ηρακλείδης ὁ Κλαζομένιος ὁ καὶ βαῦς καλούμενος. Ceterum conf. Auson. Epigr. 131, 4.

Fr. 26 B. Et. M. 231, 2: γηρῶ, γηρᾷς καὶ γηρεῖς· ἡ μετοχή· γηρεὶς ἐν οἰκέουσιν. quod correxit Sylburg. Respicit huc Cramer An. Ox. IV 339, ubi γήρησι scriptum. Tria exempla participii γηράς, quae in Et. M. leguntur, ex Hesiodo depromta, γήραντας τιμᾶν ad Χείρωνος ὑποθήκας refero, in quo carmine Centaurus primo loco pietatem erga deos commendavit (πρῶτον μὲν ὅτ᾽ εἰς δόμον εἰσαφίκηαι, ἕρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν, ὥς κε πόλις ῥέζῃσι· νόμος δ᾽ ἀρχαῖος ἄριστος, hic enim versus adiungendus videtur), proximo loco reverentiam parentum, cf. Pind. Pyth. VI 21.

Fr. 27. Schol. Aristoph. Av. 704: Δίδυμος δέ, ἐπεὶ ἡ σίττη καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτας φαίνεται. ᾿Εγὼ μὲν ὡς Λευκίππῃ (V λευκίπῃ) δ. σ. Suidas v. ᾿Αεὶ τοῖς ἐρῶσιν exhibet ὦ Λευκίππη δεξιά. Emendavit Bentley. Meineke praeterea coniecit δεξιῇ σίττῃ, retulit autem ad *Hipponactem* (Babrius p. 123) et coniecit pertinere ad narrationem de Leucippo et Leucophryne ap. Parthen. Erot. c. 5. Ego olim coniecі post φαίνεται inserendum esse Φοῖνιξ, quem sane non est improbabile istam fabellam versibus exposuisse.

28.

Κέρδαιν' ἑταῖρε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

29. 1328

Μέλλοντας ἤδη παρθένοις ἀλινδεῖσθαι.

III. ΜΕΛΗ.

30 A.

Μοῖσά μοι, ἀμφὶ Σκάμανδρον ἐΰρρων ἄρχομ' ἀείδεν.

30 B.

Χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα.

31.

Ὀψόμενος Ϝελέναν ἑλικώπιδα.

Fr. 28. Sext. Empir. adv. Math. XI p. 270: *Καὶ ἑκάστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ κωμικὸν ἀναμελετᾶν παράγγελμα· Κέρδαιν' κτλ.* — *θέρους*, Brinck *θέρευς*. *Κωμικόν* videtur Sextus paulo liberius adhibuisse, Meineke versum ad Eupolidis Baptas retulit, cum olim *χείματος* coniecisset, quod fortasse non improbandum.

Fr. 29. Et. M. 64, 13: *ἀλινδῶ· τὸ κυλίω· οἷον· μέλλοντας κτλ.* — *παρθένοις* Hemsterh., v. *παρθένους*.

Fr. 30 A. In vasculo, quod Duris picturis decoravit, puer comparet volumen manu tenens, in quo versus heroicus scriptus *Μοῖσά μοι ΑΘΙ Σκάμ. ΕΤΡΩΝ ἄρχομαι ΑΕΙΝΔΕΝ*, vid. Archaeol. Zeit. 1874 p. 1 seq. *ΑΘΙ* esse *ἀμφὶ* omissa littera *N*(*M*), quae temere addita est in extremo vocabulo *ἀείΝδεν*, vidit Michaelis. *Ἐΰρρων* scripsi, non *ἐΰρροον*, in vasculo more vetusto geminatio omissa; *ἄρχομ' ἀείδεν*, non *ἄρχομαι ᾄδειν* enuntiandum esse testificatur Homericorum hymnorum consuetudo. Prooemium haud dubie melici carminis adscripsit pictor: argumentum, ut videtur, ex Troicarum rerum orbe repetitum, velut possis in hunc modum redintegrare *καὶ Θέτιος φίλον υἷα, παρίστασο.* Nomus certe non fuit.

Fr. 30 B. Etym. M. 48, 39: *ἀκινάγματα· οἷον· χειρῶν κτλ. τὰ τινάγματα τῶν ποδῶν μετὰ ῥυθμοῦ καὶ τῶν χειρῶν κινήματα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ καὶ τοῦ γ̄, καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ᾱ ἀκινάγματα· Ἡρωδιανός.* Haec ex Herodiani opere *περὶ παθῶν* descripta, in quo ille lyricorum poetarum carmina inprimis respexit. Euphorioni vel Callimacho tribuit Meineke.

Fr. 31. Priscian. I 20: „Adeo autem hoc verum est, quod pro Aeolico digamma Ϝ ponitur u: quod sicut illi solebant accipere digamma modo pro consonante simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit usibus, ut in hoc versu: *ὀψόμενος Ϝελέναν ἑλικώπιδα*". H *οτόμενος* (supra *aspiciens*), RA *ονομένος*, r *οφομενος*, G *οφομεννος*, D *οφομηνως* Putsche *οἰόμενος*. — Pro *ἑλικώπιδα* libri varias corruptelas exhibent, neque tamen lectio incerta. — Veteres Latini similiter, vid. Quintilian., I 4, 15: „sed B quoque in locum aliarum dedimus aliquando, unde

32.

Νέστορα δὲ Ϝῶ παιδός.

33 A.

Ἀμὲς δ' Ϝειράναν, τὲ δέ, τάρροϑε Μῶσα λίγεια.

33 B.

Αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τεοῦ κάτα τυμβοχόησα.

34. 35. 36. 37 A B. 1329

Κὠ τοξότας Ἡρακλέης.
Κάλλιστ' ὑπαυλέν.
Κὰ μεγασϑενὴς Ἀσαναία.
Μελάμποδά τ' Ἁρπόλυκόν τε.
Ἄρχοιμεν γὰρ κὠϑρασίων.

Burrus et *Bruges* et *Belena*." quod sicut priora exempla ex Ennio petitum videtur, quamquam nunc nullum superest vestigium (fortasse in cista Praenestina Ephem. Epigr. I p. 153 scriptum fuit *Belena*). Hoc quidem hemistichium *Alcmanis* videtur, sicut fr. 32.

Fr. 32. Priscian. I 21: „Est tamen, quando idem Aeolis inveniuntur pro duplici quoque consonante digamma posuisse, ut *Νέστορα δὲ Ϝῶ παιδός*." codd. et *Νέστορα* et *Νέστορι* exhibent, ut optio sit dubia, cetera variis modis depravata leguntur in codicibus neque vero de lectione ambigi potest.

Fr. 33 A. Prisc. I 22: „Digamma Aeolis est quando pro nihilo in metris accipiebant, ut *Ἄμμες δ' Ϝειρήναν τὸ δέ τ' ἄρ ϑέτο Μῶσα λιγαία*. Est enim hexametrum heroicum," ita Krehl ex Lips. Zwicc. Erl., Hertz *ἀμὲς δ' Ϝειρήναν † το δε γαρ ϑετο Μῶσα λίγεια*. Codicum scripturas qui cognoscere velit adeat Hertzium. Ego tenui quod olim scripsi *Ἀμὲς δ' Ϝειράναν, τὲ δέ, τάρροϑε* (vel *παρϑένε*) *Μῶσα λίγεια*, quamquam emendatio incerta; nam fortasse aliud potius oblitterati digamma exemplum latet, velut *τὸ δ' Ϝέαρ*. Versus *Alcmani* tribuendus, nam *Terpandri* carmina rarissime adhibent grammatici.

Fr. 33 B. Apollon. de pron. p. 356 B de dorica forma *τεοῦ* disserens: *ἡ χρῆσις παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Σώφρονι· Αἰνοδρυφὴς κτλ. Σώφρων· οὐχ ἧσσων τεοῦ. Ἐπίχαρμος· παιδὶ τεοῦ.* Grammaticus Epicharmum et Sophronem testes nominatim adhibet, sed heroicus versus ab utroque alienus lyrici esse videtur, fort. *Alcmanis*. Valkenarius Antimacho attribuit.

Fr. 34—37 AB. Apoll. de Synt. p. 335: *Ἀπειράκις γὰρ τὰ Δωρικὰ διὰ ψιλῶν ἀντιστοίχων τὰς συναλοιφὰς ποιεῖται· κὠ τοξότας κτλ.* Ne quis nimium tribuat grammaticorum veterum auctoritati, moneo, quamdiu asperi spiritus nota in usu fuit, Graecos tenues litteras subsequente *H* retinuisse, nam litterae *TH* (*κάλλιστ' ὑπαυλὲν*) aequiparant aspiratae *Θ*. Iam abrogata spiritus asperi nota sane *Θ* substituendum erat, sed non mirum si scribae tenues propagabant tralaticio more

38.

Μενέλας τε κἀγαμέμνων.

39.

–́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏓
* * * *
–́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ∧ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏓
* * * *
–́ – – – – – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
* * * *
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏓

etiam iis locis, ubi aspiratae in populari sermone enuntiabantur. Fr. 34—36 *Alcmanis* videntur.

Fr. 35. A *κάλιστ'· — ὑπαυλέν* scripsi pro *ὕπαυλεν*.

Fr. 36 emendavit Ahrens, legebatur *κά μέγ' ἀπενήσασα ναὶ ά*, cod. A *καμεγ' ἀσθενησασαν*, Dud. *ἀπεγήσασα*.

Fr. 37 A. Fort. rectius ex more *Ἀρπάλυκον* scribas, quamquam haec affectio litterae *Α* alias passim deprehenditur. Nomina haec sunt canum Actaeonis, vid. Hygin. fab. 181, itaque versus hic videtur *Stesichori* esse, vid. ad. fr. 39.

Fr. 37 B. Cod. A *κοθρασιων*. Verba prorsus obscura, nescimus utrum proprium nomen an appellativum lateat, sed numerus versus logaoedici integer servatus, itaque retracto, quod conieci *ἄρχοι μὲν γὰρ κῶ βράσσων*, neque *θρασίων* i. e. *θρασύτερος* verisimile, quoniam omni auctoritate destitutum.

Fr. 38. Et. M. 579, 19: *Μενέλας· Μενέλας τε καὶ Ἀγαμέμνων· ἀπὸ τοῦ Μενέλαος. ἀμφίβολον, εἴτε συγκοπῇ Μενέλας καὶ* (scr. *ὡς*) *Δορύλας, εἴτε κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ᾱ μακρόν, ὡς ἐλέξαο ἐλέξα, ἐπρίαο ἐπρία, ἐπαιδεύσαο ἐπαιδεύσα.*

Fr. 39. Apollod. Bibl. III 4, 4: *Τὰ ὀνόματα τῶν Ἀκταίονος κυνῶν ἐκ τῶν οὕτω* (sic. codd. praeter Rc qui a pr. m. *ἐκ τῶν οὗτοι*, vulgo *ἐξ ὧν οὗτοι*).

> *Δὴ νῦν καλὸν σῶμα περισταδόν, ἠΰτε θῆρες,*
> *τοῦδε δάσαντο κύνες κρατεροί· πέλας Ἄρκυα πρώτη.*
> ** * * μετὰ ταύτην, ἄλκιμα τέκνα·*
> *Λυγκεὺς καὶ βάνος πόδας ἀνετός, ἠδ' Ἀμάρυνθος·*

καὶ τοὺς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὡς κατέλεξε (libri *καὶ οὓς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὡς καταλέξῃ*)·

> *καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν Διὸς ἐννεσίῃσιν·*
> *πρῶτοι γὰρ μέλαν αἷμα πίον σφετέροιο ἄνακτος*

Οἱ δέ νυ καλὸν 1330
σῶμα περισταδόν, ἠΰτε θηρός,
τοῦδ' ἀάσαντο κύνες κρατεροί· πέλας
Ἄλκαινα πρῶτα· μετὰ ταύταν δ' ἄλκιμα τέκνα
Λυγκεὺς καὶ Βαλίος πόδας αἰνετός
ἠδ' Ἀμάρυνθος.

* * * * *

Σπαρτός τ' ὢν Ἄργος τε Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος.
τοῦ δ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἷμα δ' ἔλαψαν·
τοὺς δὲ μετ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἐμμεμαῶτες·
ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.

Ita hae veteris alicuius poetae reliquiae nunc in heroicos versus redactae sunt, at apparet lyricos potius hic numeros deprehendi, et mihi quidem videntur *Stesichori* versus delitescere, quem Pausania auctore IX 2, 3 constat Actaeonis fabulam illustrasse, ut mihi videtur peculiari carmine, quod *Ἀκταίων* sive *Ἀκταιονίς* inscriptum fuerit, vide quae dixi in Annal. Antiquitat. 1850 p. 401 seqq. Fortasse Philodemus *π. εὐσεβ.* p. 60 Gomperz c. 147 huius carminis fecit mentionem: (*Στησίχορ*)*ος Ἀκταίωνι καὶ* (*Ἀλκμά*)*ν*, *καὶ καθάπερ* . . . *ἐν Ἠοίαις λέγεται*, nam ibi tragicos poetas, velut (*Φρυνίχ*)*ος Ἀκταίωνι καὶ* (*Ἰοφῶ*)*ν* (vid. Suidas) commemoratos fuisse minus est verisimile. Ad idem hoc carmen referas etiam fr. adesp. 37: *Μελάμποδά τ' Ἁρπόλυκόν τε*, nam utrumque nomen ab Hygino 181 inter Actaeonis canes refertur. Itaque sic fere redintegrandus ille locus: *τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Ἀκταίονος κυνῶν ἐκ τῶν* (*Στησιχόρου*) *οὕτως· οἱ δέ νυ κτλ.* . . . *καὶ* (*ἄλλοι*), *οὓς ὀνομαστὶ ἐξήνεγκεν ὁ Στησίχορος κατὰ λέξιν· καὶ τότ' κτλ.* Apparet autem quatuor fragmenta servata esse. M. Schmidt (Mus. Rhen. VI 404 seq.), qui satis violentis mutationibus heroicos versus restituit, vindicat *Eratosthenis Mercurio*, sed ultimum versum (v. 12) ad *Panyasin* refert. Idem postea (Philol. VII 750) in primis verbis *δὴ νῦν* poetae nomen delitescere arbitratur, et *Δεινάρχου* corrigit, ut Dinarchus epicus poeta intelligendus sit: Delius hic Dinarcho oratore natu maior, *Διονυσιακά* scripsit, in quo carmine etiam Actaeonis obitum descripsit, quem ad Bacchum retulit, cf. Müller Frag. Hist. IV 491. At Dinarchus nimis obscurus: neque de *Sacada* cogitandum, cuius nomen fortasse aliquis hic delitescere existimet. — V. 1. *οὕτως· Οἱ δέ νυ* scripsi, quamquam possis etiam *οὕτω δέ νυ*, ut *οὕτω* poetae sit, libri *οὕτω* (*οὗτοι*) *δὴ νῦν*. — V. 2. *θηρός* Scaliger, vulgo *θῆρες*. — V. 3. *τοῦδ' ἀάσαντο* scripsi (cf. Hesych. *ἀάσαντο, ἔβλαψαν*), P *τοῦ δ' αὖ τό*, Rabc X *τοῦ δάσαντο*, V *τοῦ δάσαντος*, vulgo *τοῦτον ἐδάσαντος*, unde male corrigunt *τοῦδε δάσαντο*, quod ab hoc loco alienum; antea *ὠδάξαντο* conieceram. — *κρατεροί*, libri *κρατεροῦ*. — V. 4. *Ἄλκαινα* scripsi, *ἄρκενα* libri, unde Scaliger *Ἅρπυια* (cf. Aeschyl. ap. Polluc. V 47 et Ovid. Met. III 315). Compares Schol. Il. *υ* 29: *οἱ κύνες πολλάκις ὀνομάζονται μετὰ τῶν κτητόρων, οἷον Κέρβερος Ἅιδου, Ὄρθος Γηρυόνου, Ἄλκαινα Ἀκταίωνος.* Ceterum nihil excidit, tres qui deinceps recensentur, Alcaena nati sunt. — *πρῶτα, μετὰ ταύταν δ'* scripsi, vulgo *πρώτη, μετὰ ταύτην*, nisi malis *μετὰ δ' αὖ τάν*. — V. 5. *Βαλίος* Mitscherlich (nisi quod *Βάλιος* scripsit), libri *βάνος*. — *αἰνετός* Gale, libri *ἀνετός*, cf. Antimach. ap. Paus. VII 25: *πόδας αἰνετῷ ἤλασεν ἵππῳ*, et ap. Schol. Il. *δ* 239: *Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος*,

καὶ τότ' Ἀκταίονα κτεῖναν Διὸς ἐννεσίαισιν·
πρῶτος γὰρ Μέλαμπος σφετέροιο ἄνακτος
Πᾶγός τ' Ὅμαργός τε Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος ...
* * * * *
οἵδ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἷμα δ' ἔλαψαν· 1331
τοὺς δὲ μέτ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἐμμεμαῶτες.
* * * * * *
ἀργαλεᾶν ὀδυνᾶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.

40.

Ἁ δ' ὑποδεξαμένα θαήσατο
χρύσεον αἶψα ποτήριον ...

41.

Μήτ' ἐμῶ αὐτᾶς
μήτε κασιγνήτων πόδας ὠκέας
τρύσῃς.

πόδας αἰνετώ, υἱὲ Θυέλλης. — V. 7. *καὶ τότ'* libri, nisi quod PcV *καὶ* om. — *Ἀκταίονα κτεῖναν* scripsi, VM *ἀκταῖον κτεῖναι*, PDRcX *ἀκταῖον κτεῖνε*. Poeta hic videtur nomen herois modo correpta modo producta antepaenultima adhibuisse, cf. v. 10, sed hic aegre restituas illam formam *καὶ τότ' Ἀκταίων' ἔκταν*. — *ἐννεσίαισιν* scripsi, libri *αἰνεσίῃσι*, vulgo *ἐννεσίῃσιν*. — V. 8. *πρῶτος* libri, sine causa *πρῶτοι* corrigunt. — *Μέλαμπος* scripsi, libri *μέλαν ἀπὸ*, unde Scaliger *μέλαν αἷμα πίον*. — V. 9. *Πᾶγος* scripsi (fortasse idem apud Hyginum perperam *Padritus* dicitur), *Σπαρτός* Scaliger, libri *παρτός*. — *τ' Ὅμαργος* scripsi, libri *τ' ὦ* (vel *δὲ ὦν*) *ἀργός*. Cf. Arcad. de Accent. 47, 18: *καὶ τὸ ὅμαργος* (scr. *Ὅμαργος*) *σύνθετον ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ ἀργός· ἔστι δὲ ὄνομα κυνός.* — V. 10. *οἵδ' Ἀκταίωνος* nunc scripsi (antea *Ἀκταίονος*), *οὗ ἀκταίον* M, *οὗ δ' ἀκταίου* ceteri libri, *τοὶ δ' Ἀκταίωνος* Scaliger. — *ἔλαψαν* Scaliger ut videtur, libri *ἔδαψαν*. — V. 11. *μέτ'*, vulgo *μετ'*. — *ἐπέσσυθεν* Scaliger, *ἐπέσσυθον* vulgo. — V. 12 alienum ab Actaeonis fabula esse existimant, at dixerat poeta de malis, quae propter Actaeonis caedem invaserant terramque vexabant, donec placatus est Actaeon: cf. Pausan. IX 38, 5. Doricae formae hic quoque oblitteratae. — *ἀργαλεᾶν ὀδυνᾶν* correxi libr. scripturam *ἀργαλέων ὀδυνῶν*.

Fr. 40. Athenaeus XI 781 D: *Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλέους γενέσεως ἄξιον ἡγεῖται δῶρον Ἀλκμήνῃ δοθῆναι ποτήριον, ὅπερ Ἀμφιτρύωνι εἰκασθεὶς δίδωσιν· Ἁ δ' ὑποδεξαμένα κτλ. Ποτήριον* vulgo ad Athenaei sermonem referunt, sed aperte est poetae, quem *Alcmanem* fuisse suspicor, nisi ad recentiorem aliquem, velut *Ibycum* revocare malis, quoniam Athenaeus XI 460 A ubi recenset eos, qui primum voce *ποτήριον* usi sint, Simonidem Amorginum, Alcmaeonidis poetam, Sapphonem et Alcaeum commemorat. De fabula ipsa vid. Ath. XI 474 F. 475 C. Pausan. V 18, 3.

Fr. 41. Apollon. de pronom. p. 318: *Καὶ ἔτι τό· μήτε ἐμῶ αὐτᾶς* (cod. *ἐμ' ωυτᾶς*) *κτλ. διέσταλκε δυσὶ περισπωμέναις· ἠδυνάτει γὰρ συν-*

42.

Καὶ τὺ Διὸς θύγατερ μεγαλόσθενες.

43 A.

Καί τυ φίλιππον ἔθηκεν.

43 B.

∪ ∪ ∪ _ _ _ ∪ ∪ _ ∪ _

Ἐνετίδας πώλως στεφαναφόρως.

44.

Ἀλλ' ἁ πολυνεικής
δῖ' Ἑλένα.

45. 1332

Ἄγ' αὖτ' ἐς οἶκον τὸν Κλεησίππω.

τεθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα. — V. 3 videtur scribendum (*ἵππως*) *τρύσης.*

Fr. 42. Apollon. de pronom. p. 328 B: *Ἡ γὰρ τὺ ὀρθῆς τάσεως οὖσα εὐθεῖαν σημαίνει παρὰ Δωριεῦσι· Καὶ τὺ κτλ.*

Fr. 43 A. Apoll. de pron. p. 328 B: *Τὺ . . . ἐγκλινομένη δὲ αἰτιατικὴν* (*σημαίνει παρὰ Δωριεῦσιν*) *καί τυ* (Cod. *τοι*) *κτλ.* Legitur etiam de Synt. p. 131 et 132.

Fr. 43 B. Hesych. *Ἐνετίδας, πώλους στεφάν.* tum tanquam novam glossam: *Ἐνιφόρω· ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ἀδρίαν Ἐνετίδος· διαφέρει γάρ.* Ita codex, quae recte composuit Musurus scribens: *Ἐνετίδας πώλους στεφανηφόρους· ἀπὸ . . . διαφέρουσι γάρ.* Ego doricas formas restitui, nisi forte praeferas patrios casus, quos M. Schmidt commendat, *Ἐνετίδος πώλω στεφαναφόρω.* Versus *Alcmanis* videtur esse, cf. Alcm. fr. 23 v. 50 *κέλης Ἐνετικός.*

Fr. 44. Schol. Il. π 52: — *ὅσοις κυρίοις εἰς ῆς λήγουσι βαρυτόνοις συνθέτοις παράκειται ἐπιθετικὰ ὀξυνόμενα, Διογένης . . . αὐτὰρ ὁ διογενής. Πολυνείκης . . . ἀλλὰ* (quod correxi) *πολυνικὴς* (corr. Schneidewin) *διελένα* (corr. Hermann). *Lyrici* haud dubie est, cum sequantur exempla ex Bacchylide, Pindaro, Alcmane petita: fort. est *Stesichori.* Ceterum Schneidewin et Lobeck *Δυσελένα*, Meineke *Ϝελένα*, possis etiam *Αἰνελένα*, vid. Eust. Il. 379, 38.

Fr. 45. Hephaest. p. 25: *Βραχυκατάληκτα δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ ὅλῳ ποδὶ μεμείωται, οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ· Ἄγ' κτλ. ἐνταῦθα γὰρ ὁ σιππω ποὺς ἀντὶ ὅλης ἰαμβικῆς κεῖται διποδίας.* — *ἄγατ' ἐς* CM, *κλεησίππω* A, *Καλλησίππω* cod. Nan, sed cod. Darmst. 1 *κλεσίππω*, 2 *καλεησίππω.* Nomen *Κλεησίππω* olim mihi videbatur non minus suspectum quam *Καλησίππω*, a verbo *καλεῖν* nullum id genus nomen descendit nisi novicium *Καλεσσίχορος.* Itaque *Κλεϊξίππω* conieci; quemadmodum Lacones *Σοΐξιππος, Σοϊξιτέλης* alia a verbo *σοΐζω* (*σοΐδδω*) deducunt, ita etiam a verbo *κλεΐζω* fictum nomen *Κλεΐξιππος* i. e. *Κλείσιππος* rationem habet. Sed nihil novandum esse docet simillimum

46 A.

Εἶμ' ὦτ' ἀπ' ὑσσάκω λυθεῖσα.

46 B.

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ – –

Ἄρταμι, ῥύτειρα τόξων.

47 A.

Cramer. An. Ox. IV p. 356, 24. *τῷ ἔντι, τὸν ἔντα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντα, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ οὕτως ἔχουσα· παῖδα ἔντα.* Cf. Choerobosc. II 859. Favor. 205 et 206. Fort. *Alcmanis* est.

47 B.

Ἅδον φίλον, ὅς κεν ἅδησιν.

48. 49.

Ἆχι Λίχα μέγα σᾶμα.
Ἆχι ὁ κλεινὸς
Ἀμφιτρυωνίδας.

nomen Laconium *Κλεησισήρα* i. e. *Κλεισιθήρα*, quod apud Alcmanem in Parthenio carmine fr. 23 v. 72 exstare docui.

Fr. 46 A. Hephaest. p. 25: *Ὑπερκατάληκτα δέ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός, οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ· εἶμ' ὥστ' ἀπὸ πυσσάλω λυεῖσα*, ita olim legebatur, PSA *εἶμ' ὦ ταπυσσάκω λυθεῖσα*, C *εἶμ' ὦ τὰ πόσσα κωλυθεῖσα*, M *εἶμ' ὦ ἀπυσσάλω λυθεῖσα*, Nan. *εἶμ' ὡς ἀπυσιλάκλω λυθεῖσα.* — *ὦτ'* ego, *ἀπ' ὑσσάκω* Bentley restituit: *ὕσσακος* Doriensium vocabulum dicit Photius 634, 7, ut possis *Alcmani* versum tribuere, quamquam poterat hic versus etiam ex Alcaica stropha depromi. Ceterum Schol. SA: *ἀντὶ τοῦ εἶμι ὥστε ἀπὸ πασσάλου λύουσα, τοῦτο δ' ἴσον τῷ πορεύομαι ὥσπερ ἀπὸ πασσάλου λυθεῖσα.*

Fr. 46 B. Et. Flor. Miller Misc. 263: *Ῥύτειρα, παρὰ τὸ ἐρύω ἐρυτὴρ καὶ ἐρύτειρα ἀποβολῇ τοῦ ε̄. Ἄρταμι κτλ.*

Fr. 47 B. Et. M. 420, 40: *ἥδω, παρὰ τὸ ἅδω τὸ ἀρέσκω· ἅδον φίλον, ὧς κεν ἅδησι· τὰ γὰρ ἀρέσκοντα ἡδέα.* Scripsi *ἅδον* et *ὅς κεν*. Fort. *Alcmanis* verba sunt, de quibus secus iudicavit O. Schneider Callim. II p. 723.

Fr. 48. 49. Et. M. 417, 12: *Ἰστέον, ὅτι τὸ ἧχι οἱ Δωριεῖς ἆχι λέγουσι διὰ τοῦ α· ἆχι Λ. μ. σ. τουτέστιν ὅπου τοῦ Λίχα τὸ μέγα μνημεῖον καὶ αχι ὁ κλ. Ἀμφιτρυωνίδης* (sed DM — *ίδας*), fort. *Ἀμφιτρυωνιάδας.* — *ἆχι* Kulenkamp. — Fortasse continuanda sunt duo fr. in hunc modum:

Ἆχι Λίχα μέγα σᾶμ' (ἀναφαίνεται), ἆχι ὁ κλεινός
Ἀμφιτρυωνιάδας.

neque refragror, si quis haec Alexandrino poetae vindicet, quemadmodum Ahrens Callimacho adscripsit.

50.

Καύκων θ' ἕλικας βόας.

51.

⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓

Τοιοῦτος εἰς Θήβας παΐς ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος.

52. 1333

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Μᾶλις μὲν ἔννη λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

53.

Ἐγώ φαμι ἰοπλοκάμων Μοισᾶν εὖ λαχεῖν.

Fr. 50. Etym. Gud. 308, 26: *Καύκοντες ἕλικας βόας· ἀποκοπῇ καὶ συγκοπῇ Καύκωνες, Καυκώνων πτολίεθρον, καὶ κατὰ συγκοπὴν κώκων· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.* Scribendum *Καύκων θ' ἕλικας βόας*, atque ita An. Paris. Cram. IV 55, 29, adde ib. 68, 24 et Et. Flor. Miller Misc. 180. Fortasse *Ibyci* est, ut ille dixerit:

Καύκων θ' ἕλικας βόας ἤλσατο.

vid. Ibyci fr. 55. Epico poetae vindicare studet O. Schneider.

Fr. 51. Hephaest. 81: *Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικόν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικήν, ἤτοι ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν (ἀπὸ μείζονος) ἢ δευτέραν παιωνικήν, τὴν δὲ τρίτην τροχαϊκὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου κατακλεῖδα· οἷον· τοιοῦτος κτλ. Μόλις μὲν κτλ.* (fr. 52). Versus est asynartetus Archilochius, velut:

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

vid. Archil. fr. 120. — *τοιοῦτος*, A *τεοῦτος*, fort. *τοοῦτος*. Ahrens, qui Aeolico poetae adscripsit, *τοίοντος εἰς Θήβαις*. — *ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος* Bentley nisi quod *ἁρμ.*, PE pr. A Turn. Fl. *ἁρμάτεσσι χήμενος*, C *χείμενος*, Arnaldus *ἁρμάτεσσ' ὀχούμενος*, ego olim *ἁρμάτεσσ' ὠχημένος*. — Versus fortasse *Corinnae* tribuendus.

Fr. 52. Hephaest. 81: *Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικὸν . . . οἷον . . . Μόλις μὲν Ἔννη κτλ.* — *Μᾶλις* scripsi, ut mulieris sit nomen, C *μᾶλις*, PA *μάλις*, vulgo *μόλις*. — *ἔννη* scripsi, *Ἔννη* Toup, vulgo *Ἔννα*. cf. Et. M. 344, 1: *Ἔννη· ἔστι νῶ· σημαίνει τὸ νήθω· ὁ παρατατικὸς καὶ ἐπὶ πρώτης ἐστὶ συζυγίας καὶ ἐπὶ δευτέρας· ἂν γὰρ ἐστὶ νώμενος ὡς κλώμενος, δηλονότι ἐστὶ δευτέρας· τοῦ νῶ ὁ παρατατικὸς ἔνων, ἔνης ἔνη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔννη, οὕτως Ἡρωδιανός.* quae, ut etiam Gaisford coniecit, ad hunc ipsum versum referenda sunt, sed p. 603, 34 testatur aliam scripturam *ἔνει* (*μάλιστα μὲν ἔνει* ibi legitur) comparans Hesiodium Op. 777 *νεῖ νήματα*, at ibi quoque scriptura fluctuat, B 1 *νῇ* exhibet, id quod etiam Suidas testatur. Hesychius formam *ἔνει* Atticis attribuit. — *ἐπ' ἀτράκτω λίνον*, A *ἐπ' ἀτράκτῳ λῖνον*. — Fort. *Alcaei* est versus, nisi quis malit *Corinnae* vindicare (tunc *ἔχωσα* pro *ἔχοισα* corrigatur oportet).

Fr. 53. Plut. de garrul. c. 5: *Καὶ σκόπει τὴν Λυσίου πειθὼ καὶ*

54.

Schol. Homeri Il. *N* 257 κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον: πληθυντικῷ ἑνικῷ ἐπήγαγεν *Αἰολικῶς* (hoc add. BL, om. AV)· καὶ Εὐριπίδης Ἴωνι· κωλυόμεσθα μὴ παθεῖν ὃ βούλομαι. Aeolenses igitur poetae hanc structurae varietatem videntur frequentavisse, nunc exempla desiderantur.

55.

Aristid. I p. 327: Δοκῶ τοὐναντίον ποιήσειν τοῖς Αἰολεῦσι ποιηταῖς· ἐκεῖνοι μὲν γάρ, ἐπειδάν τι βούλωνται τῶν καθ' αὑτοὺς φαυλίσαι, μεγάλῳ αὐτὸ παρέβαλον καὶ παρ' ἀρχαίοις περιφανεῖ, ἡγούμενοι μάλιστ' ἂν οὕτως ἐξελέγξειν (scr. *ἐξελέγξαι*).

56 A.

ΔΩCΗΝ
τ'
ΎΤΩΝΜΈΝΕΠ
ΆΛΩΝΚΑCΛΏΝ · (C
'ΛΟΙC . ΛΎΠΗCΤΈΜ
Μ'ΟΝΕΙΔΟC
ΟΙΔΉCΑΙC . ΕΠΙΤ(Α
ΊΑ(Ν)ΆCΑΙΟ . ΤΟΓΑΡ
(Μ)ΟΝΟΥΚ'ΟΎΤΩ(Μ
ΔΙΆΚΗΤΑΙ·
Μ(ΗΔ

χάριν· κἀκεῖνον γὰρ *ἐγώ φαμι* κτλ. Fort. *Sapphus* est: ac videtur scribendum esse:

. . . ἔγω φᾶμι *ἰοπλόκων*
Μοισᾶν εὖ *λαχέμεν*.

Fr. 56 A et 56 B edidit Blass in Mus. Rhen. XXXV 287 ex membranula Aegyptiaca, quae Berolini adservatur, quam propter litterarum speciem saec. VIII p. Chr. n. adscribit. Litterae planae sunt, si quae evanidae reperiuntur, cancellis saepsi; fuitque liber diligenter exaratus, accentibus ubique fere additis, neque interpunctione neglecta. Lesbiaci sermonis et Sapphici metri cum manifesta deprehendantur vestigia, Blass has reliquias *Sapphoni* adscripsit, sed παιδικὰ potius esse existimaverim. Tutius tamen visum hic collocare, quam *Alcaei**) reliquiis inserere. Denis utrumque fragmentum constat versibus sed mutilatis; in fr. 56 B adonii (v. 4 et 8) penitus inter-

*) Horapollo Panopolita, qui Theodosio imperante Alexandriae, postea Constantinopoli grammaticam factitavit, teste Suida commentarium in Alcaei carmina edidit.

56 B.

ΘЄΘΥΜΟΝ
ΜΙΠΆΜΠΑΝ
ΔΎΝΑΜΑΙ·

ΑCΚЄΝΗ͂ΜΟΙ
CΑΝΤΙΛΆΜΠΗΝ
ΛΟΝΠΡΌCѠΠΟΝ

ΓΧΡΟΪ́CΘЄΙC
. . . . . ' . . (ΡΟC

57.

Οψι γὰρ ἄρξατο.

cepti sunt. Videntur diversorum carminum reliquiae esse, nisi forte quis ordinem fragmentorum invertere malit, ut fr. 56 B ex priore, fr. 56 A ex posteriore carminis parte sit servatum. Cum non liceat reliquias redintegrare, paucis defungar.

Fr. 56 A. V. 1 fortasse fuit *δοκίμοις χάριν μοι οὐκ ἄπυ) δώσην*. — V. 2. Blass (*κλ*)*ύτων* scripsi, deinde conieci *ἐ*(*πτερύγης*) et ΕΠΤ etiam Blass in membrana sibi visus est deprehendisse, cf. Hesych. *ἐπτερύγη· ἀνέπτη*. — V. 3. (*κ*)*άλων* Blass, idem deinde (*φί*)*λοις*, *λύπης τέ με* (*κἀπορίπτης εἰς ἔ*)*μ' ὄνειδος*, (*ᾧ κεν*) *οἰδήσαις*, *ἐπὶ τᾷ* (*τε λώβᾳ καρδ*)*ίαν ἄσαιο· τὸ γὰρ* (*νόημα τὤ*)*μον οὐκ οὔτω μ*(*αλάκως . . .*) *διάκηται*. Bücheler tentavit (*συμφ*)*ύτων μέν τ' ἐπτ*(*ατόνοις λύραισι καὶ κ*)*άλων κἄσλων ἐ*(*πέων ἀπέλλης τοὶς φί*)*λοις λύπης τέ μ*(*ε*, tum idem v. 6 (*θῦμον*) *οὐ δήσαις* et v. 7 *τὸ γὰρ* (*νόημα τὤ*)*μον οὐκ οὔτω μ*(*αλάκως πρὸς ὄργαν σὰν*) *διάκηται*, Blassio assensus qui *διάκηται* indicativum modum esse statuit. Equidem quamvis dubitanter periclitatus sum (*ἢ κεν*) *οἰδήσαις*, *ἐπί τ' α*(*ἶγ' ἀμέλγων Σκυρ*(*ίαν ἄσαιο*, hoc enim proverbio usus est Alcaeus fr. 110, *ἐπὶ* cum *ἄσαιο* iungendum, quemadmodum *ἐπασχάλλειν* dicitur. Quae sequuntur in hunc modum refingenda arbitror: *τὸ γὰρ* (*νόημα τὤ*)*μον οὐκ οὔτω μ*(*αλακάφρον*, *ἔχθρως τοῖς*) *διάκηται* qui coniunctivus est modus.

Fr. 56 B. V. 3. *δύναμαι* prisca est coniunctivi forma, pro *δύνωμαι* (dixi de eiusmodi formis in comm. de titulo Arcadio), Blass *κὠδύναμαι* scripsit. — V. 5 legas *ἄς κεν ἦ μοι*, quemadmodum *ἄς κεν* etiam Theocritus in *παιδικοῖς* usurpavit. Utrum *ῄ* an secundum noviciam consuetudinem *ἦ*, ut est in membrana, scribendum sit, ambigas. — V. 7. Blass (*κά*)*λον πρόσωπον*. — V. 8 fuit opinor (*συ*)*γχροΐσθεις*, Blass *ἐγχρ.* scripsit. — V. 10 fortasse (*ἔται*)*ρος* delitescit.

Fr. 57. Apollon. de adv. Bekk. An. II 573: *Ἀνάλογος γὰρ καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ· ὄψι γ' ἄ.* Herodian. *π. μον. λέξ.* 26, 11 ubi *ὀψὶ γὰρ ἀρξάτω*. Fortasse *Alcaei*, qui videtur sive de vento sive translate dixisse:

Πεσεῖται ταχέως· ὄψι γὰρ ἄρξατο.

vid. proverbium ap. Schol. Soph. Ai. v. 257: *Ἀλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἤρξατο.* Futurum *πεσεῖται* Aeolensibus tribuit Eust.

54.

Schol. Homeri Il. *N* 257 *κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον: πληθυντικῷ ἑνικῷ ἐπήγαγεν Αἰολικῶς* (hoc add. BL, om. AV)· *καὶ Εὐριπίδης Ἴωνι· κωλυόμεσθα μὴ παθεῖν ὃ βούλομαι.* Aeolenses igitur poetae hanc structurae varietatem videntur frequentavisse, nunc exempla desiderantur.

55.

Aristid. I p. 327: *Δοκῶ τοὐναντίον ποιήσειν τοῖς Αἰολεῦσι ποιηταῖς· ἐκεῖνοι μὲν γάρ, ἐπειδάν τι βούλωνται τῶν καθ' αὑτοὺς φαυλίσαι, μεγάλῳ αὐτὸ παρέβαλον καὶ παρ' ἀρχαίοις περιφανεῖ, ἡγούμενοι μάλιστ' ἂν οὕτως ἐξελέγξειν* (scr. *ἐξελέγξαι*).

56 A.

ΔΩCΗΝ
ΎΤΩΝΜΈΝ(τ')ЄΠ
ΆΛΩΝΚΆ̆CΛΏΝ·(C
'ΛΟΙC.ΛΎΠΗCΤЄ́Μ
Μ'ΟΝЄΙΔΟC
ΟΙΔΉCΑΙC.ЄΠΙΤ(Α
ΊΑ(Ν)ΆCΑΙΟ.ΤΟΓΑΡ
(Μ)ΟΝΟΥΚ'ΟΎΤΩ(Μ
ΔΙΆΚΗΤΑΙ·
Μ(ΗΔ

χάριν· κἀκεῖνον γὰρ ἐγώ φαμι κτλ. Fort. *Sapphus* est: ac videtur scribendum esse:

. . . *ἔγω φᾶμι ἰοπλόκων*
Μοισᾶν εὖ λαχέμεν.

Fr. 56 A et 56 B edidit Blass in Mus. Rhen. XXXV 287 ex membranula Aegyptiaca, quae Berolini adservatur, quam propter litterarum speciem saec. VIII p. Chr. n. adscribit. Litterae planae sunt, si quae evanidae reperiuntur, cancellis saepsi; fuitque liber diligenter exaratus, accentibus ubique fere additis, neque interpunctione neglecta. Lesbiaci sermonis et Sapphici metri cum manifesta deprehendantur vestigia, Blass has reliquias *Sapphoni* adscripsit, sed *παιδικὰ* potius esse existimaverim. Tutius tamen visum hic collocare, quam *Alcaei**) reliquiis inserere. Denis utrumque fragmentum constat versibus sed mutilatis; in fr. 56 B adonii (v. 4 et 8) penitus inter-

*) Horapollo Panopolita, qui Theodosio imperante Alexandriae, postea Constantinopoli grammaticam factitavit, teste Suida commentarium in Alcaei carmina edidit.

56 B.

ΘЄΘΥΜΟΝ
ΜΙΠΆΜΠΑΝ
ΔΎΝΑΜΑΙ·
ΑϹΚЄΝΗ͂ΜΟΙ
ϹΑΝΤΙΛΆΜΠΗΝ
ΛΟΝΠΡΌϹѠΠΟΝ

ΓΧΡΟΊϹΘЄΙϹ
. . . . . ʹ . . (ΡΟϹ

57.

Ὀψι γὰρ ἄρξατο.

cepti sunt. Videntur diversorum carminum reliquiae esse, nisi forte quis ordinem fragmentorum invertere malit, ut fr. 56 B ex priore, fr. 56 A ex posteriore carminis parte sit servatum. Cum non liceat reliquias redintegrare, paucis defungar.

Fr. 56 A. V. 1 fortasse fuit *δοκίμοις χάριν μοι οὐκ ἄπυ) δώσην*. — V. 2. Blass *(κλ)ύτων* scripsi, deinde conieci *ἐ(πτερύγης)* et ΕΠΤ etiam Blass in membrana sibi visus est deprehendisse, cf. Hesych. *ἐπτερύγη· ἀνέπτη*. — V. 3. *(κ)άλων* Blass, idem deinde *(φί)λοις, λύπης τέ με (κἀπορίπτης εἴς ἔ)μ' ὄνειδος, (ᾧ κεν) οἰδήσαις, ἐπὶ τᾷ (τε λώβᾳ καρδ)ίαν ἄσαιο· τὸ γὰρ (νόημα τὤ)μον οὐκ οὕτω μ(αλάκως . . .) διάκηται*. Bücheler tentavit *(συμφ)ύτων μέν τ' ἐπτ(ατόνοις λύραισι καὶ κ)άλων κἄσλων ἐ(πέων ἀπέλλης τοὶς φί)λοις λύπης τέ μ(ε*, tum idem v. 6 *(θῦμον) οὐ δήσαις* et v. 7 *τὸ γὰρ (νόημα τὤ)μον οὐκ οὕτω μ(αλάκως πρὸς ὄργαν σὰν) διάκηται*, Blassio assensus qui *διάκηται* indicativum modum esse statuit. Equidem quamvis dubitanter periclitatus sum *(ἤ κεν) οἰδήσαις, ἐπί τ' α(ἶγ' ἀμέλγων Σκυρ(ίαν ἄσαιο*, hoc enim proverbio usus est Alcaeus fr. 110, *ἐπὶ* cum *ἄσαιο* iungendum, quemadmodum *ἐπασχάλλειν* dicitur. Quae sequuntur in hunc modum refingenda arbitror: *τὸ γὰρ (νόημα τὤ)μον οὐκ οὕτω μ(αλακάφρον, ἔχθρως τοῖς) διάκηται* qui coniunctivus est modus.

Fr. 56 B. V. 3. *δύναμαι* prisca est coniunctivi forma, pro *δύνωμαι* (dixi de eiusmodi formis in comm. de titulo Arcadio), Blass *κὠδύναμαι* scripsit. — V. 5 legas *ἄς κεν ἤ μοι*, quemadmodum *ἄς κεν* etiam Theocritus in *παιδικοῖς* usurpavit. Utrum *ἤ* an secundum noviciam consuetudinem *ῆ*, ut est in membrana, scribendum sit, ambigas. — V. 7. Blass *(κά)λον πρόσωπον*. — V. 8 fuit opinor *(συ)γχροίσθεις*, Blass *ἐγχρ*. scripsit. — V. 10 fortasse *(ἔται)ρος* delitescit.

Fr. 57. Apollon. de adv. Bekk. An. II 573: *Ἀνάλογος γὰρ καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ· ὄψι γ' ἄ.* Herodian. *π. μον. λέξ.* 26, 11 ubi *ὀψὶ γὰρ ἀρξάτω*. Fortasse *Alcaei*, qui videtur sive de vento sive translate dixisse:

Πεσεῖται ταχέως· ὄψι γὰρ ἄρξατο.

vid. proverbium ap. Schol. Soph. Ai. v. 257: *Ἀλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἤρξατο.* Futurum *πεσεῖται* Aeolensibus tribuit Eust.

58.

Ἀλλά τις ἄμμι δαίμων.

59. 1334

Παῖς ὁ χῶρος.

60.

Καὶ κατ' ἰψήλων ὀρέων.

61.

Ἀλλ' ὦ πάντ' ἐπόρεις Ἄλιε.

62.

Ἐκ Σάπφως τόδ' ἀμελγόμενος μέλι τοι φέρω.

63.

Ἱδρῶς ἀμφότερα.

Fr. 58. Apollon. de pron. p. 383 B: *Αἰολεῖς ἄμμι· ἀλλά κτλ.*

Fr. 59. Herodian. Cram. An. Ox. III 239, 28: *Τὸ μέντοι πὰν ἐπὶ μόνου τοῦ Πανὸς λέγεται καὶ κλίνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ οὐδετέρου παντός· ἐπεὶ καὶ πᾶς, παντός· ἐπεὶ ἐάν σοι προτείνῃ τις τὸ πὰς κλίναι· πύθου, εἰ μὲν τὸ κοινόν· εἰ δὲ παρ' Αἰολεῦσι, παντός· οἱ γὰρ Αἰολεῖς λέγουσι πᾶς παῖς ὁ χῶρος· „ἵνα ἴδωμεν ὅτι πάντα."* * *

Fr. 60. Cramer An. Ox. I 63, 29: *ὕψος . . . ἔνθα οἱ Αἰολεῖς ἀναλογώτεροί εἰσιν ἴψος λέγοντες καὶ κατ' ἰψηλῶν ὀρέων.* et 418, 31: *ἀλλὰ καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν Αἰολεῖς τρέπουσι υ εἰς ι· κατ' ἰψηλῶν ὀρέων. Sapphus* videtur.

Fr. 61. Cram. An. Ox. I 327, 3: *Τὸ γὰρ ὁρῶ δευτέρας μὲν ὡς πρόδηλον, ἀλλὰ καὶ πρώτης, ὡς δῆλον ἐκ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἡ μετοχὴ . . . οἰκεἱς, οὕτω ἀπὸ τοῦ ὁρῶ· ἀλλ' ὦ π. ἐφορεῖς Ἄλιε.* — Scripsi *ἐπόρεις Ἄλιε. Alcaei* videtur, quoniam Grammaticus ibi componit cum alio Alcai fragmento.

Fr. 62. Choerobosc. in Aldi Cornu Cop. 268: *Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ σ ποιοῦσι τὴν γενικήν· οἷον ἡ Σαπφώ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητώ, τῆς Λητῶς, καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀ. μ. τ. φ. καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· μάλα κτλ.* Ahrens correxit, sed quod addit a Sapphus *discipula* versum profectum esse, manifestus error est. Fortasse *Alcaei* est, nam Alexandrinum poetam testem adhiberi non est verisimile.

Fr. 63. Cram. An. Ox. I 208, 13: *Ἱδρώς· τοῦτο παρὰ Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται· ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει . . . . ὅμοιον τῷ ἠώς· εἶτα ἡ γενική· ἱδρῶς ἀμφότερα ἀντὶ τοῦ ἱδροῦς, ὡς Μελάγχρως ἀντὶ μελάγχρους καὶ αἰδῶς ἄξιος.* Ahrens *ἴδρως ὀμφόρα* vel *ἀμφόρα*. Fort. *ἴδρως ὄμφα,* cf. Hesych. *ὀμφά. ὀδμή· Λάκωνες.* unde pronus error *ἄμφω* et *ἀμφότερα*, quae vocabula saepius permutantur.

64.

Τὸ πασσύριον ἡμῶν ἁπάντων γένος.

65. 1335

Κλαΐην δάκρυσιν.

66.

Αἰτιάο τὰ μέτερρα.

67.

Ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς.

68.

Παρὰ δέ σφι κόραι λευκάσπιδες.

Fr. 64. Hesych.: *Πασσύριον, ἀντὶ τοῦ πασσυδίην. Αἰολεῖς· Τὸ πασσ. κτλ.* Meineke *Αἰολεῖς* corruptum esse putat, et legendum suadet: . . . *Διώλετο Πάσσυρτον ἡμῶν (δυστυχὲς) πάντων γένος*, ut tragici alicuius sint versus. Fortasse scribendum . . . *ἀπὸ δ' ὤλετο Πάσσυρτον ἄμμεων ἁπάντων Ἔθνος* . . . quae *Alcaeo* vindicare possis.

Fr. 65. Et. M. 574, 65: *Μανίην· ἀντὶ τοῦ ζητεῖν. ἐκ τοῦ μαίω τὸ ζητῶ . . . καὶ ὥσπερ τὸ κλαίειν διῄρηται κλαΐην δάκρυ, οὕτως καὶ μαΐην καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν μανίην*, sed V *ὥσπερ τὸ κλαίειν Αἰολικῶς διῄρηται καὶ γίνεται κλαΐειν δάκρυσιν.* Etiam *μανίην* Aeolici poetae est: quod legitur apud Hesychium: *μαλιεῖς· ζητεῖς*, Schmidt *μανίεις* correxit.

Fr. 66. Et. M. 587, 12: *Μέτερρα· τοῦτο τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐστι διαλέκτου· οἷον· Αἰτιάο τὰ μέτερρα* (D *αἰτιάοτάμέτερρα*, M *αἰτιαο τ' ἀμετερρα*)· *ὁ γὰρ μέτριος μέτερρος παρ' αὐτοῖς λέγεται.* Hemsterhuys *δίζεο*, Valckenaer *αἴτιδδε*, Ahrens *αἴτη ἄϊν*. Scribendum puto *αἰτίαό ¦ μεν τὰ μέτερρα*, ut Sapphicae strophae sit clausula, quamquam alia possunt coniici.

Fr. 67. Apollon. de adv. Bekk. An. II 568: *Βαρύνεται καὶ ὅσα ἐκ μεταλήψεώς ἐστι τῶν εἰς θεν, ὅπερ ἐστὶ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι . . . ὄπισθεν, ὄπισθα· ὁ δ' ἐξ. κ.* Ahrens secundum Aeolensium consuetudinem *καστάθεις*, sed potest etiam *Alcmanicum* esse.

Fr. 68. Et. M. 702, 41: *εὕρηται ἡ σφὶ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ σὺν τῷ ν̄, Συρακούσιοι δὲ ψὶν λέγουσι, Λάκωνες φίν* (ita libri, v. *σφίν*). sed Et. Flor. Miller 260 addit *παρὰ δέ σφι κ. λ.*, ut videatur *Alcmanis* esse versus, sed forma *φὶν* numero non satis apta, itaque suspicor haec ita supplenda: (*Αἰολεῖς ἄσφι·*) *πάρα δ' ἄσφι κόραι λευκάσπιδες*, nam grammaticum vulgaris formae *σφι* exemplum attulisse non est verisimile. Potuit haec *Sappho*, quae utitur versiculo _⏑́⏑⏑_⏑⏑_, de Amazonibus dicere: nam has *λευκάσπιδας* dici recte vidit Schneider Callim. II 737, qui elegiaco poetae fragmentum adscripsit.

69. 70. 71. 1336

Ἰστοπόνοι μείρακες.
Οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί.
Αἲ Κυθερήας ἐπιπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου.

72.

Ὡς πὸς ἔχει μαινομένοισιν.

73.

Πάντες φαυροτέροις πόκτοις φέρον.

74.

Τυῖδ' ἀν κολώναν Τυνδαριδᾶν.

75.

Πόθεν δ'
ὠλκὸς εὐπετὲς ἔβλης;

Fr. 69. 70. 71. Hephaest. p. 50: *Περαιοῦται μὲν γὰρ (το χοριαμβικὸν) καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον ἢ κρητικόν, οἷον δίμετρον μὲν τό· ἰστοπ. μ., τρίμετρον δέ, οἷον· οὐδὲ . . . τροφαί, τετράμετρον δέ· Αἲ Κυθ. κτλ.* Repetit Schol. — *αἲ*, A *αἰ.* — *Κυθερήας* PC, *Κυθερῆας* A, *Κυθερείας* vulgo.

Fr. 69. *ἰστοπ. μ.* etiam Mar. Plot. p. 286.

Fr. 71 etiam Greg. Cor. in Hermog. VII 988, ubi *ἐκ Κυθερ.*

Fr. 72. Et. M. 635, 22: *καὶ τὸ πός, οἷον ὡς πὸς χειμαινομένοισιν ἀπὸ τοῦ πους γέγονε*, sed Choerobosc. ap. Bekk. An. III 361 (p. 248 ed. Gaisf.; cf. ib. 182) *ἔχει μ.* Lobeck coni. *ᾧ πὸς ἄγ' ἱεμένοισιν.* O. Schneider *μαιομένοισιν.*

Fr. 73. Et Flor. Miller. Misc. 249: *πόκτος· πάντες φ. πόκτοισι φ. παρὰ τὸ πόκος πόκτος.* Scripsi *πόκτοις*, nam *aeolici poetae* manifesto sunt verba. Praeterea coniiciat aliquis *πάνετες* et *ἔφερον.* Meineke *ποκετὸς* requirebat, sed formam *πόκτος* testatur Arcadius 80, 9 (ubi Schmidt tacite *πέκτος* substituit), *φαῦρος* Hesychius (*φαῦρος, κοῦφος*) agnoscit. Quae O. Schneider Callim. II p. 736 de hoc fr. disputavit, improbanda.

Fr. 74. Hesychius: *Τῦδε·* (cod. *τύδαι*) *ἐνταῦθα· Αἰολεῖς τυδᾶν κολωνᾶν· Τυνδαριδᾶν κολωνᾶν.* Male haec dispescunt, quasi duae diversae sint glossae, sed in fine nonnulla exciderunt, scribendum *Αἰολεῖς· τυῖδ' ἀν κολωνὰν Τυνδαριδᾶν· κολωνὰν (Τυνδαριδᾶν τὴν Θεράπναν λέγει).* *Alcmanis* haud dubie est versiculus. — Scripsi *τυῖδε*, quamvis *τῦδε* possis tueri, cf. Ahrens I 155.

Fr. 75. Et. M. 199, 52: *Ἢ ἀπὸ τοῦ βλῆμι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην, οἷον πόθεν δὲ ὠλκὸς κτλ.* Et. Flor. 65 *δ' ἐωλκὼς εὐπεές.* Fort. *ἕλκος* sive aeolice *ὅλκος*. *Anacreontis* vel *Sapphus* videtur.

76.

Ναρκίσσου τερενώτερον.

77.

Γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί.

78. 1337

Ἐπὶ δ' ἴαχε
Ζηνὸς ὑψερεφὴς δόμος
ζαχρειές.

79 A.

Κάπρος ἡνίχ' ὁ μαινόλης
ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ
Κύπριδος θάλος ὤλεσεν.

Fr. 76. Cram. An. Ox. I 413, 12: *Ἔνθεν σημειοῦνται τὸ ναρκ. τερ. καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπὸ τῆς τέρενος εὐθεῖα γίνεται ὁ τέρενος· ἐκ τούτου τὸ τερενώτερος . . . ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος εἶπε κατὰ συγκοπὴν τερέντερον.* *Sapphicum* videtur. Non recte O. Schneider Callim. II p. 783 Antimachi esse credit hoc ipsum, *ναρκίσσοιο τερέντερον* scribens.

Fr. 77. Et. M. 225, 8: *Γέλαν· οἷον γέλαν κτλ. κατὰ συστολὴν λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχὴ δηλοῖ· γέλαντος γὰρ ἡ γενικὴ κατὰ συστολὴν τοῦ ᾱ.* *Sapphus* videtur.

Fr. 78. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 23: *Ἰστέον ὅτι τοῦ Ζὴν Ζηνὸς ἐφύλαξαν οἱ παλαιοὶ Ἴωνες τὴν κλίσιν, οἷον· ἐπεὶ δ' ἴσχε Ζ. ὑψηρεφὴς δόμοις ζάρῆς.* Emendavi *ζαχρειές*, olim *ζάχρυσος* scripsi; adverbii loco est, cf. Nicand. Ther. 290.

Fr. 79 A. Hephaest. p. 56: *Δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον, αὐτοῦ τοῦ* (*τοῦ* om. CPEA Turn.) *Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό· Κάπρος κτλ.* — V. 1 etiam Schol. Heph. p. 106. Mar. Plot. p. 291. V. 1 et 3 affert Schol. Arist. Nub. 563 *ὡς ἔχει τὰ Γλύκωνος*, dilucide haec Glyconi tribuens, quae ex Hephaestione descripsit. — Versu Glyconeo primus, ut videtur, usus est Alcman (vid. fr. 7, 3), frequentavit hunc numerum Sappho; quare Glyco, si primus auctor huius versus fuit, foret Alcmane aetate maior aut certe suppar: verum poetae, qui tunc inter principes lyricae artis referendus esset, memoriam penitus oblitteratam esse, parum est verisimile: neque credo Hephaestionem id memoriae prodidisse, sed potius ille scripserat: *οὐ τοῦ Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό, πολλοὶ γὰρ πρὸ αὐτοῦ ἐχρήσαντο· οἷον· Κάπρος κτλ.*, sed cum haec intercidissent, librarii *αὐτοῦ Γλύκωνος* correxerunt. Diomed. III p. 501 Glyconeum inter ea metra refert, quae non ab inventoribus, sed ab iis qui frequentaverunt sint nominata. Glycon videtur ignobilis aliquis Alexandrino saeculo poeta fuisse, in cuius honorem artis metricae magistri versus hoc genus *Γλυκώνειον* appellaverunt. Tres autem versus, quibus Hephaestio utitur, ipsius Glyconis, neque vero antiquioris alicuius poetae esse arbitror:

79 B.

∪ ∪ ⊥ ∪ ∪ – – – –

Ὁμόπαιδα κάσιν Κασάνδρας.

79 C.

– ∪ – – – ∪ – ∪̄

Εὐσέλανον δῖον οἶκον.

80.

∪́ ∪́ ∪ – ∪́ ∪́ ∪ – –

Γλυκυτάτων πρύτανιν ὕμνων.

81.

∪ ∪́ ∪́ ∪ – ∪ ⊥ ∪ – –

Μέλεα μελιπτέρωτα Μωσᾶν.

82 A. B. 1338

Κλῦθί μοι Ζανός τε κούρη.
Ζανί τ' ἐλευθερίῳ.

itaque debebam hos versus ab hac sylloge segregare, sed quoniam alii aliter de ea re sentient, nolui hac sede depellere. Glyconis nomine extat in Anthol. Pal. X 124 epigramma, quod magis etiam novicium videtur. Hephaestionis scholiasta (codicis Saibantiani sive Bodleiani), qui alias amplis veterum magistrorum copiis usus est, nihil videtur de Glycone compertum habuisse: nam suo periculo haec commentus est p. 60 ed. 2 Gaisf.: *κωμικὸς δὲ ἦν ὁ Γλύκων, οὗ καὶ δρᾶμα φέρεται κωμικὸν οἱ Φράτορες*, Glyconem cum Leucone confundens, quem ex Aristophanis didascaliis novit: similiter statim p. 62 Phalaecum, cuius poetae nomen ignorabat, cum Philico Corcyraeo temere confudit.

Fr. 79 B. Hesych. *Ὁμόπαιδα κάσιν* (cod. *κάσι*) *Κασάνδρας· ὁμοῦ παιδευθέντα* (cod. *—θέντες*) *ἢ ὁμοῦ τεκνωθέντα, ἐπειδὴ δίδυμοί εἰσιν.* Poeta fortasse Parin sive Alexandrum his verbis designavit.

Fr. 79 C. Hesych. *Εὐσελανόνδιον οἶκον· ἤτοι παρὰ τὸ σέλας ἢ παρὰ τὴν σελήνην, ἵνα ᾖ ἀπὸ μέρους ἔναστρον.* Codicis scripturam *εὐσελανόνδιον* correxit Meineke, cum Salmasius *εὐσέλαον Διὸς οἶκον* suspicatus esset.

Fr. 80. 81. Athen. XIV 633 A: *Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικὴν . . . τηροῦσι δὲ καὶ νῦν τὰς ἀρχαίας ᾠδὰς ἐπιμελῶς, πολυμαθεῖς τε εἰς ταύτας εἰσὶ καὶ ἀκριβεῖς· ὅθεν καὶ Πρατίνας φησί· Λάκων κτλ.* (fr. 2)· *διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ* (fort. *οἱ ἐκεῖ ποιηταί*, nam de Laconicis poetis haec necessario intelligenda) *διετέλουν προσαγορεύοντες οὕτως τὰς ᾠδάς· Γλυκ. πρ. ὕμνων* (ita L, *ὑμῶν* AB, om. PV)· *καὶ· Μέλεα μελιπτέρωτα* (sic A, *μεληπτέρωτα* PVL, *μέλι πτερωτά* B) *Μοῦσαν* (sic ABPVL, *Μουσᾶν* Casaubonus, *Μοισᾶν* Dindorf, scripsi *Μωσᾶν*). Fort. *Alcmanis* sunt.

Fr. 82 A. B. Herodian. Cram. An. Ox. III 287, 26: *Καὶ ἔτι μετα-*

83 A.

– – ⏑ – – – ⏑ –

Βαιῷ δ' ἐν αἰῶνι βροτῶν.

83 B.

Τὰς Ῥαδάμανθυς πιμπλεῖς βίαν.

84.

Stropha.

– –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Epodus. 1339

. . . . . –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – ⏑́ ⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ . . . .
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓

γενέστεροι οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ Ζάν, τῷ Λύκανι· κλῦθί μοι Ζανός τε κουρηξαντελευθεριω. quae correxi. Grammaticus quosnam poetas intellexerit incertum, fortasse *Ionem Chium*. Fr. 82 A fortasse in hunc modum supplendum κλῦθί μοι Ζανός τε κούρη καὶ πιννυτῆς Θέμιτος.

Fr. 83 A. Et. Flor. (Miller Misc. 142: λέγεται δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἠβαιὸν καὶ βαιόν· . . . . . οἱ δ' ἐλθόντες οὐδ' ἢ βαιόν καὶ βαιῷ δ' ἐν αἰῶνι βροτῶν καὶ βαιὸν ἐπὶ ποταμοῦ. Primum exemplum ex Homero (Od. XX 462), tertium ex Arato (358), medium ut videtur ex lyrico poeta sumptum.

Fr. 83 B. Et. M. 230, 58: ἔστι δὲ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τὸ γηρᾶς, ὥσπερ τὸ πιμπλᾶς, οἷον πιμπλῶ, πιμπλᾶς καὶ πιμπλεῖς. ubi Et. Flor. Miller 76 addit οἷον· τὰς Ῥ. πιμπλεῖς β. Videtur participium πιμπλείς fuisse, ut etiam Miller in addendis coniecit, ubi τᾶς scripsit. Apud Hesiod. Theog. 880 legitur πιμπλεῦσαι, sed ex bonis libris restituendum πιμπλεῖσαι. In hoc versiculo pro βίαν videtur μίαν scribendum, i. e. κατὰ μίαν, vel μίαν μίαν (vid. Sophocl. apud Antiattic. 108): nisi τᾶν pro τὰς malis. Eadem breviloquentia videtur Sophocles usus in Chryse: ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχας, ubi τρίχας tueor.

Fr. 84. Origenes (vel potius Hippolytus) adv. Haeret. V p. 96 ed. Miller, ubi Gnosticorum doctrinam refutat: Μάθετε πῶς κατὰ μέρος παρὰ τῶν ἐθνῶν τὴν ἀνεξεύρητον καὶ ἀδιάφορον τοῦ ἀνθρώπου γενεὰν

Στρ.

Ἀνθρωπον (ὡς) ἄνδωκε γαῖα πρῶτα ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας

λαβόντες ἐπιπλάσσουσι τῷ Χριστῷ. Γῆ δέ, φασὶν οἱ Ἕλληνες, ἄνθρωπον ἀνέδωκε πρώτη, καλὸν ἐνεγκαμένη γέρας, μὴ φυτῶν ἀναισθήτων μηδὲ θηρίων ἀλόγων, ἀλλὰ ἡμέρου ζώου καὶ θεοφιλοῦς ἐθέλουσα μήτηρ γενέσθαι. Χαλεπὸν δέ, φησίν, ἐξευρεῖν εἴτε Βοιωτοῖς Ἀλκομενεὺς ὑπὲρ λίμνης Κηφισίδος ἀνέσχε πρῶτος ἀνθρώπων, εἴτε Κουρῆτες, ἢ σανίδαι οἱ θεῖον γένος, ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες, οὓς πρῶτος ἥλιος ἔφιδε [π] *δενδροφυεῖς ἀναβλαστάνοντας, εἴτε πρὸς σεληναῖον Ἀρκάδα διαπελασγὸν ἠραρυίας οἰκήτορα, δίαυλον Ἐλευσὶν ἢ Λῆμνος καλλίπαιδα, Κάβιρον, ἀρρήτων ἐτέκνωσεν ὀργιασμῷ, εἴτε Φελλήνη Φλεγραῖον Ἀλκυονέα πρεσβύτατον Γιγάντων· Λίβες δὲ Τάρβαντα φασὶ πρωτόγονον αὐχμηρῶν ἀναδύντα πεδίῳ, γλυκείας ἀπάρξασθαι Διὸς βαλάνου· Αἰγυπτίων δὲ Νεῖλος ὕλην ἐπιλιπαίνων μέχρι σήμερον ζωογονῶν, φησίν, ὑγρᾶς ἀρκούμενα θερμότητι ζῷα, καὶ σῶμα ἀναδίδωσιν· Ἀσσύριοι δὲ Ἰαννὴν ἰχθυοφάγον γενέσθαι παρ' αὐτοῖς. Χαλδαῖοι δὲ τὸν Ἀδάμ, καὶ τοῦτον εἶναι φάσκουσι τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἀνέδωκεν ἡ γῆ μόνον, κεῖσθαι δὲ αὐτὸν ἄπνουν, ἀκίνητον, ἀσάλευτον ὡς ἀνδριάντος εἰκόνα ὑπάρχοντα ἐκείνου τοῦ ἄνω τοῦ ὑμνουμένου Ἀδάμαντος ἀνθρώπου.* unde primus edidit Schneidewin in Philol. I 421 seqq., qui hoc modo in versus digessit:

Ἀντ.

. . . . ἄνθρωπον δὲ Γαῖ' ἄνδωκε πρῶτα καλὸν ἐνεγκαμένα γέρας
μὴ φυτῶν ἀναισθήτων μηδὲ θηρῶν ἀλόγων,
ἀλλ' ἁμέρου ζώου καὶ θεοφιλοῦς ἐθέλοισα μάτηρ γενέσθαι· χαλεπὸν δ' ἐξευρέμεν,
αἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλαλκομενεὺς
πρῶτος ἀνθρώπων ὑπὲρ Καφισίδος λίμνας ἀνέσχεν,

Ἐπ.

αἴτε Κουρῆτες ἔσσαν θεῖον Ἰδαῖοι γένος
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς ἀέλιος πρώτους ἐπεῖδεν δενδροφυεῖς ἀμβλαστάνοντας,
αἴτε προσεληναῖον Ἀρκαδία δῖον Πελασγόν,
Παρρασίας οἰκήτορ', ἢ Δίαυλον Ἐλευσίς,
ἢ Λᾶμνος ἱρὰ καλλίπαιδα Κάβιρον ἀρρήτων ἐτέκνωσ' ὀργιασμῶν,
αἴτε Φαλλάνα Φλεγραῖον Ἀλκυονῆα, πρεσβύτατον Γιγάντων.

Στρ.

Λίβυες δ' Ἰάρβαντα φαντὶ πρωτόγονον αὐχμηρῶν ἀναδύντα πεδίων
γλυκείας ἀπάρξασθαι Διὸς βαλάνου.
Αἰγυπτίων δὲ Νεῖλος ἰλυῖ γᾶν λιπαίνων
ὑγρᾷ σαρκούμενα θερμότατι ζωά τε σώματ' ἀνδίδωσιν.

Aliter rursus Hermann ib. p. 585 seqq.

Πρῶτα δὲ γαῖ' ἄνδωκεν ἄνθρωπον τότ' ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας,
ἁμέρου καὶ θεοφιλοῦς μάτηρ ἐθέλοισα γενέσθαι γενεᾶς· χαλεπὸν δ' ἐστὶν εὑρεῖν,

Ἀντ.

εἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλαλκομενεὺς λίμνας ὑπὲρ Καφισσίδος
πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχεν,
εἴτε καὶ Κουρῆτες Ἰδαῖοι ἔσαν, θεῖον γένος,
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς τότε πρώτους ἴδε δενδροφυεῖς ἀμβλαστάνοντας Ἅλιος,

. . . . τὸ δ' ἐξευρεῖν χαλεπόν,
εἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλαλκομενεὺς λίμνας ὑπὲρ Καφισίδος
πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχεν,
εἴτε Κουρῆτες ἔσαν γένος Ἰδαῖοι θεῶν,
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς Ἅλιος πρώτους ἐπεῖδεν δενδροφυεῖς ἀναβλαστόντας,
εἴτ' Ἀρκαδία προσελαναῖον Πελασγόν,
ἢ Ῥαρίας Δίαυλον οἰκιστῆρ' Ἐλευσίς,

Ἀντ.

ἢ καλλίπαιδα Λᾶμνος ἀρρήτων ἐτέκνωσε Κάβειρον ὀργίων,
εἴτε Πελλάνα Φλεγραῖον Ἀλκυονῆα Γιγάντων πρεσβύτατον.

* * * * * * * *

εἴτ' ἄρα καὶ προσελαναῖον Πελασγὸν Ἀρκαδία,
ἢ Ῥαρίας οἰκήτορ' Ἐλευσὶς Δίαυλον,
ἢ καλλίπαιδα Λᾶμνος ἀρρήτων ἐτέκνωσε Κάβειρον ὀργίων,
εἴτε Παλλάνα Φλεγραῖον ἔντυεν Ἀλκυονῆ
πρεσβύτατον θρασυγυίων Γιγάντων.

Ἐπ.

πρωτόγονον Λίβυες δ' αὖτ' Ἰάρβαντα κρατερόν
φασὶν αὐχμηρῶν πεδίων ἀναδύντα γλυκεί-
ας ἀπάρξασθαι βαλάνου Διός· Αἰγύ-
πτῳ δὲ καὶ νῦν Νεῖλος, ἰλὺν ἐπιλιπαί-
νων ὑγρᾷ σαρκουμέναν θερμότατι
σώματα ζῶντ' ἀνδιδοῖ.

Dixi de hoc fragmento in Annal. Antiquit. 1847 p. 1 seqq., ubi operam dedi, ut paucis quibusdam mutatis iustos numeros restituerem. *Pindari* hos versus esse probabiliter coniecit Schneidewin, sunt autem fortasse petiti ex hymno in Iovem Ammonem, neque adversantur numeri fr. 12: *Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτ'*, quod ipsum hymni illius fuit exordium. — Origenis locum quoniam una cum Hermanni et Schneidewini coniecturis adscripsi, paucis possum defungi. — V. 1. ὡς inserui, poeta enim dixisse videtur, *in hac re omnes gentes consentiunt, a terra primos homines editos fuisse.* — V. 2 lacunam indicavi, nam quamquam Origenes etiam hic summam sententiae poetae acceptam refert, ipsa tamen verba certo restitui nequeunt. — V. 3. *εἴτε* an *αἴτε* scribendum sit ambigas, cum alias apud Pindarum *εἴτε* nusquam, *αἴτε* semel extet. — V. 5. *θεῶν* scripsi, cod. *θεῖον.* — V. 7. *ἀναβλαστόντας* scripsi, cod. *ἀναβλαστάνοντας.* — V. 9. *Δίαυλον*, videtur idem esse Schneidewino, qui alias *Δυσαύλης* dicitur. — *οἰκιστῆρ'* scripsi, cod. *οἰκήτορα.* — V. 10. *ὀργίων* Hermann, cod. *ὀργιασμῷ*, sed genitivus vix aptus, nescio an scribendum sit *ὀ ρ γ ε ῶ ν'*, nam *ὀ ρ γ ε ῶ ν* corrigere, ut ipsa Lemnus mysticorum sacrorum sacerdos dicatur, non sum ausus. — V. 11. *Πελλάνα* scripsi, cod. *Φελλήνη.* Post hunc versum indicavi lacunam, nam plures haud dubie deinceps fabulae commemoratae; si Pindari revera sunt hi

'Επ.

* * * * * φαντὶ δὲ πρωτόγονον Γαράμαντα
Λίβυες αὐχμηρῶν πεδίων ἀναδύντα γλυκείας Διὸς ἀπάρ-
ξασθαι βαλάνου·
Νεῖλος δὲ . . . . . .
σαρκούμεν' ὑγρᾷ θερμότατι ζωὰ σώματ' ἀνδιδοῖ.

85.

ΕΠΙΝΙΚΟΣ ΕΧΕΚΡΑΤΕΙ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩΙ.

–́ ⏑ –
⏑́ ⏑́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ – – ⏑ ⏑· – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ – ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ʌ – ⏑ –
⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ – –

versus, possis huc referre fr. 237 de Erichthonio. — V. 12. Γαράμαντα scripsi, auctorem Garamantum gentis, quem Servius Virg. Aen. IV 198 Apollinis filium fuisse perhibet. — V. 14 et 15 certo restitui nequeunt, lacunam antea sic redintegravi Αἰγυπτίαν δὲ Νεῖλος ἐπ' ἰλύϊ πιαίνων, sed ζωὰ σώματ' pro ζῷα καὶ σῶμα omnino fuit corrigendum, ἀνδιδοῖ restituit Hermann. Quae Origenes de Assyriorum Oanne narrat, quamquam bene poterat etiam poeta huius famae mentionem facere, de suo adiecisse censendus est: nam postquam Nili generantem vim illustraverat poeta, non iam locus eiusmodi fabulis fuit.

Fr. 85. Hoc fragmentum nescio cuius melici poetae post Eggerum, qui in Actis Acad. Paris. 1877 de his reliquiis disseruit, Blass edidit in Mus. Rhen. XXXII 450 seq. Repertae sunt ante aliquot annos in Aegypto viginti fragmenta chartarum, eiusdem ut videtur voluminis, quod poetae alicuius lyrici poemata continebat: sed praeter unum hoc fragmentum, quod supra exhibui, reliqua tam exilia aut male habita sunt, ut hoc loco repetere noluerim: nam vel in secundo fragmento, quod ceteris aliquanto magis integrum est, unum tantum alterumve vocabulum licuit recognoscere, velut αρεταν τε νεμεις vel διέπει vel δαι· μον., insunt autem in illo fragmento duorum laterculorum reliquiae, ita ut versuum clausulae prioris laterculi, posterioris principia servata sint, et hic quidem comparet non solum paragraphus — et X, sed etiam alia nota ⳨, ut videtur coronis. In tertii fragmenti initio legitur

Ὕμνον ὤν
κλύετε· πέμπω δέ νιν

χα· με(γ)αλοσθεν(ης)
τον· υμν(ον)

Sed missa haec faciam. *Pindaro* adscripsit has reliquias Blass, perperam. Huic coniecturae plane adversatur numerorum conditio: singuli enim versus singulis colis constant *κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον*, etiam v. 14 i. e. hexapodia logaoedica, ubi alter dactylus silentio vel adiectione est complendus. Semel v. 9 non integro vocabulo terminatur, *πόλιν ἐς Ὀρχομένω διώ|ξιππον, ἔνθα ποτέ*, sed composita vocabula velut *διώξιππος φιλησίμολπος* alia id genus ita si dirimuntur, venia in promptu est. Antiquae igitur artis hic deprehendimus consuetudinem, quam Alcman inprimis secutus est, sed etiam alii poetae, velut Argiva Telesilla, a Pindari autem magnitudine haec simplicitas aliena, quamquam is quoque passim minutiores numeros adhibuit, velut in nonnullis Pythiis carminibus. Neque sermo huius fragmenti Pindari audaciam et ingenii lumina ostentat; atque doricae formae *Πυθαγγέλω* et *Ὀρχομενῶ* plane a Thebani poetae usu recedunt. Denique cum epinicium fuisse carmen videatur, conditum propter victoriam, quam Echecrates Orchomenius Delphis reportavit, id quod v. 4. Apollinis mentio testatur, poema hoc adscribendum foret Pythiis carminibus, ubi non legitur, quamvis ille liber integer sit servatus. Epinicium dixi carmen, nisi *ἐγκώμιον* vel *σκολιὸν* quis appellare malit, id quod v. 7 *στεφάνωμα δαιτικλυτόν* arguit, neque enim Blass audiendus, qui inter *παρθένεια* rettulit, neque hyporchema fuisse credibile. Cui poetae hoc carmen adscribendum sit prorsus incertum. Plutarchus vit. Pelop. c. 16 Echecratem memorat, qui eo tempore, quo Persae infesta arma Graecis intulerunt, oraculi Apollinis Tegyraei propheta fuit, quod oraculum in Orchomeniorum erat dicione. Eundem Echecratem si hic poeta praeconio ornavit, suppar aetate fuit Simonidi et Pindaro. Idem Blass stropharum et antistropharum vestigiis indagandis frustra operam dedit. Fortasse v. 11 strophae fuit clausula, v. 12—15 initium antistrophae: sane non congruunt cum v. 1—4, at potest strophae exordium interceptum esse. Sed possis v. 12—15 etiam epodo attribuere, ut v. 1—11 antistropham vel integram vel maiorem partem exhibeant, stropha autem h. e. carminis exordium plane sit deperditum. Hoc enim fragmentum chartae fuit pars inferior, in qua scripti versus 17, sed v. 1 et 2 plane oblitterati.

Chartae haec est species secundum Blassii apographon:

. . . ON . .
†
. NЄ . TЄΠЄAIPΩ — vel MЄ . TЄΠЄA . ΓΩ
††† . † ††
. OCЄ . KΛ . . ΘЄMIC . —
††
A . ΠOΛΛΩNI . MЄN . Θ —
†
ATAIANΔPΩNЄXЄK . . TЄI |
† †
ΠAIΔIΠYΘAΓΓЄΛΩ ||
CTЄΦANΩMAΔAITI . ΓAYT —
†† †† †
ΠOΛINЄCOPXOMЄNΩΔIΩ

ὥς σέ, Κλ(ει)θέμιος παῖ,
Ἀπόλλωνι μὲν θεῶν,
ἀτὰρ ἀνδρῶν Ἐχεκράτει
παιδὶ Πυθαγγέλω
στεφάνωμα δαιτικλυτόν
πόλιν ἐς Ὀρχομενῶ διώξ-
ιππον· ἔνθα ποτέ
ἅς δι' Εὐρυνόμα Χάριτας

ΞΙΠΠΟΝΕΝΘΑΠΟΤΕ . ||
† † †
ΥΣ . . ΕΥΡΥΧΜΑ . ΧΑΝ —
†† ††† † †
. . . ΑΣΣΙΑΣΕΤΙΚΤΕΝ ¦|
††††
. . . ΕΦΟΝ . ΤΟΔΕΠΑΡΘΕ —
† ††
. . . ΣΑΓΛΑΟΝΜΕΛΟΣ . ¦¦
. . . ΘΕΝΗ . ΙΑΣ . ΟΠΟΣ . . ΕΥΗΡ —
. . . . ΝΤΙΠΑΡΑΝΑ

Memorabile stigme interposita passim non solum vocabula, sed etiam syllabas separari, velut v. 14, quae stigme modo superne, modo infra est addita, modo medium occupat locum, sed ubi infra deprehenditur, velut v. 12 et 13, supra locavi, ne quis opinetur litteram desiderari. In novissima parte versuum ubi nihil deesse videtur, Blass ¦ addidit, ubi scriptum oblitterata. — Litteris incertis non stigmen subieci, sed †.

Carmen ut potui instauravi. V. 2 πέμπω haud dubie delitescit in chartae scriptura, itaque (ὕμν)ον (ὦν κ)λύετε· πέμπω (δέ νιν) scripsi. — V. 3 scripsi ὥς σέ, Κλειθέμιος παῖ. Blass dicit se etiam haec legisse . ΟΣΕΔΩ . ΕΘΕΜΙΣΣ, sed pro ΕΘ etiam ΑΘ legi posse. Qui hic com-
†† † †
pellatur (Κλειθέμιος παῖς) videtur auctor fuisse, ut poeta carmen in Echecratis laudem conderet, quemadmodum Theorax Thessalus Hippocleae Pindari praeconium conciliavit, vid. Pyth. X 64. — V. 4 supplementum θεῶν certum, quamvis Blass dicat pro Θ etiam Ε vel Η legi posse. — V. 5. ἀτάρ, charta ΑΤΑΙ, correxit Blass. — V. 7. στεφάνωμα δαιτικλυτόν certa opinor emendatione expedivi chartae scripturam ΔΑΙΤΙ . ΓΑΥΤ vel ΣΑΥΤ ut legit Blass, sed professus Σ interstitio supplendo non satis facere, fuit scilicet ΙΚ. Adiectivum δαιτικλυτὸς Pindaro Ol. VIII 52 restitui. — V. 10. Eurynomen Gratiarum matrem agnovit Blass, qui pro ΕΥΡΥΧΜΑ etiam ΕΥΡΥΧΡΟΑ et pro ΧΑΝ legi posse ΧΑΡΙ dicit. Solent sane nomina fabulis antiquis propagata variari, itaque possis Εὐρυχόρα coniicere, neque tamen probabilis haec suspicio. Orchomenii prae se ferebant, primos se divinis honoribus Gratias coluisse; hinc poeta vel antiquam aliquam Orchomeniorum memoriam secutus vel suo periculo finxit, Gratias Orchomeni nutritas esse, non natas, ut Blassio et Büchelero visum. Itaque scripsi ἅς δι' Εὐρυνόμα Χάριτας θαλασσίας ἔτικτεν, ἔτραφον. Eurynome, cum sit Oceani filia, in maris fundo Gratias partu edidit, hinc θαλασσίας ἔτικτεν, nam eo ducunt litterarum vestigia, quamvis prima littera Α in-

θαλασσίας ἔτικτεν,
ἔτραφον· το δὲ παρθένος
ἄεισ' ἀγλαὸν μέλος,
παρθενηΐας ὀπὸς εὐηράτω
στόματι πέραναν.

86 A. 1341

∠ ⏑ – – ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ –
∠ ⏑ ⏑ ⏑ – ∠ ⏑ ⏑ –

(Μηδὲ) πᾶν ὅ ττι κ' ἐπ' ἀκαιρίμαν
γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ κελαδεῖν.

86 B.

∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – –
∠ ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –

certa, cuius loco etiam X vel Θ sibi visam esse Blass dicit. (ЄTP)ЄΦON (littera Є ambigua, Blass ambigit utrum O an C fuerit) librarii est erratum pro ἔτραφον. — V. 12. παρθένος sane incertum, nam Blass dicit se etiam ΠAPЄΞ legisse. Novissima haec dubitanter refinxi, virgo est Eurynome Oceani filia, quae carmen canit, quod filiae virgines iterant, itaque (στόμ)ατι πέραναν scripsi, quemadmodum dixit Antiphanes μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων τούτων περάνῃς, τὸν Τελαμῶνα μηδὲ τὸν παιῶνα μηδ' Ἁρμόδιον, cf. Meineke Poet. Com. III p. 3. Poeta argumentum huius cantilenae deinde pluribus videtur persecutus esse. — Subiicio Blassii tentamina: Ἄνετ' ἔπεα παιᾶ|νος εὐκλέα θεμισκρέοντι . . . στεφάνωμα δαιτί γ' αὐτοῦ (vel δαιτὶ κλυτᾷ) . . . γονὰς Εὐρυνόμα Χάριτας | ἀποθεσίας ἔτικτεν. | ἐτρέφοντο δὲ παρ Θέμι, | ἀφ' ἃς ἀγλαὸν μέλος | παρθενηΐας ὀπὸς εὐήρατον | μάθον· τί γὰρ ἄνακτ' . . . Aliter Bücheler constituit: ἐμέ τ' ἔπε' ἀγῶ νος εὐκλεᾶ θέμις φέρειν | . . . στεφάνωμα δαιτὸς αὐτῷ | . . . τρεῖς Εὐρυνόμα Χάριτας | γλυκείας ἔτικτεν, | ἐτρέφοντο δὲ παρ θεοῖς (vel παρ θρόνῳ Διός) | τοῖς ἀγλαὸν μέλος | παρθενηΐας ὀπὸς εὐήρατον | ἴεσαν· τί γὰρ ἂν ἁ . . .

Fr. 86 A. Athen. V 217 C: Κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ποιητὴν ὅττι κ. ἐ. ἀ. γλῶτταν ἔλθῃ (ἔλθοι B) τοῦτο μὴ διακρίνας γράφει. Lucian. de Hist. conscr. c. 32: ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν, φασίν, ἔλθῃ. ubi G ὅττι κεν, deinde A ἐπ' ἀκαιρίμαν, ceteri libri ἐπί κε ῥῆμα, ἐπὶ καίριμαν, alias corruptelas exhibent. γλῶσσαν AEGHΦ, γλῶτταν v., ἐπέλθῃ A. Idem Rhet. praec. c. 18: μηδὲ μελλήσας λέγε, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν (codd. ut vulgo ἐπί κε ῥῆμα) γλῶτταν ἔλθῃ. Dionysius de Comp. verb. c. 1: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν. Redintegravi ope Strabonis I p. 23: ἢ καὶ Ἡσιόδῳ μὲν ἔπρεπε μὴ φλυαρεῖν, ἀλλὰ ταῖς κατεχούσαις δόξαις ἀκολουθεῖν, Ὁμήρῳ δὲ πᾶν, ὅτι ἂν ἐπ' ἀκαιρίμαν (ἐπικερῆμα BC, κερήμαν l A, se ibi i m. ἐπὶ ἐρήμοις, ἐπὶ καὶ ῥῆμα t) γλῶτταν ἴῃ, κελαδεῖν. Pindaro Dindorfius vindicat, Aeschylo non recte Valckenaer in Diatribe: neque enim Attici poetae, si ab uno Solone discesseris, particula κέν usi sunt: adde, quod Aeschyleum servavit Plato Rep. VIII 563 B: Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα, cf. Plutarch. Erot. c. 18 et Themist. IV 32 B, quod et forma discrepat et in aliam sententiam dictum est.

Οὐ γὰρ ἐν μέσοισι κεῖται δῶρα δυσμάχητα Μοισᾶν
τὠπιτυχόντι φέρειν.

87.

– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –| ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ∧ –

Ναὶ τὰν Ὄλυμπον καταδερκομέναν σκαπτοῦχον Ἥραν,
ἔστι μοι πιστὸν ταμιεῖον ἐπὶ γλώσσας.

88.

–́ ⏑ – – ⏑́ ⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Ἀφροδίτας ἄλοκα τέμνων καὶ Χαρίτων ἀνάμεστος.

89. 1342

. . . . –́ ⏑ – – –́ ∧ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ὦ γλυκεῖ' εἰράνα,
πλουτοδότειρα βροτοῖς.

90.

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏓

Fr. 86 B. Clem. Alex. Str. V 654. — V. 1. *μέσοισι*, fort. *μέσσοισι.*

Fr. 87. Clem. Alex. Str. V 661: *Ναὶ τὰν κτλ. ἡ ποιητική φησιν, ὅ τε Αἰσχύλος· Ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλῄς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ.* *Pindari* esse videtur. — V. 1. *σκαπτοῦχον*, cod. Par. *σκηπτοῦχον.*

Fr. 88. Schol. Aristotel. IV p. 26 B 35: *ἐν μὲν τοῖς διαλόγοις τοῖς ἐξωτερικοῖς σαφής (ὁ Ἀριστοτέλης), ὡς πρὸς τοὺς ἔξω φιλοσοφίας διαλεγόμενος. ὡς δὲ ἐν διαλεκτικοῖς, ποικίλος τοῖς μιμήσεσιν, Ἀφροδίτης ὄνομα τέμνων κ. Χ. ἀν.* Haec haud dubie ex poeta aliquo desumta. — *ἄλοκα* scripsi, legebatur *ὄνομα*, Bernays de Aristot. Dialog. 137 *Ἀφροδίτης ἐννόμου γέμων.*

Fr. 89. Theodorus Metoch. p. 515: *Καὶ ποιηταὶ δέ φασιν· ὦ γλ. εἰρήνη πλ.* Fortasse *Pindari* est, quo poeta ille saepius utitur, et videtur ex eodem petitum, quod est p. 562: *Καὶ λαμβάνειν ἐξὸν καὶ χρηματίζεσθαι ῥᾷστα; κἂν εἰ πλάττωνται παρολιγωρεῖν καὶ παρορᾶν ἀνεπιστρόφως καὶ παρατρέχειν, νύττει γ' ὅμως σφᾶς θέλγητρ' ἡδονᾶς* (Mon. et Aug. *ἡδονάς*), *φησὶν ἡ ποίησις.*

Fr. 90. Plutarch. de Pyth. orac. c. 29: *Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ᾔσθοντο τοῦ θεοῦ (Ἀπόλλωνος) τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ τε καὶ περιουσίᾳ γάλακτος· προβάτων γὰρ ἐκ π. κ.*

Προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν
ὡς ἀπὸ κρανᾶν φέρτατον ὕδωρ
θάλεον γάλα· τοὶ δ' ἐπίμπλων ἐσσύμενοι πίθους·
ἀσκὸς δ' οὐδέ τις ἀμφορεὺς ἐλίνυ' ἐν δόμοις·
πέλλαι γὰρ λίθινοί τε πίθοι πλᾶσθεν ἅπαντες.

91.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́

Ὅτε Τυνδαριδᾶν ἀδελφῶν ἅλιον ναύταν πόθος
βάλλει.

92.

–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Νυκτὸς αἰδνᾶς ἀεργηλοῖό θ' ὕπνου κοίρανον.

93. 1343

Εὐρύοπα κέλαδον ἀκροσόφων ἀγνύμενον διὰ στομάτων.

94.

Οὐ ψάμμος ἢ κόνις ἢ πτερὰ ποικιλοθρόων οἰωνῶν
τόσσον ἂν χεύαιτ' ἀριθμόν.

ως ἀπὸ κρηνάων φ. ὕ. θήλεον γ. τοὶ δὲ ἐ. ἐ. π. ἀ. δ' οὔτε τ. ἀ. ἐλίννυε δ. πέλλαι δὲ λίθινοι πίθοι πλῆσθεν (sic Duebner, *πλᾶσθεν* Wyttenbach) *ἅπαντες·* quae correxi, similiter Schneidewin, qui *Pindaro* tribuit, nisi quod v. 2 *φέρτιστον* et v. 5 *πέλλαι δὲ καὶ λίθινοι πίθοι* scripsit. V. 3 pro *ἐπίμπλων* malim *ἐπίμπλευν* scribere.

Fr. 91. Plutarch. an seni sit ger. resp. 12: *Ἢ πλοίων μὲν ἄρχοντας οὐ ποιεῖ γράμματα κυβερνητικά, μὴ πολλάκις γενομένους ἐν πρύμνῃ θεατὰς τῶν πρὸς κῦμα καὶ πνεῦμα καὶ νύκτα χειμερίων ἀγώνων, ὅτε κτλ.* Fort. *Τυνδαριδᾶν ὅτ' ἀδελφεῶν.*

Fr. 92. Plutarch. de occ. viv. c. 6: *Τὸν δὲ τῆς ἐναντίας κύριον μοίρας, εἴτε θεός, εἴτε δαίμων ἐστίν, Ἅιδην ὀνομάζουσιν, ὡς ἂν εἰς ἀειδὲς καὶ ἀόρατον ἡμῶν, ὅταν διαλυθῶμεν, βαδιζόντων, Νυκτὸς κτλ.* et rursus de EI ap. Delph. c. 21. *Pindari* ex threnis videtur versus, quibus Plut. ibi saepius utitur.

Fr. 93. Plut. non posse suaviter vivi c. 13: *Ποῖος γὰρ ἂν αὐλὸς ἢ κιθάρα διηρμοσμένη πρὸς ᾠδὴν ἢ τις χορὸς εὐρύοπα . . . στομάτων φθεγγόμενος· οὕτως ηὔφρανεν;* — *ἀγνύμενον* Ven. 1, v. *ἀγνυμένων.* Fort. *Pindari.*

Fr. 94. Plut. adv. Stoic. c. 19, ubi *οὐ* Bas. Xyl. TV Mez., vulgo *οὔ.* Adde de amor. prol. c. 4: *ψάμμος . . . ποικιλοθρόων οἰ. . . . τόσσον οὐκ ἔχει ἀριθμόν, ὅσος ἐστὶν ὁ τῶν κληρονομούντων.* unde *ποικιλοθρόων* recepi, nam priore loco minus recte *ποικιλοτρίχων* legitur.

95.

∠ ∪ – ∪́ ∪́ ∪ – ∪ – ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓

Δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι νιν ἤρεικον Ἀχιλλεΐου δόρατος.

96.

∪ ∠ ∪ – ∪ ∠ ∪ ∪ – ⏓
∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ∪ – ∪ – –
∪ ∪ ∠ ∪ – ∠ ∪ ∪ – –

Ἔπειτα κείσεται βαθυδένδρῳ
ἐν χθονὶ συμποσίων τε καὶ λυρᾶν ἄμοιρος
ἰαχᾶς τε παντερπέος αὐλῶν.

97.

∠ ∪ – ∠ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓
– ∠ ∪ ∪ ∪ – ∠ ∪ – ⏑
∪ ∪́ ∪́ ∪ – ∪ ∠ . . . .

Ὣς ἄρ' εἰπόντα μιν ἀμβρόσιον
τηλαυγὲς ἐλασίππου πρόσωπον
ἀπέλιπεν ἁμέρας.

98.

Οὐκ αἰεὶ θαλέθοντι βίῳ

Fr. 95. Schol. Pind. Nem. VI 85 de Achillis hasta: *δίκρουν γὰρ (τὸ δόρυ), ὥστε δύο ἀκμὰς ἔχει καὶ μιᾷ βολῇ [ὥστε] δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι· καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρεΐσιν . . . καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς· ἢ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον· δίπτυχοι γὰρ κτλ.* Duo diversa fragmenta coaluisse apparet: coniiciat aliquis haec ex alia Sophoclis fabula petita esse, sed cave *καὶ ἐν Μυσοῖς* inseras, nam quamquam verba ad Telephum referenda existimo, omnino lyrici potius poetae quam tragici versus videtur, fortasse *Pindaro* vindicandus, ut sit scribendum (*ὡς καὶ ἐν ἄλλοις·*) *δίπτυχοι κτλ.* his verbis traiectis ante Aeschyli et Sophoclis versus. — *νιν ἤρεικον Ἀχιλλεΐου* scripsi, legebatur *μιν ἤρικον Ἀχιλληΐου.* — Quod in Crameri An. Ox. I 122 legitur *ἀντίον δορὸς ὀρνύμενος Ἀχιλλέως*, ex tragoedia deprom-ptum videtur.

Fr. 96. Plut. non posse suaviter vivi sec. Epic. 26: *Καὶ δυσανασχετοῦσι τούτων λεγομένων, ὡς τό· ἔπειτα κείσεται* (sic Duebner haud dubie ex codd., v. *ἐπιτακήσεται*) *κτλ.* Malim *ἔπειτα κείσεαι* | *βαθυδενδρέῳ ἐν χθονὶ* | *συμποσίων κτλ.* Fort. *Pindari* est.

Fr. 97. Plut. non posse suaviter vivi sec. Epic. 27: *Οὐδὲ ῥαδίως οὐδ' ἀλύπως ἀκούομεν· ὣς ἄρ' κτλ.* — V. 1. *ἀμβρόσιον τηλαυγὲς*, legebatur *τηλαυγὲς ἀμβρόσιον.* — V. 2. *πρόσωπον* Wyttenbach, v. *πρὸς τόπον.* — Nisi forte *tragici* alicuius est.

Fr. 98. Plut. de consol. c. 28: *Εἰ γοῦν ἡ Νιόβη κατὰ τοὺς μύθους*

βλάσταις τε τέκνων βριθομένα γλυκερόν
φάος ὁρῶσα.

99 1344

– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑́ ⏑ – – ⏑́ . . .

Ἄλλον τρόπον ἄλλον ἐγείρει
φροντὶς ἀνθρώπων.

100.

⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
⏓ ⏑́ ⏑ – –

Πρὸ χείματος ὥστ᾽ ἀνὰ ποντίαν ἄκραν
Βορέα πνέοντος.

101.

. . . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
⏑́ – – ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ –

. . . χαροπὰν κύνα· χάλκεον δέ οἱ
γναθμῶν ἐκ πολιᾶν φθεγγομένας ὑπάκουε μὲν Ἴδα

πρόχειρον εἶχε τὴν ὑπόληψιν ταύτην, ὅτι οὐκ αἰεὶ . . . ὁρῶσα τελευτήσει. — V. 2. *τε* add. Dübner ex codd. ut videtur. — Nisi forte sunt *tragici* alicuius versus, et Tragicorum reliquiis adespotis inseruit Nauck 304.

Fr. 99. Plut. de amicor. mult. c. 5: *Τὰ γὰρ εὔχρηστα τῆς φιλίας δύσχρηστα γίγνεται διὰ τὴν πολυφιλίαν· ἄλλον τρόπος, ἄλλον ἐγείρει φρ. ἀ.*, quae correxi.

Fr. 100. Plut. de sanit. praec. c. 13: *ἀλλὰ πόρρωθεν ἐξευλαβεῖσθαι πρὸ χείματος, ὥστ᾽ ἀνὰ ποντίαν ἄκραν βορρᾶ πνέοντος.* Idem de garrulitate c. 2: *ἂν δ᾽ αὐτὸς ἄρξηται διαίρειν τὸ στόμα, πρὸ χείματος ὥστ᾽ ἀνὰ ποντίαν ἄκραν βορέου ζέοντος ὑφορώμενοι σάλον καὶ ναυτίαν ἐξανέστησαν.* ubi Wyttenbach *πνέοντος*. Adde de cohib. ira c. 4: *ὅθεν ὁ Σωκράτης ὁσάκις αἴσθοιτο κινουμένου τραχύτερον αὐτοῦ πρός τινα τῶν φίλων πρὸ κύματος ὥς τινα ποντίαν ἄκραν στελλόμενος ἐνεδίδου τῇ φωνῇ καὶ διεμειδία τῷ προσώπῳ.*

Fr. 101. Dio Chrysost. Or. XXXIII T. II 470: *Οὐδ᾽ ἂν ὑλακτῶσιν, ὥσπερ τὴν Ἑκάβην οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ἐπὶ πᾶσι τοῖς δεινοῖς τελευταῖον ποιῆσαι τὰς Ἐρινύας χαρόπαν κύνα κτλ.* — V. 1. *χαροπὰν*, BUA *χαρόπαν*. — *δέ οἱ*, B *δέοι*. — V. 2. *γναθμῶν*, Geel *γνάθων*. — *πολιᾶν*, M *πολιάν*. — *φθεγγομένας*, quod libri exhibent, displicuit Reiskio, qui *φθεγγομένᾳ* requirit, et Emperio, qui quidem hic genitivum servavit, sed supra *χάλκεον δὲ εὖ* scripsit: sed mutata structura satis defenditur Homeri exemplo, velut Il. π 531: *ὅττι οἱ ὦκ᾽ ἤκουσε μέγας θεὸς εὔξα-*

Τένεδός τε περιρρύτα
Θρηΐκιοί τε (πάγοι) φιλάνεμοί τε πέτραι.

102.

Τηλέπορόν τι βόαμα λύρας.

103.

⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Ὁ τὸν πίτυος στέφανον.

μένοιο. Od. χ 17: δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς βλημένου. item Il. ξ 25: λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς νισσομένων aliisque quae collegit Classen de Homeri dic. gen. IV 29, ac leguntur simillima exempla, si recte memini, apud Herodotum. — ὑπάκουε μὲν Geel, ὑπακουέμεν BMDv, ὑπακούεμεν UA, ὑπακούομεν mr. — Ἴδα BUD, ἰδία A, Ἰδέους reliqui. — V. 3. ·Τένεδός τε, M in rasura τε δος τε. — περιρρύτα Emperius, vulgo περιρρυτά. — V. 4. Θρηΐκιοί τε (πάγοι) φιλάνεμοί τε πέτραι scripsi addito vocabulo πάγοι, nam libri Θρηΐκιοι (M θρήκιοι), neque probabilis correctio Θρηΐκιαι aut quod proposui Θρηϊκίας τε φιληνέμοιο πέτραι. — φιλήνεμοι Iacobs, φιλάνεμοι Hermann, φιλάνεμοί γε Geel, φιλίην ἔμοιγε BMUAv, φίλαι ἔμοιγε mr. — *Alcmani* vindicat hos versus Welcker Mus. Rhen. 1833 p. 430, ego olim *Ibyci* esse suspicabar, sed fortasse *Simonidis* sunt, qui cum pariter atque Ibycus (fr. 36) Polyxenae sacrificium enarraret (fr. 209) potuit hanc famam persequi; Stesichoro certe nolim vindicare, qui cum Hecubam ab Apolline in Lyciam ablatam esse tradiderit, aliam ac vulgarem famam videtur secutus esse.

Fr. 102. Aristoph. Nub. 966: Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν . . . ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν, ἢ τηλέπορόν τι βόαμα. ubi Schol. τὸ δὲ τηλέπορόν τι βόαμα καὶ τοῦτο μέλους ἀρχή· φασὶ δὲ μὴ εὑρίσκεσθαι ὅτου ποτ' ἐστίν· ἐν γὰρ ἀποσπάσματι ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ εὑρεῖν Ἀριστοφάνη· τινὲς δέ φασι Κυδίδου τινὸς Ἑρμιονέως· τηλέπορόν τι βόημα λύρας. et deinde τὸ δὲ τηλέπορον βόημα Κυδίδου τοῦ Ἑρμιονέως κιθαρῳδοῦ ἀπό τινος τῶν ᾀσμάτων· τηλέπορόν τι βόαμα λύρας. Utroque scholio quae leguntur ad Eratosthenem auctorem referenda, cuius itentidem fit mentio; Κυδίδου libri, Bernhardy Κυδίου coniecit, quae coniectura speciosior quam verior est. Itaque carmen quidem ipsum ab Aristophane Byzantio repertum, sed auctorem carminis Eratosthenes, Aristophanis magister, coniectura videtur indagavisse fortasse satis incerta: nam *Cydides* ille videtur non diversus esse a *Cecide* qui vulgo vocatur ap. Aristoph. ib. 985: Ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα καὶ Κηκείδου (V κηκίδου, Mm κυκείδου, ego aliquando conieci Κυκλείδου i. e. *Arionis*, nam Κυκλείδας Arionis frater, quem Boeckh ingeniose in titulo Theraeo deprehendisse sibi visus est, nimis incertus) καὶ Βουφονίων, ubi Schol. Διθυράμβων ποιητὴς πάνυ ἀρχαῖος, μέμνηται δὲ αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Πανόπταις, et Κυκήδης παλαιὸς ἦν ποιητὴς ἀφελὴς καὶ ἄχαρις. Nauck Mus. Rh. VI 431 ubique Κηδείδης restituendum censet coll. Et. M. 166, 4. Phot. 160, 19. (Nomen hoc in tabellis plumbeis Euboicis ΚΕΔΙΔΕΣ scribitur, vid. Ephem. Arch. Nova p. 302. quemadmodum ib. 274 ΟΚΛΙΔΕΣ extat i. e. Ὀκλείδης.)

Fr. 103. Bacchius Introd. Mus. p. 25: Δέκατος δὲ ἐνόπλιος ἐξ

104 A. 1346

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Ποικίλλεται μὲν γαῖα πολυστέφανος.

104 B.

– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –

Οὐ μήποτε τὰν ἀρετὰν ἀλλάξομαι ἀντ' ἀδίκου κέρδεος.

105.

⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

Πολύμνια παντερπὴς κόρα.

106.

– –́ ⏑ ⏑⏑ – –́ ⏑ –

Οὐκ εἶδον ἀνεμωκέα κόραν.

107.

Θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

ἰάμβου καὶ ἡγεμόνος καὶ χορείου καὶ ἰάμβου οἷον ὁ τὸν π. σ. — Quod ibidem dochmii exemplum proponitur: *ἔνατος δὲ δόχμιος, ἐξ ἰάμβου καὶ ἀναπαίστου καὶ παιᾶνος τοῦ κατὰ βάσιν, οἷον ἔμμεν ἐκ Τροίας χρόνον*, valde dubium est. Fort. pro *ἀναπαίστου* leg. *δακτύλου*, cf. Aristid. Quint. de Mus. I p. 39, et deinde:

Ἔμειν' ἐκ Τροΐας χρόνον.

quod quidem exemplum fortasse fictum ex Eurip. Orest. 55: *ἀκταῖσιν ὁρμεῖ δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον ἄλαισι πλαγχθείς.*

Fr. 104 A. Demetr. de eloc. 164: *Τὸ μὲν γὰρ εὔχαρι μετὰ κόσμου ἐκφέρεται καὶ δι' ὀνομάτων καλῶν ἃ μάλιστα ποιεῖ τὰς χάριτας, οἷον τὸ ποικίλλεται μ. γ. π. καὶ τὸ χλωρηῒς ἀηδών.*

Fr. 104 B. Clem. Al. Str. VI 796: *οὐ μὴν ποτ' ἂν ἀρετὰν ἀλλάξωμαι ἀντ' ἀδίκου κέρδους· ἄδικον δὲ ἄντικρυς κέρδος ἡδονὴ καὶ λύπη πόνος τε καὶ φόβος κτλ.* Lyrici vel tragici poetae versu Clementem uti manifestum est. Vitium sermonis iam Sylburgius advertit, qui quidem *οὐ μήν πω τὰν ἀρ. ἀλλάξομαι* scripsit.

Fr. 105. Cram. An. Ox. I 171, 33: *σεσημείωται τὸ Πολύμνια ἐπὶ τούτου· καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ προσηγορικὸν ἐξέθλιψε τὸ υ. Πολ. π. κ.*

Fr. 106. Chrysippus *π. ἀποφατικῶν* c. 24: *εἰ ποιητής τις οὕτως ἀπεφαίνετο· οὐκ κτλ.* Fort. *Pindari* est versus.

Fr. 107. Hephaest. p. 75: *Συντιθέασι δέ τινες καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παιῶνας, εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικόν· θυμελικὰν* (C *θεμελιακὰν*) *ἴθι κτλ.* ubi scholiasta: *ἐκ τῶν καλουμένων Δελφικῶν ἐστιν ἡ προκειμένη χρῆσις, μὴ ἐχόντων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ.* Meineke, cum hoc scholion nunc demum Gaisfordus ediderit, versum comicorum poetarum fr. incert. 184 inseruit.

108.

Βρόμιε, δορατοφόρ', ἐνύαλιε, πολεμοκέλαδε, πάτερ Ἄρη.

109.

Ἴακχε θρίαμβε, σὺ τῶνδε χοραγέ.

110.

Σοί, Φοῖβε, Μούσαις τε σύμβωμον.

111. 1347

Κέχυται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν.

112.

Λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόχυτα μέλεα.

Fr. 108. Dionysius Hal. de comp. verb. c. 17: Ὁ μὲν γὰρ ἐξ ἁπασῶν βραχειῶν συνεστώς, καλούμενος δὲ ὑπό τινων τρίβραχυς πούς, οὗ παράδειγμα τοιόνδε· Βρόμιε . . . πολεμοκέλαδε. ubi cod. Darmst. πολέμοιο κέλαδε, Mon. πολεμοικέλαδε. Auctius Keil Anal. Gramm. p. 8, 11: Βρ. δ. ἐν. πολεμόκλονε, πάτερ Ἄρη. Ut Ἄρης (Ἄρες) corrigatur, non videtur necessarium esse, cf. Schol. Aesch. Sept. 105: Ἀττικῶς δὲ τῇ κλητικῇ ὦ Ἄρης, οἱ δὲ γράφουσιν ὦ Ἄρη. Ambigas autem utrum Bacchus an Mars indigitetur, sed πάτερ cum a Marte abhorreat, Baccho sit convenientissimum, ad hunc deum rettulerim; cf. Macrob. Sat. I 19, 1: *quae de Libero patre dicta sunt, haec Martem eundem ac solem esse demonstrant, siquidem Liberum plerique cum Marte coniungunt, unum deum esse monstrantes: unde Bacchus Ἐνυάλιος cognominatur, quod est inter propria Martis nomina.* quare neque Ἄρη in corruptelae suspicionem vocandum. — Versus fortasse *Simmiae* est.

Fr. 109. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17: Ἀμφίβραχυς ὠνόμασται, καὶ οὐ σφόδρα τῶν εὐσχημόνων ἐστὶ ῥυθμῶν . . . οἷά ἐστι ταυτί· Ἴακχε διθύραμβε κτλ. Sylburg δίραμβε, Schaefer δίθυρσε, rectius L. Dindorf θρίαμβε. Nauck tragicis reliquiis adscripsit fr. 118.

Fr. 110. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17, ubi de cretico numero agit, pergit de *Bacchio*, quem vocat: ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἱ δύο μακραὶ κατάσχωσιν, τὴν δὲ τελευτὴν ἡ βραχεῖα, οἷά ἐστι ταυτί· Σοὶ κτλ. — Σοί, 1 σύ. — Μούσαις scripsi, quod in suum usum convertit Nauck, legebatur Μοῦσαι. — σύμβωμον emendavi, vulgo συμβῶμεν, cod. Mon. 1 σύμβωμοι. Nauck tragicorum reliquiis inseruit fr. 121.

Fr. 111. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17: Τοῦτον χωρίσαντες ἀπὸ τῶν ἀναπαίστων Κυκλικὸν καλοῦσι, παράδειγμα αὐτοῦ φέροντες τοιόνδε· κέχυται κτλ. — ὑψίπυλος, Ald. ὑψίπυλον. — Nisi forte tragici potius poetae est versus, et horum reliquiis addit Nauck fr. 119, versum integrum, quem tamquam cyclici anapaesti exemplum Dionysius homo doctus proposuit, inscite sic dispescens . . . κέχυται | Πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν . . .

Fr. 112. Dionys. de comp. verb. c. 17: Σχῆμα δὲ αὐτοῦ τοιόνδε· λέγε κτλ. — νεόχυτα cod. Mon. 1, vulgo νεόλυτα. Nauck tragici esse censet fr. 114.

113.

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπὶ δέμας ἐλάφου,
πτεροφόρον (ἀνὰ) χερὶ δόνακα τιθεμένα.

114.

Ξεῖνε, τὸν Ἀρχεμόρου τάφον.

115 A.

Ἴθι μᾶτερ μεγάλα.

115 B.

Ἑλικοπέταλε, καλλικέλαδε, φιλοχορευτὰ (Βάκχε).

Fr. 113. Schol. Hephaest. p. 157: *Κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκελευσματικὰ ἢ πυρριχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα· Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπίδεσμα* (S *ἐπὶ δεσμὰ*) *ἐλάφου πτεροφόραν χερσὸν καθημένα.* ubi S *πτεροφόρον χερσό*^{α} *καθομα*^{α}*γ'.* Keil Anal. Gr. 4: *ἴθι μόλε ταχύποδε· ἐπὶ δέμας ἐλάφου πτεροφόρον· χελιδόνα καθημένην*, ex cod. Ambrosiano, qui sec. Studemundum *ταχύποδος* per compendium exhibet. Denique cod. Chisianum adhibuit Mangelsdorf, in quo libro *ἐπίδε*^{μ}*σ* (*πτεροφόρον* om.) *χαιρηδόνα καθε*^{μν} legitur. — V. 1 librorum ope restituere licuit; v. 2, qui graviorem labem contraxit, correxi *πτεροφόρον (ἀνὰ) χερὶ δόνακα τιθεμένα*, neque enim offensioni est, quod poeta media forma pro *ἀναχθεῖσα* utitur: iubetur Diana pinnatam arundinem manu sua arcui imponere. Antea conieci (*ἐνὶ*) *χερὶ δόνακα καθέμεναι*, i. e. manu tenens sagittam, ut demittas; eadem breviloquentia Aristoph. Ran. 340 usus est *λαμπάδας ἐν χερσὶ γὰρ ἥκει.* Singuli pedes separati seorsim, ut numerus sit manifestus, praeter clausulam v. 2, quocum componas Aristophanium *τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέσυτο βροτῶν.* Westphal v. 2 scripsit *πτεροφόρα χερὸς (ἄπο) καθιέμενα (βέλη).* — Versus fortasse *Simmiae Rhodii* sunt.

Fr. 114. Marius Plot. 264: „Hemidexium trimetrum dactylicum ... de quibus unum solum ponam Graecum exemplum hemidexium, quod repperi, tribus dactylis constans, ut *ξεῖνε τὸν Ἀρχεβρου τάφον.*" *Ἀρχεμόρου* scripsi, cod. AB *ΑΡΧΕΒΡΟΥ*, videntur verba ex epigrammatis alicuius versu hexametro repetita. Putsche *Ἀρχιλόχου*, Scaliger *Ἀρχεβίου*, similiter Meineke *Ἀρχεβίου τάφον εἴσιδε.*

Fr. 115 A. Marius Plot. p. 294: „Minus ionicum dimetrum catalectum ... *ἴθι μᾶτερ* (A *ματήρ*, B *μητερ*) *μεγάλη*, quod correxi.

Fr. 115 B. Plotius 298 ubi de pedibus numeri ionici a maiore disserit, tria hacc vocabula exempli gratia proponit, haud dubie ex versu ionico repetita, quem redintegravi addito *Βάκχε.* — *ἑλικοπέταλε* scripsi, *ΕΛΙΚΟΣΤΙΗΤΑΛΗ* A, *ΕΛΥΚΟΣΠΗΤΑΛΗ* B, *ἑλικοβλέφαρε* Putschius, *ἑλικοπλόκαμε* Keil, neutrum numero conveniens. — *καλλικέ-*

116.

Τίν' ἀκτάν, τίν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;

117.

Οἱ δ' ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήναισι χαλκεμβόλοις.

118. 1348

Κρησίοις ἐν ῥυθμοῖς παῖδα μέλψωμεν.

119.

Ἴλιον ἀμφ' Ἑλένῃ πεπυρωμένον ὤλετο.

120.

Ὁ Πύθιος μεσομφάλοις θεὸς παρ' ἐσχάραις.

λαδε Keil, *ΚΑΑΑΤΚЄΑΑΗ* A, (*brachy*)*catalectis ΛΑΔЄ* B. — *φιλοχορευτὰ* Putschius, *ΦΙΛΟΚΧΟΡЄΙΤΑ* A, *ΦΙΑΟΚΟΛΟΡЄΙΤΑ* B.

Fr. 116. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17: *Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ* (*Hypobacchii*, quem dicit Dionysius) *τοῦτο· τίν' κτλ.* Tragico probabiliter tribuit Nauck 122.

Fr. 117. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17: *Ὑπόδειγμα δ' αὐτοῦ* (*Cretici numeri*) *τοιόνδε· οἱ δ' κτλ.* — *πλωταῖς*, 1 *πρώταις*. — *ἀπήναισι* cod. Darmst. et Mon., vulgo *ἀπήνῃσι*. — *χαλκεμβόλοις*, cod. Mon. Darmst. l, vulgo *χαλκεμβόλοισιν*. Tragico tribuit Nauck 120, vix recte.

Fr. 118. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 25 de cretico numero disserens: *Οὐ τοιοῦτος μέντοι κἀκεῖνός ἐστιν ὁ ῥυθμός· Κρησίοις κτλ.*

Fr. 119. Marius Plot. p. 259: „De pentametro integro acatalecto monoschematisto: est metrum integrum pentametrum dactylicum, quod semper quinque dactylis constat, quale est exemplum Graecum illud:

ΔΕΙΜΟΝΑΜ ΦΕΑΗΝΕΝΗΠΤΩΜΕΝΟΝΩΑΗΤΟ.

ita cod. A, *ΔΕΙΜΟΝΑΛΑΦΕΛΕΝΕΙΠΤ(ω)ΟΜΕΝ(ω)ΟΛΕCΟ* cod. B. Grammaticus cum dicit quinque dactylis versum constare, non ex Aeolico poeta petivisse censendus est, sed fortasse ex heroico versu hunc pentametrum detruncavit. Scripsi *Ἴλιον ἀμφ' Ἑλένῃ πεπυρωμένον ὤλετο*, cf. Pindari Pyth. XI 33 *ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων* (*θέντας*) *Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότατος*. Hecker *Εἰκόνα δ' ἀμφ' Ἑλένας πεπυρωμένον ὤλεο*, ac Schneidewin quoque *δείκελον ἀμφ'* proposuit.

Fr. 120. Marius Plot. p. 273: „Tetrametrum brachycatalectum colurum . . . ut est: *Ὁ Πύθιος μεσομφάλιος κτλ.*" In librorum corruptelis *μεσομφάλου* delitescit; scripsi *μεσομφάλοις*. Alia quae ibidem leguntur graviter corrupta sunt, dubiumque omnino, quid ipsi grammatici finxerint quidve ex antiquis poetis sive scenicis sive lyricis petiverint, velut p. 275 exempla tetr. hypercatal. iamb.

Εἴδω τρυφερόν, εἴδω μελιχρόν, εἴδω ἁπαλόν, εἴδω ἄγαλμα.

ΟΜΤCΔΙΕΦΑΤΕΤΗΝΠΑΤΙΚΑΤΙΡΟΑΕΠΤΚΑΚωCΜΑΜΜΑΝΗΤΑΙ.

(ita cod. B, nec multum discrepat A) prior versus videtur refictus esse ex tetrametio catalecto:

121.

Γαλλαὶ μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες,
αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα.

122. 1349

Κλάδα χρυσεόκαρπον.

εἶδον τρυφερόν, εἶδον μελιχρόν, εἶδόν τι καλὸν ἄγαλμα.

item alter, ubi Keil scripsit ὁ μῦς διέφαγε τὴν παγίδα, τυροῦ λεπίδα κακῶς μασᾶται, tollendum est κακῶς, et fortasse τυροῦ δὲ πλάκα μασᾶται legendum, et tetr. acatal. clod.

Ἄνασσα θνατῶν κοινὰ μοῦσα ΡΙΟΡΟΝ λίσσον.

(ΑΝΑCCΑΘΝΑΘΩΤΙΚΟΝΑΧCΟΤCΑΡΙΡΟΝΙΝCΟΤ cod. B, neque multum discrepat A), et tetr. cinaedoiambicum brachycat.:

Ταχύ σε ΛΕΤΤΑΜΤΤΧΗ βιοτον ΜΑΙΝΕΤΕ πρόβασα.

(ΤΑΧΤCΕΜЄΤΑΜΤΙΧΗ ΒΙΟCΤΟΝΜΑΙΝΗΤΗΠΡΟΒΑCΑ cod. B, neque multum discrepat A) corrigas

Ἄνασσ' Ἀθηναίων ἱκοῦ, λαχοῦσα ῥεῖθρον Ἰλισσοῦ.

et tetr. satyricum colurum:

τὸν Πύθιον, τὸν Δήλιον, ὃν ἔτασσε βίχορος.

ubi B ΟΝΗΤΑCCЄΒΙCΤΡΟC, sed A exhibet ΟΝΕΓΑCCЄΒΙΧΟΡΟC, Is. Vossius ὃν ἔτης σέβει χορὸς coniecit, scribendum ὁ μέγας σέβει χορός.

Fr. 121. Hephaest. p. 68: Τοῦτο μέντοι καὶ γαλλιαμβικὸν καὶ μητρῳακὸν καὶ ἀνακλώμενον καλεῖται (ὕστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη, διὰ τὸ πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν γράψαι τούτῳ τῷ μέτρῳ· haec Westphal recte censet margini olim adscripta fuisse, corrigens ὕστερον δὲ τὸ ἀνακλώμενον ἐκλήθη μητρῳακὸν διὰ κτλ., sed repetita est haec adnotatio ex ampliore Hephaestionis opere vel ex Heliodoro)· ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς τρίτους παίωνας ἔχοντα καὶ τὸν παλιμβάκχειον καὶ τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι πρὸς τὰ καθαρά· ὡς καὶ τὰ πολυθρύλλητα ταῦτα παραδείγματα δηλοῖ· Γαλλαὶ κτλ. Post v. 2 alios, quos addidit metricus, interceptos esse recte statuit Westphal, id quod etiam alias passim animadvertere licet. Hoc metro Callimachus usus est, ut testatur scholiasta: Διὰ τοῦτο γὰρ μητρῷον· [ἴσως δὲ διὰ τοῦτο καὶ ἀνακλώμενον διὰ τὴν κλάσιν τῆς φωνῆς αὐτῶν καὶ ἁπαλότητα·] ᾧ (legebatur ὃ, quod correxi, ac similiter Westphal) καὶ Καλλίμαχος κέχρηται. Verba, quae cancellis sepsi, postea ab alio sunt adiecta. Neque tamen ipsius Callimachi hos versus esse puto, fortasse *Euphronii* Chersonesitae sunt, atque huc spectat, quod supra legimus, recentiores poetas (τοὺς νεωτέρους) hoc metrum frequentavisse.

Fr. 122. Herodian π. διχρ. in Cram. An. III p. 283, 5: Τὸ δὲ στάδα λίμνην ἢ κλ. χρ. οὐχ ἕξει τινὰ εὐθεῖαν στὰς ἢ κλάς. μεταπλασμοὶ γάρ εἰσι. Prius, quod epici alicuius esse videtur, affert etiam Choerobosc. II p. 435, qui εὐστάδα interpretatur.

123.

Καὶ τὰν ἀκόρεστον αὐάταν.

124.

Διὰ σὲ καὶ τεὰ δῶρ' εἴτε σκῦλα.

125.

–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑́ ⏑ –

Εὐθὺς ἀνέπλησεν ἀεροβάταν μέγαν οἶκον ἀνέμων.

126.

Demetr. de eloc. 143: Ἐκ συνθέτου τοῦ ὀνόματος καὶ διθυραμβικοῦ· *δέσποτα πλούτων* (Par. n. R πλοῦτον) *μελανοπτερύγων* (b μεγαλοπτ.), *τουτὶ δεινὸν* (Mor. δεινῶν) *πρὸ πτερύγων αὐτὸ ποίησον.* μάλιστα δὴ κωμῳδικὰ παίγνιά ἐστι καὶ σατυρικά. Hoc ex comico aliquo petitum videtur, qui dithyrambicum irrisit poetam, qui fort. dixerat:

Δέσποτα Πλούτων μελανοπτερύγων ὀνείρων.

127.

Aristot. Rhet. III 11: Οἷον ἡ ἀσπὶς φαμὲν ἐστὶ φιάλη Ἄρεος (Timoth. fr. 16) καὶ *τόξον φόρμιγξ ἄχορδος.* Cf. Demetr. de eloc. 85: ὡς ὁ Θέογνις παρατίθεται τὸ τόξον *φόρμιγγα ἄχορδον* ἐπὶ τοῦ τῷ τόξῳ βάλλοντος. qui non Theognidi poetae hoc

Fr. 123. Cod. V ap. Gaisford ad Hesiod. Op. v. 664 et ad Etym. M. p. 497, 17: Μετὰ γὰρ τὸ ᾱ φωνήεντος ἐπαγομένου προστίθεται Αἰολικῶς τὸ ῡ, ὡς . . . ἀάταν τὴν βλάβην, καὶ τὴν ἀκόρεστον ἀυάταν. Quod ibidem legitur *νώνυμος ὄκχος* et ipsum videtur ex Aeolico poeta petitum. Favorinus p. 262: ἄαταν τὴν βλάβην, καὶ τὴν ἀκόρεστον ἀυάταν.

Fr. 124. Aristot. Rhet. III 14: Τὰ δὲ τοῦ δικανικοῦ προοίμια δεῖ λαλεῖν, ὅτι ταὐτὸ δύναται, ὅπερ τῶν δραμάτων οἱ πρόλογοι καὶ τῶν ἐπῶν τὰ προοίμια· τὰ μὲν γὰρ τῶν *Διθυράμβων* ὅμοια τοῖς ἐπιδεικτικοῖς· Διὰ κτλ. — εἴτε, Zb εἴτι, Ac εἶτα. — σκῦλα, Ac σκύλλα. Schol. (Spengel II 427) οἷον ἦλθον εἴς σε διὰ σὲ καὶ τὰ τεὰ καὶ τὰ σὰ δῶρα καὶ εὐεργετήματα καὶ τὰ σκῦλα ὦ θεὲ Διόνυσε, quae videtur interpres suo periculo addidisse, itaque non est hic abutendum ad locum redintegrandum, velut σκῦλ' *ἔμολον Διόνυσε.* — Coniicias *Licymnii* esse, si comparaveris Aristotelis iudicium ibid. III 12: Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοί, οἷον Χαιρήμων, ἀκριβὴς γὰρ ὥσπερ οἱ λογογράφοι, καὶ Λικύμνιος τῶν διθυραμβοποιῶν.

Fr. 125. Plut. de primo frig. c. 17: Ὁ γὰρ *ἥλιος ἀνίσχων,* ὥς τις εἶπε τῶν *διθυραμβοποιῶν, εὐθὺς* κτλ. — ἀεροβάταν, Duebner ἀεροβατᾶν, malim ἀεροβάτας vel ἀεροβατῶν.

adscribit, sed rhetoris alicuius testimonio utitur, quod vitium contraxisse apparet: fort. *Θεοδέκτης* legendum, ut is in Rhetoricis ex dithyrambo aliquo attulerit, vel *Θεόδωρος*, i. e. Byzantius artium scriptor, quem Aristoteles passim adhibet. Ipsa verba *φόρμιγξ ἄχορδος* fortasse *Timothei* sunt.

128.

Demetr. de eloc. 91: *Ληπτέον δὲ καὶ σύνθετα ὀνόματα, οὐ τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, οἷον θεοπεράτους πλάνας οὐδὲ ἄστρων δορύπυρον στρατόν.* ubi *θεοπεράτους* Ald. Cant., vulgo *θεοτεράτους*, Vind. *θεοπεράτας* (supra *ου*), deinde Ald. *ἄστρον*, Mor. *δορύπτρον*, Cant. *ἀστροδορύπυρον*.

129.

Aristot. Eth. Nic. VII 7: *Ἡ δ' ἐπιθυμία, καθάπερ τὴν Ἀφροδίτην φασί· Δολοπλόκου γὰρ Κυπρογενοῦς.* ubi Lb *Δολοπλόκας*. Fortasse redintegrandus locus ope Hesychii: *Κυπρογενέος· προπόλου* (cod. *πρόπολον*)· *προαγωγοῦ* (cod. *πρόαγγον*), ut sit scribendum:

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Δολοπλόκας γὰρ Κυπρογενέος πρόπολον.

Ap. Hes. scribo *Κυπρογενέος πρόπολον· προάγγελον.*

130.

Plato Menone 77 A: *Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ εἶναι, καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι* (*καλοῦσι* ΣΤr) *καὶ δύνασθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι.* Clari poetae, fortasse *Simonidis* vel *Pindari* locum Plato respicere videtur, ac nescio an huc etiam Aristotelis verba referenda sint Polit. VIII 5, ubi de musicae studio disputat: *ταῦτα γὰρ τί δεῖ μανθάνειν αὐτούς, ἀλλ' οὐχ ἑτέρων ἀκούοντας ὀρθῶς τε χαίρειν καὶ δύνασθαι κρίνειν, ὥσπερ οἱ Λάκωνες· ἐκεῖνοι γὰρ οὐ μανθάνοντες ὅμως δύνανται κρίνειν ὀρθῶς, ὥς φασί, τὰ χρηστὰ καὶ τὰ μὴ χρηστὰ τῶν μελῶν.* ubi non opus Spengelii correctione *χαίρειν δύνασθαι καὶ κρίνειν*, quamquam paulo ante legimus *τὴν μουσικὴν τὸ ἦθος ποιόν τι ποιεῖν, ἐθίζουσαν δύνασθαι χαίρειν ὀρθῶς*, et infra c. 6: *ἐπεὶ τοῦ κρίνειν χάριν μετέχειν δεῖ τῶν ἔργων, διὰ τοῦτο χρὴ νέους μὲν ὄντας χρῆσθαι τοῖς ἔργοις, πρεσβυτέρους δὲ γενομένους τῶν μὲν ἔργων ἀφεῖσθαι, δύνασθαι δὲ τὰ καλὰ κρίνειν*

καὶ χαίρειν ὀρθῶς διὰ τὴν μάθησιν τὴν γενομένην ἐν τῇ νεότητι. Apparet Aristotelem aliter interpretari *δύνασθαι* quam Platonem, eundemque de suo addidisse *κρίνειν*. Denique addo Eth. Nic. X 10: *ὁ δὲ λόγος καὶ ἡ διδαχὴ μήποτ' οὐκ ἐν ἅπασιν ἰσχύῃ, ἀλλὰ δέῃ προδιειργάσθαι τοῖς ἔθεσι τὴν τοῦ ἀκροατοῦ ψυχὴν πρὸς τὸ καλῶς χαίρειν καὶ μισεῖν, ὥσπερ γῆν τὴν θρέψουσαν τὸ σπέρμα.*

131.

Plut. Quaest. Symp. IV 6, 1: *Ἄρα, ἔφη, σὺ τὸν πατριώτην θεόν, ὦ Λαμπρία, εὔϊον ὀρσιγύναικα, μαινομέναις ἀνθέοντα τιμαῖσι Διόνυσον ἐγγράφεις καὶ ὑποποιεῖς τοῖς Ἑβραίων ἀπορρήτοις;* eadem de Exil. c. 17 et de EI ap. Delph. c. 9.

132.

Plut. de tranquill. c. 17: *Κυβερνήτῃ γὰρ οὔτε κῦμα πραῧναι τραχὺ καὶ πνεῦμα δυνατόν ἐστιν, οὔτε ὅποι βούλεται δεομένῳ λιμένος τυχεῖν, οὔτε θαρραλέως καὶ ἀτρόμως ὑπομεῖναι τὸ συμβαῖνον· ἀλλ' ἕως οὐκ ἀπέγνωκε τῇ τέχνῃ χρώμενος, φεύγει μέγα λαῖφος ὑποστολίσας, ἔστε ἐνέρτερον ἱστὸν ἐρεβώδεος ἐκ θαλάττης ὑπέρσχῃ, τρέμων κάθηται καὶ παλλόμενος.* ubi *ἔστε ἐνέρτερον ἱστὸν* haud dubie mendosum: puto poetam dixisse: *φεύγει μέγα λαῖφος ὑποστολίσας· εὖτε δ' ἐνερτέρων κῦμ' ἐρεβωδέος ἐκ θαλάσσας ὑπέρσχῃ*, tum inserendum videtur *τότε δὲ τρέμων κτλ.* Wyttenbach scripsit *εἰ δὲ ἐνέρτερον . . . μὴ ὑπέρσχῃ*. Adde Plut. 1351
de superstit. c. 8: *εὐχόμενος δὲ τὸν οἴακα προσάγει, τὴν κεραίαν ὑφίησι, φεύγει μέγα λαῖφος ὑποστολίσας ἐρεβώδεος ἐκ θαλάσσης.* Et haec sola Nauck tragicorum reliquiis adscripsit fr. 308.

133.

⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⊥ ⏑ – –
⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ – ⊥ ∧ –

Ἐπερχόμενόν τε μαλάξοντες βιατὰν
πόντον ὠκείας τ' ἀνέμων ῥιπάς.

Fr. 133. Plut. non posse suav. vivi sec. Epic. c. 23: *ὥσπερ εἴ τις ἐν πελάγει καὶ χειμῶνι θαρρύνων ἐπιστὰς λέγοι, μήτε τὴν ναῦν τινα ἔχειν κυβερνήτην, μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάξοντας βίαιον πόντον, ὠκείας τ' ἀνέμων ῥιπάς.* cf. de def. or. c. 30: *ὥσπερ οἱ Τυνδαρίδαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθοῦσιν, ἐπερχόμενοί τε μαλάσσοντες βίᾳ τὸν πόντον ὠκείας τ' ἀνέμων ῥιπάς.* Scripsi *βιατὰν* pro *βίαιον* vel *βίᾳ τὸν* et versus restitui, qui fortasse *Pindari* sunt.

134.

Aelian. Hist. An. XIV 14: ἥ γε μὴν καλουμένη καὶ ὑπὸ τῶν ποιητῶν κεμὰς δραμεῖν ὠκίστη θυέλλης δίκην. (Vat. δραμεῖν μὲν ὠκ.)

135.

Plato de Rep. X 607 B: παλαιὰ μέν τις διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ ποιητικῇ· καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων καὶ κραυγάζουσα, καὶ μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι, καὶ ὁ τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν, καὶ οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες ὅτι ἄρα πένονται, καὶ ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων. Ex his quatuor exemplis quum unum alterumve ex comoedia vel tragoedia petitum esse videatur, duo priora certe ad lyricos poetas referenda sunt, et primum resp. etiam de Leg. XII 967 C: καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις γε ἐπῆλθον ποιηταῖς τοὺς φιλοσοφοῦντας κυσὶ ματαίαις ἀπεικάζοντας χρωμέναισιν ὑλακαῖς ἄλλα τ' αὖ ἀνόητ' εἰπεῖν. Pro δεσπόταν Vat. B δεσπότα, Ven. C δέσποτα, Ang. B δεσπόθαν, deinde κράζουσα exhibent Vind. F. Ang. B. Flor. R, et κενεαγορίαις Par. K, καινεαγορίαισι Vat. H. Flor. A. Deinde Δία σοφῶν Par. A, διὰ σοφῶν vel διασοφῶν ceteri.

136.

Athen. IV 163 F: Διοδώρου τοῦ τὸ γένος Ἀσπενδίου τὴν ἐξηλλαγμένην εἰσαγαγόντος κατασκευὴν καὶ τοῖς Πυθαγορείοις πεπλησιακέναι προσποιηθέντος· πρὸς ὃν ἐπιστέλλων ὁ Στρατόνικος ἐκέλευσε τὸν ἀπαίροντα τὸ ῥηθὲν ἀπαγγεῖλαι τῷ περὶ θηροπέπλου μανίας ὕβρεώς τε περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτᾳ. Meineke scripsit: Τῷ πατρὶ πηροπέπλου μανίας ὕβρεός τε περιστάσιμον | στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτᾳ. Malim:

Τῷ περιθηροπέπλου
μανίας θ' ὕβριός τε περιστασίμου
στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτᾳ.

quos versus Stratonicus homo facetus vel ipse iecit in Diodorum vel aliunde petitos parodiae gratia refinxit.

137.

Himerius IV 1: Ἰδοὺ δὴ τὰ νῦν, ὁ γενναῖος, τῇ νέᾳ σου πόλει ταύτῃ καὶ μουσικὴ συνεγείρεται, ὠδίνουσα μὲν καὶ πρόσθεν 1352 φανῆναι τοῖς Ἕλλησιν, οὐδὲν γὰρ οἶμαι καλὸν ἐθέλει κρύπτεσθαι·

ἕκατι δὲ σοῦ, ἔφη τις ἤδη τῶν πρὸς λύραν ᾀσάντων, ἐπὶ σοὶ τὴν ὠδῖνα τηρήσασα, ἵνα δὴ τελέσφορον αὐτὴν ἐπιδείξῃ καὶ ὥριον. quamquam fere ubique ignoramus, quid iste ineptus rhetor aliis acceptum referat, quidve ipse finxerit.

138.

– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνατῶν δυσελπίστῳ
βίῳ, οὐδ' ἀδάμας,
οὐδ' ἀργύρου κλῖναι πρὸς ἄνθρωπον δοκιμαζόμεν' ἀστρά-
πτει πρὸς ὄψεις,
οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι,
ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις.

139.

. . . ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

. . . *Τύχα, μερόπων* 1353

Fr. 138. Plato Epist. I: *Κἀκεῖνο δὲ τὸ ποίημα τοῖς νοῦν ἔχουσιν οὐ κακῶς ἔχειν δοκεῖ· Οὐ χρυσὸς κτλ.* Suspicatus sum *Bacchylidis* esse, sed fort. ex tragoedia petitum, sicut ii qui praecedunt versus tragicorum sunt. — V. 1. *ἀγλαὸς*, malim *αἰγλάεις*. — *ἐν θνατῶν*, *ἐν θνατῷ* dn, *ἐν θνατοῖς* e, *ἔνθα τῷ* fn. — V. 2. *ἀργύρου*, Ξe *ἀργυρίου*. — *ἄνθρωπον*, *ἀνθρώπων* e in marg. — *πρὸς ὄψεις*, *πρόσοψεις* dfhn. — V. 3. *γαίας*, *γαίης* f. — *γόνιμοι*, Z *γόνυ μοι*. — *γύαι*, Ξ *γυῖα*, plerique *γυῖαι*. — V. 4. *ὁμοφράδμων*, *ὁμοφράδων* n. M. Schmidt aliter numeros discribendos censet: *δοκιμαζόμενα* | *στράπτει . . . γόνιμοι* | *βρίθοντες . . . νόησις*.

Fr. 139. Stob. Ecl. Phys. I 6, 13 ubi vulgo lemma *Αἰσχύλου* praemittitur, secundum Heerenium VAE *Αἰσχύλου Ἀριστοτελ.* (itaque olim hos versus *Aristoteli* vindicavi), sed Heerenii testimonium satis incertum, nam ipse sibi adversatur, cum infra ex iisdem codicibus tantum Aeschyli nomen protulerit, vid. Meineke T. II p. XXXIII. Et ab

ἀρχά τε καὶ τέρμα· τὺ καὶ σοφίας θακεῖς ἕδρας,
καὶ τιμὰν βροτέοις ἐπέθηκας ἔργοις·
καὶ τὸ καλὸν πλέον ἢ κακὸν ἐκ σέθεν, ἅ τε χάρις
λάμπει περὶ σὰν πτέρυγα χρυσέαν·
καὶ τὸ τεᾷ πλάστιγγι δοθὲν μακαριστότατον τελέθει·
τὺ δ' ἀμαχανίας πόρον εἶδες ἐν ἄλγεσιν,
καὶ λαμπρὸν φάος ἄγαγες ἐν σκότῳ, προφερεστάτα θεῶν.

140.

– ∠ ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ –
∠ ∧ – ∠ ∧ ⏓
∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
∠ ⏑ ⏑ – ∠ ∧ – ∠ ∧ –
∠ ⏑ ⏑ – ∠ ⏑ ⏑ – ⏓
∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ∠ ⏑ – ∠ ⏑ –
∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ∠ ∧ –
⏑ ∠ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ –
⏑ ⏑ ∠ ⏑ ∠ ⏑ ⏑ –

Κλωθὼ Λάχεσίς τ' εὐώλενοι
κοῦραι Νυκτός,

Aeschylo quidem hi versus plane alieni, huius poetae nomen fortasse referendum ad versum adespoton, qui praecedit: *Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.* Meineke *Βακχυλίδαυ* scripsit, mutatione leni, sed mihi hi versus ab recentiore scriptore, a philosopho potius quam a poeta conditi videntur: neque enim Sophoclis sunt, quem Fortunae numen carmine celebravisse constat, vide quae supra vol. 2 p. 248 dixi. — V. 1. *τύχα,* A *τύχαν.* — V. 2. *ἀρχὰ καί τε* Meineke, *ἀρχὰ καὶ* libri. — *τέρμα, τὺ* Grotius, legebatur *τέρμα* vel *τέρματι.* — *θακεῖς ἕδρας* Iacobs et Meineke, legebatur *ἄκος δρᾶς*, ego olim proposui *ἄκρον δρᾶς*, coll. Bekk. An. I 372, 5. — V. 4. *καλὸν* VAE, v. *κάλλον.* — *κακόν*, VAE *καλόν.* — V. 5. *χρυσέαν* VAE, v. *χρύσεον.* — V. 6. *τεᾷ πλάστιγγι* VAE, v. *τε ἀπλάστιγγι.* — V. 7. *εἶδες*, fort. *εὗρες.* — V. 8. *ἄγαγες*, AE *ἤγαγες*, v. *ἄγανες.* — *ἐν σκότῳ*, fort. *ἐκ σκότου.* — *προφερεστάτα*, V *προφερέστατα*, A *προφανέστατα*, E *προφανέστατον*, v. *προφερκέστατον.* — Carminis numerorum discriptio incerta.

Fr. 140. Stob. Ecl. I 5 12. ubi hoc fragmentum adespoton legitur, praecedunt et subsequuntur versus Sophoclis (*Σοφοκλέους ἐκ Φαίδρας*), itaque possis suspicari etiam hos versus *Sophoclis* esse vel ex chorico carmine tragoediae alicuius depromtos vel ex peculiari hymno in Fortunam, vid. supra vol. 2 p. 248. Olim *Pindari* haec esse conieci, ut sint petita ex Hymno in Fortunam, vid. Fr. Pindari 38—41. Meineke *Simonidis* vel *Bacchylidis* esse putat hos versus. — V. 1. Conieci *Αἶσα καὶ Κλωθὼ Λάχεσίς τε*, ut tres Parcae invocentur, facile autem haec duo vocabula potuerunt oblitterari, cum praecedens Sophoclis fragmentum terminetur voce *αἶσα*. Etiam Homerus *Αἶσαν* et sorores videtur dicere Od. VII 197 *ἅσσα οἱ Αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινο-*

εὐχομένων ἐπακούσατ᾽, οὐράνιαι χθόνιαί τε
δαίμονες ὦ πανδείμαντοι·
πέμπετε δ᾽ ἄμμιν ῥοδόκολπον
Εὐνομίαν λιπαροθρόνους τ᾽ ἀδελφάς, Δίκαν
καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν· 1354
πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων
λελάθοιτε συντυχιᾶν.

141.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Μισέω μνάμονα συμπόταν.

142.

. . . ⏑ –́ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –

Ὁδεύει μοῖρα πρὸς τέλος ἀνδρῶν,
οἶτε τὰν πρώταν λελόγχασι τιμάν.

143.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ – –

μένῳ νήσαντο λίνῳ. Sed geminas Parcas colebant Delphi, vid. Pausan. X 24, 4. Plut. de εἶ apud Delphos c. 2. Welcker Zeitschrift für alte Kunst p. 220. — V. 3. *ἐπακούσατ᾽*, VA *ἐπακούσατε*, vulgo *ἐπακούσετε*. — V. 5. *πέμπετε δ᾽* scripsi, legebatur *πέμπετ᾽*. — *ἄμμιν*, V *ἀμμῖν*, v. *ἀμῖν*. — *ῥοδόκολπον*, A *ῥοδοκόλπην*. — V. 6. *ἀδελφάς*, L. Dindorf *ἀδελφεάς*. — V. 8. *πόλιν τε*, malim *πόλιν δὲ*. — V. 9. *συντυχιᾶν* Grotius, v. *συντυχίαν*, fort. *συντυχιᾶν λελάθοιτε*.

Fr. 141. Plutarch. Quaest. Sympos. I prooem.: *τὸ μισέω μνάμονα συμπόταν, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, ἔνιοι πρὸς τοὺς ἐπιστάθμους εἰρῆσθαι λέγουσι, φορτικοὺς ἐπιεικῶς καὶ ἀναγώγους ἐν τῷ πίνειν ὄντας· οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ Δωριεῖς, ὡς ἔοικε, τὸν ἐπίσταθμον μνάμονα προσηγόρευον· ἔνιοι δὲ τὴν παροιμίαν οἴονται τοῖς παρὰ πότον λεγομένοις καὶ πραττομένοις ἀμνηστίας προσάγειν κτλ.* item Plut. ap. Stob. XVIII 28, ubi *μνήμονα* (Trincav. *μνημοσύνας ποτάν*). Lucian. Sympos. c. 3: *Μισῶ γάρ, φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν.* Martial. I 27.

Fr. 142. Apollonius Tyan. ep. 83 p. 55 ed. Kayser: *Πατρίδος ἐσμὲν πορρωτέρω σὺν δαίμονι, ἤδη δὲ τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐν νῷ ἐβαλόμαν (ἐβαλόμην)· ὁδεύει μοῖρα πρὸς τέλος ἀνδρῶν, οἳ τὰν πρώταν λελόγχασι τιμάν.* — V. 2. *οἶτε* pro *οἳ* scripsi. — Videntur haec ex lyrico vel tragico poeta petita esse.

Χὥπερ μόνον ὀφρύσι νεύσῃ,
καρτερὰ τούτῳ κέκλωστ' ἀνάγκα.

Pauca ex multis in hunc fragmentorum adespotorum ordinem recepi, et vel in his insunt quaedam, quae fortasse non recte huc revocata sunt. Heroici versus supersunt satis multi, qui passim sine poetae nomine leguntur, sed plerique ex epicis potius quam ex elegiacis poetis videntur petiti esse, alii ex epigrammatis deprompti, velut versus, quo Teles utitur ap. Stob. Flor. 98, 82:

Ἄρμενον ἐν μικροῖσι καὶ ἅρμενος ἐν μεγάλοισιν.

Fortasse tamen *Elegiaci* alicuius poetae, sed certe non *Theognidis* versus est, quem servaverunt Plato Protagor. 344 D et Xenophon Memor. I 2, 20:

Αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς τοτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός. 1355

Veteris elegiographi versus videtur esse, qui extat apud Plutarchum vit. Themistocl. c. 18:

Ὀψὲ μέν, ἀμφότεροι δ' ἅμα νοῦν ἐσχήκαμεν (ἤδη).

Item elegiaci poetae reliquiae opinor delitescunt apud Plutarchum de εἶ apud Delphos c. 21: *αὐλὸς ὀψὲ καὶ πρώην ἐτόλμησεν φωνὴν ἐφ' ἱμερτοῖσιν ἀφεῖναι.* Pentametri fragmentum deprehendere visus sum ap. Schol. Aeschyl. Choeph. 344:

. . νεοκρήτου τ' εἰσεπιλειβομένας.

ubi *νεόκρητός τ' ἐξεπιλειβομένης* scribendum videtur, nisi *νεόκρητας δέξ' ἐπιλειβομένας* malis; verba fortasse ex *Aeschyli elegiis* deprompta, cf. Et. M. 537, 46: *καὶ νεοκράτας σπονδὰς Αἰσχύλος τὰς νεωστὶ ἐκχυθείσας*, adde ib. 541, 31, ubi codd. Voss. et Havn. haec addunt: *καὶ παρὰ Αἰσχύλῳ* (Voss. *καὶ Σοφοκλῆς*) *νεοκραὶ* (Voss. *νεόκρας*) *αἱ σπονδαὶ λέγονται, τουτέστιν αἱ νεωστὶ*

Fr. 143. Plutarchus ap. Stob. Ecl. Phys. I 5, 19: *τὸ γὰρ εἱμαρμένον ἄτρεπτον καὶ ἀπαράβατον, χὥπερ* (Meineke, *χῶπερ* Gaisford, *ὧπερ* VA, *ὥσπερ* E, *ὅσπερ* Canter) *μόνον ὀφρύσι νεύσῃ* (Meineke, legebatur *νεύσει*) *κ. τούτῳ* (V *τοῦτο*, A *τοῦτοι*, Canter *τούτω*, quod praefert Meineke) *κέκλωστ'* (Meineke, vulgo *κέκλωτ'*, A *κέκλῦτ'*) *ἀνάγκα. καὶ πεπρωμένη· διὰ τοῦτο τὴν εἱμαρμένην καὶ ἀδράστειαν καλοῦσι κτλ.* Poetae verba agnovit Meineke, qui v. 1 antea poetam *ῷπερ* scripsisse putabat.

ἐκχυθεῖσαι. — Ex elegiaco fort. poeta petitus versus ap. Plat. Phaedr. p. 241 D:

Ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', ὣς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί.

Hermog. III 321: ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ', sed Schol. Hermog. V 487 φιλεῦσιν et praeterea var. lect. αἶγ' ἀγαπῶσ'. Sed Schol. Il. χ 263 praeter pedestrem proverbii formam servavit etiam hanc: ἄρνα φιλοῦσι λύκοι, νέον ὡς φιλέουσιν ἐρασταί, nam quod additur τὴν ἐρωμένην delendum. — Quod extat apud Apoll. de Synt. p. 308, 21: Καὶ γὰρ ὅτε πρώτιστον ἐμοῖς ἔπι δέλτον ἔθηκα Γούνασι, ambigas, utrum ex elegiaco an ex epico carmine petitum sit, conf. Batrachom. v. 3. *Callimachium* videri dixi in Prolegomenis Anthologiae Lyricae. — Ex elegiaco poeta potest esse petitum, quod ibid. p. 341, 12 legitur εὐσεβίη τέθνηκεν (cf. Theogn. v. 1138), fortasse *Callimachi*, cuius est, quod ibidem extat: Εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμέ (Epigr. 52 v. 1); quod ibidem legitur Ἀδρανίη τόδε πολλόν, O. Schneider Callimacho vindicat.*)

Versus pentametri, qui apud antiquos grammaticos leguntur, *Callimacho* et *Alexandrinis* poetis plerique omnes tribuendi, quemadmodum quod Hephaestio affert p. 92 (cf. ibid. Schol. p. 186) Νηΐδες οἳ Μούσης, οὐκ ἐγένοντο φίλοι, quod vel epigrammatographorum imitatio suadet; item *Callimachi*, quod extat ibidem: Ῥέξειν (ῥέζειν) καὶ στεφέων εὔαδε τῷ Παρίῳ (quod inserui Callimachi reliquiis fr. 37), porro ibid. παῖς ἅτε, τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη (quod Agathiae imitatio suadet). et fortasse: Τίκτεσθαι· βροντᾶν δ' οὐκ ἐμὸν ἀλλὰ Διός (conf. Plut. de adul. et amico c. 10); item quae leguntur apud Io. Alexandr, p. 27, 22: τῶν πάντων δ' ἔπτυσε πολὺ (πουλὺ) κάτα (cf. Schol. Il. ε 279. Apoll. de Synt. p. 305, 12). — Callimacheis elegiis vindicavi (fr. 20) quod ibidem legitur p. 18, 5: Κοῦραι πετράων ἥριπον ἐξ ὑπάτων (Choerobosc. II p. 456). Callimachea videntur ea quae exstant ap. Schol. Il. τ 1: Ἄρτεμι, Κρητάων πότνια τοξοφόρων. Λαοὶ χαλκοχίτωνες ἀκούετε Σειρηνάων· Καλοὶ νησάων ἀστέρες. nam *Epicharmi* nomen ex ἐπιγράμμασι vi- 1356
detur depravatum. Non minus *Callimachi* videtur quod affert Steph. Byz. v. Θαυμακία· Θαυμακίης ἱερὸν Ἀρτέμιδος. adde aliud ibidem v. Παρρασία: Δέξονται Φολόης οὔρεα Παρρασί-

---

*) De his poetarum reliquiis aliisque, quas deinceps attigi, diligenter nuper disputavit O. Schneider in editione Callimachi.

δος (nisi cum Meinekio ad Parthenium quis referre malit); item quod est in Cram. An. Par. IV 6, 10: ἃ πάντη (legebatur ἁπάντη) πάντα θαλυκρὸς ἐγώ, et ibidem γέντο δ' ἀλυκρά. — Aliae reliquiae utrum ex hexametris an pentametris petitae sint, non satis certo dignoscere licet, velut τοῦτό γε μοι χάρισαι ap. Apollon. de Synt. 266, 25 et de coni. ap. Bekk. An. II 517 et 518. — Μή μιν ἔδουσιν ἄσαι ap. Etym. M. 270, 16, alia id genus.

Integra disticha quae huc revocare liceat perpauca supersunt. Quod Plut. Symp. Quaest. IX 15, 2 tanquam exemplum pedestris et cacometri carminis affert:

Τῆς δὲ πατὴρ καὶ ἀνὴρ καὶ παῖς βασιλεῖς, καὶ ἀδελφοί
καὶ πρόγονοι· κλῄζει δ' Ἑλλὰς Ὀλυμπιάδα.

ex epigrammate aliquo in Alexandri Magni matrem petitum est (v. 1 fort. ἀδελφὸς legendum), sed potest illud a recentiore poeta compositum esse. — In Anthologia insunt in numero ἀδήλων aliquot antiqua simplicitate insignia epigrammata, quae huc aliquis possit revocare, velut Anth. Plan. I 16:

Πᾶν τὸ περισσὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

quod *Eueno* non indignum. Sed quod Anthol. Pal. X 109 legitur:

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος, ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ,
καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

novicium videtur. Epigramma apud Suidam v. Παλαμήδης:

Εἴη μοι βί(οτ)ος πανεπάρκιος, ὄμμα βάλοι δέ
μήποτ' ἐφ' ἡμετέραις ἐλπίσι βασκανίη.

quamvis φησί τις τῶν παλαιῶν subiectum sit, novicium esse apparet; sed utrum iste poeta Rufino accepta referat ὄμμα .... βασκανίη (vid. Anth. Pal. V 22) an Rufinus anonymo, in medio relinquo. V. 1 possis etiam ἀλλ' εἴη βί(οτ)ός μοι ἐπάρκιος scribere. In Titulis autem quae leguntur, quamquam antiqua epigrammata insunt multa, consulto procul habui.

Iambica fragmenta anonyma maximam partem ex Atticae comoediae reliquiis videntur petita esse, velut ap. Polluc. II 35: καὶ τὴν κόμην ἠψήσατο et ἑφθὴν τὴν κόμην ξανθίζεται: conf. Bekk. An. I p. 284: ξανθίζεσθαι ... Ἀττικοὶ τὸ βάπτεσθαι τὰς τρίχας. Alia tragicis vindicanda videntur, velut:

Σκληράν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακήν.

ap. Plut. de exil. c. 8 *αἱρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φυγὰς γενόμενος Γύαρον ἢ Κίναρον σκληρὰν κτλ.* Item:

Ἐφέσπερον δαίουσα λαμπτῆρος σέλας.

Plut. Erot. c. 16: *Καὶ ὅπως ἐνταῦθα μὴ Φρύνας ὀνομάζωμεν, ὦ ἑταῖρε, ἢ Λαΐδας, Γναθαίνιον ἐφέσπερον* (ita BE, *ἐφ' ἕσπερον* vulgo) *δαίουσα* (BE *δέουσα*) *λ. σ. ἐκδεχομένη καὶ καλοῦσα παροδεύεται πολλάκις.* quem versum parum probabiliter *Machoni* tribuit Iacobs. — Proverbii loco erat haud dubie versus, qui extat ap. Galen. T. V 878:

Παχεῖα γαστὴρ λεπτὸν οὐ τίκτει νόον.

item:

Μωρὸς παλαιὸς φρόνιμον οὐ ποιεῖ νέον.

qui adscriptus est in Isidori glossis p. 689 ed. Vulcan. ubi legitur *παλαιὸς μωρὸς νέον φρ. οὐ ποιεῖ.* — Iambum, qui extat ap. Platon. de Iusto 374 A (hunc Platonis locum respexit Ari- 1357
stides II 547, quod propterea notandum, quoniam rhetor hoc Platonis libro haud cunctanter tanquam germano utitur), quem versum etiam Aristoteles Eth. Nicom. III 5 adhibet:

Οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄκων μάκαρ.

antiqui poetae esse certum est: ego dubitanter *Soloni* tribui; nam quamvis Eustratius ad Aristot. recte dicat proverbii loco tritum esse versiculum, tamen satis constat proverbia Graecorum pleraque, ut numeris sunt adstricta, ita poetarum studiis potissimum propagata esse, qui veteris sapientiae praecepta populo grata acceptaque haud cunctanter carminibus suis inseruerunt: et cum poetarum, qui primi usi erant proverbio, non raro oblitterata esset memoria, eiusmodi versus tanquam proverbia adespota ferebantur. Etiam hunc versum poeta aliquis neque ignobilis effatus est, id quod Plato satis significat: *οὐκ, εἴ γέ τι δεῖ τῷ ποιητῇ πείθεσθαι· ποίῳ ποιητῇ; ὅστις εἶπεν· οὐδεὶς κτλ.* Schneidewin praepostere ut solet (Philol. VIII 651) *Epicharmi* esse versum contendit, at Eustratius prudenter dicit eodem hoc proverbio usum esse Epicharmum: *παροιμία γὰρ τοῦτο, ᾗ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ Συρακούσιος κέχρηται, ἐν οἷς φησίν· ἀλλὰ μὰν ἐγὼ 'ναγκαῖος ταῦτα πάντα ποιέω· οἴομαι δὲ ὡς οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄταν ἔχων.* Igitur versus auctor Epicharmo antiquior, neque comicus poeta integrum proverbium adhibuit, sed priorem tantum partem, quae poetae instituto conveniebat; nam quod Schneidewin

apud Epicharmum quoque *οὐδ' ἄκων μάκαρ* restituendum censet, gravissimae est levitatis. Antiquus poeta cum *πονηρόν* dicit, *miserum* intelligit, id quod ex adverso positum *μάκαρ* satis indicat (nihil aliud enim dicere voluit, quam quod est apud Pindarum fr. 226 *οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρετο*); Epicharmus, qui alteram partem proverbii omisit, ut vis illius vocabuli plana esset, de suo adiecit *οὐδ' ἄταν ἔχων*, nisi forte iam Epicharmus, quamquam non adeo inique quemadmodum Plato et Aristoteles interpretatus, ut vocabuli ambiguitatem significaret dixit: *neque pravus neque miser quisquam sua sponte est.**) Ac video etiam Lorenzium (de Epicharmo p. 241) recto iudicio usum Epicharmei versus lectionem tuitum esse. — *Callimacho* fortasse vindicandum, quod Et. Flor. p. 134 Miller adhibet: *Καὶ γλαυκῶπιν τίω πάντοτε βροτοῖσιν εὐνοέστατον*: nam pro *καὶ* scribendum puto *Καλλίμαχος*·

Γλαυκῶπιν τίω
πάντων θεῶν βροτοῖσιν εὐνοεστάτην.

At versus:

Κόσμου προσηνῶς ἐξακεύμενον φύσιν.

ap. gramm. ap. Gaisf. Etym. M. p. 46 not. *ἀκεύμενον· ἀκῶ το θεραπεύω· ἀκέομαι, ἀκοῦμαι, ἀκεόμενος, ἀκούμενος καὶ κράσει Δωρικῇ τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀκεύμενον. Κόσμου κτλ.*, novicii alicuius poetae videtur, quales alibi quoque leguntur, velut *Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὄπα* apud Favorin. p. 314 (ubi *κατεβρόντισεν*, initium versus etiam ap. Schol. Il. *β* 233), qui est *Ioanni Damasceni* ex hymno pentocostali, vid. Eustath. ap. Mai Spicileg. Rom. V 321. — Iambographi fortasse alicuius, sed recentioris, sunt quae exhibet Plut. Cons. ad Apoll. c. 15 mira dialectorum confusione notabilia:

Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ (κεῖνα); ποῦ δὲ Λυδίης

---

*) Fortasse in eadem comoedia legebantur, quae Philo Quaest. in Genes. IV 203 adscripsit: *porro optime dixit Epicharmus: quicunque, ait, minus delinquit, optimus est vir: nemo est enim innocens, nemo reprehensionis expers*". Inscribenda autem Epicharmi fabula *Ἡρακλῆς παρ Φόλῳ*, cf. Apollon. de coniunct. p. 490 (non *παρὰ Φ.*), quemadmodum alius comoediae Epicharmeae titulus *Πύρρα ἢ Λευκαρίων* integer est servatus in Et. Flor. Miller p. 204 (quo testimonio mirum in modum post O. Schneiderum nuper nescio quis in Museo Rhen. abusus est), atque iam licet schol. Aristoph. Pac. 73 restituere: *Ἐπίχαρμος ἐν Ἡρακλεῖ τῷ ἐπὶ τὸν ζωστῆρα· . . . (καὶ ἐν) Πύρ(ρᾳ ἢ Λευκ)αρίωνι.* ubi *Πυγμαρίωνι* legitur: prioris fabulae exemplum intercidit, in altero scribendum *λοχαγὸς εἷς τῶν κανθάρων.*

μέγας δυνάστης Κροῖσος ἢ Ξέρξης βαρὺν
ζεύξας θαλάσσης αὐχέν' Ἑλλησποντίας;
ἅπαντες ἀΐδαν ἦλθον καὶ λάθας δόμους.

ubi certe *ἅπαντ' ἐς ᾅδαν ἦλθε* scribendum, nisi forte quartus versus est ex lyrico aliquo carmine petitus. — Versus qui legitur Paroemiogr. T. II 778 (Apostol. XX 19):

φιλεῖν ἀκαίρως ἴσον ἐστὶ τῷ μισεῖν. 1358

nisi forte casu tantum versus speciem refert (ap. Maximum certe Conf. II 549 *Socrati* tribuitur et *τοῦ μισεῖν* legitur), ita legendus: *φιλεῖν ἀκαίρως ἐστὶ τῷ μισεῖν ἴσον.* — Trimetri duo, qui leguntur apud Plut. consol. ad Apollon. c. 5:

Τροχοῦ περιστείχοντος ἄλλοθ' ἡτέρα
ἁψὶς ὕπερθε γίγνετ', ἄλλοθ' ἡτέρα.

(qui etiam extant apud Macarium Prov. VIII 58, ubi *ἄλλοτε ἡ ἑτέρα ἁψὶς ἄνωθεν ἐστίν, ἄλλοτε ἡ ἑτέρα* legitur) non iambographi sed tragici videntur. — Quod Apollonius Dysc. in Bekkeri Anecd. II 490 affert:

Ἦρ' ἔστι θὔδωρ σ . . .

unde sit petitum, prorsus incertum. — Versus apud Herodianum *π. μ. λέξ.* p. 6:

Μὴ Δνεὺς Χίμαιραν μωρίαν ὀφλήσῃς.

ita enim scribendum i. e. *ὡς Δνεὺς Χίμαιραν ἀνατρέφων*, attici poetae videtur. — Versus septenarius ap. Plutarch. de profect. in vit. c. 2, qui proverbii loco adhiberi solebat, quem olim inter adespota Lyricorum fragmenta recepi:

Πρὸς στάθμη πέτρον τίθεσθαι, μή τι πρὸς πέτρῳ στάθμην.

vel propter correptum vocabulum *στάθμη* comico poetae tribuendus. — H. Sauppe in Philologo XI 39 seq. complures versus claudos sibi videtur indagavisse, qui proverbii vicem partim usurpabantur, quos Archilocho vel Hipponacti tribuit, velut apud Phrynichum in Bekkeri Anecd. I 67, 27:

Ὑπερδεδίσκευκας πονηρίᾳ πάντας.

id quod iam ten Brinck suspicatus est: at Phrynichus ut solet haec ex comico poeta depromsit, quae casu tantum hipponactei versus speciem prae se ferunt: nec minus incerta sunt reliqua, quae Sauppe ibi attigit. — Apud Stobaeum XXVIII 18 insigne fragmentum ionici scriptoris extat, quod non solum poesis lumi-

nibus ornatum est, sed etiam passim iambici numeri vestigia exhibere videtur: his abusus Haupt apud Meinekium in Addendis in versus trimetros redegit, sed numeri sunt innumeri, maximeque vitiosi anapaesti offendunt.*)

Iambographorum reliquiae complures apud Hesychium videntur delitescere, velut fortasse *Archilochi* est vel *Hipponactis*: *πατρόθεν πορδηκίδαι* (cod. *πορδικίδαι*), *ὅτι πατέρων ὄνων εἰσὶν ἡμίονοι.* Archilochi haud dubie est ibidem: *ἐπ' Αἰνύρων ὁδόν* (legebatur *ἐπ' Αἰννύρων ὁδῶν*)· *Αἴνυρα, χωρίον τῆς Θράκης ἀπὸ Αἰνύρου ὀνομασθέν*, ita enim correxi locum coll. Herod. VI 47 (vid. Philol. XVI 590). — Item iambographi videtur, quod exhibet Steph. Byz. v. *ἀγρός*· *Ἀγροικηρὴν φύσιν.*

Quod legitur in Et. M. 270, 9 not. (cod. Voss.) *Διαρταμήσαντες· διακόψαντες, διαμερίσαντες, οἷον μηληδὸν διαρταμήσαντες.* fortasse ex pedestri libro petitum scribendumque cum Meinekio *μεληδόν.* Iambographi versiculum deprehendisse sibi videtur Meineke apud Athen. III 126 F: *ἵνα μὴ λέγῃς· ἄκικύς εἰμι καὶ ὀλιγοδρανέω*, ut *κὠλιγοδρανέω* .. scribatur; mihi videntur haec ex Aeschyli Prometheo v. 546 liberius conformata esse. — 1359
Item Meineke suspicatur iambographorum reliquias delitescere in Athenaei oratione IX 381 B: ... *πολλὸν ἐπιχέας ζωμόν*, et *τὴν ἡμίσειαν ἀλφιτοῖς πολλοῖς κριθῆς.*

Difficilius etiam distinguas, quae *melicis* poetis, quaeve *scenicis* sint vindicanda. Quod olim inserui reliquiis adespotis:

Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο ἀταρβές.

ex Bachmanni An. II 373, 11, petitum est ex *Antiphili* Byzantii epigrammate, quod extat in Anthol. Pal. VI 97 v. 1 *Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο* et v. 5 *ἵλαθι δοῦρας ἀταρβές* (nominativum *δοῦρας* agnoscit etiam Herodianus Cram. An. Ox. I 122, 21). — Item quae Herodianus Cram. An. Ox. III 261, 30 adscripsit:

Πελίου τε Μάγνησσαν κόραν.

---

*) Scriptorem hunc respexit opinor Phrynich. 312 Lob.: *Παραθήκην Ἱππίαν καὶ Ἴωνα τινὰ συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι*, quod interpretes non recte ad Herodotum referunt (quem antestatur Thomas Mag.), nam hoc ipsum *παραθήκη* et praeterea *παράθεσις* legitur in hac ecloga. Meineke quamvis dubitanter ad Anaxarchum rettulit eclogam, at ille Heracliti vestigia secutus dispari dicendi genere usus est, neque Ioni Chio, quem fortasse aliquis haec composuisse auguretur, conveniunt argutiae et cincinni orationis, quibus hic scriptor legentes captat. Ipsam rem etiam Conon c. 38 enarrat, sed alio usus auctore, ut vel nomina diversa et locorum et hominum arguunt.

Callimacho vindicavi, vid. Anthol. lyr. fr. 198 ed. 2. — Ex comoedia petitum, quod exhibet Apostol. XVIII 8:

A. Χαίροις Ὑψιπύλη φίλη.
B. Τοὺς ἐμοὺς πλέκω κορύμβους.
A. Οὔ σοι λέγω περὶ τούτου.
B. Οὑμὸς ἀκοίτης ἐνταῦθα.

vulgo κορύμβους πλέκω et v. 4 ἄκοιτις vel ἦκοι τις legitur; sed praeterea videtur οὔ σοι τῶνδε λέγω πέρι, οὑμός ἐστ' ἐνταῦθ' ἀκοίτης scribendum. — Quod proceleusmatici metri exemplum proponitur in Endlicheri Anal. Vindob. 30:

Ὄνος ὄνος ἀπέθανε, τίνι τίνι θανάτῳ;

quod Plotius 283 (cf. J. Klein de cod. Nicol. Cusani p. 33) satis inepte interpretatur:

Moreris asine moreris asine vapulans.

comici poetae est. — Quod Apollonius de pronom. p. 321 adscripsit (cf. id. de synt. 156 et de adverb. in Bekk. An. II 583) Dorici poetae esse antestatus, quodque Alcmani tribuit Ahrens, ego olim adespotis Lyricorum reliquiis inserui, sed est potius *Epicharmi* septenarius:

Ὥτε χερνᾶτις γυνὰ οὐδὲν προμαθιουμένα.

ita vel potius προμαθιωμένα scribendum (non προμαθιομένα, ut Ahrens, quem olim secutus sum): hanc et similes formas neque Ahrens (II 210) neque Dietrich (in Kuhnii Diario X 410) recte explicaverunt: auctior haec forma etiam apud Homerum extat, velut futurum μαχεούμεθα Od. X 403. XXIV 113 legitur. Hiatus in caesura tetrametri apud Epicharmum satis habet excusationis. — Versum apud Millerum Misc. 65:

Βλάξ τε καὶ ἠλίθεος γένωμαι

non tam lyrici poetae, quam Aristophanis esse arbitror. — Quod est apud Dionem Chrysost. LXXX 9: ἢ νὴ Δία εἴ τινας κόρας χαλεποὶ πατέρες, ὡς ὁ τῶν ποιητῶν λόγος, χαλκέων περιβόλων ἐφρούρησαν εἱρκταῖς. tragici potius, quam lyrici poetae esse credo. — Quod est ap. Aristot. Poet. 21, 7:

(Ἅλιος) σπείρων θεοκτίσταν φλόγα.

utrum lyrici an tragici sit, incertum. — Ea quae exhibet Demetr. de eloc. 151: ἔχουσι δέ τι στωμύλον καὶ ἀλληγορίαι τινές, ὥσπερ τό· δελφοῖ παιδίον ὑμῶν ἁ κύων (Vind. ἀκύων, n ὁ κύων, 1360

Ald. Vind. b ἀκούων) φέρει. ubi cum Schneidero δελφνῖ scribendum, fortasse *Alcaei* sunt*), qui potuit cum cane praegnante non sine contemtu comparare patriam suam, cui tyrannis imminebat, velut est apud Theogn. v. 39: Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης. Ac versus erit Asclepiadeus, si statuas ᾰ correptum esse, quamquam hoc quidem satis dubium, vide quae dixi ad Sapphus fr. 103. — Sed unde petitum sit quod legitur in Et. M. 727, 38 Στιβὰς παρὰ τὸ στοιβάζω· Ῥυθμῷ δὲ τὸ ψεῦδος στιβάζουσιν, sed Et. Flor. 272 ῥυθμῷ τὸ ψ. στιβίζουσιν, h. e. στοιβάζουσιν, non liquet, alii videntur στοιβάσουσι legisse, vid. Hesych. στο(ι)βάσουσι· σωρεύσουσι, nisi forte scriptura inter στοιβάζειν et στοβάζειν (i. e. κακολογεῖν) fluctuabat. — In Hesychio denique multae glossae latent, quas possis huc referre, sed plerumque incertum, utrum ex melico poeta an ex canticis tragoediarum sint petitae, velut Χθονόπαιδ' Ὧραν· καθ' ὃ ἐκ Γῆς αἱ Ὧραι τὰ φυόμενα, ὡς ἡμέρα Ἡλίου, καθ' ἱστορίαν. — Non recte lyrici alicuius poetae reliquias indagavisse videtur Emperius ap. Dion. Chrys. XII p. 223, qui de cycno moribundo dicit: οὔκουν οὐδὲ τότε ἀθροίζεται κηλούμενα τοῖς μέλεσι:

πρὸς ὄχθην ποταμοῦ τινος ἢ λειμῶνα πλατὺν
ἢ καθαρὰν ἠόνα λίμνης
ἢ τινα σμικρὰν εὐθαλῆ ποταμίαν νησῖδα.

florida haec sophistae oratio. — Quod Dio Chrysost. V 4 scripsit τόδε μὲν δὴ προοίμιον, ὥς ἔφη τις, τοῦ νόμου, non ex antiquo poeta, sed ex sophista opinor desumtum. — Passim veteres scriptores sententiae tantum summam, non ipsa poetae verba adhibent, velut Aristides II 555: τῶν μὲν αἰσχρῶν οὔ φασιν ἔρωτα εἶναι, τῶν δὲ καλῶν κἂν θεοῖς εἶναι ποιηταὶ λέγουσιν: sane hic rhetor Pindari carmina studiose legit, sed potest hoc etiam ex tragoedia petitum esse. — Versum apud Clem. Alexandr. Paedag. I 154:

ἀρετὰ γὰρ ἐπαινεομένα δένδρον ὣς ἀέξεται.

detortum esse ex Pindarico Nem. VIII 40: αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ᾄσσει ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα dixi ad h. l. — Ex tragoedia,

---

*) Ex *Sophronis* mimis videtur hoc exemplum repetitum, sed quomodo verba corrigenda sint ambigo. Usener Mus. Rhen. XXIII 337 scripsit ἀδελφὸν παιδίον ὔμιν ἁ κύων φέρει quae argute interpretatur.

fortasse ex *Euripidis Bellerophonte*, petitum carmen, quod exhibet Diodor. Sicul. Exc. Vat. III p. 134: *Τοσαύτην ἔχει ὁ χρυσὸς δύναμιν ἐπὶ κακῷ προτιμώμενος παρὰ ἀνθρώποις, οἵ τινες διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς πρὸς τοῦτον ἐπιθυμίας παρ' ἕκαστα προφέρονται τούτους τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν* (sequuntur Euripidis iambi) *καὶ τὰ διὰ τῶν μελῶν πεποιημένα* (Nauck fr. inc. 102):

Ὦ χρυσέ, βλάστημα χθονός, οἷον ἔρωτα βροτοῖσιν φλέγεις,
πάντων κράτιστε, πάντων τύραννε·
πολεμεῖς δ' Ἄρεος
κρείσσον' ἔχων δύναμιν, τᾷ πάντα θέλγεις·
ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μὲν ᾠδαῖς
εἵπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη,
σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος (πολιὸς) καὶ ὁ παμμήστωρ
Ἄρης.

Item *Euripidis* videtur carmen:

Πότνι' ὦ σοφία, σύ μοι ἅνδανε· 1361
ὄλβου δ' ἐμοὶ μὴ χρυσέου φαεννάν
ἀκτῖνα δαίμων διδοίη σοφίας πάρος ἢ τυραννίδα·
Διὸς ἀπωτάτω
κεῖται, καλὸς θησαυρὸς ὅτῳ προσέβα.

vid. Diod. Sic. Exc. Vatic. T. III p. 135: *Καίτοι γε πόσῳ κρεῖττόν ἐστιν ἐκφέρεσθαι τῶν ποιημάτων τὰ τὴν ἐναντίαν τούτοις ἔχοντα παράκλησιν· πότνια σοφία κτλ.* (Nauck fr. inc. 103). — Tragici, non lyrici est, quod extat apud Stob. Ecl. Phys. I 2, 22 (Nauck 402):

Νῦν οὐκέτι μοι δίχα θυμός,
ἀλλὰ σαφὴς (λόγος ἔσθ'), ὅτι πάντα βροτοῖς
Ζεὺς ἐπικάρσια τέμνει,
καθελὼν μὲν δοκέοντα,
ἀδόκητον δ' ἐξαείρων.

V. 2. *λόγος ἔσθ'* addidi, quamquam *σάφ' οἶδ'* sententiae institutae sufficiebat; *πάντα* Bücheler et Meineke, legebatur *καὶ τά*. Credo autem *Euripideos* esse versus, ac nescio an praecesserit fragm. adesp. 72 ed. Nauck, quod nondum in integrum est restitutum.

Recentioris tragici, non Euripidis est, quod idem Diodorus XVI 92 adscripsit (Nauck 100):

Φρονεῖτε νῦν αἰθέρος ὑψηλότερον
καὶ μεγάλων πεδίων ἀρούρας·

φρονεῖθ' ὑπερβαλλόμενοι
πόνων πόνους, ἀφροσύνᾳ
πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι.
ὁ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπους
κέλευθον ἕρκει σκοτίαν,
ἄφνω δ' ἄφαντος προσέβα
μακρὰς ἀφαιρούμενος ἐλπίδας
θνατῶν πολύμοχθος Ἅιδας.

ubi v. 4 *πόνων πόνους* scripsi, legebatur *δόμων δόμους*, v. 7 *ἕρκει*, ubi *ἔργῳ* erat; v. 10 recte emendavit Reiske, vide Arsenium p. 371. Sed praeterea nescio an gravius vitium delitescat v. 6, ubi in libris est *ταχύπουν*, non *ταχύπους*. Iam cum Philodemus *περὶ θανάτου* Vol. Hercul. IX col. 20 extrema hunc in modum exhibeat: *ἄφνω δ' ἄφαντον προσέβα μακρὰς ἀφαιρούμενον ἐλπίδας τὸ χρεών*, liberius ut fieri solet conformata, tamen *τὸ χρεὼν* opinor non substituisset, nisi ipse poeta alio loco suppeditavisset: itaque conieci:

ἀφροσύνᾳ
πρόσω τὸ χρεὼν τεκμαιρόμενοι.
τὸ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπουν
κέλευθον ἕρκει σκοτίαν.

INDEX POETARUM.

Pars III.

Poetae Melici.

Scolia, Carmina Popularia, Fragmenta adespota.

I. NOMINA PROPRIA.

In conficiendis indicibus easdem fere rationes secutus sum atque in volumine II. Prorsus neglexi Anacreontea. Quibus locis scripturas post Bergkium correctas attuli, facile eae repperiuntur.

II. RES ET LOCUTIONES.

III. GRAMMATICA, METRICA, PROSODIACA.

accentus retracti quaedam exempla *affert Bergk ad* Sapph. 1 25 Cor. 1 [*v. etiam ad* Alc. 34 5]

acc. in modum adverbii: Alcm. 61 ὄνειρον; Sapph. 87 ὄναρ; Alcm. 28 1 δῦσαν δ' ἄπρακτα; Arion 7 Sapph. 2 5. 54 3 Ib. 2 1 Anacr. 4 1 παρθένιον βλέπων 75 1; Prax. 5 Cor. 17 γλυκοὺ ... ἀΐδων; Bacch. 1 3 c. pop. 46 15 μακρὰν ... ἀπέχουσιν θεοί; 40 ταχὺ δ' αἴθρια ποιεῖ; acc. temp. Bacch. 2 3 πάντα χρόνον *ib.* 14 1

αἰεί Stes. 18 [Ib. 4] Sim. 85 1 Phryn. 1 scol. 12 1 αἰ; αἰέν Bacch. 48 3

anastrophe praepositionum: [Alcm. 33 2?] Sapph. 35 δακτυλίω πέρι; [Alc. 33 7] Erin. 6 6 ταῖσδ' ἔπι Anacr. 12 B; Sim. 53 3 Ἄναυρον ὕπερ; Phil. 2 7. 3 6 αἰσχύνας ὕπο Alc. 39 3 adesp. 33 B τεοῦ κάτα

aor. gnom.: Thales 1 Sim. 61. 175 Chil. 4

apocope: ἄν [Alcm. 28 10] Alc. 18 3 [Anacr. 16 1] adesp. 74
- ἄπ Alc. 104
- κάμ Sapph. 2 9. 81.
- κάτ [Alcm. 44] Alc. 15 2. 36 3 [42]
- κάδ Alc. 36 3. 41 2
- κάκ Alc. 41 5
- πάρ [Alcm. 46 (*Buttmann v.* παρά)] Sapph. 16 Alc. 15 6 (*bis*). 93 [Ib. 24] Sim. 117 2. 136 1 c. pop. 15
- πέρ Alc. [18 6 (*Herm. v.* παρά)] 74

apocope in compositis: Sapph. 29 2 ἀμπέτασον; Alc. 25 2 ἀντρέψει (*Seidl. v.* τρέψεις); Anacr. 102 2 ἄγκειται; Sim. [8]. 58 2 δυσαμβάτοις; epigr. 141 2 ἀνθέμεναι (145 2. 155 1); Bacch. 23 ἀμβολᾶς; 24 ἀντείνασα; [27 4 ἀμμιγνυμένα]; Ariphr. 6 ἀμπνοά; Alcm. 38 2 καβαίνων (καββαίνων *codd.*); Sapph. 2 13 καχχέεται (*cf.* Alc. 39 4 [42 1]); [44 1. 5 καγγόνων]; 62 1 κατθνάσκει (*Bentl. v.* καταθν. *cf.* 68 1 Alc. 20 2. 30); 62 2 καττύπτεσθε; [81 κασπολέω]; 118 2 κατθεμένα; Alc. 34 3 κάββαλλε [adesp. 67]; Phil. 2 6 πάρφερον; Sapph. [64 περθέμενον (*Seidl. v.* προϊέμενον *cf.* 78 1 Alc. 36 2)] 92 πέρροχος

praepositiones apocopen non patiuntur: καταστείβοισι Sapph. 94 2; καταρρεῖ Sapph. 4 3; περιτέλλεται Alc. 39 1. 40; περικείμεναι Alc. 15 4 ἀπύ Sapph. 44 4 *al.*; παρά Alcm. 18. 22 (*Bergk,* πάρ *Cobet*). 24 (*dub.*). 46 Sapph. 52 3; περί Sapph. 28 4. 35. 53 2 Alc. 36 1

aphaeresis: [Alcm. 55 ὠ 'λὲ]; Sapph. 2 15 ὀλίγω 'πιδεύης; 77 ὠ 'ρανα (*v. ann. et cf.* 88 [Anacr. 93]); Alc. 1 ὦ 'ναξ; Anacr. 23 'πανέρχομαι; Praxill. 3. 4 ὦ 'ταῖρε (= scol. 21. 23)

formae verbales augmento carentes: Alcm. 8 τέκε; 28 δῦσαν (*v. ann.*); 71. 23 15 πάσον; Sapph. 28 3 κίχανεν; 28 4 δικαίως (*i.* ἐδικαίους); 51 4 ἀράσαντο; 55 ἀλλόμαν; 75 1. [89]. 119 2 Alc. 5 3 γέννατο; 13 B 2. 20 2. 31 μίξαν; [73 σάως]; Stes. 3. 7. 26. Ib. 5 3. 16. 22 Anacr. 29. 118 3. 4 Sim. 5 9. 16. 23. 37 4. 39. 40. 43. 48. 58. 61. 65. 94 2 *et saepe in epigram.* Cor. 2 Bacch. 31. 33 Phryn. 3 Mel. 44 Phil. 2 2. 15 2 scol. 9 2. 12 3 c. pop. 44

[γάμβρος correpta prima Sapph. 91 3]

notabilia in coniugatione:
1. sing. praes. in -μι vice vulgaris in -ω: Sapph. 1 16 κάλημι; 2 11. 79 Alc. [18 1]. 81 ἀχνάσδημι; Sim. 5 19 ἐπαίνημι
2. sing. in -σθα: Sapph. 21. 22 φίλησθα (*v. ann.*). [103 *coni. Neue*] verbi subst. Sim. 15 4 ἐσσί Erin. 6 3
1. plur. in -μες: Alcm. 23 12 παρήσομες; c. pop. 18. 41 12. 14
3. plur. in -ασι Bacch. 42 ξυνέασι *cf.* Cleob. 2 3 ἔασιν
3. plur. in -ντι: Alcm. 66 (*bis*; vulgares formae: 34. 60 1. 6 [*ubi v. ann.*]) Erin. 4 2. 5 7 εἰδῶντι; 6 4 Sim. [5 15]. 57 6 Timocr. 3 3. 5 Bacch. 13 12 βρίθοντ'; Phil. 2 34. 3 3. 10 scol. 28 6. 9
1. plur. med. in -μεσθα: scol. 6 1 ἐβουλόμεσθα; c. pop. 18 3. 46 20
3. dual.: scol. 9 3 κτανέτην; 9 4. 11 4. 12 3. 4
3. plur. perf. pass. in -αται (*cf. ann. ad* Alc. 94): Anacr. 81 ἐκκεκωφέαται
3. plur. aor. pass. in -εν: Sim. [134 2]. 137 2 ἐστάθεν

schema Ibyceum: Ib. 7 ἐγείρῃσι; 9 ἔχῃσι (*v. ann.*); Bacch. 27 1

inf. in -εν: Alcm. 1 3 ἀείδεν (adesp. 30 A); 76 4 ἐσθίεν (ἔσθει ἐν *cod.*); 23 43 ἐπαινέν; [23 17 γαμέν]; c. pop. 27 μολέν; adesp. 35 ὑπαυλέν

inf. in -μεναι: Alcm. 100 ἔδμεναι; Alc. 50 1. 86 ἔμμεναι (Sim. 59. 10 Prat. 1 9); [Anacr. 91] Sim. 141 2 ἀνθέμεναι; 145 2
inf. in -μεν: Alcm. 23 45 ἦμεν; Sapph. 2 2 ἔμμεν (scol. 16 3 [Phil. 3 22 ἔμεν]); 84 Sim. 31 2 μιγνύμεν; 30 3 εὑρέμεν: 85 9 γηρασέμεν; 137 4 προδόμεν; Timocr. 8 φανῆμεν; Phil. 2 37
inf. in -ην: Alcm. [35 (*Bergk*). 57 ἀείδην]; 23 43 φαίνην; 23 88 Sapph. 1 19 ἄγην; 2 15. 28 2 *al.*
imp. aor. II. τράγον c. pop. 13 (*v. ann.*); εἰπόν Sim. 154 1
de forma coniunctivi ἔραται *v. ann. ad* Sapph. 13; de formis contractis apud Lesbios *v. ann. ad* Sapph. 5
de terminatione secundae et tertiae personae apud Aeolenses *v. ann. ad* Alc. 5 1 Sapph. 95; apud Boeotos *v. ann. ad* Cor. 9
crasis (*cf.* synizesis. aphaeresis): κἄγαθος Sapph. 101 c. pop. 11; κἀγαμέμνων adesp. 38; κἀγώ scol. 24 2; κἀλαλητᾶ Anacr. 63 8; κἄλλοθεν Alc. 86; κἄλλοι Timocr. 8 3; [κἄντα Sapph. 29]; κἀπάλαις Sapph. 46; καὐδάν Erin. 4 4; κἀφροδίτης c. pop. 46 14; κἄχαρις Sapph. 84; κἀχέροντα Timocr. 8 2; κἀτ' Phil. 3 19; κἀθελοπόρνοισιν Anacr. 21 7; κἄλειβον Sapph. 51 4; κἄμος Sapph. 74; κἀμέ c. pop. 27 3 scol. 29; κἀξανθισμέναι Phil. 2 17; κἀπιλείψω Sapph. 8; κἀπιπλεύσῃ Alc. 79; κἀ adesp. 36
κἠγών Phil. 2 37; κἠρατῶ Alcm. 16; κἠπὶ Alcm. 70; χἠ c. pop. 46 5; κἠν Alcm. 74B Sapph. 68 3; κηὔχοντο Timocr. 1 12; χείρωιάδων Cor. 10
κὤττι Sapph. 1 15. 17: χὤτι Erin. 55. 6 (*bis*); κωὐκ Sapph. 1 24. 68; κοὐ Phil. 2 25 Anacr. 88. 89 (*bis*) c. pop. 34. 46 28; κὠπώραν Alcm. 76 2; κὠ adesp. 34; χὤπερ adesp. 148
δαὖτε Alcm. 36 Sapph. 40 1. 42 1; δηὖτε Sapph. 1 15. 16. 18. 55. 84 Alc. 19 1 Anacr. 13B. 14 1. 15 1. 19 1. 47 1. 61 1. 63 6. 7. 68. 89 1. 91 1
ἀγαπάτα Sapph. 85 2 (*v. ann.*); τἄλλ' [Bacch. 81] scol. 1; τἄρμενα Alc. 94
τοὔνεκεν Sim. 5 15; [οὕνεκα Stes. 26 1]; ὤνηρ Sapph. 2 2 Alc. 25 1; τὤμον Sapph. 14; τὠπιτυχόντι adesp. 86B; ταὐτόν c. pop. 32 *cf.* scol. 25 2; τωὐτόν scol. 26 1; ὤνασσ' Alc. 91 *cf.* Anacr. 2 1; ὤνθρωπε Sim. 60; ὠριστοκλείδη Anacr. 114

notanda in declinatione:
gen. sing. in -α Alcm. 19 Sapph. 68 3. 118 4 Erin. 5 2 Alc. 48A Sim. 94 1
gen. sing. in -οιο Sapph. 78 2. 119 1 Alc. 45 Stes. 8 2 Ib. 9 Anacr. 91. 102 1. 107 1 Las. 1 1 [*falso trad.* Cor. 21] Sim. 84 3. 85 12. 94 1. 113 1. 129. 148 1. 167 1. 172 3 Prax. 2 1 Telest. 1 6 Timoth. 2 c. pop. 29 2 adesp. 92
gen. plur. in -ᾶν Alcm. 24 5. 37. 39. 60 4 Arion 10 Sapph. 1 25. [78 3] Alc. 15 2. 43 Erin. 4 1 Stes. 50 Ib. 1. 22 Sim. 18 4. 37 9. 44. 137 1. 148 12 Bacch. 13 2. 6. 9. [27 2]. 34. 48 3 Timocr. 1 Telest. 4 3 Timoth. 5 c. pop. 21 4 adesp. 74. 81 *al.*
gen. plur. in -έων Anacr. 21 12. 94 3 Sim. 114 2. 132 1 Phil. 2 36. 3 33. 14 2 c. pop. 44 3
gen. plur. in -άων Apollod. frg. 1 Sim. 86
acc. plur. correptio: Alcm. 33. [76 certo diiudicari nequit]; Stes. 5 [Sim. 96 3 (*v. ann.*)]
-φι suffix. Alcm. 59 2 Ib. 2 6; -θεν Erin. 1 2 Ib. 1 10 Ariphr. 6
digammatis vestigia inveniuntur: Terpand. 2 1 αὖτε ἄναχθ'; Alcm. 8 1 οἱ; 23 6 ϝάνακτα τ' ἀρήϊον (*v. ann.*); 23 58 τὸ εἶδος; 23 76 τε Ἰανθεμίς; [37 1 ϝαδειᾶν (*Bergk*) *cf.* Alc. 50 2]; 51 ϝάνασσα; 76 3 ϝῆρ; 99 ϝά; Sapph. 2 9 ἔαγε (*v. ann.*); 28 2 ϝείπην; Alc. 15 7 ϝέργον (55 2); [78 ϝαύτω (*v. ann.*)]; Stes. 7 οἱ (adesp. 101); Thal. 1 ἔπη; Cleob. 2 1 ἑκάστῳ; 2 2 εἶδος; Sim. 32 2 ἰδών; 172 3 ἄνακτος; Cor. 19 ϝόν; adesp. 32 ϝῶ. — Alcm. 23 41 ὁρῶ ϝ' ὥτ' ἅλιον; 86 2 τοί, ϝάναξ; [Sapph. 89 ϝε; 111 ϝοι]; Ib. 6 καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος; Sim. 148 11. — Alcm. 36 Κύπριδος ϝέκατι; 69 ϝέθεν (Alc. 11); Alc. 50 3 ϝόν; Sim. 37 18 ἔπος; adesp. 31 ϝελέναν. — Alcm. [31 ἔειξε; 41 ὧϝαθ' (*Bergk*)] 79 δάϝιον; Sapph. 2 9 ἔαγε; Alc. 64 ἐάνασσε; Sim. 85 2 ἔειπεν (116); 112 1 ἔοικεν (167 5 Anacr. 84); [Sapph. 95 ϝέσπερε (*Welcker*)]; Alc. 39 3 ϝάδεα. — nota: adesp. 33A δ' ϝειράναν. — pro ϝ legitur υ: Alcm. 23 63 αὐειρομέναι; [Sapph. 2 7 εὔιδον (*Bergk*)] Alc. 9 3; adesp. 128 αὐάταν; *v. ind. I sub* Ἠώς; pro ϝ extat β *v. ind. II sub* β
distractae formae nominales: γαῖα Alcm. 60 3 Alc. 17 Sim. 128 2

ἐνί Alcm. 38 2 Arion 18 Anacr. 112 3 Sim. 130 1. [161] Phryn. 8 Prax. 1

πεδά: Alcm. 28 58 38 Sapph. 38. 68 4 Alc. 48 A Ib. 22; in compositis: Alcm. [74 B] Sapph. 68 2 Alc. 50 4(?). 59. 100

αἰ μετά: Stes. 35 1 Prat. 1 4 Ariphr. (*bis*) Phil. 2 14. 30 scol. 8 4. 17 2. 29; in compositis: Alc. 101. 107 Stes. 46 Sim. 37 17

πρός Alcm. 52 Sapph. 109 2 Alc. 20 1. 101 Ib. 24 Bacch. 2 8; in compositis: Alcm. 23 65 Sapph. 1 44 *al.* Sim. 87 13. 149 1. 150 4

ποτί Pittac. 2 Stes. 8 3. 4. 29 1 (*bis*) Ib. 2 5. 26 1 Sim. 85 13. 116 1. 144 1. [156 1] Cor. 11. 21 Timocr. 6; in compositis: Alcm. 23 75 Erin. 4 4 Lampr. 1

προτί: Alcm. 80 (*cogente metro restituit Bekker; ποτί cod.*)

ὑπαί Prat. 1 14 *ὑπα-* in comp.: Sapph. 1 9. 2 10 *al.*

pronomina: personalia:

1. pers.: *ἔγων(γα)* Alcm. 2. 51. 23 89 Sapph. 15 (*ἐγώ* 7 *saepe*); *ἰώνει* Cor. 10; *ἰών(γα)* Cor. 21 1; *ἔμεθεν* Sapph. 21. 22 2. 41 1; *μευ* Anacr. 76. 81; [*ἐμοῦς* Cor. 87]; *ἐμίν* Phil. 2 20. 24

plur.: *ἀμές* Alcm. 65 adesp. 38 A; *ἄμμες* Alc. 18 8 c. pop. 18 (*ter*); *ἀμέων* Alcm. 66; *ἀμμέων* Sapph. 82 Alc. 88. 96; *ἄμιν* Alcm. 23 41. 77 *al.*; *ἀμίν* Alcm. 78; *ἄμμι(ν)* Sapph. 75 1 [136] Alc. 19 2. 36 4. 63. 77. 80 Sim. 97 5. 107 9 Phil. 2 2. 26 adesp. 58. 140 5; *ἄμμεσιν* Alc. 100; *ἡμίν* Anacr. 43 1 *al.*; *ἡμῖν* Sim. 89 1. 100 2; *ἄμμε* Sapph. 115 Sim. 96 2 c. pop. 27

2. pers.: *τού* Cor. 1; *τύ* Sapph. 1 13 (*σύ* Sapph. 1 27 *saepius*) adesp. 42. 43 A. 139 3. 7; *τύγε* Timocr. 1 1. 2; *τέο* Alcm. 17; *σέθεν* Sapph. 33. 68 1. 77 [Sim. 37 18] Ariphr. 9 (= Licym. 4 6) adesp. 139 4; *σεῦ* Sapph. 80 Sim. 130 1 Ariphr. 1; *τεοῦς* Cor. 11; *τεῦς* Cor. 24; *τεοῦ* adesp. 38 B; *σεῖο* Sim. 95 1 Ariphr. 7; *τίν* Alcm. 16 Erin. 4 2 [Sim. 18 1 (*Bergk*)] Phil. 2 20. 24; *τοί* Alcm. 23 56 33 1. 86 Sapph. 2 3. 8. 70 (*σοι* Sapph. 7 *al.*) [Erin. 6 3] Sim. 87 13 Phil. 4 3 adesp. 62; *τέ* Alcm. 52; *τεί* Alcm. 53; *σέ* Alcm. 54 Sapph. 1 2 *saepe*; *τίν* Cor. 4

plur.: *ὔμμες* Sapph. 24. 25; *ὑμές* Cor. 6; *ὐμμέων* Alc. 96; *οὐμίων* Cor. 22; *ὔμμιν* Sapph. 14 Sim. 5 18; *ὑμέ* Alcm. 3; *ὔμμε* Alc. 13 A

3. pers. sing.: *Ϝέθεν* Alc. 11; *ἕθεν* Alcm. 69; *ἑοῦς* Cor. 2; *Ϝοί* Sapph. 111; *οἱ* [Alcm. 8] Alc. 81 Stes. 7 Sim. 148 11 Bacch. 49 3; *Ϝέ* Sapph. 89 *cf.* Alcm. 23 41; *νιν* Alcm. 23 44 Ib. 24. 22 3 Bacch. 29 Telest. 1 6; *μιν* Anacr. 112 3 Sim. 5 4. 12 3. 31. 37 2. 58 3 c. pop. 41 16 adesp. 95. 97 2

plur.: *σφὼν* scol. 12 1; *ἄσφι* Sapph. 43; *σφίν* Sim. 84 5 adesp. 68; *σφίσι(ν)* Sim. 103 3. 148 5. 165; *ἄσφε* Alc. 73; *σφάς* Sim. 23 2; *σφέ* Sim. 99 3; *νίν* Bacch. 8

possessiva: *τέος* Alc. 14 Sim. 37 9 (*σός ib.* 116 4. 150 4) Prax. 1 adesp. 124. 139 6; *Ϝός* Alcm. 99 Sapph. 117 Alc. 50 3 Cor. 19 adesp. 32; *ἑός* Bacch. 19; *σφός* Alcm. 56 A Sapph. 10; *σφέος* Alcm. 30. 31; *ἀμός* Alcm. 86 Cor. 25 *cf.* Sapph. 14. 74 Alc. 105 A Bacch. 13 11 scol. 28 8; *ἀμμετέρων* Alc. 105 B; *ἡμετέρειον* Anacr. 71

interrog.: *τίῳ* Sapph. 104 *cf.* 168

de psilosi *v. ann. ad* Sapph. 1 9 adesp. 34

ῥεῖα Sim. 42. 96 3; *ῥᾷ* Alcm. 42 (*v. ann.*)

synizesis inter duo vocabula: Alcm. 23 50 *ἤ οὐχ*; Sapph. 1 11 *ὠράνω αἴθερος*; [68 *κείσεαι οὐδέ*]; 85 3 *ἔγω οὐδέ*; Alc. 93 *ὦ Αἰσιμίδα*: Anacr. 8 3 *καὶ ἑκατόν cf.* 17 3 (*ann.*); 43 6 *μὴ ἀναβῆναι*; 72 B *φιλέω οὔτ'*; Sim. 5 10 *μὴ οὐ*; 40 3 *κυανέου ἐξ ὕδατος*; Bacch. 1 2 (*v. ann.*); Ariphr. 6 *ἢ εἰ*; c. pop. 41 13 *μὴ οὐκ*; 46 16. 17 *ἢ οὐκ*

tmesis: Alcm. [34 5 *ἐν . . . θεῖσα* (*Hermann*)]; 45 2 *ἐπὶ . . . τίθει*: Sapph. 2 9 *καμ μὲν γλῶσσα ἔαγε*; 41 *ἀμφὶ...κελάδει*; 16 *παρ δ' ἴεισι*; 52 3 *παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα*; 77. [78 3]. 87 1. 95 Alc. 15 5 *κατ' ἄσπιδες βεβλήμεναι*; 15 7 *ὑπὸ Ϝέργον ἔσταμεν*; 34 3. 4. 36 3. 41 2. 45 2. 51. [68?]. 95 Anacr. 29. 50. 58. 68 6. 72. 80. 113 4 Sim. 37 4. 40 3 *ἀνὰ...ἅλλοντο*; epigr. 99 1. 115. 167 1. 5 Melan. 4 3 *ἀπ' ὧν ὄλοντο*; Phil. 2 1 *εἰς δ' ἔφερον*; 3 28 *ἐπί τ' ᾔνησαν*; adesp. [113]

INDEX POETARUM.

Pars III.

Poetae Melici.

Scolia, Carmina Popularia, Fragmenta adespota.

CORRIGENDA.

p. 8 l. 11 *l.* Apost. XI 74.
p. 16 Alcm. 8 *l.* Ὑμέ.
p. 17 Alcm. 7 *l.* Ἀ. 8 *l.* Τὼς.
p. 36 *app. crit. ad* Alcm. 23 6 *l.* Poeta.
p. 37 Alcm. 23 11 *l.* Ἄλκωνά.
p. 48 Alcm. 23 70 *l.* οὐδὲ.

p. 48 Alcm. 29 *l.* *αἱ γὰρ.*
p. 51 *app. crit. ad* Alcm. 88 *l.* Apost. IV 62 B.
p. 119 Sapph. 91 *l.* *τὸ.*
p. 152 *app. crit. ad* Alc. 13 A *l.* *Αἰολεῖς· Ἄλκαῖος πρώτῳ.*
p. 155 *app. crit. ad* Alc. 18 9 *l.* Boeckh Seewesen p. 152.
p. 158 Alc. 25 1 *l.* *οὗτος.*
p. 224 Stes. 53 *l.* *ῥαδινοὺς.*
p. 396 *ad* Sim. 28 *adde*: [184 B].
p. 406 Sim. 37 14 *l.* *οὖας.*
p. 480 Sim. 134 1 *l.* *ταῦτ'.*
p. 488 Sim. 138 1 *l.* *Ἑλλάνων.*
p. 484 Sim. 140 1 *l.* *Ἕλληνες.*
p. 500 Sim. 153 1 *l.* *Ἴσθμια.* 155 1 *l.* *Ἄνθηκεν.*
p. 585 Bacch. 49 1 *l.* *νηὸν.*
p. 591 *app. crit. ad* Mel. 4 *l.* Athen. X 429 B.
p. 656 c. pop. 6 1 *l.* *Ἐλθεῖν.*
p. 670 c. pop. 40 1 *ταχὺ.*
p. 705 adesp. 57 *l.* *Ὄφι.*
p. 708 adesp. 69 *l.* *Ἱστόπονοι.*
p. 712 adesp. 84 1 *l.* *Ἄνθρωπον.*
p. 717 adesp. 85 12 *l.* *τὸ.*
p. 726 adesp. 119 *l.* *Ἴλιον.*

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI